Năm Đó Vạn Dặm Tìm Đường Phong Hầu

Contents

Năm Đó Vạn Dặm Tìm Đường Phong Hầu **3**
1. Chương 1 . . . 3
2. Chương 2 . . . 8
3. Chương 3 . . . 12
4. Chương 4 . . . 18
5. Chương 5 . . . 24
6. Chương 6 . . . 29
7. Chương 7 . . . 33
8. Chương 8 . . . 39
9. Chương 9 . . . 46
10. Chương 10 . . . 53
11. Chương 11 . . . 60
12. Chương 12 . . . 66
13. Chương 13 . . . 74
14. Chương 14 . . . 80
15. Chương 15 . . . 87
16. Chương 16 . . . 94
17. Chương 17 . . . 101
18. Chương 18 . . . 108
19. Chương 19 . . . 115
20. Chương 20 . . . 122
21. Chương 21 . . . 127
22. Chương 22 . . . 134
23. Chương 23 . . . 147
24. Chương 24 . . . 154
25. Chương 25 . . . 163
26. Chương 26 . . . 173
27. Chương 27 . . . 179
28. Chương 28 . . . 187
29. Chương 29 . . . 195
30. Chương 30 . . . 203
31. Chương 31 . . . 210
32. Chương 32 . . . 218
33. Chương 33 . . . 227
34. Chương 34 . . . 234
35. Chương 35 . . . 243
36. Chương 36 . . . 252
37. Chương 37 . . . 260
38. Chương 38 . . . 269
39. Chương 39 . . . 278
40. Chương 40 . . . 287
41. Chương 41 . . . 293

42. Chương 42 302
43. Chương 43 309
44. Chương 44 316
45. Chương 45 323
46. Chương 46 330
47. Chương 47 337
48. Chương 48 344
49. Chương 49 351
50. Chương 50 359
51. Chương 51 366
52. Chương 52 372
53. Chương 53 380
54. Chương 54 386
55. Chương 55 393
56. Chương 56 401
57. Chương 57 407
58. Chương 58 413
59. Chương 59 421
60. Chương 60 428
61. Chương 61 436
62. Chương 62 443
63. Chương 63 451
64. Chương 64 459
65. Chương 65 466
66. Chương 66 472
67. Chương 67 479
68. Chương 68 486
69. Chương 69 492
70. Chương 70 498
71. Chương 71 506
72. Chương 72 513
73. Chương 73 519
74. Chương 74 526
75. Chương 75 531
76. Chương 76 540
77. Chương 77 546
78. Chương 78 554
79. Chương 79 563
80. Chương 80 570
81. Chương 81 577
82. Chương 82 584
83. Chương 83 591
84. Chương 84 598
85. Chương 85 605
86. Chương 86 611
87. Chương 87 618
88. Chương 88 625
89. Chương 89 633
90. Chương 90 639
91. Chương 91 646
92. Chương 92 652
93. Chương 93 658
94. Chương 94 664
95. Chương 95 671

96. Chương 96 678
97. Chương 97 684
98. Chương 98 691
99. Chương 99 699
100. Chương 100 709
101. Chương 101-1: (không H) 715
102. Chương 101-2: (có H) 723
103. Chương 102 734
104. Chương 103: (hoàn Chính Văn) 741
105. Chương 104: Phiên Ngoại 1 753
106. Chương 105: Phiên Ngoại 2 + 3 (hết Toàn Văn) 762

Năm Đó Vạn Dặm Tìm Đường Phong Hầu

Giới thiệu
Hán Việt: Đương niên vạn lí mịch phong hầuEditor: Miri Tình trạng: HOÀN (103 chương + 3 phiên ngoại)Thể loại: C

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-do-van-dam-tim-duong-phong-hau

1. Chương 1

Edit: Miri

Nếu không cần thiết, ngươi đừng đi gặp hắn.

Chung Uyển hắt hơi một cái.

"Trời đã sang thu, Chung thiếu gia bị cảm lạnh rồi sao?"

Tại nhà chính, Tri huyện bản địa ân cần khách khí, "Ngày nào Chung thiếu gia cũng đều vất vả làm việc ở trong lẫn ngoài phủ, nên tự giữ sức khỏe bản thân cho tốt, không thể để xảy ra sơ sót nào. Người cũng ăn ngũ cốc hoa màu, có thể nào lại không sinh bệnh? Ta còn nhớ rõ Chung thiếu gia lúc vừa mới tới Kiềm An, không quen khí hậu, bị bệnh khoảng một năm, hiện giờ tiết thu phân* đã qua, hàn lộ sắp tới……"

*Tiết thu phân: vào ngày 22,23,24 tháng 9 - mùa thu hoạch. Hàn lộ: 8,9 tháng 10, trời lạnh.

Tri huyện nói năng rườm rà về việc bảo trọng thân thể, Chung Uyển không khỏi thất thần, nhưng trên mặt vẫn giữ nét ôn hòa, gật đầu không ngừng, ước chừng sau thời gian nửa nén hương, Chung Uyển mới nghe được rốt cuộc tri huyện lão gia muốn nói cái gì.

"Hạ quan mặc dù nhậm chức bên ngoài, không được nhập kinh, nhưng cũng nghe nói qua đủ loại phong thái của Úc tiểu Vương gia, trong lòng rất là ngưỡng mộ, mong rằng nếu một ngày nào đó có thể vào kinh, thì cũng phải đi bái kiến ngài ấy một phen mới không hổ thẹn với đất trời", Tri huyện cẩn thận cười bồi, tiếp tục nói, "Nghe nói, năm đó Tri Châu đại nhân mang theo tín vật của Chung thiếu gia, nên đã có thể bái kiến Úc tiểu Vương gia……"

Chung Uyển lại thất thần.

Lúc vừa tới Nam Cương, cuộc sống của Vương phủ quả thật không được tốt cho lắm.

Người thông minh đều biết rằng Hoàng Thượng đem ba hài tử của Ninh Vương tới cái nơi cằn cỗi này là để tự sinh tự diệt, quan huyện nơi đất phong không tới tham kiến hay viếng thăm đều không sao, những người

có tâm cơ độc ác hơn lại mưu tính hiểm chiêu, lấy lòng những kẻ trong kinh đang ngóng trông ba huynh muội bọn họ đột tử. Chung Uyển lúc ấy cùng lắm chỉ mới mười mấy tuổi, cũng phải vất vả lắm mới bảo vệ được Vương phủ lung lay sắp đổ này.

Chung Uyển chịu đại ân của Ninh Vương, dù có vô năng cỡ nào cũng muốn nghĩ cách bảo vệ được cô nhi của chủ cũ. Đầu tiên là y thay tiểu chủ tử Tuyên Thụy đem phong hào Ninh Vương trở về, trong khoảng thời gian ngắn đã khiến Hoàng Thượng mất cảnh giác, nhưng chỉ là tạm thời kéo dài mạng sống. Nam Cương vốn là nơi cằn cỗi, nếu không xây dựng được vị thế ở đây, sợ là đến cơm cũng không có mà ăn. Chung Uyển không thể để người trong phủ chết vì đói, như vậy thì quá mất mặt.

Năm đó, Chung Uyển là thư đồng của Tuyên Thụy, chung nhóm con cháu thế gia thụ giáo với thái phó, cũng xem như là có chút giao tình đồng môn với Úc Xá Úc tiểu Vương gia. Y tha hồ nói loạn, đầu tiên là nói mình từ nhỏ cùng Úc tiểu Vương gia lớn lên, tiện thể lại nói Úc Xá đối với mình có chút "Tình nghĩa", sau này da mặt của Chung Uyển càng lúc càng dầy, liền nói Úc Xá đối với mình tình thâm ý trọng, nhiều năm qua hắn "cầu mà không được", nhưng vẫn cưỡng ép y, thứ hắn đã muốn thì sẽ lấy được.

Lúc ấy, tuổi Úc Xá không lớn, cũng không có quyền lực đích thực trong tay, nhưng phụ thân của hắn là vị Vương gia duy nhất còn sót lại của đương triều, nương là muội muội đồng mẫu với Kim Thượng - Trưởng công chúa An Quốc, thân phận lừng lẫy như vậy, mỗi khi nhắc đến hắn, người khác tự nhiên cũng muốn kiêng kị ba phần.

Năm đó, Chung Uyển vì việc của Ninh Vương mà chịu liên lụy, rơi vào nô tịch rồi bị Úc tiểu Vương gia mua đi, lưu lại ở biệt viện Úc Vương phủ hơn nửa năm. Y nhắc đến những việc này là để chứng minh cho người khác thấy, những thứ mà y cầm kia cũng là vật chứng đáng tin nhất, nhất thời hù đám dân quê Nam Cương một phen hú vía.

Khó khăn lắm mới trụ vững gót chân tại Nam Cương, Chung Uyển lại thay Tuyên Thụy tự xin hàng xuống Quận Vương. Nửa năm sau, ban thưởng năm đầu tiên từ hoàng thành được chậm rãi đưa tới, hôm đó là ngày hai tháng sáu, đúng vào sinh thần mười bảy tuổi của Chung Uyển.

Chung Uyển xem như trải qua sinh thần một cách an ổn, thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi xong lại bắt đầu phát sầu, mấy quan viên đưa phần thưởng, sau khi hồi kinh liệu có tiện thể đem luôn chuyện "diễm tình" của mình với Úc Xá về tấu lại hay không đây.

Năm đó đẩy Ninh Vương xuống ngựa một phần là nhờ Úc Vương phủ xuất lực, sau đó lại bỏ đá xuống giếng không ít lần, đến nỗi bây giờ mỗi khi Tuyên Thụy nói chuyện vẫn còn muốn ăn tươi nuốt sống toàn bộ Úc Vương phủ. Trái lại, Chung Uyển thật ra lại không để gì trong lòng, vô cùng thoải mái, chỉ là lo lắng Úc Xá sau khi nghe mấy lời nói bừa của mình sẽ tức muốn nổ phổi, đi tìm hoàng đế cữu cữu của hắn mà thỉnh một chỉ hoàng mệnh, ngay lập tức nghiền nát Kiềm An Vương phủ.

Ấy vậy mà một năm, rồi lại hai năm trôi qua, trong kinh đồn đãi sôi nổi nhưng Úc Xá kia vẫn không có động tĩnh nào.

Trong quãng thời gian đó, có một Tri Châu vô cùng lớn gan phải vào kinh bẩm tấu. Hắn được Chung Uyển cho một cây quạt, nghe đâu là cựu vật của Úc tiểu Vương gia, nên chuẩn bị đi gõ cửa Úc Vương phủ.

Tri Châu chân trước vào kinh, Chung Uyển chân sau đã lo hậu sự cho mình.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, mấy tháng sau,Tri Châu mặt mũi hồng hào lại trở về.

Tri Châu mang theo không ít lễ, còn hướng Chung Uyển tạ ơn không dứt. Chung Uyển chấn kinh không ít, chần chờ mãi mới hỏi một câu: "Tử Hựu……Hắn vẫn khỏe chứ?"

Úc Xá, tên tự là Tử Hựu.

Tri Châu khẳng khái, hào hứng khen Úc Xá tới tận trời xanh.

Chung Uyển lại cẩn thận hỏi: "Còn việc đại nhân muốn thỉnh……"

Tri Châu vô cùng vui vẻ: "Đương nhiên là được đáp ứng! Ta cầm tín vật kia, lại còn có……Khụ khụ, giao tình cũ của hai vị, tất nhiên là rất thuận lợi."

Ngày đó, tuổi chưa cập quan nhưng bị dòng đời đưa đẩy, mài giũa bén nhọn Chung Uyển cố gắng lắm mới duy trì được bộ dáng không thất thố, đầy đủ lễ nghĩa mà chu đáo tiễn Tri Châu đi về.

……

"Hạ quan không dám vọng tưởng, nhưng lần này đi ít nhất cũng phải nửa năm mới gặp lại Vương gia, hạ quan thực sự rất luyến tiếc nên mới nghĩ là có nên……"

Chung Uyển hoàn hồn lại, lễ phép cười với tri huyện đang lải nhải, trong lòng bây giờ hiểu rõ hóa ra hắn muốn lấy chút đồ.

Chung Uyển sờ sờ ngọc bội bên hông, đây là thứ cuối cùng y tiện tay lấy từ Úc Xá năm đó. Chung Uyển vốn định giữ lại, nhưng nhớ tới năm đó khi vừa tới Nam Cương còn sợ hãi, tri huyện này tính ra vẫn còn đối xử với Tuyên Thụy vài phần khách khí, Chung Uyển vẫn còn cảm thấy mang ơn hắn.

Bình sinh Chung Uyển ghét nhất là phải mắc nợ người khác, hắn đem ngọc bội bên hông lấy xuống, cười: "Đây là ngọc bội Úc tiểu Vương gia luôn mang bên mình năm đó, hắn vừa thấy sẽ nhận ra ngay……"

Tri huyện vui mừng quá đỗi, vội đưa tay nhận lấy, hoan thiên hỉ địa mà đi.

Chung Uyển đứng dậy, đi theo phía sau tri huyện rồi tiễn người về.

Động tác nhanh nhẹn lưu loát.

Hôm nay là ngày khởi hành, trong Kiềm An Vương phủ lộn xộn khắp nơi, từng nhóm hạ nhân vội vội vàng vàng dọn hành lý, ra ra vào vào, lão quản gia trong Vương phủ nhìn theo tri huyện kia, liếc mắt một cái rồi không để ý tới nữa, đứng ở trong viện ngẩng đầu nhìn trời còn ngại mọi người làm việc quá chậm, không khỏi thúc giục, "Tất cả nhanh lên! Đưa tiểu thư lên xe trước, chuẩn bị khởi kiệu!"

Quản gia dặn dò trước sau, vừa quay đầu lại thì thấy Chung Uyển đang tới gần, liền đi đón tiếp.

Lão quản gia vui vẻ chừng mực nói: "Hắn muốn cái gì?"

"Không có gì, hắn tới tiễn đưa, Vương gia không có kiên nhẫn tiếp đón hắn nên kêu ta ra ứng phó một chút." Chung Uyển cười cười, thuận tay lấy một rương thư nặng chình chịch khỏi tay nha hoàn kế bên, vừa đem rương thư để trên xe vừa nói, "Không cần sốt ruột, bên trong vẫn còn chưa dọn dẹp ổn thỏa đâu."

Nha hoàn hành lễ với Chung Uyển hành lễ, cúi đầu đỏ mặt mà chầm chậm chui vào nhà chính.

Tướng mạo Chung Uyển tuấn tú, thân hình cao gầy, tính tình còn tốt hiếm thấy, không hề cao ngạo, đối với ai cũng đều thật hảo, hai mươi mấy tuổi nhưng vẫn chưa thú thê, được không ít nha hoàn trong phủ yêu thích.

Lão quản gia Nghiêm Bình Sơn cau mày: "Đây không phải chuyện ngài nên làm, vào chờ đi."

Chung Uyển buộc chặt rương thư, vỗ vỗ, "Chờ không thì rất nhàm chán."

Nghiêm Bình Sơn trầm mặc một lát, trầm giọng nói: "Mấy năm nay, lễ vạn thọ năm nào cũng có nhưng Hoàng Thượng chưa từng nhớ tới Vương gia chúng ta, sao năm nay lại đột nhiên……"

Chung Uyển cười cười, "Không có chuyện gì đâu."

Nghiêm Bình Sơn lo lắng nói, "Tối hôm qua, đèn dầu trong phòng Vương gia luôn sáng, hắn chỉ vừa mới tròn mười bảy vào tháng trước, tuổi nhỏ như vậy, hắn……"

"Hoàng Thượng triệu Vương gia vào kinh, có thể không đi sao?" Chung Uyển chờ một gã sai vặt ở phía sau đi khuất rồi, mới nhẹ giọng nói, "Hoàng Thượng hẳn là không yên tâm, muốn gặp mấy tiểu hài tử này một chút, vậy thì cứ đến bái kiến hắn. Hắn an tâm rồi thì tất nhiên sẽ thả chúng ta trở về, đến lúc đó chúng ta lại tiếp tục những chuỗi ngày yên tĩnh mà sống."

Nghiêm Bình Sơn còn muốn nói nữa, nhưng Chung Uyển càng nói thấp giọng hơn: "Tuyên Thụy có danh tước là Quận Vương, đã tới tuổi thành niên, có thể không cho Hoàng Thượng gặp hắn sao?

Nghiêm Bình Sơn nhíu mày: "Vậy sao còn triệu Du thiếu gia và tiểu thư làm gì? Còn nhỏ như vậy……"

Du thiếu gia được nhắc tới chính là Tuyên Du. Tiểu thư chính là Tuyên Từ Tâm, là đôi long phượng thai của Ninh Vương.

Chung Uyển cười nhạt: "Ngươi cũng biết hai người bọn họ còn nhỏ, vậy thì càng không cần phải sợ, Hoàng Thượng còn có thể không bỏ qua cho hai đứa nhỏ? Hơn nữa, còn có ta đi theo nữa chi."

Nghiêm Bình Sơn muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói cái gì nữa.

Có Chung Uyển ở cùng, cảm giác thật sự cứ như cái gì cũng đều không cần lo lắng.

Giờ Tỵ, mọi người bên trong phủ rốt cuộc cũng thu thập hành lý sẵn sàng, Kiềm An Vương Tuyên Thụy đưa đệ đệ Tuyên Du của mình ra.

Tuyên Du bất quá chỉ mới mười tuổi, chẳng rõ sự đời, nghe xuất môn thì rất sung sướng, cứ nhìn chung quanh mà thúc giục, Tuyên Thụy cười khổ, phải tự mình bế đệ đệ lên xe ngựa.

"Vương gia." Chung Uyển đứng ở bên cạnh xe ngựa, đỡ Tuyên Thụy lên xe, nhẹ giọng nói, "Không cần suy nghĩ quá nhiều."

Tuyên Thụy giữa chân mày toàn là ưu tư, quay đầu lại liếc mắt nhìn Chung Uyển một cái, tâm thoáng thả lỏng, gật đầu lên xe.

Chung Uyển lên ngựa, quay đầu ngựa lại nhìn Tuyên Từ Tâm, xác định không có việc gì thì mới hô lớn thúc ngựa, đoàn xe thật dài từ từ chuyển động. Kiềm An Vương phủ luôn luôn không phô trương, kẻ trái người phải không bao giờ lớn tiếng, đoàn người an an tĩnh tĩnh mà lên đường, lúc đi qua phố, giơ hoàng thổ so với người khác còn nhẹ hơn vài phần.

Hai tháng sau, mọi người đến kinh thành.

Còn nửa ngày đường nữa là vào thành, người của Kiềm An Vương phủ nghỉ ngơi chốc lát để chỉnh đốn, Chung Uyển ngồi trên xe bị xóc khoảng hai tháng, cả người đều đau, đang ngồi ngay ngắn ở trong xe nghỉ ngơi, đột nhiên thân xe hạ xuống, Chung Uyển ngước mắt, mang theo vài phần ủ rũ: "Nghiêm thúc? Có chuyện gì v……"

Chung Uyển ngồi dậy, không đợi y xốc màn xe thì đã có một người chui vào.

Chung Uyển vui mừng: "Lâm Tư!"

Thân thủ của Lâm Tư rất tốt, lẳng lặng lên xe cũng không hề kinh động đến người khác, hắn ở trong xe quỳ xuống trước Chung Uyển. Chung Uyển kéo hắn lên một phen, "Đồ vật chuẩn bị xong hết rồi?"

Lâm Tư gật đầu, từ trong lòng ngực móc ra một tờ bản đồ.

Chung Uyển nhận lấy, cười: "Giấy bán thân của ta còn ở chỗ Tử…… Còn ở trong Úc Vương phủ, lát nữa vào thành lỡ có người tra xét, ta mang thân phận nô tịch không chừng phải bị làm khó làm dễ, có cái này thì thuận lợi hơn nhiều."

Lâm Tư là một người câm, sẽ không nói gì, nghe vậy chỉ khẽ cười, điệu bộ như bảo Chung Uyển hãy yên tâm.

Lâm Tư là thư đồng ở chung với Chung Uyển trong phủ khi còn bé, sau sự việc của Ninh Vương, hắn cùng Chung Uyển bị bán vào Úc Vương phủ, sau lại theo Chung Uyển và mấy nhi tử của Ninh Vương đi Nam Cương. Lâm Tư lưu tại trong kinh, âm thầm giúp Chung Uyển trông nom việc trong kinh.

Ngôn ngữ khoa tay múa chân của người câm điếc quá chậm, nên Lâm Tư móc ra giấy bút, đem mọi chuyện viết xuống, không sai một chữ cho Chung Uyển, Chung Uyển đem lò sưởi tay đốt lên, xem xong liền thiêu hủy không sót một mảnh.

Xe ngựa lảo đảo lắc lư nhưng bên trong xe lại phi thường yên tĩnh, chỉ có thể nghe được tiếng xe ngựa kẽo kẹt cùng một hai tiếng than lửa ngẫu nhiên nổ lách tách, một canh giờ sau, Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi, "Không khác điều ta nghĩ lắm."

Lâm Tư quơ tay: Hết thảy đã được chuẩn bị thích đáng, không cần lo lắng.

Chung Uyển gật gật đầu, im lặng một lát lại chần chờ nói: "Người kia……"

Lâm Tư im lặng nhìn Chung Uyển, kiên nhẫn chờ.

Chung Uyển cười tự giễu mình, thấp giọng nói: "……Úc tiểu Vương gia…"

Lâm Tư nhìn Chung Uyển, chờ Chung Uyển nói xong câu.

Chung Uyển chửi thầm trong lòng, Lâm Tư không nói được thì cũng phải nhìn ánh mắt người khác chứ, một hai cứ phải quất roi thì mới chịu động, đành chủ động hỏi: "Úc tiểu Vương gia……thế nào rồi?"

Lâm Tư tích tự như kim: Sống khá tốt.

Hai người lại nhìn mặt nhau không nói gì, im lặng suốt thời gian nửa chén trà nhỏ.

Lâm Tư bỗng nhiên thông minh lên, đột nhiên hiểu ý chủ tử, quơ tay: Chủ tử muốn biết hắn ra sao rồi?

Chung Uyển không được tự nhiên, nói: "Hắn tốt xấu gì…… cũng là nhân tình của ta trên danh nghĩa, nếu đã vào kinh rồi thì ta quan tâm hắn một hai câu cũng đâu có gì lạ?"

Lâm Tư suy nghĩ, lại cầm lấy giấy bút, viết lên.

Chung Uyển chậm rãi nhìn.

"Hắn nhỏ hơn ta một tuổi." Chung Uyển đem từng trang giấy bỏ vào lò sưởi tay, nhẹ giọng nói, "Năm nay cũng đã hai mươi ba tuổi, như thế nào…… lại còn chưa thú thân?"

"Đừng nói……là bị mấy cái "diễm tình" đó với ta liên luỵ?"

Lâm Tư lắc đầu: Không phải.

Lâm Tư một lần nữa đề bút: Ba năm trước lúc Úc tiểu Vương gia cập quan, Hoàng Thượng cùng An Quốc trưởng công chúa vì tiểu Vương gia mà tuyển không ít danh môn khuê tú, tiểu Vương gia một mực từ chối, nói không thích.

Lâm Tư liền viết xuống không ít tên khuê tú, Chung Uyển nhíu mày, "Thế này mà còn không thích? Hắn rốt cuộc muốn dạng người nào nữa?"

Lâm Tư tiếp tục viết: Úc tiểu Vương gia nói, muốn Huệ Dương công chúa.

Huệ Dương công chúa, tứ công chúa của Kim Thượng.

Chung Uyển sặc một cái, "Huệ Dương chỉ mới chín tuổi…… Hắn điên rồi?"

Lâm Tư lắc đầu: Không điên, người còn tốt vô cùng.

Chung Uyển bật cười: "Hoàng Thượng sủng hắn như vậy, thật sự đã đáp ứng rồi?"

Lâm Tư viết nói: Không có, Hoàng Thượng nổi cơn thịnh nộ, suýt nữa động thủ với tiểu Vương gia.

Chung Uyển giật mình, thấp giọng nói: "Ta khi còn bé bồi Tuyên Thụy ở trong cung đọc sách, có nghe qua một bí mật……"

Lâm Tư gật đầu: Vẫn luôn có người đồn đãi, nói Úc tiểu Vương gia kỳ thật là……

"Hư……"

Chung Uyển lắc đầu.

Lâm Tư ngừng lại, tiếp tục viết: Hoàng Thượng giận dữ, thiếu chút nữa tước thế tử chi vị của tiểu Vương gia, vẫn là công chúa suốt đêm tiến cung khuyên can, cuối cùng……

Lâm Tư viết nói: Tiểu Vương gia được sủng ái như vậy, tất nhiên cũng không làm gì với hắn, Hoàng Thượng lạnh nhạt Úc tiểu Vương gia hai tháng, sau đó lại ân sủng như thường, hôn sự của hắn cũng bị dời lại.

Chung Uyển cười: "Hoàng Thượng sợ là đối với các hoàng tử con mình cũng không tốt như vậy."

Chung Uyển lại nhíu mày: “Tuy tính tình Úc tiểu Vương gia không tốt lắm, nhưng cũng không phải là người dám quá phận như thế đi? Hắn biết rõ hôn sự này không thành không được, hà tất cố ý đi chọc giận Hoàng Thượng?”

Lâm Tư lắc đầu.

Chung Uyển không hiểu: “Lắc đầu có ý tứ gì?”

Lâm Tư không xuống chút nữa viết, ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Chung Uyển, quơ tay:

Tuy ta không nghe được tình hình cụ thể là như thế nào, nhưng mấy năm gần đây, Úc tiểu Vương gia tính tình đại biến.

Nếu không cần thiết, ngươi đừng đi gặp hắn.

2. Chương 2

Edit: Miri

Sau khi hoàng đế truy vấn, hắn bị công chúa triệu tới hỏi chuyện. Mặt của Úc Xá liền tối sầm lại đến dọa người.

“Tính tình đại biến……”

Chung Uyển nhẹ giọng lặp lại một lần, mày hơi hơi cau lại.

Chuyện cầu thú một công chúa chín tuổi làm thê không giống chuyện mà hắn sẽ làm.

Lâm Tư cho rằng Chung Uyển đã bỏ ngoài tai chuyện này, lại bắt đầu nói chuyện khác.

Còn hơn một canh giờ nữa là vào thành, Lâm Tư lập tức phải đi, Chung Uyển không dám làm chậm trễ hắn, áp xuống nghi ngờ trong lòng, vực dậy tinh thần mà nghe Lâm Tư “nói” tiếp.

Lâm Tư viết: Đầu năm, Tam hoàng tử lại bị bệnh một lần nữa, suýt nữa không qua khỏi. Tam hoàng tử từ nhỏ thân thể đã không tốt, năm nay đã ba mươi bốn, nửa đứa con nối dõi cũng không có, nhóm đại phu của Thái Y Viện không dám nói rõ, nhưng……sợ là sống không được mấy năm nữa.

Chung Uyển nhíu mày, Tam hoàng tử cũng không sống nổi.

Lại nhắc, Hoàng Thượng cũng thật quá xui xẻo, hai hoàng tử đầu đều chết non, Đại hoàng tử mười hai tuổi thì mất, Nhị hoàng tử ba tuổi cũng chết đi, ở giữa chỉ có hai công chúa, vất vả lắm mới có được Tam hoàng tử, từ khi sinh ra đã bệnh tật liên miên, cẩn thận dưỡng đến bây giờ như vậy, lại vẫn không thể giữ.

Kim Thượng năm nay đã sáu mươi, dưới gối vẫn còn ba hoàng tử, một nửa hoàng tôn cũng không có, ngoại trừ Tam hoàng tử, còn có Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh hai mươi hai tuổi, cùng với Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh hai mươi tuổi. Đó là tất cả nhi tử mà hắn có.

Lâm Tư do dự, không viết, chậm rãi quơ tay: Hồi trẻ có thầy tướng bói, rằng ngôi vị hoàng đế của Kim Thượng bất minh, không phải là thuận theo ý trời, không thể làm gương cho thiên hạ, ngạnh sửa thiên mệnh tất sẽ tổn thương đến phúc lợi con cháu, cho nên hài tử Hoàng Thượng mới phần lớn là không sống thọ.

Chung Uyển không để ý lắm, nói: “Vẫn có vài người sống sót còn gì? Hai hoàng tử trưởng thành khỏe mạnh cũng đã đủ dùng rồi.”

Lâm Tư nhíu mày.

"Ta hiểu ý của ngươi." Chung Uyển cười, "Con cháu Hoàng Thượng liên tiếp chết non, ngươi lo là hắn sẽ ngứa mắt Tuyên Thụy, Tuyên Du, nổi lên tâm tư khác, Hoàng Thượng năm nay đột nhiên triệu chúng ta vào kinh, tám phần cũng là vì điều này."

Lâm Tư gật đầu.

Chung Uyển trấn an hắn, nói: "Cho nên lúc trước, ta đã đem những việc này thêm mắm thêm muối rồi nói với Tuyên Thụy, khiến hắn sợ tới mức ăn không ngon ngủ không yên hết mấy ngày, dọc đường đi còn vô cùng ưu tư, người gầy đi một vòng, hai mắt vô thần, dung nhan cực kì héo tàn, dùng bộ dáng đó đi diện thánh, Hoàng Thượng tuyệt đối có thể yên tâm."

Lâm Tư nhịn không được cười.

"Cho nên lần này bắt buộc phải tới" Chung Uyển đạm nhiên nói, "Chúng ta có né tránh thế nào cũng đều vô dụng, hắn phải tự mình nhìn thấy thì mới tin, mới bằng lòng buông tha hai người bọn họ."

Lâm Tư thoáng thả lỏng.

Lâm Tư lại hỏi về thân thể Chung Uyển, năm đó lúc hai người tách ra, Chung Uyển nằm liệt trên giường bệnh, Lâm Tư vẫn luôn lo lắng không thôi.

Lâm Tư sờ mạch của Chung Uyển một chút, khoa tay múa chân: Ta nghe Nghiêm thúc nói, ngươi từ lúc kia tới giờ, bệnh căn không dứt, mỗi khi trời giá rét lại phát bệnh, hiện tại đã vào mùa đông, ngươi……

"Chỉ là bệnh nhẹ, ta vẫn ổn." Chung Uyển xua xua tay, tâm tư cũng không để trên thân thể mình, "Ngươi mới vừa nói……"

Lâm Tư lẳng lặng chờ.

"Ngươi nói……" Chung Uyển nhấp môi, "Ngươi nói hắn…… Tính tình đại biến……"

Lòng vòng một hồi lại quay về Úc Xá.

Chung Uyển mười ba tuổi đã quen biết Úc Xá. Là đồng môn ba năm, về sau lại còn sớm chiều ở chung hơn nửa năm, nên cũng coi như là hiểu hắn. Y không tưởng tượng được người này có thể đại biến thành cái dạng gì.

Lâm Tư liền biết Chung Uyển sẽ không tin, một lần nữa lấy giấy, hạ bút như bay: Năm đầu tiên các ngươi đi, chuyện Ninh Vương xử lý xong, trong kinh gần như an ổn. Qua một năm êm đẹp, Úc tiểu Vương gia đột nhiên thỉnh thánh thượng, cầu Hoàng Thượng đoạt đi thế tử chi vị của hắn.

Chung Uyển cứng họng, nửa ngày nói: "T..tại sao?"

An Quốc công chúa sau khi sinh Úc Xá thì không thể hoài thai nữa, Hoàng Thượng tội nghiệp Úc Vương gia chỉ có độc nhất một con nối dõi, ban tặng thiếp thất, Úc Vương gia có hai thứ tử, Úc Xá nếu mất đi thế tử chi vị, liền bị hai thứ tử kia đè đầu cưỡi cổ.

Lâm Tư lắc đầu: Không biết.

Chung Uyển cười gượng: "Khoan nói chuyện Hoàng Thượng có đem hắn đi đánh chết hay không, vậy còn công chúa thì sao? Không bị hắn làm cho tức chết đi? Sao lại không giáo huấn hắn?"

Lâm Tư viết nói: Không biết công chúa nói như thế nào mà Hoàng Thượng nổi cơn thịnh nộ, giam lỏng Úc tiểu Vương gia ở trong cung, quản giáo hai tháng mới thả ra.

Chung Uyển dở khóc dở cười: "Hắn lớn lên ở trong cung, vậy mà là giam lỏng cái gì."

Lâm Tư tiếp tục: Sau đó, Úc tiểu Vương gia lại tự thỉnh đi Bắc Cương.

Chung Uyển: "……"

Chung Uyển cảm thấy xem tới đây đã đủ, nói: "Lợi hại, này là muốn thay phụ thân hắn tạo phản sao?"

Tiên đế khi khai quốc đã phong Vương sáu người, giờ chỉ còn có Úc Vương phủ lưu lại, Úc gia chẳng những sống tốt, mà còn ở trong triều hô mưa gọi gió, nhưng thân là một vị mang họ Vương, có rất nhiều sự việc

mẫn cảm. Úc Vương gia am hiểu sâu sắc đạo nghĩa quân thần, luôn tránh động chạm tới việc quân sự, không ngờ cứ thế mà bị Úc Xá phá giới.

Lâm Tư: Cùng hôm đó, Úc Vương gia mang theo Vương ấn vào cung, ở ngoài đại điện quỳ một canh giờ, ai cũng khuyên không được, cuối cùng vẫn là Hoàng Thượng tự mình tới nâng hắn dậy.

Chung Uyển lẩm bẩm: "Đầu tiên là đắc tội công chúa, sau lại đối nghịch Úc Vương gia, hắn là đang ngại mình sống quá lâu sao……"

Lâm Tư tiếp tục: Đúng là ngại mình sống lâu.

Chung Uyển bất đắc dĩ cười một cái.

Lâm Tư nói tiếp: Sau đó một năm, An Quốc công chúa vô tình phát hiện Úc tiểu Vương gia ăn Hàn Thực Tán……

"Cái gì?!" Chung Uyển trên mặt ý cười tan đi, "Hắn ăn cái gì?"

Lâm Tư ở ba chữ "Hàn Thực Tán", vẽ một vòng tròn.

"Hắn……" Chung Uyển nghiến răng, "Hắn sao không trực tiếp đi ăn thạch tín luôn đi!? Sau đó thì sao?"

Lâm Tư viết: Công chúa giận dữ, giam lỏng Úc tiểu Vương gia khoảng nửa năm, Úc Vương gia thỉnh hoàng mệnh, dứt khoát tẩy sạch tất cả dược phòng và miếu thần trong kinh và ngoại ô, nhờ đó giết không ít kẻ gian lén lút buôn bán thứ dược này, đến nửa năm sau khi thân thể Úc tiểu Vương gia hồi phục, Úc Vương gia mới thu tay.

Lâm Tư suy nghĩ, tiếp tục viết: Một năm sau nữa, Úc tiểu Vương gia……

……

Nhất thời viết mãi vẫn không xong.

Chung Uyển lẳng lặng mà nhìn, mày càng lúc càng cau lại.

Mới vừa rồi hắn còn thấy kỳ quái, tên Úc Xá sao mà có thể làm mấy chuyện như cầu thú Huệ Dương công chúa chín tuổi, giờ xem ra đối với hắn mà nói, chuyện này kì thật đúng là không có gì khác người.

"Hắn……" Chung Uyển lẩm bẩm, "Hắn mấy năm nay bị gì vậy? Rốt cuộc là không hài lòng cái gì mà muốn tìm đường chết tới như vậy?"

Úc Xá là nhi tử độc nhất của An Quốc trưởng công chúa, hoài thai vào năm tiên đế băng hà. Năm đó An Quốc trưởng công chúa lúc mang thai phải dự quốc tang, vì thương nhớ quá độ mà hài tử suýt nữa không giữ được, lúc sau công chúa lại đi thủ lăng cho tiên đế, ngay lúc đó thai động, chưa kịp hồi kinh nên sinh hạ ở biệt trang tại hoàng lăng, về sau có lẽ là cơ thể bị tổn thương nên mới không thể hoài thai được nữa.

Công chúa chỉ có một nhi tử như vậy, tất nhiên là yêu như trân bảo, Thái Hậu cùng Kim Thượng cũng cực kì coi trọng đứa nhỏ này, Úc Xá nhũ danh cùng tên tự đều là do Kim Thượng đặt, Úc Xá mới một tuổi đã được phong làm thế tử Vương, hai tuổi đã được đưa vào cung, đời sống ăn uống hàng ngày không khác gì hoàng tử.

Vừa giống hoàng tử, lại cũng có điểm không giống, các hoàng tử dùng mọi thủ đoạn trong sáng ngoài tối để phân tranh, Úc Xá thân là trưởng tử độc nhất, vừa sinh ra đã là thế tử Vương, trời sinh mệnh phú quý song toàn, không có một điểm phiền muộn.

Hắn còn có thể có cái gì không hài lòng mà muốn giày xéo chính mình như vậy?

Ở trong kí ức Chung Uyển, Úc Tử Hựu có bản tính lương thiện.

So với người khác, Úc Xá chỉ là hơi quái gở chút, không thích nói chuyện với người khác, ấn đường lúc nào cũng có cổ sầu lo không tán. Không giống như Úc Vương gia thủ đoạn cay nghiệt, Úc Xá làm người hành sự quang minh lỗi lạc, biết rõ quân tử nên làm gì, không nên làm gì, bằng không……Chung Uyển cũng không giữ được mạng mình đến bây giờ.

Lâm Tư thấy Chung Uyển vẫn luôn xuất thần, cầm bút viết tiếp: Úc tiểu Vương gia mấy năm nay dường như biến thành người khác, hành sự quái đản, tính tình hung ác nham hiểm, năm ngoái vào Đại Lý Tự, làm đủ loại thủ đoạn khiến người ta sợ hãi, có một lần ta hành sự bất lợi, bị bắt vào tay hắn, suýt nữa thì bị hắn giết tại chỗ.

Chung Uyển rùng mình trong lòng

Lâm Tư sợ Chung Uyển lo lắng, vội vàng bổ sung: Không có việc gì, ta trước đó đã báo với Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử đem chuyện của ta chuyển qua cho Hình Bộ, áp xuống thành chuyện nhỏ, tra xét qua loa rồi liền thả ta ra.

Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh, mấy năm nay Lâm Tư vẫn luôn tránh ở trong phủ của hắn.

Lâm Tư viết thật mạnh trên giấy, nói: Úc tiểu Vương gia cũng không niệm tình cũ.

Chung Uyển hít sâu một hơi, gật gật đầu.

Chung Uyển dựa vào cửa sổ bên xe, im lặng một lúc lâu vẫn chưa nghĩ thông suốt, thấp giọng nói: “5 năm trước kia, hắn vì sao……”

Lâm Tư nghi hoặc nhìn Chung Uyển, nghe không hiểu.

Chung Uyển chậm rãi nói, “Bốn năm trước, Tri châu Thẩm Phục Lâm của Kiềm An phủ vào kinh báo cáo công tác, dùng danh nghĩa của ta đi Úc Vương phủ mượn bạc, hắn……lại thật sự hỗ trợ.”

Lâm Tư nhớ tới việc này, viết: Đúng là rất kỳ quái, hay là lúc ấy Úc tiểu Vương gia còn chưa phát điên?

Giấy rốt cuộc dùng hết rồi, Lâm Tư lại quơ tay: Hơn nữa, chính chuyện này đã chứng thực lời đồn đãi về chủ tử ngươi và Úc tiểu Vương gia.

Chung Uyển bụng đầy tâm sự, ngước mắt: “A?”

Lâm Tư khoa tay múa chân: Chính là bởi vì chuyện này mà người trong kinh tin lời đồn về hai ngươi, tất cả mọi người đều cảm thấy Úc tiểu Vương gia quả thật chung tình với ngươi nên mới chỉ nhân nhượng duy nhất một mình ngươi như vậy.

Chung Uyển im lặng một lát, nói, “Ngươi lặp lại lần nữa ta nghe?”

Lâm Tư là người câm, nói không được, chỉ biết khoa tay múa chân một lần nữa: Chính là bởi vì chuyện này mà người trong kinh tin lời đồn về hai ngươi, tất cả mọi người đều cảm thấy Úc tiểu Vương gia quả thật chung tình với ngươi nên mới chỉ nhân nhượng duy nhất một mình ngươi như vậy.

Lâm Tư cho là Chung Uyển xem không hiểu thủ ngữ của người câm, tính lấy lại xấp giấy, muốn tìm chỗ trống để viết vào, liền bị Chung Uyển cười cản lại.

“Thủ ngữ của ngươi đều là ta dạy cho, ta có thể không hiểu sao?” Chung Uyển khóe mắt hơi hơi cong, nhẫn cười, “Ta là muốn nghe ngươi ”nói” lại một lần nữa.”

Lâm Tư dở khóc dở cười, nghĩ lại một chút, đáy lòng lại cảm thấy khó chịu.

Nhưng Chung Uyển thần sắc vẫn như thường.

Lâm Tư suy nghĩ, lại khoa tay múa chân: Khi trong kinh mới vừa truyền lời đồn đó, thực sự khiến cả kinh thành náo nhiệt nhiều ngày, lúc đó tất cả mọi người đều sẽ bàn tán về chuyện này, nghe nói Úc tiểu Vương gia chợt nghe thấy được lời đồn, liền bị chọc tức tới mức sinh bệnh một thời gian dài.

Chung Uyển ho không dứt, bưng lên chén trà uống một ngụm.

Lâm Tư lại khoa tay múa chân: Nghe Tứ hoàng tử nói, Hoàng Thượng ngày nọ còn nổi hứng, cố ý hỏi Úc tiểu Vương gia là có thật là có chuyện này không.

Chung Uyển lại sặc một chút.

Lâm Tư vỗ vỗ lưng Chung Uyển vỗ vỗ, tiếp tục nói: Ngày đó, Úc tiểu Vương gia xanh mặt từ trong cung bước ra, trở lại phủ không ăn cơm cũng không nói lời nào, trưởng công chúa cho rằng hắn lại muốn chống

đối Hoàng Thượng, buổi tối cố ý triệu hắn vào phủ công chúa để hỏi chuyện, có lẽ cũng là hỏi về cái này, sau khi bước ra khỏi phủ công chúa, mặt Úc tiểu Vương gia đều tối sầm……Đen như mực tàu, tối tới mức dọa người, may là bộ dạng hắn anh tuấn, bằng không sợ là dọa chết người.

Chung Uyển nhịn cười tới mức đau bụng.

Lâm Tư nói: Tất nhiên cũng chỉ có Hoàng Thượng và công chúa có thể thẳng mặt mà hỏi tiểu Vương gia, người khác thấy hắn như thế, cũng không dám đứng trước mặt hắn mà nhắc tới tên ngươi, nhưng sau đó lại……

Lâm Tư nuốt một chút nước miếng, khoa tay múa chân: Lời đồn đãi vớ vẩn thật sự quá nhiều, không biết là do người còn sống đó nhưng nghe quá nhiều nên cũng chết lặng, hay là phát hiện nhân tâm mình bắt đầu tin tưởng vào những lời đồn đãi đó, Úc tiểu Vương gia tâm như tro tàn không hề giải thích……Cơ hồ là bị ép phải nhận mấy sự tình này lên đầu.

Lâm Tư nghĩ nghĩ, nói: Có lẽ là nghe quá nhiều, chính mình chưa tin, trong kinh lại không ai dám nhắc đến chuyện này bên ngoài, nhưng Giang Nam bên kia dân phong thoải mái, dựa vào chuyện này mà xướng khúc, diễn trò gì cũng có, Úc tiểu Vương gia nhiều năm cải trang ra ngoài, ở Tô Châu du ngoạn thuyền hoa, cả đêm xem kịch về hai ngươi, lúc đi về còn ban thưởng cho họ.

Chung Uyển vẻ mặt thảm không nỡ nhìn, lần này thật sự là hết dám gặp Úc Xá.

3. Chương 3

Edit: Miri

"Chung, Quy, Viễn"

"Mừng thọ xong, ngươi quay về Kiềm An cùng ta."

Thấy mình sắp vào tới thành, Chung Uyển phân phó Lâm Tư: "Có việc gì chưa xong, ngươi cứ tự xử trí trước."

Lâm Tư ngẩn ra, khoa tay múa chân: Ta không thể đi, ta phải lưu tại trong kinh giúp ngươi.

"Không cần." Chung Uyển lắc đầu, "Gặp Tuyên Thụy, Tuyên Du xong, Hoàng Thượng hẳn có thể hoàn toàn yên tâm, ngươi lưu tại cũng không giúp ích được gì, không bằng cùng chúng ta trở về, sau này trời cao biển rộng, ngươi đi theo ta sống an ổn."

Không đợi Lâm Tư phản bác, Chung Uyển lại nói: "Chính ngươi cũng bảo là Úc Xá không niệm tình xưa, lần trước hắn mắt nhắm mắt mở mà buông tha ngươi, vậy lần sau thì sao? Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử sợ là sẽ tranh đấu gay gắt hơn, Ngũ hoàng tử có Úc vương phủ chèo chống, nhưng Tứ hoàng tử chưa chắc bảo trụ được, ngươi ở trong phủ hắn không an toàn, ta không thể để ngươi ở lại nơi này."

Lâm Tư suy nghĩ, không kiên trì nói nữa, do dự mà gật gật đầu.

Chung Uyển vỗ vỗ bờ vai của hắn, "Đi thôi."

Lâm Tư dập đầu với Chung Uyển, cũng giống như lúc tới mà lặng lẽ đi ra. Chung Uyển xốc mành xe, nhìn cửa thành cách đó không xa, sửa sang lại y quan.

Chung Uyển lo sẽ bị tra vấn nên không xuống xe, Nghiêm Bình Sơn bên ngoài trò chuyện, đưa công văn cho một tiểu quan của Lễ Bộ và lính thủ thành, nửa tháng trước bọn họ đã nhận được tin báo là Kiềm An vương phủ muốn vào kinh, vậy nên không hề làm khó dễ, từ phía xa mà hành lễ với Tuyên Thụy ngồi trong xe, hỏi sơ số lượng hạ nhân rồi dẫn mọi người vào thành.

Nơi từng là Ninh vương phủ đã sớm bị Kim Thượng thu hồi, sau khi tu sửa sau thì trở thành phủ của Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh bây giờ, khi đi ngang qua Ninh vương phủ, Chung Uyển vén rèm xe lên.

Lúc Kim Thượng vừa kế vị, ít nhất ngoài mặt vẫn đối xử thập phần hào phóng với đệ đệ ruột của mình, phong vương ban phủ, tuyển cao môn quý nữ để tứ hôn, rất có bộ dáng huynh trưởng thay cha chăm sóc.

Lúc ấy, nhà ngoại Chung phủ của Ninh Vương đã phạm tội, Chung gia nhiều nữ thiếu nam, có hai vị hoàng phi nhưng nam đinh trong nhà cũng không nhiều, số người được phong hào cơ bản đều bị liên lụy, chỉ còn một nam đồng ở một nhà nhánh nghèo khó, bởi vì tuổi quá nhỏ nên mới không bị liên luỵ, sau này qua tay nhiều người mới được Ninh Vương đưa vào phủ, nhận làm nghĩa tử, không để cho Ngự Sử Đài tra vấn.

Có Ninh Vương che chở như thế, Chung Uyển mới có thể vô ưu vô lo mà lớn lên.

Chịu đại ân của Ninh Vương sâu nặng tới thế, vậy mà sau này lại xảy ra biến cố, suýt nữa không giữ được Tuyên Thụy. Chung Uyển không còn mặt mũi nào mà nhìn nơi mình lớn lên, sau khi hít sâu một hơi thì buông rèm xe xuống.

Mọi người bị đưa tới một phủ đệ khác, nơi này không lớn, nhưng cũng coi như đẹp đẽ.

Nghiêm Bình Sơn không quen giao tiếp với tiểu quan, Chung Uyển đành tự mình cầm mấy túi tiền giấu vào trong tay áo, nhảy xuống xe, thành thạo đi qua tiếp đón, nịnh nọt mấy tiểu quan của Lễ Bộ, khiến mặt họ đầy ý cười.

"Thỉnh vương gia nghỉ tạm tại đây cho thật tốt, cũng nên rửa mặt chải đầu một chút." Một tiểu quan cười cười, nói, "Trước giờ Thân sẽ có người từ trong cung tới thỉnh."

Chung Uyển khoanh tay hành lễ, "Đa tạ."

Sau khi tiễn người của Lễ Bộ về thật chu đáo, Chung Uyển không kịp nghỉ ngơi, xoa xoa cái cổ nhức mỏi rồi liền tới nội viện tiếp đón người đã tập hợp tại thư phòng nhỏ trong phủ.

Chung Uyển đứng ở trong viện, cách rèm cửa mà hỏi: "Khuê phòng của tiểu thư bố trí thỏa đáng chưa?"

Tuyên Từ Tâm được y trông nom từ nhỏ đến lớn, không có chút hiềm nghi y, tự mình cầm áo choàng lông cừu đi ra, "Ta may nó trên đường tới đây, rốt cuộc cũng làm xong, ngươi nhìn xem có vừa hay không."

Chung Uyển vội nhận lấy, cười nói: "Hóa ra mấy ngày nay ngươi làm cái này cho ta? Ta còn tưởng cho đại ca của ngươi……"

"Ngươi sợ lạnh hơn hắn." Khác hẳn đệ đệ ruột còn ngây thơ của mình, Tuyên Từ Tâm sớm đã thông minh hơn nhiều. Tính tình nàng lãnh đạm, ngữ khí khi quan tâm người khác cũng mang vẻ nhàn nhạt, "Trong kinh quả nhiên rất lạnh, ngươi nên sớm về phòng ngoan ngoãn ngốc ở đó một chút, để khi về đừng tái bệnh nữa."

"Biết biết." Chung Uyển cười, khoác áo choàng lên, đáp ứng, "Ta đi liền."

Tuyên Từ Tâm ngó phải ngó trái, âm thầm ghi nhớ kích cỡ, nói, "Không kịp sửa lại, ngươi cứ mặc tạm đi, chờ trời tối thì kêu người đem nó tới chỗ ta, ta thu hẹp cổ áo lại cho vừa."

Chung Uyển dở khóc dở cười: "Tính ngạt chết ta sao."

Tuyên Từ Tâm không nhiều lời nữa, nói xong liền xoay người vào nhà.

Chung Uyển lại không chịu đi nghỉ ngơi, tiếp tục xoay người đi vào phòng Tuyên Thụy.

Sắc mặt của Tuyên Thụy cực kì không tốt.

Một nửa là vì trở lại trong kinh gợi nhớ tới chuyện cũ năm xưa, một nửa là bị Chung Uyển dọa.

Chung Uyển cũng không nghĩ tới Tuyên Thụy già đầu rồi mà vẫn bị dọa đến vậy, tự nhiên thấy hơi xấu hổ, dựa vào cửa mà cười, nói: "Vương gia nếu đi diện thánh với vẻ mặt đó, thánh thượng lại cho rằng Kiềm An chúng ta nghèo tới độ Vương gia ăn cơm không đủ no."

Tuyên Thụy biết Chung Uyển là đang đùa giỡn hắn, nhưng vẫn cười không nổi, hắn nhấp nhấp cái môi khô, mắt lo âu, "Ta từ khi vào thành thì hốt hoảng không thôi, trong đầu kí ức đều là cảnh tượng bảy năm trước ta bị nhốt một mình ở vương phủ, phụ vương qua đời, ngươi cũng bị người ta mang đi, ta……"

Chung Uyển thở dài.

Chung Uyển thấp giọng nói: "Là ta không tốt, ta lúc ấy cũng là một lòng muốn đi tìm ngươi, nhưng tin tức không tài nào qua lọt cửa Úc vương phủ, ta……Thôi, đều đã qua rồi."

Tuyên Thụy lo lắng nói: "Hắn lỡ như hỏi ta, hỏi ta……"

"Hắn sẽ không hỏi mà làm ngươi khó xử, chuyện cũ năm xưa, so với ngươi, hắn càng không muốn nhắc tới." Chung Uyển nghiêm mặt nói, "Hắn muốn an tâm thì ngươi làm hắn an tâm là được, nếu thật là muốn thủ tiêu ngươi, thì hắn chỉ cần cho người mang tới Kiềm An một bình rượu độc là được, hà tất phải cố ý triệu ngươi tới nơi này? Còn ngại sách sử không đủ chuyện để ghi sao?"

Tuyên Thụy nghe vậy, sắc mặt thoáng tốt hơn một chút, Chung Uyển nhẹ giọng nói: "Đều đã qua rồi, nếu trở về……Ta đi cùng các ngươi."

"Thật sao?" ánh mắt Tuyên Thụy sáng lên, "Ngươi bồi ta vào cung?"

"Đương nhiên là không." Chung Uyển cười, "Tuy ta cũng nghĩ tới chuyện ấy, nhưng đi được sao? Ta ở ngoài cung chờ."

Tuyên Thụy bất đắc dĩ cười, nhưng cuối cùng cũng an tâm thêm một chút.

Giờ Thân, quả nhiên là có người từ trong cung tới, chỉ cho truyền hai người Tuyên Thụy Tuyên Du vào cung.

Chung Uyển sung làm tôi tớ đi theo đi, nhưng chưa tới cửa cung đã bị ngăn cản không cho xuống xe, Tuyên Thụy, Tuyên Du xuống xe ngựa, đi theo người trong cung.

Hai người đi theo bọn thái giám, suốt đường luôn cẩn thận, đi một hồi lòng vòng quanh co, cũng không biết đi hết bao lâu mới gặp được hoàng đế, liền gập đầu hành lễ.

Tuyên Thụy căn bản không dám ngẩng đầu, hỏi cái gì đáp cái nấy, thanh âm lúc nói chuyện cũng không lớn hơn tiếng muỗi vo ve là bao, còn phải nhờ lão thái giám cao giọng truyền lời.

Tuy nhỏ tuổi hơn nhưng tiểu Tuyên Du trả lời còn rành mạch hơn một chút. Ninh vương xảy ra biến cố khi hắn mới hai, ba tuổi, còn chưa hiểu chuyện, mấy năm nay vô ưu vô lo lớn lên, so với đại ca hắn thì can đảm hơn nhiều. Hắn khi bị hoàng đế hỏi chuyện vẫn còn có thể giương mắt mà liếc hoàng đế một cái, trong lòng âm thầm kinh ngạc.

"Hoàng bá phụ" này của hắn tuổi cũng đã khá cao, nhìn có lẽ đã hơn 60, xét tuổi tác có thể làm tổ phụ của Tuyên Du.

Sùng An Đế mấy năm nay dần hiện nét già nua, lúc nói chuyện còn không kịp thở, hắn nhìn kỹ tiểu Tuyên Du, hiền hoà cười cười, hỏi việc học của hắn.

Tuyên Du còn chưa nói lời nào, Tuyên Thụy đã âm thầm toát ra mồ hôi lạnh ướt cả thân.

Năm đó, Sùng An Đế cũng hỏi Tuyên Thụy như vậy, một ngày sau, hắn cùng Chung Uyển bị đưa vào cung.

Sùng An Đế…… Có khi nào sẽ dựa vào cái cớ này mà lưu Tuyên Du lại trong kinh?

Tuyên Thụy thấp thỏm bất an, Sùng An Đế lại thuận miệng khảo dạy tiểu Tuyên Du vài câu, Tuyên Du đáp từng cái rõ ràng.

Sùng An Đế vừa lòng gật gật đầu, thanh âm ôn hòa, nói: "Rất có tiền đồ, ca ca ngươi thỉnh cho ngươi một tiên sinh rất giỏi sao? Học vấn người đó thế nào, có nghiêm khắc không?"

Tuyên Du cúi đầu đáp: "Vẫn chưa thỉnh sư, là theo……"

Tuyên Du tuy nhỏ, nhưng bản năng vẫn cảm thấy không thể nói ra tên của Chung Uyển, dừng một chút nói: "Là theo một quản gia biết chữ trong nhà mà học."

Sùng An Đế trầm mặc một lát, hỏi: "Là Quy Viễn đang dạy dỗ ngươi?"

Chung Uyển, tên tự là Quy Viễn.

Tuyên Du hoang mang nhíu mày, sao ngài ấy lại biết?

Sùng An Đế chậm rãi nói, "Có y dạy ngươi, tất nhiên sẽ không sai."

Sùng An Đế nói rất chậm, có vẻ như đang xuất thần, qua một hồi lâu mới nói, "Năm đó nếu y đi thi đình……"

Tiểu Tuyên Du lẳng lặng nghe, không dám nói tiếp, đợi Sùng An Đế mãi vẫn chưa nói xong, hắn vẫy vẫy tay, không hỏi việc học của hai người nữa, Tuyên Thụy âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lại hỏi chút việc nhà, sắc trời cũng chuyển tối, tinh thần Sùng An Đế tựa hồ uể oải đi, ban cho hai người một bàn ngự thiện, gọi lão thái giám đưa hai người đi.

Tuyên Thụy, Tuyên Du bị đưa tới tiểu noãn các, không có người khác ở trong, Tuyên Du thấp giọng hỏi nói: "Sao Hoàng Thượng vừa nghe tới Chung Uyển, liền……"

Lão thái giám hầu hạ bên người Hoàng Thượng đưa người truyền thiện vào, Tuyên Du lập tức câm miệng, lão thái giám khóe miệng thoáng cong một chút, giả vờ như không nghe thấy, tự mình bưng thức ăn cho hai người.

"Lão nô mới vừa nghe nói." Lão thái giám cười nói, "Việc học của tiểu điện hạ là do Chung thiếu gia tự mình dạy dỗ?"

Tuyên Du kinh ngạc: "Công công cũng biết Chung Uyển?"

Một tiểu nội thị phía sau lão thái giám che miệng cười thầm một cái.

Chuyện diễm tình của Chung Uyển được truyền khắp thiên hạ, ai mà không biết?

Tiểu Tuyên Du tất nhiên cũng nghe qua mấy chuyện đó, hiểu được bọn họ là đang chê cười Chung Uyển, tức giận tới mức mặt trắng bệch.

Tuyên Thụy liếc Tuyên Du một cái: Đó là thái giám tùy thân của Sùng An Đế, không phải là người bọn họ có thể đắc tội.

Tuyên Du cúi đầu, miễn cưỡng lùa cơm ăn.

Lão thái giám quay đầu liếc tiểu nội thị kia một cái, vừa chia thức ăn vừa không nhanh không chậm nói: "Tất nhiên là biết, người thi đỗ trẻ tuổi nhất của triều đại ta, ai lại không biết được?"

Tuyên Du ngẩng đầu, hắn cũng không biết Chung Uyển hóa ra lại lợi hại như vậy, nhất thời ngây người: "A?"

Lão thái giám cười cười, chậm rì rì nói, "Chung gia tuy suy tàn, nhưng Ninh vương gia nuôi dưỡng hắn như nhi tử của mình, một thế gia công tử có xuất thân như vậy, tài tình như vậy, sau này tam tỉnh lục bộ, nha môn nào mà y đi không được? Thế nhưng Chung thiếu gia tâm cao khí ngạo, muốn tự mình thi khoa cử, không muốn một bước lên mây……Giải Nguyên kỳ thi xuân, Hội Nguyên kỳ thi thu, nếu không vì……"

Lão thái giám ém xuống lời không thể nói, "Lão nô nghe nói Trạng Nguyên nhỏ tuổi nhất của tiền triều là mười tám tuổi, Chung thiếu gia năm đó nếu có thể tiếp tục thi đình……"

"Sợ sẽ là Trạng Nguyên trẻ tuổi nhất từ trước tới nay." Lão thái giám phủi chút bụi bặm bên hông, quay đầu gọi tiểu thái giám không hiểu chuyện kia tới, "Cẩu tài không biết trời cao đất dày, cút đi!"

Ngoài cung, tài tử suýt nữa là ôm tam nguyên đang đứng trong gió rét, hắt xì một cái.

"Lạnh quá……"

Chung Uyển đã đợi hai canh giờ, than trong lò sưởi tay đều đã cháy hết. Y sợ chân bị đông cứng, dứt khoát xuống xe, đi qua đi lại một chút để làm ấm tay chân.

Đã giờ Mậu, trời cũng đã sớm chuyển màu đen, Chung Uyển từ xa ngó vào cửa cung, nhưng trong lòng thật ra lại không có chút nào nóng nảy.

Tình huống xấu nhất là Hoàng Thượng sẽ lưu Tuyên Du lại làm con tin, nhưng khả năng xảy ra chuyện này cũng rất thấp.

Lưu thế tử của phiên vương nắm trong tay quân quyền thì còn hiểu được, đằng này đi lưu Tuyên Du để làm gì? Là để phòng cái gì? Đề phòng Tuyên Thụy ở Kiềm An tập hợp mấy chục miệng người để tạo phản sao?

Kiềm An hoang vắng cằn cỗi như vậy, lâu lâu còn phải nhờ triều đình cứu tế, Chung Uyển nếu là hoàng đế, nghe nói Kiềm An có người muốn tạo phản thì sẽ tán thành ngay lập tức, ước gì đàn quỷ nghèo này cút lên núi ở, thế là đỡ tốn đồ cứu tế mấy năm sau.

Chung Uyển chà xát hai tay cứng đờ, hai tay y đã đông cứng tới mức không còn cảm giác, hiện tại toàn dựa vào nhiệt khí trong ngực để chống đỡ.

Đột nhiên xa xa truyền đến tiếng xe ngựa, Chung Uyển lấy lại tinh thần mà nhìn qua.

Xe ngựa dần dần đến gần, trên xe còn treo một ngọn đèn dầu, trên đèn xe còn ghi chữ "Úc" lớn thấy rõ.

Chung Uyển trong lòng lộp bộp một tiếng.

Xe ngựa của Úc vương phủ dần đến gần, suy nghĩ trong lòng Chung Uyển bay loạn xạ.

An Quốc công chúa có xe ngựa của riêng mình, hiển nhiên là không phải nàng.

Tạp vụ chi khác của Úc vương phủ tuyệt đối không thể đi từ trong cung ra vào giờ này.

Ngồi trong xe chỉ có thể là Úc vương gia hoặc người nào đó thôi.

Chung Uyển thở ra một hơi, trong lòng mặc niệm, Úc vương gia, Úc vương gia, Úc vương gia……

Bên hông xe ngựa của Chung Uyển treo là đèn lồng của Kiềm An vương phủ, đối phương không thể nào mà không thấy được, nếu trên xe là Úc vương gia thì hắn sẽ không thèm để ý, hiển nhiên là sẽ lướt qua mà đi, nhưng nếu là Úc Xá……

Vô luận Úc Xá có bao nhiêu sủng ái thì hắn vẫn là người không có chức tước, nhìn thấy xe ngựa Kiềm An Vương thì hẳn phải muốn tránh xe qua một bên.

Xe ngựa của Úc vương phủ càng lúc càng gần, gió lạnh thổi qua, sau lưng Chung Uyển nổi lên một tầng mồ hôi nóng.

Một lát sau, xe ngựa ngừng.

Chung Uyển nhắm mắt lại, thôi xong con mẹ nó rồi.

Xe ngựa Úc Xá chậm rãi ngừng ở ven đường, một quản sự xuống xe, từ xa hành lễ, sau đó đứng dậy từ từ chạy lại đây.

Chung Uyển trong lòng vui vẻ, trời rét như vậy, Úc Xá sẽ không nguyện ý xuống xe, hẳn là sai quản sự tới hỏi một câu, nếu biết trên xe không có ai thì tự nhiên sẽ đi thôi.

Quản sự tới nghênh tiếp, vừa nhấc đầu liền sửng sốt.

Quản sự lập tức nhận ra người tới là Chung Uyển, lớn tiếng nói: "Chung…… Chung thiếu gia?!"

Chung Uyển sụp đổ, có thể bé mồm lại chút không?!!

Chung Uyển nắm chặt bàn tay đã đông cứng, hít sâu một hơi, nhàn nhạt cười, nói: "Là ta, Vương gia tiến cung còn chưa ra, thỉnh Úc tiểu vương gia đi trước."

"Đoán được." Quản sự nhìn Chung Uyển một lượt từ trên xuống dưới, ngữ khí kích động, "Để ta nói cho chủ tử của ta là ngài đang ở đây đã!"

"Không không không……" Chung Uyển bị gió lạnh làm cho sặc, khụ lên, "Không không……"

Nhưng quản sự kia đã sớm như đang dẫm trên lửa mà chạy về.

Chung Uyển kéo kéo cổ áo mà ho, thở không nổi, trong lòng hận không thể ăn tươi nuốt sống cái tên quản sự kia.

Hắn đứng từ xa nhìn quản sự kia chạy đến xe ngựa Úc Xá, khom người xuống thì thầm cái gì đó…

Xong rồi xong rồi xong rồi……

Lần này thiệt là xong rồi…….

Chung Uyển tim đập ầm ầm, tính toán lát nữa phải ứng phó với Úc Xá như thế nào.

Quản sự kia ở xe Úc Xá đứng một lúc lâu, lâu đến mức khiến Chung Uyển hoài nghi liệu Úc Xá có phải là đang an bài Ngự lâm quân tới bắn chết mình hay không.

"Đây là muốn……làm gì?"

Chung Uyển bị lạnh tới mức nói không ra hơi, y híp mắt nhìn xe Úc Xá.

Qua thời gian nửa chén trà nhỏ, quản sự kia lại lên tiếng nghênh đón, xe ngựa của Úc vương phủ rung lên, chậm rãi đi mất.

Ủa, cứ thế mà đi rồi?

Chung Uyển lẳng lặng nhìn xe ngựa Úc vương phủ đi xa, đột nhiên bị gió lạnh xâm nhập vào phổi, lại ho lên sặc sụa.

Hạ nhân đi cùng xe nhanh chóng tới đỡ Chung Uyển, vội vàng nói: "Nếu không thì ngài cứ đi về trước đi? Này……Này……"

"Không…… Không có việc gì." Chung Uyển trì hoãn hạ nhân một hồi lâu, tự giễu cười, "Là ta tự mình dọa mình, suy nghĩ nhiều rồi."

Chung Uyển nhìn xe ngựa Úc Xá càng lúc càng xa, cười một cái.

Tính tình Úc Xá đại biến cũng chẳng thay đổi sự thật rằng hắn cùng mình chưa từng có quan hệ nào.

Cứ coi như là hắn biết mình ở đây đi, thì hắn làm gì được?

Xuống xe cùng mình ôn chuyện cũ?

Nếu thế thì ngày mai, không chừng tất cả mọi người trong kinh đều biết mình tái ngộ hắn ở cửa cung.

Chung Uyển nhịn cười hết nổi, hắn mà làm thế thì cả đời này cũng không tẩy sạch tiếng oan.

Chung Uyển nhiễm một chút gió lạnh, ngực trở nên lạnh lẽo một mảnh, nhưng trên người dường như lại có chỗ nóng lên, thời điểm mấu chốt, Chung Uyển không dám lấy thân thể mình ra đùa giỡn, nếu mình tại lúc này ngã bệnh, mấy hài tử kia liền sẽ hoang mang lo sợ.

Chung Uyển không dám cậy mình mạnh, nghe hạ nhân nói xong thì kêu hắn đưa xe ngựa tới.

Chung Uyển không cho người đi theo, tự mình lên kiệu nhỏ.

Chung Uyển dựa vào thành kiệu, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Bảy năm, thiếu niên tài tình phong lưu năm đó giờ đã thành nhân vật đoạn tụ được biên trong thoại bản.

Nào ai thấy được trước chuyện này.

Cơ thể Chung Uyển lúc nóng lúc lạnh, lúc cứ như ngủ rồi lại như không ngủ, mơ mơ màng màng, thấy một giấc mộng.

Trong mộng người nọ chỉ hơn mười tuổi, không thích nói chuyện, ngồi ở cửa sổ lẳng lặng mà viết chữ, ngoài cửa sổ có cây đào đã nở, rơi vài cánh hoa trên đầu vai hắn.

Kiệu phu nâng y lên, lung lay không biết bao lâu, rốt cuộc cũng hạ kiệu.

Chung Uyển bị chấn động một chút, tỉnh dậy.

Chung Uyển xoa xoa đôi mắt, suy nghĩ xuất thần, người trầm mặc ít lời luôn luôn khuôn phép như thế, sao lại có thể làm ra những chuyện mà Lâm Tư nói?

Chung Uyển bị lạnh nên cả người cứng đờ, khi y đang muốn cố hết sức đứng lên thì rèm kiệu bị vén lên.

Đứng ngoài kiệu, thân hình cao lớn, trên người khoác áo lông cừu màu đen Úc Tử Hựu, mặt vô biểu tình mà vén rèm kiệu lên, gằn từng chữ một nói: "Chung, Quy, Viễn."

4. Chương 4

Edit: Miri

"Chung Uyển, bánh hoa quế của ta đâu?"

Chung Uyển trong phút chốc cho rằng mình còn đang trong mộng chưa tỉnh lại.

Úc Tử Hựu cao hơn rất nhiều, mặt mày càng sắc bén, ấn đường đen kịt đầy ưu tư không tán theo tháng năm lúc thiếu thời giờ đã hóa thành lệ khí, khiến cho khuôn mặt anh tuấn giờ lại thêm vài phần hung ác nham hiểm.

Chung Uyển thầm nghĩ, ta đây đang tỉnh hay là vẫn còn trong mộng đây, nếu là tỉnh, như thế nào lại gặp được Úc Tử Hựu, nếu là mộng……như thế nào có thể thấy người này rõ ràng tới vậy.

Hai tai Chung Uyển nóng rực lên, như thể nghe được tiếng ầm ầm vang vảng, trong đầu một mớ hỗn độn mơ hồ, phân vân có nên đứng lên hay không, hai tay hai chân đông cứng lại giống như bị rót chì, y nín thở trong thoáng chốc, tựa vào thành kiệu đứng dậy nhưng không đứng vững được, hai chân mềm nhũn vô lực, một đường ngã xuống.

Chung Uyển quỳ gối trên nền tuyết, thấy đôi giày màu đen của Úc Tử Hựu lại tưởng mình đang nằm mơ.

Trong giấc mộng, y trở về mười năm trước, là lúc Chung Uyển mới vào cung làm thư đồng được không bao lâu.

Lúc ấy thụ giáo Sử lão thái phó có bốn người là Chung Uyển và Úc Xá tuổi tương đương nhau, còn có Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử.

Trong bốn người này, Chung Uyển tuy là thư đồng, nhưng dù là văn chương hay tài tình đều nổi bật nhất, chèn ép gắt gao đám long tử phượng tôn, văn chương nổi trội của y không chỉ được lão thái phó yêu thích, ngay cả Sùng An Đế khi ngẫu nhiên khảo dạy bọn họ cũng không ngớt lời khen ngợi. Năm đó, Sùng An Đế còn hỏi đùa Chung Uyển có muốn tiến cử vào Trung Thư Tỉnh hay không.

Trung Thư Tỉnh là người soạn mật thư cho thiên tử, vì thiên tử phác thảo chiếu lệnh.

*Trung Thư Tỉnh: Sở quan cai quản việc quốc nội thời xưa.

Chung Uyển lúc ấy mang trong mình khí phách thiếu niên, cũng không biết giấu đi mũi nhọn*, nói mình không dám chịu đãi ngộ của hoàng đế, cũng không muốn khiến người khác xem thường Ninh Vương phủ, nhưng thỉnh hoàng đế ở Trung Thư Tỉnh lưu cho y một chiếc ghế, đợi tới khi Chung Uyển trưởng thành thì y sẽ tự mình quang minh chính đại trở thành tử quan*.

*Đời xưa có chức kim tử quang lộc đại phu nghĩa là chức quan được dùng ấn vàng dây thao tím, vì thế nên gọi những người bỗng dưng mà phú quý là thủ thanh tử như thập giới.

Sùng An Đế tuy không tin chắc thiếu niên Chung Uyển thật sự có thể thi đỗ, nhưng cực kì thích khí phách thiếu niên đầy rực rỡ chói mắt này, liền cười đáp ứng thỉnh cầu của Chung Uyển, kêu Ninh Vương ngày mai liền tới Trung Thư Tỉnh để dành cho Chung Uyển một ghế, khiến hai người Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử nghiến răng nghiến lợi.

Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh ghen ghét Chung Uyển nhưng chỉ biết giở trò sau lưng, trên mặt còn giả mù sa mưa khách sáo với Chung Uyển. Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh tính tình nóng nảy thẳng thắn, bất mãn cái gì

đều sẽ trực tiếp nói thẳng, tiệc rượu cùng ngày hôm ấy liên tục chèn ép Chung Uyển, ỷ vào tửu lượng hơn người của mình mà chuốc say Chung Uyển.

Chung Uyển tuy say nhưng không thất thố, chỉ là hơi mơ hồ, trên đường ra khỏi cung y mơ mơ màng màng nhìn không rõ đường, đầu lại choáng váng nên ngồi gục ở lương đình mà nghỉ ngơi.

Ngày đó, Chung Uyển đã gặp Úc Xá.

Có lẽ là vì hoàng tôn giống cữu cữu, mày giữa của Úc Xá có vài phần giống Ninh Vương,

Chung Uyển say rượu, mắt đã lờ đờ mông lung, tưởng là Ninh Vương đến tìm hắn.

Chung Uyển cảm thấy xấu hổ, cười cười, quy củ quỳ xuống thỉnh an "Ninh Vương".

Thiếu niên Úc Xá không nghe rõ Chung Uyển thì thầm cái gì, nhẹ giọng hỏi y làm sao vậy, Chung Uyển lại cho rằng Ninh Vương đang trách mắng mình rằng y ỷ mình được sủng ái mà không biết xấu hổ, y liền quỳ trên mặt đất nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo "Ninh Vương", thấp giọng xin tha: "Sau này ta không uống rượu nữa, phụ thân tha cho ta đi…."

Úc Xá: "……"

Ban ngày ban mặt, thiếu niên Úc Xá ở Ngự Hoa Viên bị người ta nhận làm cha.

Chung Uyển nói xong một câu này, lôi kéo góc áo Úc Xá rồi gối đầu lên đùi "phụ thân" ngủ, Úc Xá không động đậy được, do dự đỡ người lên, Chung Uyển say rồi nên chân tay mềm nhũn, không đứng dậy nổi, cả người đè vào lòng ngực "phụ thân", sau đó……

Chung Uyển quỳ gối trên nền tuyết rùng mình một cái, nghĩ mãi cũng không ra, năm đó rốt cuộc thế nào? Không lẽ Úc Tử Hựu ôm mình trở về sao?

Còn chuyện xảy ra hiện tại là sao đây? Rốt cuộc có phải y còn đang nằm mơ hay không?

"Chung Uyển," Úc Xá lẳng lặng mà nhìn Chung Uyển, nhàn nhạt hỏi, "Bánh hoa quế của ta đâu?"

Chung Uyển bỗng cảm giác như bị một đao thọc vào ngực, làm lục phủ ngũ tạng của y sinh đau, trong lòng nháy mắt liền thanh tỉnh.

Không phải là mơ.

Chung Uyển lập tức hiểu ra rằng mình đã bị sập bẫy.

Cỗ xe kia, kiệu phu kia, đều là người của Úc Xá.

Úc Xá đợi một lát, thấy Chung Uyển không đáp, hỏi, "Bò lên nổi không?"

Lúc này không phải là mười năm trước, Ninh Vương cũng sẽ không tới tìm hắn. Úc Xá của hiện tại cũng không tính dìu hắn dậy. Chung Uyển cắn chặt răng, chậm rãi đứng lên, cả người y đau như bị lửa đốt, gắng gượng nói:

"Thỉnh an Úc tiểu Vương gia."

Sắc mặt Úc Xá âm tình bất định, một lát sau mới nói: "Vào đi."

Chung Uyển không mang người đi theo, mà dù có mang theo đi nữa thì cũng không có khả năng thoát được khỏi tay Úc Xá, chỉ có thể đi vào theo hắn.

Chung Uyển đi theo Úc Xá ở phía sau, đảo mắt nhìn chung quanh thì nhìn ra nơi này là biệt viện của Úc Vương phủ.

Năm đó y rơi vào nô tịch, bị Úc Xá mua đem về. Hắn đã an bài cho y ở lại chỗ này.

Úc Xá một đường đưa y vào noãn các, cả người Chung Uyển đã đông cứng, chợt vào một nơi ấm áp thì cả người hơi hơi phát run.

Úc Xá ngồi xuống, hạ nhân dâng lên trà nóng. Hắn nâng chén lên, chậm rãi nhấp một ngụm.

Chung Uyển đứng ở trong phòng, lẳng lặng mà nhìn Úc Xá.

Úc Xá tướng mạo không thay đổi gì nhiều, người tuy giống, nhưng khí chất quanh thân dường như thay đổi.

Sau khi Úc Xá chờ Chung Uyển khoảng nửa chén trà nhỏ, hắn nói: "Ngươi mặc không ít xiêm y, còn khoác áo lông cừu, chỉ đứng trong gió lạnh chốc lát đã đông cứng thành như vậy?"

Úc Xá hơi hơi híp mắt, "Ta nhớ rõ thân thể ngươi trước đây rất tốt."

Chung Uyển nghĩ nghĩ, giọng điệu nhún nhường mà nói, "Sau khi tới Kiềm An, không quen khí hậu nên bị bệnh một thời gian, từ đó về sau thân thể không được tốt lắm……khiến Vương gia chê cười rồi."

Úc Xá đem tách trà đặt ở trên bàn, nhàn nhạt nói, "Không phải lời nói thật."

Đầu Chung Uyển như chịu kim đâm mà đau một cái, miễn cưỡng trả lời: "Thân thể ti tiện, không dám khiến Vương gia lo lắng."

Úc Xá lại im lặng một lát, hỏi: "Liên quan tới ta đúng không?"

Chung Uyển váng đầu hoa mắt, lắc đầu: "Không phải"

Úc Xá cười nhạo một tiếng, tựa hồ muốn bảo Chung Uyển đang nói dối, nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì, lại bắt đầu uống trà.

Chung Uyển thầm nghĩ ngươi muốn hỏi cái gì thì hỏi nhanh dùm cái, chờ ta lát nữa hôn mê rồi, ngươi có muốn hỏi ta đang nói dối phải không cũng không được.

Úc Xá ung dung uống trà cứ như đã quên mất Chung Uyển. Chung Uyển chậm rãi cử động ngón tay, trong lòng biết rõ mình lúc này nên đem tinh lực đi ứng phó Úc Xá, nhưng vẫn nhịn không được mà thất thần.

Úc Xá quả nhiên thay đổi rất nhiều.

Mấy năm nay, hắn rốt cuộc bị làm sao vậy?

Thiếu niên Chung Uyển lúc từ trong cung trốn ra, ngẫu nhiên nghe được một bí mật.

Nghe đồn, Úc Xá không phải là thân tử của Úc Vương gia, mà là nhi tử của Sùng An Đế.

Lời đồn cũng không phải tự nhiên mà truyền ra.

Tỷ như Sùng An Đế đối với Úc Xá vượt xa mức ân sủng bình thường, nhiều hơn rất nhiều so với Tứ hoàng tử cùng tuổi và Ngũ hoàng tử nhỏ tuổi hơn.

Lại tỷ như Sùng An Đế trước đó vẫn không dưỡng các hoàng tử lớn lên được, trưởng tử và con thứ của Sùng An Đế liên tiếp chết non, tam hoàng tử lại là con ma bệnh. Nếu Úc Xá thật sự là thân tử của Sùng An Đế, luận về tuổi tác thì hắn cũng đứng hàng trưởng tử. Có khi nào là hoàng đế tin lời thầy tướng, cũng biết đế vị của mình bất minh, tổn hại đến phúc lợi tôn tử. Ngài thấy ba nhi tử đầu tiên của mình không chết cũng bệnh, lại sợ tứ tử của mình cũng dưỡng không được, cho nên mới đưa hắn đến phủ của muội muội đồng mẫu là An Quốc trưởng công chúa?

Bằng chứng giống như thế có rất nhiều, nhưng Chung Uyển nghe tin đồn này không được bao lâu, cũng không tin nó.

Đầu tiên, Chung Uyển trước kia có đối chiếu sinh thần của Úc Xá, phát hiện Sùng An Đế không có phi tần nào có thể vào năm đó mà sinh hạ Úc Xá.

Tất nhiên cũng có khả năng Úc Xá là do một cung nữ vô danh bí mật sinh ra, nhưng Úc Xá mới một tuổi đã được phong làm thế tử vương. Nếu hắn thật là thân tử của Sùng An Đế, mà hoàng đế lại giao chính nhi tử của mình cho Úc Vương, thế khác gì đang bức Úc Vương tạo phản.

Úc thân Vương cũng không phải là không thể có nhi tử. Hắn có vài thứ tử, lại bị bức phải lập nhi tử người khác nhi làm thế tử, chắp tay nhường Vương vị thừa kế mà tổ tông vất vả lắm mới giữ được cho người khác, sao mà hắn chịu được?

Chung Uyển không tin Úc Vương có thể trung quân ái quốc tới mức này, thay người khác dưỡng nhi tử, thuận tiện đem tặng luôn cơ nghiệp tổ tông.

Nhưng……

Chung Uyển nhẹ cau mày, Sùng An Đế sủng ái Úc Xá như vậy, vì cái gì lại không chịu gả cho hắn một công chúa? Thân thượng kết thân, lại có thể thắt chặt, gia cố quan hệ giữa các thân vương bằng quan hệ thông gia, sao lại không làm?

Tứ công chúa đúng là còn quá nhỏ, nhưng tam công chúa có tuổi tương đương Úc Xá, Sùng An Đế cũng không tứ hôn nàng ấy cho hắn.

Lần Úc Xá cầu thú tứ công chúa hẳn là lần hiếm hoi mà hoàng đế nổi giận với hắn.

Chung Uyển đầu đau đến muốn nứt ra, tình cảnh mình lúc này còn lo chưa xong, thế mà lại đi lo dùm cho Úc Xá.

Nhi tử lẫn tôn tử của Hoàng đế liên tiếp chết non, cho nên mới bắt đầu không yên tâm Tuyên Thụy, Tuyên Du, nhất định phải tự mình gặp mặt, tâm tư này, làm sao người khác không nhìn ra cho được?

Chẳng lẽ Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh, Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh, nhìn không ra sao?

Hai nhi tử của Ninh Vương mà bọn họ còn phải kiêng kị, huống chi là đối với Úc Xá?

Thân thế Úc Xá rốt cuộc như thế nào, tự trong lòng Sùng An Đế rõ ràng, nhưng Tuyên Cảnh Tuyên Quỳnh sẽ không biết.

Chung Uyển đột nhiên cảm thấy thở không nổi nữa, hai vị hoàng tử này, có phải đã xem Úc Xá như hoàng tử mà đề phòng hay không đây?

Sùng An Đế này rốt cuộc là thật sự sủng ái Úc Xá, hay là vẫn đang đem hắn làm bia đỡ……

Trong đầu Chung Uyển ầm ầm vang lên, cơ hồ không đứng được nữa, hắn thật sự quá khó tiếp thu chuyện này, nhất thời không trụ vững, bật thốt lên hỏi: “Mấy năm nay làm loạn như vậy là vì ngươi muốn……tránh cuộc chiến tranh ngôi sao?”

Úc Xá sửng sốt, đột nhiên cười phá lên.

Úc Xá đặt tách trà lên bàn, cứ như vừa nghe xong chuyện buồn cười nhất trên đời mà tự mình cười một hồi lâu, Chung Uyển trong lòng âm thầm cả kinh, Úc Xá trước kia tuyệt đối sẽ không phản ứng như vậy.

Úc Xá rốt cuộc cười đủ rồi, hắn ho nhẹ, chỉnh một chút vạt áo rối loạn, lắc đầu: “Không, ta còn sợ mình nhúng tay vào chưa đủ nữa là.”

Chung Uyển lúc này lại ù tai đau đầu, nếu không phải vì nghe đã quen thanh âm của Úc Xá, y căn bản sẽ cho rằng mình không phải đang nghe tiếng người. Trong lòng Chung Uyển bốc hỏa: “Ngươi căn bản là không có chút hi vọng nào, hà tất……”

Úc Xá im lặng, hiểu ra Chung Uyển là đang nghĩ tới cái gì, lại nở nụ cười, sau một lúc lâu nói, “Ngươi đang nghĩ cái gì?”

Úc Xá thu liễm ý cười, bình tĩnh nói: “Ta chỉ là muốn cho tất cả mọi người đều không sống yên ổn thôi.”

Nhiều năm qua, Chung Uyển chỉ vì sống sót mà phải hao hết toàn bộ tâm huyết, nên y nghe xong lời này liền bị chọc tức tới suýt nữa đứng không vững.

Chung Uyển bật cười, tự xét lại có phải mấy năm nay y đã bị lũ xu nịnh làm tiêu tan hết chí khí, bằng không tại sao vừa nghe được mấy lời này của Úc Xá liền rất muốn thay phụ thân hắn mắng vài câu.

Còn sống không phải đã tốt rồi sao?

Chung Uyển lửa giận bộc phát, đôi mắt đều đỏ.

Úc Xá rất hứng thú nhìn Chung Uyển, hỏi: “Chung Uyển……Ngươi là đang quan tâm ta sao?”

Chung Uyển nghe không rõ Úc Xá đang nói gì, mờ mịt ngước mắt, Úc Xá cười nhạo: “Hiểu rồi…… Ngươi chỉ là nghĩ nếu muốn thoát khỏi ta để rời khỏi nơi này thì phải quan tâm ta vài câu, khiến ta niệm tình cũ mà thả ngươi, có phải hay không?”

Chung Uyển trợn mắt đến lao lực, hiện tại y chỉ bằng hơi tàn chống đỡ, nếu không vì y nghĩ sẽ không bị thất thố trước mặt Úc Xá thì trước đó đã sớm tìm ghế để ngồi xuống, y chỉ có thể mơ hồ biết rằng Úc Xá đang nói chuyện, nhưng nói cái gì thì một chữ cũng nghe không lọt.

Trên trán Chung Uyển ứa ra mồ hôi lạnh, y giơ tay nhéo nhéo ấn đường, nhẹ nhàng thở ra một hơi, vô thức nói: "Tử Hựu, ta thấy khó chịu……"

Úc Xá ngẩn ra, một lát sau mới nói: "Nấu chén canh gừng tới."

Hạ nhân ngẩng đầu, vội đáp ứng rồi đi.

Chung Uyển đã hoàn toàn bị sốt tới mơ hồ, không ngại ngùng chút nào mà nhỏ giọng phân phó: "Cho nhiều đường một chút."

Úc Xá: "……"

Hạ nhân ngạc nhiên, nhìn về phía Úc Xá đợi lệnh, Úc Xá gật gật đầu.

Chung Uyển đã mơ hồ, chờ tới khi y tỉnh lại thì đã thấy mình dựa vào giường, còn Úc Xá thì ngồi bên cạnh đưa canh gừng nhiều đường cho y, Chung Uyển không hơi đâu mà lo chuyện khác, nhận chén canh mà uống.

Một chén canh gừng vào bụng, mặt Chung Uyển liền hồng hào trở lại.

Úc Xá không nói một lời, cứ như vậy nhìn Chung Uyển.

Hạ nhân lại bưng một chén nữa cho Chung Uyển, miệng nhỏ của Chung Uyển uống hết chén này tới chén khác, hạ nhân của Úc Vương phủ rất biết làm việc, còn thêm vào một chút dược trị phong hàn vào canh gừng, đều là dược liệu tốt. Một nén nhang sau, y lập tức cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Cả người thoải mái, đầu óc rõ ràng hơn thì trong lòng càng nôn nóng.

Úc Xá đưa mình tới đây, rốt cuộc là muốn làm cái gì?

Úc Xá không nói lời nào, Chung Uyển tất nhiên cũng không dám nhiều lời, hai người im lặng đối mặt với nhau, một bên uống trà, một bên uống dược.

Qua một hồi lâu, Úc Xá đột nhiên nói: "Chung Uyển……"

Chung Uyển nuốt xuống ngụm canh gừng cuối cùng, đem chén nhỏ đặt lên bàn, mơ hồ phát giác rằng Úc Xá đây là đang muốn y vui vẻ trước khi chết sao?

Lại một trận yên tĩnh làm người khác hít thở không thông trôi qua.

Úc Xá nhè nhẹ gõ mặt bàn, chậm rãi nói, "Mấy năm nay, có vài lần ta để tay lên ngực tự hỏi."

Chung Uyển ngước mắt, này là có ý gì?

Muốn cùng mình bắt đầu thanh toán chuyện cũ mấy năm trước đó sao?

Úc Xá tựa hồ như đang đắm chìm trong kí ức của mình, chậm rì rì nói, "Ta lúc nào cũng hoang mang, thời thời khắc khắc đều khó hiểu, ta có phải là đã từng…… có khoảng thời gian mắc bệnh nặng tới mức sốt hư cả đầu óc hay không."

Chung Uyển mờ mịt: "Ha?"

"Hoặc là vô ý té ngựa khiến đầu bị thương?"

Chung Uyển sửng sốt, nói mấy thứ này rốt cuộc để làm gì?

Úc Xá nhàn nhạt nói, "Mỗi lần ta muốn tin mấy chuyện ngươi cố tình bịa đặt về ta…"

Chung Uyển đột nhiên sặc một cái.

Úc Xá liếc Chung Uyển một cái, tiếp tục nói, "Mỗi một lần như vậy, khi ta vô pháp tin tưởng bản thân, khi ta cảm thấy dao động, ta đều sẽ đi truy vấn lão nhân đã theo ta từ nhỏ, rằng ta có phải đã từng mất trí nhớ hay không. Bằng không, tại sao nhiều chuyện phong lưu như vậy ta lại chẳng nhớ rõ một cái nào?"

Chung Uyển tê tâm phế liệt mà ho.

Chung Uyển gắt gao che miệng, vào lúc này y tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không thể cười ra tiếng.

Úc Xá nếu có thể giết Lâm Tư, thì cũng có thể giết mình.

Nhưng cứ nghĩ đến cảnh thiếu niên Úc Xá sụp đổ, hoài nghi cả bản thân, túm lấy lão bộc mà truy vấn liệu hắn có bị mất trí nhớ hay không, Chung Uyển thật sự nhịn cười không được.

Chung Uyển cứ khụ khụ tới mức cả thân y đều run bần bật lên, cúi đầu thật thấp.

Úc Tử Hựu bình tĩnh nhìn Chung Uyển, "Muốn cười thì đừng nhịn."

Chung Uyển dùng sức lắc đầu.

Úc Tử Hựu câu môi cười, "Ngoan, cười đi…… Cười một tiếng, ta làm ngươi khóc một lần."

Chân Chung Uyển không hiểu sao lại mềm đi một chút, hắn vốn dĩ nhịn được, nhưng nghe lời này liền không trụ nổi, phát ra một tiếng cười.

Úc Tử Hựu mỉm cười: "Tốt lắm, một tiếng."

Chung Uyển hung hăng véo tay mình một cái, y lúc này đã thoải mái hơn nhiều, không dám ngồi tiếp mà đứng dậy.

Úc Xá thần sắc phức tạp nhìn Chung Uyển trong chốc lát, đột nhiên nói: "Ngươi đi đi."

Chung Uyển cứng họng, cứ thế mà…thả mình đi rồi?

Úc Xá đứng dậy, "Ta mệt rồi, ngươi đi đi."

Chung Uyển như được đại xá, mới vừa quay người thì lại nghe Úc Xá lạnh lùng nói: "Quản con chó câm của ngươi cho tốt, đừng để hắn tới làm phiền ta lần nữa."

Chung Uyển ngừng lại, biết hắn đang nói tới Lâm Tư nên ừ một tiếng, lui ra.

Từ đầu y đã muốn Lâm Tư hồi Kiềm An sau lễ vạn thọ, nên tất nhiên sẽ không để hắn lại làm phiền Úc Xá.

Trên đường hồi Kiềm An Vương phủ, trong lòng Chung Uyển giãy giụa vài lần.

Kế hoạch lúc đầu của Chung Uyển rất đơn giản, đầu tiên là khiến Sùng An Đế hoàn toàn thả tâm, sau đó y mang người đi về Kiềm An, không bao giờ hồi kinh, nhưng lúc này y đột nhiên lại hơi do dự.

Chung Uyển nghĩ tới tình cảnh Úc Xá, trong lòng lại thập phần không yên.

Dù sao Tuyên Thụy bây giờ cũng sẽ không cần mình nữa, liệu mình có thể lưu lại giúp Úc Xá trù tính một vài chuyện, khuyên hắn sớm tránh đi……

Trong nháy mắt, Chung Uyển liền đánh bay ý niệm này.

Không nói chuyện lần này liệu có thể quay về toàn vẹn hay không, chính y cũng đã nhiều lần gài bẫy Úc Xá như vậy, làm sao hắn có thể tín nhiệm y mà để y giúp hắn.

Chung Uyển nắm thật chặt áo lông cừu trên mình, cười tự giễu một tiếng, huống hồ chính y cũng đã lăn lộn tới hoàn cảnh thế này, còn mặt mũi nào mà tìm hắn.

Úc Xá đại khái chỉ là muốn cảnh cáo Lâm Tư nên hôm nay mới xảy ra chuyện này, còn về sau……Chung Uyển không cảm thấy Úc Xá sẽ còn muốn gặp lại y.

Hắn ghê tởm còn không kịp ấy chứ.

Ba tháng sau, mỗi người lại đường ai nấy đi, có lẽ cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại.

Cùng lúc đó tại Úc Vương phủ, lão quản gia đang hầu hạ Úc Xá đi ngủ ở biệt viện, ôn tồn nói: "Thế tử hôm nay gặp Chung thiếu gia?"

Úc Xá gật gật đầu.

“Lão nô cũng nhìn thấy y qua rèm cửa, vóc dáng Chung thiếu gia cao hơn rất nhiều, người cũng ngày càng tuấn tú.”

Úc Xá không nói lời nào.

“Lời đồn về Thế tử cùng Chung thiếu gia được bàn tán sôi nổi, tuy rằng đối với các thế gia đại tộc chỉ là chuyện mua vui, không mấy ai tin, cũng không khiến họ chậm trễ việc muốn cùng phủ chúng ta kết thân, nhưng dù sao vẫn là không tốt lắm, hôm nay hai người gặp ban đêm nên tránh bị kẻ khác thấy thì không sao, nhưng nếu lại gặp nhau……”

Lão quản gia muốn nói lại thôi, Úc Xá mỉm cười, hiểu rõ lão quản gia đang muốn nói cái gì.

“Ngươi không muốn ta gặp hắn?”

Lão quản gia không dám quản chuyện của Úc Xá, thấp giọng nói: “Chỉ là cảm thấy không cần thiết.”

“Không, rất cần thiết.”

Úc Xá cười đùa giỡn, “Hôm nay ta bảo hắn, dám cười một tiếng, ta làm hắn khóc một lần, mấy ngày sau……Ta nhất định phải cho hắn trả đủ.”

5. Chương 5

Edit: Miri

“Ta cực khổ tìm cha cho ngươi, vậy mà ngươi lại mơ tưởng tới ta”

Chung Uyển trở lại Kiềm An Vương phủ khi trời đã gần sáng, vì y không trở về nên trong phủ hơn phân nửa người vẫn còn thức, xe ngựa mới vừa tới đầu phố thì liền có người ra đón, hạ nhân của Kiềm An Vương nhìn thấy xe đến là của Úc Vương phủ thì sửng sốt, hai mặt nhìn nhau.

“Không, không có việc gì……” Chung Uyển từ trên xe xuống, cả người y cảm thấy mệt mỏi, nhờ một gia nhân đỡ rồi đi vào trong phủ, nhỏ giọng phân phó, “Đi báo cho Vương gia cùng……hai tiểu chủ nhân là ta không sao.”

Gia nhân khác vội đáp ứng chạy đi vào truyền lời, Chung Uyển mơ mơ màng màng, sợ mình một khi nhắm mắt lại sẽ không tỉnh táo nổi, dứt khoát nhanh chóng nói: “Trước khi ta tỉnh dậy, trong phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, đi nói cho Nghiêm thúc, nói hắn nghĩ cách gọi……gọi người câm tới đây một chuyến, ta có chuyện muốn hỏi.”

Gia nhân nghe không hiểu lắm, nhỏ giọng hỏi: “Người câm là ai ạ?”

“Nghiêm thúc biết……” Chung Uyển khụ hai tiếng, “Nếu là hắn tới thì phải đánh thức ta dậy”.

Gia nhân bất đắc dĩ đáp ứng, gánh nặng trong lòng Chung Uyển được giải khai, liền ngủ mê man.

Chung Uyển trong lòng chất chứa rất nhiều chuyện, khi ngủ cũng còn vài phần cảnh giác, trong lòng y loạn, hết mơ cái này rồi lại mơ thấy cái khác, ngủ không lúc nào yên ổn.

Trong chốc lát, y mơ thấy Sùng An Đế ban yến, bản thân bị ép cùng so rượu với tên lăng tử Tuyên Cảnh kia, một ly rồi lại một ly.

Chung Uyển lúc ấy cũng không chịu được khích tướng, cơ bản là không hiểu cái gì gọi là co được dãn được, càng không biết khéo léo trốn tránh, bị Tuyên Cảnh châm chọc mỉa mai hai câu là coi như thực sự so rượu cùng hắn, uống tới mức ba hồn bảy phách bay hết một nửa, lúc sau Tuyên Cảnh kia còn muốn rót tiếp cho hắn, cuối cùng…Hình như là Úc Xá nhàn nhạt nói Tuyên Cảnh một câu, không thể ngự tiền thất thố, Tuyên

Cảnh cũng sợ bản thân mình uống say sẽ tự làm mình mất mặt trước Sùng An Đế, tuy không nguyện ý nhưng cũng dừng lại.

Trong chốc lát lại mơ thấy tin tức Ninh Vương thông đồng với địch từ Bắc Cương truyền đến, cả nhà bất an, chính mình bị vu hãm là truyền tin tức cho Ninh Vương, tống vào ngục.

Lúc ấy kỳ thi xuân vừa qua xong, hắn đỗ hội nguyên, ba tháng trước đều bị Sử Lão Thái Phó giữ ở Sử phủ chuẩn bị cho kỳ thi xuân, buộc hắn mỗi ngày viết một luận văn chương, ăn ngủ nghỉ gần như đều ở Sử phủ, ba tháng cũng chưa hề ra, sao có thể truyền tin cho Ninh Vương được?

Chung Uyển trong lòng rõ ràng, những người này bất quá là muốn mượn cái danh "Nghĩa tử" của mình, bức cung y để làm bằng chứng Ninh Vương thông đồng với địch. Y tuy chỉ là thiếu niên, nhưng vẫn là kẻ có công danh, những người đó không dám tra tấn, liền ngày ngày cho y ăn trà cặn cơm thiu, ban ngày lẫn ban đêm đều luân phiên xét hỏi, đe dọa, ước chừng trong hơn ba tháng.

Có kẻ uy hiếp: "Chung thiếu gia, ngài vẫn cứ im lặng như vậy, chúng ta chỉ có thể dâng thư thỉnh chỉ, thỉnh Tông Nhân Phủ hợp tác tra vấn, đến lúc Tông Nhân Phủ ra mặt rồi là có thể truy vấn Thụy tiểu thế tử".

Có kẻ dụ dỗ: "Ngài nếu là bị Ninh Vương gia lừa thì hãy khai ra! Hoàng Thượng thánh minh, lại nhìn ngài lớn lên, xưa nay ngưỡng mộ ngài, sẽ cho ngài lấy công chuộc tội mà không tính toán tới chuyện cũ, Chung thiếu gia…Ngài đăng cử văn khoa, hiện giờ chỉ còn một bước là công thành danh toại, hơn mười ngày nữa là có hội thi đình, ngài khai ra bây giờ thì vẫn còn kịp……"

Chung Uyển thiếu sống thừa chết một tháng, tướng mạo gầy đi thấy rõ, nghe vậy chỉ rũ đầu, nói giọng khàn khàn không giống tiếng người: "Tuyên Thụy là thân tử của Ninh Vương, Vương gia gặp phải đại nạn này, hắn tất sẽ bị liên luỵ, nên ăn khổ, ta thay hắn không được. Tội là ta gánh, nhưng Tuyên Thụy cũng không tránh nổi."

"Các ngươi giỏi thì cứ đi thỉnh chỉ, ta cũng muốn biết…Tông Nhân Phủ có dám tra vấn một hài tử mười tuổi hay không."

"Mười một ngày sau tổ chức thi đình, ta so với ngươi còn rõ ràng hơn, đưa ta đi thi đình? A…Ta đã là kẻ trắng tay không danh không phận, ngươi cư nhiên lại còn có thể đưa ta đi thi đình, bản lĩnh ngươi cũng lớn thật đấy……"

Lại qua một tháng sau, Chung Uyển vẫn chưa khai ra gì, tinh thần hắn cũng bị ép tới gần như hoảng loạn, người thẩm vấn cảm thấy chỉ một bước cuối nữa là xong, liền phái một người canh giữ hắn ở cửa ngục, lặp đi lặp lại một lời duy nhất: Ninh Vương hôm qua đã khai rồi, Ninh Vương hôm qua đã khai rồi, Ninh Vương hôm qua đã khai rồi.

Chỉ đợi đến lúc tinh thần Chung Uyển vỡ nát, nghe lời bọn họ mà nhận tội.

Chung Uyển biết mình không thể phát điên, y biết nếu không thể giữ mình vững như tùng, thì cả Ninh Vương phủ đừng mơ có người sống sót.

Chung Uyển tin chắc Ninh Vương không có khả năng thông đồng với địch, trong lòng y ôm một tia hy vọng, Ninh Vương còn chưa chết, rằng hiện tại ngài cũng đang đau khổ chịu đựng.

Ninh Vương có thể chịu đựng, mình lại không thể sao?

Chung Uyển lúc ấy bị tra tấn tới mức một ngụm cơm còn ăn không vô, sợ chính mình mất hết thần trí nên phải kiếm chuyện để bản thân làm, y dựa vào tường, đem màn thầu được đưa cho y bẻ thành miếng vụn, cách một cửa lao, mặt vô biểu tình mà lấy màn thầu ném vào mặt người đang hướng y mà niệm kinh.

Cái tên đang "niệm kinh" đó sửng sốt không kịp phản ứng lại, hắn thẹn quá hóa giận, tính dùng hết tài văn chương của mình mắng to, nhưng chưa kịp tránh lại bị nguyên bát canh vào người.

Người thẩm vấn không dám làm y đói chết, không bao lâu lại đưa tới cơm canh khác, Chung Uyển liền nhặt lấy, ai tới thì tạt hết vào người đó.

Qua nửa tháng, Hình Bộ Thượng Thư tự mình tới tra hỏi, Chung Uyển liền cáo trạng với thượng thư, rằng người thẩm vấn hắn dám lộng quyền làm rối kỉ cương, thao khống khoa khảo. Ngày tiếp theo, người hứa

cho y thi đình đã bị bắt giữ, liền bị nhốt ở sát vách ngục Chung Uyển, ngày ngày bị Chung Uyển tạt cơm canh vào người.

Lại qua một tháng, Ninh Vương chết ở Bắc Cương, Chung Uyển ở trong ngục phun một búng máu. Ngày hôm sau y rơi vào nô tịch*

*Nô tịch: làm nô lệ

Người như Chung Uyển lại rơi xuống nô tịch, có người bất bình, có người tiếc hận, cũng có người cảm thán, nhưng càng nhiều người đơn thuần là chỉ đang xem náo nhiệt.

Chung Uyển mới hơn mười tuổi, nổi tiếng là có tướng mạo anh tuấn. Mua bán tội thần làm tôi tớ là chuyện bình thường, nhưng tới y thì liền nhiều người có ý đồ ái muội.

Tài năng của Chung Uyển nổi khắp kinh thành, nếu có thể mua người như vậy vào trong phủ, đem y giày xéo dưới chân thì thật sự là khiến người ta đắc ý.

Có rất nhiều con cháu thế gia không được người chú ý, những người có đam mê đặc thù lại càng không ít. Tin Chung Uyển bị kết án vừa ra, một đám người ồ ạt hướng về phía ngục đưa thư nhờ vả.

Chung Uyển lúc ấy chỉ còn nửa cái mạng, mơ hồ nghe được là có người muốn mua hắn để mở rộng đoàn hát trong phủ.

Chung Uyển uể oải nghĩ, được thôi, ta đi xướng cho ngươi khúc "Quả phụ trẻ viếng mộ".

Còn nghe được có người muốn mua hắn đưa cho một thân hào Giang Nam, Chung Uyển thầm nghĩ, thôi, hắn không muốn ra khỏi kinh thành.

Lại nghe nói, Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh cũng phái người tới, nhưng sơ ý làm mẫu phi hắn biết được, bị mẫu phi bắt tại trận rồi giáo huấn thật lâu.

Mấy tháng ngắn ngủi này, Chung Uyển nếm đủ nhân tình ấm lạnh, nghe nói Tuyên Cảnh muốn tới mua hắn, khó được mà nhếch miệng cười một cái.

Tuyên Cảnh đối với y thật ra không có hứng thú gì đặc biệt, nếu hắn liều mạng không sợ bị mẫu phi giáo huấn một trận mà muốn mua y, thì không thể nào chỉ vì muốn làm nhục y.

Được một mất mười.

Tuyên Cảnh cũng sẽ không hận bản thân mình như vậy.

Chung Uyển có chút vui mừng, cảm thấy tên tửu hữu này của mình hóa ra không phải hạng rũ sạch tình nghĩa, liền vực dậy tinh thần mà nhờ người đưa tin truyền cho Tuyên Cảnh một câu: Ngươi lúc này mới lộ được tài tình của mình, xem ra cả đời này ngươi so với ta vẫn còn kém xa.

Nghe nói Tuyên Cảnh bị chọc tức tới mức thiếu chút nữa là tấu lên hoàng thượng.

Người tới xếp hàng không dứt, họ cũng bắt đầu giao dịch với sai ngục, Chung Uyển cảm thán, hóa ra lại có nhiều người nhớ thương mình tới vậy.

Thật là…Làm y không biết nên vui hay buồn đây.

Chung Uyển lẳng lặng chờ, sai ngục sợ y tự sát, ngày đêm nhìn chằm chằm y.

Chung Uyển cười lạnh, y vì cái gì mà muốn chết?

Y lại không phải nữ nhân, mà dù có là nữ nhân, đã lúc này rồi còn lo tới danh tiết sao?

Nếu thế thì ba đứa nhỏ kia…biết tính làm sao.

Chung Uyển không rảnh để buồn bã, chỉ nghĩ muốn sớm ra khỏi nơi này.

Lại đợi mấy ngày, Chung Uyển rốt cuộc cũng có người mua rồi.

Người mua y xem ra vẫn là một con cháu thế gia giàu có, quy củ đầy đủ, miệng cũng kín bưng, cái gì cũng tra xét không ra, xe ngựa rung rinh lắc lư một hồi lâu, rốt cuộc cũng tới nơi.

Chung Uyển xuống xe ngựa, vừa ngẩng đầu nhìn lại suýt nữa phun ra một búng máu tươi.

Úc Vương phủ.

Chung Uyển suy đoán lòng người, không nghĩ tới ngay cả Úc Xá thế mà cũng mơ tưởng y!

Thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể dùng đấu để đong đếm.

Tuyên Cảnh muốn mua y còn bị giáo huấn một trận, Úc Xá vậy mà lại có thể chống được cả hai bên An Quốc công chúa và Úc Vương Gia, thuận buồm xuôi gió đón mình về, thật xứng được xưng tụng là anh hùng xuất thiếu niên.

……

Chung Uyển trong mộng cười một cái, cau mày trở mình, cảm giác như có người đang kéo tay y.

Chung Uyển cố sức mở mắt ra, một hồi lâu mới thấy rõ là Lâm Tư tới.

Lâm Tư mặt đầy vẻ vội vàng, sờ mạch tay Chung Uyển, lau trán cho Chung Uyển. Chung Uyển miễn cưỡng cười: "Không có việc gì…cảm lạnh mà thôi, đỡ ta lên."

Lâm Tư nửa quỳ, đem Chung Uyển đỡ lên.

Chung Uyển cũng không biết mình ngủ đã bao lâu, y đã hạ nhiệt, tinh thần còn tốt lên.

Chung Uyển giơ tay chỉ chỉ một bên án thư, "Đi…Lấy giấy bút, ta có thứ muốn hỏi ngươi."

Lâm Tư cầm giấy bút lại đây, Chung Uyển tiếp nhận, hóa ra y mới là người muốn viết.

Phủ đệ này là do Sùng An Đế an bài, Chung Uyển cũng không thể yên tâm nói chuyện.

Chung Uyển bút pháp bay nhanh: Năm đó, người thấy Vương gia cuối cùng là ngươi, lời cuối của Vương gia là gì, ngươi lặp lại lần nữa, viết xuống không sai một chữ.

Lâm Tư sững người, tiếp nhận bút từ Chung Uyển, viết: Nói cho Quy Viễn, việc đã đến nước này rồi thì hãy tự bảo trọng bản thân, không cần vì ta làm chuyện ngu ngốc, ba bốn người thân của ta, nhờ hắn bảo hộ họ cho tốt.

Chung Uyển khẽ nhíu mày, viết: Ba bốn người thân?

Lâm Tư gật đầu.

Chung Uyển tiếp tục viết nói: Vương phi mất sớm, Vương gia chỉ có ba hài tử, vì cái gì lại không trực tiếp nói ba, mà lại muốn nói ba bốn?

Ninh Vương trước khi chết có không ít kẻ không liên quan thủ bên cạnh, có thể nào ngài ấy có lời không thể nói rõ, cho nên dựa vào những lời này, nghĩ rằng có thể nói cho Chung Uyển cái gì đó?

Lâm Tư nhíu mày.

Chung Uyển viết: Ngươi có phải cũng hoài nghi qua lời này?

Lâm Tư gật đầu.

Chung Uyển viết nói: Mấy năm trước, vì sao ngươi bị Úc Xá bắt?

Lâm Tư khoa tay múa chân: Thân thế.

Chung Uyển thầm nghĩ, quả nhiên là vậy.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Cũng không phải vì lời nói của Vương gia lúc lâm chung, tứ điện hạ đối với thân thế Úc tiểu Vương gia cũng có rất nhiều nghi ngờ, là hắn phái ta tra, nên ta đi tra cũng là điều tất nhiên.

Chung Uyển viết: Kết quả như thế nào?

Lâm Tư lắc đầu, không tra được gì cả.

Chung Uyển dựa vào đầu giường, thất thần suy nghĩ.

Lâm Tư dùng thủ ngữ: Chủ nhân hoài nghi Úc tiểu Vương gia là hài tử của Vương gia?

Chung Uyển trầm ngâm: "Chỉ là hoài nghi…Nhưng ta lại cảm thấy không đúng."

Chỉ dựa vào Ninh Vương một câu "Ba bốn" liền cho rằng hai người có liên quan với nhau, quá gượng ép.

Úc Xá sinh ra trong năm đầu tiên sau khi tiên đế băng hà, năm ấy Ninh Vương mới vừa lên mười lăm, hoài thai phải mất mười tháng, nếu vậy lúc đó Ninh Vương chỉ vừa mười bốn tuổi, liền……

Chung Uyển bật cười, sao có thể.

Lâm Tư suy đoán tâm tư Chung Uyển, đại khái cũng biết y đang suy nghĩ cái gì, thẳng thừng mà khoa tay múa chân: Mười bốn tuổi, cũng không phải là không thể.

Chung Uyển xấu hổ cười, không nghĩ mình thế mà cùng Lâm Tư thảo luận mấy sự tình này của nghĩa phụ, suy nghĩ rồi đặt bút xuống viết: Lúc ấy Vương gia vẫn là Lục hoàng tử được sủng ái nhất, do tiên đế tự mình giáo dưỡng, từng rất có khả năng sẽ kế thừa đại thống, tiên đế sẽ không để ngài ấy trước khi đại hôn lại có hài tử không rõ xuất thân. Còn nữa, An Quốc công chúa cùng Úc Vương gia dưỡng hộ nhi tử của Ninh Vương? Còn dưỡng kĩ lưỡng như vậy?

Lâm Tư gật đầu, khoa tay múa chân: Không có khả năng, ngay cả Tuyên Thụy mà Hoàng Thượng còn kiêng kị, làm sao có thể lưu lại một Úc tiểu Vương gia còn lớn hơn.

Chung Uyển thở dài, là con của Ninh Vương cũng không phải, vậy rốt cuộc chuyện này là thế nào đây?

"Ba bốn người thân", rốt cuộc là thuận miệng nói, hay là có thâm ý khác?

Lâm Tư cân nhắc hai chữ "Ba bốn", lại suy đoán mà khoa tay múa chân: Người thứ tư kia, có thể nào ý ngài chính là chủ tử ngươi không?

Chung Uyển bật cười, viết nói: Ta còn lớn hơn Úc Xá một tuổi! Vương gia mười ba tuổi đã cùng người thông phòng sao? Nghĩ bậy bạ gì đấy! Tuy Chung phủ chúng ta không còn, nhưng ta thật sự là do cha mẹ ta sinh ra.

Lâm Tư cúi đầu cười.

"Kia rốt cuộc là ai chứ……"

Lâm Tư kiến nghị: Chủ nhân nếu muốn biết, ta có thể tiếp tục tra xét, ta không vội đi phương Nam.

"Không được." Chung Uyển lắc đầu, "Hắn mới vừa cùng ta nhắc tới ngươi, ngươi nếu lại bị hắn bắt thì hắn tuyệt đối sẽ không tha ngươi."

Lâm Tư bất đắc dĩ, Chung Uyển suy nghĩ liền viết, nói: "Hoặc là……sau lễ vạn thọ, hai ta đổi chỗ, ngươi bồi bọn họ hồi Kiềm An, ta lưu tại trong kinh."

Lâm Tư nhíu mày, khoa tay múa chân: Chủ nhân không phải nói là sau lần này, chúng ta sẽ không gặp chuyện gì nữa sao?

Chung Uyển trầm mặc, nếu ba đứa trẻ không có việc gì, y cũng coi như là không phụ ân tình dưỡng dục của Ninh Vương, còn những năm về sau, y có thể hay không……

Lâm Tư không muốn Chung Uyển lại rơi vào vũng bùn, nhanh chóng khoa tay múa chân: Hai tiểu chủ nhân chỉ mới mười tuổi.

Chung Uyển cười khổ một chút, đúng là vậy.

Sau khi Ninh Vương qua đời, mạng của y đã không còn là của y nữa, làm gì có chỗ để y suy nghĩ riêng cho bản thân.

6. Chương 6

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Miri

"Ta xướng một khúc cho ngài nghe nhé?"

Lâm Tư và Chung Uyển cùng nhau lớn lên từ nhỏ, tuy không thể hoàn toàn biết được hết tâm sự của y, nhưng cũng có thể đoán được một hai phần, hắn ngẩng đầu nhìn Chung Uyển, dùng thủ ngữ: Chủ tử chẳng lẽ là đang lo lắng cho Úc tiểu Vương gia?

Cho nên mới kiên quyết phủ nhận thân thế Úc Xá có liên quan tới Ninh Vương, thuyết phục bản thân mình lưu lại nơi đây?

Chung Uyển không nói gì.

Ninh Vương năm đó bị mưu hại là do Úc Vương gia ra lực, Chung Uyển lẽ ra không bị vướng bận bởi Úc Xá mới phải.

Lâm Tư nghĩ nghĩ, khoa tay múa chân: Chuyện xảy ra lúc Úc tiểu Vương gia mới hơn mười tuổi, hắn cũng không nhúng tay, chủ tử không cần cảm thấy có lỗi với Vương gia.

Chung Uyển xoa xoa ấn đường, thấp giọng nói, "Ta phân tư rõ ràng."

Lâm Tư lúc ấy tuy rằng cũng bị mua vào Úc Vương phủ, nhưng vẫn luôn ở trong phủ chăm ngựa, đối với ẩn tình bên trong giữa Chung Uyển và Úc Xá cũng không biết nhiều lắm, hắn suy nghĩ rồi trực tiếp hỏi: Chủ tử năm đó cùng Úc tiểu Vương gia từng có tình cảm sao?

Chung Uyển sặc một cái.

"Không……" Chung Uyển cười, "Ngươi mà cũng tin mấy lời đồn đó? Ta và hắn không có gì hết".

Lâm Tư hoang mang nhìn Chung Uyển, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Nếu không phải vì tình, vậy thì vì cái gì bây giờ lại đi lo lắng cho Úc Xá?

"Hắn……"

Chung Uyển dựa vào đầu giường, gối cánh tay sau đầu, chầm chậm nói, "Trước kia… Tuy coi như là có cùng hắn chung sư môn mấy năm, nhưng suốt ba năm ấy, ta cơ hồ chưa từng nhiều lời với hắn".

"Ta không muốn gây rắc rối cho Vương gia, cũng không muốn kết giao với những người đó. Trừ bỏ mấy lần đấu khí với Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh, ta chưa từng có quan hệ gì với người khác."

"Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh lòng dạ hiểm độc, hắn muốn dùng thủ đoạn ngáng chân với ta, ta tuyệt không so bì với hắn…… Úc Xá là biểu huynh của Tuyên Quỳnh, hai người lại cùng một phe, ta tự nhiên cũng kính nhi viễn chi đối với hắn".

Mẫu phi của Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh là Úc quý phi, cũng là muội muội ruột của Úc Vương gia.

Chung Uyển xoa xoa cái cổ nhức mỏi, "Hơn nữa, ta lúc trước cũng không hiểu nổi, hắn và ta không có quan hệ họ hàng thân thích, lại không giống như Tuyên Cảnh trích ra ba phần tình nghĩa, vì cái gì lại phí hoài bao công sức mua ta đi như vậy?"

Lâm Tư nghĩ một chút, thành thật nói thẳng: Chắc là vì ngưỡng mộ ngài, hoặc là nghĩ tới mấy chuyện không trong sạch.

"Cũng không phải, thật sự không phải." Chung Uyển lắc đầu, "Hắn ném ta vào biệt viện trong phủ bọn họ, sau đó lại không tới xem, không hỏi thăm, cũng không để ý tới. Lần đó ta bị hắn ném vào đấy ba tháng, coi bộ là bị quản gia biệt viện nháo phiền nên lúc sau hắn mới tới lưu lại đấy".

Lâm Tư hoang mang: Bị quản gia nháo phiền?

Chung Uyển muốn cười nhưng ráng nhịn, lại khụ một tiếng.

"Ta nằm nửa tháng ở biệt viện ấy, sau đó có thể xuống giường rồi thì đương nhiên là muốn chạy trốn……Ta trốn trong mấy thùng gỗ lớn ở trong bếp để người ta vác ra ngoài, hoặc là giả dạng làm tôi tớ để lẻn ra, mỗi ngày cứ tới nửa đêm là ta đều đi tìm nơi có thể trèo tường…Biệt viện phủ hắn không có gia chủ, chỉ có lũ tôi tớ lo nhìn ta ngày đêm. Quản gia kia sợ ta trốn mất, ngày đêm nhìn chằm chằm ta, một tấc cũng không rời. Mỗi buổi tối, quản gia kia đều đem ghế dựa đặt ở đầu giường của ta, ngồi trên ghế nhìn chằm chằm ta."

Chung Uyển khụ hai tiếng, nhịn cười: "Ta liền hỏi lão quản gia kia……"

Thiếu niên Chung Uyển nằm ở trên giường, an an tĩnh tĩnh, nhìn qua như con thú nhỏ ngoan ngoãn và vô hại.

Chỉ có lão quản gia biết đây là cái thứ quỷ tha ma bắt gì. Ba tháng, Chung Uyển không một khắc nào là không nghĩ tới chuyện trốn ra ngoài, quản gia tận tình khuyên bảo hắn: Thiếu gia ngươi đã rơi xuống nô tịch, ngươi dù có đi ra ngoài, không có văn thư cho phép đi ra, ngay cả cổng thành cũng ra không được, đời này ngươi không thể mua nhà, không thể mua đất, dù đến đâu cũng phải tránh mặt người đời.

Chung Uyển thầm nghĩ, toàn lời dư thừa, luật pháp triều đại này y còn không rõ ràng hơn lão chắc.

Quản gia bị làm phiền tới mức mất hết kiên nhẫn, còn hù dọa y: Thiếu gia, thế tử chúng ta đang cầm giấy bán thân của ngài, ngài nếu chạy, thế tử chỉ cần báo với nha môn một tiếng, không đến một ngày là có thể đem ngài trở về. Đến lúc đó, ngài là nô dịch chạy trốn, phản bội chủ nhân, sẽ bị quan phủ xăm mặt, ngài chắc biết xăm mặt là gì chứ?

Chung Uyển căn bản không để bụng, lạnh lùng nói: "Ta là nam nhân, mặt bị huỷ thì cứ hủy, đỡ phải làm ai nhớ thương ta!"

Lão quản gia nóng nảy: "Xăm mặt là chuyện cả đời, ngươi làm sao có thể không quan tâm mặt của chính mình……"

Thiếu niên Chung Uyển không thể hiểu được: "Ta vốn dĩ là người không biết xấu hổ như vậy đấy, quản gia!!! Ta đều đã rơi xuống tới bước đường này, còn thiết gì mặt mũi sao!?"

Lão quản gia bị chọc tức tới mức thở không ra hơi.

Hai người cãi nhau ban ngày, ban đêm, lão quản gia cảm thấy coi bộ Chung Uyển có thể ngừng nghỉ một lát, vừa định chợp mắt một chút ở trên ghế thì Chung Uyển đột nhiên bắt đầu nói chuyện.

"Phùng bá." Chung Uyển không có nửa phần buồn ngủ, nhìn màn đồ trang trí trên nóc, "Hai ta tâm sự chút đi."

Phùng quản gia: "……"

Phùng quản gia trong lòng mắng cái đứa phiền toái này, đem tinh thần mình tỉnh táo lại, cứng rắn nói: "Tâm sự cái gì?!"

Thiếu niên Chung Uyển bình tĩnh nói: "Chúng ta tâm sự về người nhà ngài đi."

Phùng quản gia sửng sốt một hồi mới phản ứng lại, này là đang muốn đùa giỡn lão nương nhà mình sao, lập tức nổi giận, muốn đánh Chung Uyển một trận.

"Nguôi giận, nguôi giận nào. Ngài gấp gáp cái gì?" Thiếu niên Chung Uyển vội vàng không ngừng xin tha, "Ta sai rồi ta sai rồi ta sai rồi……Ngài bình tĩnh một chút! Đã từng tuổi này rồi, lão thật sự không nên tức giận, ngồi xuống đi! Mau ngồi xuống……"

Phùng quản gia râu như muốn dựng đứng lên, đem bản thân mình ngồi xuống, không muốn để ý đến y nữa, qua nửa nén hương, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Chung Uyển lại đột nhiên nói: "Phùng bá, ngài có phu nhân sao?"

Phùng quản gia mặt đầy sát khí, "Có phu nhân."

Chung Uyển gật gật đầu, "Ngài cùng phu nhân, phu thê hòa thuận sao?"

Phùng quản gia mờ mịt, đêm hôm khuya khoắt……Mình vì cái gì lại muốn ngồi đây tâm sự chuyện tức phụ nhà mình với một hài tử còn choai choai như y?

Phùng quản gia quay đầu lại, trừng mắt nhìn Chung Uyển rồi lại liếc mắt một cái, "Rồi thì sao?! Chuyện này có liên quan gì tới thiếu gia ư?"

Chung Uyển thản nhiên: "Đương nhiên có".

Phùng quản gia đè xuống lửa giận trong lòng, "Vậy xin hỏi Chung thiếu gia……chuyện này liên quan gì tới ngài?"

"Nửa đêm, canh ba, ngài lại ở cùng ta." Chung Uyển chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ Phùng quản gia, "Ở chung một phòng, ta lo lắng là ngài nhân lúc trông coi thì tự vụng trộm, chờ lúc ta ngủ rồi thì khinh bạc ta."

Phùng quản gia muốn phát điên rồi, đứng lên giận dữ nói: "Ta năm nay 54! Tôn tử của ta cũng lớn hơn ngươi không bao nhiêu tuổi! Ngươi….Ta cùng ngươi……Ta ta ta……"

"Đừng đừng đừng nóng giận……" Chung Uyển sợ hắn tự làm mình ngạt thở, vội khuyên, "Ta chỉ là nói có khả năng! Chỉ là có khả năng thôi mà…… Ta sợ ngài buổi tối nhìn dung nhan ta khi ngủ, nhất thời khống chế không được, không cẩn thận lại nhưỡng hạ quả đắng (1), ngài là người đã lập gia thất, ta cũng muốn thủ thân như ngọc cho thế tử phủ các ngài, hai ta nếu có gian tình với nhau, thì không chỉ phá vỡ tình cảm phu thê nhà ngài, còn hại ngài mất bát cơm, ta chỉ là không đành lòng……"

Phùng quản gia nghe hắn nói, tức giận mà mắng thiên chửi địa, thề thốt nguyền rủa tím cả mặt.

"Xin bớt giận…… Ta sai rồi, là ta sớm chiều đòi ngài bồi bạn, đối với ngài nổi lên tâm tư khác, không phải ngài, không phải ngài." Chung Uyển vội vàng nhận lỗi, "Ta đem bụng tiểu nhân đo lòng dạ quân tử, để ta tạ tội với ngài."

Chung Uyển xuống giường, tự mình rót một ly trà cho Phùng quản gia.

Phùng quản gia uống vào, qua một hồi lâu mới đem nhịp thở hổn hển đều trở lại.

Chung Uyển nằm xuống, Phùng quản gia lại ngồi xuống.

Sau nửa canh giờ, Phùng quản gia đã hơi buồn ngủ, Chung Uyển lại nói: "Ta vừa nghĩ lại, thấy lời ta nói vừa rồi quả thực quá phận, xin lỗi. Phùng quản gia, ngài là người tốt."

Phùng quản gia: "……"

Thiếu niên Chung Uyển nhìn ra ngoài cửa sổ, sâu kín nói: "Ngài xem, trăng đêm nay đẹp thật."

Phùng quản gia nổi da gà hết cả người.

Chung Uyển lại tự mình nói, giọng điệu hiển nhiên: "Chúng ta lúc này cũng thực hòa hợp."

Phùng quản gia cảm thấy bản thân chắc là phát điên rồi đi……Bọn họ có chỗ nào hòa hợp?

Chung Uyển nghiêm túc nói: "Vậy nên để ta xướng cho ngài một khúc đi?"

Phùng quản gia chết lặng nhìn Chung Uyển.

Chung Uyển thẹn thùng nói: "Ta ban đầu nghĩ là sẽ bị bán cho một đoàn hát, nên khi còn ở trong ngục…ta liền chuẩn bị trước một chút."

Phùng quản gia phát sầu, không biết có nên khen y là chuẩn bị chu đáo hay không.

"Vậy ta bắt đầu xướng".

Chung Uyển xướng giọng trong vắt, nhẹ nhàng mà vỗ ván giường, "Này khách viếng danh môn…… này người xuyên áo trắng…… Đã chết rồi còn đâu……Gia chủ nhà ta ơi……"

"Câm miệng!!!" Phùng quản gia giận dữ, "Dám xướng cái này trước mặt gia chủ!! Ngươi tìm chết sao?!"

“Không được sao?” Chung Uyển tiếc hận, “Nhưng người mua ta đổi giữa chừng…… Chỉ biết xướng quả phụ trẻ viếng mồ mà thôi.”

Phùng quản gia tay run bần bật: “Ngươi…… Đừng xướng nữa.”

Chung Uyển gật đầu: “Được, không xướng nữa, ngài không cần tức giận, ta chỉ là muốn xướng một khúc ru ngài ngủ thôi.”

“Ngươi đừng nói chuyện nữa là ta tự ngủ được ngay!!!”

Chung Uyển cam đoan, dựng ba ngón tay thẳng lên trời mà thề thốt: “Ta câm, câm ngay.”

Phùng quản gia hậm hực, lại ngồi xuống lần nữa.

Chung Uyển nói được thì làm được, lần này thật sự một chữ cũng không nói.

Sau nửa canh giờ, lăn lộn ban ngày rồi lại bị quấy phá nửa đêm, Phùng quản gia ngủ như chết.

Thiếu niên Chung Uyển vẫn sáng mắt không ngủ, khóe miệng hơi hơi nhếch lên, ngồi dậy.

“Thực xin lỗi ngài……”

Chung Uyển không dám mang giày, liền để chân trần nhẹ nhàng đi ra ngoài, trốn khỏi biệt viện trong màn đêm.

Đương nhiên, trời còn chưa sáng đã bị bắt trở về.

Chung Uyển bị đè tại nhà chính của biệt viện, còn lưu manh đùa giỡn: “Không phải là muốn xăm mặt sao, làm đi! Mặt lão tử có bị đục khoét thế nào thì vẫn không thiếu tiểu cô nương muốn gả cho ta!”

Phùng quản gia đuổi theo hắn một đêm, lúc này đã mệt nửa chết nửa sống, hơi thở mong manh mà nói: “Ngươi không sợ đúng không? Được, được lắm……Ngươi chờ đó, ngươi đợi một chút.”

Chung Uyển liền chờ, nửa canh giờ trôi qua, Úc Xá tới chỗ y.

Chung Uyển quỳ trên mặt đất, vừa nhìn thấy Úc Xá liền biết thôi, thế là xong đời.

Thật sự là có ngày hắn đích thân tới đây.

Lời Editor:

Hình ảnh Uyển Uyển cute đi hát =))))

7. Chương 7

Edit: Miri

"Ta ngủ xong rồi, khi ta tỉnh dậy thì liền trở thành nam nhân chân chính đúng không?"

———————————————

Không đợi tên yêu ma Chung Uyển cáo trạng trước, Phùng quản gia vội nhảy dựng lên, ngón tay run run chỉ vào Chung Uyển, miệng nói lắp bắp: "Hắn, hắn…… nói về phu nhân nhà ta…… Còn xướng khúc…… Phải cho ta viếng mồ, ba tháng!!! Tường…tường kia cao như vậy! Cao như vậy!!"

Thiếu niên Úc Xá: "……"

Này là đang nói cái gì?

Phùng quản gia rốt cuộc mời được tiểu chủ nhân tới, một lòng muốn cáo trạng, thế nhưng hắn bôn ba một ngày một đêm, khí cùng lực kiệt, đã nói không rõ lời muốn nói, hắn lại sốt ruột, râu ông này cắm cằm bà

kia, nghĩ đến cái gì thì nói cái nấy, khiến Úc Xá không hiểu đầu đuôi ra làm sao.

Thiếu niên Úc Xá hoang mang nhìn đại lão gia chiếu cố mình từ nhỏ tới lớn Phùng quản gia, trầm mặc một lát, quay đầu phân phó tùy tùng: "Đi thỉnh Ngụy thái y tới."

"Ta không điên!!" Phùng quản gia sặc một cái, ngồi tựa vào ghế mà chỉ Chung Uyển, "Là hắn…… Hắn…… Hắn hắn hắn!"

Úc Xá gật đầu: "Ta biết, dù sao cũng phải xem bệnh cho ngươi đã."

Phùng quản gia bất lực, dùng toàn lực trừng mắt nhìn Chung Uyển, rồi lại liếc mắt một cái, hơi thở thoi thóp, xong rồi bị bọn hạ nhân đỡ ra.

Nhà chính chỉ còn lại hai người Chung Uyển và Úc Xá, hai người liếc nhau, nhìn nhau không nói gì.

"Phụ thân ngươi vừa làm ra chuyện tốt đẹp đẽ như vậy." Chung Uyển hơi hơi híp mắt, "Ngươi lại mua ta về, không sợ ta làm thịt ngươi, vì Vương gia báo thù?"

Úc Xá im lặng một lát, gật đầu: "Có nghĩ đến."

"Nhưng vẫn là mua ta về, lá gan lớn thật." Chung Uyển đảo mắt, nhìn Úc Xá từ trên xuống dưới một cái, lẩm bẩm, "Không ngờ…… Tuổi chưa lớn mà sắc tâm không nhỏ, có một cái mệnh thôi mà cũng liều mạng chơi với lửa…".

Úc Xá một lát sau mới hiểu được ý Chung Uyển, lộ biểu tình cứng ngắc, "Ta không phải muốn……như vậy, hơn nữa……"

Úc Xá nói: "Hơn nữa ta biết, ngươi sẽ không giết ta."

Chung Uyển hít sâu một hơi, đúng là vậy.

Hắn không hạ thủ được với Úc Xá.

"Ngươi đoán đúng rồi." Chung Uyển đứng dậy, xoa xoa bả vai bị người nắm tới tê, "Oan có đầu, nợ có chủ…… Ta……Ta con mẹ nó……"

Chung Uyển một trận nhức đầu choáng váng hoa mắt, không đứng vững, lại ngã ngồi xuống đất.

Chung Uyển bị ngã mạnh, đau buốt tận xương mà rên một tiếng.

Phùng quản gia chịu đựng một ngày một đêm, nhưng ít nhất còn ngủ đôi chút, Chung Uyển sống sờ sờ kia vẫn luôn chịu đựng tới bây giờ, cơm cũng chỉ ăn qua mấy lần, chống đỡ được tới hiện tại, nhưng cũng có chút không đứng vững nổi.

Thiếu niên Úc Xá muốn đỡ Chung Uyển, nhưng nghĩ đến lời Chung Uyển vừa nói, cảm thấy không tiện chạm vào hắn, nên chỉ phân phó hạ nhân nâng Chung Uyển lên, đưa tới phòng ngủ.

Một lát sau, Ngụy thái y tới, bắt mạch cho hai người, để lại cho Chung Uyển chút dược bôi ngoại thương, đưa cho Phùng quản gia an thần dược để tĩnh tâm.

Phùng quản gia ốm yếu phải nghỉ dưỡng, tạm thời không có tinh lực mà trông giữ Chung Uyển, Úc Xá đành phải tự mình nhìn chằm chằm hắn.

Về phòng ngủ, Chung Uyển không nhọc người khác làm giúp mình, tự kéo ống quần lên, lộ ra một mảnh da chân trầy xước, lấy thuốc mỡ bôi lên vết thương.

Úc Xá ngồi ở cách đó không xa, đọc sách trước án thư, mắt nhìn thẳng.

Không lâu sau đó, Úc Xá nghe được một tiếng loạt soạt vang khẽ, theo bản năng mà ngẩng đầu……

Chung Uyển đã đem hai miệng vết thương trên đầu gối chữa trị tốt, y đứng ở dưới giường, đưa lưng về phía Úc Xá, đem ngoại bào tuột xuống dưới, lại đem trung y bên trong cởi ra, để lộ gân cốt thon gầy của thiếu niên.

Làn da Chung Uyển trắng nõn, tôn lên vết thương chỗ tím chỗ xanh, làm cho người ta hết sức kinh hãi.

Chung Uyển tự mình bôi dược, một bên bôi một bên nhẹ nhàng thổi, miệng hình như còn lải nhải mãi cái gì.

Úc Xá theo bản năng nín thở, cho rằng Chung Uyển là đang niệm chú mắng hắn, không nghĩ tới ——

Chung Uyển một bên nhẹ giọng hít sâu, một bên nhỏ giọng nói: “Không đau, không đau, không đau chút nào……”

Thiếu niên Úc Xá trong lòng không hiểu sao lại mềm đi một chút.

Hắn chỉ là nhất thời nhìn y, không nghĩ tới Chung Uyển bôi xong dược lại xoay người, bốn mắt giao nhau, Úc Xá nhanh chóng quay đầu, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Chung Uyển: “……”

Chung Uyển trong lòng hơi hoảng, phô trương thanh thế: "Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?!"

Úc Xá trong lòng cũng không an ổn chút nào, hắn lại cắm đầu đọc sách, không nói một lời.

Chung Uyển cảnh giác nhìn Úc Xá, mặc thêm quần áo lên người, nằm xuống.

Chung Uyển tuy mệt cực kì, nhưng lại không dám ngủ.

Ánh mắt Úc Xá mới nhìn y vừa rồi tựa hồ cũng không đúng lắm, Chung Uyển sợ mình thiếp đi rồi có phải sẽ bị hắn làm cái gì không?

Một canh giờ sau, Úc Xá xem xong quyển sách, phê bình này kia đều xong, lúc đang muốn đứng dậy lấy một quyển khác, khóe mắt quét nhanh qua Chung Uyển, liền thấy y đang lườm hắn bằng đôi mắt đỏ bừng tuyệt vọng, vẻ mặt cam chịu sống chết.

Úc Xá đổi một quyển sách khác, trầm giọng nói: "Ngươi ngủ đi."

Chung Uyển ngoan cố: "Ta không buồn ngủ!"

Úc Xá mở quyển sách ra, thấp giọng nói: "Ta sẽ không làm gì ngươi."

"Đúng thế." Chung Uyển gật đầu, "Ngươi chỉ "nhìn" thôi, không làm gì khác."

Úc Xá: "……"

Úc Xá vừa rồi thật sự cũng chỉ là theo bản năng liếc mắt qua, hắn muốn giải thích, nhưng lại không biết nên nói cái gì, do dự một hồi, lỗ tai hơi hơi đỏ, hắn đứng dậy cầm hai miếng An Tức Hương, bỏ vào tiểu lư hương trên bàn.

Mùi thơm ngào ngạt của hương chậm rãi bay ra, Chung Uyển ban đầu tự nhủ không được ngủ, nhưng ngửi thấy mùi An Tức Hương, trong nháy mắt đôi mắt trừng như có chuông đồng đang gõ ầm ĩ trong đầu.

Thứ gì nên tới cũng sẽ tới.

Chung Uyển bất lực nghĩ, y cuối cùng vẫn là ngăn không nổi.

Úc Xá ngày thường vô thanh vô tức, vậy mà tâm cơ lại thâm trầm như thế, đối với chuyện phong nguyệt còn hiểu rõ như vậy, còn biết phải đánh ngất y trước.

Chung Uyển nghĩ đến cái gì thì nói cái đó, “Tâm ngươi quá ác độc.”

Úc Xá: “……”

Úc Xá nhìn lư hương trên bàn mình liền hiểu ngay, vội la lên: “Ta thắp hương là vì, ta……”

Tay cầm sách của thiếu niên Úc Xá hơi phát run, nghĩ muốn biện giải cho bản thân, nhưng sau lại cảm thấy lời này nói ra lại vô cùng mất thể diện, lỗ tai lại càng đỏ.

Chung Uyển một chút hứng thú cũng không có, nằm ở trên giường, chờ vận mệnh phán xét, “Là ta đã quá coi thường ngươi.”

Úc Xá bị nghẹn không thở nổi, tận lực khắc chế, gằn từng chữ một: “Ta, không, muốn, chạm vào, ngươi.”

Chung Uyển một chữ cũng không tin.

Chung Uyển ánh mắt mông lung mà nhìn nhìn Úc Xá, liếc hắn một cái, trong lòng còn một chút hi vọng, muốn cùng Úc Xá thương lượng: “Úc Xá…… Ta hỏi ngươi chút chuyện khó nói được không?”

Úc Xá tim tự nhiên lỡ một nhịp, thấp giọng hàm hồ nói: “Ch-chuyện khó nói là chuyện gì?”

Chung Uyển nghiêm túc hỏi: “Trên giường, ngươi thích ở trên hay ở dưới?”

Úc Xá sửng sốt, “Cái gì trên dưới…?”

Chung Uyển nhấp môi, “Còn cái gì nữa…… Ngươi nếu là thích ở dưới, kỳ thật không cần thắp cái loại hương này làm gì, ta cũng sẽ toàn tâm toàn ý giúp ngươi, ngươi phung phí nhiều bạc như vậy đem ta tới, ta cũng không thể khiến ngươi ném tiền xuống sông được, khụ…… Ta hôm nay tuy rằng cực kì mệt mỏi, lại đang bị thương, nhưng mấy việc nhỏ nhặt này, ta vẫn còn trẻ trung khoẻ mạnh, hiện tại vẫn có thể đem ngươi……”

“Ta không thích!” Úc Xá rốt cuộc nghe hiểu y muốn nói gì, nhịn không được đem quyển sách trong tay ném lên án thư, “Ta cái gì cũng đều không thích!!!”

Chung Uyển “A” một tiếng, thầm nghĩ có quỷ mới tin ngươi, hắn thương lượng không có kết quả, nằm trở về, tiếp tục chờ chết.

Úc Xá hậm hực nhặt sách lên, tiếp tục xem.

Hai người lại giằng co nửa canh giờ.

Mắt Chung Uyển đầy tơ máu, gắng gượng không ngủ.

Úc Xá bị chọc tới tức ngực khó chịu, hắn thấy Chung Uyển như vậy lại không chịu được, bị chọc giận tới mức lấy tay ôm phổi, đứng dậy, lại tới chỗ lư hương của mình mà ném thêm vài miếng An Tức Hương.

Thiếu niên Úc Xá ngay thẳng thật thà, cảm thấy chỉ cần Chung Uyển ngủ dậy, phát hiện cái gì cũng chưa phát sinh, liền sẽ chứng minh được bản thân hắn trong sạch.

Trên giường Chung Uyển khóc không ra nước mắt, hắn đã phải cắn răng chịu chết rồi, vậy mà Úc Xá còn thắp hương huân hắn tới ngất đi mới thôi!

"Ngươi có cái sở thích gì thế hả..." Chung Uyển nói mê sảng, "Ta lát nữa mê man thì có khác gì con chó đã chết chứ, vậy thì còn tư vị gì……"

Úc Xá ngơ mặt ra, nổi giận, lại thắp thêm hương.

Chung Uyển lại hoàn toàn bình tĩnh.

Hắn so với mình còn ngoan cố hơn.

Y lúc này xương cốt đều đã mềm nhũn, sợ là qua không bao lâu liền phải thiếp đi.

Chung Uyển cảm thấy mình đã nhìn thấu trần tục thế gian, không thoát khỏi số mạng.

Chung Uyển thê lương nói: "Úc Xá, ngủ xong giấc này, khi ta tỉnh dậy thì liền biến thành nam nhân chân chính, đúng không?"

Đôi tay Úc Xá phát run, cảm thấy muốn đánh người.

Chung Uyển rốt cuộc vẫn là không cam lòng, giơ tay tàn nhẫn cắn chính mình một cái.

"Ngươi!" Úc Xá chán nản, "Ngươi lại làm cái gì?!"

Chung Uyển mơ màng nói chuyện, thanh âm nhỏ nhẹ, "Ta đang đợi ngươi……gây rối……"

Úc Xá vội la lên: "Ta là muốn giúp ngươi ngủ!"

Chung Uyển lắc đầu: "Ngủ liền bị ngươi khinh nhục……"

"Vậy ngươi rốt cuộc đang đợi cái gì?!" Úc Xá giận tới mức không khách khí nữa, "Tinh thần ngươi thế này, nếu ta thật sự muốn làm cái gì, mặc kệ ngươi tỉnh hay ngủ, ngươi còn chống đỡ được sao?! Có phải ta nhất định phải làm cái gì với ngươi thì ngươi mới có thể hết hy vọng mà chịu đi ngủ?!"

Chung Uyển rốt cuộc chờ tới câu trả lời chắc chắn này của hắn, đứng dậy lớn tiếng nói: "Ngươi xem! Quả nhiên vẫn là muốn đè ta!"

……

"Phụt……" Chung Uyển nhớ chuyện lúc trước, cười sặc sụa, đem chén thuốc trong tay đưa cho Nghiêm quản gia, "Khụ…… Không uống."

Nghiêm Bình Sơn muốn nói lại thôi, bưng chén thuốc, một hồi lâu nói: "Ngươi tối hôm trước là ngồi xe của Úc Vương phủ mà trở về?"

Chung Uyển sửng sốt, gật đầu: "Đúng vậy."

Nghiêm Bình Sơn chần chừ hỏi: "Gặp Úc tiểu Vương gia rồi?"

Nếu là người khác của Úc gia, tuyệt sẽ không đang nửa đêm mà trắng trợn cướp người trên đường.

"Đã gặp." Chung Uyển tựa lên đầu giường, nghĩ đến câu nói âm trầm của Úc Xá: "Cười một tiếng, làm ngươi khóc một lần", không hiểu sao lại cảm thấy lạnh sống lưng, líu lưỡi nói, "So với khi còn là thiếu niên…… Hắn thay đổi rất nhiều."

8. Chương 8

Edit: Miri

"Ngươi muốn giấy bán thân của ngươi sao?"

Nghiêm Bình Sơn nhìn đáy mắt Chung Uyển có chút thâm quầng nhàn nhạt, muốn nói cái gì đó nhưng lại không mở miệng.

Chung Uyển nhận ra, liền ngước mắt hỏi: "Làm sao vậy? Có chuyện thì cứ nói ra đi."

Nghiêm Bình Sơn không kiềm được tâm sự trong lòng, hắn cúi đầu nhìn nửa chén dược bưng trong tay, thấp giọng nói: "Năm đó, nếu ngươi thành thành thật thật lưu lại ở phủ Úc Vương, cả đời không lo cơm ăn áo mặc thì bây giờ cũng không đến mức tự giày xéo bản thân mình thành như vậy……"

Chung Uyển bật cười.

"Còn tưởng ngươi muốn nói gì chứ." Chung Uyển khoác thêm áo choàng lông cừu mà Tuyên Từ Tâm đã sửa cho y, không cho điều lão nói là đúng, "Ta có thể hảo hảo chống đỡ thế này, bọn họ……"

"Ta trời sinh mệnh tiện, không một ngày sống sung sướng."

Nghiêm Bình Sơn nghe không nổi Chung Uyển nói về mình như vậy, còn muốn phản bác, nhưng Chung Uyển không kiên nhẫn ngồi nghe, đứng dậy nói, "Ta hỏi ngươi chút chuyện này".

Nghiêm Bình Sơn nói: "Chuyện gì?"

Chung Uyển xuống giường đi đến chỗ chậu than mà ngồi, xoa xoa lòng bàn tay ở phía trên chậu than, không chút để ý mà nói: "Nghiêm thúc, người thân của Vương gia còn bao nhiêu người? Ta đang nói Ninh Vương."

Nghiêm Bình Sơn mơ hồ, "Người thân Vương gia cũng không còn nhiều".

Ninh Vương xuất thân hoàng tộc, quan hệ huyết thống của hắn lưu lạc khắp kinh thành, chưa kể tới những người ở trong cung chết sống đều phải bám víu nhờ cậy người khác, sợ là bất kì thế gia đại tộc nào cũng sẽ có quan hệ với nhà họ.

"Ta đang nói tới……nhà chúng ta." Chung Uyển thấp giọng, "Vào kinh chuyến này không tiện đi lại, không biết năm nào tháng nào mới lại tới đây được, ta nghĩ là chờ mình hết bệnh rồi thì tách ra hành sự, xem nhà ai gặp khó khăn thì giúp đỡ, Tuyên Thụy bọn họ không tiện lộ diện làm những việc này, nhưng ta thì không sao."

Nghiêm Bình Sơn thấy y có lý, nhưng cẩn thận nghĩ kĩ thì lại thấy nói chuyện đó bây giờ cũng không có ích gì.

"Chỗ nào còn có thân thích còn sống chứ?" Nghiêm Bình Sơn thở dài, "Nhà ngoại Vương gia là Chung phủ đã suy tàn từ bao nhiêu năm trước, hồi đó mất bao công sức mới miễn cưỡng tìm được người mặc ngũ phục* là ngươi, chỗ nào còn có người khác?"

*Ngũ phục: ý chỉ những người cùng tông tộc, ngũ phục là 5 loại áo tang khác nhau tùy theo vai vế trong nhà.

Chung Uyển hơi hơi nhíu mày, “Ba bốn người thân”.

Nếu chỉ tính đến nhà thông gia, thì Nghiêm Bình Sơn nói không sai, Chung Uyển tuy cũng họ Chung nhưng đã sớm ly khai khỏi bổn gia Chung phủ, y với Ninh Vương thậm chí còn không thể xem là thân thích, bằng không năm đó cũng sẽ không tránh khỏi bị liên luỵ để sống tới giờ này.

Chung Uyển chắc chắn bản thân mình không nằm trong ba bốn người thân kia của Ninh Vương.

Hỏi Nghiêm Bình Sơn vẫn không tìm ra được gì, Chung Uyển vô pháp, ngồi một lát lại bắt đầu cảm thấy chân đau, nên trở về giường nằm.

Thân thể Chung Uyển đã kém đi rất nhiều so với lúc trước. Năm đó, đầu tiên là ở Hình Bộ đại lao bị thay phiên nghiêm thẩm trong ba tháng, sau đó mỗi ngày lại phải cùng Phùng quản gia đấu trí đấu dũng, nhưng mặc kệ phải ăn bao nhiêu khổ bao nhiêu mệt, chỉ cần ngủ một giấc thật ngon thì tật xấu nào cũng chữa được. Hiện tại bệnh liền không xong, nhiễm phong hàn nhẹ thì dây dưa dây cà sáu bảy ngày mới khỏe hẳn lên.

Chung Uyển bị bệnh, Kiềm An Vương phủ đóng cửa từ chối tiếp khách, ngoài mặt chỉ tuyên là Kiềm An Vương Tuyên Thụy bị bệnh, hiện giờ y đã khỏe, Tuyên Thụy cũng không phải giả vờ bệnh tật nữa, nên những xã giao ngoài mặt vẫn phải làm.

Cũng may người nguyện ý qua lại với Kiềm An Vương phủ không nhiều, Tuyên Thụy còn ứng phó được, nhưng cũng không dám ứng đối qua loa, có thể trốn đều trốn hết.

“Nhưng cái này trốn không được.” Chung Uyển mới vừa tiễn tiểu thái giám truyền chỉ đi, “Hoàng Hậu nương nương ngày mai muốn gặp tiểu thư.”

Tuyên Thụy như gặp phải đại địch, không an tâm nói: “Nàng……muốn gặp Từ Tâm làm gì?”

“Chưa gặp qua nên muốn nhìn một chút?” Chung Uyển cũng không xác định, “Bất quá ta mới vừa hỏi tiểu công công truyền chỉ kia, có vẻ không đơn thuần chỉ là muốn gặp nàng. Ngày mai không ít Vương phi, quận chúa đều sẽ vào cung, cũng có tiểu thư giống như nữ tôn thất, hẳn là…muốn gặp mặt cuối năm”.

Tuyên Thụy lo lắng sốt ruột hỏi, “Có thể nói nàng bị bệnh hay không?”

“Tốt nhất không nên làm vậy.” Chung Uyển trầm ngâm một lát, ”Hoàng Hậu làm việc luôn lo liệu chu toàn, lúc này cáo bệnh thì Hoàng Hậu tám phần sẽ ban thưởng dược, chờ hết bệnh rồi lại không thể muốn chúng ta đi tạ ơn sao? Hoàng Hậu vạn nhất lại muốn nàng tới lúc đó rồi triệu kiến nàng thì sao?

Chung Uyển lắc đầu: “Đến lúc đó, một đối một gặp tiểu thư còn phiền hơn, chẳng bằng ngày mai đứng ngồi xen lẫn trong một đống người khác. Không sao cả, ngày mai vẫn là ta đưa nàng đi.”

Tuyên Thụy suy nghĩ, cảm thấy Chung Uyển nói không sai, bất đắc dĩ gật gật đầu.

Hôm sau, Chung Uyển tự mình đưa Tuyên Từ Tâm vào cung.

Vì thứ bậc như nhau, Chung Uyển xuống xe ngựa trước, tới kiệu của Tuyên Từ Tâm mà dặn dò trước vài câu. Tuyên Từ Tâm so với hai huynh đệ mình còn đạm nhiên hơn vài phần, nàng trong kiệu đáp ứng, còn khuyên Chung Uyển mau hồi xe ngựa. Nàng lại bảo y nếu cảm thấy lạnh liền quay về, không cần chờ tới chết cóng.

Chung Uyển cười một cái, sờ sờ túi tiền trong tay áo, muốn chuẩn bị đi hối lộ nội thị tiếp dẫn Tuyên Từ Tâm.

Không đợi Chung Uyển mở miệng nói, nội thị khom người cung kính bẩm: "Thỉnh Chung thiếu gia cùng vào cung, thánh thượng muốn gặp ngài."

Chung Uyển hơi hơi nhíu mắt lại.

Lần trước Tuyên Thụy, Tuyên Du tiến cung, nói cái gì làm cái gì, Tuyên Du trở về liền kể hết rõ một năm một mười cho Chung Uyển nghe. Chung Uyển cũng đoán được là Sùng An Đế có lẽ là còn chưa yên tâm, nên cũng muốn gặp y, nhắc nhở chỉ điểm vài câu.

Chuyện gì nên tới thì trốn không được, Chung Uyển đỡ nội thị đang hành lễ với y một phen, đem túi tiền trong tay mình đẩy vào tay đối phương, cười đạm nhiên, "Tiểu thư nhà chúng ta lần đầu vào cung, nếu lỡ hành xử không tròn lễ nghĩa, thỉnh công công quan tâm nàng nhiều hơn một chút."

Trong cung mười năm như một ngày, không có gì biến hóa, Chung Uyển quen cửa quen nẻo, liền bị đưa tới trước mặt Sùng An Đế.

Trong Noãn Các, lư hương Cửu Long lẳng lặng phun, thanh hương lượn lờ, phía sau mành trướng hơi hơi đong đưa là Sùng An Đế đang ngồi xếp bằng ở trên giường, xem tấu chương.

Chung Uyển quỳ xuống hành lễ.

Sùng An Đế lệnh cho nội thị xốc mành trướng lên.

Nhất thời cả hai bên đều không nói gì.

Đối với Tuyên Thụy, Tuyên Du, thánh thượng còn có thể mang bộ dáng như chưa từng có việc gì phát sinh, nói vài câu quan tâm vô thưởng vô phạt. Nhưng đối với Chung Uyển, có là Sùng An Đế đi nữa cũng giả bộ hết nổi.

“Mấy năm nay vẫn khỏe chứ?”

Chung Uyển quỳ trên mặt đất, rũ lông mi, cũng không ngẩng đầu, trong lòng đem lời của Sùng An Đế vừa nói lặp đi lặp lại như muốn nhấm nuốt từng phần. Sùng An Đế nếu không nói những lời đường hoàng khách sáo ấy, thì Chung Uyển cũng sẽ tiếp hắn bằng những lời như vậy. Chung Uyển suy nghĩ một lát, thấp giọng nói: “Còn tính là khỏe, mới đầu còn không thích ứng kịp với khí hậu phương nam, trụ lại đấy lâu rồi cũng quen, chỉ là không nghĩ tới lần này hồi kinh, cứ tưởng đã quen với cái lạnh phía bắc, thì giờ ngược lại là vừa tới không bao lâu, bên trong phủ trên dưới đều bị bệnh hơn phân nửa.”

Sùng An Đế trầm ngâm một lát, nói: “Người khác bị vậy cũng đành, ngươi từ nhỏ lớn lên ở nơi này vậy mà cũng có chút không quen sao?”

Chung Uyển nói: “Không quen, sau khi tới Nam Cương luôn ốm đau bệnh tật liên miên, thân thể đã hư nên chịu không nổi cái giá rét”.

Lại là một trận yên lặng dài.

“Ngươi năm đó……” Sùng An Đế nghĩ một hồi, hỏi, “Ngươi hiện tại vẫn là nô tịch sao?”

Chung Uyển cúi đầu: “Vâng.”

Nhớ tới phong thái Chung thiếu gia năm đó, Sùng An Đế tựa hồ chọc cười cả chính mình, lắc đầu: “Quay về phân phó xuống dưới, giấy, giấy bán thân của ngươi……”

Sùng An Đế nghĩ hồi lâu, lại hỏi: “Có phải vẫn còn trong tay Tử Hựu kia không?”

Chung Uyển sững người, gật đầu: “Thần đoán là vậy”.

“Hôm nay hắn cũng muốn vào cung, chờ hắn tới, ta bắt hắn đưa cho ngươi” Sùng An Đế thở dài một hơi, “Giúp ngươi cởi bỏ thân phận nô tịch, về sau, ngươi cũng……tiện bề đi lại tại Kiềm An hơn”.

Lúc này lại không thể giả vờ bản thân thụ sủng nhược kinh, làm thế chẳng khác gì đang châm chọc Sùng An Đế, Chung Uyển rũ mắt, không mặn không nhạt nói: “Tạ thánh thượng ban ân”.

Sùng An Đế ừ một tiếng, lại không nói.

Hắn không nói lời nào, Chung Uyển vẫn lẳng lặng quỳ.

“Sử thái phó……” Sùng An Đế đột nhiên nói, “Sau khi ngươi rời đi hai năm thì liền qua đời, ngươi có biết không?”

Sau khi Sử Kim, Sử lão thái phó qua đời, Chung Uyển đã từng ở Kiềm An giữ đạo hiếu một năm, y làm sao mà không biết.

Chung Uyển lại lắc đầu: "Kiềm An xa xôi, tin tức bên trong không thông ra bên ngoài, lão thái phó qua đời được một hồi lâu thì thần mới nhận được tin buồn, thương tâm…hết vài ngày."

Sùng An Đế quan sát kĩ Chung Uyển, dường như là đang suy đoán xem lời y đang nói là thật hay giả.

Sùng An Đế nói: "Sử thái phó…… Rất đau lòng vì ngươi."

Chung Uyển hít sâu một hơi, không nói câu nào nữa.

Sùng An Đế dựa vào bàn, từ trên giường xuống đất, nhớ lại chuyện cũ, chậm rãi nói: " Trước kia, Sử Kim có nói với trẫm…… Quy Viễn thiên tư sáng suốt, vốn là nhất chi quế chiết, danh dương thiên hạ, năm đó nếu không phải là bị liên luỵ, y tất sẽ có một chân xuất hiện trong sử sách."

**Nhất chi quế chiết: bẻ cành quế ý chỉ thi đậu, đỗ đạt.*

Vẻ mặt Chung Uyển vẫn bình tĩnh, như thể đó không phải là đang nói về y.

Sùng An Đế tiếp tục nói: "Quy Viễn niên thiếu đã khó khăn, mấy năm nay lại chịu khổ quá nhiều, tương lai nếu y có chỗ nào không chu toàn, thỉnh thánh thượng nể tình y mệnh khổ không xoay chuyển được, rộng lòng khoan dung cho y……"

Môi Chung Uyển hơi mấp máy, y không muốn để cho Sùng An Đế nhìn thấy mình lúc này, cúi gập thân mình, đem trán để trên mu bàn tay, khi đứng lên thì thần sắc đã trở lại như thường.

Dường như y đang tạ ơn.

Sùng An Đế thở dài một hơi.

"Không phải chuyện gì lớn, đi đi." Sùng An Đế không còn chút tinh thần mà xua xua tay, "Trong Tàng Thư Các còn lưu chút sách viết tay và tranh của Sử Kim, ngươi muốn thì đi lựa một vài thứ mang ra cung đi."

Chung Uyển dập đầu, đứng dậy theo nội thị đi ra.

Chung Uyển xoa xoa ấn đường, nhớ tới khung cảnh mình lúc còn niên thiếu bị Sử Kim nhốt ở trong phủ để viết văn, y nhàn nhạt cười một cái.

Nội thị đưa Chung Uyển vào thiên điện Tàng Thư Các, dẫn y đến trước một kệ sách trong phòng rồi nói: "Hơn phân nửa những quyển do chính tay Sử lão thái phó viết lúc sinh thời đều đặt ở nơi này, chỉ là bọn nô tài đều không biết chữ, vội vàng phân lựa cũng không phân biệt rõ những quyển nào là do lão thái phó viết, thỉnh cầu Chung thiếu gia tự mình lựa."

Chung Uyển gật đầu: "Được."

Một đống điển tịch xưa cũ nằm sánh đôi bên nhau, không phải một sớm một chiều mà lựa ra hết được, nội thị hiểu ý liền lui xuống. Chung Uyển đi đến trước kệ sách, lấy tay lật xem, chuẩn bị đem toàn bộ quyển viết tay của Sử thái phó mang đi.

Chung Uyển lật một quyển rồi lại một quyển, xem hết hai kệ sách trước mặt cũng chỉ lựa ra hai ba quyển. Y dụi dụi con mắt đã mỏi nhừ, lại đi sâu thêm vào trong gác xếp. Mới vừa cầm lên một quyển thì đột nhiên phát hiện phía sau có dị động, không đợi y xoay người lại thì đã bị một người khác ôm lấy eo, cánh tay siết bên hông còn dùng một chút lực. Cả người Chung Uyển rơi vào lồng ngực người nọ.

Chung Uyển ngửi thấy được một cổ mùi hương quen thuộc, lồng ngực nhảy dựng lên.

Úc Xá……

Chung Uyển giật mình muốn tránh, tay Úc Xá nháy mắt đã dùng thêm sức, siết chặt người đang cứng đờ trong tay mình.

Úc Xá híp mắt, "Ngươi muốn giấy bán thân của ngươi?"

Chung Uyển sững người, không giải thích.

Úc Xá dễ dàng áp Chung Uyển lên kệ sách, hỏi: "Sốt ruột? Muốn phủi sạch quan hệ với ta?"

Hơi thở Úc Xá quét ngang tai Chung Uyển, khiến vành tai y phiếm hồng, thấp giọng nói: "Buông ra…… Bị người khác thấy, đối với ta là chuyện vui, nhưng ngươi thì cả đời này đừng hòng tẩy sạch!"

Úc Xá ngẩn ra, cười nhạo: "Ngươi nghĩ dùng trò này……thì ta sẽ mềm lòng hay sao?"

Úc Xá nhỏ giọng nói: "Có muốn biết ta đáp lại Hoàng Thượng như thế nào không?"

Chung Uyển theo bản năng hỏi: "Như thế nào?"

Úc Xá trong thanh âm mang theo ý cười: "Ta nói……Không trả."

Chung Uyển chịu không nổi Úc Xá cứ dán lấy mình mà nói chuyện như vậy, hắn ra sức giãy giụa một chút, đụng vào phía trên kệ sách khiến nó rung động, kẽo kẹt một tiếng, mấy quyển sách rơi rào rào xuống đất.

"Hồ nháo." Úc Xá gắt gao ôm lấy Chung Uyển, mỉm cười, "Thích thì tiếp tục nháo, ta không sợ mất mặt."

9. Chương 9

Edit: Miri

"Ngươi đọc thiếu một câu…quay trở lại đọc, nhấn mạnh."

Này rốt cuộc là ai đang nháo?

Úc Xá lớn lên, so với Chung Uyển còn cao hơn tới hai ba tấc, sức lực cũng nhiều lạ thường, Chung Uyển căn bản là tránh thoát không được nên cũng đành bất lực, chỉ có thể cố ý tỏ ra ghê tởm Úc Xá, "Ta đương nhiên muốn ầm ĩ…… Ta ước gì hôm nay vào cung khiến tất cả mọi người đều biết chuyện thì mới tốt…… Úc tiểu Vương gia, ngài đại khái đã quên mấy năm nay ta là dựa vào cái gì sống sót đi?"

Úc Xá rũ mắt, trong mắt không hiện buồn vui, "Ta tất nhiên rõ ràng."

Chung Uyển ráng hết sức hạ giọng: "Bên ngoài có nhiều nội thị như vậy, nếu ta nháo lên, ngươi cho rằng sẽ không có tiếng gió truyền ra sao?! Nếu để cho người khác biết là ngươi……"

Chung Uyển bật thốt lên: "Sợ là cả đời này ngươi đều không cưới được Úc Vương phi!"

Úc Xá giật mình, xong trái lại còn bật cười, "Cầu còn không được.".

Chung Uyển nghẹn lời: "Ngươi……"

Úc Xá gắt gao nắm chặt cổ tay của Chung Uyển, thấp giọng hỏi, "Ngươi muốn giấy bán thân thật vì muốn phủi sạch mọi thứ rồi chạy, không trở về kinh nữa?"

Chung Uyển quả thực muốn xuất một gậy gõ chết cái lão lắm chuyện Sùng An Đế kia, chưa giúp được y một chút nào, ngược lại còn chọc giận Úc Xá. Chung Uyển chán nản, "Không phải là ta muốn……Mà dù ta muốn, ngươi sẽ cho sao?!"

Úc Xá suy nghĩ, tay nắm thả lỏng một chút, thấp giọng nói, "Tính ra ngươi vẫn còn chút đầu óc."

Chung Uyển tưởng tượng không nổi Úc Xá cự tuyệt Sùng An Đế như thế nào, vô lực nói: "Ngươi……Thẳng thừng bảo không đưa?"

Úc Xá ừ một tiếng.

Chung Uyển bật cười.

"Cảm thấy ta hành sự quá quái đản, có phải hay không?" Úc Xá hơi hơi nghiêng mặt, nheo mắt lại nhìn Chung Uyển, "Kỳ thật ta còn có thể quái đản hơn thế này…… Chung Uyển, ngươi lo ta lấy không được Úc Vương phi, có phải không?"

Đầu Úc Xá hơi hơi cúi xuống, nhỏ giọng thì thầm bên tai Chung Uyển: "Lại nói, ngươi có thể giúp đỡ cho việc hôn sự của ta? Có muốn giúp ta một chút không"

Ngón tay Chung Uyển hơi hơi phát run.

Chung Uyển ở trong lòng liền niệm thanh tâm chú hai lần, nhắm mắt lại, tận lực ngó lơ Úc Xá đang dán chặt phía sau lưng y, khống chế bản thân để không nghĩ đông nghĩ tây.

Úc Xá thấp giọng nói: "Ngươi giúp ta hay là không?"

Chung Uyển hít sâu, cắn răng: "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Úc Xá thuận miệng nói: "Ngươi đem Tuyên Từ Tâm gả cho ta đi? Nàng chắc chắn sẽ thành thật nghe lời ngươi, đúng không?"

"Ngươi dám!", mấy suy nghĩ rung động trong lòng Chung Uyển thoáng chốc tiêu tan hết, cả giận nói, "Úc Xá, ngươi……"

Chung Uyển lại muốn giãy giụa, Úc Xá gắt gao chế trụ cổ tay Chung Uyển, cười nói: "Ngươi giận cái gì? Nàng tuy miễn cưỡng được xem là nữ tôn thất, nhưng Kiềm An Vương phủ hiện tại đã suy tàn, hôn sự này tính ra……là nàng trèo cao ta đi?"

"Đúng thế……"

Chung Uyển tức giận, sắc mặt trắng bệch: "Từ Tâm tuổi còn nhỏ, tư chất chưa định rõ. Nàng từ nhỏ lại không có mẫu thân giáo dưỡng, tương lai…… sợ là không gánh nổi việc nối dòng dõi cho Úc Vương phủ, thỉnh Vương gia…… Giơ cao đánh khẽ".

Úc Xá nheo mắt lại, “Nàng cùng ngươi sớm chiều bầu bạn mà lớn lên…… Ngươi muốn lấy nàng?”

Chung Uyển nổi trận lôi đình: “Nàng chỉ mới vài tuổi! Ngươi xem ta là loại người nào?!”

Úc Xá lại hỏi: “Ngươi thật sự không nghĩ tới chuyện lấy nàng?”

Chung Uyển sức cùng lực kiệt, gắng gượng tựa trên kệ sách, thở dốc một lát lại nói: “Vương gia…… Ta hiện tại là thân phận gì, nàng là thân phận gì? Ta lấy nàng? Ngươi cảm thấy chuyện này có khả năng xảy ra sao?”

Úc Xá không nói nữa.

Nếu năm đó không xảy ra việc gì, Ninh Vương thương Chung Uyển như vậy, có lẽ thật sự sẽ đem nữ nhi gả cho y.

Chung Uyển thấy Úc Xá không nói tiếng nào, cắn răng tiếp tục nói: “Úc tiểu Vương gia…… Ta chưa từng có tâm tư gì khác, chỉ nghĩ phải đem đôi long phượng thai này nuôi dưỡng thật tốt, giúp Tuyên Du có thể đỉnh môn lập hộ, giúp Từ Tâm có thể gả cho một người có tuổi tác tương đương, môn đăng hộ đối. Nàng cũng là phượng tử long tôn, đừng lấy nàng……đừng khiến nàng vì loại người như ta mà bị liên lụy, được không?”

Úc Xá im lặng một lát, gật đầu: “Được.”

Chung Uyển thở dài nhẹ nhõm một hơi, lúc sau mới bình tĩnh lại vài phần, cảm thấy hối hận mình như thế mà lại thất thố.

Cái tên Úc Xá điên khùng này……

Hắn sao có thể cưới Từ Tâm chứ?

Không nói hôn sự này không đăng hộ đối tới mức nào, hắn khi cầu thú Huệ Dương công chúa làm phi đã bị Sùng An Đế nổi giận mà cấm túc hắn, Từ Tâm……cũng mang họ Tuyên mà.

Chung Uyển nhận ra mình vừa bị Úc Xá đùa giỡn, thấp giọng hỏi: “Ngươi đây là đang mượn chuyện người khác nói chuyện mình sao?”

Úc Xá bị chọc thủng tâm tư, trái lại còn cười, “Ngươi rõ ràng minh bạch ta vì sao lại làm cái sự tình này là được.”

Chung Uyển thầm nghĩ, ta trước giờ đều không muốn đòi ngươi giấy bán thân của ta.

Úc Xá quay đầu lại nhìn Chung Uyển, hỏi: “Ngươi mới nãy không phải là muốn khóc rồi sao?”

“Khóc cái gì?” Chung Uyển sửng sốt một chút, “Lần cuối ta khóc vẫn là khi phụ mẫu ta qua đời…… Ta nào có dễ khóc như vậy.”

Úc Xá cố gắng nhớ lại……Xác thật là hắn chưa từng thấy y khóc bao giờ.

Biết Tuyên Từ Tâm sẽ không xảy ra chuyện gì, Chung Uyển liền thả lỏng, cũng không cùng Úc Xá phân cao thấp. Y vừa mới bị bệnh một hồi, thể lực không có, trong lòng lại buông lỏng,thế nên không kịp suy nghĩ đã mở miệng, “Cổ tay đau quá……”

Úc Xá ngẩn ra.

Chung Uyển nhẹ nhàng giãy giụa một chút, vô ý thức hỏi, “Có phải là bị siết đỏ rồi không?”

Úc Xá nhìn xuống, vén tay áo Chung Uyển lên một chút, quả nhiên…… Cổ tay bị nắm chặt của Chung Uyển đã hằn mấy dấu ngân tay.

Úc Xá trầm mặc một lát, nói: “Ngươi nói sai.”

Chung Uyển nhíu mày: “Cái gì?”

Úc Xá lặp lại: “Ngươi nói sai.”

Chung Uyển hoài nghi có phải mình lại phát sốt hay không mà đầu óc bị thiêu tới hồ đồ rồi, y nói sai cái gì cơ?

“Ngươi đáng lẽ phải nói.” Úc Xá buông Chung Uyển ra, trầm giọng:“Thế tử, cổ tay ta đau quá, ngươi xoa xoa chỗ này giúp ta đi.”

Chung Uyển: “?”

Ta chắc là phát điên rồi đi?

Úc Xá tiếp tục nói: “Sau đó ta không để ý tới, vẫn ôm lấy ngươi, ngươi lại nói, thế tử, thật sự rất đau, ngươi nhẹ một chút.”

Chung Uyển: “……”

Chung Uyển rốt cuộc được thả ra, nhưng lại cảm thấy kinh hồn bạt vía, da đầu tê dại mà nhìn Úc Xá, này……rốt cuộc là mình điên, hay vẫn là Úc Xá điên?

Úc Xá ngồi xuống, mặt vô biểu tình nói: "Ta nói, đừng làm nũng, ta không có dùng lực."

Chung Uyển: "……"

Úc Xá nói: "Ngươi lại nói, sức ngươi mạnh cỡ nào ngươi còn không biết, ngươi mau xem cho ta, thổi thổi cho ta."

Lông tơ Chung Uyển muốn dựng chổng ngược cả lên, Úc Xá……Hắn bị cái thứ dơ bẩn gì bám vào người hay sao?

Úc Xá liếc mắt ngó Chung Uyển một cái, từ trong tay áo lấy ra một quyển sách, ném vào lồng ngực Chung Uyển.

Chung Uyển chẳng hiểu ra sao, cầm quyển sách được ném tới mà nhìn thoáng qua ——

< Chung ái khanh xinh đẹp lén lút với tiểu thế tử trong thư phòng >

Chung Uyển: "……"

Hóa ra không phải phát điên, chỉ là thuật lại thoại bản.

Nhưng Chung Uyển đối với việc này vẫn cảm thấy bị đả kích như cũ.

Trong kinh cư nhiên lại có loại thoại bản này?

Dân phong phương Bắc trải dài tới tận đây sao?

Hoàng Thượng, công chúa, Úc Vương gia……

Bao nhiêu người như vậy……

Lại chưa từng có ai quản hắn sao?

Úc Xá vì cái gì lại xem thứ này?

Lại còn đọc thuộc nó?!!!

Chung Uyển nghẹn ngào hỏi: “Úc tiểu Vương gia…… Ngươi mỗi ngày mang theo một quyển đoạn tụ phong nguyệt mà ra vào cung cấm…Ngươi…không cảm thấy có cái gì không đúng sao?”

Chung Uyển lại thử hỏi: “Hay là……Ngươi cố ý mang đến cho ta xem?”

“Không phải cố tình chuẩn bị cho ngươi” vẻ mặt Úc Xá thản nhiên, “Ta thường xuyên xem thứ này.”

Chung Uyển: “……”

Úc Xá nhìn thần sắc Chung Uyển, nở nụ cười: “Phàm là thoại bản nổi tiếng về ngươi và ta, ta đều xem qua.”

Chung Uyển ngàn lần muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống, hắn đau khổ giãy giụa hỏi, “Ngươi…… tại sao lại xem cái này?”

“Tất nhiên là để vui vẻ” Úc Xá mỉm cười, “Có mấy năm, mỗi ngày trôi qua của ta đều không như ý……Điều duy nhất khiến ta vui vẻ là xem thoại bản về ngươi và ta. Ta thấy chúng thập phần thú vị.”

Chung Uyển nhạy cảm nói: “Cái gì không như ý?”

Úc Xá im lặng một lát, cười: “Chuyện không như ý của ta không có liên quan tới ngươi……Đây là lời nói thật.”

Chung Uyển còn muốn truy vấn, nhưng Úc Xá đánh gãy hắn, “Quyển này viết cũng không tệ lắm, kiều diễm mà không trần tục, ta rất thích.”

Chung Uyển nhìn cái tên sách thôi đã cảm thấy thẹn muốn chết, không muốn xem nội dung bên trong chút nào.

Úc Xá cũng nhận ra, còn cố ý nói: “Ta cho ngươi, ngươi muốn không?”

Chung Uyển ngượng ngùng: “Nếu là vật yêu thích của tiểu Vương gia thì ta sao dám muốn.”

Úc Xá nheo mắt lại, đầy vẻ nguy hiểm.

Chung Uyển nhanh chóng biết mình nói sai rồi, miễn cưỡng đổi giọng điệu mà nói: “Nhưng……Ta lại thật sự rất muốn xem nó, xin hỏi tiểu Vương gia…… có thể đem cho thứ ngươi yêu thích không?”

Úc Xá gật đầu, hào phóng nói: "Cho ngươi."

Chung Uyển thở dài nhẹ nhõm một hơi, đem sách cất vào trong lòng ngực, khi nào ra khỏi cung liền thiêu hủy thứ này.

"Vừa ra cửa cung liền ném, có phải hay không?" Úc Xá liếc mắt một cái là đã nhìn thấu ý đồ của Chung Uyển, lạnh lùng nói, "Ngươi nghĩ muốn ứng phó ta……"

Chung Uyển chột dạ cúi đầu: "Không dám, vật Vương gia tặng cho…… Tất nhiên là muốn ngày đêm đọc qua nó.."

"Không cần phải đọc ngày đêm." Úc Xá tự rót cho mình một chén trà nhỏ, uống một ngụm, "Ngươi ngay tại đây, đọc hoàn chỉnh quyển sách này một lần"

Chung Uyển: "……"

Chung Uyển hỏi, "Ngươi nghiêm túc sao?"

Úc Xá gật đầu: "Ngươi đọc xong có khi ta lại thả ngươi đi."

Úc Xá rõ ràng là đang uy hiếp, "Ngươi hẳn biết là ta có thể đem ngươi nhốt lại trong cung, không thả ngươi đi."

Chung Uyển thật muốn hỏng mất rồi, cầm lấy quyển sách đọc sơ một lượt, cả tâm đều lạnh như băng……

Đây đích thực là sách phong nguyệt……

Khóe miệng Úc Xá cong lên khiêu khích.

Chung Uyển muốn nói gì đó lại thôi: "Tiểu Vương gia……"

Úc Xá thản nhiên nói: "Không đọc cũng được, hôm nay ta liền làm thịt Lâm Tư."

Chung Uyển hít sâu một hơi, bảy năm nay Lâm Tư vẫn luôn sống tốt ở kinh thành, ăn đủ no ngủ đủ giấc. Thế nhưng từ khi mình vào kinh, đáng thương thay cho kẻ câm ngày nào cũng bị người ta dọa lấy mạng…

Chung Uyển cắn răng: "Ta đọc."

Úc Xá gật gật đầu: “Đừng đọc quá nhỏ, phải biểu cảm vào…… Bắt đầu đi.”

Tự mình làm bậy, không thể sống.

Chung Uyển ngồi xuống, mới mở trang đầu tiên thôi mà hai mắt liền biến thành màu đen kịt.

Chung Uyển giọng đọc trong trẻo, “Hiện tại phải kể đến triều đại của mỗ, có một công tử họ Chung, đặc biệt đa tình……”

……

Chung Uyển đần mặt, bắt đầu nghĩ chuyện liên quan tới thân thế Úc Xá, có phải là do mình suy nghĩ quá nhiều rồi hay không?

Cái gì nội tình, cái gì tư sinh…Quanh năm suốt tháng đọc loại đồ vật này, người có tốt cách mấy thì tính tình cũng đại biến thôi……

10. Chương 10

Edit: Miri

Úc Xá lẳng lặng ngồi ở một bên, thần sắc thản nhiên ngồi nghe Chung Uyển đọc thoại bản.

Thoại bản của dân thường, dù viết tốt tới đâu thì trước mặt hai người cũng lộ ra sự thô ráp, có chỗ mượt chỗ không. Lúc Chung Uyển đọc vẫn có thể ngay tại chỗ mà sửa lại, chỉ là không nghĩ tới Úc tiểu Vương gia đã đọc qua là không quên được, sớm đã nằm lòng từng câu từng chữ, cho nên mỗi lần nghe y sửa cái gì, khóe miệng hắn đều hơi hơi cong lên.

So với hắn mà nói, Chung Uyển quả thực như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than.

Đọc xong đoạn đầu, tới đoạn sau, Chung Uyển ỷ vào mình tài tình hơn người, khéo léo lược bỏ vài câu, sau lại trau chuốt đầu đuôi một phen, vọng tưởng có thể giấu trời qua biển.

Đáng tiếc là không lừa được Úc Xá.

Úc Xá pha trà, đánh gãy lời y: "Ngươi đọc thiếu một câu……Quay trở lại đọc, nhấn mạnh."

Chung Uyển: "……"

"Chỉ thấy y phục nơi đó mỏng như sương đọng trên lá cuối thu, cách một tầng ẩn hiện, Chung ái khanh rốt cuộc khống chế không nổi, hắn liền……" Chung Uyển nhắm mắt lại, tĩnh tâm, mở mắt ra rồi tiếp tục thì thầm, "Chung ái khanh hắn…… hắn……"

Úc Xá đảo mắt nhìn Chung Uyển chăm chú, đáy mắt mang theo vài phần ý cười.

Chung Uyển rốt cuộc đọc không nổi nữa, đem sách ném lên trên bàn, "Hắn không đọc nữa!"

Úc Xá rốt cuộc nhịn hết nổi, cười không ra tiếng.

Vành tai Chung Uyển hơi ửng đỏ, y quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ, nghiến răng, "Ngươi trước kia……Rõ ràng cái gì cũng đều không hiểu……"

"Sau này thì cái gì ta cũng hiểu rõ." Úc Xá cười một hồi lâu mới dừng lại, "Nhưng đáng tiếc, ngươi lại đi mất."

Chung Uyển không nghe rõ, "Nhưng……Đáng tiếc cái gì?"

"Không có gì." Úc Xá cầm lấy thoại bản, vuốt phẳng lại bìa thư quăng góc do bị Chung Uyển ném đi, "Hay không?"

Chung Uyển cắn răng: "Hay."

Úc Xá cười: "Lần sau sẽ lại đưa thêm cho ngươi".

Thanh âm Chung Uyển phát run, "Ngươi……Còn nhiều cuốn khác?"

Úc Xá gật đầu, "Tất nhiên, thư phòng của Úc Vương phủ có tới mười kệ sách đều dùng để cất thoại bản về ngươi và ta, còn rất nhiều cuốn hay hơn cuốn này."

Chung Uyển: "……"

Trong mắt Úc Xá hiện lên một tia u quang, "Tình thoại ướt át hơn……cũng có rất nhiều."

"Úc Vương gia……" Chung Uyển khó có thể tin mà nhìn Úc Xá, "Lão nhân gia biết thư phòng phủ hắn đều là chứa thoại bản về nhi tử của hắn thông gian cùng nam nhân khác sao?"

Úc Xá sung sướng gật đầu: "Tất nhiên là biết."

Chung Uyển khó nhọc nói: "Không……Đánh chết ngươi sao?"

Úc Xá lắc đầu: "Hắn chưa bao giờ động tay với ta".

Chung Uyển vẫn chưa từ bỏ hi vọng: "Công chúa đâu? Hoàng Thượng đâu?"

Úc Xá cười: "Không ai quản được ta."

Chung Uyển lẩm bẩm: "Nhìn cũng biết rồi……"

Ý cười trên mặt Úc Xá dần dần tan đi, "Chỉ là chứa thoại bản nhỏ nhặt mà thôi, lại không có làm cái gì khác, bọn họ cũng đã thấy đủ, sẽ không quản ta quá nhiều…… Tất cả mọi người đều minh bạch, nếu để ta rảnh rỗi không có việc gì làm, thì lúc ta không thoải mái……có thể sẽ càng phiền toái hơn."

Chung Uyển thầm nghĩ, tỷ như đi thỉnh Sùng An Đế cầu tước đi thế tử chi vị của ngươi. Lại tỷ như tự thỉnh đi mang binh tới Bắc Cương, khiến quan hệ giữa Úc Vương phủ cùng Sùng An Đế trở nên căng thẳng tột cùng.

Chung Uyển thần sắc phức tạp nhìn Úc Xá, y rất muốn biết mấy năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Ngươi không thể……" Chung Uyển nhịn không được nói, "Yên ổn mà sống sao?"

Úc Xá ngước mắt nhìn Chung Uyển, cười: "Không thể."

Không đợi Chung Uyển hỏi lý do, Úc Xá lại nói: "Ta đây……chỉ muốn tất cả mọi người đều không được sống yên ổn."

"Quyển sách này cho ngươi." Úc Xá đột nhiên hạ lệnh đuổi khách, "Ngươi đi đi."

Chung Uyển lại không gấp gáp, động tác ung dung đi thu thập các quyển viết tay của Sử thái phó, gom thành một chồng rồi bế lên, do dự một lát lại nói, "Sử thái phó……"

Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển.

Chung Uyển nói, “Lão thái phó…… Từng nói với ta về ngươi.”

Úc Xá nhướng mày: “Lão già kia cũng không thích ta…… Cũng không giả vờ ngoài mặt, hắn nói gì về ta?”

Chung Uyển rũ mắt: “Tử Hựu khác với Úc Vương gia, bản tính hắn lương thiện.”

Trong mắt Úc Xá dường như hiện lên thập phần khinh thường, “Hắn nói khi nào?”

Là lúc Chung Uyển lưu lại trong Sử phủ chuẩn bị cho kỳ thi xuân, Sử Kim ngẫu nhiên nhắc tới Úc Xá khi đàm luận với y.

Chung Uyển giấu đi sự thật, âm thầm đổ mồ hôi, đánh cược một phen: “Là khi ta vừa mới tới Kiềm An được một năm, thái phó nhắc tới trong thư gửi cho ta.”

Úc Xá không tỏ thái độ gì, cũng không thèm để ý mà nói, “Thì ra là thế…… Lão nếu có thể sống thọ đến bây giờ thì chắc sẽ bỏ ngay suy nghĩ đó.”

Chung Uyển xác định, hẳn là trong năm đầu tiên y ly khai khỏi kinh thành, Úc Xá đã xảy ra chuyện gì đó.

Sau khi ra khỏi Tàng Thư Các là cũng vừa lúc thấy Tuyên Từ Tâm được nội thị tiễn ra, hai người cùng trở về Kiềm An Vương phủ.

Trong thư phòng, Chung Uyển bóp chặt thoại bản, cau mày.

Trong năm đầu tiên y rời đi, rõ ràng trong kinh hết thảy đều sóng yên biển lặng, Úc Xá có thể gặp chuyện gì đến nỗi tính tình hắn thay đổi tới vậy?

Hoặc là…… lẽ nào hắn đã biết chuyện gì?

Không lẽ là về thân thế của hắn giống như lời đồn đãi? Thế thì có chút kỳ quặc, sao hắn lại trùng hợp ngay lúc đó mà biết được nội tình?

Nhưng như vậy cũng không hợp lý, kể cả hắn thật sự là nhi tử của Sùng An Đế, thì có thể đả kích hắn tới nông nổi này?

Úc Xá bây giờ đã điên lên thì muốn bất kể ai cũng không được yên ổn, cái “Bất kể ai” này cũng bao gồm cả Úc Vương gia.

Úc Vương gia coi hắn như thân tử, thế người khác dưỡng nhi tử vốn đã là chuyện xui xẻo rồi, vì cái gì mà

Úc Xá cũng muốn trả thù ông ta?

Chung Uyển nhớ rõ, bảy năm trước, Úc Xá thật sự rất kính trọng phụ Vương của mình, đối với An Quốc công chúa cũng thập phần hiếu thuận.

Chung Uyển cầm thoại bản lật qua lật lại, trong lòng rối như tơ vò.

Tử Hựu thiện lương kia…… Rốt cuộc là bị làm sao vậy?

"Năm đó ta tự tìm chết như vậy cũng chưa bức điên được hắn nữa là……" Chung Uyển lầm bầm lầu bầu, "Người như vậy…… Có thể vì chuyện gì lúc đó mà triệt để vỡ nát, sống cũng không muốn sống, muốn đi ăn Hàn Thực Tán……"

Cùng lúc đó, tại biệt viện của Úc Vương phủ, Úc Xá dựa vào trường kỷ ở bên cửa sổ, nhẹ nhàng huýt sáo, trêu đùa một chú chim nhỏ đang đậu trên hiên.

"Thế tử." Phùng quản gia mang một chiếc chăn lông cáo lại, đắp lên đùi Úc Xá, "Bên ngoài trời lạnh, ngài lát nữa hãy đóng cửa sổ lại."

"Không vội." Úc Xá phân phó, "Thay ta đi lấy hai quyển sách trên giá, cuốn nào cũng được."

Nhớ tới những cuốn sách đó trên giá lại khiến Phùng quản gia muốn đau cả răng, nhưng vẫn thành thành thật thật đi lấy.

Chẳng bao lâu đã đưa tới, Úc Xá giơ tay tiếp nhận, nói: "Ta ở trong cung gặp lại Chung Uyển."

Sắc mặt Phùng quản gia lập tức thay đổi, hai từ "Chung Uyển" này đối với hắn mà nói chẳng khác gì sát tinh ma chướng.

Úc Xá ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mỉm cười, "Yên tâm……Hắn ngoan hơn lúc trước rất nhiều".

Úc Xá nhẹ nhàng vuốt ve bìa ngoài thoại bản trong tay, "Cực kì biết đạo lý, nhìn thấu đại cục, bị ta khinh bạc nửa ngày……vẫn nhịn được vì không muốn đắc tội ta".

Phùng quản gia giả điếc, coi như không nghe được hai chữ "Khinh bạc" kia, ngượng ngùng nói: "Vậy không phải rất tốt sao? Đều đã là đại nhân, đương nhiên không thể giống khi còn nhỏ.

Phùng quản gia nghiền ngẫm tâm ý Úc Xá, lại nói: "Bất quá……Lại nói tiếp, cái bộ dáng ương ngạnh ngay thẳng hồi nhỏ kia vẫn khiến người ta không nhịn được mà yêu thích, nếu thật là không còn biết giận, trái lại còn……mất thú vị"

"À không." Úc Xá hoàn toàn không cảm thấy thế, "Hắn vẫn thú vị như xưa."

Phùng quản gia ấp úng, thầm nghĩ Chung thiếu gia, ta như vậy mà lại đang nói đỡ ngươi.

Úc Xá huýt sáo một tiếng, gọi chim bên ngoài cửa sổ vào, để nó đậu chốc lát rồi nói, "Lúc Chung Uyển tới phủ chúng ta ở hơn nửa năm, có một lần, ta cùng hắn đánh cược nhưng bị thua……Ngươi biết đó, lúc ấy cái gì ta cũng đều không chịu, cái gì cũng đều không hiểu, cứ chơi đùa với hắn là sẽ bị hắn xoay như xoay dế, ta thua nên theo lời hứa, dẫn hắn ra ngoài hít thở khí trời.

Úc Xá nhìn trời đổ tuyết dày đặc ngoài cửa sổ, chậm rãi nói, "Chúng ta đi Trân Bảo Trai thành ở phía Tây, trùng hợp sao lại gặp tiểu nhi tử của Sử lão thái phó, Sử tiểu công tử Sử Hoành. Cái tên kia so với phụ thân hắn còn muốn cứng nhắc hơn vài phần."

"Sử Hoành nhìn Chung Uyển, mũi không ra mũi, mắt không ra mắt, lạnh giọng chất vấn hắn……"

"Rõ ràng đã thi đậu công danh, còn chiếm vị trí nhỏ ở ngự tiền, lại không cách nào lật bản án mà làm chứng cho Ninh Vương, đó là vô năng."

"Thân là nghĩa tử Ninh Vương, chịu đại ân dưỡng dục của Ninh Vương, sau khi Ninh Vương chết lại không để tang, trên mặt không lộ nửa phần thương nhớ, đó là bất trung bất hiếu."

"Cô nhi của Ninh Vương hiện giờ hoảng sợ không chịu nổi một ngày, thân là nghĩa huynh lại không tương trợ nửa điểm, đó là vong ân phụ nghĩa."

"Để sống tạm bợ qua ngày mà đem thân giao cho nhi tử kẻ thù, đó là vô liêm sỉ."

Sử Hoành kia nói năng đanh thép, khí tiết chính trực, lời chất vấn còn văng vẳng bên tai: "Người như ngươi……vậy mà cũng còn mặt mũi sống tạm bợ qua ngày!"

Phùng quản gia không biết còn có chuyện như vậy, tức giận phát run cả người: "Hắn dựa vào cái gì mà nói như vậy?! Tình hình lúc ấy như thế, Chung thiếu gia cũng chỉ là một hài tử trói gà không chặt, hắn còn có thể làm cái gì?! Đâm đầu vào tường chết trong ngục, hay là cầm đao xông pha cửa thành?! Sống tạm? Hắn mà không sống tạm bợ như vậy thì mấy hài tử kia của Ninh Vương làm thế nào mà sống nổi tới hôm nay? Cái tên Sử Hoành này……"

"Ta lúc ấy cũng giận run người……" Úc Xá nhìn ra cửa sổ, "Nhưng Chung Uyển một câu cũng không cãi, trái lại còn dặn dò Sử Hoành phải bảo Sử thái phó tuổi đã cao, trời lại đổ tuyết nhiều, xương cốt người già dễ gãy, chân cẳng lại không tốt, đi đứng phải cẩn thận."

Phùng quản gia không thể tin mà nhìn Úc Xá.

“Sau này ta mới biết, ngày đó hắn ra ngoài cũng vì muốn thám thính tình hình mấy hài tử kia của Ninh Vương.” Úc Xá nhìn ra cửa sổ, “Ngươi thấy đó…… Hắn chính là người như vậy.”

Là người vì hổ thẹn với bản thân mà không để ai nhìn ra tình thâm ý trọng trong lòng.

“Giả vờ hồ nháo, giả vờ vô tâm……Có thể là tật xấu, cũng có thể là thói quen, vô phương sửa đổi.”

Úc Xá mở sách, lẩm bẩm tự nói: “Hắn thay đổi chỗ nào? Rõ ràng là không có, ngươi xem…… Coi như sau này ta lại thả hắn đi, hắn cũng không thể để lại cho ta vài chuyện vui sao?”

Phùng quản gia nhìn thoại bản <Ta cùng thế tử làm 23 chuyện> trong tay Úc Xá, cảm thấy dở khóc dở cười, bỗng dưng nhớ tới chuyện sáu năm về trước.

Sáu năm trước, cũng tại biệt viện này, thiếu niên Úc Xá biết được chuyện năm xưa liền tự nhốt mình ở trong phòng, ba ngày không ăn không uống, tóc tai bù xù, trong mắt toàn là tơ máu, cứ như kẻ sắp chết.

Phùng quản gia lúc ấy thật sự cho rằng tiểu chủ nhân sẽ tự nhốt chết mình trong phòng.

Trùng hợp lúc đó, gia nhân được thiếu niên Úc Xá phái đến Kiềm An hai tháng trước để thám thính Chung Uyển lại quay về.

Phùng quản gia gõ cửa phòng ngủ Úc Xá hết nửa canh giờ, Úc Xá không một tia nhân khí trên người mới khai chốt khóa, mở cửa ra.

Thiếu niên Úc Xá mặt như tờ giấy trắng, trên môi mang theo vài điểm vết máu, thanh âm khàn khàn: “Hắn……thế nào?”

Phùng quản gia vội đem gia nhân đẩy vẻ mệt mỏi lại.

Gia nhân không biết chuyện, thấy bộ dáng Úc Xá bây giờ như lệ quỷ, sợ tới mức một câu cũng không nói ra được.

Thiếu niên Úc Xá cười lạnh một tiếng, không còn tâm tư để nghe, liền xoay người đóng cửa, Phùng quản gia tàn nhẫn bóp gáy gia nhân một chút: “Có chuyện gì mau nói ra!”

Gia nhân run bần bật, đứt quãng nói: “Không…… Không gặp Chung thiếu gia, nhưng…… Nhưng nghe, nghe được một tin đồn gần nhất về Chung thiếu gia, nghe, nghe người ta nói, Chung thiếu gia ở Kiềm An, bị bắt liền nói, nói, nói……”

Phùng quản gia hận rèn sắt không thành thép, đạp gia nhân một cái, “Chung thiếu gia nói cái gì?!”

Gia nhân bị đá ngã ra mặt đất, bất chấp tất cả, dập đầu khóc lớn nói: "Chung thiếu gia nói! Úc Tử Hựu vô tình vô nghĩa, bội tình bạc nghĩa! Không chiếm được ta liền đem ta vứt bỏ!"

Thiếu niên Úc Xá khóe mắt nứt ra, thở gấp mấy cái, đem búng máu tích tụ thành một ngụm trong tâm mà phun ra.

Phùng quản gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vỗ vỗ hắn, dụ dỗ nói: "Thế tử, ngươi cũng không thể xảy ra chuyện gì, ngươi nếu có mệnh hệ gì, ngươi ngươi ngươi…… Chuyện giữa ngươi và Chung thiếu gia cả đời này cũng không thể nói rõ! Hắn còn phải để tang vì ngươi! Phải tự xướng khúc quả phụ trẻ viếng mồ! Thành vị vong nhân, dựa vào ngươi cả đời!"

*Vị vong nhân: góa phụ trẻ

Thiếu niên Úc Xá thở hổn hển một lúc lâu, thanh âm phát run: "Hắn…… Hắn thật sự……"

Gia nhân dập đầu: "Là thật ạ!"

"Ta đáng trách!" Phùng quản gia hậu tri hậu giác tự tát mình một cái, "Ta nói bậy nói bạ! Thế tử ngươi nhất định không có việc gì! Ngươi phải vì rửa sạch chậu nước bẩn này mà sống tốt!

"Hắn…… Hắn……"

Thiếu niên Úc Xá "Hắn" nửa ngày cũng chưa nói ra câu vì sao hắn làm vậy, đột nhiên thở hổn hển rồi phá lên cười đến cuồng dại, không khác kẻ điên.

Ngày đó, thiếu niên Úc Xá bắt đầu ăn cơm uống thuốc, qua nửa tháng thì thân thể tốt lên, nhưng tính tình lại từng chút từng chút, dần dần thay đổi.

11. Chương 11

Edit: Miri (Torianimereview.wordpress.com)

"Người đời nếu không được lợi cũng sẽ không dậy sớm."

Ban ngày, Chung Uyển ở Tàng Thư Các đấu trí đấu dũng với Úc Xá một phen, buổi tối về phủ, tinh thần đều rã rời mà nằm xuống nghỉ sớm. Y thường bị thiếu ngủ, tuy ngủ sớm nhưng nửa đêm lại tỉnh dậy, lăn

qua lộn lại ở trên giường mà trằn trọc cả đêm.

Lúc mới hồi kinh, nghe Lâm Tư nói về chuyện mấy năm qua của Úc Xá, Chung Uyển trong lòng còn mang một tia hy vọng là Hoàng Đế của bọn họ dung túng Úc Xá kiêu căng, sủng hắn tới sinh hư. Dù sao thì khi y ra khỏi kinh thành, Úc Xá cũng chỉ mới hơn mười tuổi. Thiếu niên tâm tính bất định, lớn lên ai biết được sẽ lại ra sao. Nhưng nửa tháng qua, y đã hai lần tiếp xúc với Úc Xá, lần nào cũng khiến Chung Uyển âm thầm kinh sợ.

Úc Xá bây giờ trái tính trái nết, trong mắt ẩn chứa chí khí dày đặc muốn giấu cũng không giấu được, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sẵn sàng kéo mọi người chết theo hắn.

Cổ oán khí sâu nặng này……rốt cuộc là từ đâu ra?

Chung Uyển gối lên cánh tay mình, tâm phiền ý loạn, đang muốn đứng dậy đốt đèn thì nghe song cửa sổ hơi hơi phát ra tiếng động nhỏ.

Chung Uyển nín thở, một lát sau, ngoài cửa sổ có người nhẹ nhàng gõ ba cái.

Chung Uyển thở dài nhẹ nhõm một hơi, đứng dậy mặc thêm quần áo, xuống giường mở cửa sổ ra, Lâm Tư uyển chuyển nhẹ nhàng xoay người tiến vào, không phát ra chút âm thanh nào.

"Ngươi tới làm gì vậy?" Chung Uyển đốt đèn, nhẹ giọng nói, "Không phải ta đã nói là nếu không gọi thì ngươi không cần lại đây sao."

Lâm Tư hành lễ với Chung Uyển, không kịp tìm giấy bút, đành dùng thủ ngữ nói: là chuyện của Úc tiểu Vương gia, ta vừa tra ra được một ít.

Chung Uyển nhanh chân bước đến trước bàn, viết: Tra được gì?

Lâm Tư ra hiệu: Trước tiên ta muốn hỏi thiếu gia, ngươi có biết sinh thần của Úc tiểu Vương gia không?

Chung Uyển gật đầu, viết: Ngày đẹp trời, 16 tháng 3 năm đầu tiên Kim Thượng tại vị, sinh vào giờ Mẹo.

Hắn từng cùng ăn cùng ở với Úc Xá hết nửa năm, lúc ấy Úc Xá tuổi còn nhỏ, trên người mang theo phù bài trừ tà bằng gỗ đào. Chung Uyển nhớ rõ, cái mộc bài nho nhỏ kia có khắc "Sinh tháng ba" ở phía trên, Chung Uyển có lần cầm tiểu mộc bài kia mà trêu ghẹo Úc Xá, hỏi có phải đây là sinh thần của hắn không, thiếu niên Úc Xá đã tự mình xác nhận.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Chủ nhân xác định sao?

Chung Uyển ngừng lại, chân mày cau lại, viết: Ngươi nói thế là ý gì?

Chì là một khối mộc bài trừ tà mà thôi, có thể lấy từ bất kì chùa miếu nào trong kinh, tất nhiên không thể coi là chứng cứ.

Hơn nữa chuyện này làm sao mà xác định? Chung Uyển không tận mắt thấy thời điểm Úc Xá sinh ra, người sinh Úc Xá là An Quốc trưởng công chúa vì túc trực bên linh cữu tiên đế nên phải sinh ở biệt trang hoàng lăng.

Nghe đồn năm đó, trưởng công chúa sinh non trước nửa tháng, Thái Hậu trong kinh cũng không kịp đưa thái y và ma ma an thai tới. Tất cả đều nhờ lão thái y biệt trang hoàng lăng lúc đó đỡ đẻ cho. Tình hình lúc ấy rốt cuộc thế nào, người biết cũng không có bao nhiêu, chỉ biết là trưởng công chúa sinh non lại còn sinh khó, nghỉ ngơi hồi lâu mới tỉnh lại, nhưng sau này không bao giờ có thể có hài tử được nữa.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Sinh thần này của Úc tiểu Vương gia khác với cái ta vừa tra ra.

Tim Chung Uyển đột nhiên đập nhanh, hấn ẩn ẩn đoán được cái gì, nhưng cũng chưa từ bỏ hi vọng.

Chung Uyển ngồi xuống, thấp giọng nói: “Ngươi nói đi.”

Lâm Tư dùng thủ ngữ: Tứ điện hạ bên này, mấy năm nay vẫn luôn bí mật điều tra thân thế Úc tiểu Vương gia. Ta ra sức giúp hấn không ít lần, nhưng cũng không thu hoạch được gì. Tứ điện hạ một năm gần đây cũng không có tâm tư truy xét, nhưng mấy ngày gần đây, nội gián được Tứ điện hạ sắp xếp vào phủ của Ngũ điện hạ đã tra được một chút nội tình.

Chung Uyển trong mắt hiện lên một tia lãnh quang, “Hóa ra hấn cũng điều tra…… Phải rồi, Úc Xá là biểu huynh của Tuyên Quỳnh, tất nhiên tra ra được……”

Lâm Tư gật đầu, tiếp tục khoa tay múa chân nói: Bởi vì có quan hệ thân thích nên tiện hơn rất nhiều, cho nên so với chúng ta, thứ họ tra được cũng nhiều hơn một ít. Ngũ điện hạ tra được là An Quốc trưởng công chúa vào tháng sáu Thái Dụ* năm 47, được Hồ thái y của Thái Y Viện bắt ra hỉ mạch. Giấy kết luận mạch chứng năm đó hiện nay đang trong phủ của Ngũ điện hạ.

**Thái Dụ: Chắc là tên triều đại của tiên đế lol. Dò không ra.*

Thái Dụ năm 47, là năm tiên đế băng hà.

Chung Uyển nhíu mày, này cũng không có gì quá phi lý.

Trưởng công chúa tháng sáu có thai, tiên đế băng hà vào tháng giêng năm sau đó, lúc ấy trưởng công chúa thương nhớ quá độ, còn suýt nữa xảy ra chuyện, sau đó lại đi tới hoàng lăng, hạ sinh Úc Xá vào tháng ba.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Quan trọng là Ngũ điện hạ còn tra được, tháng ba năm đó tại biệt trang của hoàng lăng, không hề có đứa trẻ nào được sinh ra.

Chung Uyển tim đập dần dần nhanh hơn, hắn đột nhiên cảm thấy hơi hoa mắt, lấy lại bình tĩnh mà viết: Có chứng cứ không?

Lâm Tư khoa tay múa chân: Người hầu ở biệt trang hoàng lăng, bây giờ không còn sống được bao nhiêu người. Khó khăn lắm mới tìm ra được một hai người thì cũng là người thổ hàng, không biết chuyện trong phủ. Nhưng nghe bọn họ nói là nguyên tháng ba năm ấy, trong biệt trang hoàng lăng không hề phát ra một tiếng khóc trẻ con nào.

Chung Uyển ráng chống đỡ hoa mắt, viết: Có lẽ Úc Xá hồi nhỏ không thích khóc? Hắn không phải sinh non sao? Trẻ con sinh sớm có cơ thể suy nhược, có thể là khóc không ra tiếng……

Lâm Tư lắc đầu: Này cũng không đúng, nếu thật là vì cơ thể yếu nhược mà khóc không được, thì mấy thái y kia hẳn sẽ cuống quýt lên rồi, dù gì đây cũng là trưởng tử của trưởng công chúa và Úc Vương gia. Nhưng Thái Hậu phái bao nhiêu người ra ra vào vào, cũng không thấy bọn họ vội vàng chút nào, còn nghe nói là ma ma hầu hạ trưởng công chúa truyền lời rằng trưởng công chúa sau khi sinh sợ ra sáng, lại không thể bị gió thổi lạnh, cho nên cuối cùng cũng không có ai từng vào phòng nàng hạ sinh.

Chung Uyển hít sâu một hơi, viết: Khi nào mới nghe được tiếng khóc?

Chung Uyển ngẩng đầu nhìn Lâm Tư, lòng mang vài phần hy vọng, hỏi: “Tháng tư?”

Sinh sản thuận lợi hẳn phải vào tháng tư, mang thai tới tận tháng 6 cũng không có gì lạ.

Lâm Tư lắc đầu.

Chung Uyển viết: Tháng năm?

Lâm Tư tiếp tục lắc đầu.

Chung Uyển đầu ngón tay hơi hơi phát run: Tháng sáu?

Lâm Tư khoa tay múa chân: Trưởng công chúa vẫn luôn nghỉ ngơi tại biệt trang của hoàng lăng tới tháng 7. Lúc ấy, tôi tớ hầu hạ đã thay đổi mấy lần, ngay cả con cháu thế gia luân phiên thủ lăng đều bị thay đổi hơn phân nửa. Ngũ điện hạ tìm được một tôi tớ đã bị đổi đi ngay lúc đó. Ngày hắn đi, rốt cuộc cũng nghe được tiếng khóc oa oa từ biệt trang của hoàng lăng.

Lâm Tư lau đi mồ hôi giữa trán, dùng thủ ngữ: Ngày đó chính xác là 15 tháng 7.

Chung Uyển buông xuống bút lông trong tay.

An Quốc trưởng công chúa ở tháng sáu năm thứ nhất khám ra hỉ mạch, 15 tháng 7 năm sau hài tử mới ra đời……Chắc chắn không phải là do nàng sinh hạ.

15 tháng 7……Lễ cúng cô hồn, ngày u ám nhất.

Lâm Tư dùng thủ ngữ: Hạ nhân đó đi rồi thì chỉ vài ngày sau đó, hắn nghe người ta nói là quản sự biệt trang của hoàng lăng đang tìm bà vú.

Lâm Tư lại nói: Lại qua hai ba ngày nữa, An Quốc trưởng công chúa mang tiểu thế tử hồi kinh.

Chung Uyển sắc mặt trầm tĩnh, múa bút như bay mà viết: Khi trở về có mang theo người nào ẩn giấu danh tính không thể cho ai thấy không? Bên cạnh An Quốc công chúa có người nào thân phận đặc thù không? Sau khi hồi kinh, trưởng công chúa có an bài người nào tới thôn trang nghỉ ngơi?

Lâm Tư lắc đầu: Không có, cái gì cũng không có, người mà trưởng công chúa mang về đều rõ ràng danh tính, không có chỗ nào đặc thù.

Chung Uyển cắn răng.

Nữ nhân kia, hiển nhiên ngày đó sau khi sinh Úc Xá đã bị thủ tiêu.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Có hai khả năng, một là thân phận thân mẫu của Úc tiểu Vương gia cực kỳ thấp kém, trưởng công chúa không suy nghĩ nhiều, không muốn phiền toái về sau, nên đã âm thầm xử lý nàng, hoặc là……

Chung Uyển thầm nghĩ về khả năng còn lại, “Thân phận của ”Nàng” không thể đưa ra ánh sáng.”

Rằng người khác chỉ cần nhìn “Nàng” là có thể biết được càng nhiều bí mật khác.

Người kia là ai?

Chung Uyển hiện tại không kịp suy nghĩ chuyện này, hắn nhìn về phía Lâm Tư, mạnh mẽ viết xuống: Ngươi có thể đánh cắp kết quả bắt mạch chỗ Tuyên Quỳnh ra cho ta không?

Chỉ cần thiêu hủy tờ giấy kết luận mạch chứng kia, thì đoạn chuyện xưa này có thể cứ vậy mà phán thành tin đồn thất thiệt.

Sinh thần có thể nhớ lầm, trưởng công chúa có thể đã quên, chỉ cần không có gì chứng minh An Quốc trưởng công chúa mang thai vào tháng sáu là được.

Một người có thể hoài nghi cả đời, nhưng chỉ cần đem bằng chứng đi thiêu hủy thì bọn họ vĩnh viễn tra không được.

Lâm Tư nhìn Chung Uyển khó xử.

Chung Uyển cười khổ, mình sao lại hồ đồ như thế.

Thứ quan trọng như vậy, Tuyên Quỳnh sẽ không dễ dàng đưa cho người khác, mà dù Lâm Tư thật sự trộm được kết luận mạch chứng kia thì tất nhiên thứ đó cũng sẽ lọt vào tay Tuyên Cảnh.

Ai trong hai người đó nắm giữ cũng vậy, kỳ thật cũng chẳng có gì khác biệt.

Tuyên Quỳnh muốn làm Thái Tử, Tuyên Cảnh bộ không muốn sao?

Thái độ thiên vị mà Sùng An Đế dành cho Úc Xá đã sớm làm người khác khả nghi, Tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử nhiều lần đối chọi gay gắt, có thể cũng đã phỏng đoán trong lòng, họ sứt đầu mẻ trán nhưng rốt cuộc lại làm áo cưới cho người khác* sao?

**Thành ngữ "Vi tha nhân tố giá y thường" nghĩa là những gì đã làm không giúp bản thân mà lại giúp cho người khác.*

Vạn nhất thân phụ của Úc Xá là Sùng An Đế thì sao?

Vạn nhất sau này trước khi băng hà, Sùng An Đế lúc hấp hối liền ban một chiếu thư công bố thân thế của Úc Xá?

Vậy mấy năm nay tranh đấu gay gắt không phải thành trò cười hết cả sao?

Nếu Úc Xá thật sự là tư sinh chi tử của Sùng An Đế, một khi Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh điều tra rõ chân tướng thì sẽ giận dữ, xấu hổ đến cỡ nào, nhất định việc đầu tiên họ làm sẽ là diệt trừ hắn.

Chung Uyển cắn răng, "Tình cảnh hiện tại của hắn……"

Lâm Tư hiểu được tâm sự của Chung Uyển, khuyên nhủ: Hiện giờ chỉ xác định được Úc tiểu Vương gia không phải do An Quốc trưởng công chúa sinh hạ, nhưng thân phụ của hắn là ai thì vẫn chưa rõ, không thể phán xét cái gì, bọn họ cũng sẽ không dám động thủ dễ dàng như vậy, hẳn sẽ……

Lâm Tư lại nghĩ tới một khả năng khác, khoa tay múa chân: Không đúng, sau này Hoàng Đế băng hà, thật đúng là lúc Úc tiểu Vương gia……

Lâm Tư chỉ chỉ lên trời, ý tứ của hắn là gì, không cần nói cũng biết.

Chung Uyển đầu đau muốn nứt, "Ngươi quên mất Úc Vương gia rồi à?"

Lâm Tư nhất thời không phản ứng kịp.

Chung Uyển cầm lấy bút lông, múa bút nói: Úc Vương gia là cữu cữu của Tuyên Quỳnh! Một bên là nhi tử của người khác, một bên là cháu ngoại ruột của mình, nếu ngươi là hắn, ngươi sẽ nâng đỡ ai?!

Lâm Tư không thể nào thông thấu bằng Chung Uyển, suy nghĩ một lát, trong lòng lại lộp bộp một tiếng.

Lâm Tư chần chờ, không xác định mà nói: Ý chủ tử là Úc Vương gia mấy năm nay kỳ thật là……

Chung Uyển mỏi mệt không thôi: "Ta không biết……"

Chung Uyển nhìn ánh nến lập lòe, nhàn nhạt nói: "Ta chỉ biết là người đời nếu không được lợi cũng sẽ không dậy sớm.*"

**Thành ngữ "Thế nhân vô lợi bất khởi tảo", câu này cũng dễ hiểu rồi nhỉ.*

Lâm Tư chỉ còn biết cố gắng khuyên giải, an ủi: Hết thảy vẫn còn là suy đoán.

"Dù nhóm người này có thật tra ra được cái gì thì cũng đều đã muộn."

Chung Uyển ném tất cả giấy trên án thư vào chậu than, ngọn lửa phừng lên một cái, oanh thoán nổi cao cả thước.

Chung Uyển nói: "Sau lễ vạn thọ, ngươi theo mấy tiểu hài tử về Kiềm An, ta lưu tại trong kinh."

12. Chương 12

Editor: Miri

"Ta mà đã muốn dây dưa với hắn thì hắn trốn thoát ư."

Lâm Tư vội lắc đầu: Ngươi hao tổn biết bao tâm huyết nhiều năm qua, vất vả lắm mới thoát khỏi thị phi chốn kinh thành, bây giờ lại nhảy trở vào làm cái gì?

Lâm Tư ánh mắt phức tạp nhìn Chung Uyển, vẻ mặt sốt ruột, vội vàng giơ tay chỉ trỏ về hướng chính phòng, bàn tay vẽ một vòng tròn, hai lòng bàn tay áp vào nhau, lại nhanh chóng bật ngón tay ra chỉ vào Chung Uyển, quơ loạn tay phía trước phía sau, rồi lại chỉ ngón tay về phía Chung Uyển, cuối cùng chỉ vào huyệt thái dương của mình, nhanh tay vẽ hai cái vòng.

Bọn họ đã lớn rồi, ngươi nên vì chính mình mà quyết định.

Chung Uyển ngơ ngơ ngẩn ngẩn, một lát sau lại cười tự giễu: " Vì chính mình mà quyết định? Ta đã sớm quên như thế nào là vì chính mình mà quyết định……"

Lâm Tư vội la lên: Hắn sau này ra sao đều không liên can tới chúng ta!

Chung Uyển nghẹn lời, đúng vậy, y với Úc Xá hiện tại đúng là chẳng có quan hệ gì với nhau.

"Hắn……" Chung Uyển nói lung tung, "Chúng ta tốt xấu gì cũng đã có giao tình với nhau trên danh nghĩa nhiều năm qua…"

Lâm Tư một lời khó nói hết nhìn Chung Uyển, dùng thủ ngữ: Cái giao tình nhiều năm này, Úc tiểu Vương gia chấp nhận sao?

Tất nhiên là không chấp nhận.

Chung Uyển không muốn cùng Lâm Tư nói chuyện này, lại nói: "Nói chung cứ quyết định như vậy đi, ngươi cũng không cần tra chuyện này nữa, thân thế hắn bây giờ là một khối nghịch lân*, Úc Xá bây giờ hỉ nộ vô thường, ngươi không cần đi chọc hắn."

*Chuyện trái với đạo lý, liên quan tới phản nghịch với vua, với trời đất.

Lâm Tư bày ra vẻ mặt khó xử.

Chung Uyển biết rõ Lâm Tư còn đang làm việc cho Tuyên Cảnh, nói: "Nhưng ngươi không thể chỉ vì điều này mà bỏ của chạy lấy người, đúng không?"

Lâm Tư bất lực, chỉ biết gật đầu. Hắn nghĩ một chút, lại khoa tay múa chân: Nhưng chủ tử ngươi có chắc là Úc tiểu Vương gia muốn giữ ngươi ở lại không? Thứ cho ta nói thẳng……Năm đó nếu hắn thật sự muốn giữ ngươi, thì ngươi đã đi không được rồi.

Chung Uyển không thèm để ý chút nào: "Hắn quản không được ta."

Lâm Tư gật đầu: Úc tiểu Vương gia quản không được ngươi, nhưng chỉ cần không cho ngươi tiếp cận thì ngươi cũng sẽ không tài nào biết được nội tình, cũng vô dụng.

Lâm Tư ngẩng đầu nhìn Chung Uyển, có chút không đành lòng, nhưng vẫn là khoa tay múa chân hỏi: Chủ nhân sau khi hồi kinh có gặp Úc tiểu Vương gia hai lần, Úc tiểu Vương gia có còn thân cận với ngươi như năm đó không?

Chung Uyển nhìn lửa trong chậu than nhảy lên tí tách, không nói lời nào.

Thân cận cái rắm! Úc Xá bây giờ tính tình cổ quái, nhìn không thấu được, lại còn đối xử với Chung Uyển lúc nóng lúc lạnh, mà phần "Nóng" này Chung Uyển còn nghi là do mình đoán bừa mà thôi.

Chung Uyển không nói, Lâm Tư cũng đoán được, hắn khoa tay múa chân: Nếu không thể thành thật với nhau, vậy làm sao mà nâng đỡ lẫn nhau? Không chừng Úc tiểu Vương gia sẽ lại cảm thấy chủ tử ngươi có ý đồ khác, đến lúc đó lại không biện bạch rõ ràng được, còn bị người ta giận dỗi oan uổng.

Chung Uyển thở dài: "Ta cũng chưa nói sẽ làm gì, chỉ là ta muốn ở lại trông nom hắn."

Lâm Tư bướng bỉnh khuyên: Chỉ cần Úc tiểu Vương gia không muốn gần ngươi thì ngươi cũng chỉ biết bất lực.

Chung Uyển nheo mắt, "Vậy là ngươi xem nhẹ ta rồi…..Ta mà đã muốn dây dưa với hắn thì hắn trốn thoát ư."

Chung Uyển bất chấp tất cả: "Ta lại không biết xấu hổ! Bộ ta chưa từng lì lợm quấn lấy hắn sao? Ta là quá có kinh nghiệm làm hắn buồn nôn……"

Lâm Tư suy nghĩ một chút, lúng ta lúng túng quơ tay: Chủ tử nhìn thấy Úc tiểu Vương gia hiện tại rồi……mà còn dám quấn lấy để đi tìm chết sao?

Chung Uyển nhớ lại cảnh tượng bị Úc Xá đè chặt trên kệ sách ở Tàng Thư Các, ráng tỏ vẻ cứng rắn mà nói, "Có cái gì không dám! Ta mà sợ cái gì?"

Lâm Tư khổ sở khuyên can không có kết quả, lại không có nhiều thời gian để ở lại, đành đi mất.

Chung Uyển mạnh miệng nói nghe dễ dàng vậy thôi, chứ y ngẫm nghĩ lại một chút cũng biết chuyện này khó mà làm được.

Nếu là bảy năm trước thì tốt rồi, nếu là Úc Xá của bảy năm trước thì Chung Uyển quá dám đi chứ ——

Bảy năm trước, sau khi Úc thế tử tới biệt viện thì hạ nhân ở nơi này cũng nhiều gấp đôi, bên ngoài biệt viện còn có gia nhân được điều tới từ Úc Vương phủ, trong ngoài đều canh chừng nghiêm ngặt. Bọn họ ở đây tuy đều là để bảo hộ Úc Xá an toàn, nhưng cũng tiện thể "Bảo hộ" luôn Chung Uyển, hại y thành con cá nằm trong chậu.

Lúc Úc Xá chưa tới, Chung Uyển còn có thể lừa Phùng quản gia mà nghĩ cách trốn đi vài lần thật chu toàn, bây giờ thì có mà mơ mới ra được.

"Ban ngày ban mặt, trời đất đều nhìn, làm gì mà có nhiều thích khách như vậy?" Chung Uyển đứng ở cửa sổ, u sầu quá đỗi mà nhìn biệt viện bị canh phòng nghiêm ngặt, "Các ngươi thấp thỏm như vậy làm cái gì? Thế tử nhà các ngươi nhiều kẻ thù như vậy sao?"

Từ khi Úc Xá ở tại biệt viện, ban ngày đã có hắn canh chừng Chung Uyển, còn Phùng quản gia chỉ cần nhìn chằm chằm y vào buổi tối nên tinh thần lão tốt hơn rất nhiều. Hắn nhìn Chung Uyển gặp họa, lòng thầm có chút vui sướng, hừ hừ một cái, "Đây là do trưởng công chúa phái tới, đề phòng vẫn hơn."

Chung Uyển ngã xuống giường, thở dài một hơi.

Phùng quản gia thấy bộ dáng uể oải của Chung Uyển lại có chút mềm lòng, không trêu chọc hắn nữa, cố gắng khuyên nhủ: "Hiện giờ ta và thế tử ngày đêm thay phiên nhau canh chừng ngươi, sẽ không lại bị ngươi thừa cơ đùa giỡn mà cho bọn ta ăn mệt, vậy nên ngươi đừng có ý đồ gì nữa, lo mà nghỉ ngơi cho tốt! Ngươi nhìn ngươi kìa……Đường đường là thiếu niên khỏe mạnh mà đáy mắt lại thâm quầng, còn ra thể thống gì!"

Chung Uyển liếc ngươi-đứng-nói-mãi-không-mỏi-lưng-sao Phùng quản gia một cái, thấp giọng nói: "Ta ngày đêm phải hầu hạ hai người chủ tớ các ngươi, sao không vất vả cho được? Mấy ngày nay……"

Phùng quản gia tự nhiên cảm thấy lời này có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không thể nói gì.

"Dù sao hôm nay ta cũng đã ngủ đủ giấc vào ban ngày nên sẽ không ngủ gật vào buổi tối đâu, ngươi đừng hòng có cơ hội làm bậy." Lão Phùng quản gia ngồi ngay ngắn trên ghế, "Đi ngủ, ngủ!"

Chung Uyển một bụng đầy ưu phiền, trở mình, bắt đầu cân nhắc các biện pháp khác.

Hiện tại canh chừng y có hai chủ tớ không chịu nổi bị hắn đùa giỡn, ngoài phủ còn có rất nhiều hạ nhân canh gác, muốn chạy ra ngoài cũng không có cơ hội, trừ phi……

Úc Xá dọn đi.

Chỉ cần đám gia nhân kìa cút theo hắn luôn thì y sẽ lại có cơ hội.

Úc Xá là chủ nhân biệt viện này, hắn không muốn đi, Chung Uyển tất nhiên cũng không thể làm gì, nhưng Chung Uyển có thể khiến hắn buồn nôn.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Chung Uyển liền bắt đầu tìm đường chết.

"Úc Xá, mỗi ngày ngươi đều ở cùng một chỗ với ta, thật sự nhịn được sao?"

Mấy ngày gần đây, thiếu niên Úc Xá đem một chồng cổ tịch của tiền triều đi phê bình, một công đôi việc, nghe y nói vậy cũng không dao động, bình tĩnh nói: "Hôm ấy ngươi ngủ sâu như vậy, ta có làm gì ngươi sao?"

Từ cái ngày hắn huân Chung Uyển tới mê man, khiến y ngủ một giấc thật ngon, thiếu niên Úc Xá cảm thấy mình đã được rửa sạch tiếng oan.

Mình quả thực là một người có tâm hồn cao thượng, phẩm hạnh tốt đẹp.

Chung Uyển hừ lạnh: "Mấy ngày nay sắc mặt ta khó coi, ngươi không thích cũng phải thôi."

Úc Xá im lặng, không thèm để ý tới y.

Chung Uyển an tĩnh trong chốc lát, lại nói: "Úc Xá……Ngươi biết không? Độ tuổi cường tráng của nam nhân, kỳ thật chỉ có vài năm thôi."

Đã quá năm mươi, đang hầu hạ một bên Phùng quản gia: "……"

Úc Xá ngẩng đầu, còn tưởng mình đang nghe lầm, "Ngươi……nói cái gì?"

"Ta nói ta a!" Chung Uyển thản nhiên nói, "Thời gian như bóng câu qua khe cửa, ngươi nếu không biết quý trọng hiện tại, chờ hai năm sau là giá trị của ta cũng không còn tốt như vậy đâu. "

Úc Xá áp chế lửa giận, cúi đầu tiếp tục phê sách, không để ý tới y.

Chung Uyển im lặng một lát, lại nhỏ giọng nói: "Úc Xá, ngươi biết không? Trên đời không có gì chỉ đứng một chỗ mà chờ ngươi."

Úc Xá: "……"

Giỏi, này là càng nói càng thâm thúy sao.

Úc Xá hít một hơi thật sâu, vẫn giả điếc, lấy bút chấm mực.

Chung Uyển bắt đầu lật mặt, y chỉ vào Phùng quản gia, "Ngươi chướng mắt ta nhưng chưa chắc người khác cũng vậy."

Phùng quản gia giận dữ, "Ngươi nói cái gì?! Ta ta……"

Phùng quản gia không biết biện bạch thế nào, đành vội vàng hướng Úc Xá tỏ lòng trung thành, "Ta canh chừng Chung thiếu gia đã ba tháng! Còn không thèm liếc nhìn hắn quá một lần! Thiên địa chứng giám! Lại nói, lại nói…… Lão nô đã 54 tuổi! Ta dù có tâm tư khác thì còn sức để làm gì sao!?"

"Ấy!" Chung Uyển khuyên giải an ủi Phùng quản gia, "Là ta không được, ngài đừng nói mình như vậy!"

Phùng quản gia nhất thời giận đến nỗi nói không ra tiếng, Úc Xá bất đắc dĩ buông bút, gọi hạ nhân tới đỡ Phùng quản gia đưa đi.

Đuổi được Phùng quản gia rồi, Úc Xá bình tĩnh nhìn Chung Uyển: "Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào? Ngươi không phải sợ bị ta làm gì sao? Vậy ngươi còn lởn vởn trước mặt ta làm cái gì?"

Chung Uyển thầm nghĩ, ta là muốn ngươi ghê tởm ta!

Ở chung mấy ngày, Chung Uyển tất nhiên cũng nhận ra Úc Xá là một quân tử chân chính, hắn đối với y quả thực không có tâm tư dơ bẩn kia, đã vậy còn rất tuân theo lễ nghĩa, phi lễ chớ nhìn phi lễ chớ nói, tự hạn chế bản thân tới mức đáng sợ. Nếu đã như vậy, Chung Uyển chỉ cần thay đổi thái độ, cố ý quấn lấy Úc Xá, tìm lối khác mà đi, muốn chọc tên tiểu quân tử trong sạch này chịu không nổi nữa, còn mình thì thừa cơ mà chạy trốn.

Phùng quản gia phiền toái đã đi rồi, trong phòng rốt cuộc cũng chỉ còn hai người Úc Xá và Chung Uyển.

Chung Uyển chậm rãi đi tới sau lưng Úc Xá, hỏi: "Ngươi……đang đọc cái gì?"

Úc Xá không thèm ngẩng đầu lên, " Dự Chương Di ."

"Là cái gì?" Chung Uyển đứng sát vào, bàn tay đè lên trang sách, "Chưa từng nghe qua."

Úc Xá thấp giọng nói: “Tiền triều cô bản*, là lời giảng của một lão nhân từng trải, viết về lộ trình của mình khi đi qua quận Dự Chương.”

*Cô bản: Chỉ còn một bản duy nhất bị thất lạc trong giang hồ.

“Thế à” Chung Uyển vô vị nói, “Ta đọc một chút được không?”

Úc Xá không nói lời nào, đứng lên lấy mấy quyển sách trước mặt đưa cho Chung Uyển, rồi lại ngồi xuống lần nữa.

Chung Uyển đem sách đặt lên bàn, tự mình đi lấy một chiếc ghế mang lại đây đặt ngay bên cạnh Úc Xá, cũng nghiêm chỉnh ngồi xuống.

Úc Xá: “……”

Úc Xá rất muốn hỏi y ngươi dính sát vào ta như vậy để làm gì? Nhưng sợ hắn lại đang tự mình suy nghĩ nhiều, lỡ hỏi lại bị Chung Uyển cắn ngược lại. Hắn nói không được nên chỉ còn biết giả vờ như cái gì cũng không phát hiện.

Chung Uyển ngồi xuống, an tĩnh đọc sách qua nửa nén hương, đột nhiên chỉ vào một chỗ nói: “Chỗ này nghĩa là sao? Ta đọc không hiểu.”

Úc Xá thầm nghĩ, còn có thứ ngươi đọc không hiểu? Nhưng vẫn là quay đầu qua nhìn lướt một cái, giảng giải cho y chút ít.

Chung Uyển gật gật đầu, khen: “Sao cái gì ngươi cũng đều hiểu thế! Thế tử, ngươi thật giỏi!”

Úc Xá không để ý tới, cúi đầu tiếp tục đọc sách của mình.

Chung Uyển lật hai trang, qua một chốc lại hỏi một thứ, tính tình Úc Xá nhẫn nại nên cũng nhất nhất giải đáp cho y.

Mỗi lần Chung Uyển hỏi một thứ đều sẽ nhích lại gần Úc Xá thêm một chút, nửa nén hương sau, cánh tay của y cơ hồ đã muốn đụng phải Úc Xá.

Mà Úc Xá cũng không dời mắt nhìn y, đầu gối vẫn không xê dịch.

Chung Uyển quyết tâm, cố ý dùng chân cọ Úc Xá một chút, sau đó lại cẩn thận để ý thần sắc của Úc Xá.

Úc Xá biểu tình hơi cứng lại, sau đó đứng lên, cầm quyển sách mình đang đọc theo, đi đến trước cửa sổ mà ngồi cách một khoảng xa.

Chung Uyển nghiến răng.

Hai người nước sông không phạm nước giếng, đọc sách cả buổi trưa. Lúc cơm trưa được dọn lên, Phùng quản gia mang theo bọn người hầu dọn cơm, Chung Uyển nhìn nhìn bàn cơm kia, vô cùng thức thời mà ân cần hỏi: "Thế tử……Ngươi cần ta hầu hạ ngươi dùng cơm không?"

Úc Xá đè nặng nhiệt hỏa trong lòng, "Không……Không cần, ngươi ăn cùng ta."

Chung Uyển vừa lòng gật gật đầu, ngồi xuống.

Khi ăn không nói, khi ngủ không nói.

Úc Xá lẳng lặng mà ăn cơm, mười mấy hạ nhân trong phòng cũng im ắng.

Chung Uyển nuốt xuống một ngụm đồ ăn, quét mắt nhìn mọi người trong phòng một cái, thấy mình đã tốn công vô ích cả buổi sáng rồi thì quyết tâm nói, "Úc Xá…… Ta muốn ăn gân nai kho tàu, ngươi đút ta một miếng."

Trong phòng, mười mấy người hầu liền cứng ngắc.

Phùng quản gia vẻ mặt khiếp sợ, không dám tưởng tượng sáng nay đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người mà bây giờ tới ăn còn phải đút cho nhau!

Úc Xá nhìn tô thịt gân nai kho tàu trước mặt mình, "……"

Úc Xá ngẩng đầu, mắt đầy vẻ không tin nổi mà nhìn Chung Uyển, trong mắt có ý vị gì, không cần nói cũng biết: Ngươi điên rồi sao?!

Chung Uyển căng da đầu, há mồm: "A……"

Mười mấy tôi tớ, mặt mày hoảng sợ nhìn nhau.

Chiếc đũa trong tay Úc Xá run lên nhè nhẹ.

Một đũa này nếu thật sự đút cho hắn, gia phong chính trực thanh khiết trăm năm của Úc Vương phủ, mấy năm đọc sách thánh hiền của chính hắn, trong sạch mà hắn vất vả bảo vệ mấy ngày nay……sẽ lập tức bị hủy

hết!

13. Chương 13

Editor: Miri

"Nếu là tìm đường chết……hiện tại còn ai qua được ta."

Chăm sóc mình từ nhỏ tới lớn Phùng quản gia đang nhìn mình……

Mười mấy tôi tớ trong phòng đang nhìn mình……

Úc gia liệt tổ liệt tông trên trời đang nhìn mình……

Thiếu niên Úc Xá cắn chặt răng, buông đũa xuống, bưng tô thịt gân nai kho tàu trước mặt mình đặt ở ngay trước mặt Chung Uyển.

Vành tai Úc Xá hơi hơi đỏ lên, cố gắng trấn định mà nói: "Thích ăn thì tự mình gắp……"

Chung Uyển nhìn tô đồ ăn trước mặt mình, thất vọng thở dài, vậy mà cũng chưa làm Úc Xá buồn nôn.

Y không thích món ăn mặn, lại càng không muốn ăn gân nai kho tàu, dù có làm ngon cách mấy cũng sẽ còn vương chút mùi tanh. Y nói muốn ăn cũng chỉ là vì món này gần Úc Xá nhất thôi.

Phùng quản gia thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng may Úc Xá còn chưa bị tiểu yêu tinh mê hoặc.

Úc Xá vẫn luôn liếc mắt để ý Chung Uyển, phát hiện Chung Uyển dường như có chút chán nản, hắn nghĩ thầm hay là mình cho Chung Uyển chút mặt mũi đi, nghĩ một hồi rồi lại phân phó xuống dưới: "Bắt đầu từ ngày mai……"

Phùng quản gia vội ngẩng đầu lắng nghe.

Úc Xá liếc Chung Uyển một cái, nói, "Một ngày ba bữa đều chuẩn bị gân nai."

“Phụt……” Chung Uyển cười gượng, “Không phải, ta không……”

Phùng quản gia mặt trắng bệch liếc Chung Uyển một cái, trong lòng lẩm bẩm vài câu hồng nhan họa thủy, miễn cưỡng đáp ứng, “Vâng.”

Úc Xá gật gật đầu, lại nhìn về phía Chung Uyển.

Chung Uyển đau khổ mà nói không nên lời, thầm nghĩ ánh mắt chờ mong này của ngươi là có ý gì? Còn muốn ta quỳ xuống nói tạ chủ long ân sao?

Chung Uyển cười khổ, “Cảm tạ……Thế tử.”

Úc Xá luôn cân nhắc lợi hại, cân bằng thế lực các bên, cảm thấy mình xử lý chuyện này không tồi, nên trong bữa cơm còn ăn nhiều hơn nửa chén.

Chung Uyển tự vác đá đập vào chân mình, sầu khổ nghe theo mà ăn thịt gân nai y không thích kia, ăn chẳng được bao nhiêu miếng.

Dùng xong ngọ thiện rồi, Úc Xá lại đi đọc sách, Chung Uyển vẫn tiếp tục bám dính lấy hắn.

Buồn nôn, vẫn phải tiếp tục làm hắn buồn nôn.

Không chọc tức Úc Xá để hắn dọn đi, thì mình làm sao chạy đi tìm bọn Tuyên Thụy được?

Úc Xá nhường án thư cho Chung Uyển, còn mình vẫn ngồi trên giường nhỏ đặt gần cửa sổ, hết sức chuyên tâm bình sách.

Chung Uyển tìm được cái cớ để tới gần hắn, “Ánh sáng chỗ án thư này không tốt lắm, không bằng để ta tới chỗ ngươi……”

Úc Xá gật đầu, cầm lấy quyển sách đi về chỗ án thư, hào phóng nhường giường cho Chung Uyển.

Hai người thay đổi vị trí, nhưng vẫn cách xa nhau hai trượng như cũ.

Chung Uyển thiệt muốn cắn chết Úc Xá.

Úc Xá hiển nhiên là không muốn để Chung Uyển tới gần, Chung Uyển bất lực, chỉ còn biết nghĩ biện pháp khác.

"Úc Xá……" Chung Uyển đột nhiên nói, "Ta thế nào nhớ rõ, năm trước trưởng công chúa bắt đầu nghị hôn cho ngươi, đã quyết định xong rồi sao?"

Úc Xá ngừng lại, nói, "Mẫu thân chỉ nói là có việc này…..Vẫn chưa quyết định."

"Thế à?" mắt Chung Uyển sáng rực lên, "Vậy tức là đã qua nhà họ nói chuyện hôn sự rồi? Là nhà ai vậy? Hay là……Tam công chúa?"

Úc Xá cũng không ngẩng đầu lên, "Không phải Tam công chúa, ngươi đừng nói bậy."

" Hoàng Đế cữu cữu của ngươi thương ngươi như vậy, xem ngươi chẳng khác gì thân tử, chẳng lẽ không nghĩ đến chuyện chiêu ngươi làm tiểu nữ tế?" Chung Uyển chưa từ bỏ ý định, "Thế thì là nhà ai, nói ta nghe coi……Tam thư lục lễ*, tới bước nào rồi?"

**Các bước hôn sự của người Trung Quốc, dò google là ra.*

Úc Xá lại buông bút, im lặng một hồi lâu mới nói: "Bước nào cũng chưa làm, chỉ mới nói chuyện."

Chung Uyển như bị trăm cái móng cào vào tâm làm ngứa ngáy, " Vậy ra rốt cuộc là một nhà nào đó à, ngươi nói đi……Ta bảo đảm không ra ngoài nói bậy, cũng không có ai tới hỏi ta."

Úc Xá bất đắc dĩ ngẩng đầu, hỏi, "Ngươi hỏi cái này để làm gì?"

Chung Uyển vô tội nói: "Tương lai nàng làm chính thê còn ta làm thiếp, để ta sớm hiểu nàng hơn một chút thì miễn cho sau này phải chịu tội với nàng." (=]]]]])

Úc Xá sặc một cái, muốn giải thích cái gì đó nhưng vẫn không nói ra, cúi đầu đọc sách, không thèm để ý tới Chung Uyển nữa.

"Nói nói, làm sao vậy?" Chung Uyển làm bộ đáng thương, "Úc Xá……Ngươi cưới thế tử phi rồi, sẽ còn đến biệt viện thăm ta sao?"

Úc Xá: "……"

Chung Uyển buông sách, ngồi tựa vào giường, bắt đầu tính toán cho bản thân, "Có khi nào nàng sẽ mang theo rất nhiều người xông vào nơi này?"

Úc Xá giả vờ không nghe thấy.

“Nàng sẽ thích ta sao?”

“Nàng sẽ lập quy củ, bắt ta làm theo sao?”

“Liệu nàng có mắng ta là hồ ly tinh hay không?”

“Lỡ nàng bảo ma ma lấy kim đâm ta thì sao?”

Úc Xá hít sâu một hơi, vẫn không để ý tới Chung Uyển.

Chung Uyển một chút cũng không cảm thấy mình phiền, còn tiếp tục hỏi, “Đến lúc đó rồi, chúng ta còn có thể cùng nhau đọc sách như thế này sao?”

“Sau này ta còn có thể cùng ăn cơm với ngươi sao?”

Chung Uyển bi thương nhìn Úc Xá: “Ta còn được ăn gân nai kho tàu sao?!”

Úc Xá buông sách, nhìn chằm chằm Chung Uyển, hai tròng mắt mơ hồ có vài phần giận dữ.

Chung Uyển lập tức kinh sợ, không hỏi nữa.

Trong phòng yên tĩnh, sau thời gian nửa nén hương, Úc Xá đột nhiên nói: “Ngươi yên tâm, ngoài trừ ta ra sẽ không ai có thể tiến vào biệt viện này, dù là trưởng công chúa hay phụ vương cũng đều không vào được.”

Chung Uyển sửng sốt, Úc Xá suy nghĩ xong lại nói: “Từ hôm nay trở đi, thủ vệ của biệt viện sẽ tăng thêm gấp đôi, nhất định có thể bảo hộ ngươi chu toàn.”

“Không không không không……” Chung Uyển không ngừng kêu khổ, “Ta không sợ người khác tới làm phiền ta, thật đó, ngươi đừng mang thêm người tới!”

Úc Xá tâm ý đã quyết, “Ngươi cứ yên tâm.”

Chung Uyển hận không thể tát cái miệng tai họa khi nãy của mình một cái.

“Sao mà……Dù sao đi nữa, mặc kệ ngươi che chở cho ta thế nào cũng vẫn sẽ có người tới gây chuyện với ta.” Chung Uyển giãy chết, “Nếu ngươi thật sự muốn tốt cho ta, thì phải cố ý ghẻ lạnh ta, đuổi hết hạ nhân trong biệt viện, sau đó làm ta ăn không đủ no mặc không đủ ấm, như vậy ta sẽ yên……”

Úc Xá ngắt lời y, nói tiếp: "Như vậy ngươi sẽ chạy được."

Chung Uyển á khẩu không trả lời được, tên Úc Xá này……không ngốc tí nào.

Úc Xá hỏi lại: "Mấy cái chuyện kỳ quái ngươi nói là nghe từ đâu ra?"

"Trong thoại bản." Chung Uyển bi thảm "Đều viết như vậy."

Úc Xá khẽ nhíu mày: "Thoại bản? Chưa từng đọc qua."

Chung Uyển cảm thấy hứng thú: "Vậy để ta ra ngoài mua cho ngươi mấy quyển?"

Úc Xá không hứng thú chút nào: "Không muốn đọc."

"Vậy thì thôi." Chung Uyển ủ rũ, thành thật trong chốc lát.

Nửa canh giờ sau, Chung Uyển lại đột nhiên hỏi: "Ngươi vừa rồi còn chưa nói ta nghe rốt cuộc là nghị hôn với nhà ai?"

Hôn sự vẫn còn chưa định đoạt, Úc Xá không muốn bàn tán về nhà tiểu cô nương chưa xuất giá, nhưng nếu không nói thì phỏng chừng Chung Uyển vẫn sẽ gặng hỏi tiếp, Úc Xá do dự, nói, "Nghe mẫu thân ta nói……Là Văn Quốc công quý phủ."

Chung Uyển suy nghĩ một hồi, mơ hồ nhớ đúng là Văn Quốc công có một tôn nữ tuổi không cách Úc Xá bao nhiêu.

"Môn đăng hộ đối, rất thích hợp." Chung Uyển gật gật đầu, "Là tiểu tôn nữ của Quốc công gia sao?"

Úc Xá cúi đầu, không nói.

"Làm sao vậy? Nghị hôn cho ngươi còn không phải chuyện tốt?" Chung Uyển nhạt nhẽo nói, "Cũng rất môn đăng hộ đối mà."

Úc Xá muốn nói lại thôi, lại cầm sách đọc.

Chung Uyển híp mắt, đột nhiên phát giác ra có gì đó không đúng lắm, "Úc Xá……Hay là ngươi cũng không thích hôn sự này?"

Úc Xá trầm mặc một lát, nói, "Mẫu thân chọn cho ta, ta tất nhiên thích."

"Ta không cảm thấy như thế." Chung Uyển nhìn Úc Xá từ trên xuống dưới, "Nếu ngươi thật sự thích, khi nãy ta vừa hỏi xong thì ngươi đã nói rồi. Dù ngươi không thích nói chuyện phiếm đi nữa cũng sẽ nhịn không được mà nói nhiều hai câu, nếu đã thật sự nhớ thương ai……thì muốn giấu trong lòng cũng không được."

Bút lông trong tay Úc Xá chợt đình trệ, nhiễu mực tí tách lên trên giấy, chậm rãi thông suốt.

Nếu đã thật sự nhớ thương ai……thì muốn giấu trong lòng cũng không được.

"Ta……"

Qua một hồi lâu, Úc Xá mới nói, "Văn Quốc công phu nhân……Lúc trước có đưa tôn nữ của nàng đến phủ công chúa ngắm hoa."

Úc Xá chậm rãi nói: "Mẫu thân ngày đó cũng kêu ta đi, bắt ta vấn an Văn Quốc công phu nhân, nhưng thật ra……"

Chung Uyển trong lòng minh bạch: "Nhưng thật ra là muốn ngươi sớm gặp mặt nàng? Nếu không phải nhìn lén thì chỉ có thể để ngươi lúc thỉnh an trưởng bối mà nhìn từ xa."

Úc Xá gật đầu.

Chung Uyển chớp chớp mắt: "Thế nào? Khó coi sao?"

"Đẹp." Úc Xá trầm ngâm, "Nhưng ta cũng không muốn thú nàng."

Chung Uyển nghĩ nghĩ, ngoại hình của tôn nữ Văn Quốc công chắc chắn đẹp, nếu không cũng lọt không nổi vào mắt An Quốc công chúa, nhưng chắc là tính cách nàng không khiến Úc Xá yêu thích. Úc Xá là người quân tử, quân tử không thể ở sau lưng người khác nói bậy nói bạ.

Úc Xá buông bút, nói: "Huống hồ……ta nhìn Văn Quốc công phu nhân có vẻ cũng không tình nguyện gì."

"Ha?" Chung Uyển cứng họng, "Kết thân cùng ngươi còn không tình nguyện? Lại nói, đây là nhà bọn họ trèo cao ngươi đi? Sao lại không tình nguyện?"

Úc Xá lắc đầu: "Không biết, nhưng ta thấy vẻ ngoài úp mở của Văn Quốc Công phu nhân, rồi lúc nàng nhìn ta……Ánh mắt kia có gì đó không đúng lắm, vừa giống như rất sợ ta, lại vừa giống như đang lo lắng cái gì."

Chung Uyển nghĩ không thông, "Còn có cái gì để lo lắng, ngươi là trưởng tử của An Quốc trưởng công chúa, tương lai tước vị nhất định vững vàng, chưa kể……Hoàng Đế thiên vị ngươi như vậy, còn sợ sau này phải ăn khổ sao?"

Úc Xá cũng nghĩ không thông.

"Ta lo đây là chủ ý của mình mẫu thân ta, Văn Quốc công phủ không dám từ chối." Úc Xá thấp giọng nói, "Ta vốn dĩ cũng không muốn thành thân, nếu ép người khác……Vậy thì còn gì ý nghĩa."

Đây là lời nói thật. An Quốc trưởng công chúa nếu chọn con dâu, nhìn trúng ai thì họ cũng chỉ có thể lãnh chỉ tạ ơn, nào dám nói cái gì.

"Vậy gặp công chúa nói thẳng." Chung Uyển nói, "Bảo là ngươi không thích."

Úc Xá nhíu mày, "Mệnh là do phụ mẫu định đoạt……"

Chung Uyển bật cười: "Đây là chuyện cả đời của ngươi đấy! Nếu không thì……"

Chung Uyển dứt khoát nói: "Ngươi dẫn ta ra ngoài một chuyến, ta bảo đảm sẽ bức lá gan của Văn Quốc Công phủ to ra, kiên quyết thẳng thắn tự rút khỏi hôn sự này."

Úc Xá chần chờ, "Ngươi định làm thế nào?"

"Tạm thời ngươi đừng hỏi, nhất định sẽ không làm mất thể diện của ngươi." Chung Uyển không đếm xỉa gì hắn, xoa xoa cổ, "Nếu là tìm đường chết……hiện tại còn ai qua được ta."

Trong lòng Úc Xá thật ra đã có ý định là ngày mai sẽ tới phủ công chúa mà nói rõ ràng cho An Quốc trưởng công chúa nghe, nhưng bây giờ nhìn đôi mắt tỏa sáng của Chung Uyển, hắn lại không tự chủ được mà đồng ý: "Được."

14. Chương 14

Editor: Miri

"Không một ai được để ta thấy cái loại màu này, hiểu chưa?"

Hôm sau, Chung Uyển cùng Úc Xá ra khỏi biệt viện.

Trên xe ngựa, Úc Xá vén màn xe lên nhìn ra bên ngoài, lại nhìn Chung Uyển, ánh mắt có chút băn khoăn do dự.

Chung Uyển nhìn Úc Xá, ngập ngừng, "Sao? Ngươi hối hận rồi? Hay là ngươi…… không muốn từ hôn nữa?"

Úc Xá lắc đầu, "Ta không hối hận chuyện từ hôn."

Úc Xá một lời khó nói hết nhìn Chung Uyển, "Nhưng ta bỗng cảm thấy hối hận vì đã đưa ngươi ra ngoài."

Rõ ràng chỉ cần nói với công chúa một câu là có thể giải quyết chuyện này, vì cái gì lại muốn đi một vòng dài như vậy, đã đưa người này ra ngoài lại còn phải cùng y diễn kịch?

Chung Uyển nhịn cười, "Ta nói rồi, nhất định sẽ không làm mất mặt ngươi, chỉ là làm ngươi mất một chút bạc. Ngươi đã bảo là không để bụng, vậy còn sợ cái gì?"

"Không phải sợ mất mặt, ta chỉ là cảm thấy……" Úc Xá do dự, thương lượng với Chung Uyển, "Ta nhất định phải nói câu kia sao?"

Chung Uyển gật đầu: "Đương nhiên rồi, chẳng lẽ có mỗi một câu mà ngươi cũng không nhớ nổi? Chỉ một câu thôi, khi ta nháy mắt ra hiệu với ngươi thì ngươi nói ra ngay, nhớ kỹ chưa?"

Úc Xá cắn răng, gật gật đầu.

Xe ngựa ngừng ở cửa tiệm Kỳ Trân Hiên, hai người xuống xe.

"Khách quý đến, khách quý đến, nếu biết ngài muốn tới thì chúng ta đã sớm mở hết kho chứa ra, chuẩn bị một vài kì trân dị bảo mà dâng thẳng tới phủ tiểu Vương gia rồi, làm sao mà dám để tiểu Vương gia tự mình nhọc công tới tiệm? Này……Ha ha ha, là ta hấp tấp, chê cười, chê cười rồi." Chủ tiệm vội vàng từ trên lầu xuống dưới hành lễ với Úc Xá, tự mình tiếp đón hai người, "Tiểu Vương gia, ngài……muốn xem cái gì?"

Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển: "Không phải ta xem, là y muốn xem."

Chủ tiệm lại vội tiếp đón Chung Uyển.

Chung Uyển cũng không nói lời nào, quay trái quay phải, từ từ kéo dài thời gian.

Qua thời gian một nén nhang, thiếu gia của Văn Quốc công phủ tới.

Người y chờ chính là hắn.

Vài ngày trước, Văn Quốc công thiếu gia đã đặt mua vài vật trang trí ở đây nên hôm nay muốn tới lấy. Hắn không ngờ Úc Xá sẽ ở chỗ này, cũng không dám lấy đồ vật nữa, vội tiến lên bái kiến.

Chung Uyển giả vờ không phát hiện hắn, không hành lễ cũng không nói lời nào, vẫn nhìn đồ xung quanh.

Kỳ Trân Hiên vẫn ân cần tiếp đón, "Ngài xem bộ trà cụ này, tuy là từ một lò nhỏ làm ra, nhưng ngài nhìn kỹ loại men này xem, không trơn bóng sao? Lại xem màu sắc của nó, đoan đoan chính chính một màu mơ xanh, này……"

"Đập đi." Chung Uyển cầm tiểu chung trà để lại trên kệ, dùng mảnh lụa lau lau tay, nhàn nhạt nói, "Ta không thích màu xanh lá."

Úc Xá: "……"

Văn Quốc công thiếu gia: "……"

Chủ tiệm còn cho rằng mình nghe lầm, cười gượng: "Thiếu gia, ngài……ngài vừa nói cái gì?"

Chung Uyển không kiên nhẫn nói: "Ta nói, ta không thích màu xanh, nhìn không thuận mắt."

Chủ tiệm thiếu chút nữa tìm không thấy đầu lưỡi mình, lắp bắp nói, "Không, không thích…?"

Chung Uyển nhìn chủ tiệm, gằn từng chữ một, "Không một ai được để ta thấy cái loại màu này, hiểu chưa?"

Văn Quốc công thiếu gia hoảng sợ nhìn về phía Úc Xá, Úc Xá ráng chống đỡ, không nói lời nào.

Chung Uyển nhìn lướt qua kệ đồ quý trước mặt, "Cái nào màu xanh lá, đập hết cho ta."

Chủ tiệm bị dọa đến điên rồi, muốn quỳ xuống tới nơi, nhìn về phía Úc Xá với ánh mắt cầu cứu

Úc Xá gật gật đầu, "Theo ý hắn đi."

Hạ nhân mà Úc Vương phủ mang theo tiến lên phía trước, nhanh nhẹn dứt khoát bưng hết đồ vật màu xanh lá ra ngoài, bỏ vào bao vải bố, đập bang bang.

Văn Quốc công thiếu gia nghe tiếng bang bang kia, người nổi một tầng mồ hôi lạnh.

Chung Uyển nghiêng đầu, nhìn nhìn một tượng gỗ khắc hình lão hổ trên kệ, nheo mắt lại, không thể tưởng tượng mà nhìn về phía chủ tiệm, chất vấn, "Ta không thích hổ, ngươi không biết à?"

Chủ tiệm thanh âm phát run, "Cái này…… ta thật sự không biết!"

"Vậy hôm nay ngươi biết rồi đấy." Chung Uyển xua xua tay, "Đốt đi."

Chủ tiệm trơ mắt nhìn hạ nhân của Úc Xá gỡ lão hổ kia xuống, đem đi.

Văn Quốc công thiếu gia đứng hầu bên cạnh Úc Xá trong lòng hoảng loạn run sợ, muội muội của hắn thuộc tuổi Dần mà!

Úc tiểu Vương gia có nam sủng cũng không sao, nhưng dung túng y thành như vậy……thì rất có sao đó!

Văn Quốc công thiếu gia quay qua nhìn Úc Xá, thấy khóe miệng Úc tiểu Vương gia giật giật, sắc mặt tuy rằng có hơi kỳ quái nhưng cũng không hề tỏ vẻ có ý muốn ngăn cản.

Tương lai sau này……muội muội của mình gả qua nhà họ rồi, lỡ vị Chung thiếu gia này nói một câu không thích thì có phải muội muội mình cũng bị thiêu sống luôn không?!

Chung Uyển đem hủy hết đồ vật có liên quan tới hổ trong tiệm, gật gật đầu: "Nhìn thế này còn có chút thuận mắt."

"Nhớ cho rõ, thiếu gia ta tuổi Ngọ." Chung Uyển ngữ khí bình tĩnh, "Đồ vật trang trí có liên quan đến ngựa trong tiệm, sau này đều phải phủ thêm vải đỏ, nghe chưa?"

Chủ tiệm run run rẩy rẩy, nhịn không được lại quay qua nhìn Úc Xá.

Hắn vẫn dửng dưng như thường.

Chung Uyển nháy mắt với Úc Xá, ra hiệu hắn nói ra một câu cuối cùng.

Chung Uyển sợ Úc Xá quên lời cần nói, cho nên y an bài một câu rất đơn giản: Ngươi còn chưa nháo đủ sao?

Sau đó Chung Uyển sẽ la lối khóc lóc làm nũng hắn, hai người làm ra bộ dáng ve vãn đánh yêu khiến Văn Quốc công thiếu gia buồn nôn, chuyện này coi như xong.

Môi Úc Xá giật giật.

Chủ tiệm trong lòng còn vài phần mong đợi, nôn nóng nhìn Úc Xá.

Úc Xá buông chung trà xuống, nói: "Vậy……đều phủ thêm vải đỏ đi."

Chung Uyển đột nhiên sặc một cái.

Văn Quốc công thiếu gia hoàn toàn điên rồi, hết dám lấy vật trang trí mình đặt mua, chạy muốn tè ra quần.

Một nén nhang sau, trong tiệm Kỳ Trân Hiên, trên đầu hơn bốn mươi tượng đồng, tượng gỗ, tượng sứ lớn nhỏ hình ngựa đều phủ một tấm khăn đỏ rực, trông cực kì oai phong khí phách, đẹp hết chỗ chê.

Chung Uyển vẻ mặt thảm không nỡ nhìn, viện cớ mình mệt mỏi mà ra khỏi Kỳ Trân Hiên.

Trở lại xe ngựa, Chung Uyển đầu lớn như đấu, thất thanh nói: "Ngươi sao lại thế này?!"

Úc Xá mím môi, "Ta……không nhớ."

"Một câu ngươi cũng không nhớ nổi!" Chung Uyển hỏng mất, "Ta mặc kệ, mấy ngày sau ngươi tìm đại lý do nào đó mà bắt chủ tiệm bỏ mấy tấm vải đỏ đó xuống! Họ đã đủ xui xẻo rồi!"

Úc Xá nói: "Mấy món bị hủy kia ta đều sẽ bồi thượng, hắn bán được nhiều thứ như vậy cùng một lúc, cũng không tính là xui xẻo."

"Gặp phải người điên, còn bảo chưa đủ xui xẻo sao?" Chung Uyển hồi tưởng mấy lời mình nói khi nãy, tự dưng cảm thấy cả người ngứa ngáy, thở ra một hơi, "Ta đúng là đã……vứt hết mặt mũi tổ tông mà."

Bất quá ngẫm lại biểu tình khi nãy của Văn Quốc công thiếu gia, Chung Uyển lại cười, nói: "Hắn vừa trở về chắc chắn sẽ muốn từ hôn, đến lúc đó ngươi thuận nước đẩy thuyền đồng ý, công chúa nhiều nhất cũng chỉ trách tội ta, sẽ không nói gì khác."

Úc Xá gật gật đầu.

Hai người lại đi Ninh Vương phủ.

Đây là điều Úc Xá đã đáp ứng Chung Uyển tối hôm qua.

Úc Xá không đi theo Chung Uyển, ở trên xe ngựa chờ. Nửa canh giờ sau, Chung Uyển từ Ninh Vương phủ bước ra, ngơ ngơ ngẩn ngẩn, bộ dạng không có chút tinh thần nào.

“Ngươi……”

Úc Xá cảm thấy lúc này nên khuyên giải an ủi hắn vài câu, nhưng lại không biết nên nói cái gì mới tốt.

Úc Xá nghĩ mình không nên nhắc tới Ninh Vương, không nhắc mấy tiểu hài tử kia, hỏi ngược lại: “Ta nghe nói……ngươi được Ninh Vương phi nuôi lớn?”

Chung Uyển sửng sốt, gật đầu cười: “Đúng thế, lúc ta vừa tới Vương phủ thì chỉ mới có ba tuổi, ta vốn là có một ma ma chiếu cố đi theo từ Chung phủ, ma ma già rồi, mắt không tốt lắm, không phân biệt rõ mặt người, còn may cho rất nhiều xiêm y hồng tím…”

“Vương phi vào phủ mấy năm vẫn chưa có hài tử, Vương gia lúc ấy nhận ta làm nghĩa tử. Ma ma sợ ta làm ngứa mắt Vương phi, nên cả ngày đều bắt ta ở trong phòng.”

“Nhưng ta quá nhỏ, cũng không hiểu chuyện, luôn lén lút chạy ra ngoài chơi, đáng thương ma ma đã mù một nửa, mỗi ngày còn phải sờ soạng lung tung đi ra ngoài tìm ta, còn không dám lớn tiếng kêu, sợ sẽ quấy nhiễu đến Vương phi, chỉ có thể nhỏ giọng gọi nhũ danh của ta……”

“Hình như có lần ta chạy vào nội viện, khiến ma ma tức điên, bà lấy hết can đảm, run rẩy đi vào nội viện, vất vả lắm mới tìm được ta thì lại bị Vương phi bắt gặp.”

Úc Xá nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

“Vương phi thấy mặt ta đầy bùn đất, trên người còn mặc xiêm y thêu hoa như tiểu cô nương, nên căn bản không nhận ra đây là ai, còn tưởng ta là một nha đầu nào đó. Nàng hỏi rõ ràng xong mới kêu ma ma đưa ta trở về, ngày hôm sau……Vương phi kêu chúng ta dọn đến nội viện ở.”

“Vương phi nói, nàng không có hài tử, nếu ôm một đứa trẻ về nuôi dưỡng thì nàng sẽ từ từ có con. Ta cũng không biết điều này có thật hay không, nhưng ta cùng ma ma liền lưu lại trong viện của Vương phi. Vương phi đối đãi với người ngoài luôn khoan dung, nàng đối xử với ta rất tốt, tự mình giáo dưỡng ta đến mười tuổi mới đưa ta đi ở một mình tại tiểu viện. Ma ma tuổi đã cao, Vương phi nói bà chăm sóc ta không nổi nữa, nên lưu ma ma ở lại trong viện của nàng dưỡng già.”

Úc Xá lẳng lặng nghe, nói, “Ta trước kia cũng gặp qua Ninh Vương phi vài lần, là một người rất hiền lành.”

Úc Xá ngước mắt nhìn Chung Uyển, thầm nghĩ nếu không phải tại trưởng bối hiền lành lại nuông chiều, thì làm sao dưỡng ra một kẻ có tính tình như ngươi.

“Đúng vậy.” Chung Uyển trên mặt cũng không hề bi thương, “Người tốt như vậy, đáng tiếc thân mình lại không tốt, vừa sinh hai người bọn họ, liền……”

Chung Uyển không nói gì nữa.

Không cần hắn nói Úc Xá cũng biết, thời điểm Ninh Vương phi hạ sinh long phượng thai kia chính là bị khó sinh.

"Ngươi……" Úc Xá không muốn Chung Uyển thương tâm, bắt đầu nói lảng sang chuyện khác, "Ngươi vừa nói khi ma ma tìm ngươi ở trong phủ, bà gọi ngươi bằng nhũ danh?"

Chung Uyển ngẩng đầu, ừ một tiếng, không biết tại sao Úc Xá lại để ý tới cái này, nhạt nhẽo nói: "Ừ……Đúng vậy."

Úc Xá ngập ngừng, hỏi: "Nhũ danh của ngươi là gì?"

Chung Uyển cảnh giác nhìn Úc Xá: "Ngươi hỏi ta cái này làm chi?"

Úc Xá cũng không biết tại sao mình lại đột nhiên tò mò, hắn không tự nhiên mà nói: "Chỉ là……muốn hỏi một chút."

"Nhũ danh của ta…… Ngoại trừ phụ mẫu, ma ma, còn có Vương phi gọi, thì Vương gia và người khác đều không gọi ta bằng cái tên đó." Chung Uyển không yên tâm nhìn Úc Xá, "Nếu ngươi biết rồi gọi ta bằng tên đó, vậy ngươi thành trưởng bối của ta rồi còn gì? Tâm tư của ngươi sao có thể ác độc như vậy?!"

Thiếu niên Úc Xá rất muốn nói cho Chung Uyển biết là không chỉ có trưởng bối mới có thể gọi bằng nhũ danh, nhưng lời này nói ra lại tựa hồ có cảm giác không đúng lắm.

Sắc mặt Úc Xá càng ngày càng mất tự nhiên, thế là không nói gì nữa.

Chung Uyển mặt đầy nghi ngờ, dò hỏi: "Vậy ngươi nói cho ta biết nhũ danh của ngươi trước đi!"

Úc Xá lắc đầu: "Ta không có nhũ danh."

Chung Uyển không tin: "Sao lại không có được? Vậy lúc ngươi còn nhỏ xíu, công chúa bọn họ gọi ngươi như thế nào?"

Úc Xá nói: "Lúc đó đã kêu tên."

Chung Uyển vẫn không tin, cảm thấy Úc Xá cố ý không nói, "Ta đây cũng không có nhũ danh, vừa rồi ta chỉ nói bừa thôi."

Thiếu niên Úc Xá tiếp tục nói: “Ngươi mới vừa rồi rõ ràng nói có……”

……

“Sau đó, ta lại hỏi y nhiều thứ khác, y cũng chưa từng trả lời cái gì……” Úc Xá nhìn một con ngựa sứ nhỏ khoác khăn đỏ trong phòng mình, lẩm bẩm, “Hỏi cách nào cũng đều không nói”

Phùng quản gia bật cười, “Lúc ấy Chung thiếu gia chỉ kém vài năm nữa là thành đại nhân, đương nhiên không muốn nghe người khác gọi mình bằng nhũ danh, quá xấu hổ.”

“Nhưng ta lại muốn biết.” Úc Xá nhẹ nhàng chọt chọt đầu của con ngựa sứ nhỏ kia, “Muốn thấy y khóc, muốn gọi nhũ danh y……muốn vừa làm y khóc nức nở vừa gọi nhũ danh của y……”

Phùng quản gia rùng mình một cái, thầm nghĩ Chung Uyển năm nay đã hai mươi mấy mà ngài còn muốn gọi nhũ danh của y, này là cái sở thích cổ quái gì.

“Lần trước không làm hắn khóc được……có vẻ khó.” Úc Xá đem thoại bản trong tay đặt ở một bên, lầm bầm lầu bầu, “Thôi thì vẫn hỏi nhũ danh của y trước đi, con chó câm kia gần đây có động tĩnh gì không?”

Phùng quản gia lắc đầu: “Không nghe tin gì cả.”

“Nghĩ cách làm hắn động tay chân.” Úc Xá nhướng mày cười, âm trầm nói, “Dùng kẻ câm kia bức y, buộc y nói cho ta biết nhũ danh của y rốt cuộc là gì, sau này ta nhất định phải dùng nhũ danh để gọi y……”

Phùng quản gia chỉ biết đáp ứng theo: “Vâng.”

15. Chương 15

Editor: Miri

“Ngươi trung thành như thế, chủ nhân Chung Uyển của ngươi có biết không?”

Sau khi Chung Uyển hạ quyết tâm liền ngồi cùng với bọn người Tuyên Thụy, hít một hơi thật sâu.

Chung Uyển không muốn làm cho bọn họ tự dưng lo lắng nên cũng không coi chuyện này là chính sự, chỉ ở

trên bàn cơm nhẹ nhàng nói: “Sau lễ vạn thọ, ta muốn lưu lại kinh thành một thời gian.”

Chung Uyển nói nhẹ nhàng nhưng mấy hài tử vẫn giật mình một cái.

Chung Uyển thần sắc tự nhiên: “Ta còn một vài bạn cũ ở kinh thành, hiện tại gặp không tiện nên chờ các ngươi đi rồi, ta muốn tránh mặt người khác mà chăm sóc cho họ một chút.”

Bọn họ hai mặt nhìn nhau, Chung Uyển còn có cái gì “bạn cũ” cơ?

Tuyên Từ Tâm phản ứng sớm nhất, nàng dùng khăn tay lau lau khóe miệng, chậm rãi nói, “Sau lần gặp này……Hoàng Thượng ước chừng cũng sẽ không nhớ đến chúng ta nữa, Kiềm An bên kia cũng không có đại sự gì, nếu ngươi còn việc chưa xong ở kinh thành thì cứ lưu lại đi.”

Tuyên Du nhìn Tuyên Từ Tâm, rồi lại nhìn Chung Uyển, hốc mắt lập tức đỏ, vội la lên: “Tại sao muốn ở lại?! Ta không muốn xa ngươi! Lạnh như thế này, ngươi chịu được sao? Chúng ta cùng nhau trở về đi, ngươi rốt cuộc là có chuyện gì? Bằng không…… cứ để ca ca và tỷ tỷ về trước, ta ở lại với ngươi, chờ chuyện của ngươi xong rồi, chúng ta lại cùng nhau trở về!”

“Chung Uyển tất nhiên còn có chuyện của y.” Tuyên Từ Tâm thập phần chướng mắt bộ dáng uất ức hở chút là rơi nước mắt này của đệ đệ, nhíu mày trách mắng, “Này có cái gì mà khóc?! Không được khóc! Nín ngay!”

“Ta……” Tuyên Du từ nhỏ rất sợ người tỷ tỷ song sinh mạnh mẽ này của hắn, bị mắng một câu liền không dám khóc nữa. Hắn liều mạng nín khóc, tội nghiệp nói, “Chung Uyển, ngươi chừng nào thì trở về? Ta……Ta chờ ngươi cùng đi? Ta, ta……”

Tuyên Du lúc tuyệt vọng thì cái gì cũng thử được, lung tung nói: “Ta còn phải theo ngươi học chữ mà!”

“Ai chẳng dạy được chữ cho đệ?!” Tuyên Từ Tâm nhíu mày, “Chúng ta thỉnh không nổi tiên sinh dạy học sao? Còn dám khóc!”

Tuyên Du lập tức thu hồi nước mắt, sợ tới mức một câu cũng không dám nói.

Chung Uyển thở dài, thầm nghĩ, đáng tiếc Tuyên Từ Tâm không phải là nam nhân, bằng không trong hai năm tất nhiên đã có thể đỉnh môn lập hộ, y cũng sẽ thập phần yên tâm về bọn họ.

Chung Uyển nhìn về phía Tuyên Thụy, Tuyên Thụy lo lắng sốt ruột, vùi đầu ăn cơm, một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Vẫn là cùng chúng ta trở về đi, ngươi ở lại đây…… Ngươi không yên tâm chúng ta, chúng ta cũng không yên tâm ngươi.”

Tuyên Từ Tâm nhíu mày: “Đại ca, sao ngay cả huynh cũng……”

Tuyên Thụy ngẩng đầu trừng mắt nhìn Tuyên Từ Tâm một cái, thấp giọng cả giận nói: "Muội tưởng trong kinh tốt lắm sao? Các ngươi từ nhỏ đã ở Kiềm An vô ưu vô tư mà lớn lên, làm sao biết trước kia bọn ta chịu tội thế nào? Lúc đó, ngày nào huynh cũng phải thời thời khắc khắc lo lắng đề phòng, một ngày cũng không muốn……"

"Ngươi yên tâm." Chung Uyển trấn an vỗ vỗ tay Tuyên Thụy, "Ta không tính làm gì cả, chỉ là……"

"Các ngươi sao không thể nghĩ cho y một chút nào!?" Tuyên Từ Tâm thật sự nhịn không được nữa, "Chung Uyển năm nay đã hai mươi bốn tuổi, nếu là người bình thường trong nhà thì đã……"

Tuyên Từ Tâm rốt cuộc vẫn là một tiểu nữ nhi, có mạnh mẽ cỡ nào thì cũng có lời nói không ra được, sắc mặt nàng ửng đỏ, dừng một chút mới nói: "Sau lễ vạn thọ, Vương phủ của chúng ta cũng coi như là hoàn toàn an ổn. Y đã chăm sóc chúng ta nhiều năm như vậy rồi, dù sao cũng đã tới lúc y nghĩ tới chuyện của mình, đúng không?

Tuyên Du ngốc lăng, "Chuyện của y……là chuyện gì?"

Tuyên Từ Tâm hai má ửng đỏ, thấp giọng nói: "Hiện giờ Hoàng Đế đã khai trừ thân phận nô tịch cho Chung Uyển, cũng đã tới lúc quyết định đại sự của y rồi. Kiềm An làm gì mà có cao môn quý nữ? Sợ trở về rồi cũng tìm không được người thích hợp, y đây là muốn lưu lại kinh thành để quyết định hôn sự bản thân, các ngươi sao ai cũng……"

Tuyên Từ Tâm nói đến đây, rốt cuộc nói không được nữa, nàng cúi đầu uống một ngụm canh, thanh âm nhỏ gần như không thể nghe thấy, "Chờ y định xong hôn sự rồi……thì tất nhiên sẽ mang phu nhân của y trở về, các ngươi nôn nóng cái gì?"

Tuyên Thụy quay đầu nhìn về phía Chung Uyển, cao hứng nói, "Hóa ra là như vậy? Ngươi muốn tìm tiểu tẩu tẩu cho ta sao?"

Tuyên Thụy cũng nhìn y, cứng họng: "Ngươi là……có ý này?"

Chung Uyển một lời khó nói hết nhìn ba người, cười gượng: "Chuyện này ta không biết phải nói thế nào…"

Tuyên Từ Tâm thập phần tò mò, nhưng ngại mình là phận nữ nhi, không thể lắm lời, chỉ có thể ám chỉ mơ hồ, nhàn nhạt nói, "Thế……ngươi đã nhìn trúng cô nương nhà ai?"

Tuyên Du hưng phấn nói: "Tiểu tẩu tẩu đẹp không?"

Chung Uyển chỉ có thể đâm lao phải theo lao, lúng túng nói: "Đẹp……"

Tuyên Từ Tâm nhịn không được hỏi tiếp: "Bao nhiêu tuổi?"

Chung Uyển gian nan nói: “Hai mươi……ba.”

Ba người hai mặt nhìn nhau.

Trong phòng nhất thời có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Hai tiểu chủ tử ngượng ngùng không nói, vẫn là Tuyên Thụy ngập ngừng, “Tuổi cũng hơi quá lớn đi? Ngươi……không cần ủy khuất bản thân như vậy.”

Chung Uyển như nuốt phải răng vào bụng, cố gắng cười: “Không ủy khuất……ta cảm thấy tuổi đó không lớn lắm.”

“Cũng không nhỏ.” Tuyên Từ Tâm lẩm bẩm, “Ngươi……cần gì phải tìm một lão nương cao tuổi như vậy?”

Chung Uyển cười gượng: “Ta cũng đâu còn nhỏ, mà nàng ấy……nhìn mặt cũng không già chút nào.”

Tuyên Thụy lắp bắp kinh hãi: “Ngươi gặp rồi?!”

Chung Uyển hối hận không thôi, “Đúng thế……” Chung Uyển hận không thể tự cắn chết mình, rốt cuộc vì cái gì lại muốn nói dối……Cần gì phải lấy cái cớ này để lừa bọn họ chứ?!

Tuyên Du hai mắt sáng lên: “Nói nói, dáng người như thế nào!”

Trong lòng Chung Uyển đang âm thầm sám hối, miệng nhất thời không giữ được, “Cao hơn ta một chút”

“Ặc……” Tuyên Du chấn kinh không ít, “Còn cao hơn ngươi!!!”

Sắc mặt Tuyên Thụy và Tuyên Từ Tâm cũng vặn vẹo.

Chung Uyển nhìn trúng cô nương gì thế này?!

“A không phải.” Chung Uyển gắt gao nắm chặt tay, “Ước chừng là cao……bằng ta, ta…… ta không quan tâm mấy thứ này.”

“Ngươi thích là được.” Tuyên Từ Tâm sắc mặt phức tạp nhìn Chung Uyển, nhịn không được lại hỏi, “Nàng……tính cách thế nào?”

Tuổi lớn như vậy, cơ thể cao lớn như vậy mà còn có thể khiến Chung Uyển yêu thích, người này tất nhiên

phải có chỗ nào đó hơn người, chắc là tính tình nàng rất tốt, ôn nhu lại cực kì chu đáo?

"Tính cách thì……"

Chung Uyển thầm nghĩ trong lòng, âm tình bất định, hỉ nộ vô thường, lúc nào cũng muốn giết người, lúc nào cũng muốn nổi điên.

Nếu nói ra mấy lời này, Tuyên Thụy, Tuyên Du, Tuyên Từ Tâm sợ là sẽ thề sống thề chết, không cho y ở lại.

Y đây là coi trọng quái vật nào thế này……

Chung Uyển liều mạng nói: "Rất tốt……"

Ba người lại nhìn nhau, thầm nghĩ, miễn Chung Uyển vui vẻ là được.

Sau bữa cơm, bọn họ tâm sự một chút xong, từng người đều trở về phòng của mình.

Chung Uyển thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười hai tiếng, trở về viện của mình.

Mới vào tới cửa, Nghiêm quản gia Nghiêm Bình Sơn đã ở bên ngoài tiếp đón.

"Chuyện gì vậy?"

Chung Uyển ngồi cạnh chậu than, lấy cây đũa sắt mà gắp than từ trong chậu bỏ vào lò sưởi tay của mình, khều khều than trong chậu, nhẹ nhàng thổi thổi, không lâu sau chậu than đã nóng lên.

Nghiêm Bình Sơn đóng kỹ cửa sổ rồi thì thấp giọng nói: "Nghe người của chúng ta truyền tin, Tam hoàng tử sợ là không qua khỏi."

Chung Uyển nhíu mày.

Tam hoàng tử từ khi sinh đã yếu ớt, kéo hắn sống được tới ba mươi mấy năm đã không dễ dàng gì, nhưng vì sao ngay lúc bọn họ tới lại xảy ra chuyện……

Nghiêm Bình Sơn u buồn chồng chất: "Nếu có thể kéo dài thêm mấy tháng, chờ xong lễ vạn thọ thì tốt……Bằng không tang sự xảy ra ngay sau lễ vạn thọ, chúng ta có muốn cũng không rời khỏi đây được."

"Đúng vậy……" Chung Uyển hỏi, "Thái y nói như thế nào?"

Nghiêm Bình Sơn nói: "Thái y nói, nếu dưỡng được tới mùa xuân thì bệnh tình sẽ tốt lên.

Chung Uyển khàn khàn thở một hơi: "Ý là nói hắn sống không qua được mùa xuân……Vừa đúng ngay sau lễ vạn thọ."

Nghiêm Bình Sơn nhịn không được, thấp giọng oán giận: "Chọn không đúng lúc chút nào."

Chung Uyển hỏi: "Hoàng Đế tất nhiên cũng biết, lễ vạn thọ vẫn tiếp tục sao?"

"Vẫn tiếp tục." Nghiêm Bình Sơn cười khinh miệt, hạ giọng nói, "Tam hoàng tử hiện giờ ngay cả uống một ngụm cháo còn vất vả như vậy, cũng không gặp Hoàng Đế khiến ngài thương tâm, nên mọi chuyện vẫn như vậy. Mấy ngày gần đây thánh thượng còn mở yến tiệc chiêu đãi tôn thất, ăn được ngủ được, ai cũng không màng đến sự tồn tại của hắn."

Chung Uyển sầu lo, thế này……sợ là phải trì hoãn đến mấy tháng.

Úc Vương phủ bên kia, tâm tình Úc Xá cũng không tốt đã mấy ngày liền.

Hắn vốn định tìm một chút sai lầm của Lâm Tư, bắt hắn lại, bỏ vào Đại Lý Tự nhốt hai ngày. Thế nhưng đã mấy ngày trôi qua, Lâm Tư đột nhiên như cành cây rũ xuống, cả ngày chui rúc trong phủ của Tứ hoàng tử, đầu cũng không ló ra một chút.

Úc Xá không biết là Lâm Tư đã được Chung Uyển bày mưu đặt kế án binh bất động, chỉ cảm thấy kẻ câm này là khắc địch trời sinh của mình. Lúc Úc Xá không cần thì hắn ngày nào cũng làm phiền tới phát ngán, nhưng lúc cần thì như thế nào lại tìm không ra.

Úc Xá mất kiên nhẫn, "Hắn không có tội thì ta bắt hắn không được sao? Khỏi cần tìm cớ nữa, trực tiếp bắt hắn lại đi!"

Phùng quản gia nhếch mép: "Vô cớ bắt người, sợ là sẽ đắc tội Tứ điện hạ……"

Úc Xá hỏi lại: "Ta còn sợ đắc tội hắn?"

Phùng quản gia cứng họng, thầm nghĩ đúng vậy, Hoàng Đế mà ngài còn dám đắc tội thì còn sợ cái gì?

Thế là Lâm Tư đáng thương chỉ vừa bước ra phủ hít thở một cái, ngay lập tức bị người của Úc Vương phủ tròng bao tải bắt đi.

Úc Xá tọa ở chính vị, từ trên cao liếc xuống nhìn Lâm Tư.

Bảy năm trước, lúc Chung Uyển đi rồi thì Úc Xá ban đầu cũng không tiếp xúc gì với Lâm Tư.

Úc Xá không để tâm hắn, thì hắn cũng sẽ không đi tới làm phiền Úc Xá. Hai người yên ổn mà sống, không có việc gì.

Cho đến ngày Lâm Tư không biết sống chết mà điều tra thân thế Úc Xá.

Ngày đó, Úc Xá thật sự đã động sát tâm.

Dù sau đó Tuyên Cảnh có làm ầm ĩ ở Đại Lý Tự, Úc Xá cũng không thay đổi chủ ý.

Tuyên Cảnh dám tra thân thế của mình, nếu không giáo huấn hắn thì là tự mình chờ chết.

"Nếu không phải là vì……" Úc Xá nhìn Lâm Tư trong chốc lát, không nói nữa, nhàn nhạt bảo, "Mang lên đi."

Hạ nhân bưng lên vô số hình cụ, quăng xuống trước mặt Lâm Tư.

"Thủ đoạn của ta, ngươi cũng biết rồi đó……" Úc Xá chậm rãi nói, "Không cần nói với ta gì mà không thể tra tấn vô cớ, lạm dụng tư hình, ở chỗ ta không có quy củ, ta hỏi ngươi một chuyện, ngươi không nói, chúng ta sẽ từ từ dùng hết hình cụ ở đây."

Úc Xá am hiểu sâu sắc cách tra tấn người khác, cũng không sốt ruột động thủ. Hắn chỉ tìm một lão nha dịch rành về dụng hình, kêu hắn đem mấy chục hình cụ tới, an trí thật thỏa đáng, chuẩn bị ra oai phủ đầu trước Lâm Tư.

Hình cụ của Đại Lý Tự tinh xảo hơn rất nhiều so với Hình Bộ, lão nha dịch đùa nghịch nửa canh giờ mới lo liệu chu toàn, Úc Xá thong thả ung dung uống trà, "Ngươi yên tâm, ta có rất nhiều thời gian."

Lâm Tư nhìn mớ hình cụ, lại ngẩng đầu nhìn Úc Xá.

Úc Xá rốt cuộc để ý tới Lâm Tư, hỏi, "Nhũ danh của Chung Uyển là gì?"

Lâm Tư: "……"

Úc Xá ngữ khí bình tĩnh: "Không cần nói với ta là ngươi không biết, hai ngươi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, ta sẽ không tin."

Úc Xá buông tách trà, nhìn về phía một kiện hình cụ nọ, nói: "Không muốn nói? Vậy để ta nói trước…… Ngươi muốn biết vật kia dùng thế nào hay không? Đúng lúc hôm nay ta khá nhàn rỗi, có thể chậm rãi giảng giải cho ngươi……"

Lâm Tư hơi hơi giãy giụa một chút, Úc Xá nheo mắt lại.

Lâm Tư gian nan nâng lên một bàn tay, ấn ở trên mặt đất.

Úc Xá nghi hoặc nhìn hắn.

Lâm Tư bị hai hạ nhân đè lại, hành động cực kì bất tiện, hắn giơ tay, cố sức chấm vào nước ớt trên mặt đất, ngay tại phiến đá xanh trước mặt mà viết từng nét xuống, hai chữ.

—— Là nhũ danh của Chung Uyển.

Sau đó lại lùi xuống dập đầu.

Úc Xá: "……"

Qua một hồi lâu, Úc Xá mới nói: "Ngươi trung thành như thế, chủ nhân Chung Uyển của ngươi có biết không?"

Trên mặt Lâm Tư hơi lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu không trả lời.

Úc Xá một lời khó nói hết nhìn mớ hình cụ ngổn ngang đầy phòng……

Lăn lộn hết một canh giờ, đùa nghịch lẫn bài trí năm xưa đều là vì cái gì?

"Tốt, biết co được dãn được." Úc Xá sau một lúc lâu mới nói, "Ngươi đi đi."

Lâm Tư lại dập đầu một cái, nhanh chạy đi.

16. Chương 16

Editor: Miri

"Khoa Phụ đuổi theo mặt trời!"

Úc Xá đứng dậy đi đến chỗ Lâm Tư vừa mới quỳ xong, cúi đầu nhìn vệt nước chưa khô kia, nhìn lâu thật lâu.

Trước kia vì muốn hỏi cái nhũ danh này mà Úc Xá đã tốn không ít tâm tư. Lúc ấy, hắn không biết cưỡng bức, chỉ biết tìm cách dụ dỗ, nhưng Chung Uyển chỉ ăn cứng mà không ăn mềm, hỏi bao nhiêu lần đều bị hắn cãi lại. Có lần Úc Xá còn cho rằng cả đời cũng không biết được nhũ danh của y.

Trăm triệu lần không nghĩ tới, một kẻ câm như Lâm Tư lại không có nửa điểm cốt khí.

"Ngươi nói xem, hắn……" Úc Xá dường như đang lầm bầm khó chịu, "Hắn có biết Chung Uyển đã từng nói ra bao lời tàn nhẫn, còn tình nguyện chết, cũng không muốn nói cho ta cái này hay không?"

Phùng quản gia cười gượng: "Chắc là không biết?"

Lâm Tư đương nhiên không biết.

Sau khi ra khỏi Úc Vương phủ, Lâm Tư ban đầu có ý muốn tới chỗ Chung Uyển một chuyến, nhưng nghĩ đi ngẫm lại, hắn cảm thấy không cần thiết.

Tuy lần này Úc Xá làm ầm ĩ đến vậy, nhưng chỉ là hỏi một cái nhũ danh mà thôi.

Hơn nữa, Chung Uyển còn nói là "Không phải chuyện quan trọng thì đừng tới tìm ta".

Chuyện này mà quan trọng cái gì?

Úc Xá nửa điểm đạo lý cũng không nói, lúc đầu cũng không giải thích rõ ràng, vừa tới đã đè hắn xuống đất, muốn dùng thủ ngữ của người câm cũng không được. Hắn khi dễ người câm nói không được à, nếu có thể mở miệng thì mình đã nói cho hắn một canh giờ trước rồi.

Lâm Tư không có chút nào áy náy, chẳng lẽ vì nhũ danh của Chung Uyển mà hắn phải chịu đại hình sao? Thế khác gì kẻ điên chứ?

Lâm Tư xoa xoa bả vai bị đè tới mỏi, tiếp tục đi dạo xung quanh.

Tại biệt viện của Úc Vương phủ, Úc Xá trong miệng cứ nhắc mãi hai chữ kia, sau một hồi lâu lại đột nhiên

hỏi: ”Nghe nói Tuyên Cẩn không xong rồi?

Tuyên Cẩn, Tam hoàng tử của Sùng An Đế.

Phùng quản gia cúi đầu: “Vâng, nghe nói chỉ còn một hơi tàn, có lẽ kéo dài được hai, ba tháng nữa, sợ là không biết ngày nào sẽ……”

Phùng quản gia hạ giọng, “Bên Lễ Bộ cũng đã chuẩn bị rồi.”

**Lễ Bộ có lo luôn tang sự cho hoàng tộc.*

Úc Xá biểu tình vẫn như thường, không có nửa phần bi thương.

“Mấy hôm trước, Trưởng công chúa có vào cung thăm hỏi, nói là Hiền phi nương nương khóc đến nỗi muốn mù cả mắt. Nương nương mệnh khổ, dưỡng nhi tử hơn ba mươi năm, Tam điện hạ còn chưa lưu lại được một đứa con, giờ lại rơi vào cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh……Ai, Hiền phi nương nương nói, Tam điện hạ nếu không còn thì nàng cũng không muốn sống nữa.” Phùng quản gia thổn thức, “Trưởng công chúa khuyên một hồi lâu, nhưng nhìn dáng vẻ của nàng……có lẽ không lọt vào tai chữ nào.”

“Không tồi.” Úc Xá biểu tình tự nhiên, “Không phải cũng đã nuôi hơn ba mươi năm sao? Trong mấy nhi tử của Hoàng Đế thì hắn sống lâu nhất rồi.”

“Kìa!” Phùng quản gia nhíu mày, “Thế tử nói gì vậy!”

“Ta chỉ nói thật thôi.”

Úc Xá ngồi trở lại giường nhỏ, dựa gối mềm mà nhìn ra ngoài cửa sổ, một hồi lâu mới nói: “Những người khác, lớn nhất cũng chỉ mới hai mươi ba…… Còn không phải nhỏ hơn hắn sao?”

Phùng quản gia nghe không lọt tai nữa, ngắt lời Úc Xá: “Tam hoàng tử là thai nhược! Vừa sinh ra đã ốm yếu, còn những người khác… lại không phải như vậy.”

“Đúng vậy, ba người đầu đều bị bệnh mà chết, có lẽ người tiếp theo nên bị đột tử mà chết đi?” Úc Xá nói việc nhà mình mà giống như nói người khác, hỏi Phùng quản gia, “Nào, ngươi nói xem, tiếp theo là Tuyên Cảnh, hay là……”

“Thế tử!” Phùng quản gia giận dữ cực độ, “Ngài nói như thế thì không được yên đâu!”

Úc Xá thấp giọng, nở nụ cười.

Phùng quản gia hung hăng trừng mắt nhìn Úc Xá một cái, rót cho Úc Xá một chén trà nóng.

Úc Xá nhận chén trà, chậm rãi nói: "Ta nghe nói……nữ nhân kia, trước khi chết vẫn luôn miệng nguyền rủa, la hét tới chói tai, la đến hết một ngày một đêm."

Phùng quản gia hận không thể bịt kín miệng Úc Xá lại, "Uống trà trước đã."

Úc Xá cúi đầu uống một ngụm trà, chậm rãi nói, "Ngày quỷ môn quan mở rộng, la hét như thế một ngày một đêm chắc là dọa người ta sợ tới chết đi? Ngươi nói xem, bọn họ có sợ không?"

**Úc Xá sinh 15/7, là ngày đầu tiên của tháng cô hồn, cửa địa ngục mở ra.*

Hô hấp của Phùng quản gia trở nên dồn dập, không nói một lời.

Úc Xá cố ý hỏi hắn: "Ngươi có biết nàng nguyền rủa cái gì không?"

Phùng quản gia gần như muốn cầu xin mà nhìn Úc Xá, "Đừng……Đừng nói nữa!"

Úc Xá cười gật đầu: "Ừ, ngươi không muốn nghe thì ta không nói nữa."

Úc Xá dần dần thu liễm ý cười, nói, "Thôi, ngươi nghỉ ngơi đi, ta mệt rồi, muốn ngủ một chút."

Phùng quản gia đáp ứng nhưng vẫn không an tâm, tiến lên phía trước thắp cho Úc Xá một chút An Tức Hương.

Úc Xá nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau đã ngủ rồi.

Trong mộng, Úc Xá gặp nữ nhân kia không biết bao nhiêu lần.

Nữ nhân ấy mặc một thân hồng y, ngồi ở trên giường, tay phải ôm một đứa trẻ nhỏ xíu, tay trái kéo kéo màn, kêu khóc đến khàn cả giọng.

"……Ngươi là kẻ khẩu phật tâm xà, làm chuyện ác độc, hại ta tới ra nông nỗi này!"

"Ta nguyền rủa ngươi cả đời cô độc!"

"Ta nguyền rủa ngươi đời này lục thân đoạn tuyệt*, chết không hương khói, đoạn tử tuyệt tôn! Lưu không được huyết mạch!!!"

**Lục thân: cha, mẹ, anh, em, vợ và con.*

Đứa trẻ trong lồng ngực nữ nhân bị dọa chết khiếp, không ngừng khóc nỉ non, nữ nhân cúi đầu nhìn hài tử trong ngực, đôi tay phát run, khóc xong lại cười, điên cuồng đến đáng sợ.

"Ha ha……Còn ngươi…Còn tiểu nghiệp chướng ngươi……"

Nữ tử kia hai mắt đỏ ngầu, đột nhiên giơ hài tử lên thật cao, quăng đứa nhỏ ầm một cái xuống mặt đất……

Như thể Úc Xá trong mộng cũng cảm nhận được nỗi đau thấu da thịt, lông mày hắn gắt gao nhíu lại, giữa trán thấm ra vài giọt mồ hôi lạnh.

Đứa trẻ bị quăng xuống đất nhất thời giống như đã ngừng thở, một tiếng cũng không phát ra nữa. Nữ nhân ngẩn ra một lát, lại giống như phát cuồng mà lăn xuống đất, ôm đứa trẻ lên nhìn kỹ, miệng lặp đi lặp lại: "Đoạn tử tuyệt tôn, đoạn tử tuyệt tôn……"

Ngón tay thon dài của Úc Xá gắt gao nắm chặt đệm mềm, đầu ngón tay trắng bệch, qua hồi lâu mới thoát khỏi ác mộng.

Úc Xá vẫn giống như lúc còn nằm mộng mà toát ra một thân mồ hôi lạnh, hắn hô hấp nặng nề, thất thần nhìn ra cửa sổ. Một nén nhang sau, Úc Xá tựa hồ mới hiểu được, hóa ra vừa rồi hắn chỉ đang nằm mơ thôi.

Úc Xá gắt gao nhéo nhéo ấn đường, một lần nữa nhắm mắt lại, không biết có phải nhờ An Tức Hương hay không mà một lát sau, hắn lại ngủ rồi.

Ác mộng khi nãy lại xuất hiện.

Trong mộng, nữ nhân mặc hồng y kia ôm đứa trẻ vào ngực như bảo bối, có chút hốt hoảng, nước mắt lăn dài, "Con……Con ngoan của ta…… Đừng chết, đừng chết mà……"

Đứa trẻ kia cũng mạng lớn, vẫn tồn lại một hơi thở, sặc một chút, lại khóc thành tiếng.

Nữ nhân đầu tiên là vui vẻ, tiếp theo lại hoảng sợ mà nhìn đứa trẻ trong ngực, đầu ngón tay đã bị tàn phá hết móng hơi hơi phát run, chậm rãi đặt lên cái cổ mảnh khảnh của đứa trẻ kia.

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân dồn dập của một đám người, nữ nhân giống như điên rồi, ngón tay liền bóp chặt……

"Khụ……"

Úc Xá giật mình ngồi dậy, cứ như người bị chết đuối mà ho khan nửa ngày.

Úc Xá đứng dậy rót nửa chén trà lạnh uống vào, sắc mặt mới tốt hơn một chút.

"A……"

Úc Xá cười lạnh một tiếng, không muốn ngủ tiếp.

Ngủ mà tốn sức lực thế này, không bằng ngồi nghĩ xem phải lừa Chung Uyển thế nào, dùng nhũ danh……mà đùa giỡn y.

Tại Kiềm An Vương phủ, Chung Uyển mặt một đống, giả ngơ mà một bên đọc sách, một bên đối phó ba người Tuyên Thụy, Tuyên Du, Tuyên Từ Tâm.

Tam huynh muội này chắc là vừa thượng nghị cái gì với nhau nên bây giờ mới tụ lại đây, nhìn dáng vẻ bọn họ là biết muốn hỏi cho rõ chuyện mới thôi.

Tuyên Từ Tâm nghĩ, thân là nữ quyến duy nhất của Kiềm An Vương phủ, nàng đáng lẽ phải lo liệu gia sự mọi người trong phủ, không việc gì phải thẹn thùng khi hỏi chuyện cưới gả, nàng nói bóng nói gió: "Nàng…… Gia phong trong sạch không?"

Chung Uyển gật đầu, đáp qua loa: "Trong sạch, trong sạch."

Tuyên Từ Tâm uyển chuyển nói: "Gia thế có cao không?"

Chung Uyển hàm hồ nói: "Không coi là thấp……"

Tuyên Từ Tâm ngập ngừng một lát, lại cẩn thận dò hỏi: Chắc sẽ không ép ngươi ở rể đâu hả?"

Chung Uyển sặc một cái, xua xua tay.

Tuyên Từ Tâm yên tâm, chỉ mong tiểu tẩu tẩu có thể sớm được gả đến, để mình còn có tiểu hài tử bầu bạn.

(=]]]]]] Ai đẻ)

Tuyên Từ Tâm lại hỏi: "Có thể giúp ngươi giải quyết việc nhà sao?"

Chung Uyển ngập ngừng: "Chắc là có thể…Nhưng cũng không cần nàng phải làm vậy đi? Chờ Vương gia

sau này thú Kiềm An Vương phi thì mọi chuyện đều do Vương phi xử lý, không tới lượt nàng lo."

Tuyên Du vẫn chỉ quan tâm Chung Uyển khi nào có thể hồi Kiềm An, "Vậy các ngươi định khi nào làm hôn sự?"

Chung Uyển do dự, "Cái này…… Sợ là chưa định được."

Tuyên Từ Tâm nhíu mày: "Tại sao?"

Chung Uyển cười gượng: "Có chắc chắn nàng sẽ vui vẻ chấp nhận đâu……"

Tuyên Thụy hoảng sợ: "Nàng đã từng tuổi này, dáng người lại còn như vậy……Được ngươi cầu thú mà còn không vui? Nàng còn không hài lòng cái gì nữa?! Có phải là ngươi hạ sính lễ ít quá hay không? Không cần phải thế, tuy phủ chúng ta suy tàn thật, nhưng cũng không đến mức đưa không nổi một phần sính lễ đàng hoàng, ngươi không cần do dự, mất công lại khiến nàng xem thường ngươi."

"Không liên quan tới sính lễ……" Chung Uyển cười khổ, lật một trang sách, thuận miệng nói, "Chắc là nàng chê ta lùn."

Ba người hít ngược một hơi khí lạnh.

"Nàng sao có thể nói như vậy?" Tuyên Từ Tâm nhịn không được mà nói, "Tự nàng cao tới hơn chín thước, có phải tại chúng ta sinh nàng thành như vậy đâu! Chê ngươi lùn? Vậy nàng muốn tìm phu quân ra sao? Còn có thể cao hơn ngươi được bao nhiêu? Không phải là ta khắc khe, nhưng dáng người như nàng mà lại tìm một phu quân cao mười thước, hài tử sau này càng lúc càng cao, cả nhà lúc ra ngoài, so với người khác cao hơn cả khúc, cũng quá chướng mắt đi."

Tuyên Thụy suy nghĩ một chút, lo lắng nói: "Cũng đúng, nếu làm theo ý nàng thì chỉ có thể tìm người cao hơn nàng. Vậy hài tử của các ngươi sẽ cứ như vậy qua bao đời, dáng người càng ngày càng cao, sợ là sẽ khác hẳn với người bình thường. Sau này hậu duệ Chung gia các ngươi sẽ cao tới mười thước, chọc người khác chướng mắt……"

Tuyên Du hoảng sợ nói: "Này chẳng phải là sinh ra một chủng tộc người mới sao? Đúng rồi! Là cái chủng tộc trong Sơn Hải Kinh ! Lão đại, lão đại! Khoa, Khoa……"

Tuyên Từ Tâm liếc nhìn Tuyên Du không học hành tới nơi tới chốn, "Khoa Phụ đuổi theo mặt trời"

Tuyên Du giậm chân, "Đúng thế! Khoa Phụ! Nàng còn muốn cho tôn tử của nàng đuổi theo mặt trời đúng không!"

Tuyên Từ Tâm nói: "Khuyên nhủ nàng đi, đuổi theo mặt trời có cái gì tốt?"

Tuyên Thụy nhíu mày: “Này là chuyện đại hỉ, đừng có nói quở!”

Chung Uyển: “……”

Chung Uyển buông quyển Đại Hoang Đông Kinh trong tay xuống, thở dài một hơi.

Y vừa tạo cái nghiệt gì thế này!

**Sơn Hải Kinh: Một tập cổ tịch của Trung Quốc thời Tiên Tần. Trong đó có câu chuyện về người đàn ông khổng lồ tên Khoa Phụ chạy đua với mặt trời.*

**Đại Hoang Đông Kinh: quyển thứ chín của tập truyện Sơn Hải Kinh*

17. Chương 17

Editor: Miri

“Bằng không sau này lại đến lượt ai, thật khó mà đoán được.”

Càng gần tới lễ vạn thọ, thân thể Tam hoàng tử Tuyên Cẩn càng suy nhược.

Hôm ấy là tiết Vũ thủy*, theo thông lệ thì nhóm người hoàng tộc phải mang theo hồng trù tiến cung, cùng Sùng An Đế tham dự gia yến.

Nhưng trước hôm đó một đêm, Tam hoàng tử Tuyên Cẩn xảy ra chuyện.

“Hoàng Thượng nói là nhớ Tam hoàng tử điện hạ, hôm ấy muốn ra cung một chuyến, đi tới phủ Tam hoàng tử gặp mặt hắn, cùng hắn ăn gia yến rồi lại hồi cung gặp tôn thất. Hiền phi nương nương cảm thấy đây là thể diện trời ban, lại cảm thấy nếu Hoàng Thượng đích thân tới thăm thì Tam hoàng tử tất nhiên có thể khỏe lên, nên ra cung sớm một ngày để chuẩn bị.” Phùng quản gia vừa giúp Úc Xá sửa sang lại vạt áo vừa nói, “Tam hoàng tử đang bệnh nên cơ thể tiều tụy, Hiền phi nương nương cảm thấy bộ dáng như vậy đi diện thánh thì rất bất kính, nên…… Một ngày trước đó sai người chuẩn bị dược thang, giúp Tam hoàng tử tắm gội chải chuốt, vốn cũng không có gì……”

Phùng quản gia đeo ngọc bội cho Úc Xá, “Tam hoàng tử nói là cảm thấy thoải mái, muốn ngâm thêm trong chốc lát, nhưng ai ngờ……trong lúc bọn hạ nhân kia đi ra ngoài lấy đồ, Tam hoàng tử lại bị khí nhiệt huân

cho ngất đi, chìm thẳng xuống dưới thùng! Thùng nước tắm cao khoảng nửa người, chìm vào bộ không thấy đầu nhô lên hay sao?"

Phùng quản gia cầm lấy áo lông cừu mà hạ nhân mang tới, bao Úc Xá kỹ lưỡng, "Cũng không biết bị sặc nước hết bao lâu, dù sao cũng nghe nói là khi người được vớt lên rồi thì bụng đều đã trướng lên. Mấy thái y cứu trị hết nửa canh giờ, thiếu chút nữa mất mạng……"

Úc Xá nhận lò sưởi tay do hạ nhân mang tới, "Cứu về rồi, nhưng cũng sẽ nhanh đi thôi?"

"Chắc một tháng nữa." Phùng quản gia thở dài, "Ngài nói xem đây rốt cuộc là sao? Lúc trước còn bảo sống được tới mùa xuân, bây giờ thì……"

Úc Xá cười nhạo: "Lẽ ra hắn không nên tới gặp Tuyên Cẩn."

Phùng quản gia giả vờ không nghe thấy, giúp Úc Xá sửa sang lại áo lông cừu, "Thế tử lát nữa tới phủ Tam hoàng tử, lộ mặt một chút rồi trở về ngay, không phải chỗ tốt gì. Trong phủ hắn có một ao nhỏ ngay vườn hoa, Tam hoàng tử mới vừa phạm vào nước Hoàng Tuyền*, đen đủi. Trưởng công chúa nói nguyên năm nay không cho ngài tới gần chỗ có nước."

**Hoàng Tuyền là sông người chết phải băng qua.*

"Hắn rõ ràng là do thể lực chống đỡ hết nổi mà ngã vào thùng nước……" Úc Xá nói chưa xong lại sửng sốt một chút, hỏi, "Có người nói Tuyên Cẩn phạm vào nước?"

Phùng quản gia bĩu môi, "Có người còn độc miệng hơn nữa kìa, có người bảo là Tam hoàng tử lẽ ra không có việc gì, nhưng thùng nước kia dưới đáy có nữ quỷ kéo chân hắn……Ây da, hơn phân nửa là do hạ nhân sợ bị liên luỵ nên mới bịa chuyện ma quỷ."

Úc Xá nhẹ nhàng vuốt ve lò sưởi nhỏ trong tay, nói, "Hạ nhân nói thì thôi đi, trưởng công chúa vì sao cũng lại nói theo như vậy?"

Phùng quản gia cười nói: "Còn có thể là vì cái gì? Chắc vì lo lắng cho ngài thôi. Lần này ngài nghe trưởng công chúa đi. Trong một năm này đừng tới chỗ nào có nước."

"Hôm qua." Úc Xá nhìn ra bên ngoài, "Trưởng công chúa đã nghỉ ngơi ở đâu?"

Bên ngoài có một hạ nhân đi vào, cúi đầu nói: "Bẩm thế tử, tối hôm qua trưởng công chúa nghỉ ngơi ở phủ công chúa."

Úc Xá hỏi: "Vương gia ở đâu?"

Hạ nhân trả lời: “Cũng ở phủ công chúa.”

Úc Xá lập tức minh bạch, xua xua tay đuổi người xuống.

Ngày thường, Úc Vương gia cùng hai thứ tử của hắn ở lại Úc Vương phủ, An Quốc trưởng công chúa ở lại phủ công chúa. Úc Xá thì ở một mình tại biệt viện Úc Vương phủ, không ai quấy rầy ai, chỉ có Úc Vương gia sẽ ngẫu nhiên nghỉ ở phủ công chúa.

Phùng quản gia không hiểu Úc Xá hỏi cái này để làm gì, thử dò xét hỏi: “Vương gia ở lại phủ công chúa thì có vấn đề gì à? Ngài cảm thấy Vương gia nhờ trưởng công chúa nhắc nhở ngài, kêu ngài tránh nước?”

Úc Xá không đồng tình cũng không phủ nhận, hỏi lại: “Ngươi cảm thấy hắn sẽ tin loại lời nói vô căn cứ này?”

Phùng quản gia ngượng ngùng: “Theo lý là không tin, nhưng Vương gia cùng công chúa để ý ngài như thế, không tin cũng phải tin, cẩn thận thì giữ thuyền được vạn năm*, Vương gia cùng công chúa sợ ngài xảy ra chuyện, ngài nên nghe lời họ.”

**Nguyên văn là “Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền” từ câu nói của Trang Tử. Trong mọi việc phải suy xét kĩ lưỡng mới có kết quả bền lâu.*

Úc Xá mỉm cười: “Hoàng tử gặp nạn, tại sao ta phải cẩn thận? Đâu có liên quan tới ta?”

Phùng quản gia nghẹn đỏ mặt, khó xử nói: “Thế tử……”

“Thôi, ta không nói nữa.” Úc Xá phân phó, “Chuẩn bị xe đi.”

Phùng quản gia nói: “Đợi chút, trưởng công chúa giờ còn sợ là chưa rửa mặt chải đầu sẵn sàng, chờ lát nữa hãy tới phủ công chúa cũng không muộn.”

“Ta không đi cùng trưởng công chúa.” Úc Xá nói, “Ta tới chỗ họ sớm một chút để hù dọa Tuyên Cảnh.”

Phùng quản gia vội la lên: “Như vậy sao được! Trưởng công chúa đã cố ý dặn ngài rồi! Trong phủ Tam hoàng tử có ao nước đang chảy, nên trời rét đậm cũng chỉ kết một tầng băng mỏng, nhớ tới thôi cũng khiến người ta bất an. Trưởng công chúa lo lắng cho ngài, nên mới bảo ngài cùng đi với nàng……Thế tử!”

Úc Xá không thèm nghe, tự mình đi luôn.

Tại phủ Tam hoàng tử.

Tông thân xếp hàng vào thăm bệnh không dứt, nhưng phần lớn vẫn không thể nào vào được nội viện của Tam hoàng tử. Cả trong lẫn ngoài đều lộn xộn, Úc Xá đi ngang qua bên ngoài viện của Tam hoàng tử, vừa nhìn một chút đã đi ngay. Không đợi hắn đi tìm Tuyên Cảnh, Tuyên Cảnh đã nổi giận đùng đùng mà tìm tới chỗ hắn.

Úc Vương phủ là nhà ngoại của Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh, cho nên Úc Xá cùng Tuyên Cảnh từ nhỏ đã sớm đề phòng lẫn nhau, cũng không thân cận.

Tuyên Cảnh lớn lên tính tình càng thêm hấp tấp nóng nảy, Úc Xá lại là loại người bất chấp tất cả, không giữ thể diện cho bất kì ai, cho nên mấy năm gần đây hai người hoàn toàn xé rách da mặt, giả tạo khách sáo cũng không còn, tùy thời tùy chỗ đều có thể cãi vã.

"Úc Xá! Mấy ngày trước ngươi là có ý gì?" Tuyên Cảnh đẩy người chắn trước mặt hắn, giận dữ nói, "Lá gan của ngươi càng lúc càng lớn! Ban ngày ban mặt dám bắt người trong phủ của ta! Ai kêu ngươi bắt hắn!"

"Ồ……là về Lâm Tư." Úc Xá lúc này mới nhớ tới, cười nói, "Hắn trở về cáo trạng với ngươi sao?"

"Hắn không nói thì ta cũng không biết?!" Tuyên Cảnh cười lạnh, "Úc Tử Hựu…… Người khác sủng ngươi, nhưng ta không sủng ngươi. Ngươi mau cho ta một lời giải thích cho chuyện này, bằng không ta nhất định phải vạch tội Đại Lý Tự các ngươi! Ta cũng thật muốn biết từ khi nào người trong Đại Lý Tự lại trở thành gia tướng trong phủ của ngươi, để cho ngươi tùy ý sai khiến như vậy!"

"Uy phong thật đấy……" Úc Xá nhìn Tuyên Cảnh từ trên xuống dưới một cái, cười, "Quả nhiên không còn giống như xưa."

Tuyên Cảnh ngẩn ra: "Cái gì không giống?"

"Địa vị của Tứ hoàng tử hiện giờ không còn giống nữa." Úc Xá nhìn về hướng nội viện Tam hoàng tử, "Vị bên trong kia chết rồi thì ngươi chính là trưởng tử của Hoàng Thượng, quả thật có thể sai khiến ta."

Úc Xá gật gật đầu, "Lăn lộn nhiều năm như vậy thật không dễ dàng, chúc mừng."

"Ngươi……" Tuyên Cảnh bị chọc trúng tâm sự, thẹn quá hóa giận, "Ta chưa từng nghĩ như vậy! Tam ca của ta tất nhiên sẽ bình an vô sự!"

"Hy vọng là vậy." Úc Xá thành tâm nói, "So với ngươi, ta càng mong hắn sống lâu trăm tuổi, bằng không sau này lại đến lượt ai, thật khó mà đoán được."

Úc Xá xoay người muốn đi, Tuyên Cảnh bị Úc Xá hù dọa cho sững người, ngập ngừng nói: "Ngươi……Lời này của ngươi là có ý gì?"

"Không có ý gì cả." Úc Xá quay đầu lại, "Tự giữ mình cho tốt…… Coi như niệm tình đồng môn năm đó, ta khuyên ngươi một câu, mộng đừng mơ quá đẹp, tâm đừng an quá sớm."

"Chờ đã! Ngươi……Ngươi đứng lại đó cho ta!" Tuyên Cảnh nghe ra ẩn ý trong lời Úc Xá, tiến tới vài bước ngăn Úc Xá lại, "Lời này của ngươi là có ý gì? Ngươi có phải……có phải cũng đã nghe……"

Úc Xá nhướng mày: "Nghe cái gì?"

Tuyên Cảnh không dám nói ra.

Hôm nay hắn cũng nghe được một ít lời đồn ma quỷ.

Hắn nghe nói Tam hoàng tử Tuyên Cẩn là bị nữ quỷ kéo vào trong nước.

Hắn nghe nói trong phủ Tuyên Cẩn có một hồ nước bẩn thỉu.

Hắn còn nghe người ta quay cuồng nhắc lại chuyện cũ năm xưa, nói con cháu Sùng An Đế vận nhược, nhi tử dưới gối đều không dưỡng được……

Tuyên Cẩn sắp không xong, tất nhiên trong lòng Tuyên Cảnh cũng âm thầm vui sướng, Sùng An Đế chỉ còn lại hai nhi tử, tuổi hắn lại lớn hơn nên tất nhiên có một phần ưu thế.

Nhưng nhớ tới lời đồn đãi kia, Tuyên Cảnh lại cảm thấy bất an.

Tuyên Cảnh thấp giọng, gấp gáp hỏi: "Ngươi nói "sau này đến lượt ai" là có ý gì?!"

Úc Xá thấy ánh mắt mơ hồ của Tuyên Cảnh liền vừa lòng, "Trên mặt chữ có ý gì ngươi còn không hiểu, ngươi bị ngớ ngẩn sao?"

Dứt lời liền đi rồi. Tuyên Cảnh còn muốn ngăn hắn, thế nhưng người trước mặt quá đông, lôi lôi kéo kéo hắn lại thì thật sự quá khó coi, đành phải nhịn xuống.

Tuyên Cảnh nhìn Úc Xá bóng dáng, hung hăng nói, "Ngươi còn sinh sớm hơn ta mấy tháng……Tới cũng tới lượt ngươi trước!"

Tuyên Cảnh vốn là muốn gây phiền phức cho Úc Xá, bây giờ không những không làm phiền được hắn, mà còn bị Úc Xá hù dọa cho một đống, mất hết tâm tình nên vội vàng đi luôn.

Bên kia, Chung Uyển mang theo Tuyên Thụy cùng Tuyên Du, quy quy củ củ vào phủ Tam hoàng tử, đi

cùng những người khác lướt qua nội viện.

Tuyên Thụy hoàn toàn là vì bất đắc dĩ mà tới, hắn một chút cũng không muốn biết bệnh tình Tuyên Cẩn thế nào, nhưng tông thân trong kinh đều đã tới cả rồi, hắn không thể không mang theo đệ đệ của mình tới thăm. Hắn liên tục nghiêng đầu nhìn Chung Uyển, thấp thỏm không yên mà nói: "Sẽ không bắt chúng ta đi vào gặp hắn chứ? Ta thì không sao……nhưng Tuyên Du không biết ăn nói, lỡ sai quy củ thì biết làm sao bây giờ?"

"Không có việc gì, Tuyên Du cứ im lặng là được." Chung Uyển dặn dò nói, "Mấy ngày thế này sẽ không ai chú ý tới các ngươi. Vào trong đều có người của phủ bọn họ tới đón dẫn, cứ đi theo là đến nơi."

Tuyên Thụy biết thân phận Chung Uyển chắc chắn không vào được, bất đắc dĩ gật đầu, lôi kéo Tuyên Du cùng đi.

Chung Uyển ngã xuống ngồi ở trước viện, nhìn vài cành hồng mai mà xuất thần.

Chung Uyển lúc đầu còn ôm một tia kỳ vọng, y mong Tam hoàng tử có thể níu kéo hơi tàn qua được ít nhất hai tháng, đợi cho bọn Tuyên Thụy trở về Kiềm An xong mới tắt thở. Trăm triệu lần không nghĩ tới, vị này suýt chút nữa là tự dìm mình chết đuối.

"Là Chung thiếu gia sao?"

Chung Uyển quay đầu lại, một hạ nhân khom người tới nói: "Tiểu nhân là tư dịch hầu hạ trong phủ trưởng công chúa."

Chung Uyển nhận ra lệnh bài trên người tôi tớ kia, hơi gật gật đầu, "Không biết……"

"Chung thiếu gia đừng lo lắng." tôi tớ kia cười ôn hòa, "Trưởng công chúa vừa mới ở bên trong bồi Hiền phi nương nương, nhìn thấy người của Kiềm An Vương thì nhớ đến chút chuyện xưa. Người nói năm đó Chung thiếu gia cũng ở lại Úc Vương phủ một thời gian, trưởng công chúa nghe Chung thiếu gia cũng tới nên sai tiểu nhân đi tìm, nói muốn gặp ngài."

Chung Uyển ngập ngừng một lát, cười cười, đem túi tiền trong tay áo cầm ra, kéo tay tôi tớ lại, "Không biết trưởng công chúa sao lại có nhã hứng như vậy, có phải là vì Vương gia chúng ta……"

"Tiểu nhân không dám." Tôi tớ nghiêng người trốn tránh, khéo léo từ chối, "Phủ công chúa chúng ta không có quy củ này, tiểu nhân tuyệt không dám cầm đồ của thiếu gia."

Chung Uyển cũng biết An Quốc trưởng công chúa rất quy củ, bất đắc dĩ gật đầu: "Thỉnh cầu tiểu quản gia dẫn đường."

Tôi tớ đứng dậy, mang Chung Uyển vào nội viện.

Năm đó lúc còn ở biệt viện Úc Vương phủ, Chung Uyển thấy Úc Xá cũng không thích tôn nữ của Văn Quốc công, liền giả điên ở Kỳ Trân Hiên, dọa Văn Quốc công thiếu gia chạy tóe khói, quả thực làm cho hôn sự của hai người thất bại.

Văn Quốc Công phu nhân lấy lý do "Cầm tinh của tiểu nữ không hợp, tương khắc với thế tử", thuận lợi từ chối.

An Quốc trưởng công chúa giận dữ, phái người tới áp tải Chung Uyển vào phủ công chúa, muốn tận mắt nhìn xem đây là yêu nghiệt phương nào, nhưng người tới biệt viện Úc Vương phủ rồi thì lại không vào được.

Chính Úc Xá hạ lệnh: Trừ hắn ra, bất kì kẻ nào cũng không được vào biệt viện.

Từ khi Chung Uyển rời khỏi biệt viện Úc Vương phủ, An Quốc trưởng công chúa vẫn chưa từng gặp qua Chung Uyển một lần.

Chung Uyển cười khổ, hôm nay rốt cuộc có thể gặp rồi, thù mới hận cũ, cùng nhau thanh toán hết đi.

Tôi tớ mang Chung Uyển đi một hồi lâu, rốt cuộc vòng tới sương phòng của nội viện, hắn dừng lại ở ngoài viện, nói: "Tiểu nhân không thể vào bên trong, thỉnh Chung thiếu gia một mình đi vào."

Chung Uyển gật đầu: "Làm phiền ngươi rồi."

Chung Uyển sửa sang lại y quan, vào sương phòng……

"Ưm……"

Chung Uyển vừa tiến vào phòng đã bị người khác bịt kín miệng, ép sát vào tường.

Đồng tử của Chung Uyển lập tức trợn to, có ý muốn chống trả, đột nhiên sửng sốt thở ra một hơi, không giãy giụa nữa.

Úc Xá khóa chặt tay của Chung Uyển, cười: "Xin lỗi, lừa ngươi……Nhưng nếu không dùng danh nghĩa trưởng công chúa thì sợ ngươi sẽ không thành thật lại đây."

Chung Uyển trong lòng có chút lửa giận, muốn cắn tay Úc Xá một chút.

Úc Xá nghiêng đầu nhìn kỹ sắc mặt y, một hồi lâu mới thấp giọng gọi, "……Bảo Bảo*?"

** Trong bản RAWS dịch là "Bảo Bảo", tức là "cục cưng, bảo bối", đây là nhũ danh của Chung Uyển. Nhũ danh là tên tục, đặt nghe xấu xí, tầm thường, dùng để gọi đứa trẻ từ lúc mới sinh tới khoảng 5 tuổi. Sau đó mới đặt tên húy (Chung Uyển - Úc Xá), rồi sau này lại có tên tự (Chung Quy Viễn - Úc Tử Hựu). Lắm tên vcl.*

18. Chương 18

Editor: Miri

"Ngươi đã làm gì Lâm Tư rồi?!"

Con ngươi trong mắt Chung Uyển hơi run lên, trên mặt bị rút đi một tầng huyết sắc, hắn liều mạng giãy giụa, giận dữ nói, "Ngươi đã làm gì Lâm Tư rồi?!"

Úc Xá: "……"

Chung Uyển ra sức xoay người, "Hắn chỉ là một kẻ câm, ngươi còn làm khó dễ hắn?! Ngươi đem nhốt hắn ở chỗ nào rồi?! Hắn bây giờ như thế nào?"

Úc Xá bị Chung Uyển làm cho lắc lư, nên hắn nắm chặt cánh tay Chung Uyển lại.

Úc Xá một lời khó nói hết nhìn Chung Uyển, chậm rãi nói, "Ta nhất thời có chút đau lòng cho ngươi."

Chung Uyển nghe không hiểu, nhíu mày lại, thấp giọng chất vấn: "Ngươi rốt cuộc đã dùng đại hình gì với hắn?!"

Úc Xá hít sâu một hơi, "Nếu ta bảo là chưa đụng tới một cọng tóc của hắn, ngươi tin không?"

Chung Uyển chém đinh chặt sắt nói: "Không tin!"

Úc Xá biểu tình phức tạp, "Ngươi càng như thế, ta càng đau lòng cho ngươi."

Chung Uyển ngốc lăng, "Tại sao ngươi nói như vậy? Rốt cuộc……là sao?"

"Tuy ta biết ngươi không tin, nhưng ta vẫn phải biện bạch cho mình một câu." Úc Xá buông Chung Uyển ra, xoay người ngồi xuống, "Ta đúng là đã bắt hắn, nhưng cùng lắm là trong một canh giờ, hắn vào thế nào

thì lại ra thế ấy, một cọng tóc cũng không bị thương."

Chung Uyển cảnh giác nhìn Úc Xá: "Trong một canh giờ đó ngươi làm cái gì hắn? Nếu không dụng hình thì ngươi uy hiếp hắn? Ngươi uy hiếp hắn cái gì?! Ngươi lấy ta ra uy hiếp hắn sao?!"

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa……" Úc Xá nghe không lọt, ngắt lời Chung Uyển, nhìn y với ánh mắt thương hại, "Ngươi càng sốt ruột, ta càng đau lòng."

Chung Uyển không hiểu ra làm sao.

Úc Xá cúi đầu uống trà, một hồi lâu mới nói: "Không uy hiếp, ta hỏi, hắn đáp, cứ như vậy."

Chung Uyển tỏ vẻ ta chết cũng không tin.

Úc Xá cười, "Ta bất lực. Ta nói ngươi lại không tin, vậy thì chờ lúc ngươi trở về rồi thì tự đi mà hỏi hắn."

Tất nhiên là phải làm vậy rồi.

Lát nữa ra khỏi đây, đầu tiên Chung Uyển tất nhiên muốn đảm bảo Lâm Tư không xảy ra chuyện gì thì mới có thể yên tâm.

Úc Xá nhướng mày nhìn Chung Uyển, rất có hứng thú nói: "Ta nói thật, hắn đáp dứt khoát như vậy, lúc đầu còn làm ta hoài nghi tên chó câm kia đang lừa ta, nhưng xem phản ứng của ngươi……Có vẻ hắn nói thật."

Chung Uyển lúc này mới bắt đầu ngượng ngùng, hắn tận lực làm ra mặt lạnh, thấp giọng nói: "Ta từ lâu đã không còn gọi như vậy nữa"

"Ninh Vương phi đã qua đời, tất nhiên không còn ai gọi ngươi bằng nhũ danh" Úc Xá hảo tâm nói, "Nhưng nếu ngươi tưởng nhớ cái tên kia, ta sau này có thể gọi ngươi như thế……"

Vành tai Chung Uyển đỏ lên, "Không dám nhọc Úc tiểu Vương gia săn sóc đến vậy!"

Úc Xá tự nhiên cảm thấy vui vẻ một hồi lâu.

Chung Uyển đề phòng nhìn Úc Xá, hỏi, "Úc tiểu Vương gia phí nhiều tâm tư lừa ta đến nơi này chỉ là vì muốn trêu chọc nhũ danh của ta?"

Úc Xá không chút nào giấu giếm, thẳng thắn đáp: "Đúng vậy"

Chung Uyển bị chọc tức đến váng đầu hoa mắt.

Úc Xá cảm thấy vui đủ rồi, xua xua tay nói, "Ngươi đi đi."

Chung Uyển thoáng do dự.

Mấy ngày nay, sau khi nhận được tin về Tuyên Cảnh, tâm thần Chung Uyển bị quấy nhiễu không yên. Y vẫn luôn muốn tìm cơ hội nói bóng nói gió cho Úc Xá biết, khiến hắn cẩn thận hơn chút. Gặp Úc Xá một lần không dễ dàng gì, Chung Uyển không muốn lãng phí như vậy.

Nhưng không thể đem Tuyên Cảnh bán đi được, Chung Uyển cùng Tuyên Cảnh cũng có vài phần cựu hữu chi giao*, ở giữa lại còn có một Lâm Tư.

*Tình nghĩa bạn cũ.

Chung Uyển quyết định hãm hại Tuyên Quỳnh một phen.

"Thế tử……" Chung Uyển giọng nói có phần cân nhắc, "Mấy ngày trước đây, ta tra được từ phủ Ngũ hoàng tử một đoạn hoàng thất bí tân*."

*Hoàng thất bí tân: chuyện bí mật trong hoàng cung.

Úc Xá ngước mắt: "Tuyên Quỳnh?"

Chung Uyển gật đầu, "Có liên quan tới thế tử."

Ý cười trên mặt Úc Xá nhạt dần, "Bí tân gì?"

Chung Uyển âm thầm đổ mồ hôi, cúi đầu nói: "Có liên quan tới thân thế của Thế tử."

Ý cười trên mặt Úc Xá triệt để tan hết, hắn buông chén trà xuống, "Cút ngay."

Cái gì nên nhắc nhở Úc Xá cũng đã nhắc xong rồi. Úc Xá rất thông minh, không cần nhiều lời vô nghĩa, chỉ cần nói là chuyện về thân thế của hắn thì Úc Xá tự khắc hiểu ý mà sinh cảnh giác, phòng bị Tuyên Quỳnh nhiều hơn.

Mục đích của Chung Uyển đã đạt nên y xoay người đi ngay.

Úc Xá đột nhiên nói: “Đứng lại!”

Chung Uyển dừng chân.

Đầu ngón tay Úc Xá nắm chặt tay ghế gỗ lim, trông như đang phải đau khổ nhẫn nhịn điều gì đó, qua một hồi lâu mới hỏi: “Ngươi đã biết đươc cái gì?”

Chung Uyển thầm nghĩ, không phải ngươi nên hỏi Tuyên Quỳnh đã tra được cái gì sao?

Chung Uyển không biết điều Úc Xá thật sự kiêng kị là gì, tránh nặng tìm nhẹ mà nói: “Trong phủ Ngũ hoàng tử truyền ra tin tức…… Thế tử ngươi có thể không phải là nhi tử của An Quốc trưởng công chúa.”

Úc Xá cười khinh miệt, vẻ mặt đã hơi bớt giận.

Chung Uyển sợ Úc Xá coi nhẹ chuyện này, suy nghĩ một hồi lại nói: “Ngũ hoàng tử sợ là vẫn còn hoài nghi……thế tử là thân tử của Hoàng Thượng.”

“Loại lời nói vô căn cứ này ta từ bé đã nghe qua không ít.” Úc Xá không để ý lắm, “Tuyên Quỳnh cùng mẫu phi của hắn vẫn luôn lo lắng chuyện này, ta biết.”

Chung Uyển thật sự là nhìn không thấu Úc Xá, “Vậy nên ngươi cũng không lo? Tam hoàng tử một khi không còn nữa, ngươi không nghĩ Tuyên Cảnh Tuyên Quỳnh sẽ tạm thời ngưng đấu đá, kết minh với nhau để giải quyết ngươi?”

“Còn muốn xem Tuyên Cảnh suy tính như thế nào.” Úc Xá không chút nghĩ ngợi nói, “Sau lưng ta và Tuyên Quỳnh là Úc Vương phủ, Tuyên Cảnh nếu giải quyết ta trước thì Úc Vương phủ ngay lập tức thành cánh tay đắc lực của riêng một mình Tuyên Quỳnh. Tương lai một chọi một như vậy đối với Tuyên Cảnh không chút nào có lợi, nhưng nếu là giải quyết Tuyên Quỳnh trước……”

Chung Uyển tiếp lời: “Ngươi tuyệt đối không thể liên thủ cùng hắn, Tuyên Cảnh tuy độc chiếm danh phận ”trưởng tử” rồi, nhưng lại không có nhiều khả năng đấu ngược lại Tuyên Quỳnh.”

“Thông minh.” Úc Xá gõ gõ mặt bàn, “Cho nên mới nói, người hiện tại trong tình thế tiến thoái lưỡng nan là Tuyên Cảnh, vậy thì ta cần gì phải sốt ruột?”

Chung Uyển nhíu mày: “Lỡ hắn thật sự liên thủ với Tuyên Quỳnh thì sao?!”

Úc Xá dứt khoát nói: “Muốn đến thì đến, ta không thèm để ý.”

Chung Uyển vội la lên: “Ngươi cứ như vậy mà tin rằng Hoàng Thượng sẽ bảo hộ cho ngươi?”

"Ta đương nhiên không tin." Úc Xá cười, "Ta nói không thèm để ý, không phải là không thèm để ý bọn họ, mà là sống chết của ta."

Chung Uyển chán nản, người này……

"Ta là một kẻ điên." Úc Xá cười tủm tỉm nhìn Chung Uyển, "Ngươi lúc hồi kinh không phải đã biết sao?"

Chung Uyển trong đầu ầm ầm vang lên, hắn gian nan nói: "Thế tử……mạng của ngươi….chỉ là của mình ngươi sao?"

Ý cười trên khóe miệng Úc Xá lan không đến đáy mắt, hắn nhìn Chung Uyển, hỏi lại: "Vậy thì còn của ai? Chẳng lẽ của ngươi?"

Từ sau khi Chung Uyển trải qua tràng đại bệnh kia, phàm lúc y tức giận thì tâm lại suy xét rõ ràng, vậy nên y tất nhiên hiểu ý của Úc Xá, sắc mặt y hơi không tốt, nói lảng sang chuyện khác: "Thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu*……"

**Nhờ cha mẹ mới có cơ thể bọc da - thuộc chương đầu của Kinh Hiếu - Mạnh Tử. Đoạn này cũng thể hiện rõ sự thay đổi của Úc Xá, lúc thiếu thời lại chính Úc Xá bảo rằng mạng mình là của cha mẹ.*

Úc Xá bật cười thành tiếng.

Chung Uyển lấy lại bình tĩnh, "Ngươi nói như vậy, tức là đã rõ ràng thân thế của mình? Ngươi……"

"Ta là thuận theo suy nghĩ của ngươi mà phân tích." Úc Xá cũng không giả vờ, "Không phải ngươi đã nhận định ta là tư sinh chi tử của Hoàng Đế sao?"

Chung Uyển lắc đầu: "Cũng không có gì chắc chắn, nhưng ta mơ hồ cảm thấy……ngươi đã biết mọi chuyện."

Úc Xá gật đầu: "Tất nhiên."

Không đợi Chung Uyển mở miệng, Úc Xá lại nói, "Nhưng ta sẽ không nói cho ngươi."

Chung Uyển vốn định tìm một cơ hội thuyết phục Úc Xá chấp nhận cho y lưu lại trong kinh, nhưng hiện tại xem ra Úc Xá vẫn còn rất cảnh giác, giữa hai người đã sớm không còn tín nhiệm, tùy tiện mở miệng chỉ khiến cho Úc Xá cảm thấy y đang có ý đồ khác.

Chuyện này chỉ có thể chậm rãi từng bước tính toán thôi.

Chung Uyển cúi đầu: “Tất nhiên ta biết.”

“Tuy rằng không biết ngươi là vì ai mà làm vậy, nhưng nếu ngươi đã hảo tâm nhắc nhở ta, ta cũng nên nói cho ngươi biết một chuyện.” Úc Xá gõ gõ mặt bàn, “Theo như ta đoán……Những ngày sắp tới đây sẽ có một ít tin đồn quỷ thần, có kẻ đang muốn mượn chuyện làm loạn. Ngươi có thể nói cho con chó câm kia một tiếng, bảo hắn mấy ngày này đi khuyên Tuyên Cảnh nên co đầu rút cổ, không cần sinh sự, bằng không……Hắn chưa kịp đấu với người khác thì đã bị người khác hãm hại.”

Úc Xá tựa hồ không có ý muốn nhiều lời thêm một câu nào nữa, xua xua tay: “Lời đã nói xong, ngươi đi đi.”

Chung Uyển xoay người lại, đi mất.

Đúng như Úc Xá sở liệu, chỉ trong hai ngày, trong kinh liền truyền ra rất nhiều lời đồn đãi.

Chung Uyển cùng Lâm Tư ngồi ở thư phòng Kiềm An Vương phủ, một người viết một người khoa tay múa chân, an an tĩnh tĩnh.

Lâm Tư nói: Quả nhiên có người gợi lại chuyện cũ năm xưa, nói chuyện thầy tướng số năm đó đã bói rằng ngôi vị Kim Thượng bất minh, cho nên các hoàng tử đều giữ không nổi được một người.

Lâm Tư lo lắng sốt ruột: Họ còn nói, người tiếp theo gặp nạn tất nhiên chính là Tứ hoàng tử.

Chung Uyển viết: Tuyên Cảnh nói sao?

Lâm Tư thở dài: Hắn nổi giận cả ngày, nói muốn nghiêm túc tra xét xem lời đồn là từ đâu ra, giết một người răn trăm người, ta khuyên bao nhiêu mà hắn……cũng không nghe.

Chung Uyển viết: Một hòn đá ném hai con chim.

Nếu lúc này Tuyên Cảnh không quan tâm, không thêm phòng bị, bị người khác hại chính là bị trời phạt, không minh bạch. Còn nếu hắn quá quan tâm, la hét ầm ĩ nói muốn đi tra xét cho rõ ràng thì chẳng khác nào thừa nhận lời đồn đãi “Ngôi vị hoàng đế có lai lịch bất chính”, phạm vào kiêng kị của Sùng An Đế.

Lông mày Chung Uyển nhíu chặt, đều bị Úc Xá nói trúng rồi. Người đầu tiên lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan đúng là Tuyên Cảnh.

Lâm Tư có điểm sốt ruột, khoa tay múa chân: Làm sao bây giờ?

“Nhất định không thể tra xét.” Chung Uyển thấp giọng nói, “Hiện tại chỉ có thể dùng Hoàng Đế khuyên

can hắn. Nói hắn nếu đắc tội Hoàng Thượng thì đừng nghĩ tới chuyện tranh ngôi."

Chung Uyển ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Tư: "Hắn không phải rất nghe lời ngươi sao? Khuyên hắn đi."

Lâm Tư cười khổ, khoa tay múa chân: Khuyên không được, ngày ấy từ Tam hoàng tử sau khi trở về phủ. Tuyên Cảnh giận không khống chế được, tự mình viết tên húy của Úc tiểu Vương gia và Ngũ hoàng tử, tìm khoảng một trăm món đồ sứ, dán tên bọn họ lên từng cái, sau đó tìm một cây gậy gộc thô ráp!

Lâm Tư vươn tay ra làm một vòng tròn thiệt rộng, Chung Uyển hoảng sợ: "Hắn muốn làm cái gì?"

Lâm Tư dùng thủ ngữ: Hét lớn một tiếng, giơ gậy đập một món đồ sứ, xong rồi lại hét lớn một tiếng, lại đập một món đồ sứ khác, cứ thế lặp đi lặp lại……

Chung Uyển trầm mặc hồi lâu, hỏi: "Hắn đập xong thì nguôi giận sao?"

Lâm Tư lắc đầu, khoa tay múa chân: Không có, bởi vì trong lúc thuận tay đập đồ, không cẩn thận đập vỡ luôn chén ngọc được Hoàng Đế thưởng cho. Chén ngọc kia rất quý giá, Hoàng Thượng lúc trước vào phủ còn cố ý kiểm tra. Tứ hoàng tử sợ sau này Hoàng Thượng lại hỏi, hối hận không kịp, vừa mắng nhiếc Ngũ hoàng tử cùng Úc tiểu Vương gia, vừa đi nhặt từng mảnh chén vỡ ra, ước chừng có khoảng……mấy trăm miếng đi? Đã thế còn rớt xen lẫn trong đám mảnh sứ vỡ, không khác gì mò kim đáy bể. Lúc ta vừa mới tới thì hắn vẫn còn ở đó gom nhặt.

Chung Uyển đau đầu: "Hắn trước kia chỉ là tài tình không tốt, sao bây giờ đầu óc cũng dùng không được? Như thế vẫn còn không biết xấu hổ đòi tranh ngôi?"

Lâm Tư thở dài, khoa tay múa chân: Chủ tử còn có việc gì sao? Nếu không có việc gì, ta trở về nhặt giúp hắn vài mảnh.

Chung Uyển gật đầu: "Ngươi đi đi."

Lâm Tư lại nghĩ tới một chuyện, khoa tay múa chân: Chủ tử, Úc tiểu Vương gia kiêng kị chuyện liên quan tới thân thế hắn như vậy, thật sẽ cho phép ngươi lưu lại bên hắn sao? Nếu không được……ngươi vẫn nên quay về Kiềm An đi.

"Không." Chung Uyển không chút nghĩ ngợi nói, "Hắn hiện tại tất nhiên không tin ta, nhưng ta không thể mặc kệ…… Ai, tùy tiện đi, cùng lắm nhượng hắn làm ta nhục nhã vài lần, hắn còn có thể làm gì nữa?"

Lâm Tư thầm nghĩ, tính tình Úc Xá hiện giờ âm tình bất định, quỷ quyệt khó dò, sợ không đơn giản chỉ là "nhục nhã vài lần" như vậy.

Chuyện Chung Uyển đã quyết định thì Lâm Tư muốn nói thế nào cũng không được, từ trước đã thế rồi.

Hắn thở dài, xoay người đi.

"Từ từ." Chung Uyển đột nhiên nói: "Còn có một chuyện quan trọng ta muốn hỏi ngươi."

Lâm Tư nghiêm túc nhìn Chung Uyển.

Chung Uyển trầm giọng nói: "Mấy ngày trước, Úc tiểu Vương gia có phải đã bắt ngươi đi, hỏi nhũ danh của ta?"

Lâm Tư tức giận bất bình, khoa tay múa chân: Úc tiểu Vương gia ngang ngược lại không biết nói đạo lý! Hắn hỏi nhũ danh của chủ tử ngươi, ta lập tức sẽ nói cho hắn! Thế nhưng hắn lại sai người ấn ta xuống đất. Một cái người câm như ta, miệng nói không được, ăn khổ hơn nửa ngày.

Chung Uyển hồi tưởng lại cảnh y lạnh giọng chất vấn Úc Xá có phải hắn tra tấn Lâm Tư hay không, cảm thấy một mảnh thê lương.

Chung Uyển vô lực, xua xua tay: "Ủy khuất ngươi liều mạng…… Ngươi đi đi."

Lâm Tư khẳng khái dập đầu một cái, đi mất.

19. Chương 19

Editor: Miri

"Đi tra cho ta, hậu nhân Khoa Phụ kia là thần tiên phương nào."

"Rốt cuộc mấy lời này là ai truyền ra……"

Chung Uyển nằm ở trên giường, thở dài một hơi.

Chỉ mới có mấy ngày, lời đồn đãi đã biến từ "Nữ quỷ kéo chân lấy mạng" thành "Đế vị của Sùng An Đế lai lịch bất chính", Chung Uyển không tin trong chuyện này lại không có ai đó quạt gió thêm củi.

Mục tiêu của lời đồn làm Chung Uyển cảm thấy bất an.

Nếu đã nói đến chuyện của Sùng An Đế, tất nhiên sẽ khiến người khác nhớ tới Ninh Vương, nhớ tới Ninh Vương, tất nhiên sẽ nhắc tới người của Kiềm An Vương phủ.

Mấy năm nay Chung Uyển suy nghĩ chu toàn*, chỉ hy vọng giúp cho Tuyên Thụy bọn họ rời xa thị phi, trăm triệu lần không nghĩ tới, họ bây giờ lại rơi vào vũng nước đục này.

**Nguyên văn là "Đàn tinh cực lự", ý là suy nghĩ thật kỹ càng để mọi thứ hoàn mỹ nhất.*

Ít ra hiện tại thì Sùng An Đế hiển nhiên đã không còn tâm tư gì khác đối với mấy người Tuyên Thụy. Chung Uyển biết Tuyên Thụy không muốn lộ mặt, nhưng mấy ngày gần đây vẫn ép hắn cùng các tông thân khác mỗi ngày đến thăm bệnh Tam hoàng tử. Bộ dáng sợ hãi bất an của Tuyên Thụy chính là bùa hộ mệnh tốt nhất của bọn họ.

Lời đồn đãi tiếp theo sẽ bị truyền thành cái dạng gì thì không ai biết được, Chung Uyển không muốn mạo hiểm, liền ra ngoài kêu Nghiêm Bình Sơn tới.

Người tới rồi, Chung Uyển liền nói thẳng: "Ta muốn cho Tuyên Thụy bọn họ hồi Kiềm An sớm một chút."

Vẻ mặt Nghiêm Bình Sơn như là vừa nghe xong chuyện gì đó rất buồn cười, "Lễ vạn thọ còn chưa tới, Tam hoàng tử không biết khi nào thì chết, chúng ta làm sao mà trở về sớm hơn một chút?"

Nghiêm Bình Sơn suy nghĩ, "Bởi vì lời đồn đãi kia nên ngươi mới không yên tâm? Ngươi cũng quá cẩn thận rồi? Ai lại nghĩ đến chúng ta làm gì?"

"Không cẩn thận không được." Chung Uyển ủ rũ nói, "Trong kinh bây giờ tình thế biến đổi liên tục, ai biết sẽ thua tại cổ mạch nước ngầm nào?"

Vạn nhất nhi tử nào đó của Sùng An Đế lại xảy ra chuyện, Chung Uyển không dám đảm bảo Sùng An Đế đã già cỗi kia sẽ không dời tầm mắt sang Kiềm An Vương phủ.

Nghiêm Bình Sơn ngập ngừng nói: "Ngươi thật sự cảm thấy các hoàng tử của Hoàng Thượng sẽ còn xảy ra chuyện?"

"Không biết, hy vọng sẽ không." Chung Uyển nhíu mày, "Nhưng ta tự nhiên cảm thấy có đôi tay nào đó đang âm thầm thúc đẩy mọi chuyện."

Nghiêm Bình Sơn không hiểu ra sao: "Thúc đẩy cái gì?"

Chung Uyển cũng không rõ ràng lắm, nhưng từ khi biết được một chút về thân thế Úc Xá, trong lòng Chung Uyển luôn có cảm giác bất an, bằng không y cũng sẽ không liều mạng, bất chấp thủ đoạn mà muốn lưu lại.

Những lời này lại không thể nói cho Nghiêm Bình Sơn nghe, Chung Uyển đành thương lượng: "Ta muốn hạ một chút dược cho Tuyên Thụy, khiến hắn bệnh một thời gian, ngươi thấy được không?"

Nghiêm Bình Sơn líu lưỡi, "Dược gì? Ngươi……ngươi muốn Vương gia ăn ?"

**Raws nó để ô vuông, mình cũng để ô vuông, không có khả năng chế tên thuốc đắp vô =))*

"Đương nhiên sẽ không quá hại thân thể hắn." Chung Uyển bất đắc dĩ, "Nếu có thể mượn cớ ta bị bệnh mà trở về, ta tất nhiên sẽ không tội gì mà bắt hắn nuốt cái thứ này, nhưng…… Nếu bây giờ ta uống xong một chén đó, bọn họ cũng đi không được."

Nghiêm Bình Sơn bất mãn, "Ngươi đừng có nói xui xẻo!"

Chung Uyển cười, tiếp tục nói, "Hai tiểu chủ nhân thì quá nhỏ, không thể làm bậy, cho nên……Cho Tuyên Thụy ăn chút khổ đi."

Nghiêm Bình Sơn do dự: "Giả vờ bệnh có được không?"

Chung Uyển lắc đầu: "Tuyên Thụy bị bệnh, Hoàng Đế tất nhiên sẽ phái người tới xem, khó mà bưng bít được. Vạn nhất bị phát hiện thì càng lớn chuyện. "

"Bệnh ba phần, mười phần là giả bộ, đến lúc đó nói Tuyên Thụy chịu không nổi cái lạnh của phương Bắc, cầu Hoàng Đế cho chúng ta hồi Kiềm An dưỡng bệnh, tám phần là có thể đi."

Nghiêm Bình Sơn trừng to mắt: "Tám phần?"

Chung Uyển cười: "Nào có thứ gì trên đời thật sự vẹn toàn? Ngươi cứ chuẩn bị sẵn dược để hạ đi, còn ta gặp Tuyên Thụy để thương lượng, xem ý hắn thế nào."

"Thôi, bất quá……" Nghiêm Bình Sơn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, "Ngươi có phải là không muốn theo Vương gia hồi Kiềm An? Sao ta nghe nói là ngươi muốn lưu lại để cưới hỏi gì đó?"

"Cưới hỏi?" Chung Uyển hỏi lại, sau đó mới phục hồi tinh thần, cười tự giễu, "Đúng thế……Ta muốn cưới hỏi người ta."

"Ngươi đây là gặp yêu nghiệt nào? Ngươi còn bao nhiêu thời gian mà nói chuyện hôn sự chứ? Còn cố ý lưu lại?" Nghiêm Bình Sơn là lão quản gia của Ninh Vương phủ, chuyện hôn tang giá thú hắn biết rõ hơn Chung Uyển nhiều, không dễ bị lừa như mấy tiểu chủ nhân kia. "Là nhà ai? Làm sao một mình ngươi tới hỏi cưới được? Muốn thỉnh bà mối sao? Ngươi không có trưởng bối thì ai lo liệu dùm cho ngươi? Người nhà của nàng nói thế nào?"

Chung Uyển bị Nghiêm Bình Sơn hỏi tới tấp, một câu cũng đáp không được, nói qua loa: "Cần gì lễ nghĩa rườm rà như vậy, không cần trưởng bối, cũng không thỉnh bà mối……"

"Như vậy sao được?! Làm vậy thì họ không chấp thuận cho ngươi đâu." Nghiêm Bình Sơn bất mãn nói, "Ngươi lễ nghĩa không chu toàn như vậy là khinh thường tiểu thư nhà người ta, nhà nàng không đuổi đánh chết ngươi đã là tốt lắm rồi! Đã muốn cưới hỏi đàng hoàng thì có ai làm qua loa như ngươi? Ngươi nói cho ta biết đó là nhà ai để ta tới thay ngươi lo liệu……"

"Không cần." Chung Uyển căn bản cũng không biết hôn sự cần những bước nào, chỉ có thể căng da đầu tiếp tục bịa chuyện cho trót, "Hơn nữa, cũng không phải là cưới hỏi đàng hoàng……"

Nghiêm Bình Sơn mở to hai mắt nhìn, "Ngươi không muốn đường đường chính chính cưới cô nương nhà người ta?! Chẳng lẽ ngươi muốn bắt cóc nàng?!"

Chung Uyển như người gặp họa, nói bừa: "Không phải! Ta……ta chỉ là muốn nạp thiếp, làm gì phải nhiều chuyện như vậy?"

"Ồ." Nghiêm Bình Sơn ấp úng, "Hóa ra là muốn nạp tiểu thiếp…… Tuổi ngươi cũng không còn nhỏ, đúng là nên tìm một người tới hầu hạ. Nàng thế nào? Là người ở đâu? Bao nhiêu tuổi? Có thương ngươi không?"

Chung Uyển đau nứt cả đầu, lấy cớ muốn cùng Tuyên Thụy thương nghị, co giò chạy.

Tại chính phòng của Kiềm An Vương phủ, Tuyên Thụy đứng ngồi không yên đi qua đi lại, lo lắng sốt ruột: "Ta……Ta ăn dược, vạn nhất bị phát hiện thì biết làm sao bây giờ?"

"Sẽ không." Chung Uyển trấn an nói, "Không khác gì nhiễm phong hàn bình thường cả, thái y cũng sẽ nhìn không ra."

Tuyên Thụy lại hỏi: "Có hại thân thể nhiều không?"

"Chắc là không nhiều?" Chung Uyển cố gắng nhớ lại, nói, "Hẳn là không có gì, lúc trước ta ăn qua rất nhiều lần. Tuy nhìn có hơi dọa người, nhưng chỉ cần không uống dược nữa, dưỡng hơn nửa tháng thì sẽ khỏe hẳn."

Tuyên Thụy nhìn Chung Uyển, càng không yên tâm: "Thân thể của ngươi……"

Chung Uyển buồn cười nói: "Tuy thân thể ta bây giờ không tốt thật, nhưng cũng không phải là vì ăn cái dược kia, ta lừa ngươi làm gì……"

"Ngươi sao lại nhiều chuyện như vậy?" Tuyên Từ Tâm ở trong phòng may vá, nãy giờ nghe được một chút, thật sự nhịn không được, nàng ngồi phía sau bình phong mất kiên nhẫn: "Lấy dược tới đây, ta ăn thay

ngươi!”

Tính tình Tuyên Thụy có chút giống bà mụ, bị thân muội muội giáo huấn một câu cũng không giận, chỉ là nhíu mày nói: “Khi nào lại tới lượt ngươi lo? Không phải chuyện của ngươi, về phòng ngươi đi!”

Tuyên Từ Tâm nghe vậy lại thay đổi ngữ khí, cả giận nói, “Không phải ngươi nhờ ta may giúp ngươi áo lông cừu sao?!”

Chung Uyển nhịn cười, hoà giải nói, “Để ta đưa tiểu thư trở về phòng.”

Tuyên Từ Tâm đem kim chỉ trong tay ném qua một bên, đứng dậy đi theo Chung Uyển về phòng.

Tuyên Từ Tâm nghẹn khuất, vừa đi vừa thấp giọng nói với Chung Uyển, “Thà ngươi trực tiếp thương lượng cùng ta còn hơn.”

Chung Uyển đi phía sau Tuyên Từ Tâm, giơ tay lên trời đo một chút, kinh ngạc phát giác Tuyên Từ Tâm đã cao hơn rất nhiều, còn cao hơn nửa cái đầu so với Tuyên Du.

“Rốt cuộc là dược gì? Ngươi lát nữa đem lại đây, ta ăn là xong.”

“Đừng nói cho Tuyên Du, hắn không giỏi giấu gì trong lòng, cứ để hắn cảm thấy ta đúng thật là bị bệnh đi.”

“Chung Uyển?”

Chung Uyển hoàn hồn, cười nói: “Nói bậy cái gì đó, ngươi để hai huynh đệ của ngươi ở chỗ nào, làm gì mà đến lượt ngươi lo?”

Tuyên Từ Tâm không cãi nổi y, nói: “Vậy hồi nãy là ngươi khích tướng hắn sao?”

“Vương gia chỉ là có hơi cẩn thận, hắn hồi nhỏ ăn khổ quá nhiều nên bị dọa sợ.” Chung Uyển thấp giọng nói, “Từ Tâm, đừng nói ca ca ngươi như vậy.”

Tuyên Từ Tâm liếc nhìn Chung Uyển một cái, lạnh lùng nói: “Phải phải, hắn ăn khổ nhiều hơn ngươi, lo lắng hãi hùng nhiều năm như vậy, thật đáng thương.”

Chung Uyển thở dài.

Chung Uyển hối hận năm đó y tuổi quá nhỏ, chẳng rõ sự đời, sau khi mang theo mấy hài tử tới Kiềm An cũng không biết thỉnh vài ma ma đến dạy dỗ Tuyên Từ Tâm.

Chung Uyển lúc ấy vẫn còn là một hài tử choai choai, cũng sơ ý, không rảnh rước thêm lo lắng mệt nhọc vào người. Thế là y đem hai tiểu chủ nhân đặt cùng một chỗ, đi đâu cũng dắt theo, giáo dưỡng hai người chung với nhau. Thẳng đến lúc Tuyên Từ Tâm bảy tuổi, thấy nàng đè Tuyên Du trên mặt đất để giáo huấn, Chung Uyển mới kinh ngạc phát hiện rằng phải có một nữ quyến tới dạy dỗ nha đầu này. Từ đó y mới cố ý sai Lâm Tư thỉnh một lão ma ma từ trong kinh tới Kiềm An, nhưng rốt cuộc cũng muộn rồi.

Dung mạo Tuyên Từ Tâm giống Ninh Vương phi như đúc, nhưng tính tình thì khác xa một trời một vực với Vương phi đã mất sớm.

Tuyên Từ Tâm khắc khe với đại ca của nàng một câu, sau lại không nói nữa, chờ một lúc lâu mới bảo: "Ngươi nói khi còn nhỏ đã từng ăn qua cái dược kia, là khi nào?"

Chung Uyển nói: "Lúc ta mười sáu tuổi."

"So với ta cũng không lớn hơn bao nhiêu." Tuyên Từ Tâm thực sự yên tâm, "Ngươi nếu lười nói với đại ca những lời vô nghĩa, thì cứ đem dược tới chỗ ta để không chậm trễ chính sự, còn có……"

Chung Uyển cúi đầu nhìn Tuyên Từ Tâm.

Tuyên Từ Tâm im lặng một lát, rũ mắt nói: "Đại ca ta yếu đuối lại ngu dốt, sợ lời hắn nói lại khiến ngươi đau lòng. Ngươi đừng thất vọng mà buồn hắn, ta biết rõ là năm đó, ngươi……đã vì chúng ta mà ăn không ít khổ."

"Người không thể tự xem trọng mạng sống của mình, không thể ngừng đem mạng của người khác làm mạng của mình ư?" hốc mắt Tuyên Từ Tâm đã hơi hơi đỏ, "Ta không phải là người không biết tốt xấu, cũng biết cái gì gọi là báo đáp tri ân. Hiện tại ta cũng chỉ có thể để ý cho ngươi một chút mà thôi, vô pháp so được với những gì ngươi làm cho chúng ta trước kia. Nếu thấy ta hữu dụng chỗ nào, ngươi cứ nói, đừng cứ xem ta như tiểu hài tử, được không?"

Chung Uyển mới vừa rồi kỳ thật cũng có một chút không để ý tới bản thân, nhưng nghe Tuyên Từ Tâm nói vậy, trong lòng đột nhiên mềm nhũn.

Chung Uyển gật đầu, "Được."

Tuyên Từ Tâm xoay người tiếp tục đi về viện của mình, lại hỏi, "Lúc trước khi ngươi ăn dược kia là bị bệnh gì? Phải dưỡng bao lâu? Lúc đó ai chiếu cố cho ngươi? Chăm sóc ngươi tốt không?"

"Không khác gì bệnh phong hàn thông thường, khí lực ổn định……" Chung Uyển nhớ tới chuyện lúc trước, khóe miệng có hơi hơi cong lên, "Là một hảo hữu đã chiếu cố ta, đối với ta rất tốt……"

Tại biệt viện của Úc Vương phủ, Úc Xá trông không được tốt lắm, đè đè chóp mũi.

Úc Xá uống một ngụm trà, sắc mặt âm trầm, "Ngươi tiếp tục nói."

Một người mặc trang phục gia tướng quỳ một gối trên mặt đất, thuật lại không sót một chữ: "Bọn họ trong phủ cùng nhau ăn bữa tối, lão quản gia ở một bên hầu hạ họ, lão quản gia nói, nạp thiếp cũng không thể quá tùy ý, để ta chuẩn bị tốt một phần lễ, khi nào xong thì ngươi trở về nhìn thử."

"Tiểu thư vô cùng kinh ngạc, hỏi không phải là thú thê sao? Như thế nào lại nạp thiếp?"

"Kiềm An Vương gật đầu nói, tuổi như thế, dáng người như thế, đúng là làm tiểu thiếp thì thỏa đáng hơn."

"Sau đó lão quản gia kia hỏi, tuổi gì, dáng người gì? Sao các ngươi ai cũng biết?"

"Tiểu thiếu gia nói, tân tẩu tẩu thân cao chín thước, tuổi rất lớn, tính cách mạnh mẽ, đỉnh thiên lập địa, khí bạt sơn hà, có lẽ là hậu nhân của thượng cổ chi thần Khoa Phụ."

Úc Xá: "……"

Úc Xá híp mắt nhìn mật thám của mình, gằn từng chữ một, "Ngươi đang đùa ta à?"

Mật thám đầy một bụng khổ tâm không dám phun ra, hắn vì Úc Xá bán mạng nhiều năm, vào sinh ra tử, dựa vào một thân đao sẹo lăn lộn tới hôm nay mới được Úc Xá ban cho vị trí này. Hiện giờ không biết vì sao lại bị chủ nhân sai đi thám thính loại chuyện nhỏ này, còn bị cái nhân vật kỳ quái kia làm mất nhiều năm tín nhiệm của Úc Xá!

Hắn làm sao biết Chung Uyển đang yên đang lành vì cái gì lại đi cưới hậu nhân Khoa Phụ?!

Hắn cũng hiểu không nổi a!

Mật thám quỳ hết hai gối xuống đất, dập đầu mà nói: "Nếu có câu nào bịa đặt, tiểu nhân nguyện chịu sét đánh vào đầu*!"

**Nguyên văn là "Ngũ lôi oanh đỉnh", năm tia sét đánh vào đầu…*

Mật thám vừa nói xong liền rút đoản đao bên hông ra, muốn đâm vào đùi của mình, Úc Xá vẫy vẫy tay, "Thôi."

Đoản đao rơi xuống đất, con người sắt đá rốt cuộc cũng chảy nước mắt: "Thế tử……"

Úc Xá nhàn nhạt nói, "Đi tra cho ta, hậu nhân Khoa Phụ kia là thần tiên phương nào."

Lời editor:

Lâu lâu muốn nói vài câu, chỉ là tới chỗ này, chúng ta hiện tại cảm nhận được sự khác biệt giữa Úc Xá và Chung Uyển bây giờ. Hai người đều không màng sự sống của bản thân, nhưng một người đem mạng người khác làm mạng họ, một người thì bỏ rơi cả mạng mình lẫn mạng người khác.

Nếu Úc Xá không coi trọng mạng mình, thì Chung Uyển sẽ coi mạng Úc Xá là mạng mình.

20. Chương 20

Editor: Miri

"Ta hiện tại không còn nghĩ đến chuyện ngủ dưới hồ băng."

Úc Xá gọi Phùng quản gia tới, dặn dò đại khái, phân phó: "Đi tra một chút cho ta, xem y muốn nạp cái loại đồ chơi gì làm thiếp."

Phùng quản gia cũng chẳng hiểu ra sao, hắn cẩn thận hỏi: "Thế tử……Trong chuyện này có hiểu lầm gì không?"

Úc Xá lạnh lùng nói: "Còn hiểu lầm cái gì?"

Phùng quản gia cẩn thận phân tích: "Từ xưa đến nay, không ít gia môn nhỏ bé luôn dựa vào việc dòng dõi của mình có quan hệ thượng cổ thánh nhân mà ra oai, dù sao cũng không thể tra ngược về thời xưa, bọn họ cũng chỉ là thiếp vàng lên mặt mà thôi, nhưng……đây vẫn là lần đầu lão nô nghe người ta khoe họ chính là hậu nhân Khoa Phụ."

"Gần đây có nhân vật Khoa Phụ trong Sơn Hải Kinh, thật sự có người này hay không thì không rõ, nhưng nếu muốn khiến người khác tin thì nữ tử này cũng phải thật sự vô cùng cao lớn, tới mức làm người ta kinh hãi."

"Thứ hai, Khoa Phụ không phải thánh nhân, nếu tự xưng là hậu nhân của hắn……thì cũng chẳng nâng vị thế của mình lên bao nhiêu. Nếu là chiêu nhập người này vào trong phủ làm gia tướng thì tất nhiên rất tốt, nhưng làm tiểu thiếp thì…không thể gọi đó là điểm mạnh."

Úc Xá đạm nhiên nói: "Dáng người cao lớn không có nghĩa là không có năng lực câu dẫn nam nhân."

Phùng quản gia nghiền ngẫm tâm ý của Úc Xá, "Quả thật là vậy, loại mua danh trục lợi này không thể nhìn thấu, hôm nay nàng nói nàng là hậu nhân Khoa Phụ, ngày mai lại có một người khác nhảy ra nói nàng là hậu nhân Bàn Cổ, hai ngày sau lại nói nàng là hậu nhân Thường Nga, hậu nhân Mạnh Bà, hậu nhân Quan Thế Âm……Này còn ra thể thống gì? Sau này không có quan hệ tới thượng cổ thần ma thì liền thú không được gả không xong? Trong kinh tụ tập một lũ yêu quỷ thì lại thành cái dạng gì?!"

Úc Xá một trận đau đầu: "Đừng nói nữa."

Phùng quản gia vội ngậm miệng, nói lảng sang chuyện khác, "Chung thiếu gia hẳn là bị người ta lừa gạt, để ta điều tra rõ ràng rồi nói cho y biết!"

Úc Xá bực bội xoa xoa ấn đường, mọi chuyện sao mà rối tung cả lên……

"Nhắc đến quỷ thần." Phùng quản gia thấp giọng nói, "Ta cũng đang muốn bẩm báo với thế tử, buổi tối ở trong cung vừa mới truyền ra tin tức, các thế gia đại tộc đang mượn chuyện Tam hoàng tử chết đuối là do quỷ thần gây ra để lôi kéo thánh thượng, khiến ngài một mực đòi xử tội kẻ phản nghịch."

Úc Xá cười: "Hoàng Thượng rốt cuộc đã nổi giận?"

Phùng quản gia đè nặng giọng nói: "Đã phát hỏa vài lần, chỉ là không thể quang minh chính đại mà nói, nếu không thì người biết chuyện sẽ càng nhiều, chỉ có thể âm thầm truyền tiếng gió, làm kinh sợ một, hai người."

Tâm phúc của Úc Xá không chỉ có một mình Phùng quản gia, có rất nhiều chuyện bên ngoài đều được Úc Xá trực tiếp giao cho người khác làm, Phùng quản gia biết cũng không nhiều lắm, chậm rãi nói: "Không biết……người truyền lời đồn này cùng với lời đồn phạm thủy là ai?"

Úc Xá nghe hiểu ẩn ý của Phùng quản gia, trong mắt mang theo vài phần châm chọc, "Không phải ta."

Phùng quản gia vội nói: "Là lão nô hồ đồ."

"Chuyện này nếu là do ta làm thì chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng như vậy." Úc Xá hào phóng nói, "Điều Hoàng Đế hiện tại sợ nhất là cái gì?"

Phùng quản gia suy nghĩ một chút, đáp: "Tất nhiên là lại có hoàng tử khác xảy ra chuyện. Nếu họ thật sự gặp chuyện, thì sẽ khiến……khiến người khác tin……đế vị có lai lịch bất minh là sự thật."

Úc Xá hỏi: "Vậy hắn sợ nhất hoàng tử nào xảy ra chuyện?"

Phùng quản gia ngập ngừng: "Tứ……Tứ hoàng tử?"

Úc Xá cười lạnh một cái.

Phùng quản gia lau lau mồ hôi trên trán, thanh âm gần như không thể nghe thấy: "Ngài……"

"Người hắn sợ xảy ra chuyện nhất chính là ta" giọng điệu Úc Xá vẫn như thường, không có nửa phần xúc động, "Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh nếu xảy ra chuyện, nhiều nhất chỉ tăng thêm vài người thổi phồng lời thầy tướng nói năm đó mà thôi, nhưng rồi sao? Cái này đâu có thể gọi là chứng cứ? Dù các hoàng tử có chết sạch sẽ cũng không chắc có người làm lay động được ngôi hoàng đế kia."

Phùng quản gia nghe mà hãi hùng khiếp vía, gật đầu: "Đúng vậy……"

"Nhưng ta thì không giống như vậy."

Úc Xá cúi đầu cười, "Nếu ta xảy ra chuyện thì sẽ càng lôi ra được nhiều người liên quan tới chuyện xưa ghê tởm kia. Nếu ta là người thao túng phía sau màn, thì kẻ đầu tiên ta không thể tha thứ được, chính là bản thân ta."

Úc Xá nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: "Hồ nước trong viện phủ chúng ta đã phá băng chưa?"

Phùng quản gia không biết Úc Xá sao đột nhiên lại hỏi cái này, thành thật đáp: "Còn chưa phá."

"Hồ này thông với nước chảy bên ngoài, lớp băng kết lại sẽ không dày lắm." Úc Xá buồn bã nói, "Ngươi nói xem, nếu ta đi trên đó……thì có thể đạp vỡ tầng băng kia không?"

Phùng quản gia xanh cả mặt, vội nói: "Lão nô vừa rồi chỉ là nói bừa thôi! Chuyện này tất nhiên không liên quan tới thế tử, ngài…ngài đừng có suy nghĩ vớ vẩn!"

Úc Xá thần sắc như thường: "Ta không suy nghĩ vớ vẩn, chỉ là cảm thấy điều này hợp lẽ trời. Nếu ta nửa đêm chết chìm ở giữa hồ băng, nhất định sẽ rất có ý nghĩa."

Trên trán Phùng quản gia nổi đầy gân xanh, nếu người khác nói ra lời này thì chắc chắn chỉ là nói suông, nhưng cái vị trước mắt này đây đã từng giấu người khác mà ăn Hàn Thực Tán hết nửa năm, suýt nữa đã bị trúng độc tới chết!

Úc Xá nói: "Kỳ thật ngày đó, lúc trưởng công chúa phân phó ngươi đưa ta cách xa chỗ có nước, ta đã suy xét tới chuyện này."

Phùng quản gia sốt ruột nói: "Ngài! Ngài……"

"Đùa ngươi thôi." Úc Xá cười, "Ta hiện tại không còn nghĩ đến chuyện ngủ dưới hồ băng."

Úc Xá lại chợt nhớ tới lời mật thám vừa nói, ánh mắt trở nên hung ác nham hiểm, "Trước hết ta phải làm cho rõ ràng……y rốt cuộc muốn nạp cái loại thiếp gì."

Phùng quản gia thở dài một hơi, dở khóc dở cười, "Ngài thật là……"

Phùng quản gia muốn cười, nhưng lại nhớ tới mấy năm nay Úc Xá sống ra sao, trong lòng lại đột nhiên chua xót.

"Không có suy nghĩ hồ đồ đó là tốt rồi." Phùng quản gia trấn an nói, "Trời cũng không còn sớm, thế tử nghỉ ngơi trước đi?"

Úc Xá gật gật đầu, đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Phùng quản gia rốt cuộc vẫn lo lắng không thôi, muốn ra cửa một chuyến. Lão không thể trông chừng ban đêm cho Úc Xá, đành gọi vài gia tướng tới, sai người canh giữ nghiêm ngặt cửa sổ lẫn cửa ra vào của phòng ngủ Úc Xá, tuyệt không để hắn ra ngoài vào nửa đêm. Nếu ngăn hắn không được thì nhất định phải đi theo, một tấc cũng không rời.

Bọn gia tướng đồng ý, Phùng quản gia trấn an tinh thần, đi ra cửa.

Cùng lúc đó, đèn đuốc trong cung vẫn sáng trưng.

Sùng An Đế ngồi trong noãn các, trên giường treo rèm bốn bên, sắc mặt ủ dột, thanh âm khàn khàn: "Hay là tiểu tử Tử Hựu kia lại có cái gì luẩn quẩn trong lòng?"

Đại thần Lương Tề của nội các ngồi trên ghế nhỏ bên cạnh giường, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Không giống, Úc tiểu Vương gia hành sự quyết đoán, chuyện này nếu là hắn làm, Tam hoàng tử sợ sẽ không sống lâu tới bây giờ."

Sùng An Đế trong mắt không rõ vui buồn, "Phải vậy không? Năm ấy hắn ăn cái loại đồ vật kia, trẫm nghĩ có phải trong đầu hắn tồn tại cái ý niệm này, cố ý thử lòng trẫm."

Sùng An Đế mệt mỏi thở dài: "Trẫm đối đãi hắn không tệ, trong đám nhi tử, trẫm chỉ đau có mỗi hắn từ nhỏ tới lớn, lúc ta còn trẻ……đã từng có ý muốn nhận hồi hắn."

"Trăm triệu lần không thể!" Lương Tề đứng dậy, khom người nói, "Úc tiểu Vương gia tuy có tư chất hơn người, nhưng tính tình lại quái gở, hành sự bất thường. Nếu hắn không có tâm tranh ngôi thì tốt, nhưng họa may Úc tiểu Vương gia lại mang ý niệm này, Hoàng Thượng tùy tiện nhận hồi hắn……sợ sẽ tổn hại đến Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử, đến lúc đó giang sơn rung chuyển, thiên hạ bất an."

Nói lên Tuyên Cảnh cùng Tuyên Quỳnh, sắc mặt Sùng An Đế càng kém đi, "Hai người bọn họ nếu có tiền

đồ, trẫm làm sao lại động tâm tư này? Nhi tử chẳng ra gì……"

"Hai vị hoàng tử vừa mới trưởng thành, còn có thể từ từ dạy dỗ." Lương Tề lo lắng Sùng An Đế dưới gối cô đơn, thật sự muốn nhận lại Úc Xá, liền nói, "Không nói đến việc muốn nhận hồi hoàng tử sẽ phải vất vả bình ổn trong ngoài ra sao, lỡ như sau này Úc tiểu Vương gia hỏi mẫu thân của hắn là ai, Hoàng Thượng biết phải giải thích cho hắn thế nào?"

Sùng An Đế rũ mắt, "Nói với hắn, là một cố nhân trong phủ mà thôi……"

"Úc tiểu Vương gia nếu cứng đầu, muốn hỏi cho ra lẽ thì sao?" tâm sự Lương Tề đè nặng trong lòng, "Kể cả khi hắn không hỏi, sau này……nếu muốn lập Úc tiểu Vương gia làm Thái Tử, Hoàng Thượng hẳn phải cho tông thân và các đại thần nội các một lời công đạo. Bằng không, hắn lên ngôi không danh chính ngôn thuận thì sẽ luôn có người muốn mượn cớ này sinh sự. Tất nhiên, dù Hoàng Thượng không có ý muốn lập hắn làm Thái Tử, vẫn là vòng trở về……Úc tiểu Vương gia sẽ nhẹ tay với hai vị hoàng tử kia sao?"

Sùng An Đế dựa vào gối mềm, thở dài một hơi, "Dù ta không nhận hồi hắn, thì ngươi cảm thấy hắn sẽ có thể nhẹ tay với hai người kia sao?"

"Úc tiểu Vương gia hiện giờ còn không có tâm tư tranh ngôi, hắn mang họ người khác, không danh chính ngôn thuận, chỉ cần Hoàng Thượng không nhận thì hắn tạo không ra sóng gió." Lương Tề ngước mắt nhìn Sùng An Đế một cái, thanh âm nhẹ đi một chút, "Vì bảo hộ bình an cho các hoàng tử, tương lai nếu xảy ra chuyện, chỉ cần Hoàng Thượng ra tay kiên quyết, là có thể……"

Sùng An Đế nhẹ nhàng mở mắt ra, âm thanh lạnh lùng nói, "Ngươi muốn trẫm tự mình trừ khử hắn?!"

Lương Tề quỳ xuống.

Bên trong noãn các an tĩnh hồi lâu.

Sùng An Đế lại nằm xuống gối, lắc đầu: "Trẫm không có bao nhiêu nhi tử…… Hắn là ý niệm cuối cùng mà trẫm và trưởng công chúa muốn lưu lại, tương lai nếu xảy ra chuyện, mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, ta……Thôi, ngươi đứng lên đi."

Lương Tề biết Sùng An Đế luyến tiếc, không khuyên nhủ nữa.

"Tiếp tục tra xét." Một hồi lâu sau, Sùng An Đế mới nói, "Trẫm cũng cảm thấy không phải là do Tử Hựu làm."

Lương tề đứng dậy, suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Hoàng Thượng, về chuyện thân thế Úc tiểu Vương gia……Hắn đã biết rồi sao?"

Sùng An Đế mệt mỏi nói: “Sáu năm trước hắn đã biết hết rồi. Trẫm còn nhớ rõ…nhớ rõ hắn phá tan mấy đạo cung cấm, nửa đêm mang theo một thân đầy tuyết xông vào thâm cung, ngay tại chỗ này, hắn hỏi trẫm……”

Lương tề tiếp lời: “Hỏi……cái gì?”

Sùng An Đế đè đè khóe mắt, như thể chịu không nổi hồi ức kia, xua xua tay bảo Lương Tề lui xuống.

Thái giám ngoài noãn các vén màn thật dày ngoài cửa lên, tiễn Lương Tề ra, một trận gió lạnh thổi vào làm Sùng An Đế già cỗi co lại một chút, khụ lên.

Nửa đêm, Phùng quản gia tới gõ đại môn của Kiềm An Vương phủ.

Chung Uyển mơ mơ màng màng đứng dậy phủ thêm y phục, nửa ngủ nửa tỉnh nói: “Ai vậy?”

Nghiêm Bình Sơn đem lò sưởi tay của mình nhét vào tay Chung Uyển, thì thầm: “Là Phùng quản gia của biệt viện Úc Vương phủ.”

21. Chương 21

Editor: Miri

“Được lắm, ta đây sẽ cho hắn biết cái gì gọi là ”gần“, là ”nóng““

Chung Uyển mời Phùng quản gia vào tiểu thư phòng, trong thời gian chờ trà bưng lên, hai người ngồi đối diện nhau không nói câu nào, ánh mắt ngẫu nhiên chạm nhau thì lập tức dời đi.

Cả hai đều vô cùng lúng túng.

Chung Uyển trong lòng hổ thẹn muốn chết.

Y tự nhiên cảm thấy mình quá thất lễ hồi niên thiếu. Nửa năm lưu tại biệt viện Úc Vương phủ, Chung Uyển không ít lần đem phiền toái đến cho Phùng quản gia.

Nghiêm quản gia tự mình pha một bầu trà ngon bưng lên, Chung Uyển ra hiệu bằng ánh mắt cho lão,

Nghiêm quản gia và một tôi tớ khác đều lui xuống.

Chung Uyển tự ngẫm lại mình làm gì nói gì trong mấy ngày gần đây, y không biết mình đã đắc tội Úc Xá chỗ nào mà phải nhọc hắn phái người tới phủ y vào nửa đêm khuya khoắt như vậy.

Lại còn cố ý phái người mà y sợ nhất - Phùng quản gia tới!! Đây là muốn sai lão tới mắng y sao?

Chung Uyển mời trà, dò xét hỏi: "Úc……Úc tiểu Vương gia có chuyện gì muốn dặn dò sao?"

Phùng quản gia vội lắc đầu: "Không phải, ta cố ý chờ sau khi thế tử ngủ rồi thì lén ra gặp ngươi."

Chung Uyển thầm nghĩ, ngài đúng là cái đồ thù dai. Y thành thành thật thật nói: "Ồ, hóa ra là vậy."

Phùng quản gia hỏi Chung Uyển: "Sau khi mừng thọ xong, Chung thiếu gia sẽ ngay lập tức theo Kiềm An Vương trở về đất phong sao?"

Chung Uyển không định trở về, nhưng vẫn nói: "Tất nhiên rồi."

Phùng quản gia thở dài.

Chung Uyển nhấp một ngụm trà, cẩn thận hỏi: "Phùng quản gia đang chê ta về quá muộn sao?"

Phùng quản gia vội lắc đầu: "Không có không có, Chung thiếu gia nghĩ nhiều rồi."

Phùng quản gia chậm rãi nói, "Lần này Chung thiếu gia đi rồi……chắc là sẽ không hồi kinh nữa?"

Chung Uyển gật gật đầu: "Đúng vậy."

Phùng quản gia nhìn y với ánh mắt phức tạp, một hồi lâu mới mở miệng, "Ta có một thỉnh cầu hơi quá đáng, không biết Chung thiếu gia có thể niệm tình lão nô đã từng trông chừng ngươi một thời gian mà đáp ứng một chút cho lão?"

Chung Uyển nói: "Ngài cứ nói."

Phùng quản gia suy nghĩ kĩ càng nửa ngày, khuôn mặt già nua trương lên,"Chung thiếu gia nếu không có việc gì quan trọng thì có thể……ở lại kinh thành một thời gian được không?"

Chung Uyển suýt chút nữa đã bật thốt lên câu "cầu mà không được", nhưng vì muốn dụ Phùng quản gia

nói tiếp, y miễn cưỡng nuốt xuống, ra vẻ khó xử nói: "Vậy thì không ổn lắm."

"Ta ở kinh thành đã sớm không còn người thân, lại còn có thân phận đáng xấu hổ, mỗi khi gặp cố nhân thì cả hai đều khó xử, còn có……" Chung Uyển nhìn về phía Phùng quản gia, "Chuyện Úc tiểu Vương gia bắt ta tới phủ hắn hôm trước chắc ngài cũng biết. Nói thật, ta bây giờ rất sợ hắn."

"Ta cũng đang muốn nói chuyện thế tử." Phùng quản gia cười khổ một tiếng, "Người sáng mắt không nói vòng vo, tình cảnh thế tử mấy năm nay…… Chung thiếu gia chắc cũng đã biết một ít."

Chung Uyển trong lòng chuyển qua trăm ngàn cái năm đầu tiên y ly khai, ngoài miệng vẫn là tích thủy bất lậu*: "Chỉ nghe nói là tính tình thế tử thay đổi một ít, không ôn hòa giống như trước kia."

*Một giọt nước cũng không để lọt ra ngoài, ý chỉ kín như bưng.

"Không phải đâu." Phùng quản gia sầu muộn không thôi, "Để ta nói rõ ngọn nguồn cho thiếu gia nghe, thế tử có thể sống đến hôm nay, thật sự……Thật sự không dễ dàng."

Chung Uyển trong lòng sốt ruột, nhưng ngoài mặt vẫn như thường, ra vẻ kinh ngạc nói: "Úc tiểu Vương gia phía trên có Hoàng Đế phù hộ, phía dưới có trưởng công chúa cùng Úc Vương gia yêu thương, sao lại như vậy được?"

Phùng quản gia giống như đã bị nghẹn khuất từ lâu, lắc đầu: "Này là chuyện người ở trên, ta nói không được, nói chung là……bây giờ không thể để thế tử rảnh rỗi."

Chung Uyển nhíu mày: "Không thể rảnh rỗi?"

"Thế tử chỉ cần một khắc rảnh rỗi thì chắc chắn sẽ muốn gây chuyện." Phùng quản gia hồi tưởng mấy chuyện trước kia, vẫn còn cảm thấy hốt hoảng, "Hơn nữa, lần nào ngài ấy cũng phải ầm ĩ, đại náo khắp nơi……Mấy năm trước, Hoàng Thượng mang theo mấy tông thân đi săn bắn, trưởng công chúa lo lắng tên lạc đả thương người, không cho thế tử đi theo, ngài đoán xem chuyện gì xảy ra?"

Chung Uyển theo bản năng cảm thấy chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Phùng quản gia chỉ nghĩ thôi cũng thấy sợ, nói: "Thế tử đuổi hết tùy tùng của hắn, không mang cung tiễn, không mang trường đao,chỉ mang theo một cây chủy thủ, tự mình phóng ngựa vào khu vực săn bắn, lúc hắn đi ra……thì toàn thân nhuộm huyết sắc. Cũng may chỉ là bị vài vết thương nhẹ, nhưng không ai biết hắn đơn thân độc mã trong khu vực săn bắn đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết lần đó có phải là nhờ vận khí tốt mà hắn sống sót đi ra hay không."

"Năm ấy phủ công chúa đang cho người tu sửa hoa viên, xây một đài trồng hoa cao ba tầng. Ngày đài được xây xong có Hoàng Thượng tới thăm, trưởng công chúa phải chiếu ứng trong ngoài, không ở bên cạnh thế tử. Cũng không biết thế tử thấy cái gì hay là nghe được cái gì, hắn tự đi lên tầng thượng của đài trồng hoa,

ngồi ở bên ngoài tay vịn mà uống say chuếnh choáng! Nếu hắn không cẩn thận ngã từ trên lầu xuống thì có lẽ đã mất mạng rồi! Trưởng công chúa bị dọa đến thiếu chút nữa ngất đi. Vẫn là nhờ Vương gia chúng ta bình tĩnh, sai mấy thị vệ giỏi phía sau ngài chậm rãi lên lầu, mang thế tử xuống dưới."

"Còn có một lần khác, cũng là thế tử vì không có việc gì làm trong mấy ngày liên tục, nghe nói phủ Ngũ hoàng tử vừa mời một nghệ nhân thuần xà, nên hắn tới phủ Ngũ hoàng tử để xem nghệ nhân thổi sáo ngự xà. Không biết làm sao mà thế tử bắt được con rắn độc kia để đùa nghịch, thế là bị độc vật kia cắn một cái trên cánh tay! May mà xà độc kia không lấy mạng người, thái y cứu trị thích đáng là được, nếu không thì hắn đã……Vì chuyện này mà Ngũ hoàng tử bị Hoàng Thượng khiển trách nặng nề."

"Những việc thế này có nói nữa cũng không hết, thế tử mấy năm nay……lúc nào cũng như bước trên lưỡi đao. Nếu không nhờ Hoàng Thượng cùng trưởng công chúa suốt ngày canh chừng hắn thì không biết còn xảy ra bao nhiêu chuyện nữa. Lúc nào cũng thế……chỉ cần mấy ngày liên tục rảnh rỗi, thế tử tất nhiên sẽ lại thành thế này, lão nô……ngày nào cũng kinh hồn táng đảm."

Chung Uyển gắt gao nắm chặt tay ghế, hít sâu một hơi, tận lực làm ngữ khí của mình tự nhiên một chút, "Úc tiểu Vương gia hắn……không biết quý trọng bản thân tới như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?"

Phùng quản gia bưng một chén trà lạnh lên uống một ngụm, môi giật giật, vẫn chưa nói câu nào.

"Hôm nay ngài đã tới tìm ta như vậy thì chắc cũng có vài phần tín nhiệm đối với ta." Chung Uyển thấp giọng nói, "Ngài muốn ta giúp, ta tất nhiên không dám chối từ, nhưng ta cũng phải biết nên giúp thế nào chứ?"

"Ngươi cứ tìm chút chuyện cho hắn làm là được." Phùng quản gia vội nói, "Để hắn phân tâm vì ngươi, đừng để hắn có tinh lực tra tấn chính mình!"

Chung Uyển do dự nói: "Ngươi nghĩ……ta có thể khiến hắn phân tâm sao?"

"Có thể!" Phùng quản gia chắc như đinh đóng cột, "Nhất định có thể! Chung thiếu gia không biết đó thôi, thế tử rất quan tâm tới chuyện của ngươi."

Chung Uyển cười gượng, không tin chút nào lời lão nói,"Ngài coi trọng ta quá rồi."

Phùng quản gia vội nói: "Ta nói thật! Thiếu gia có nhớ rõ cái lần mà tên Thẩm tri châu kia vào kinh báo cáo không? Hắn tới phủ mượn bạc, thế tử thật sự đáp ứng thỉnh cầu của hắn! Tuy rằng sau khi tri châu kia đi rồi, tính tình thế tử lại bộc phát, còn mượn cớ mình không thoải mái mà đi tìm Tứ hoàng tử, cùng Tứ hoàng tử cãi một trận. Nhưng ta nhìn ra được, mấy ngày đó, thế tử trong lòng vô cùng vui vẻ!"

Chung Uyển dở khóc dở cười.

Úc Xá ở kinh thành che chắn cho Chung Uyển, cam chịu chuyện tư tình của hai người. Chung Uyển cũng

cảm thấy rất khó hiểu. Mỗi khi nhớ tới, trong lòng Chung Uyển vừa chua xót vừa khổ sở, muốn hỏi Úc Xá cho rõ ràng, nhưng rồi lại cảm thấy vô vị.

Tự mình đa tình, hà tất phải như vậy?

Chung Uyển ngước mắt nhìn Phùng quản gia, quyết tâm, "Ta đây cũng có chuyện muốn hỏi……"

Phùng quản gia vội nói: "Thiếu gia cứ hỏi."

Chung Uyển bất chấp tất cả, "Tử Hựu hắn……từng có tình cảm với ta sao?"

Phùng quản gia rụt rè nói: "Năm đó, ngươi cùng thế tử sớm chiều ở chung……thế mà không nhận ra sao? Năm đó thế tử đối xử với ngươi tốt như vậy, tâm tư của hắn rốt cuộc như thế nào……Ngươi thật sự không biết?"

Chung Uyển lắc đầu.

Chung Uyển kỳ thật có hỏi qua Úc Xá.

Lúc ấy Úc Xá mới vừa đẩy lùi được hôn sự, Chung Uyển nói bóng nói gió hỏi Úc Xá, lần này đẩy lùi được, lần sau biết tính sao?

Thiếu niên Úc Xá vẻ mặt hiển nhiên mà nói: "Lần này cả hai bên đều không tình nguyện, tất nhiên muốn đẩy, lần sau nếu gặp người thích hợp thì cưới ngay."

Thiếu niên Chung Uyển nhạt nhẽo đáp: "Ngươi nói phải"

Những lời này Chung Uyển đều khắc sâu trong lòng, từ đó lại không dám nghĩ nhiều nữa.

Trong lòng đều đã rõ ràng, nhưng không biết sao y vẫn muốn hỏi lại một lần nữa, Chung Uyển nói: "Ta phải biết hắn thật sự là có tâm tư kia hay không….thì ta mới……Ta mới kê dược đúng bệnh cho tốt được."

Phùng quản gia cẩn thận suy nghĩ một chút, đập bàn một cái, "Ta cảm thấy là có."

Chung Uyển ngước mắt, Phùng quản gia cũng bất chấp cái gì mà phi lễ không nói, mặt dạn mày dày bảo: "Trong năm đầu tiên ngài rời đi, thế tử có trải qua một đoạn thời gian không tốt cho lắm, cơ hồ là chịu không được nên có một hôm, thế tử uống xong rượu, một mình lẩm bẩm mấy câu, bị ta nghe được."

Chung Uyển gấp gáp hỏi: "Hắn nói cái gì?"

“Hắn nói……”

Thiếu niên Úc Xá đã say khướt, mắt lờ đờ mông lung, ngồi phịch dưới đất, gắng gượng cầm một vò rượu nhỏ tự rót cho mình.

“Không một người nào muốn ta sống……Dưỡng phụ, không thương ta. Mẫu thân, không thương ta……Phụ thân, không thương ta. Sinh mẫu, không thương ta. Huynh đệ, không thương ta. Tỷ muội, không thương ta……” Thiếu niên Úc Xá nuốt xuống một ngụm rượu mạnh, sặc một chút, lại khàn giọng lẩm bẩm, “Quy Viễn……cũng không thương ta.”

Phùng quản gia giấu đi mấy câu phía trước, chỉ nói cho Chung Uyển một câu cuối cùng kia.

Phùng quản gia thấp giọng nói: “Lão nô nhớ rõ, tên tự của thiếu gia là Quy Viễn.”

Chung Uyển nhắm mắt lại, quay đầu đi, không cho Phùng quản gia thấy vẻ mặt của y lúc này.

Rõ ràng năm đó chính ngươi bảo phải thú thê.

Chung Uyển một hồi lâu mới hồi phục lại tinh thần, gật gật đầu.

Phùng quản gia trong lòng chờ mong, nói: “Cho nên ta nghĩ, cái tên thế tử niệm lúc ấy chính là tên của thiếu gia.”

“Hơn nữa, hơn nữa!” Phùng quản gia lại nghĩ tới cái gì đó, vội la lên, “Sau đó mấy ngày, ta có nói bóng nói gió với hắn! Ta hỏi thế tử, có phải hắn đang hối hận vì đã thả thiếu gia đi không, có phải vì luôn cùng thiếu gia sớm chiều ở chung mà sinh ra luyến tiếc, thế tử nói……”

Phùng quản gia cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Thế tử lúc ấy vô cùng thất vọng* mà nói rằng, ”có y thì là phúc phận của ta, mất y thì là số mệnh an bài“.” **

**Vạn niệm câu hôi: một vạn câu đều xui xẻo, ý chỉ tuyệt vọng / thất vọng đến tột cùng.*

***“Đắc chi ta hạnh, thất chi ta mệnh”: nguồn gốc từ câu nói của nhà thơ Từ Chí Ma đầu thế kỉ 20, mang ý là: Biển người mênh mông tìm một tri kỉ duy nhất, tìm ra thì đó là hạnh phúc của ta, tìm không ra thì đó là số mệnh của ta.*

“Hắn lại nói, ”có một số việc từ đầu đã định sẵn là phải chôn giấu trong lòng cả đời, không thể bộc bạch với ai“.”

“Hắn như thế, mà ngươi cũng thế.”

Phùng quản gia ngừng một chút, lắp bắp: "Mấy ngày sau đó, liền có tin tức truyền đến……về chuyện ngươi bị một người nọ bắt ở Kiềm An, ngươi liền nói cho họ biết chuyện giữa ngươi và thế tử."

Chung Uyển thu hồi đau đớn trong lòng, ho khù khụ, phải bưng chén trà lên uống một ngụm.

Phùng quản gia sợ Chung Uyển cho rằng mình đang châm chọc hắn, vội nói: "Thiếu gia đừng hiểu lầm, nhờ mấy lời đồn đãi đó mà tinh thần thế tử tốt hơn nhiều!"

Chung Uyển dựa vào thời gian Phùng quản gia nói mà tính nhẩm lại, kinh sợ phát hiện, hóa ra lúc đó cả y lẫn Úc Xá đều phải chịu đựng quãng thời gian khổ sở nhất.

Trời xui đất khiến, hai người, một người trong kinh thành, một người ngoài Nam Cương, thế nhưng lại nương tựa lẫn nhau mà gắng gượng sống sót.

Chung Uyển thấp giọng nói: "Ngài muốn ta làm gì thì cứ phân phó cho ta, ta tuyệt sẽ không chối từ,"

Phùng quản gia đại hỉ nói: "Vậy là ngươi đáp ứng rồi? Trước mắt sẽ không trở về Kiềm An nữa?"

Chung Uyển gật đầu: "Trước khi chắc chắn hắn không xảy ra việc gì, ta sẽ không đi."

"Chỉ có điều….. Úc tiểu Vương gia lúc trước dù có tình cảm với ta hai ba phần, thì chưa chắc hiện tại hắn vẫn như vậy" Chung Uyển hít sâu một hơi, nói, "Sau này nếu ta có đùa giỡn hơi quá trớn, thỉnh ngài niệm tình năm đó mà cầu Úc tiểu Vương gia lưu cho ta toàn thây."

Phùng quản gia thống khoái nói: "Tất nhiên rồi."

……

Ngày hôm sau, Úc Xá chỉ vừa dùng xong điểm tâm, nhìn Phùng quản gia với ánh mắt không tin nổi, "Ngày hôm qua ngươi đi tìm Chung Uyển? Lúc đã hơn nửa đêm?"

Phùng quản gia lo lắng, thập phần phòng bị mà đáp, "Vâng"

"……" Úc Xá nói, "Ta kêu ngươi đi tra xét, ngươi trực tiếp gặp y hỏi thẳng mặt?"

Phùng quản gia liều mạng, "Ta cảm thấy thế tử sốt ruột muốn biết, nên trực tiếp gặp y!"

Úc Xá nhất thời nghẹn lời.

Úc Xá nghi ngờ mình đã lây bệnh điên cho Phùng quản gia.

"Vậy……" Úc Xá một lời khó nói hết nhìn Phùng quản gia, "Vậy y nói thế nào? Có phải y cảm thấy cả ta và ngươi đều điên hết rồi?"

Phùng quản gia lau mồ hôi: "Không có, Chung thiếu gia nói, nói……nói……"

Úc Xá cảm thấy Phùng quản gia thật khó hiểu, không kiên nhẫn la: "Nói cái gì?!"

Phùng quản gia bán mạng, lớn tiếng nói: "Chung thiếu gia nói! Từ lúc y hồi kinh, thế tử đối với y không gần không nóng, không hề nhớ đến tình nghĩa năm đó. Tâm y bây giờ như tro tàn, buông xuôi mọi thứ, muốn thú hơn mười tiểu thiếp thông phòng, khiến cả khắp thiên hạ này đều biết biệt viện Úc Vương phủ ta bạc tình bạc nghĩa!"

Con ngươi Úc Xá hơi hơi phát run, bên trong còn mang theo vài phần huyết sắc.

Úc Xá giận tới mức cười phá lên: "Hắn cảm thấy ta đối xử với hắn không gần không nóng? Được……Được lắm, ta đây sẽ cho hắn biết cái gì gọi là "gần", là "nóng"."

22. Chương 22

Editor: Miri

"Quy Viễn, ta tới đây là để làm nhục ngươi, nhưng ngươi phản ứng thế này……lại khiến ta có hơi khó xử."

Phùng quản gia đạt được mục đích rồi thì muốn lui xuống, Úc Xá lại đột nhiên nói: "Đứng lại."

Trong lòng Phùng quản gia lộp bộp một tiếng, nhưng nét mặt vẫn như thường, khom người nói: "Thế tử có gì phân phó."

Úc Xá chăm chú nhìn Phùng quản gia, "Chung Uyển bây giờ ngay cả ra ngoài còn hận không thể cách xa Úc Vương phủ mười dặm, y thật sự nói như vậy? Y dám sao?"

Làm sao mà dám.

Tối hôm qua, Phùng quản gia cùng Chung Uyển hàn huyên một hồi lâu, tất cả đều là nói về Úc Xá. Lão đem chuyện nạp thiếp vứt luôn sau đầu, khi trở về biệt viện mới vỗ đùi nhớ ra mình vừa quên mất một chuyện cực kì quan trọng.

Phùng quản gia biết chuyện lão tới Kiềm An Vương phủ sẽ không thể gạt được Úc Xá, hiện tại đành bất lực, chỉ có thể vô căn vô cứ mà nói lung tung.

Lúc đầu Phùng quản gia còn cảm thấy lời lão bịa rất hợp với ngữ khí của Chung Uyển, không ngờ vẫn bị Úc Xá phát hiện ra, lão ổn định tâm thần, hỏi lại: "Không phải Chung thiếu gia cứ không vừa lòng cái gì là nói thẳng ra như thế này sao? Y sao lại không dám?

Úc Xá nghe vậy, trong lòng lại nổi lửa một phen, "Được, hắn gan lắm."

Phùng quản gia đi theo thở dài: "Thế tử rộng lượng cho y."

Úc Xá bị chọc tức, suýt nữa quăng ngã luôn chén trà, "Ngươi đi đi."

Phùng quản gia muốn đi, nhưng thấy bộ dáng của Úc Xá bây giờ thì lại thầm lo lắng cho Chung Uyển, hắn suy đoán tâm tư của Úc Xá, vì an nguy của Chung Uyển mà nói: "Cũng không trách được Chung thiếu gia, y đã hai mươi mấy tuổi, đến giờ vẫn đơn côi chiết bóng. Thánh nhân đều nói, thực sắc tính dã*, lại nói, nhân chi đại dục tồn yên**, y đường đường là một nam tử trưởng thành, trong phòng không có ai mới là kỳ quái."

**Thực sắc tính dã - Để hưởng thụ sắc đẹp thì phải nếm qua thân mật nam nữ (Mạnh Tử)*

***Nhân chi đại dục tồn yên - Tình cảm nam nữ là ham muốn lớn để giúp con người sinh tồn (Khổng Tử).*

Úc Xá nghe vậy, lệ khí quanh thân lại dày lên vài phần, hắn ngước mắt, lạnh nhạt nói: "Ý ngươi là ta kỳ quái à?"

Phùng quản gia hận không thể cho mình một cái tát, cái hay không nói, nói cái dở!

Phùng quản gia vội sửa sai, nói: "Không không……Thế tử nhỏ hơn y! Không vội!"

Phùng quản gia đổ dầu vào lửa, hoàn toàn chọc giận Úc Xá, Úc Xá cười lạnh, "Được rồi……Trong phòng y cô đơn quạnh quẽ đúng không? Ta hiểu."

Phùng quản gia càng nói càng sai, không dám khuyên nữa, ngượng ngùng lui xuống.

Ra khỏi chính sảnh, Phùng quản gia lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, may mà Úc Xá hiện giờ tính tình điên

cuồng, lại bị lửa giận công tâm nên đầu óc càng không sáng suốt, mới có thể bị lừa gạt như vậy.

Tiếng đổ vỡ vang lên, không biết Úc Xá đã đập cái gì trong chính sảnh. Phùng quản gia yên tâm, bị chọc giận tới như vậy, chắc Úc Xá sẽ không còn tâm tư mà đi nhảy hồ băng đâu nhỉ?

Phùng quản gia cảm thấy mỹ mãn, vội vàng đi mà quên mất chuyện của mình, lại còn bị dọa mất mật mấy phen sau đó, nên giờ lão cũng quên luôn việc nhờ người đi truyền tin cho Chung Uyển.

Bên trong Kiềm An Vương phủ, Tuyên Thụy cùng Tuyên Từ Tâm ngồi ở noãn các, cùng nhau nhìn một chén dược.

Tuyên Thụy nhìn chằm chằm chén dược này hết chừng nửa nén hương, rốt cuộc cũng bưng lên.

Tuyên Từ Tâm liếc mắt nhìn hắn, cúi đầu thêu túi tiền cho mình.

Kỳ thật Tuyên Từ Tâm cũng không giỏi may vá, nếu làm một bộ y phục chỉnh tề thì chắc chắn nhìn không nổi, đùa nghịch mấy đồ vật nho nhỏ tinh tế thì lại dễ dàng lòi đuôi. Hai cây hoa mẫu đơn xinh đẹp dưới tay nghề thêu thùa của Tuyên Từ Tâm đều nhìn không ra đâu là lá đâu là hoa.

Áo lông cừu nàng may được một nửa cho Tuyên Thụy đến nay vẫn còn bị nàng ném ở trên giường trong phòng.

Tuyên Thụy bưng dược, cẩn thận nghe nghe, lại buông xuống.

Tuyên Từ Tâm lạnh lùng nói: “Đại ca, có phải dược nguội rồi không? Để muội hâm nóng lại cho huynh nhé?”

“Muội tới đây làm cái gì?” Tuyên Thụy nhíu mày, “Thêu thùa may vá thì làm ở đâu chẳng được?”

“Chờ.” Tuyên Từ Tâm đùa nghịch kim chỉ trong tay, sửa mẫu đơn đã thêu thành lão hổ, thất thần, “Nếu huynh chần chừ tới buổi tối còn chưa uống, muội uống thay huynh.”

Tuyên Thụy bị muội muội đả kích, lại bưng chén dược lên.

Hắn làm như đang thưởng trà mà nếm một chút.

Tuyên Từ Tâm tận lực kiềm chế, không nổi giận.

Tuyên Từ Tâm cúi đầu chọc chọc lão hổ, lần đầu tiên nàng thấy cảm thông cho các vị Hoàng Đế mấy đời,

tại sao chỉ vì cái ngọc tỷ kia mà huynh đệ tương tàn, giương cung bạt kiếm.

Đừng nói là ngôi vị hoàng đế, Tuyên Từ Tâm ngẩng đầu nhìn đại ca của mình, thầm nghĩ nếu ta là một nam tử, thì chắc ta đã cùng ngươi đấu một trận để giành cái tước vị quận Vương này.

Thật sự là……không nhịn nổi nữa.

Tuyên Từ Tâm cảm thán vài câu nữ nhi mệnh khổ, tiếp tục thêu lão hổ của nàng.

Qua một hồi lâu, Tuyên Thụy bưng chén dược lên lần thứ ba.

Lại buông xuống.

Tuyên Từ Tâm chết lặng nhìn Tuyên Thụy, thầm nghĩ nếu ngươi và ta đều là hoàng tử, dù hai ta do cùng một mẫu thân sinh ra thì ta khẳng định cũng sẽ không nương tay với ngươi.

Sẽ sớm ném ngươi tới đất phong mà gặm cỏ thay cơm.

Lại qua nửa canh giờ, có vẻ Tuyên Thụy đã hạ quyết tâm, đứng lên, bưng chén dược, tay run run, lại buông xuống.

Tuyên Từ Tâm đem kim chỉ đang thêu phượng hoàng ném xuống, giựt lấy chén dược, ngửa đầu có ý muốn uống, Tuyên Thụy hoảng sợ, nhào lên đoạt chén về khiến dược đổ hết nửa chén.

"Muội làm gì vậy?!" Tuyên Thụy nóng nảy, "Muội được bao tuổi mà có thể uống cái này?!"

Tuyên Từ Tâm cầm lấy khăn lau lau khóe miệng, "Thế thì làm sao bây giờ? Muội muốn hồi Kiềm An, huynh không uống thì chỉ có thể để muội uống."

Tuyên Từ Tâm ngẩng đầu nhìn Tuyên Thụy, "Huynh chần chừ lâu như vậy không phải muốn để muội uống thay huynh sao?"

"Hỗn trướng!" Tuyên Thụy giận dữ, "Huynh biết huynh nhát gan! Nhưng làm sao huynh có thể hại muội?!"

Tuyên Từ Tâm trong mắt có chút nghi hoặc, Tuyên Thụy bị chọc tức tới mức thở dốc, hắn quở trách Tuyên Từ Tâm thật nặng một hồi, sau đó sai ma ma đưa nàng về phòng.

Tuyên Thụy nhìn nửa chén dược còn sót lại, thở dài, phân phó: "Đi……nấu lại cho ta chén khác, nấu……đặc một chút."

Một lát sau, hạ nhân đưa chén dược tới, lần này Tuyên Thụy không do dự nữa, thừa dịp còn nóng mà đem chén dược đầy uống xuống.

Ngoại viện, Nghiêm Bình Sơn vỗ vỗ tuyết rơi trên người, đi vào phòng Chung Uyển.

"Uống rồi?" Chung Uyển ngồi cách bình phong hỏi.

Nghiêm Bình Sơn gật đầu: "Uống rồi, bây giờ đã bắt đầu sốt, ta muốn đợi tới lúc Vương gia sốt cao mới đi thỉnh thái y thì mới có vẻ nghiêm trọng."

"Được rồi." Chung Uyển nhịn cười, "Có phải là do cãi với tiểu thư không?"

Nghiêm Bình Sơn oán trách nhìn Chung Uyển một cái: "Ngươi kêu tiểu thư qua đó làm cái gì?"

"Để kích động hắn." Chung Uyển thản nhiên nói, "Nếu ta không trở về Kiềm An, Tuyên Thụy phải tự mình lo liệu công việc của Vương phủ, hắn cần phải từng chút trở nên cứng cỏi lên."

"Ngươi thật sự không định quay về?" Nghiêm Bình Sơn muốn nói lại thôi, "Không phải ngươi muốn nạp tiểu thiếp à? Ngày hôm qua người tới tìm ngươi……có phải là quản gia tâm phúc của Úc tiểu Vương gia không?"

Chung Uyển gật gật đầu.

"Nếu lần này có thể thuận lợi hồi Kiềm An, chúng ta sẽ không còn gì phải lo lắng, rốt cuộc có thể yên ổn mà sống." Nghiêm Bình Sơn không đành lòng nói, "Chính ngươi tốn bao nhiêu tâm huyết mới đổi được ngày này, giờ lại muốn bỏ cuộc sống sung sướng, hà tất gì phải làm vậy?"

Chung Uyển cười nhạt, "Ngươi cứ cho rằng ta mệnh tiện, không được một ngày sung sướng đi."

Nghiêm Bình Sơn vội la lên: "Lại nói bậy cái gì?!"

"Không phải nói bậy." Chung Uyển thình lình nói, "Ngươi biết……thư phòng của Sử Kim, Sử lão thái phó gọi là gì không?"

Nghiêm Bình Sơn sửng sốt một chút, không hiểu vì sao Chung Uyển lại đột nhiên nói tới cái này, "Gọi là gì?"

Chung Uyển nói, "Tứ Vi Đường."*

**Bốn chữ "vì", nôm na là bốn cách làm người.*

"Năm đó, ta lần đầu tới phủ thái phó, nhìn tấm biển phía trên cửa thư phòng, cảm xúc dâng trào trong ngực. Ta cảm thấy ba chữ này thật sự rất hay." Trong mắt Chung Uyển mang ý cười, "Bốn chữ vì: tâm vì trời đất, mạng vì bá tánh, học vì hướng đạo thánh hiền, cả đời vì giang sơn thái bình."

"Lúc còn thiếu niên không hiểu chuyện, tâm cao khí ngạo, cảm thấy mấy việc nhỏ nhặt đều không đáng để tâm tới, chỉ có bốn điều này khiến ta cảm thấy đáng để mình hao tâm tổn sức, cảm thấy tương lai nhất định phải được phong hầu bái tướng, thế mới không uổng phí công sức tìm đường trả thù này, nhưng sau này thì……"

"Quên con mẹ nó đi!" Chung Uyển mặt vô biểu tình nói, "Có thể chăm sóc bản thân mình cùng mấy miệng ăn trong nhà, để tất cả đều sống sót đã không dễ chút nào rồi, ta làm gì có năng lực để làm mấy chuyện kia, thái phó đề cao ta quá rồi."

Nghiêm Bình Sơn vội la lên: "Ngươi nếu thấy tiếc cho mạng của mình thì nên cùng chúng ta……"

"Nghiêm thúc." Chung Uyển đánh gãy Nghiêm Bình Sơn, bất đắc dĩ cười, "Nhưng người ta không bỏ xuống được không chỉ nằm trong phủ này."

Nghiêm Bình Sơn cứng lại, nhẹ giọng nói: "Ngươi đối với Úc tiểu Vương gia……"

"Chuyện cũ không cần nhắc lại." Chung Uyển tự rót cho mình một chén trà nhỏ, thổn thức, "Ta không muốn khóc."

Nghiêm Bình Sơn: "……"

Trong lòng Nghiêm Bình Sơn một trận chua xót nhưng cũng thấy buồn cười quá đỗi, hắn suy nghĩ một chút, nói: "Chỉ là……không ai có thể nói trước tương lai"

Chung Uyển gật đầu: "Sinh tử có mệnh, đều là ta tự chọn cho mình."

Lúc mới tới kinh thành, Chung Uyển xác thật là không có ý muốn lưu lại, nhưng nhớ lại lời của Phùng quản gia, Chung Uyển cảm thấy bên này có thể sẽ cần phải dùng đến y.

Giờ đã biết tính mạng Úc Xá lúc nào cũng ngàn cân treo sợi tóc, Chung Uyển làm sao đi được đây?

"Được rồi, trong phủ đã có ta chiếu ứng, ngươi cứ yên tâm." Nghiêm Bình Sơn trấn an Chung Uyển nói, "Vương gia nhát gan không hẳn là chuyện xấu. Miễn hắn gánh vác ổn thỏa, tương lai thú một Vương phi có khả năng lo liệu việc nhà là được, chỉ có tiểu thư……"

Chung Uyển nói: “Không cần ép uổng hôn sự của nàng, phải nghe theo ý nàng, không chiêu được tiểu nữ tế thì thôi, cứ nuôi nàng trong phủ, miễn cho nàng có cái tính tình này lại phải tới nhà người khác chịu ủy khuất.”

Nghiêm Bình Sơn cười khổ gật đầu: “Vâng.”

Đang nói chuyện, người hầu hạ Tuyên Thụy lại tới, nói là Tuyên Thụy không biết sao lại sốt cao, bắt đầu nói sảng. Chung Uyển lập tức sai người đi thỉnh thái y, lại làm tôi tớ hoảng loạn một chút, muốn cho tất cả bá tánh trong kinh biết Tuyên Thụy sắp không xong rồi.

Tôi tớ đi ra rồi, Nghiêm Bình Sơn đứng dậy buông rèm cửa xuống, không cho gió lạnh thổi vào.

“Vậy ngươi tính thế nào?” Nghiêm Bình Sơn hỏi tiếp nói, “Đầu tiên ngươi muốn hàn gắn quan hệ lại với Úc tiểu Vương gia sao? Hàn gắn bằng cách nào? Cần ta giúp đỡ không?”

“Không, chuyện này chỉ một mình ta làm được thôi.” Chung Uyển thật ra cũng đang rất đau đầu, “Cả hai nháo thành thế này vốn cũng đã hơi xấu hổ, tính tình của hắn lại thay đổi rất nhiều……Trước hết ta muốn hòa hoãn một chút, từ từ lấy lòng hắn.”

Nghiêm Bình Sơn không hiểu gì: “Từ từ lấy lòng bằng cách nào?”

Chung Uyển cũng chưa biết cách nào, y nghĩ nghĩ, đột nhiên lại nhớ tới cái gì đó: “Bên Kiềm An vài ngày trước đó có đưa tới không ít thổ sản, đều đã tặng hết rồi?”

“Hết rồi” Nghiêm Bình Sơn nói, “Phần lớn đều đã đưa vào cung, còn biếu tặng một chút qua phủ lão tông thân, chỉ còn thừa một ít.”

“Lấy một chút lá trà gì đó đi.” Chung Uyển nói: “Lấy danh nghĩa của ta mà tặng cho Úc Vương phủ.”

Nghiêm Bình Sơn gật đầu, Chung Uyển lại dặn dò: “Đừng đưa sai chỗ, phải đưa tới biệt viện của Úc Vương phủ.”

Nghiêm Bình Sơn đáp ứng: “Hiểu hiểu, hôm nay trời lạnh, ngươi đừng ra khỏi phòng, cứ để ta lo liệu.”

Nghiêm Bình Sơn dứt lời liền đi, Chung Uyển lo sợ, hy vọng đồ vật y tặng sẽ không bị Úc Xá vứt ra ngoài.

Nghiêm Bình Sơn ra khỏi viện của Chung Uyển liền đi thẳng đến kho chứa, vòng trái vòng phải xem xét một hồi, kêu tiểu quản sự tới, nhíu mày hỏi: “Mấy bao trà mao tiêm còn dư đâu rồi?”

Tiểu quản sự nghĩ không ra: “Còn dư? Không phải ngài nói cái đó không để tặng người, mà là đưa đến cho

mấy chủ tử sao? Chung thiếu gia thích nhất là trà mao tiêm, ngài ấy đã uống hơn một nửa."

Nghiêm Bình Sơn lúc này mới nhớ ra: "Phải rồi, vậy còn mấy vò rượu đâu? Đều là từ Kiềm An mang tới, đâu hết rồi?"

"Trù bếp bên kia muốn chúng……" Tiểu quản sự đúng sự thật nói, "Hôm trước nói phải làm gà hấp rượu nên có bao nhiêu đều cầm đi hết, dùng một nửa, dư lại một nửa thì tiểu thư lại kêu người nấu ngỗng ướp rượu."

Nghiêm Bình Sơn bất đắc dĩ, "Vậy giờ còn dư cái gì?!"

Tiểu quản sự lắc đầu: "Không còn gì cả."

Nghiêm Bình Sơn nổi nóng, tiểu quản sự vội nói: "Có có có……Còn mười con gà nuôi ở Kiềm An đem tới đây, vẫn sống, bây giờ đang nuôi ở dưới bếp!"

"Láo xược!" Nghiêm Bình Sơn nhíu mày, "Đem tặng mấy con gà sống, đập cánh phạch phạch, còn ra thể thống gì!"

Tiểu quản sự bị dọa đến nỗi không dám nói tiếp nữa.

"Thôi." Nghiêm Bình Sơn bất đắc dĩ nói, "Ngươi dẫn ta đi xem."

Hai người đi xem gà quê, Nghiêm Bình Sơn cong eo nhìn lồng nhốt mười con gà mái bị lạnh đến phát run, không vừa lòng lắm, "Sợ hãi rụt rè, lông cũng rớt nhiều, không đẹp chút nào!"

"Đúng là hơi khó coi……" Tiểu quản sự gãi gãi sau cổ, "Vậy tặng trứng gà đi! Mấy con gà này của chúng ta giãy giụa khó coi, nhưng trứng chúng đẻ là thượng phẩm a! Cũng còn rất mới! Lau khô mấy quả trứng kĩ càng, đặt vào giỏ tre nhỏ, phủ lụa hồng lên, ai da……cực kì đẹp mắt!"

Nghiêm Bình Sơn suy nghĩ một chút, thế này thì quả thật tốt hơn là tặng mấy con gà rụng lông, do dự mà gật đầu: "Được, mấy quả trứng cũng coi như đã là thổ sản Kiềm An, vậy ngươi lập tức thu thập, sai người chuẩn bị tốt để đưa đến Úc Vương phủ đi."

Tiểu quản sự vội vàng tung tăng chạy đi.

Hai canh giờ sau, Úc Xá vốn đã bớt giận, bây giờ nhìn một giỏ trứng gà phủ lụa hồng trông cực kì hoan thiên hỉ địa, sắc mặt liền thay đổi.

Phùng quản gia đứng ở một bên, bộ dạng khiếp sợ.

"Ta nghe nói……" Úc Xá ráng áp cơn giận xuống mà bình tĩnh, "Dân thường khi tặng người khác trứng gà đỏ, tức là có ý thông báo trong nhà có hỉ sự, sinh hài tử, đúng không?"

Phùng quản gia dè dặt đáp: "Hình như là vậy."

"Y làm thế là có ý gì?" trán Úc Xá nhíu lại, dần dần tức giận, "Là muốn khiêu khích ta, báo cho ta biết y muốn nạp thiếp, muốn sinh nhi tử?"

"Không không không……" Phùng quản gia vội nói, "Chung thiếu gia nhất định không ý này! Y không dám đâu!"

"Y có gì mà không dám!" trong lòng Úc Xá dâng lên lửa giận cuồn cuộn, bất cứ lúc nào cũng có thể thiêu sạch toàn bộ phủ đệ, "Muốn thú Khoa Phụ, còn tặng ta trứng gà đỏ của y và Khoa Phụ……Còn cái gì mà Chung Quy Viễn không dám làm nữa?!"

Đầu Phùng quản gia đập bình bịch như trống bỏi, hắn cũng rất muốn đập Chung Uyển một trận, lúc trước không phải đã bàn tốt rồi sao? Chuyện này cứ từ từ mà làm, giờ y đang giở trò gì thế này!?

Phùng quản gia tận lực khuyên: "Không không không, nhất định là có hiểu lầm."

"Hắn tiêu rồi……" Úc Xá bị chọc tức tới đỏ mắt, "Kiềm An Vương phủ tiêu rồi, toàn bộ quận Kiềm An, tất cả đều tiêu rồi……"

Phùng quản gia vẻ mặt đau khổ: "Thế tử!"

"Giờ nào rồi?" Úc Xá nhìn ra bên ngoài, "Chuẩn bị xe!"

"Đừng đừng đừng……" Phùng quản gia vội khuyên nhủ, "Sắp tới giờ Hợi rồi, đã nửa đêm, cửa nẻo ngoài ngõ đều đã đóng! Bây giờ đi ra ngoài lại phạm vào lệnh cấm đi lại ban đêm, bên ngoài nước đóng thành băng, tuyết còn đang rơi, đi không được đâu, ngày mai……ngày mai rồi tính."

Úc Xá làm sao mà chịu nghe, cuối cùng vẫn là Phùng quản gia nài ép lôi kéo Úc Xá, ngăn cản hắn.

Úc Xá lửa giận công tâm, uống hết hai cân trà lài mới miễn cưỡng ngủ được.

Cùng lúc đó tại Kiềm An Vương phủ, Chung Uyển sau khi thăm Tuyên Thụy, y liền trở về viện của mình, uống một ngụm trà nóng. Y nhìn mặt nước tĩnh lặng trong chén trà mà xuất thần, đột nhiên cười một cái.

Bây giờ có lẽ Úc Xá đang uống cùng một loại trà với y chăng?

Chung Uyển vừa lo lắng, lại vừa hồi hộp.

Đã nhiều năm y không có cảm giác này.

Chung Uyển nhớ rõ Úc Xá thích uống trà, hôm nay lúc hắn nhận được mấy lá trà đó, không biết hắn sẽ nghĩ thế nào.

Mặc kệ hắn nghĩ gì, quan hệ giữa hai người có lẽ đã hòa hoãn được một ít rồi đi?

Tuy không thể xóa bỏ toàn bộ quá khứ, nhưng lần sau gặp mặt, thấy được nét mặt muốn lấy lòng của y, chắc thần sắc Úc Xá ít nhất sẽ không còn nghiêm nghị lạnh lùng như vậy nữa?

Chung Uyển bỗng nhớ lại vài lần hai người gặp mặt, tim lại đập nhanh một chút. Úc Tử Hựu ôn nhu hữu lễ ngày xưa, bây giờ đã thay đổi quá nhiều.

Chung Uyển buông chén trà, nằm xuống.

Sáng sớm hôm sau, Chung Uyển ra tay kiên quyết, lại sai người đưa cho Tuyên Thụy một liều dược.

Lần này Tuyên Thụy không còn do dự, miệng hắn bây giờ đã khô nóng, biết rõ là độc dược cũng nhận lấy mà uống, không đến nửa canh giờ, Tuyên Thụy lại sốt nặng hơn. Hắn nôn không sót một miếng đồ ăn vừa cho vào bụng, mặt như giấy vàng, thở hổn hển. Tuyên Du không biết gì, lại thấy Tuyên Thụy như vậy, bị dọa đến ngốc, Tuyên Từ Tâm cầm cái khăn lau lau khóe mắt, thấp giọng nói, "Không sao hết, còn có tỷ tỷ mà."

Tuyên Từ Tâm nói chưa dứt câu, Tuyên Du đã chạy tới trước giường của Tuyên Thụy mà khóc rống lên thảm thiết. Tuyên Từ Tâm đứng bên cạnh nhìn hắn khóc, nhớ tới phụ mẫu mất sớm, cũng chảy theo vài giọt nước mắt. Kiềm An Vương phủ trên dưới nhất thời mang đầy vẻ gió thảm mưa sầu, không thể thảm thương hơn.

Chung Uyển lại sai người đi thỉnh thái y, lần này rốt cuộc đã kinh động tới trong cung. Sùng An Đế nghe chuyện liền phái hai thái y tới chỗ bọn họ, thưởng không ít đồ bồi bổ.

Sùng An Đế đã lên tiếng hỏi, tất nhiên các tông thân khác cũng bắt đầu đến thăm. Buổi trưa vừa đến, người thăm cũng nối liền không dứt. Thời tiết thật sự quá lạnh, Nghiêm Bình Sơn sợ Chung Uyển lại tái bệnh, không để y ra cửa nghênh đón, tự mình tiếp đãi khách.

Xe ngựa của Úc Vương phủ cũng tới rồi.

Nghiêm Bình Sơn hoảng sợ: "Người của Úc Vương phủ cũng tới? Ai tới? Úc Vương gia phái người tới?"

"Hình như không phải." người gác cửa cũng bị tầng mây mù dày đặc bao phủ đầu óc, "Nếu là phái quản sự của phủ tới tặng đồ, thì cũng không cần phải dọn đường như vậy chứ? Lại có cả gia tướng tới trước để thông báo……Quản sự Úc Vương phủ ra ngoài cũng uy vũ như thế sao?"

Nghiêm Bình Sơn cả giận nói: "Còn ở đây nói nhảm! Rõ ràng là Úc tiểu Vương gia tới! Người đến chỗ nào rồi?"

Người gác cửa bị dọa đến chết khiếp: "Đến đến đến đến…… Lúc này chắc đã đến đây rồi!"

Nghiêm Bình Sơn không kịp tìm người đi báo Chung Uyển, Úc Xá tới lại không thể không ai đón, hắn căng da đầu, chạy đi nghênh đón trước.

Chung Uyển dậy sớm bởi vì phải đi qua nhìn Tuyên Thụy một cái, lại bị Nghiêm Bình Sơn giáo huấn cho một trận, y không dám lại ra ngoài, đành ở trong phòng có để chậu than mà đọc sách giết thời gian.

Bên ngoài truyền đến vài tiếng bước chân ồn ào, Chung Uyển cũng không ngẩng đầu lên. Hôm nay không ít người tới phủ, y đoán chắc là Nghiêm Bình Sơn lo liệu không xuể, sai người thu lễ trước rồi đưa tới đặt ở viện của y.

Có người gõ cửa hai cái, Chung Uyển ngẩng đầu, "Nghiêm thúc? Vào đi……cửa không đóng."

Cửa bị người đẩy ra, Chung Uyển ngẩng đầu.

Úc Xá mang theo một thân hàn ý, trong mắt lại mang theo hỏa khí, bình tĩnh nhìn Chung Uyển.

Chung Uyển ngẩn ra, nào biết bản thân đầu tiên là bị Phùng quản gia bán đi sạch sẽ, sau đó còn bị Nghiêm Bình Sơn hãm hại tàn nhẫn. Y không biết Úc Xá tới đây bằng cách nào, nhất thời ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn.

Úc Xá không nói một lời, lạnh lùng nhìn Chung Uyển, tận lực áp chế lửa giận.

Nghiêm Bình Sơn từ bên ngoài vội vàng đuổi theo tới, ở ngoài cửa hổn hển nói: "Tiểu, tiểu Vương gia…Đây không phải viện của Vương gia chúng ta! Ngài……"

Úc Xá hơi hơi nghiêng đầu, đôi mắt như cũ nhìn Chung Uyển, trầm giọng nói: "Ta lần đầu tới, không biết đường."

"Không, không sao."

Úc Xá vừa xuống xe là hướng thẳng đến bên này, Nghiêm Bình Sơn ở phía sau đuổi theo chạy tới đổ đầy

mồ hôi, hắn ở ngoài cửa khom người nói, “Ngài, ngài đi theo ta.”

Úc Xá nhìn Chung Uyển thật sâu, xoay người.

Không đợi Nghiêm Bình Sơn thở ra một hơi, Úc Xá đã ở trong phòng đóng sập cửa lại, giơ tay cài chốt cửa cái cụp.

Bên ngoài, một đống tôi tớ bị nhốt ở ngoài cửa, ngơ ngẩn nhìn nhau.

Trong phòng, Chung Uyển: “……”

Chung Uyển nhìn sắc mặt Úc Xá, sao y cảm thấy cái biểu tình này dù ngắm cỡ nào cũng không thể dùng từ “thân thiện” để tả.

Chung Uyển tự ngẫm lại, mình gần đây lại làm cái gì sao?

Rõ ràng không có nha!

Lần trước gặp mặt, Úc Xá bảo y cút, y liền ngoan ngoãn mà cút ngay. Ngày hôm qua, y còn sai người tặng lá trà. Tặng đồ mà còn khiến người ta nổi giận tới vậy hả?

Quanh thân Úc Xá như có lửa đốt phừng phừng, vậy mà khóe miệng lại còn ẩn ẩn ý cười, Chung Uyển bản năng cảm thấy không ổn, có một số việc……tựa hồ không giống như bản thân mong muốn.

Chung Uyển một bên nhanh chóng nhớ lại xem mình gần đây nhất đã làm cái chuyện đại nghịch bất đạo nào mà Úc Xá bị chọc tới mức nổi nóng như vậy, một bên lại theo bản năng mà lùi một bước, “Thỉnh an….Úc tiểu Vương gia.”

Úc Xá nhìn xung quanh phòng một vòng, “Khoa Phụ cùng nhi tử của ngươi đâu?”

Trong đầu Chung Uyển trống rỗng.

Cái gì Khoa Phụ? Cái gì nhi tử?

Úc Xá thấy Chung Uyển không phủ nhận, cười, “Ngươi còn muốn cho thiên hạ biết phủ ta bạc tình bạc nghĩa?”

Chung Uyển càng mờ mịt.

Ai bạc nghĩa?

Chung Uyển nhớ tới lời Phùng quản gia nói, Úc Xá khi điên lên sẽ không nói đạo lý. Y đoán chắc hắn lại phát bệnh, không dám chọc giận hắn, mơ hồ nói: "Phải……Đúng vậy."

Úc Xá giận cực, nhưng biểu tình lại càng thêm dửng dưng, hắn cởi bỏ dây lưng của áo choàng, đem áo choàng dày nặng ném sang một bên, "Ngươi không phủ nhận thì tốt rồi."

Chung Uyển thầm nghĩ tiêu rồi tiêu rồi, Úc Xá đây là thật sự điên rồi.

Chung Uyển nghiêng người muốn trốn ra ngoài, Úc Xá lại một phen nắm lấy cổ tay Chung Uyển, kéo người đến trước ngực.

"Ngươi……" Chung Uyển tận lực ổn định tâm thần, ôm một đường hy vọng, lắp bắp hỏi: "Có phải ngươi lại xem cái thoại bản cổ quái nào không? Sinh……Sinh hài tử?"

Úc Xá nghe vậy, trong mắt lại hiện lên một mạt u quang, thanh âm thấp xuống, "Nghe nói ngươi cảm thấy trong phòng quạnh quẽ?"

Chung Uyển ngây người một chút, thẹn quá hóa giận: "Ngươi tự trọng một chút!"

Úc Xá cười lạnh: "Trong hai ta ai mới là người không tự trọng? Ngươi không phải thấy quạnh quẽ sao……Ta tới ngủ cùng ngươi."

Úc Xá dán Chung Uyển rất gần, lúc nói chuyện hơi thở đều sẽ quét ngang lỗ tai Chung Uyển, Chung Uyển cắn răng, "Úc tiểu Vương gia xông vào nhà một nam tử trưởng thành như vậy, lại cởi y phục mà nhào vào ngực người họ……A, may mà ngươi không phải là cô nương, nếu ngươi là cô nương thì ta đã phải thú ngươi rồi."

"Ngươi nhìn cho kĩ." Úc Xá lôi kéo Chung Uyển, hơi hơi nâng cánh tay của y lên, cưỡng bách Chung Uyển dán vào ngực hắn, "Hiện tại là ai đang nhào vào ngực ai? Ngươi nếu là một cô nương, đừng nói thú, ta sợ là đã làm ngươi có thai luôn đi?"

Chung Uyển chán nản, hắn muốn chống đẩy nhưng ngược lại còn bị Úc Xá trói chặt tay, Úc Xá gắt gao nhìn chằm chằm Chung Uyển, nụ cười đầy ẩn ý, thấp giọng hỏi: "Ngươi…..mang thai được sao?"

Chung Uyển cố gắng giãy giụa thoát ra khỏi Úc Xá, đột nhiên, Úc Xá ngẩn ra một chút.

Hắn nãy giờ dính sát vào Chung Uyển, nên y có cái gì biến hóa hắn đều cảm nhận được ngay.

Lỗ tai Chung Uyển bỗng nhiên đỏ ửng.

Úc Xá dường như phát giác ra cái gì, sắc mặt thay đổi.

Chung Uyển hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

Này là cái chuyện chó má gì?!

"……" Úc Xá vẫn không chịu buông Chung Uyển ra, lúc đầu hắn còn theo bản năng không nghiêng đầu nhìn Chung Uyển, miễn cho hắn không kiềm chế được, nhưng trong miệng vẫn là nói, "Quy Viễn, ta tới đây là để làm nhục ngươi, nhưng ngươi phản ứng thế này……lại khiến ta có hơi khó xử."

Lời editor:

( ) Cương rồi ( ) ( )

Chương này dài ghê….. (° °)

Lâu lâu bạn thấy Úc Xá gọi Uyển là "hắn" thì tức là bản đang giận đó ( )

Còn không thì vài lúc thấy từ hắn hợp hơn hoy

23. Chương 23

Editor: Miri

[Vì lười nên từ chương này trở đi không ghi câu tóm tắt từng chap của tác giả nữa]

Chung Uyển không muốn để Úc Xá thấy vẻ mặt khiếp sợ của mình nên gắng sức làm bản thân bình tĩnh lại từ trên xuống dưới. Y nhắm mắt lại, giả vờ như trước mặt y không phải là Úc Xá, nghiến răng nói, "Phản ứng? Ai cơ?"

Chung Uyển nhận ra Úc Xá đang thoáng lui về phía sau một chút, không đợi Chung Uyển thả lỏng, hơi thở của Úc Xá lại quét ở bên tai Chung Uyển.

Chung Uyển không thấy gì nên thính giác lại càng thêm mẫn cảm, y nghe được Úc Xá đang thì thầm vào bên tai y: "Ngươi phản ứng thì tự mình……"

Úc Xá nói nửa câu lưu nửa câu, cố tình không nói hết ý, lại cố tình cái từ chưa nói ra kia có phần thô tục. Úc tiểu Vương gia tuy không nói ra nổi, nhưng Chung Uyển không ai dạy cũng âm thầm hiểu được cái từ Úc Xá chưa nói ra kia là gì.

Ngươi, phản ứng, thì tự mình, phóng đi.

Mặt Chung Uyển có dày tới đâu cũng phải đỏ, y mở mắt ra, thấy Úc Xá gần sát rạt mặt mình, lại vội nhắm mắt lại.

Tuy Úc Xá bị người ta gọi là điên, nhưng diện mạo so với lúc còn thiếu niên lại có phần anh tuấn hơn, mày kiếm mắt sáng, lúc phát bệnh điên cũng không có thái độ điên cuồng bạo ngược, trái lại còn có phần kích thích người khác. Bị hắn đứng sát nhìn gần như vậy, Chung Uyển không có sao cũng muốn có sao luôn. Chung Uyển nhắm kín hai mắt, từ kẽ răng gằn từng chữ một mà nói: "Trước tiên, ngươi, có thể, thả, ta, ra, không?"

Qua một hồi lâu, Úc Xá mới buông lỏng tay ra.

Chung Uyển xoay lưng lại, rót nửa chén trà lạnh mà uống ừng ực.

Úc Xá cũng không ngờ Chung Uyển sẽ phản ứng như vậy nên cũng không khi dễ y, vô cùng kinh ngạc, hắn so với lúc nãy trông tỉnh táo hơn nhiều. Hắn lùi ra phía sau vài bước, đứng ở trước cửa sổ không dám nhìn Chung Uyển. Một hồi lâu sau, hắn lại đột nhiên phát hiện ra có điều gì đó không đúng lắm.

Úc Xá quay đầu lại, híp mắt nhìn Chung Uyển, "Chung Uyển, thiếp thất kia của ngươi có biết ngươi hăng hái với nam nhân vậy không?"

Chung Uyển ngốc lăng, "Thiếp thất nào?!"

Úc Xá lạnh lùng nói: "Khoa Phụ."

Chung Uyển: "……"

Đầu Chung Uyển đột nhiên như được khai sáng.

Chung Uyển hít sâu, một lát sau đã khôi phục lại như bình thường, y hỏi: "Bên cạnh ta có mật thám của ngươi?"

Úc Xá thập phần thản nhiên: "Đúng thế."

Chung Uyển có chết cũng muốn chết sao cho trong sạch, rốt cuộc cũng thông suốt vì sao hôm nay mình bị Úc Xá giận dỗi nãy giờ, vì cái gì mà mặt trong mặt ngoài của mình đều phải ném đi, "Mật thám kia của ngươi bảo ta muốn thú Khoa Phụ?"

Úc Xá gật đầu.

Chung Uyển bị chọc tức tới thở hổn hển: "Ngươi tin ngay sao?!"

"Hắn theo ta đã mười mấy năm." Úc Xá lạnh lùng nói, "Còn vì chuyện này mà lấy mạng ra thề."

Chung Uyển đột nhiên cạn lời.

Chung Uyển nhớ lại chuyện Phùng quản gia tới tìm mình hôm trước, lại hỏi: "Phùng quản gia có phải cũng nói cái gì với ngươi không?"

Chuyện này cũng không có gì phải gạt y, nên Úc Xá ngồi xuống, kể chuyện tiểu thiếp cùng hai sọt trứng gà, không sót một chữ.

Chung Uyển sau khi nghe xong thì dựa vào vách tường, thở không ra hơi.

Tự nhiên y cũng không biết nên giải thích thế nào.

"Người sống trên đời này……" Chung Uyển bị chọc tức tới mức trong đầu ầm ầm vang lên, "Chỉ có thể dựa vào chính mình, người bên cạnh……Ai cũng không thể tin, cả đời này cũng sẽ không biết được người nào sẽ đột nhiên thọc một đao sau lưng ngươi."

Úc Xá nhíu mày, không hiểu sao Chung Uyển lại không trả lời hắn mà lại nói mấy chuyện này.

Chung Uyển uể oải bảo, "Ta không hề có tiểu thiếp nào hết, không tin thì ngươi cứ lục soát."

"Bây giờ chưa có." Úc Xá lạnh lùng nói, "Chắc là vì nàng chưa được gả cho ngươi?"

Chung Uyển bất lực, thành thật nói: "Chưa gả cũng không có ai hết."

Úc Xá hiển nhiên là còn chưa tin, nhưng sắc mặt so với vừa nãy thì đã tốt hơn một chút.

Trong đầu Chung Uyển không ngừng nhớ lại chuyện mình bị Úc Xá gắt gao ôm ở trong ngực, lại còn có phản ứng. Y nhục nhã và giận dữ đến mức hận không thể nhảy xuống hồ chết quách cho xong.

Trong đầu Chung Uyển hiện tại rối như tơ vò, chỉ muốn nghĩ cách khiến cho Úc Xá quên mất chuyện khi nãy đi. Y sốt ruột muốn đổi đề tài, lung tung hỏi: "Ngươi sao lại muốn quản ta chuyện này chứ?"

Úc Xá ngẩn ra, lát sau lại cười một tiếng.

Tim Chung Uyển đập loạn lên, hụt mất hai ba nhịp.

Úc Xá thu liễm ý cười, lạnh lùng nói, "Bởi vì khắp thiên hạ này đều biết ngươi là người của ta."

Chung Uyển nghẹn lời.

Úc Xá liếc nhìn Chung Uyển từ trên xuống dưới, nhẹ giọng nói: "Lại nói……Dáng vẻ khi nãy của ngươi là vì sao?"

Chung Uyển thầm kêu khổ trong lòng, không thể không nhắc tới chuyện này sao?!

"Chung Uyển." Úc Xá hiểu được chuyện vừa rồi là vì sao, nên lửa giận hắn đè ép trong lòng hai ngày qua thoáng chốc đã tiêu tan hết. Dù vậy, hắn vẫn ung dung nhìn Chung Uyển, "Vừa rồi ngươi như vậy…..là vì sao?"

Chung Uyển nghiêng đầu, không được tự nhiên mà nói, "Lâu rồi ta không có người cùng thân mật, nên nhầm ngươi thành nữ tử."

"Vóc người ngươi cao như vậy, cô nương nhà ai lại có thể ôm ngươi như thế giống ta?" Úc Xá cười nhạo, "Sao nào? Có người có thể ôm ngươi như vậy sao?"

Chung Uyển một chút cũng không muốn nhớ lại chuyện bị Úc Xá ôm trong lòng ngực khi nãy, thầm nghĩ nếu có kẻ khác dám như vậy thì ta đã sớm đưa hắn đi gặp Diêm Vương!

Úc Xá sắc mặt biến đổi, như đột nhiên nhớ tới cái gì, "Chẳng lẽ thật sự có Khoa Phụ?"

"Không có!" Chung Uyển hỏng mất, "Không nói tới Khoa Phụ nữa."

Úc Xá suy tư nhìn Chung Uyển.

Từ lúc hai người gặp lại nhau tới giờ, mỗi lần gặp mặt thì Chung Uyển đều luôn kín đáo phòng bị, khiến

Úc Xá vừa cảm thấy y có phần xa lạ, lại vừa có phần quen thuộc.

Hiện tại Chung Uyển thay đổi rất nhiều, đôi lúc sẽ khiến cho Úc Xá nhớ tới bản thân mình không bao lâu trước đó.

Nhưng hôm nay, vẻ mặt Chung Uyển buồn vui đều hiện ra, nhìn lại có chút giống với bộ dáng y khi còn nhỏ.

"Vậy ngươi nói thật cho ta." Úc Xá gõ gõ mặt bàn, vẫn còn muốn dây dưa chuyện khi nãy, "Ngươi vừa rồi, rốt cuộc là vì sao?"

Chung Uyển căn bản không muốn nhớ tới chuyện vừa rồi, chỉ muốn tìm một chỗ mà chui vào trốn.

Úc Xá ban phát từ bi, đề nghị: "Nếu ngươi nghĩ không ra thì chúng ta có thể thử lại."

"Đừng!" Chung Uyển chịu không nổi loại đùa giỡn kiểu này, hắn do dự, buông xuôi, "Là vì, vì……"

Ánh mắt Úc Xá nhìn y thâm thúy, "Ngươi như vậy là vì ta, hay là vì lời ta nói?"

Chung Uyển suy xét nặng nhẹ, lập tức nói, "Là vì lời ngươi nói"

Úc Xá cười nhẹ một tiếng.

"Sao?" Úc Xá nhìn Chung Uyển, thì thầm, "Ngươi thật sự muốn sinh nhi tử cho ta?"

Chung Uyển đỏ hết cả mặt, hắn cố gắng duy trì bình tĩnh, thấp giọng nói: "Úc tiểu Vương gia……Thỉnh tự trọng."

"Là ngươi không biết tự trọng trước." Úc Xá đứng dậy, không chút để ý nói, "Úc tiểu Vương phi."

Chung Uyển ngây ngẩn cả người.

Trong lòng Chung Uyển hiểu rõ Úc Xá là đang thuận miệng ngả ngớn một câu, ráng tĩnh tâm, giả vờ như không nghe thấy.

"Là hiểu lầm thì tốt." Úc Xá cầm lấy áo choàng, đi tới chỗ của Chung Uyển, dừng trước mặt y hai thước. Đôi mắt hắn nhìn Chung Uyển lạnh lùng, nói, "Còn dùng cớ "nạp thiếp" này dụ dỗ ta tới đây, ta sẽ thật sự muốn cho ngươi thử xem ngươi rốt cuộc có thể mang thai hay không."

Chung Uyển nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm vài câu thanh tâm chú.

Úc Xá xoay người đi đến trước cửa, gỡ then cửa xuống, kéo cửa ra.

Trong tiểu viện của Chung Uyển đứng đầy gia tướng của Úc Xá cùng tôi tớ của Kiềm An Vương phủ, mọi người mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, làm như cái gì cũng không biết.

Úc Xá đứng ở cửa, mặt vô biểu tình nhìn bên ngoài, chậm rãi mặc cho chỉnh tề áo choàng của mình.

Chung Uyển lấy lòng bàn tay che mặt, mắt tuy không thấy gì nhưng dùng chân nghĩ cũng biết, gia phó bên ngoài mà thấy Úc Xá sửa sang lại xiêm y như vậy sẽ nghĩ cái gì trong đầu.

Úc Xá giơ tay xoa xoa cổ, mang theo gia tướng mà đi mất.

Qua một hồi thiệt lâu, Nghiêm Bình Sơn mới nhẹ tay nhẹ chân mà đẩy cửa ra, nghiêng đầu nhìn Chung Uyển một cái.

Chung Uyển ngồi ở trên giường, ngẩng đầu nhìn Nghiêm Bình Sơn, giận sôi máu, "Ngươi khi không lại tặng trứng gà đỏ cho hắn làm gì?!"

Nghiêm Bình Sơn không phản ứng kịp, sững người xong lại vô tội nói: "Không phải chính ngươi kêu lấy danh nghĩa của ngươi, tới chỗ hắn tặng chút thổ sản Kiềm An sao? Hơn nửa lá trà đều pha cho ngươi uống hết, rượu cũng nấu thành đồ ăn, chỉ còn thừa mười con gà mái đã rụng gần hết lông, ta sợ ngươi mất mặt, nên mới không muốn tặng thẳng mấy con gà ấy, sau đó ta……"

Chung Uyển bị Nghiêm Bình Sơn nói đến nhức đầu, xen lời hắn, "Thôi thôi."

Chung Uyển cố gắng áp xuống xuân ý trên mặt, tận lực tỏ vẻ làm như mình rất bình thường: "Phong tỏa tin tức, đừng cho người khác biết hắn đã tới đây."

"Sợ là phong không được." Nghiêm Bình Sơn không đành lòng nói, "Ta cũng không nghĩ tới Úc tiểu Vương gia lại phô trương như vậy, tới phủ của chúng ta còn chặn đường, bốn con phố trước sau đều cấm người đi lại. Gia tướng Úc Vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, tới mức các quý nhân tới phủ chúng ta thăm bệnh bị dọa đến không dám ra cửa, chờ tới lúc Úc tiểu Vương gia đi rồi, thì mới dám từ hậu viện đi ra……"

Chung Uyển sống không bằng chết……Tốt tốt, chuyện Tuyên Thụy bị bệnh tới thập tử nhất sinh không biết có truyền ra được hay không, nhưng Chung Uyển dám chắc chuyện Úc tiểu Vương gia xông vào viện của y, khóa trái cửa phòng rồi cùng y ở chung, khẳng định là có thể truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ trong kinh.

Chỉ cần mấy ngày sau thôi là Giang Nam Giang Bắc gì cũng đều sẽ biết hết.

Mấy thư sinh viết thoại bản kia, nghe xong tin tức chắc sẽ hưng phấn đến phát khóc.

Chờ bọn họ viết xong rồi lại truyền vào trong kinh, chắc là Úc Xá sẽ rất vui vẻ cho xem.

Dù sao kẻ xui xẻo cũng chỉ có mình y mà thôi.

Vất vả lắm mới thủ được tấm thân đồng tử trong hai mươi bốn năm, nói mất một cái liền mất.

Nghiêm Bình Sơn nghiêng đầu nhìn Chung Uyển một cái, muốn hỏi một chút Úc Xá vừa rồi ở trong phòng đã làm cái gì với Chung Uyển, nhưng trong lòng lại cảm thấy chuyện này không thể hỏi.

Chung Uyển không cần nghe cũng biết hắn đang suy nghĩ cái gì, đầu càng đau dữ tợn.

Nghiêm Bình Sơn sợ Chung Uyển ăn mệt không thể kể, lại sợ hắn bị thương ở chỗ khó nói, không mở miệng được, hắn muốn nói lại thôi hết nửa ngày, phun ra một câu, "Ngươi muốn ta lấy nước nóng cho ngươi không?"

Chung Uyển sống không bằng chết, thầm nghĩ ta muốn nước nóng làm cái gì? Là để tẩy sạch cổ tay ta dơ bẩn do bị Úc Xá nắm chặt sao?

Nghiêm Bình Sơn ánh mắt lấp lánh, cảm thấy mình đã nói ra lời không nên nói, thức thời ngậm miệng.

"……" Chung Uyển cũng hết giận rồi, y thiệt tình thực lòng nói, "Ngươi hỏi đi, ngươi hỏi thì ta mới giải thích rõ ràng được. Phủ chúng ta không biết có bao nhiêu mật thám của kẻ khác, ta còn phải nhờ miệng bọn họ chứng minh trong sạch cho ta."

Nghiêm Bình Sơn sợ làm Chung Uyển thương tâm, vội lắc đầu, vẻ mặt như muốn nói ta nhất định sẽ giữ bí mật cho ngươi.

Chung Uyển cả giận la: "Hỏi!"

Nghiêm Bình Sơn giống như bị ép buộc, gian nan nói: "Ngươi có phải đã……"

Chung Uyển hít sâu một hơi, nói năng cực kì khí phách: "Nghe cho rõ, ta, vẫn chưa có mất."

24. Chương 24

Editor: Miri (Torianimereview.wordpress.com)

Chung Uyển nói còn chưa xong nhưng giọng đã rơi xuống đất, Nghiêm Bình Sơn nhìn về phía hắn, trong ánh mắt lại có nhiều phần không đành lòng cùng thương hại.

Chung Uyển cố giấu bớt lửa giận trong lòng, nổi nóng nói chuyện, âm điệu đều thay đổi, "Hai ta chỉ hàn huyên vài câu, cái gì cũng không làm, ta không truy cứu chuyện trứng gà đỏ của ngươi nữa……Nhưng ta cầu ngươi, làm ơn đừng đưa nước nóng tới. Ta không muốn khóc muốn tẩy rửa gì hết, chỉ muốn ngươi nhanh đi ra cho ta."

Nghiêm Bình Sơn lo lắng nhìn Chung Uyển, lưu luyến đi từng bước ra ngoài.

Chung Uyển xoa xoa ấn đường, đóng cửa lại, tự mình tới chỗ chậu nước, vẻ mặt hơi hoảng hốt mà từ từ rửa sạch cổ tay mình.

Da Chung Uyển trắng nõn, nên trên cổ tay bị hằn vài dấu ngân đỏ.

Chung Uyển thở dài thật sâu một hơi.

Khổ tâm giữ mình trong sạch hai mươi bốn năm, cứ thế mà mất luôn……

Con mẹ nó, còn bị mất không rõ vì sao lại mất.

Chung Uyển lại nghĩ tới chuyện mình động tình khi nãy, hận không thể lao đầu vào chậu nước chết đuối cho xong. Sau này còn mặt mũi nào mà gặp Úc Xá?

Thế này còn muốn lưu lại trong kinh gì nữa, sau này gặp hắn một lần thì ném mặt mũi một lần,thấy hắn thêm nhiều lần nữa……chắc mặt mũi ít ỏi sót lại đều sẽ rớt hết trước Úc Xá!!

Chung Uyển xoa xoa tay, cưỡng bách bản thân không được nhớ tới Úc Xá, đi ra cửa hậu viện.

Hai má Tuyên Thụy bị sốt tới ửng đỏ, môi trắng bệch, hô hấp thô nặng, ngực phập phồng liên hồi, hai chân còn thường xuyên run rẩy một chút, nhìn không thể thảm hại hơn.

Chung Uyển nghiêng đầu nhìn thái y đang canh giữ ở trước giường bệnh, hỏi, "Vương gia chúng ta bị làm sao vậy? Cũng đã theo đơn dược của thái y mà uống mỗi ngày, nhưng bệnh không đỡ hơn chút nào, có nên

thay đổi dược không?"

Thái y cũng rất nghi hoặc, "Hôm qua tới xem, cảm thấy Vương gia là bị phong hàn, thình lình phát sốt, hôm nay xem……lại cảm thấy không đúng lắm."

Có nam nhân lạ mặt trong phòng, Tuyên Từ Tâm phải ngoan ngoãn ngồi yên sau bình phong, nghe vậy thì nói, "Lúc đầu đúng là chỉ nhiễm phong hàn, đại ca cũng không mấy để tâm. Nhưng không biết tại sao lại đột nhiên phát sốt, người rốt cuộc hôn mê, uống vào mấy thang dược thì bệnh càng ngày càng nghiêm trọng, giờ ăn cái gì thì phun cái nấy, cứ như vậy……"

Chung Uyển âm thầm tạo áp lực với thái y: "Ban đầu ít nhất còn có thể ăn được hai chén cháo, giờ ăn cái gì đều không nuốt xuống được……Kéo dài chuyện này sợ là sẽ đem bệnh nhẹ biến thành bệnh nặng."

Thái y cũng sốt ruột, vội vàng nói: "Đúng đúng, ngài cho phép ta cùng hai vị thái y khác thương lượng lại một chút, nghĩ thang dược khác cho Vương gia."

Chung Uyển gật đầu: "Phiền ngươi vậy."

Thái y lo lắng sốt ruột chạy đi, Nghiêm Bình Sơn hạ giọng, nôn nóng nói, "Bọn họ còn muốn tiếp tục trị bệnh? Khi nào chúng ta mới xin từ biệt Hoàng Đế?"

"Hoàng Thượng phái bọn họ tới, bọn họ không dám không tận tâm." Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Không sao, bệnh Tuyên Thụy càng ngày càng nghiêm trọng, các thái y sẽ không muốn bị liên lụy sau này, khi trở về tất nhiên sẽ thêm mắm thêm muối bẩm lên Hoàng Thượng. Hoàng Thượng tuy không tin chúng ta, nhưng sẽ tin thái y."

"Các thái y sợ trị không hết bệnh cho Tuyên Thụy, Hoàng Đế cũng sợ chúng ta xảy ra chuyện ở kinh thành khiến ngài không giải thích được với thiên hạ." Chung Uyển nhàn nhạt nói, "Tới lúc ấy thì chúng ta sẽ lại đi xin cáo biệt, Hoàng Thượng cũng sẽ nguyện ý quăng cái phiền toái này đi."

Nghiêm Bình Sơn suy nghĩ một chút, gật gật đầu: "Ngươi nói rất đúng, Hoàng Thượng không quản được thì sẽ mặc kệ chuyện này là thật hay giả, trước hết phải chữa trị bệnh một thời gian cho tốt, chỉ là……tội cho Vương gia."

Nghiêm Bình Sơn lấy khăn ướt trên đầu Tuyên Thụy xuống, đổi một cái mới đắp lên, sầu lo nói: "Ăn cái dược kia tới nông nổi này……thật sự sẽ không sao chứ? Đã ăn tới hai ngày rồi!"

Chung Uyển dửng dưng nói: "Không sao hết."

Nghiêm Bình Sơn nhíu mày nhìn Tuyên Thụy, vẫn không yên tâm nổi, nhìn về phía Chung Uyển, lại nhỏ giọng hỏi: "Lúc trước ngươi ăn bao nhiêu ngày?"

Chung Uyển đạm nhiên nói: “Mười bảy ngày.”

Nghiêm Bình Sơn cứng lại, trong mắt lóe lên một tia xấu hổ, quay đầu không nói lời nào nữa.

Chung Uyển cười, cũng không để bụng chuyện này.

Khi nói chuyện, bả vai Tuyên Thụy run rẩy hai lần, đột nhiên lật người lại, cúi xuống ống nhổ dưới giường mà “ụa” một tiếng.

Tuyên Từ Tâm dùng khăn che lại miệng mũi, buồn bực nói: “Ta về phòng mình trước, có việc gì thì sai người tới gọi ta.”

Dứt lời liền đi mất.

Chung Uyển nhìn bộ dáng thảm hại của Tuyên Thụy, đột nhiên nghĩ đến, mình trước kia ăn dược cũng trông như thế này sao?

Lúc ấy……chính Úc Xá đã chăm sóc cho y.

Chung Uyển ra sức nhớ lại, mình lúc ấy cũng ói sao? Cũng có……bộ dáng dơ bẩn như vậy?

Vậy mà Úc Xá không xách mình ném ra phủ?

Quả nhiên, tính tình hắn lúc thiếu niên vô cùng lương thiện.

Chung Uyển thật sự không nhớ nổi y lúc ấy có nôn hay không,nhưng y có thể dám chắc rằng tình hình của mình tuyệt sẽ không nhẹ hơn Tuyên Thụy bây giờ.

Lúc đó, Chung Uyển nóng lòng muốn truyền tin tức cho Sử lão thái phó. Người của Úc Vương phủ tất nhiên không dùng được, lỡ truyền tin tức mà bị một người có tâm địa phát hiện, thì Sử lão thái phó lập tức bị liên lụy.

Ngoài tôi tớ trong phủ, Chung Uyển cũng chỉ có thể gặp được Úc Xá, nhưng Chung Uyển cũng không tín nhiệm Úc Xá, chỉ có thể tìm đường khác mà đi.

Trong Thái Y Viện có một cái lão thái y chăm sóc Chung Uyển từ nhỏ đến lớn, Chung Uyển muốn mượn lão liên lạc với Sử lão thái phó, cho nên đã giả vờ bệnh hai ngày liền.

Chung Uyển bị bệnh, Úc Xá tất nhiên sẽ thỉnh thái y, nhưng người hắn thỉnh không phải là người Chung

Uyển muốn.

Chung Uyển đề phòng Úc Xá, Úc Xá cũng đề phòng Chung Uyển.

Úc Xá không muốn tìm phiền toái đến cho phụ Vương, cũng không muốn thấy Chung Uyển chuốc họa vào thân.

Chung Uyển giả bệnh hai ngày, bị thái y tâm phúc của Úc Xá rót vào một bụng dược giải nhiệt không hại không lợi, tức giận đến đau của ruột, chỉ còn có thể tìm cách khác.

Chung Uyển dựa vào mấy lý do sinh bệnh mà y học được lúc trước, lén lút tới tiểu dược phòng của biệt viện mà trộm rất nhiều dược liệu. Y không thể lén lút đi nấu dược, chỉ có thể đem dược liệu mài thành phấn, chia thành từng bao nhỏ rồi giấu ở dưới giường mình, mỗi ngày nuốt một bao.

Cứ như thế, Chung Uyển thật sự bị bệnh.

Chung Uyển sợ sẽ khiến cho Úc Xá chú ý, nên lúc đầu đều ngoan ngoãn để cho thái y tâm phúc của Úc Xá chữa trị. Thái y cho dược gì thì y ăn dược đó, nửa đêm không có ai thì y lại ăn vụng dược phấn, cứ như vậy, bệnh càng ngày càng nặng.

Nửa tháng trôi qua, Chung Uyển gầy đi một vòng, còn không xuống nổi giường.

Trong lòng y luôn tâm niệm rằng bản thân nhất định phải chống đỡ, tinh thần vẫn còn dồi dào, thậm chí còn có sức lải nhải với Úc Xá: "Úc Xá…… Lần này ngươi ra sức dưỡng ta, phí bao nhiêu bạc cho ta làm gì. Không cần làm gì cho ta hết, chờ không bao lâu nữa mua cho ta một bộ quan tài thiệt đẹp là được."

Úc Xá ngồi trên ghế bên cạnh, không nói một lời.

Chung Uyển quả thật lắm chuyện, lại yêu cầu thêm, "Ta muốn quan tài…… bằng gỗ nam nạm tơ vàng, không gần đặt trân châu vào miệng ta, đặt ngọc ve là được. Như vậy thì khi ta đầu thai sang kiếp sau, tám phần vẫn sẽ là Sao Văn Khúc……"

Trong mắt thiếu niên Úc Xá ẩn vài phần giận dữ.

Chung Uyển bệnh tới mức váng đầu hoa mắt, nên vẫn chưa phát hiện ra, tiếp tục tìm đường chết: "Ngươi nói xem……Thân phận này của ta, sau này phải chôn ở chỗ nào mới tốt? Quan tài ta đẹp như vậy, ngươi đừng chôn ta ở đồng hoang vu ngoại thành……sẽ……sẽ bị người khác đào đi mất đó. Nhưng ta hẳn là cũng không thể chôn dưới phần mộ tổ tiên Chung gia. Ta rơi xuống nô tịch, không còn mặt mũi nào mà đi gặp tổ tông, thế thì……"

Chung Uyển bất đắc dĩ nói: "Vậy chỉ có thể chôn ở nhà các ngươi thôi, ngươi có thể đem ta chôn ở phần

mộ bên cạnh ngươi không?"

Thiếu niên Úc Xá thấp giọng nói: "Chôn bên cạnh ta làm gì?"

Chung Uyển thản nhiên nói: "Còn có chỗ nào khác đâu, sau này ngươi chôn ta và Úc Vương phi của ngươi cùng nhau đi, được không?"

"……" Úc Xá nói, "Ngươi và Vương phi của ta an táng cùng một chỗ? Còn ta đi chỗ nào?!"

Chung Uyển đùa giỡn Úc Vương phi tương lai một phen, muốn cười nhưng không dám, "Ta lại không cần một ụ đất lớn gì, cùng lắm thì cho ta một cái quan tài nho nhỏ một chút là ổn. Thôi thì như vầy, khụ……Ngươi cho ta đóng một cái quan tài nho nhỏ, đem ta táng ở giữa ngươi và Vương phi. Làm như vậy thì trăm năm sau, ba người chúng ta có thể ở dưới kia vui vui vẻ vẻ chung sống……"

Thanh âm Úc Xá lạnh như băng, "Chung, Quy, Viễn."

Chung Uyển hoảng sợ, cố sức nhìn Úc Xá, khụ hai tiếng, "Làm sao vậy."

Hai mắt Úc Xá đỏ lên, tiến hai bước đến trước giường Chung Uyển, bóp mạnh cánh tay của y, tàn nhẫn nói: "Ngươi rốt cuộc muốn cái gì, tốt nhất nói ngay cho ta biết! Chờ ngươi thật sự chết rồi, mấy cái tính toán vặt vãnh đó của ngươi cũng làm không được."

Trong lòng Chung Uyển lộp bộp một tiếng, hôm nay y thật ra chỉ muốn giả vờ đáng thương, cầu Úc Xá thỉnh lão thái y luôn chiếu cố mình tới mà thôi.

Nhưng trăm triệu không nghĩ tới, Úc Xá đã đoán được từ lâu.

"Thu hồi hết mấy suy nghĩ láu cá nhỏ nhặt của ngươi lại, ta không biết ngươi tự làm mình bệnh bằng cách nào, cũng không biết ngươi rốt cuộc muốn cái gì." Úc Xá thanh âm lạnh băng, "Nhưng nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy, ta có thể bảo đảm với ngươi là sẽ tìm cho ngươi một cái hố có phong thủy tốt nhất ở phần mộ tổ tiên ta!"

Đây là lần đầu Úc Xá thất thố đến như vậy, Chung Uyển nhất thời bị dọa cho đến ngây người, hơn nửa ngày mới nhỏ giọng nói: "Ta……ta muốn Liễu lão thái y đến chẩn bệnh cho ta……"

Úc Xá đẩy Chung Uyển ra, lập tức phân phó hạ nhân đi thỉnh Liễu thái y, lại ra lệnh cho tôi tớ của hắn rời khỏi phòng, tạo điều kiện cho Chung Uyển nói lời bí mật với Liễu thái y.

"Thấy được người ngươi muốn gặp rồi thì mau lập tức khỏe lại."

Úc Xá lạnh lùng nhìn Chung Uyển một cái, đi mất.

Sau này, hắn không tới gặp Chung Uyển nữa.

Mà Chung Uyển được Úc Xá cố tình dung túng, thuận lợi truyền được tin tức cho Sử lão thái phó.

Chung Uyển yên lòng, tinh thần buông lỏng, nhưng độc trong thân thể tích tụ lại mấy ngày nay như mưa rền gió dữ mà phản phệ, cùng ngày hôm đó liền khiến y sốt đến hồ đồ đầu óc.

Lúc ấy, Úc Xá tìm Lâm Tư tới, tiểu Lâm Tư giúp y hạ sốt, ngày đêm chăm sóc Chung Uyển. Nhưng Chung Uyển mãi vẫn chưa tỉnh lại, bệnh cũng không chút nào thuyên giảm.

Lâm Tư cũng chưa từng chăm sóc người khác, tay chân vốn vụng về, giúp Chung Uyển đổi cái khăn ướt thôi mà có thể xối lên mặt Chung Uyển một chậu nước, đút dược cho Chung Uyển mà có thể đút đến đổ hết ra trong cổ áo y. Trong lòng Úc Xá giận tới nghẹn, hồi trước mỗi khi ở cùng Chung Uyển thì hắn lại rợn cả da gà, nhưng bây giờ thấy bộ dáng hai người như vậy, không thể nhịn được nữa mà đuổi Lâm Tư trở về chuồng ngựa, vén tay áo lên, tự mình chăm sóc Chung Uyển.

Chung Uyển nhớ rõ lúc y vừa tỉnh lại, y thấy mình nằm ở trong lòng ngực thiếu niên Úc Xá.

Úc Xá chăm sóc Chung Uyển hết mấy ngày liền, cũng mệt mỏi rã rời, tay vẫn còn cầm khăn mà dựa vào ngủ mê mệt ở đầu giường, vẫn còn đang trong mộng nên không thấy Chung Uyển gối đầu vào ngực hắn.

……

Chung Uyển lúc ấy mới khỏi bệnh nặng, không có tinh thần để nghĩ tới chuyện khác. Nhưng bây giờ nhớ lại, y nhịn không được mà đỏ hết cả tai.

Chung Uyển nhớ rõ, lúc ấy khi y tỉnh lại thì thân thể sạch sẽ thoải mái, y phục chỉnh tề, bộ y phục bị ướt đẫm do chén dược của Lâm Tư lại không thấy tăm hơi. Nội y trên người cũng là đồ mới, đệm chăn dưới thân cũng khô ráo ngăn nắp, nhìn là biết ngay vừa mới đổi xong.

Vậy……đều là do ai đó đổi cho mình sao?

Chung Uyển nhìn Tuyên Thụy bệnh không ra hình người, da đầu tê dại mà nghĩ, lúc ấy mình cũng là cái dạng này đó hả?

Úc Xá kiên nhẫn coi chừng mình bảy tám ngày như vậy……Rốt cuộc trong mấy ngày đó hắn chăm sóc mình thế nào?

Vẻ mặt Chung Uyển thảm không nỡ nhìn, không dám nhớ lại nữa.

Sau khi biết Chung Uyển từng ăn dược hơn mười ngày, Nghiêm Bình Sơn an tâm trong bụng, hôm sau không hề nương tay mà đút dược cho Tuyên Thụy. Thân thể Tuyên Thụy càng không khỏe, các thái y càng sôi nổi mà thỉnh Sùng An Đế tội nghiệp hắn. Chung Uyển lấy danh nghĩa Tuyên Du, lập tức đệ trình tấu chương lên Sùng An Đế. Y mượn cớ trong kinh lạnh lẽo, không phải chỗ dưỡng bệnh tốt, tấu thỉnh Sùng An Đế cho phép bọn họ hồi Kiềm An để từ từ điều dưỡng.

Sùng An Đế không ngay lập tức chuẩn tấu, nhưng cũng không khước từ, chỉ nói không đành lòng để Tuyên Thụy bệnh hoạn lại phải bôn ba đường dài, ngày hôm đó lại sai mấy thái y tới, ban rất nhiều bổ dược.

Chung Uyển hiểu thấu tâm tư Sùng An Đế: Nếu thả bọn họ đi ngay thì sẽ khiến người khác cảm thấy ngài ấy bạc tình bạc nghĩa, mảy may không thèm để ý tới chất nhi bị bệnh nặng. Vậy nên ngài ấy phải làm ra bộ dáng quan tâm, nhất quyết đòi lưu người lại, nhưng sau đó không được nữa thì sẽ tiễn cái phiền toái này đi.

Tâm tình Chung Uyển buông lỏng, bắt đầu dặn dò chuyện hồi Kiềm An với Nghiêm Bình Sơn.

Tại biệt viện Úc Vương phủ.

Tay Úc Xá mân mê một chuỗi hạt châu, thấp giọng nói, "Y sắp đi rồi?"

Mật thám quỳ trên mặt đất, gật đầu: "Kiềm An Vương bệnh không dậy nổi đã vài ngày, dính một chút khí lạnh thôi liền ho khan không ngừng, thái y hết đường xoay xở, nói đại khái là khí hậu không hợp, hơn nữa chịu không nổi thời tiết phương Bắc, cho nên……khuyên Kiềm An Vương hồi phương Nam, từ từ điều dưỡng."

Trong mắt Úc Xá không vui không buồn, dửng dưng nói: "Ta biết rồi, đi đi."

Mật thám đi rồi, chỉ còn lại Úc Xá lẳng lặng ngồi.

Một canh giờ sau, Phùng quản gia lại đến tìm Úc Xá, hắn vẫn ngây người ngồi tại chỗ, không nhúc nhích một li.

Phùng quản gia sợ nhất là lúc hai mắt Úc Xá tĩnh mịch xuất thần như vậy, trong lòng thầm nghĩ không ổn, cười làm lành với hắn, rót cho Úc Xá một chén trà nóng, nhẹ giọng nói: "Vừa rồi ta nghe nói, Kiềm An Vương phải về đất phong?"

"Trong kinh sóng quỷ vân quyệt." giọng Úc Xá có phần khó chịu, "Y không muốn mấy hài tử của Ninh Vương bị liên lụy, cho nên lại phải đi."

Không cần Úc Xá nói tỉ mỉ, Phùng quản gia cũng biết "Y" này là đang nhắc tới ai, Phùng quản gia âm thầm sốt ruột, lần trước lão nói với Chung Uyển không ít chuyện, nhưng Chung Uyển vẫn chưa buông lời chắc chắn là muốn lưu lại hay không.

Đặt mình vào hoàn cảnh của y, lão tất nhiên cũng không muốn lưu lại.

Đi tới đất phong Kiềm An, làm chủ một khu có biết bao nhiêu tự tại!

Phùng quản gia ngẩng đầu nhìn Úc Xá, âm thầm kêu khổ, nhưng còn vị này thì biết làm sao?

Phùng quản gia nhớ tới chuyện vài ngày trước, Úc Xá cười nói muốn nhảy hồ băng. Lão cảm thấy kinh hồn táng đảm, trong lòng quyết tâm thề nếu có kiếp sau sẽ nguyện làm trâu làm ngựa cho Chung Uyển, thấp giọng nói: "Kiềm An Vương phải đi…… Nhưng Chung thiếu gia không nhất định phải đi."

Úc Xá nhìn về hướng Phùng quản gia.

Phùng quản gia đem chén trà nóng đã đổi đặt gần tay Úc Xá, "Kiềm An Vương lần này trở về, sợ là vĩnh viễn sẽ không về lại kinh thành, Chung thiếu gia tuy là không muốn khiến Ninh Vương thất vọng, nhưng….cũng đâu có nghĩa y phải nhất định trở về?

Úc Xá mặt như hồ nước lạnh, không nói lời nào.

Phùng quản gia lại nói: "Ta nhớ rõ……giấy bán thân của Chung thiếu gia còn ở trong tay ngài đúng không?"

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Đúng thế."

"Vậy thì càng tốt." Phùng quản gia cười một cái, "Tất nhiên nếu nhắc tới giấy bán thân với y thì sẽ làm y tổn thương…., nên có thể không cần nói chuyện này. Chung thiếu gia vốn đã từng ở trong phủ chúng ta, năm đó chúng ta……đối với y cũng không tồi."

Úc Xá ngữ khí bình tĩnh: "Không tồi? Ở có nửa năm mà bị bệnh hết mấy lần."

"À à……đúng vậy." Phùng quản gia ngượng ngùng, chuyển đề tài, "Không nhắc tới cái này nữa, thế tử không muốn Chung thiếu gia lưu lại sao?"

Úc Xá lẳng lặng mà nghe, không nói lời nào.

Phùng quản gia thấp giọng khuyên nhủ: "Thế tử ngẫm lại xem, Chung thiếu gia quả thật rất tốt nha, diện mạo tốt, tính tình cũng tốt, nếu có thể lưu y tại trong phủ……"

Úc Xá không khỏi nhớ lại bộ dáng Chung Uyển nằm trong lòng ngực mình mấy ngày trước, yết hầu đột nhiên lại ngứa, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Phùng quản gia cảm thấy đã thuyết phục được, thấp giọng nói: "Ngài muốn giữ lại Chung thiếu gia vốn cũng không có gì không hợp lẽ thường, Kiềm An Vương phủ tuyệt không dám tranh với ngài."

Con ngươi Úc Xá hơi hơi động.

Phùng quản gia bất chấp, nói: "Nếu ngài có tâm tư này, trước để lão nô phân phó hạ nhân, ngài……muốn chuẩn bị một chút Mông Hãn dược không?"

Mông Hãn dược……

*Mông Hãn dược là thuốc gây mê thôi nha =]]

Úc Xá tự nhiên lại nhớ tới chuyện Chung Uyển bị bệnh nhiều năm trước.

Thiếu niên Chung Uyển lúc ấy sốt cao, hôn mê hết cả ngày, mỗi lần Úc Xá đút dược cho y đều phải tốn biết bao công sức. Đút dược cho y xong cũng không thể yên tâm. Chung Uyển sốt một trận lại bị lạnh một trận, thường xuyên đá chăn. Cả ngày Úc Xá đều phải ngồi cạnh giường Chung Uyển đọc sách, thấy y đá chăn một cái là phải lập tức buông sách, thay y chỉnh chăn lại. Chỉ thế thôi cũng tốt, lúc Chung Uyển bị lạnh mới là chết người ta.

Thiếu niên Chung Uyển khi ngủ thì thập phần quấn người, cảm thấy lạnh liền dịch sát bên cạnh Úc Xá, lôi lôi kéo kéo xiêm y Úc Xá mà úp mặt vào trong lòng ngực hắn. Lúc đó Úc Xá đỏ hết cả mặt, đẩy y không ra, đẩy quá lại sợ y ngã xuống giường, chỉ có thể ngoan ngoãn mà ôm y.

Người này còn xấu tính, bị sốt đến mơ hồ thì quơ tay lung tung, bao nhiêu thứ không kéo, lại lấy tay luồn vào y phục Úc Xá, lôi kéo giải khai vạt áo của hắn, khiến Úc Xá giận tới mức hận không thể quăng y xuống, để y tự sinh tự diệt.

Tất nhiên rốt cuộc cũng không quăng y xuống.

Nếu bây giờ cho Chung Uyển uống một chén Mông Hãn dược, có phải y sẽ giống như trước kia, sẽ……

Úc Xá nhắm mắt lại, đau đớn rót một chén trà nhỏ.

25. Chương 25

Editor: Miri

Úc Xá thỉnh thoảng xuất thần, nét mặt không chút cảm xúc, trong lòng Phùng quản gia sốt ruột: “Thế tử không muốn được vĩnh viễn ở chung với Chung thiếu gia sao?”

Úc Xá lẩm bẩm, “Vĩnh viễn……”

Không biết sao hai chữ này lại như triệt để giết mất tâm của Úc Xá, chút ấm áp còn tồn lại trên mặt hắn dần dần tan đi, ánh mắt hoàn toàn trở nên lạnh lẽo.

Khóe miệng Úc Xá hơi hơi nhếch lên, cười hỏi, “Ta còn không biết mình có thể sống thêm được bao nhiêu ngày, có tư cách gì mà nói hai chữ ”vĩnh viễn“?”

Phùng quản gia sợ nhất là nghe Úc Xá nói mấy lời này, lo lắng nói: “Ngài tại sao lại nghĩ tới chuyện này? Thân thể thế tử tốt như vậy, chỉ cần không làm mấy cái chuyện dọa người kia, lo gì không thể sống đến một trăm tuổi?”

Úc Xá nhàn nhạt nói: “Nhưng ta lại thích làm mấy chuyện dọa người, cũng không muốn chịu tội đến một trăm năm.”

Phùng quản gia chán nản.

“Ngươi không cần tự cho mình thông minh, lén lút ta làm mấy việc dư thừa.” Úc Xá rũ mắt, “Cũng đừng nghĩ đến chuyện tính kế y, ngươi đấu không lại.”

Tâm Phùng quản gia thật sự là mệt muốn chết, Úc Xá này căn bản là dầu muối không ăn, không hề giống với người thường, mềm cứng đều không chịu. Một câu nói không đúng thì liền phát điên, làm người ta không biết nên khuyên thế nào. Phùng quản gia cảm thấy chuyện này chắc phải nhờ chính tay Chung Uyển bên kia giúp đỡ, suy nghĩ một chút, cười khổ: “Vậy……thế tử có thể đối xử với Chung thiếu gia tốt hơn một chút không?”

Phùng quản gia cảm thấy nếu Úc Xá có thể đối đãi Chung Uyển tử tế thì chuyện này vẫn có hi vọng.

Úc Xá nhíu mày: “Đối xử với y tốt hơn một chút? Tốt thế nào?”

Phùng quản gia bất đắc dĩ, “Giống năm đó ngài trích ra ba phần ôn nhu đối với y, như vậy đã tốt rồi.”

"Ngươi muốn khuyên y lưu lại?" Úc Xá một câu đã nói toạc ra tâm sự của Phùng quản gia, âm thanh lạnh lùng nói, "Năm đó ta đối xử với y không tốt sao? Không phải y cũng phủi sạch mà đi à?"

Phùng quản gia quả thực không thể nói nổi lý lẽ với hắn, "Ninh vương nuôi dưỡng Chung thiếu gia từ nhỏ đến lớn, y chịu ân trọng như núi với ngài ấy. Tình cảnh lúc đó như vậy, y tất nhiên là phải đi rồi! Còn nữa…."

Phùng quản gia muốn nói lại không dám nói, thanh âm thấp đi rất nhiều, "Mấy ngày hôm đó, cũng chính thế tử đã đuổi hết thủ vệ của biệt viện, lại sai người lấy không ít ngân phiếu đặt ở trong phòng, rõ ràng ngài cố ý thả y đi."

Úc Xá nhớ tới chuyện lúc trước, sắc mặt lại kém đi vài phần, hắn dựa vào lưng ghế, mặt âm trầm, "Lui ra."

Phùng quản gia sợ muốn chết, nhưng vẫn cả gan hỏi: "Nếu tự Chung thiếu gia khăng khăng muốn lưu lại thì sao?"

Úc Xá không chút nghĩ ngợi: "Không có khả năng."

Phùng quản gia chưa từ bỏ ý định: "Nếu thế tử không lưu y, nhưng y lại muốn tới phủ chúng ta ở thì biết nói thế nào? Không lẽ lão nô đuổi y đi?"

Úc Xá ngạc nhiên nhìn Phùng quản gia.

Phùng quản gia quyết tâm, lại nói: "Nếu lúc đó Chung thiếu gia mang hành lý, cứng đầu cứng cổ muốn dọn vào phòng ngủ của thế tử thì biết làm sao bây giờ? Thỉnh thế tử cho ta một lời chắc chắn, nếu ngài không muốn lưu y thì lão nô sẽ sai gia tướng đốt hành lý của y, ra sức đánh y một trận rồi đuổi ra ngoài cửa!"

Úc Xá ngẩn ra một lát, nhíu mày hỏi: "Có phải tại ngươi sớm chiều ở chung với ta nên cũng phát điên rồi?"

Phùng quản gia cứng đầu, "Lão nô chỉ muốn nghe thế tử nói một lời chắc chắn thôi."

Trong mắt Úc Xá âm tình bất định, hai mắt nhìn Phùng quản gia, đứng dậy đi mất.

Lần này Úc Xá vẫn chưa hoàn toàn cự tuyệt, Phùng quản gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy chuyện này vẫn còn một đường hy vọng. Lão suy nghĩ một chút, vội vàng viết một lá thư, sai người ngày mai tránh mặt Úc Xá mà đưa lá thư này tới Kiềm An vương phủ, giao tới tay Chung Uyển.

Ngày hôm sau, trong Kiềm An vương phủ, Chung Uyển nhìn lá thư trong tay, nhìn thật lâu vẫn không nói lời nào.

Phùng quản gia nói với y là nếu có ý niệm muốn lưu lại trong kinh, không cần nói với Úc Xá biết trước. Y cứ tiễn người của Kiềm An vương phủ đi rồi trực tiếp mang hành lý dọn tới biệt viện Úc vương phủ, ở tại phòng ngủ của Úc Xá, thoải mái ăn ngủ với Úc Xá là được.

Chung Uyển kinh ngạc quá chừng.

Lão Phùng quản gia này có biết hôm qua y mất mặt tới mức nào không!?

Úc Xá mới chỉ ôm y có một chút thôi mà thiếu chút nữa, y đã……

Đã như vậy mà y còn trực tiếp "Cùng ăn cùng ngủ" với Úc Xá, có khi nào hắn sẽ cảm thấy bị y chiếm tiện nghi đến phát điên luôn?

Không chỉ thế, Phùng quản gia còn cố ý bồi thêm một câu, Chung Uyển không cần băn khoăn gì hết, cứ liều mạng quấn lấy Úc Xá là được.

Liều mạng quấn lấy Úc Xá?

Quấn kiểu nào?

Nửa đêm đi xốc chăn Úc Xá lên rồi cởi áo của hắn sao?

Làm thế thì Úc Xá sẽ lấy đao thọc chết y luôn ấy chứ.

Chung Uyển nắm chặt lá thư, trong lòng không bình tĩnh nổi một hồi lâu.

Sao mà nguy hiểm trăm bề vậy!

Chung Uyển đốt tờ giấy đi, lẩm bẩm, "Muốn lưu lại trong kinh mà cũng khó như vậy sao……"

Đang lúc nói chuyện, hạ nhân bên ngoài gõ cửa phòng Chung Uyển, hỏi y có muốn thu dọn hay không.

Chung Uyển thu liễm tâm tư, gật đầu: "Được rồi."

Chung Uyển hôm nay muốn vào cung.

Bệnh Tuyên Thụy ngày càng nghiêm trọng, Sùng An Đế muốn kêu người tới cung để thăm hỏi một chút, trong Kiềm An vương phủ cũng chỉ có Chung Uyển đi được.

Tuyên Từ Tâm chờ ở chính sảnh, thấy Chung Uyển đi tới thì đứng dậy, thập phần không an tâm mà nhỏ giọng oán trách, “Sao lại phiền toái như vậy? Không thể hỏi thái y sao?”

“Ngài ấy triệu ta tới hỏi thăm là chuyện tốt.” Chung Uyển cười, “Hoàng Thượng không hỏi, ta làm sao mà nói chuyện trở về Kiềm An?”

Tuyên Từ Tâm nhớ tới lần trước nàng vào cung mà canh cánh trong lòng, “Lần trước ngài ấy đột nhiên nói muốn gặp ngươi, sai người mang ngươi đi, một hồi lâu mới thả ngươi ra, ta ở cửa cung chờ sốt ruột, suýt nữa quay trở lại đi tìm ngươi.”

Chung Uyển ngẩn ra, từ từ nhớ lại.

Lần đó, Tuyên Từ Tâm vào cung, Chung Uyển bị Úc Xá đùa giỡn ở Tàng Thư Các, sau đó……

Chung Uyển không khỏi nhớ tới những điều lá thư khi nãy ghi.

Phùng quản gia rốt cuộc có ý gì?

Tiễn mấy người Tuyên Thụy đi rồi, y phải lập tức dọn thẳng tới biệt viện Úc vương phủ mà ở?

Cứ như thế……mà qua ở chỗ hắn sao?

Hành lý của Chung Uyển thật ra không nhiều lắm, cũng chưa tới mức cần phải mướn xe ngựa thồ đi.

Có khi nào Phùng quản gia bên kia đều đã chuẩn bị đầy đủ đồ đạc cho y rồi không?

Lại còn phải liều mạng mà quấn lấy Úc Xá.

Chờ tới buổi tối mà quấn lấy hắn.

Cứ thế là được à!?

Để phòng ngừa Úc Xá thọc chết mình, chắc là phải trói hắn lại trước?

Nhưng mà mình đánh không lại hắn.

Hay là hạ chút dược cho hắn?

Trước kia Chung Uyển đã từng hạ dược Úc Xá rồi, tuy chỉ là thả vào trong rượu một chút Mông Hãn dược, nhưng thiếu niên Úc Xá liền mê man ngủ, tha hồ để người khác tùy tiện đùa nghịch.

Lúc ấy Úc Xá đã rất anh tuấn rồi, so với hiện tại thì mặt mày trước kia có phần ôn nhu hơn, nhưng lúc ngủ lại có một chút lạnh lùng. Lúc ấy, Chung Uyển nhìn Úc Xá ngủ đều có chút hơi xấu hổ, còn phải tự véo tay mình.

Úc Xá của bây giờ thì……

Hầu kết Chung Uyển run lên, y không dám.

Úc Xá bây giờ nếu có bị hạ dược cho mê man, thì chắc cũng sẽ thập phần khiến người ta sợ hãi.

"Chung Uyển? Chung Uyển?"

Chung Uyển hoàn hồn, "A? Làm sao?"

Tuyên Từ Tâm bất đắc dĩ, đem lò sưởi tay của mình đưa cho y, "Đi sớm về sớm, Hoàng Thượng cho chúng ta đi thì tốt, không cho……thì lại nghĩ cách khác, không cần chọc giận ngài."

Chung Uyển cười: "Tất nhiên rồi, yên tâm đi, nhiều nhất hai canh giờ thôi đã trở lại."

Chung Uyển nhận lò sưởi tay, xoay người đi.

Chung Uyển không dám ôm hy vọng quá lớn, Sùng An Đế sẽ không quá để tâm chuyện sống chết của Tuyên Thụy, ngài giữ hắn ở lại mấy ngày này chỉ là để giữ mặt mũi, Chung Uyển giúp ngài ấy diễn, hiện tại không được thì còn phải chờ thêm mấy ngày, nhưng hắn là sẽ thả bọn họ đi.

Chỉ cần có thể ra khỏi kinh trước khi Tam hoàng tử Tuyên Cẩn chết là được.

Trong Kiềm An vương phủ có không ít người của Úc Xá, Chung Uyển chân trước mới vừa đi, Úc Xá chân sau đã nhận được tin tức.

Úc Xá thấp giọng nói: "Đem y phục tới cho ta, ta muốn vào cung."

Tôi tớ hầu hạ Úc Xá vội đi.

Thân phận Úc Xá không giống người khác, từ nhỏ đã ra vào cung cấm mà không cần thông báo bất kì ai, các hoàng tử còn không có được đãi ngộ như hắn.

Vào cung, Úc Xá lại không cố tình đi tìm Chung Uyển trước.

Ngay cả bản thân Úc Xá cũng không rõ vì sao mình lại tới đây.

Lời của Phùng quản gia khiến hắn tâm phiền ý loạn, làm đầu óc của hắn không minh mẫn bằng lúc bình thường.

Úc Xá cũng không muốn để Chung Uyển lưu lại, nhưng cứ nghĩ đến cảnh Chung Uyển sẽ như trước kia sớm chiều ở chung với mình, Úc Xá lại có phần do dự.

Nhưng lúc đó, không phải Chung Uyển cũng đã đi mất sao?

Phùng quản gia vì sao phải lăn lộn làm chuyện này tới vậy, Úc Xá trong lòng hiểu rõ.

Úc Xá thấp giọng cười, mặc kệ là vì cái gì, kỳ diệu thay, tất cả mọi người đều không ai hy vọng hắn chết đi.

Úc Xá vô thức đi tới chỗ hồ nước xanh bích, nhìn dòng nước trong veo tĩnh lặng mà xuất thần.

Trong cung khí hậu ấm áp, nên mấy hồ nước ở đây cũng chưa kết băng.

Úc Xá nhìn nước hồ xanh thẳm, xoay người ra khỏi chỗ ngôi đình ngắm cảnh, thẳng tắp tới bên cạnh hồ, ánh mắt trống rỗng nhìn mặt hồ sâu không thấy đáy.

Cứ như vậy mà nhảy xuống là tốt nhất.

Ai cũng sẽ đều trong sạch.

Từ chỗ lương đình truyền đến vài tiếng bước chân, Úc Xá nhíu mày.

Tại thời điểm này vì sao lại luôn có người tới phá đám.

"Sao y lại vào cung?"

Tại lương đình, Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh dựa vào lan can, không kiên nhẫn nói: "Lại còn bắt ta phải chờ? Quy củ gì thế này?"

Tùy tùng của Tuyên Quỳnh phụ họa: "Đúng thế, thiệt kì quái hết sức, bất quá cũng không phải là vì Hoàng Thượng nể mặt Chung Uyển, mà là vì muốn hỏi bệnh tình của Kiềm An vương."

"Không thể hiểu nổi." cứ nhắc tới Chung Uyển là Tuyên Quỳnh lại cảm thấy một vạn cái không thoải mái, "Phụ hoàng thiên vị biểu huynh thì thôi, còn cố tình xem trọng Chung Uyển, lúc ta còn ngồi đọc sách cùng y trước kia……Chung tài tử tâm cao khí ngạo, ngoài Tuyên Thụy ra thì không thèm nói chuyện với ai khác, một kẻ đi theo bồi Thái Tử đọc sách mà lại mang bộ dáng như y, đúng là độc nhất vô nhị."

Tùy tùng cười cười, "Tâm cao khí ngạo, giờ không phải cũng chỉ còn là một tên nô tài sao? Năm đó cũng nhờ chủ tử nhân từ, bằng không thì ngài đã mua y về làm thịt rồi, chỉ tiếc là……y lại bị Úc tiểu vương gia mua đi."

"Cái gì mà tiểu vương gia! Còn chưa có được tập tước đâu." Tuyên Quỳnh bực bội, "Hắn sớm được tập tước thì tốt rồi……Cứ để nửa vời thế này lại càng khiến cho bao người phiền lòng."

*Tập tước: Kế thừa tước vị từ người thân.

Úc Xá thân thế không rõ, Tuyên Quỳnh đã sớm có lòng nghi ngờ, lo lắng hắn thật sự là thân tử của Sùng An Đế, sau này sẽ ngáng đường của mình. Tùy tùng cũng rõ lòng chủ tử mình, hạ giọng nói: "Tai vách mạch rừng."

"Nơi này không phải không có ai sao?" Tuyên Quỳnh tuy nói như thế, nhưng cũng không nhắc tới chuyện này nữa, ngược lại còn cười nói, "Ngươi có nghe là ngày hôm qua, biểu huynh tới Kiềm An vương phủ, ha……Hình như là đi tìm Chung Uyển."

Tùy tùng đi theo cười nhẹ một cái.

"Chung Uyển quả thật rất đẹp mắt, ta khi nãy cũng từ xa liếc nhìn y một cái, so với trước kia còn thanh tú hơn, chỉ tiếc……" Tuyên Quỳnh cười, "Chỉ tiếc y lại là một tiện nhân."

Tùy tùng ra vẻ khinh bỉ, nói: "Y trước kia không phải bám theo Úc tiểu vương gia sao? Hiện tại gặp được chủ cũ, ai biết y sẽ lại dùng cách gì để lấy lòng hắn."

"Năm đó ta cũng muốn mua y về, nhưng mẫu phi không cho, cữu cữu cũng không cho." Tuyên Quỳnh cười lạnh, "Cũng thật buồn cười, cữu cữu lúc ấy canh phòng ta nghiêm ngặt, nói không được dính vào chuyện của Ninh vương phủ, nhưng lại quản không nổi nhi tử của mình, để Úc Tử Hựu mua Chung Uyển về."

"Chao ôi, ai quản được Úc tiểu vương gia." Tùy tùng cười nói, "Mặt khác……càng thương, quản càng nghiêm, Úc vương gia thương ngài, cho nên cái gì cũng đều phải quản, Úc tiểu vương gia sao……Bất quá là vật trang trí thôi."

"Đúng vậy……" Tuyên Quỳnh không biết lại nghĩ tới cái gì, đột nhiên nở nụ cười, nghiêng đầu nói thầm vài câu với tùy tùng, hai người đều nở nụ cười, Tuyên Quỳnh phân phó, "Ngăn đón y, nhất định phải thay ta ngăn y lại! Ra khỏi cung rồi thì y chỉ còn là một tên nô tài!"

Tùy tùng chần chờ một lát, khuyên nhủ: "Thôi bỏ đi, Chung Uyển cũng không phải hạng dễ chọc."

"Có cái gì không dễ chọc? Ngươi……" Tuyên Quỳnh thấp giọng cười nói, "Cứ nói là biểu huynh muốn gặp y! Y nhất định sẽ đi theo."

Tùy tùng còn muốn khuyên tiếp, nhưng Tuyên Quỳnh cười nói: "Có gì mà lo, ta chỉ là muốn ôn chuyện với y thôi, ha ha……Mà dù y có trở về làm ầm ĩ, ngươi nghĩ xem cữu cữu sẽ che chở ta hay là che chở cho biểu huynh? A…… Cữu cữu cớ gì phải giữ thể diện cho biểu huynh chứ!"

Tùy tùng cười gượng: "Này là hiển nhiên rồi, ai đối với Úc tiểu vương gia đều chẳng là ngoài mặt nói tốt, sau lưng thì thấy hắn phiền phức muốn chết đâu?"

Tuyên Quỳnh càng nghĩ càng cảm thấy có lý: "Ha ha……Chung Uyển lát nữa thấy ta, biểu tình kia chắc sẽ ha ha ha ha……"

Tại đình ngắm cảnh, Úc Xá mặt vô biểu tình mà lẳng lặng nghe.

Úc Xá cúi đầu nhìn hồ nước, vẫn là rất muốn nhảy xuống. Nãy giờ hắn vẫn luôn đi xuống, muốn chìm sâu dưới đáy hồ, kết thúc mọi chuyện.

Chết xong rồi thì rốt cuộc cũng không cần nhìn thấy mấy người này nữa, nghe không thấy những lời này nữa.

Úc Xá đi hai bước trong nước, lên lại chỗ đình ngắm cảnh, thấy Tuyên Quỳnh mang theo tùy tùng đi qua hành lang bên kia rồi.

"Ngươi đừng đi theo ta, đi bố trí trước đi." Tuyên Quỳnh nhịn cười, "Nhất định phải giả cho giống một chút, đúng rồi! Biểu huynh hôm nay cũng vào cung đúng không? Ha……Cũng quá đúng lúc đi! Ngươi giả dạng tùy tùng của hắn, Chung Uyển nhất định sẽ không nhận ra, đến lúc đó……"

Tuyên Quỳnh bỗng nhiên dừng chân lại, hoảng sợ, lắp bắp nói: "Biểu……Biểu huynh."

Úc Xá đứng ở hành lang, sắc mặt âm trầm.

Tuyên Quỳnh không biết bị Úc Xá đã nghe được bao nhiêu, trong lòng bất an, cười gượng nói: "Biểu huynh sao lại tới đây?"

Hai tròng mắt Úc Xá đỏ lên, đôi môi trở trắng bệch, Tuyên Quỳnh vốn rất sợ hắn, trong lòng càng bất an tợn, lo sợ nói: "Sao, sao lại……"

Úc Xá nhìn chằm chằm Tuyên Quỳnh, thình lình cất lời: “Ngươi hi vọng ta chết đi đúng không?”

Tuyên Quỳnh miễn cưỡng cười nói: “Huynh……huynh nói cái gì vậy?”

Úc Xá lầm bầm trong miệng: “Ngươi sợ ta nếu chết sớm thì không có ai giúp ngươi khống chế Tuyên Cảnh, nhưng trong lòng, ngươi lại hi vọng ta có thể xảy ra bất trắc, đúng không?”

Tuyên Quỳnh sợ tới mức không còn nghe rõ Úc Xá nói gì, chỉ cảm thấy bộ dáng Úc Xá lúc này thập phần dọa người, hắn hơi hơi hé miệng, muốn giải thích, lại nói không ra lời.

Úc Xá nghiêng đầu nhìn hồ nước bên cạnh, “Nếu bây giờ ta nhảy xuống, ngươi vui không?”

Tuyên Quỳnh cả người phát run, “Nhảy, nhảy xuống?”

“Ta tìm chết nhiều lần như vậy……” Úc Xá nhìn Tuyên Quỳnh, thanh âm khàn khàn, “Thế này thì có gì là kỳ quái?”

Tùy tùng của Tuyên Quỳnh đoán là Úc Xá đã nghe được lời nói vừa nãy của hai người, mạnh mẽ tự trấn định, nói: “Tiểu, tiểu vương gia……điện hạ chúng ta vừa rồi chỉ là nói vui thôi, không, không hề nghĩ đến chuyện động vào Chung Uyển.”

“Chung Uyển……” đầu Úc Xá tự nhiên đau lên, hắn cúi đầu, nhíu mắt một chút, “Chung Uyển phải về Kiềm An……”

Tuyên Quỳnh không phải lần đầu tiên thấy được bộ dáng phát điên của Úc Xá, hắn cố gắng ổn định tâm thần, lắp bắp nói, “Đúng thế, chúng ta chỉ là……nói đùa thôi, ta chưa nói muốn làm gì Chung Uyển mà, chỉ là……chỉ là muốn gọi y tới đùa một chút.”

“Chung Uyển……” Úc Xá thấp giọng cười, “Khi ta chết đi rồi…thì Chung Uyển sẽ là của ngươi, đúng không?”

“Ta chết rồi……thì tất cả mọi người đều sẽ sống tốt, đều trong sạch……”

Úc Xá nghiêng đầu nhìn hồ nước phía trước, lẩm bẩm, “Ai cũng đều muốn ta chết……”

Tuyên Quỳnh bị Úc Xá hù tới chết rồi, hắn lo lắng Úc Xá sẽ đem chuyện vừa rồi nói cho người khác, lòng nóng như lửa đốt, trong lòng hắn càng trở nên tàn nhẫn, nói, “Đúng thế……Ngươi chết rồi thì ai cũng sẽ trong sạch.”

Úc Xá nhìn hồ nước, ở đáy hồ sâu thẳm kia như luôn có cái gì mê hoặc hắn, khiến hắn muốn được giải thoát.

“Giúp các ngươi trong sạch, nhưng……” trong mắt Úc Xá toàn là lệ khí, lập tức quay qua nhìn Tuyên Quỳnh, “Vì sao ta lại muốn giúp các ngươi trong sạch?”

Tuyên Quỳnh bị dọa đến thiếu chút nữa là quỳ xuống, Úc Xá đột nhiên tiến lên một bước, túm chặt cổ áo của Tuyên Quỳnh, thấp giọng cười, “Ngươi cũng muốn y đúng không? Cữu cữu của ngươi cũng muốn như vậy, đúng không? Các ngươi đều hi vọng ta chết sớm, có đúng không……”

Trong đầu Úc Xá hiện lên vô số đoạn kí ức ngắn ngủi, khiến đầu của hắn đau muốn nứt ra.

Thanh âm Úc Xá phát run, “Ngươi hi vọng ta nhảy xuống dưới, ngươi muốn ta nhảy xuống……”

Úc Xá cứ nắm chặt Tuyên Quỳnh như vậy, làm hắn đột nhiên nhớ tới, hôm qua, hắn cũng đã lôi kéo Chung Uyển như thế này.

Chung Uyển nằm ở trong lòng ngực của hắn, động tình.

Úc Xá thấp giọng cười: “Nhưng ta bây giờ, đột nhiên lại không muốn chết nữa.”

Tuyên Quỳnh bị dọa đến phát khóc, khụt khịt một tiếng, Úc Xá cúi đầu xem Tuyên Quỳnh sợ tới mức mặt trắng bệch, ngực đột nhiên dâng lên một trận ghê tởm.

“Ngươi mà xứng có y sao!” Úc Xá chán ghét đẩy Tuyên Quỳnh ra, một tay đẩy mạnh người xuống nước, lạnh giọng cả giận nói, “Muốn chết thì ngươi tự mình chết trước!”

Tuyên Quỳnh ngã vào trong nước, như một con heo sắp bị mổ mà gào lên. Hắn vốn không sợ nước, nhưng đột nhiên ngã vào hồ nước lạnh như băng lại khiến hắn lập tức chìm xuống.

Tùy tùng của Tuyên Quỳnh bị dọa đến ngây người, không hề ngờ chuyện lại xảy ra như thế này, đang yên đang lành, sao lại là chủ tử của mình bị ngã xuống? Tùy tùng như phát điên mà la lên, thị vệ xung quanh lập tức vọt tới.

Úc Xá đứng bên cạnh, sửa sang lại ống tay áo, mặc kệ những người này la to ầm ĩ. Đột nhiên trong lòng hắn cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, đầu óc cũng không còn rối loạn.

Úc Xá hít sâu một hơi, thần sắc thản nhiên mà đi mất.

Tuyên Quỳnh vừa rồi mới nói cái gì nhỉ?

Ra cung bây giờ……là có thể đi đùa giỡn Chung Uyển sao?

26. Chương 26

Editor: Miri

Chung Uyển cảm thấy vận số năm nay của mình quá sức xui xẻo.

Vất vả lắm mới có cơ hội được diện thánh, chưa kịp mở miệng xin hồi Kiềm An cho Tuyên Thụy, bên ngoài đột nhiên lại có người tới truyền: Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh rơi xuống nước.

Trong lòng Chung Uyển cả kinh, đột nhiên nhớ tới lời đồn đãi mấy ngày nay —— các hoàng tử phạm phải nước sông Hoàng Tuyền.

Sắc mặt Sùng An Đế đột nhiên thay đổi, mặc kệ Chung Uyển đang trước mặt, lạnh lùng nói: "Người đi theo Tuyên Quỳnh đâu?! Tại sao lại để hắn ngã xuống? Tuyên Quỳnh bây giờ như thế nào?!"

Thị vệ đến thông báo không gánh nổi tội lớn như vậy, dập đầu nói: "Thị vệ và tùy tùng đi theo Ngũ điện hạ hiện đã bị bắt lại toàn bộ, còn đang muốn thẩm tra bọn họ. Ngũ điện hạ hiện giờ bị đưa đi nằm trong Thiên Thu Điện, Úc Phi nương nương cùng thái y đều đã qua đó."

Sùng An Đế lòng nóng như lửa đốt, sai người đi xem Tuyên Quỳnh, lại sai người mang tùy tùng của Tuyên Quỳnh đến.

Lúc này Chung Uyển vốn nên lui xuống, nhưng y thật sự muốn biết cái tên Tuyên Quỳnh đáng ghét kia có chết hay chưa, do dự một lát rồi im lặng mà đứng một bên, giả vờ như mình không có ở đây.

Không bao lâu, tùy tùng Tuyên Quỳnh đã bị dẫn tới. Tùy tùng kia từ hông xuống dưới đều bị nước hồ làm cho ướt sũng, còn không kịp thay y phục. Hắn bây giờ bị lạnh tới phát run, nói chuyện còn không tròn câu.

Không chờ cho Sùng An Đế truy vấn, mồm miệng tùy tùng kia thuật lại câu được câu mất chuyện xảy ra vừa rồi, muốn tránh nặng tìm nhẹ. Hắn không nhắc tới mấy câu Tuyên Quỳnh nói, chỉ nói Tuyên Quỳnh chờ ngoài điện một hồi thì chân bị đông cứng, phải đi lòng vòng quanh hồ Bích Ba Trì. Lúc hắn đi đến đình ngắm cảnh thì vừa lúc gặp được Úc Xá, chưa nói được hai câu đã bị Úc Xá vẻ mặt kì dị đẩy mạnh xuống hồ nước.

Sùng An Đế vừa nghe nhắc đến Úc Xá, sắc mặt lại càng kém, "Tử Hựu đang yên đang lành, tại sao lại đẩy Tuyên Quỳnh?"

Tùy tùng Tuyên Quỳnh không ngừng dập đầu, khóc lóc lắc đầu nói không biết.

Sùng An Đế giận muốn nổ phổi, mắng tùy tùng hồ đồ, tùy tùng vừa khóc vừa dập đầu: "Úc tiểu Vương gia hằng ngày đã có hành động không giống với người thường, hôm nay cũng không biết tại sao lại trông có vẻ tức giận, nhưng……nếu ngài ấy không vừa ý cái gì thì cứ lấy tiểu nhân ra trút giận, tại sao lại đẩy điện hạ như vậy? Đều tại tiểu nhân không thể bảo hộ điện hạ……"

Sùng An Đế nhớ tới Úc Xá bình thường cũng đã có đủ loại hành động hoang đường, ngập ngừng một lát, không chất vấn tùy tùng nữa, sai người đi xem Tuyên Quỳnh.

Tùy tùng Tuyên Quỳnh lau một phen mồ hôi lạnh, thoáng thở dài nhẹ nhõm, may là trước kia Úc Xá làm không ít chuyện hoang đường. Mỗi khi như vậy thì Sùng An Đế đều giơ cao đánh khẽ cho qua vì muốn bảo vệ thể diện của Úc Vương phủ, cũng muốn bảo toàn thanh danh Úc Xá. Chuyện nào cũng đều không cho người tra rõ, càng không truy xét tường tận tới cuối, vậy nên……chắc là có thể hàm hồ cho qua mấy câu Tuyên Quỳnh nói trước khi rơi xuống nước.

Chung Uyển đứng ở một bên, nghiêng đầu nhìn về phía tùy tùng kia, tâm cảm thấy nghi ngờ, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc là do Úc tiểu Vương gia vô cớ phát cuồng, hay vẫn là do ngươi lo lắng cho ngài không chu toàn, dụ dỗ Ngũ điện hạ tới chỗ có nước? Hay là…… chính ngươi đẩy Ngũ điện hạ xuống?"

Sùng An Đế ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới Chung Uyển vẫn còn ở đây.

Chung Uyển quỳ xuống, "Ngũ điện hạ hiện giờ hôn mê bất tỉnh, tình hình lúc đó thế nào vẫn còn chưa được rõ ràng. Đây là chuyện liên quan tới tính mạng hoàng tử, lại còn có quan hệ với chuyện Tam điện hạ chết đuối trước đó. Thỉnh cầu Hoàng Thượng tra rõ."

Sùng An Đế trầm mặc một lát, hỏi lão thái giám, "Quỳnh Nhi sao rồi?"

Lão thái giám lắc đầu, mặt đầy sầu khổ: "Cứu thì cứu được rồi, nhưng còn hôn mê bất tỉnh, Úc Phi nương nương khóc đòi chết theo, còn ầm ĩ la hét……muốn Úc tiểu Vương gia đền mạng cho nhi tử của nàng."

Sùng An Đế xoa xoa ấn đường, sau một lúc lâu mới nói: "Tử Hựu chắc còn chưa ra khỏi cung…..Mang hắn tới đây."

Chung Uyển thầm nghĩ, Úc Xá à tốt nhất là ngươi không phải nhất thời cao hứng mà đẩy Tuyên Quỳnh xuống nước, bằng không ta làm như vậy còn gây trở ngại cho ngươi chứ không giúp được gì. Lúc ngươi trở về có khi lại nhất thời xúc động cùng phẫn nộ mà muốn đè ta ra làm thật.

Chung Uyển đảo mắt nhìn qua tùy tùng đang quỳ trên mặt đất, cảm giác hắn còn run hơn khi nãy.

Quả nhiên cái tên nô tài đó vẫn chưa nói hết sự thật……

Trong lòng Chung Uyển cảm thấy yên tâm hết ba phần, nhưng lại nhịn không được mà lạnh lùng thay cho Úc Xá.

Thân thế Úc Xá phức tạp, người biết được nội tình thì giữ kín không nói ra, những người không biết chuyện thì chỉ biết thân phận hắn không bình thường. Mặc kệ hắn làm cái gì, Sùng An Đế đều sẽ vì không muốn gợi ra chuyện cũ năm xưa mà che đậy cho hắn.

Chính Úc Xá cũng sẽ không biện bạch cho mình câu nào.

Cho nên, cái gì xấu xa đều có thể đổ lên đầu hắn.

Nhưng vô luận thân thế hắn là gì, có phải là hắn tự chọn cho mình đâu?

Chung Uyển nhớ lại đủ chuyện cửu tử nhất sinh của Úc Xá mấy năm nay mà Phùng quản gia kể lúc trước, đột nhiên bắt đầu hoài nghi, tất cả mấy chuyện đó đều là do Úc Xá tự tìm, hay vẫn là có người khác thấy hắn một lòng tìm chết, nên mới quạt gió thêm củi, mượn đao giết người?

Úc Xá bảy năm trước còn không biết Mông Hãn dược là gì, làm sao mà biết đến Hàn Thực Tán?

Cái dược ấy rốt cuộc là do hắn tự tìm được, hay là do người khác biết hắn muốn chết nên mới dụ dỗ hắn ăn vào?

Úc Xá đã trở thành thế này rồi……Muốn hại chết hắn thật sự quá dễ dàng.

Chung Uyển nhìn tùy tùng đang run rẩy quỳ rạp trên mặt đất, trong ngực cảm thấy lửa giận ngập trời.

Một tên nô tài thấp kém còn dám công khai hất bát nước bẩn lên Úc Xá.

Không bao lâu sau đó, Úc Xá vừa đến cửa cung đã bị ngăn lại, được tôi tớ mang vào đây.

Thần thái Úc Xá tự nhiên, cứ như người đẩy Tuyên Quỳnh xuống nước không phải hắn vậy, chỉ là khi nhìn thấy Chung Uyển thì hơi chần chừ một chút, nhưng ngay sau đó thần sắc lại như thường.

Sùng An Đế hỏi: “Là ngươi đẩy Tuyên Quỳnh xuống nước?”

Úc Xá gật đầu: “Vâng.”

Quả nhiên không muốn giải thích cái gì cả.

Tùy tùng Tuyên Quỳnh như bắt được một cái phao cứu mạng, không ngừng dập đầu, nhận tội về mình.

Sùng An Đế đau đầu không thôi, "Ngươi lại muốn làm cái gì? Đang yên đang lành……"

Úc Xá liếc nhìn tùy tùng trên mặt đất một cái, cười lạnh, tò mò không biết lần này mình bị người khác úp cái nồi nào nữa đây.

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Tự nhiên thấy hắn ghê tởm, nên đẩy hắn xuống."

Sùng An Đế cả giận nói: "Ngươi!"

Chung Uyển nghiến răng, cái tên hỗn trướng này!

Úc Xá lười cãi lại, mấy câu Tuyên Quỳnh nói, hắn một câu cũng không muốn lặp lại, dù sao Sùng An Đế cũng sẽ không làm gì hắn, bọn họ nói cái gì, mình nhận cái đó là được.

Úc Xá ngước mắt nhìn Sùng An Đế, trong lòng cảm thấy có chút mất kiên nhẫn.

Hắn không tin Sùng An Đế đoán không ra vì sao hắn lại phát cuồng.

Mỗi lần như vậy đều là mấy cái chuyện thóc mục vừng thối* này, còn gì cần giải thích chứ?

*Thóc mục vừng thối: chuyện vụn vặt không đáng để tâm.

Sùng An Đế sợ nghe chuyện này, chính hắn cũng không có kiên nhẫn ngồi nói.

Cứ như vậy mà hàm hồ cho qua, ai ai cũng đều yên ổn.

Dù sao Tuyên Quỳnh cũng không chết, mình nhiều nhất cũng lại bị giam lỏng thêm lần nữa, còn có thể làm gì khác?

Úc Xá đang muốn nhận tội, mắt lại tự nhiên nhìn qua Chung Uyển một cái, sửng sốt.

Chung Uyển đang sốt ruột nhìn hắn.

Lúc này Úc Xá đã bình tĩnh lại, hắn chỉ cần nghĩ một chút là đoán được tám phần là do Chung Uyển nói gì đó, nên Sùng An Đế mới truyền hắn tới để hỏi.

Chung Uyển đợi một hồi lâu cũng không nghe Úc Xá nói câu nào, trong lòng vội muốn chết, hận không thể cãi thay hắn. Y ngẩng đầu nhìn về phía Úc Xá, thấy Úc Xá cư nhiên cũng đang nhìn hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Chung Uyển sửng sốt một chút, thấy được Úc Xá nhíu mày thấp giọng nói một câu: "Xen vào việc người khác."

Úc Xá im lặng một hồi lâu, như là đang hạ quyết tâm, bực bội nói: "Thỉnh Hoàng Thượng ra lệnh lui người không liên quan."

Sùng An Đế gật gật đầu, cái "người không liên quan" Chung Uyển ngay lập tức bị thỉnh ra ngoài.

Chung Uyển đoán là Tuyên Quỳnh có lẽ đã nói lời gì đó mà y không nên nghe. Nếu Úc Xá đã muốn biện bạch cho mình vài câu thì chắc sẽ không việc gì.

Chung Uyển chờ ngoài điện, nhìn Úc Phi mang theo thái y, vẻ mặt giận dữ mà vào đại điện, ánh mắt như lê hoa đái vũ mà đi ra.

*Lê hoa đái vũ: hoa lê dính hạt mưa - nói chung là khóc đó =)))

Lại một lát sau, tùy tùng kia của Tuyên Quỳnh bị người kéo ra, lão thái giám cúi đầu một chút, thấp giọng phân phó: "Thánh thượng nhân từ, chỉ phạt một trăm hèo, dẫn hắn đi lãnh phạt."

Thị vệ ngoài điện đáp ứng, lão thái giám lại chậm rãi nói: "Hắn dám đắc tội Úc tiểu Vương gia, các ngươi hiểu chuyện một chút, đừng để Úc tiểu Vương gia thấy không thoải mái."

Tùy tùng kia bị dọa chết khiếp, hắn nghe được đây là có ý muốn diệt khẩu, sợ tới mức muốn la lên, lại bị thị vệ bịt kín miệng mũi, kéo ra ngoài.

Lão thái giám quay đầu nhìn về phía Chung Uyển, ôn hòa nói: "Không ngờ hôm nay lại xảy nhiều chuyện như vậy, thật không khéo. Hoàng Thượng chắc cũng không tinh lực nói chuyện với ngài nữa, Chung thiếu gia thật ra không cần đợi ở đây, để lão nô đưa ngài ra cung."

Chung Uyển gật đầu, đi theo lão thái giám ra khỏi cung.

Trên đường, y nghe được lão thái giám và tiểu thái giám trò chuyện, giọng nói thập phần khinh thường.

"Úc Phi nương nương quả thật hồ đồ, Hoàng Thượng nổi nóng lại một hai phải xông vào, làm trò trước mặt Úc tiểu Vương gia và nhiều hạ nhân như vậy, bị Hoàng Thượng khiển trách nặng nề một phen, đã làm ầm ĩ còn mất hết mặt mũi……"

"Nương nương hồ đồ, Hoàng Thượng vốn là kiêng kị nàng nói với Ngũ điện hạ mấy chuyện mơ hồ, thế mà nàng còn cố tình không nghe theo. Bây giờ nàng đụng vào mũi đao, giờ thì quá tốt rồi, không phải nàng kể cho hoàng tử, cũng biến thành nàng kể."

"Úc tiểu Vương gia hôm nay coi bộ cũng có tinh thần, nói nhiều đến vậy."

"Là do tên nô tài kia lớn mật, người khác nói thì không sao, hắn mà cũng dám nói Úc tiểu Vương gia tâm tính bất thường, không phải tìm chết thì là gì?"

Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi, đến cửa cung rồi thì cảm tạ lão thái giám, lão thái giám mắt mang ý cười, nhẹ giọng nói: "Trời lạnh, Chung thiếu gia cẩn thận đừng để nhiễm phong hàn."

Chung Uyển gật gật đầu, thầm nghĩ có lẽ lão cố tình nói cho y nghe cả đoạn đường đi.

Thái giám tùy thân của Hoàng đế không thiên vị ai, người mà bọn họ kính trọng đều là người Sùng An Đế để ý đến.

Lão thái giám thiên vị Úc Xá, nên hẳn cũng biết nội tình bên trong.

Chung Uyển trong đầu loạn thành một đống, đang muốn đi, lão thái giám tiễn y lại cười nói: "Chung thiếu gia đi thong thả."

Lão thái giám tiến lên hai bước, cười nói: "Ta vừa nghe được một chuyện đáng chê cười, muốn kể cho Chung thiếu gia nghe. Chuyện cũng không quan trọng, lão nô nói, Chung thiếu gia nghe xong, xin ngài ngàn vạn lần đừng giận, cũng đừng để bụng."

Chung Uyển nhíu mày, "Thỉnh công công chỉ giáo."

Lão thái giám khom người, chậm rì rì nói: "Cái tên nô tài đáng chết kia khai ra, trước khi Ngũ điện hạ rơi xuống nước đã cùng hắn thương lượng, muốn hắn giả làm nô tài Úc Vương phủ, cản Chung thiếu gia lại ở cửa cung, dụ dỗ thiếu gia đi theo."

Con ngươi Chung Uyển run lên.

"Tuy không biết thật giả thế nào, lời cẩu nô tài nói cũng chỉ nên nghe tai này lọt tai kia. Nhưng ngài xem, nhờ Úc tiểu Vương gia lỡ tay đẩy như vậy……" Lão thái giám nhìn về phía ngoài cung, cười tủm tỉm nói, "Mà bây giờ cửa cung vẫn là một mảnh thanh bình, không có chuyện gì xảy ra hay sao?"

Trong ngực Chung Uyển như bị người thọc một đao, cảm thấy đau đớn không ngừng.

“Cho nên Chung thiếu gia cứ yên tâm mà đi về, trời không còn sớm, lúc xuống xe thì thiếu gia liền về đến nhà.” Lão thái giám cung kính khom người, mang tiểu thái giám đi mất.

Chung Uyển cố gắng không để mất phong thái mà lên xe ngựa, mấy lời lão thái giám nói quanh quẩn trong tai y lâu thật lâu, khiến lục phủ ngũ tạng của y đau thấu trời.

Tử Hựu, hắn thật là……

Giữa trán Chung Uyển thấm ra mồ hôi lạnh, khó nhịn được mà cong lưng, cố gắng hít thở thật sâu, một hồi lâu mới bình ổn trở lại.

Chung Uyển xoa xoa mặt, bình phục hô hấp, hạ quyết tâm, dù Úc Xá có đuổi y thế nào thì y cũng phải mặt dày ở lại.

Y không yên tâm nổi.

Trời bên ngoài đã đen kịt, qua một hồi lâu, xe ngựa mới chậm rãi dừng.

Chung Uyển xuống xe, ngẩng đầu nhìn tấm biển thiệt lớn ghi “Biệt viện Úc Vương phủ”, nghẹn lời một hồi lâu.

Giỏi lắm, xuống xe liền về đến nhà đây đó hả?!

27. Chương 27

Editor: Miri

Chung Uyển liếc người đánh xe một cái, gã xấu hổ cúi đầu. Chung Uyển thở dài trong lòng, xem ra gã cũng là người của Úc Xá.

Chuyện nên tới thì trốn không được, Chung Uyển xuống xe đi vào biệt viện.

Úc Xá còn chưa trở về, nên khi Phùng quản gia thấy Chung Uyển thì hoảng sợ vô cùng, nghe người trong cung ra nói cho mới biết được đã xảy ra chuyện gì. Phùng quản gia bị chọc tức tới mức tay run run: “Ngũ điện hạ là biểu đệ ruột của thế tử, Úc Phi nương nương là cô cô ruột của thế tử, bọn họ, bọn họ lại……”

Trong khi nói chuyện thì lại có người vào truyền tin, nói trong cung có người tới, truyền người trong phủ Úc Vương gia vào cung.

Chung Uyển nhíu mày: "Úc Vương gia là bị triệu tới để khiển trách Úc Xá sao?"

"Sao có chuyện đó được?" Phùng quản gia thở phào một cái, "Tất nhiên là sai Vương gia đi giáo huấn lại Úc Phi nương nương và Ngũ điện hạ."

Chung Uyển vẫn chưa yên tâm lắm, "Dù sao cũng là Úc Xá đẩy Ngũ điện hạ xuống nước, thật sự không có việc gì?"

Phùng quản gia không chút nào để ý, "Ngũ điện hạ nếu không sao thì không có việc gì cả, đây cũng không phải lần đầu, cùng lắm thì…… Phạt mất nửa năm ruộng đất ban cho, giam lỏng khoảng mười ngày tới nửa tháng, không sao cả."

Phùng quản gia thở dài, "Úc Phi nương nương đại khái cũng biết kết quả sẽ như vậy, nên mới một hai đòi làm ầm ĩ……"

Phùng quản gia làm ra dáng vẻ như thường, nhưng không hiểu sao Chung Uyển lại cảm thấy chuyện này thật hoang đường.

"Ngài sao lại tới đây?" Phùng quản gia lúc này mới nhớ tới Chung Uyển, ngoài ý muốn nói, "Ngài……còn sớm như vậy đã muốn chuyển đến sao? Ta chưa kịp thu thập cái gì cả đâu."

Chung Uyển bất đắc dĩ: "Là thái tử nhà ngươi lừa đem ta tới đây, nếu không có việc gì……đưa ta về phủ được không?"

Phùng quản gia không chút nghĩ ngợi nói: "Tất nhiên không được!"

"Nếu đã là ý của thế tử, chúng ta làm sao dám thả ngài đi?" kí ức về ba tháng bị thiếu niên Chung Uyển tra tấn đã khắc rất sâu vào trong đầu Phùng quản gia, lão sợ Chung Uyển lại lén lút chạy trốn, nên đe dọa trước, "Nếu ngài đi mất……thì ngài thử nghĩ xem, lúc thế tử trở về lại không nhìn thấy ngài, thế tử sẽ thế nào?"

Hầu kết Chung Uyển dao động, "Sẽ……thế nào?"

"Nhẹ nhất cũng phải phát điên một trận, nghĩ cách bắt ngài trả đủ, xui xẻo vẫn là ngài." Phùng quản gia nói năng khí phách, "Nặng thì lửa giận ngập trời! Hơn nửa đêm mang người theo đi phá nát cửa Kiềm An Vương phủ, trực tiếp mang ngài trở về……Kiềm An Vương còn đang bệnh, không chịu nổi chấn động mạnh tới vậy. Còn nữa, đã hơn nửa đêm mà ngài lại bị thế tử áp tải ra khỏi Kiềm An Vương phủ……Thể diện của ngài giữ được sao?"

Chung Uyển tâm mệt muốn chết mà nhìn Phùng quản gia, "Ngài lần trước nói lung tung một trận, kích động Úc Xá chạy đến phủ chúng ta đòi nói chuyện với ta, lúc đó mặt mũi ta cũng đã vứt sạch rồi."

Phùng quản gia đuối lý, ngượng ngùng cười: "Lần trước là lão hồ đồ, chưa nói rõ ràng, liên lụy Chung thiếu gia. Nhưng lần này không giống vậy, ngài ngẫm lại xem, thế tử mới vừa gặp chuyện khó chịu ở trong cung, ngay lúc tính tình hắn không tốt mà cưỡng bách ngài trở về, hắn sẽ……sẽ làm gì ngài đây?"

Chung Uyển ngây ngốc nghĩ ngợi, sẽ……sẽ làm gì mình?

Bị cơn giận khống chế, trói chặt mình ở trên giường, làm như vầy như vầy sao?

Vành tai Chung Uyển thoáng đỏ, y tự nhiên có xúc động muốn chạy thử để xem Úc Xá làm gì mình.

"Ta không đi là được chứ gì, ta cũng có chuyện muốn hỏi hắn." Chung Uyển ho một cái, nhìn nhìn xung quanh, "Ta tới đâu ngồi chờ hắn? Thư phòng?"

"Thư phòng thế tử không cho người khác vào." Phùng quản gia nói bừa, "Ngài tới chờ ở phòng ngủ thế tử đi."

Chung Uyển mệt mỏi mà nhìn Phùng quản gia, "Ngài có phải đã chuẩn bị luôn thùng nước tắm rải cánh hoa trong phòng ngủ rồi không?"

Khuôn mặt già nua của Phùng quản gia đỏ lên, "Tất nhiên là không! Ngài……Chung thiếu gia muốn tới sương phòng ngài ở trước kia không?"

Chung Uyển sửng sốt: "Còn giữ sao?"

Phùng quản gia nói: "Tất nhiên, để ta dẫn ngài đi."

Phùng quản gia đưa Chung Uyển tới nơi y ở trước kia rồi đi ngay, Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sương phòng vẫn không thay đổi gì nhiều lắm, trong thoáng chốc, Chung Uyển còn cho rằng mình đã về lại bảy năm trước.

Trong phòng chỉ còn một tiểu nha đầu cầm đèn cho y, nhìn qua là biết chỉ mới mười hai, mười ba tuổi.

Chung Uyển cười: "Ngươi hầu hạ Úc tiểu Vương gia sao?"

Tiểu nha đầu lắc đầu, bộ dáng không dám nói một lời.

Chung Uyển nói: “Ngươi đi đi, ta không cần người hầu hạ.”

Tiểu nha đầu không dám đi, chỉ đứng ở bên cạnh bàn.

Chung Uyển bất lực, có một cô nương ở đây thì y muốn nằm cũng nằm không được, chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh, bắt chuyện, “Ngươi ở trong phủ này mấy năm rồi?”

Tiểu nha đầu chờ hết nửa ngày mới nhẹ giọng nói: “5 năm.”

“Nói sao ta chưa từng gặp qua ngươi.” Chung Uyển gật gật đầu, “Ta…… Đoạn thời gian trước kia khi ta còn ngây ngốc ở trong phủ, lúc ấy chắc ngươi chỉ mới bốn, năm tuổi.”

Tiểu nha đầu khiếp đảm nhìn Chung Uyển.

Đuổi cũng đuổi không đi, nói cũng nói không được, Chung Uyển tùy tay cầm lấy một quyển sách xem, mới vừa lật hai trang đã thấy tiểu nha đầu kia chậm rãi đi tới án thư, ngọ nguậy.

Chung Uyển tiếp tục lật sách, lén để ý nàng.

Tiểu nha đầu cho rằng Chung Uyển không chú ý, run run rẩy rẩy, tay vụng về mà mở tiểu lư hương.

Chung Uyển lại lật một trang.

Tiếng lật sách vang lên, khiến cho tiểu nha đầu kia sợ tới mức vội rụt tay lại, một cử động cũng không dám.

Chung Uyển suy xét, chắc là Phùng quản gia đã dặn dò nàng cái gì. Tiểu hài tử nhát gan, tay chân lại không nhanh nhẹn, mất nhiều thời gian tới mức mình đã vào rồi mà nàng còn chưa lo liệu xong.

Chung Uyển như cũ không nói lời nào, lẳng lặng mà lật sách đọc.

Qua một hồi lâu, tiểu nha đầu lại ngọ nguậy trước án thư, nhẹ nhàng mở lư hương ra, nơm nớp lo sợ mà bỏ vào đầy một đống An Tức Hương.

Chung Uyển: “……”

Tuổi còn nhỏ mà đã ra tay độc ác.

Tiểu nha đầu không biết cái gì gọi là bày mưu đặt kế, nghĩ nghĩ, lại nắm thêm một miếng, toàn bộ bỏ vào

giữa lư hương, đem lửa than hỏa dập tắt, tay nàng run rẩy đậy kín nắp lư hương lại, lui qua một bên.

An Tức Hương trong lư hương hừng hực đốt cháy, nổi lên khói cuộn dày đặc.

Chung Uyển không nhịn nổi, hắt xì một cái.

Tiểu nha đầu sợ tới mức như gà con vỗ cánh.

"Lui xuống đi." Chung Uyển bị chọc tức tới mức không cáu nổi, "Ta mệt rồi, ngươi là nha đầu, chắc không muốn trông ta ngủ chứ?"

Việc tiểu nha đầu được giao đã xong rồi, nàng vốn cũng không dám ở lâu, hành lễ, như trút được gánh nặng mà lui xuống.

Chung Uyển đứng dậy, nhìn tiểu lư hương kia mà dở khóc dở cười. Thiếu niên Úc Xá năm đó ép y ngủ cũng là dùng ba, năm phiến An Tức Hương thế này. Thủ đoạn của lão già Phùng quản gia này quá độc ác. Cả một lư đầy ắp An Tức Hương……bộ lão muốn huân y tới hôn mê sao?

Chung Uyển che lại miệng mũi, khụ hai tiếng. Y hắt chén trà vào lư hương, xoay người nằm lên giường.

Không biết đêm này Úc Xá có về được hay không.

Chung Uyển bật cười, cũng may đây là An Tức Hương, chứ nếu là , mình cả đêm phòng không gối chiếc, sẽ bị lão già kia hại chết……

Chung Uyển sợ nhất là cái loại hương này, bị huân một lát liền bắt đầu thấy mệt. Y nhéo nhéo ấn đường, trong đầu rối như tơ vò.

Hắn vẫn không hiểu rõ nổi thân thế Úc Xá là gì.

Mặc kệ mấy lời Tuyên Quỳnh nói trước đó, dù sao Úc Xá vẫn là đã mưu hại hoàng tử, thật sự không có việc gì?

Sùng An Đế rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Có lẽ nào…… Sùng An Đế đã già nên có nhiều điều băn khoăn, nên không dám làm gì Úc Xá?

Chung Uyển gắt gao nhíu mày, ngẫm lại Tuyên Cảnh, ngẫm lại Tuyển Quỳnh, cảm thán cho số mệnh không tốt của Sùng An Đế.

Hắn chỉ còn sót lại hai nhi tử, một người thì kém cỏi, một người thì không có tiền đồ.

Tên Tuyên Cảnh không đầu óc kia đến hôm nay vẫn còn trong phủ mà dán lại chén ngọc, Tuyên Quỳnh thì……Chung Uyển chưa từng ở chung với hắn, nhưng nhìn thấy hắn gây chuyện hôm nay, cũng biết mấy năm nay hắn nửa phần tiến bộ cũng không có.

Chung Uyển đặt mình vào hoàn cảnh Sùng An Đế mà lựa chọn một phen, càng nghĩ càng thấy tâm mình lạnh đi vài phần.

Úc Xá nếu thật là thân tử của Sùng An Đế, thì dù có chọn một trong hai tên Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh kia, cũng sợ đều không ngăn được Úc Xá tạo phản sau này.

Nhưng đế vị vẫn phải có người kế thừa, Sùng An Đế đã sắp sáu mươi, dù cho tổ tiên hoàng tộc mấy đời có giúp hắn có thêm một hoàng tử nữa, Sùng An Đế cũng sống không đến lúc tân hoàng tử trưởng thành. Nhưng tương lai đế vị vẫn phải có người kế thừa….Chung Uyển trở mình, đau đầu……Chẳng lẽ Sùng An Đế thật sự muốn để Úc Xá kế vị?

Nếu hắn thật muốn như vậy, Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh đều sống không nổi. Nếu Úc Xá đã muốn vị trí này, thì hắn không thể nào lưu lại mấy hoàng tử "danh chính ngôn thuận" kia.

Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh cũng nghĩ đến việc này, cho nên mới muốn sớm diệt trừ Úc Xá.

Chung Uyển càng nghĩ càng sốt ruột, lại bắt đầu nhớ tới Tuyên Thụy đang ăn dược. Tuyên Thụy bị bệnh vài ngày, hôm nay vất vả lắm mới có cơ hội yết kiến Sùng An Đế mà xin cáo biệt, cố tình lại bị cái tên phế vật Tuyên Quỳnh vì nôn nóng mà ngáng đường y. Chung Uyển giận tới nghiến răng, sau đó lại bị An Tức Hương huân đến đầu óc mơ màng, buồn một lát liền ngủ rồi.

Chung Uyển ngủ không ngon một khắc nào, mơ mơ màng màng, cảm giác được mình trở về thời điểm còn thiếu niên, sinh bệnh được Lâm Tư chăm sóc.

Chung Uyển lúc ấy đã truyền tin tức ra ngoài, tảng đá lớn trong lòng cũng rơi xuống đất, nên hôn mê luôn. Mỗi ngày chỉ nửa tỉnh nửa mê được nửa canh giờ, nhưng cũng không mở được mắt.

Hắn nhớ rõ Lâm Tư tay chân vụng về, bưng một chén dược đút cho y mà lại giống như đang chơi đánh thủy trận trước kia ở Ninh Vương phủ, đổ hết cả chén dược lên mặt y.

Chung Uyển tích góp toàn bộ sức lực còn sót lại, đụng đụng vào miệng chén còn dính chút dược, nghiến răng nghiến lợi với Lâm Tư mà nói: "Ngươi cho ta đi……"

Lại vừa lúc bị Úc Xá đang cố nén giận, đến gặp y nên nghe thấy được.

Thiếu niên Úc Xá cho rằng lời này là y nói với hắn, trên mặt vừa xanh lại vừa trắng, xoay người đi mất.

Chung Uyển thấy hắn hiểu lầm, bị chọc tức thiếu chút nữa hộc máu, sốt ruột muốn xuống giường, lại tự khiến mình té mà đập đầu bất tỉnh.

Chung Uyển lúc ấy hôn mê, đầu chỉ nghĩ cách muốn hống Úc Xá đang nổi giận kia, sốt ruột vô cùng, còn có ý muốn đánh Lâm Tư một trận, nhưng lại không có chút sức lực nào để làm.

Cũng may là sau này, Úc Xá lại tới chỗ y.

Chung Uyển căn bản không nhớ rõ năm đó Úc Xá chăm sóc mình thế nào, nhưng trong mộng lại như có thể thấy rõ. Y nhìn thấy thiếu niên Úc Xá bất đắc dĩ mà ôm y lúc còn niên thiếu, dùng một cái muỗng nhỏ múc dược từ chén ra, từng chút từng chút đút cho y ăn. Mỗi lần đút xong, hắn còn lấy túi đường từ trong lòng ngực ra, lấy một khối đường bỏ vào miệng của y.

Chung Uyển lại thấy y lúc niên thiếu hết ho rồi lại nôn, Úc Xá ôm y vỗ vỗ, sau đó vén tay áo lên, sai người đưa chậu nước tới, tự mình lau cho y.

Chung Uyển lại thấy thiếu niên Úc Xá đỏ mặt, đứng ngồi không yên, do dự hết nửa canh giờ, đi đến trước giường, nhẹ nhàng mà cởi áo của y…

Chung Uyển ở trong mộng cười nhẹ một cái.

Chung Uyển cười tới suýt nữa làm mình tỉnh giấc, trong lúc mơ màng, y cảm thấy có người ngồi ở đầu giường của mình.

Chung Uyển đã nằm trên giường ngủ này hơn nửa năm, tất cả đều hết sức quen thuộc đối với y, nên cũng không bị bừng tỉnh. Y bị An Tức Hương huân cho đến thần chí không rõ, thầm nghĩ đây là vì mơ đến kí ức trước kia mà bắt đầu làm xuân mộng sao?

Nhưng Úc Xá lúc ấy không có cao lớn như vậy.

Chung Uyển mơ hồ cảm thấy người ngồi ở đầu giường hơi hơi cúi xuống, dựa sát vào y. Bên tai Chung Uyển truyền đến một trận thanh âm do vải vóc ma xát tạo thành, cảm thấy hình như đối phương đang thay mình vuốt gọn lại tóc tai, ngón tay lành lạnh rờ vào tóc làm Chung Uyển thoải mái híp híp mắt.

Chung Uyển vô thức nghiêng đầu, cọ cọ mặt mình vào tay người nọ một chút, đối phương lập tức rút tay về.

Chung Uyển nhíu mày, qua một hồi lâu, y cảm giác hình như vạt áo mình bị giải khai một chút.

Chung Uyển theo bản năng muốn kéo áo lại, nhưng cổ tay y lại bị người khác nhẹ nhàng mà ấn ở gối, lực đạo không nặng, chỉ là muốn hạn chế động tác của Chung Uyển, không làm y cảm thấy khó chịu.

Chung Uyển vẫn chưa tỉnh lại, cảm giác người trong mộng vừa cởi áo mình vừa nhẹ nhàng nâng eo của y lên. Người nọ đem ngoại bào của y cởi xuống dưới, xếp gọn đặt sang một bên.

Đối phương lại đem tay đặt ở vạt cổ lý y của y, ngón tay thon dài do dự mà chạm vào nút bọc đầu tiên trên đó, một hồi lâu sau mới dời tay đi, vẫn chưa cởi bỏ.

Chung Uyển đang ngủ cũng không biết mình đang cảm thấy may mắn hay tiếc hận, y động đậy một chút, cho rằng giấc mơ đến đây đã xong rồi, nhưng ngay sau đó……

Đối phương đột nhiên cúi xuống, khuôn mặt đặt sát rạt vào y, Chung Uyển cảm giác được rõ ràng mái tóc hơi lạnh của đối phương rũ xuống, từng gợn tóc quét vào cổ y.

Hô hấp của đối phương ở ngay bên tai y. Chung Uyển đột nhiên hơi động tình, nhỏ giọng nói mớ: "Tử Hựu……"

Hô hấp của đối phương nhất thời trở nên thô nặng hơn rất nhiều, An Tức Hương bây giờ mới bắt đầu thấm vào, Chung Uyển hoàn toàn ngủ như chết rồi……

Sáng sớm hôm sau, Chung Uyển ngồi ở trên giường, ánh mắt trống rỗng mà nhìn ngoại bào của mình xếp gọn ở cuối giường.

Chung Uyển nhớ rõ ràng, tối hôm qua y tuyệt đối không cởi cái áo này ra nha.

Vậy……sao nó lại bị cởi ra?

Áo lại còn được xếp gọn gàng, hiển nhiên không phải là do y mơ ngủ cởi ra.

Chung Uyển hít sâu một hơi, trong lòng thoáng cảm thấy tối hôm qua mình đã mất cái gì đó.

(=]]]]]]])

Phùng quản gia bên ngoài gõ gõ, đẩy cửa tiến vào, ánh mắt lập loè trộm nhìn Chung Uyển.

Trong lòng Chung Uyển vẫn còn một tia hy vọng, cố gắng khiến giọng điệu thật tự nhiên, nói, "Tối hôm qua……Úc tiểu Vương gia hồi phủ sao?"

Phùng quản gia cẩn thận gật đầu, “Vừa về liền tới chỗ ngài.”

Chung Uyển tuyệt vọng.

Chung Uyển điên cuồng nhớ lại, xem tối hôm qua mình có kêu ra tiếng gì thiếu đứng đắn không, có gọi ra tên ai đó không nên gọi không, có nói lời nào không nên nói không…

Phùng quản gia cẩn thận hỏi: “Chung thiếu gia, ngài có muốn, cái kia, có muốn không……”

Thanh âm Chung Uyển phát run: “Không cần nước nóng!”

Phùng quản gia nuốt nước miếng một chút, “Được được, không cần, nhưng ngài……ngài im lặng như vậy, ta không yên tâm.”

“Vậy ta phải thế nào?” Chung Uyển thất vọng vô cùng, “Chẳng lẽ bây giờ ta phải ngồi một góc cắn chăn, gào khóc ta mất rồi ta mất rồi sao?”

28. Chương 28

Editor: Miri

Chung Uyển vẫn còn một tia hy vọng, căng da đầu hỏi: “Ngày hôm qua, Úc tiểu Vương gia ở lại trong phòng……bao lâu?”

Phùng quản gia vuốt giọng, nói, “Hai, hai canh giờ.”

Hai canh giờ……

Những chuyện có thể làm thật sự quá nhiều.

Chung Uyển ra sức nhớ lại, nhưng cái gì cũng không nhớ.

Y chỉ có một chút ấn tượng là trong lúc nửa tỉnh nửa mê, y lờ mờ cảm giác được có người ngồi ở mép giường nhìn mình.

Xem ra người nọ chính là Úc Xá.

Hắn rốt cuộc đã làm cái gì?!

Chung Uyển cảm thấy lỗ tai mình hồng lên một chút, y thấy thân thể mình cũng không có chỗ nào không khoẻ, nhưng……

Úc Xá thật sự chỉ ngây ngốc ngồi đó hai canh giờ?

Hắn không thấy mệt sao?

Hơn nửa đêm không ngủ, trơ mắt ra nhìn chằm chằm mình hai canh giờ? Nghĩ lại còn thấy kì quái dọa người hơn.

Chung Uyển cầm ngoại bào của mình, tim lại đập nhanh hơn một chút.

Nếu chỉ là ngồi suốt hai canh giờ, vậy sao ngoại bào này bị cởi ra?

Hắn bất lực à!!!

Chung Uyển cố gắng phớt lờ ánh mắt săm soi của Phùng quản gia, vừa mặc áo vừa cố gắng bình tĩnh nói: "Úc tiểu Vương gia đâu? Ta có việc muốn hỏi hắn."

Phùng quản gia khó xử nhìn Chung Uyển một cái, thấp giọng nói: "Thế tử dặn dò, nếu ngài tỉnh lại thì đưa ngài về Kiềm An Vương phủ ngay."

"Cái gì?" Chung Uyển thiếu chút nữa cho rằng mình nghe lầm, "Đưa ta về ngay? Hắn…… hắn không muốn giải thích gì với ta à?"

Phùng quản gia lắc đầu, lão cũng cảm thấy Úc Xá làm vậy đúng là không đạo lý, chột dạ nói: "Thế tử nói hắn không muốn gặp ngài, nên sai người đưa ngài đi ngay nếu tỉnh lại."

Không muốn gặp mình?

Chung Uyển khiếp sợ, nửa ngày nói không ra lời nào.

"Quý phủ……" Chung Uyển gian nan nói, "Các người đây là thỉnh một ả đào tới xướng đêm, thấy nàng vất vả, nên mới tiện tay thưởng cho vài quan tiền? Úc tiểu Vương gia thậm chí còn không cho ta ăn chút điểm tâm, đã sai người đuổi ta đi?"

Phùng quản gia vội khuyên giải an ủi nói: “Chung thiếu gia sao lại có thể so mình với ả đào chứ?”

“Ta còn không bằng một ả đào!” Chung Uyển cả giận nói, “Úc Tử Hựu ngày thường gọi ả đào tới phải tốn bao nhiêu bạc! Lấy tới cho ta!”

Phùng quản gia khó xử: “Thế tử nhà chúng ta chưa từng gọi ả đào tới, ta làm sao biết phải dùng bao nhiêu bạc?”

Chung Uyển ngừng lại, tận lực áp xuống nụ cười đang muốn nhếch lên, nói, “Thật à……”

“Tất nhiên, thế tử chúng ta cũng sẽ không dính dáng tới mấy người không sạch sẽ đó.” Phùng quản gia suy nghĩ một chút lại nói, “Chung thiếu gia đang đói bụng sao? Nếu ngài đói bụng, ta liền sai người chuẩn bị, bất quá……ngài ăn nhanh một chút, để còn đi cho kịp.”

Chung Uyển vô lực nói: “Ta không đói bụng……còn không phải là ta tự đến phủ các ngươi, ngày hôm qua ta cũng là bị lừa bắt tới, sao bây giờ lại như tự ta vội vàng tới tìm hắn, nên mới bị gia chủ đuổi đánh đi?”

Phùng quản gia theo lời dặn dò của Úc Xá trước đó, cúi đầu giải thích nói: “Thế tử nói, hôm qua, Ngũ hoàng tử vốn dĩ muốn bắt cóc ngài……không biết là muốn làm gì ngài.”

Chung Uyển không hiểu Phùng quản gia nhắc chuyện này để làm gì, ngốc ngốc gật đầu.

Phùng quản gia thản nhiên nói: “Vậy không phải đúng rồi sao? Ngày hôm qua ngài vốn dĩ cũng phải bị bắt cóc, không phải thế tử bắt, cũng là người khác bắt, nếu thế tử đã che chắn ngài khỏi Ngũ điện hạ, tất nhiên……cũng có quyền bắt cóc ngài.”

Chung Uyển: “……”

Lời này vô lý thế nhưng con mẹ nó lại có vài phần đạo lý!

Chung Uyển hít sâu một hơi, không để bản thân bị khuất phục bởi cái ý tưởng điên khùng này của Úc Xá, đè lửa giận lại mà hỏi: “Ngày mai nếu có người muốn cầm đao thọc ta, Úc tiểu Vương gia che chắn ta, vậy có phải hắn cũng có thể tùy ý thọc ta hay không? Dù sao ta cũng phải bị ai đó thọc thôi!”

Phùng quản gia nghĩ nghĩ, cẩn thận nói: “Dựa theo cách nói của thế tử, chính xác là như vậy.”

Chung Uyển đem câu “Vậy trời cao đất dày, vạn nhất đột nhiên có người muốn đè ta” suýt lọt ra ngoài miệng mà nuốt xuống trở lại, gật đầu: “Được…… Ta chịu thua, ngươi đi gọi người đánh xe, ta đi ngay.”

Phùng quản gia vội đi phân phó, hạ nhân của Úc Vương phủ làm việc nhanh nhẹn, chỉ chốc lát đã khách

khí đưa tiễn Chung Uyển đi.

Chung Uyển như trong mây mù dày đặc bị lừa bắt tới, xong lại mơ hồ bị tiễn đi.

Tiễn Chung Uyển đi xong rồi, Phùng quản gia lại tới chỗ Úc Xá thông báo.

Úc Xá nằm ở trên ghế dài, hơi hơi nhắm mắt.

Tối hôm qua, hắn cả đêm không ngủ, mắt lúc này có hơi hơi thâm quầng.

Úc Xá nghe được tiếng bước chân của Phùng quản gia, không mở mắt, "Tiễn đi rồi?"

Phùng quản gia khom người: "Tiễn đi rồi."

Môi Úc Xá giật giật, cứ như muốn hỏi cái gì, nhưng không hỏi.

Phùng quản gia nghiền ngẫm tâm tư Úc Xá, chủ động nói: "Mới sáng dậy, Chung thiếu gia hốt hoảng, truy vấn hết nửa ngày, hỏi thế tử ngày hôm qua có đi tìm y không, ở trong phòng y ngây người bao lâu, lão nô có gì nói đó, Chung thiếu gia……chấn kinh không ít."

Úc Xá ra vẻ giống như không nghe được gì.

Phùng quản gia ậm à ậm ừ, "May là tính tình Chung thiếu gia hiền lành, có cái gì cũng không để trong lòng, nếu là kẻ bụng dạ hẹp hòi, ngài lừa bắt người ta tới rồi lại đuổi đi……sợ là làm người ta tức chết."

Úc Xá đạm nhiên: "Muốn giận thì giận."

Phùng quản gia thật sự không hiểu nổi: "Thế tử rõ ràng là có quan tâm Chung thiếu gia, vì sao lại cứ không gần không xa như vậy? Không biết Chung thiếu gia ngày nào phải trở về đất phong của Kiềm An Vương, ngài lại còn như thế……"

"Lui xuống đi." Úc Xá không kiên nhẫn nghiêng đầu đi, "Ta mệt rồi."

Phùng quản gia thở dài, đắp chăn cho Úc Xá rồi lui xuống.

Một hồi lâu, Úc Xá mới chậm rãi mở mắt ra, thập phần không khoẻ mà đè đè huyệt Thái Dương.

Đầu tiên là ở trong cung náo loạn với Tuyên Quỳnh một hồi, trở về lại ngồi ở giường Chung Uyển cả một

đêm, hắn thật sự mệt muốn chết rồi.

Lúc đầu Úc Xá thật sự không muốn làm cái gì, chỉ muốn tới xem Chung Uyển một chút, nhưng cái kẻ không biết sống chết kia lại cố tình ngủ mớ gọi tên người ta, Úc Xá không nhịn được, nên đã……

Úc Xá nhắm mắt lại, tĩnh tâm.

Tối qua, Úc Xá ngây ngốc nhìn Chung Uyển, bỗng nhiên lại nhớ tới bảy năm trước, cái đêm trước khi Chung Uyển đi mất.

Lúc ấy Tuyên Thụy kế thừa tước vị của Ninh Vương, mang theo đệ muội đi tới đất phong Kiềm An trước. Chung Uyển nhận được tin tức thì ngày đêm đứng ngồi không yên, tâm thần hoảng hốt. Trong lòng thiếu niên Úc Xá biết rõ, mình không lưu được y.

Lúc ấy, Úc Xá vừa thấy Chung Uyển thì trong lòng lập tức khó chịu. Hắn biết rõ chính phụ Vương của mình đã hại y, mình không nên ép buộc giữ y lại.

Nhưng hắn lại luyến tiếc.

Thiếu niên Úc Xá lúc đó cũng không rõ, đến tột cùng là hắn đang luyến tiếc việc Chung Uyển tới đất phong phải chịu khổ, hay là luyến tiếc người này.

Trong lòng có trăm ngôn vạn ngữ muốn nói ra, lại không biết nên nói như thế nào.

Hai người bằng mặt không bằng lòng, lúc nào cũng như hai thái cực trái ngược mà đối đầu nhau. Úc Xá nhớ rõ có hôm Chung Uyển đột nhiên nói với hắn: Tử Hựu, lần trước ta khiến hôn sự của ngươi không thành, ta thật sự cảm thấy hơi hối hận.

Thiếu niên Chung Uyển nói gần nói xa, lắp bắp: "Bây giờ ngẫm lại, ta mới thấy tôn nữ của Văn Quốc công cũng rất tốt, sau này……ngươi phải tìm được một Úc tiểu Vương phi tốt hơn cả nàng, bằng không ta sẽ cảm thấy rất có lỗi với ngươi. Nếu ta biết ngươi không vừa lòng hôn sự của mình, ta sẽ không yên tâm."

Úc Xá cũng lắp bắp theo, "Được, ta……ta tất nhiên sẽ tìm một người còn tốt hơn, không để cho ngươi lo lắng."

Thiếu niên Chung Uyển nghe vậy thì im lặng một hồi lâu, cúi đầu cười một cái, nhẹ giọng nói: "Vậy ta yên tâm rồi."

Úc Xá mơ hồ cảm thấy vẻ mặt Chung Uyển không đúng lắm, muốn hỏi y cho rõ, lại không biết phải mở miệng như thế nào. Hai người lúng ta lúng túng hết vài ngày, lúc nói chuyện thì cứ không đầu không đuôi như vậy.

Úc Xá đoán không được khi nào Chung Uyển phải đi, lo lắng y đơn độc đi Kiềm An thì không an toàn. Hắn muốn mở miệng hỏi một chút, hỏi y có muốn hắn sai vài người đưa tiễn y đi không. Nhưng hắn rốt cuộc lại không chủ động nhắc tới.

Vạn nhất Chung Uyển không cần đi thì sao?

Vạn nhất Chung Uyển chỉ là lo lắng Tuyên Thụy, mấy ngày sau sẽ trở lại như trước thì sao?

Trong lòng Úc Xá tồn một tia hi vọng, nhưng vẫn đem mấy tấm ngân phiếu đặt vào phòng Chung Uyển. Hắn còn sợ Chung Uyển không thấy, trực tiếp đem mấy tấm giấy chói lọi kia đặt ngay trên bàn.

Nam Cương đường xá xa xôi, đi chắc phải mất mấy tháng, y ít nhiều cũng phải cần lộ phí.

Nếu muốn ra khỏi thành, một nô tịch như y thì tất nhiên phải cần công văn. Úc Xá quyết tâm, lấy giấy bán thân của Chung Uyển ra, lại tự mình viết một tấm bản đồ, dặn dò các tình huống có thể xảy ra, xong lại đặt giấy bán thân và bản đồ cùng nhau, lộ ra một góc, đè ở dưới chặn giấy trên án thư trong phòng Chung Uyển.

Úc Xá cố tình để mấy thứ này ở chỗ dễ đập vào mắt người, có ý để cho Chung Uyển nhìn là thấy ngay.

Một ngày sau đó, Úc Xá tới phòng Chung Uyển xem thử, ngân phiếu cũng giấy bán thân của y tất nhiên đều đã bị lấy đi.

Úc Xá không rõ trong lòng mình đang có cảm giác gì, chỉ biết là Chung Uyển thật sự phải đi rồi.

Lại hai ngày trôi qua, tối hôm đó, Chung Uyển đột nhiên muốn uống rượu, mặt dày lôi kéo Úc Xá đi cùng, không chịu để yên cho hắn. Úc Xá trong lòng hiểu rõ, ngày đó tới rồi.

Úc Xá tửu lượng không thắng nổi y, nhưng vẫn cố gắng uống không ít với Chung Uyển. Hắn nhớ rõ lúc đó, thiếu niên Chung Uyển ánh mắt phức tạp nhìn hắn, nhỏ giọng nói: "Tử Hựu, nếu ngươi là người nhà của ta thì tốt rồi."

Úc Xá ngẩng đầu rót một chung rượu, trầm giọng nói: "Ta họ Úc, làm sao có thể là người nhà của ngươi?"

Chung Uyển tiêu sái cười, "Đúng vậy."

Chung Uyển đưa thẳng nửa chén rượu mình rót lên môi, uống một ngụm cạn sạch.

Đang uống giữa chừng, Chung Uyển lại nói đầu hơi choáng, bảo Úc Xá đi dập tắt lư hương. Úc Xá đi, khi trở về thì phát hiện chén rượu của mình đã bị động vào.

Thiếu niên Úc Xá trong lòng ngũ vị tạp trần, làm bộ không biết, vẫn uống chén rượu đó.

Lúc ấy, trong lòng Úc Xá thậm chí còn có chút căm giận, ngươi muốn hạ độc ta, ta cũng không chối từ.

Nhưng kia lại không phải độc, chỉ là một chút Mông Hãn dược.

Lượng Mông Hãn dược Chung Uyển bỏ vào thật sự quá ít, qua một nén nhang Úc Xá mới bắt đầu thấy buồn ngủ. Hắn không đành lòng nhìn Chung Uyển, nghĩ thầm đường xá về đêm khó đi, thôi để ta ngủ bây giờ, giúp ngươi có thể an tâm mà lên đường sớm một chút.

Thiếu niên Úc Xá vốn đã say, đứng dậy lung lay hai cái, ngã rầm xuống, được Chung Uyển đỡ tới nằm trên giường.

Úc Xá nhớ rõ, tay của Chung Uyển run rẩy dìu hắn.

Úc Xá dựa vào đầu giường giả bộ ngủ, cảm giác được Chung Uyển đang quỳ một chân trước mặt mình, nhìn mình một hồi thật lâu.

Lâu đến mức dược lực của Mông Hãn dược đã thấm hoàn toàn, Chung Uyển mới giật giật, đứng lên, tay chân nhẹ nhàng sờ soạng bên hông Úc Xá.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, ngực Úc Xá như đang nổi trống, thầm nghĩ…… Chung Uyển muốn trước khi đi làm chút chuyện sao?

Thiếu niên Úc Xá cũng không biết mình đang chờ mong cái gì, hắn nhắm chặt hai mắt, sợ Chung Uyển phát hiện mình chưa ngủ.

Lại một lát sau, Úc Xá cảm giác được Chung Uyển bắt đầu sờ soạng tay áo của hắn.

Úc Xá cố chống lại dược lực, thầm nghĩ không phải y vừa rồi còn muốn cởi đai lưng của mình sao? Sao chưa cởi ra đã thôi rồi? Sao giờ lại bắt đầu sờ tay áo?

Úc Xá nghe một tiếng leng keng vang nhẹ, hắn thật sự nhịn không được, muốn biết Chung Uyển rốt cuộc đang làm cái gì, lập tức he hé đôi mắt ra một tí….

Thiếu niên Chung Uyển đang trải rộng khăn bàn ra trên giường, nhanh tay lẹ chân mà tháo hết đồ vật trang sức trên người Úc Xá xuống, từng cái từng cái bỏ vào khăn.

Thiếu niên Úc Xá giận tới mức suýt nữa hết giả bộ nổi.

Đống ngân phiếu đó còn chưa đủ cho ngươi dùng à?! Người này……thật đúng là không bao giờ chịu thiệt!

Úc Xá tùy ý để Chung Uyển cướp đoạt, chỉ chốc lát sau, túi tiền, ngọc bội, chiết phiến, nhẫn gì trên người hắn cũng bị tháo xuống sạch sẽ. Úc Xá âm thầm hối hận……Ngọc bội hắn đeo hôm nay cũng không quý giá lắm, giá trị không bằng cái hắn vẫn thường đeo.

Bị Chung Uyển sờ soạng lung tung một trận, dược lực của Mông Hãn dược phát huy triệt để, Úc Xá rốt cuộc chịu đựng không nổi Trước khi hôn mê sâu, Úc Xá cảm giác Chung Uyển hơi dí sát mặt vào hắn một chút, nhưng sau đó xảy ra chuyện gì thì hắn không nhớ rõ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Chung Uyển quả nhiên đã đi rồi.

Phùng quản gia phát điên, sai người lục tung phủ đệ hết vài lần, tới mấy chỗ Chung Uyển hay trốn trước kia mà tìm hết mấy phen, nhưng tìm không ra cái gì cả.

Chung Uyển thật sự đi rồi.

Úc Xá đi tới mọi chỗ Phùng quản gia tìm kiếm, cũng không sốt ruột, cũng không cho người ra cửa tuần tra, đuổi theo.

Úc Xá đóng cửa lại, tự mình ở trong phòng tìm hai vòng.

Nhưng rốt cuộc không tìm được gì cả.

Tới cả một phong thơ Chung Uyển cũng không thèm để lại cho hắn.

Thiếu niên Úc Xá vuốt bên hông không còn gì của mình, trong lòng hơi hơi tức giận, dù chỉ là……chỉ là tùy tay lưu lại đôi câu vài lời cũng được!

Thậm chí khắc đại trên bàn cũng được đi?!

Úc Xá chưa từ bỏ hi vọng, lại đi một vòng trong phòng Chung Uyển tìm, từ đầu giường tới ngăn tủ đều lục tung lên, nhưng vẫn không tìm được gì như cũ.

Chung Uyển cái gì cũng chưa lưu lại cho hắn.

Y tay không mà tới, lại dọn dẹp sạch sẽ mà đi.

Úc Xá ở trước án thư của Chung Uyển ngồi một hồi lâu, khi đứng dậy thì tay áo to rộng quét qua một

quyển sách, khiến nó rơi xuống đất. Úc Xá cúi đầu nhìn, im lặng.

Đó là một quyển Kinh Thi, mở ra ngay trang Trịnh phong , kẹp gọn gàng trong đó là mấy tờ ngân phiếu, giấy bán thân cùng bản đồ.

Tiểu Chung Uyển không lấy một cái gì cả.

Lời Editor:

Nhóm bài thơ trong Kinh Thi là thơ thuộc về thời Trịnh. Đây sẽ là điểm mấu chốt sau này để hai bạn trẻ tiến tới nhau

29. Chương 29

Editor: Miri

Úc Xá tưởng tượng không nổi năm đó Chung Uyển làm cách nào mà đi một đường mưa gió đến Kiềm An.

Không lộ phí, không bản đồ, mấy tháng đi đường kia rốt cuộc y ăn bao nhiêu khổ?

Thiếu niên Úc Xá ban đầu còn có thể an ủi bản thân, Chung Uyển ít ra còn cầm một chút đồ tùy thân của mình, mấy thứ kia vẫn có thể đổi chút bạc. Nhưng sau đó, một năm rồi một năm nữa, từng món từng món bị lấy đi kia đều bị người khác mang trở về.

Một cái cũng không động qua.

Cũng giống như giao tình giữa hắn và Chung Uyển, trước sau đều sạch sẽ, không ai nợ ai.

Úc Xá lại bắt đầu đau đầu, hắn cảm thấy cực kì khó chịu, trở mình một cái, thở dài một hơi.

Phùng quản gia vẫn luôn ở bên ngoài canh gác, lão nghe thấy tiếng Úc Xá xoay qua xoay lại trên giường trằn trọc, tay chân nhẹ nhàng bước vào phòng, thấp giọng nói: “Thế tử, thế tử, mơ thấy ác mộng sao?”

“Không có.” Úc Xá lạnh lùng nói, “Không ngủ được.”

Phùng quản gia lo lắng Úc Xá lại không thoải mái trong lòng mà gây chuyện, hỏi, "Ngài muốn thắp chút An Tức Hương không?"

Úc Xá mất kiên nhẫn, "Ngươi nghĩ ta giống y?"

Phùng quản gia cười cười: "Đúng thế, Chung thiếu gia thật sự chịu không nổi dược này, mỗi lần thắp chút hương thì y đều ngủ mê man."

Úc Xá nhìn ra cửa sổ, ánh mắt xa xăm, tựa hồ lại nghĩ tới chuyện trước kia.

Úc Xá do dự có nên thật sự dùng chút hương để huân mình không, để trong đầu không còn hình ảnh Chung Uyển làm loạn với mình nữa. Hắn bực bội nói, "Không cần nhìn chằm chằm ta, bây giờ ta không tinh thần làm chuyện khác."

Lời này là thật lòng. Mỗi lần Úc Xá gây chuyện xong, đều sẽ có một đoạn thời gian an ổn. Hắn mới vừa ở trong cung náo loạn với Tuyên Quỳnh, ít nhất trong vòng nửa tháng tới hắn sẽ không có hứng thú đi tìm chết nữa.

Phùng quản gia âm thầm lo lắng, lão có thể nhận ra là Úc Xá cũng không còn nghĩ vậy.

Đang yên đang lành, nào có ai muốn hành hạ chính mình vậy đâu?

Chỉ là trong lòng quá khổ, sau một thời gian cảm thấy chịu không nổi nữa, muốn gây chuyện để phát tiết.

Phùng quản gia tiến lên vài bước, chỉnh chăn lại cho Úc Xá. Lão thấy hắn còn mở to mắt, nhẹ giọng nói: "Người tiễn Chung thiếu gia đã trở lại, bọn họ thay thế tử thăm hỏi Kiềm An vương, nghe quản gia Kiềm An vương phủ nói là bệnh của Kiềm An vương ngày càng nặng."

Úc Xá nhắm mắt lại: "Hơn phân nửa là giả bộ."

Phùng quản gia cười gượng: "Cũng không nhất định là thế."

"Y sốt ruột hồi Kiềm An." Úc Xá nhíu mày nói, "Hôm qua vào cung, tám phần là y muốn thay mặt Tuyên Thụy xin hoàng đế cho họ cáo biệt."

Úc Xá cười nhạo: "Lại nói, mệnh của Tuyên Thụy thật tốt, một phế vật như vậy, cư nhiên vẫn sống yên ổn tới bây giờ."

Phùng quản gia nhanh nhạy, nghe ra được một chút mùi chua trong đó, lão cảm thấy có cơ hội, nhẹ giọng nói: "Thật ra năm đó, thế tử cũng không cần phải để Chung thiếu gia đi như vậy."

Úc Xá phiền nhất là nghe cái này, nghe xong liền chau mày, “Nói bao nhiêu lần rồi, ta lưu không được y.”

Phùng quản gia bất chấp, “Nhưng chắc gì bây giờ lại không được! Không phải hiện tại đã có thể lưu lại sao?”

Úc Xá lại không nói câu nào.

Một hồi lâu, hắn mới thấp giọng nói, “Cho dù lưu được cũng giữ không nổi.”

Trong lòng Phùng quản gia khó chịu một trận, lo lắng nói: “Thế tử, ngài nghĩ mình không còn sống được bao lâu?”

Úc Xá đạm nhiên nói: “Đúng thế.”

Phùng quản gia hận không thể đập Úc Xá một trận.

Úc Xá trút hết lời trong lòng, ngược lại còn thấy thoải mái hơn. Hắn nâng cánh tay gối lên sau đầu, chậm rãi nói: “Ta sợ……trong lòng ta hận y, nếu lưu y bên cạnh thì không biết ngày nào đó phát bệnh, ta lại bóp chết y.”

Phùng quản gia mờ mịt: “Ngài hận y cái gì? Hận y mấy năm nay bịa đặt về ngài?”

“Không.” Úc Xá híp mắt, “Ta hận y rõ ràng có thể vô tình vô nghĩa, an ổn mà sống cả đời, nhưng cố tình đối với ai cũng trao tim bổ phổi, thật lòng thật dạ.”

Phùng quản gia bật cười: “Này không phải điểm tốt của Chung thiếu gia sao?”

“Đúng thế, cho nên ta càng lưu không được.” Úc Xá hít sâu một hơi, “Nếu không phải tính tình y như vậy, tối hôm qua ta đã……”

Phùng quản gia cảm giác mình sắp nghe được một đường sống, vội truy vấn: “Tối hôm qua ngài làm gì?!”

Trong mắt Úc Xá hiện lên một tia hận ý: “Tối hôm qua ta đã làm y rồi.”

Phùng quản gia giận tới mức không thở nổi, vậy ngươi làm đi còn chờ gì nữa!!!

Phùng quản gia hận rèn sắt không thành thép, “Suốt hai canh giờ tối qua, thế tử rốt cuộc……rốt cuộc……”

“Không chạm vào hắn, không……” Úc Xá nhíu mày, chần chừ nói, “Có chạm vào.”

Phùng quản gia sốt ruột muốn chết, lại sợ hỏi Úc Xá tới phiền, chỉ có thể mặt dạn mày dày, chậm rãi hỏi: “Chạm cái gì?”

Úc Xá trầm mặc hồi lâu, “Hôn y.”

Phùng quản gia thầm giật mình, khó kiềm nén nổi, “Chỉ……hôn một cái?”

Úc Xá nhìn tránh sang nơi khác: “Là y tự tìm.”

Phùng quản gia hoàn toàn hồ đồ, “Tự tìm?”

Chung Uyển ngủ say như chết, tự tìm kiểu gì?

Úc Xá phiền muộn nói: “Ta bất quá cũng chỉ là cởi ngoại bào giúp cho y! Vậy mà y lập tức làm ra dáng vẻ không biết tự trọng kia, còn……còn gọi tên ta.”

Phùng quản gia: “……”

Phùng quản gia muốn cho Chung Uyển chết cũng chết trong sạch, thật cẩn thận mà thay Chung Uyển hỏi: “Dáng vẻ……không biết tự trọng là gì?”

Úc Xá nhíu mày nhìn Phùng quản gia, “Ngươi tò mò chuyện này để làm gì?”

Phùng quản gia hoảng sợ, cười gượng, “Lão nô chỉ là không nghĩ ra, người như Chung thiếu gia sao lại có thể làm ra vẻ không tự trọng.”

Úc Xá muốn nói, lại ráng nhịn xuống, “Nói chung là……bộ dáng rất là mất thể diện.”

Hắn nhớ lại lần trước đi tìm Chung Uyển hung hăng vấn tội, khiến y làm ra dáng vẻ động tình, cổ họng Úc Xá đột nhiên khô khốc, cảm thấy thập phần không khoẻ mà giật giật thân mình, “Ta lúc đầu chỉ muốn đến xem y, nhưng y một hai lại phải trêu chọc ta……là y đáng tội.”

“Đáng tội, quá đáng tội, không tự trọng, không biết sĩ diện!” vẻ mặt Phùng quản gia đau khổ không thôi, thầm nghĩ y đáng tội, thế mà ngài chỉ hôn một cái!

Phùng quản gia do dự, sợ Úc Xá có cái gì khó chịu, luôn để ý thần sắc của Úc Xá, nhẹ giọng nói: “Lại nói, thế tử cũng không còn nhỏ, mấy năm nay trưởng công chúa luôn hỏi lão nô, có phải nên an bài cho thế tử

vài nha đầu thông phòng. Lão nô nghĩ thế tử không quan tâm mấy chuyện này, nên thay ngài từ chối. Bây giờ nghĩ lại, có phải nên tìm vài nha đầu tuổi lớn một chút……"

Úc Xá lập tức nhìn qua Phùng quản gia, "Không cần ai tới dạy ta, ta biết chuyện đó như thế nào."

"Vâng vâng vâng." Phùng quản gia bị dọa chết khiếp, "Thế tử tất nhiên biết."

Úc Xá không thể hiểu nổi mà nhìn Phùng quản gia: "Các ngươi suốt ngày đều nghĩ cái gì? Tuy ta không bình thường mà lớn lên, nhưng không đến mức tới tuổi này rồi mà còn không hiểu mấy thứ này. Lúc ta hơn mười tuổi đã biết hết rồi."

Phùng quản gia vội hống: "Tất nhiên, tất nhiên."

"Đừng có chuẩn bị người nào kỳ quái trong phòng của ta." Úc Xá đề phòng nhìn lão, "Ta không cần nữ tử, cũng sẽ không lưu lại huyết mạch. Nếu để ta đột nhiên thấy kẻ nào không nên thấy ở trong phòng…… Ta lập tức bóp chết nàng."

Phùng quản gia trong lòng động đậy, "Vậy còn nam tử……"

Úc Xá không chút nghĩ ngợi nói: "Tất nhiên càng không cần."

Phùng quản gia muốn nói lại thôi: "Thế tử đối với Chung thiếu gia, rõ ràng là……"

Úc Xá nhíu mày: "Ta hôn y là bởi vì y không biết sĩ diện!"

Phùng quản gia suýt nữa lại bị Úc Xá làm cho tin luôn.

Phùng quản gia lẩm bẩm tự nói: "Phải, phải, là Chung thiếu gia trong lúc ngủ tuỳ tiện, đang yên đang lành sao lại gọi tên thế tử ở trong mộng? Không phải là quá tùy tiện sao? Tuổi thế tử còn trẻ, làm sao mà biết mấy chuyện này? Tất nhiên là bị y mê hoặc! Y dám nằm mơ gọi tên ngài, rõ ràng là y đùa giỡn thế tử!"

Úc Xá cảm thấy lời lão rất có lý, tâm tình tốt lên một chút.

Phùng quản gia sống không còn gì luyến tiếc, "Cho nên y bị thế tử chiếm một chút tiện nghi, cũng là đáng tội!"

Úc Xá bị chuyện này quấy nhiễu tâm thần không yên cả đêm, lúc này mới hoàn toàn thả lỏng, nhắm mắt lại: "Đúng thế."

Phùng quản gia hận không thể đánh Úc Xá một trận, nghiến răng nghiến lợi nói: "Nếu y đã chịu không nổi, sao thế tử không liền……liền……"

Úc Xá bực bội nói: "Y chịu không nổi, ta cũng phải chịu không nổi theo y? Vả lại sau đó…… Y cũng an phận hơn nhiều, dùi vào lòng ngực ta, ngủ rất thành thật."

Úc tiểu vương gia thưởng phạt phân minh, Phùng quản gia không còn lời nào để nói.

Nãy giờ cùng lão phân tích kín đáo một phen, Úc Xá cũng tự an ủi được mình, thoải mái hơn rất nhiều, tự kéo chăn lên đắp: "Ta mệt rồi, ngươi đi đi."

Phùng quản gia lui xuống.

Phùng quản gia cảm thấy cứ như vậy mà lui xuống thì không được.

Hắn lại viết cho Chung Uyển một phong thơ.

Tại Kiềm An vương phủ, Chung Uyển kêu mọi người lui ra, để một mình y và Tuyên Từ Tâm nói chuyện.

Chung Uyển cả đêm không về, Tuyên Từ Tâm lo lắng không thôi, không nhịn được mà hỏi y rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Ngày hôm qua……Thôi không nói tới nữa, chuyện rất rối rắm." Chung Uyển bật cười, "Ta có chính sự cần bàn với muội."

Có vẻ Tuyên Từ Tâm không ngủ được cả đêm, nàng nhìn Chung Uyển với ánh mắt oán trách, nhẫn nại nói: "Huynh nói đi."

"Hôm qua ta vốn muốn thay mặt ca ca muội xin cáo biệt, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị chuyện khác quấy rối. Hiện giờ Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh bị uống một bụng nước hồ, cũng không biết như thế nào rồi. Hoàng Thượng tất nhiên không còn tinh lực mà quản chuyện nhỏ nhặt này của chúng ta." Chung Uyển nhức đầu, "Lại thêm một hoàng tử gặp chuyện, nếu chúng ta xin cáo biệt lúc này, sợ kết quả sẽ ngược lại, khiến hoàng đế nghi ngờ, ta có ý muốn……"

Chung Uyển ngưng một chút, thương lượng nói: "Ta muốn mượn danh nghĩa Tuyên Du mà viết tấu chương, nói bệnh Tuyên Thụy thật sự không ổn, nên muốn đưa một mình hắn……về trước."

Tuyên Từ Tâm nhíu mày: "Chỉ đưa đại ca muội trở về?"

"Lễ vạn thọ còn chưa tới, trong kinh lại liên tiếp xảy ra chuyện, chúng ta cùng nhau về sẽ khiến người khác

để ý. Hoàng đế đa nghi, ta lo ngài sẽ cảm thấy Kiềm An vương phủ chúng ta đang muốn gây chuyện." Chung Uyển bất đắc dĩ nói, "Đến lúc đó rồi thì muốn đi cũng không được."

Tuyên Từ Tâm không quá hiểu ẩn tình trong chuyện này, nhưng vẫn do dự gật gật đầu.

"Hoàng đế sẽ không xuống tay với hài tử." Chung Uyển nhẹ giọng trấn an nói, "Muội là nữ hài nhi, càng an toàn hơn."

Tuyên Từ Tâm nghe xong lời này cũng không thấy vui chút nào, cúi đầu nói: "Muội biết."

Chung Uyển nói: "Có ta ở đây, tất nhiên sẽ dốc lòng bảo trụ các ngươi, cho nên cứ đưa đại ca muội trở về trước đã, được không?"

Tuyên Từ Tâm cười: "Huynh cần gì phải phát thề với muội, do huynh an bài thì chắc chắn sẽ chu toàn, sẽ tốt nhất cho chúng ta. Muội nhất định nghe huynh, chỉ có điều……"

Chung Uyển cùng Tuyên Từ Tâm đồng thanh: "Không cần nói cho Tuyên Du."

Hai người nở nụ cười.

Tuyên Từ Tâm thở dài: "Cũng là do muội vô dụng."

"Muội đối với ta không có nửa lòng nghi ngờ, vậy đã đủ rồi." Chung Uyển cười, "Ca ca muội cũng sắp đi rồi, hai ngày này đừng cãi với hắn làm gì, đem áo lông cừu muội làm đưa cho hắn đi."

Tuyên Từ Tâm gật gật đầu, đột nhiên nói: "Không thì huynh cùng đại ca hồi Kiềm An đi, huynh cũng nói là hoàng đế sẽ không hại chúng ta, chờ lễ vạn thọ xong rồi, muội sẽ đưa Tuyên Du trở về."

"Làm sao được." Chung Uyển không chút nghĩ ngợi, bật cười, "Vương gia trên trời có linh thiêng, lỡ ngài biết ta quăng hai tiểu hài tử các ngươi lại đây, nửa đêm hiển linh chém ta mất."

Trong lòng Tuyên Từ Tâm một trận khó chịu, nàng biết mình không có khả năng vực dậy gia môn, nên cũng không nhiều lời nữa, cố ý cười một chút: "Cũng được, huynh còn chưa cưới cô nương nhà người ta, lại nói……chuyện sao rồi? Đã nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa có động tĩnh."

Nhắc đến cái này lại khiến Chung Uyển đau đầu một trận, "Sợ là……không quá thuận lợi, khó mà thực hiện được."

Tuyên Từ Tâm bất mãn nói: "Nàng rốt cuộc không hài lòng cái gì?!"

"Không trách nàng được." Chung Uyển cười khổ, "Nàng……lúc trước có lẽ là ăn không ít khổ, nên tính tình hiện tại không tốt lắm, làm ta phải tốn nhiều công sức một chút."

Tuyên Từ Tâm suy nghĩ, thông cảm gật gật đầu: "Nàng lớn tuổi, dáng người lại cường tráng, cho nên càng mẫn cảm hơn người khác. Nếu huynh thích nàng như vậy, thì phải kiên nhẫn nói chuyện với nàng."

Chung Uyển cười, bên ngoài có người gõ cửa, Chung Uyển cho người vào.

Là thư từ Phùng quản gia.

Chung Uyển nhận thư, mở ra ngay trước mặt Tuyên Từ Tâm, sau khi xem xong thì sắc mặt thay đổi mấy đợt, suýt nữa thì chửi tục vài câu ngay trước mặt nàng.

Tuyên Từ Tâm cẩn thận nhìn sắc mặt Chung Uyển, thăm dò: "Là…… thư của cô nương kia?"

Chung Uyển gian nan gật gật đầu.

Tuyên Từ Tâm thầm nghĩ, cô nương này quả là lớn mật, "Nàng nói gì?"

Chung Uyển tâm như cây khô, "Nàng chê ta phóng đãng."

Tuyên Từ Tâm đại kinh thất sắc.

Chung Uyển xua xua tay, thỉnh Tuyên Từ Tâm về viện của mình trước. Tuyên Từ Tâm kinh ngạc cảm thán, dân chúng trong kinh thật là cởi mở, tấm tắc khen rồi tiêu sái mà đi.

Tiễn Tuyên Từ Tâm ra viện rồi, Chung Uyển mới cầm lá thư kia lần nữa. Y không tin giữa ban ngày lại gặp quỷ, cảm thấy mình vừa rồi chắc chắn là bị hoa mắt. Hai tay y run rẩy, lại nhìn kĩ thư một lần nữa……

"Thế tử nói, thiếu gia thật không biết sĩ diện."

"Thế tử nói, ban đêm thiếu gia ngủ không thoát áo ngoài, rõ ràng là đang câu dẫn nam nhân, khiến thế tử phải thoát áo cho ngài."

"Thế tử tinh lực cường tráng, chợt gặp người ngủ không thoát áo ngoài, làm sao có thể kiềm chế được?!"

Chung Uyển bị chọc tức tới ù tai hoa mắt, hắn uống một ngụm trà, tiếp tục xem xuống dưới ——

“Thế tử nhất thời không nhịn được, nên đã……hôn ngài một chút.”

Lời editor:

Mình đã từng nói mình thích Tuyên Từ Tâm cực kì chưa? (o w o)

Một phần cũng là vì tác giả khéo léo xây dựng hình tượng nổi bật, nhiều lần nhắc rằng Từ Tâm tài năng hơn người nhưng cũng chỉ vì là nữ nhi mà không thể gánh vác đại sự. Một chút châm biếm hiếm có cho xã hội phong kiến.

Một phần vì bản thân mình rất thích truyện Đam không dìm nữ, nhiều bộ toàn dìm nát hình tượng con gái làm mình hụt hẫng zl.

Hãy yêu thương Từ Tâm (o ///// o)

30. Chương 30

Editor: Miri

“Ta phóng đãng…”

“Ta tuỳ tiện……”

Chung Uyển cố gắng phớt lờ câu cuối cùng trong thư, nghiến răng nghĩ mình vẫn đúng là hồng nhan họa thủy không kém cạnh gì năm đó. Y phục không thoát một cái, vậy mà vẫn có thể kích thích Úc Xá kiềm chế không được. Vậy nếu mình chỉ tuột xuống một chút thôi thì có phải sẽ chọc Úc tiểu Vương gia kích động đến mức nhốt mình trong phủ, khóa chặt cửa, vĩnh viễn không thả ra?

Úc Xá đúng thật là bị điên rồi phải không? Kiếm cái cớ thế này để ngụy biện?

Chung Uyển vẫn chưa từ bỏ hy vọng, lật qua lật lại tờ thư mà nhìn mấy lần.Y biết rõ Úc Xá rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, nhưng sau khi nhìn một hồi lâu, trong đầu y chỉ còn một chuyện duy nhất……

Hôn?

Chung Uyển ngơ ngác, hôn một chút, hôn như thế nào?

Hôn chỗ nào?

Sao, là hôn như thế nào chứ?

Chung Uyển tự nhiên cảm thấy hơi khát nước, y bưng nửa ly trà uống cạn, ngồi xuống nhớ lại kĩ càng.

Nhưng chẳng nhớ được gì cả.

"Chắc chắn là cố ý viết thế." Chung Uyển vò lá thư thành một nhúm, nắm chặt, "Có giỏi thì tới nói với ta……"

Nhưng lỡ hắn tới nói với mình thật thì… Y nhớ lại bộ dáng Úc Xá hôm nọ xông thẳng vào phòng mình. Hai tai Chung Uyển đỏ lên, mình thật là….đỡ không nổi hắn.

Úc Xá bây giờ quá dọa người.

Chung Uyển cưỡng bách mình không nghĩ đến chuyện hôn hay không hôn nữa, nhưng y vẫn chưa hiểu nổi. Dù có hôn thật thì tại sao Úc Xá lại nổi giận? Còn giận tới mức không muốn thấy mặt mình, đuổi cổ mình đi vào sáng sớm.

Tính tình Úc Xá hiện giờ thật đúng là khiến người khác lo lắng không thôi.

Chung Uyển ném lá thư vào chậu than, lấy lại bình tĩnh, sau đó dùng danh nghĩa Tuyên Du mà viết một tấu chương khác thỉnh lên Sùng An Đế.

Chung Uyển không bắt Tuyên Du sao chép lại tấu chương y viết nữa. Sùng An Đế không phải kẻ ngốc, hắn cũng biết đây có thể là ý của Chung Uyển. Chung Uyển đơn giản cũng không thèm che giấu bút tích của mình nữa, thoải mái phóng bút viết thật hay, sau đó sai người đưa tấu chương vào cung.

Chung Uyển thể hiện rõ ràng lập trường của Kiềm An Vương phủ: Chúng ta không muốn xen vào chuyện trong kinh, chỉ muốn sớm được trở về Kiềm An yên ổn sinh sống. Nhưng chúng ta lại không dám cô phụ ân tình của hoàng thượng, cho nên dù Kiềm An Vương bị bệnh nặng, cũng muốn để hai đệ muội ruột của hắn lưu lại trong kinh mừng thọ.

Kiềm An Vương phủ đã có thành ý lớn như vậy, chỉ hy vọng Sùng An Đế để cho Vương gia của họ sớm được hồi Kiềm An dưỡng bệnh. Lời văn khiêm tốn như thế, Sùng An Đế tất nhiên chuẩn tấu.

Ngày đó, người trong cung lập tức tới chỗ họ, như thường lệ mà ban rất nhiều đồ bổ. Tảng đá lớn trong

ngực Chung Uyển rơi xuống đất, nếu có thể đưa Tuyên Thụy về thì cái gì cũng ổn.

Tuyên Thụy rốt cuộc ngừng uống dược, Nghiêm Bình Sơn có ý muốn cho Tuyên Thụy ở lại dưỡng thêm mấy ngày, Chung Uyển không chút nghĩ ngợi nói: "Không, ngày mai phải đi ngay."

Tuyên Từ Tâm buông kim chỉ trong tay xuống, kinh ngạc: "Sao gấp như vậy?"

"Càng chậm trễ càng dễ gặp chuyện." Chung Uyển nói, "Ai biết được Tam hoàng tử sẽ chết ngày nào? Tam hoàng tử là đường huynh của Tuyên Thụy, hắn gặp chuyện, một bên thì có tang, một bên thì vô cùng phấn khởi mà hồi Kiềm An, biết dùng lời nào giải thích đây?"

Nghiêm Bình Sơn nghĩ thông suốt, hắn nhìn Chung Uyển, "Ngươi……"

"Ta chắc chắn không đi." Chung Uyển phân phó, "Kêu Lâm Tư trở về đi, sai hắn đưa Tuyên Thụy hồi Kiềm An, không cần trở lại."

Nghiêm Bình Sơn đáp ứng đi ngay, Tuyên Từ Tâm còn chưa may xong áo lông cừu, nàng vội vã may cả đêm, cũng không kịp nhàn nhã nói chuyện, sai người cầm kim chỉ theo rồi trở về viện của mình tiếp tục đẩy nhanh tốc độ.

Chung Uyển đi kiểm lại số lượng tôi tớ đi theo Tuyên Thụy hồi Kiềm An, lại tự mình thay hắn chuẩn bị hành lý. Vương phủ trước sau lộn xộn, Chung Uyển ra ra vào vào, sặc hai cái vì gió lạnh, một lát sau đã cảm thấy đầu hơi nóng.

"Mình đúng là ăn nằm riết quen……"

Chung Uyển lười đến tìm thái y trong phủ nên chỉ trở lại phòng mình, tìm hai viên đan dược trị phong hàn bình thường, nuốt chúng xuống cùng với nước, sau đó lại mặc thêm áo choàng mà ra cửa.

Lộn xộn hết nửa ngày, rốt cuộc cũng chuẩn bị xong hành lý, Nghiêm Bình Sơn cũng đã trở lại.

"Người đâu?" Chung Uyển ngẩng đầu, "Người câm đâu?"

Các tôi tớ khác ngây ngốc, Nghiêm Bình Sơn thì mơ hồ nói: "Không tìm ra."

Chung Uyển nhíu mày, kêu Nghiêm Bình Sơn đi theo mình vào phòng.

"Lâm Tư không muốn đi."

Nghiêm Bình Sơn sốt ruột nói: "Ta sai người chúng ta sắp đặt trong phủ Tứ hoàng tử truyền lời cho hắn, hắn nói không đi được, ta lại nghĩ cách đi gặp hắn hỏi thẳng, hắn nói…… không muốn đi."

Chung Uyển bật cười: "Vì sao?"

Nghiêm Bình Sơn lắc đầu: "Hắn không nói vì sao, một người câm như hắn, có hỏi hắn cũng nói không được, ta bắt hắn viết, hắn cũng không viết. Ta nổi nóng, hắn liền khoa tay múa chân bảo không thể đi."

Chung Uyển cẩn thận nhớ lại, đột nhiên phát hiện sau khi y hồi kinh, y cũng có vài lần bảo Lâm Tư theo y hồi Kiềm An, Lâm Tư đều ậm à ậm ừ.

"Hắn……" Chung Uyển thấp giọng nói, "Bị cái gì làm vướng chân à?"

Chung Uyển buồn cười nói: "Lâm Tư cũng không còn nhỏ, hắn ở kinh thành có người thương sao?"

Nghiêm Bình Sơn mờ mịt: "Sao ta biết được……nhưng dù sao hắn cũng phải nói một tiếng chứ! Vất vả lắm mới có cơ hội hồi Kiềm An, còn gì quan trọng hơn việc sớm trở về? Ta nói hắn không được, hắn cũng không thích nghe ta,bây giờ vẫn còn sớm, hay là ngươi đi tìm hắn……"

"Không cần." sau khi xuất thần một lát, Chung Uyển đột nhiên cười, "Tùy hắn đi."

Nghiêm Bình Sơn vội vàng nói: Sao có thể để hắn tùy ý làm bậy được? Phủ của Tứ hoàng tử không phải nơi tốt để ở! Sau này lỡ vạn nhất, hắn một thân một mình ở kinh thành bị liên luỵ, chúng ta muốn giúp cũng giúp không được, đến lúc đó……"

"Nghiêm thúc." Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Đừng thay hắn quyết định."

Nghiêm Bình Sơn kinh ngạc nhìn Chung Uyển, "Ngươi mặc kệ hắn?"

"Ta quản không được hắn, Lâm Tư không phải nô tài của ta." Chung Uyển không để ý lắm, nói, "Hắn tuy cả ngày đều kêu ta là chủ nhân, nhưng kỳ thật hắn là nhi tử của bà vú trông nom ta. Ta cũng có phần xem hắn là ca ca của mình. Bà vú mất sớm, mấy năm nay hắn theo ta lang thang đây đó, ăn không ít khổ."

Chung Uyển cười: "Dù Chung gia chúng ta lúc trước đối với hắn có chút ân huệ nhỏ, nhưng mấy năm nay cũng nên đã trả xong rồi, bây giờ……tùy ý hắn đi."

Nghiêm Bình Sơn khó hiểu nói: "Cái gì mà tùy hắn? Chúng ta làm vậy cũng vì muốn tốt cho hắn thôi? Hắn một mình chỗ này……"

"Nếu ta muốn mình yên ổn." Chung Uyển nhịn cười, "Thì ta cũng đã cùng các ngươi trở về rồi. Nhưng

không phải ta hiện tại cũng đi không được sao?"

Trời xui đất khiến, lại bị một người tính tình cổ quái làm vướng chân.

Chung Uyển nhẹ giọng nói: "Tùy người tùy mệnh, Tuyên Thụy nếu không sao rồi thì ta lập tức muốn làm chút chuyện của mình, Lâm Tư hắn có lẽ cũng muốn như vậy."

Nghiêm Bình Sơn nghe không rõ, nhưng bây giờ hắn nhìn Chung Uyển, đột nhiên cảm thấy ngay giờ khắc này, đã có điều gì đó chợt thay đổi tại nơi đây.

"Ta chắc chắn sẽ gặp hắn để hỏi rõ." Chung Uyển trấn an nói, "Chờ ta quay lại tìm hắn hỏi một chút, nếu không được thì bỏ đi……nếu hắn không chịu trở về, ngươi đi cùng Tuyên Thụy là được."

Nghiêm Bình Sơn hoảng sợ: "Ta trở về? Vậy các ngươi thì sao?"

"Trong phủ cũng không có việc gì, giữ lại một tiểu quản sự là được." Chung Uyển tùy ý nói, "Ta cùng hai tiểu hài tử cũng chưa có việc gì, không cần phải có nhiều người như vậy chăm sóc."

Nghiêm Bình Sơn không yên tâm, nhưng nghĩ tới Tuyên Thụy đang ốm đau bệnh tật, cân nhắc kĩ càng một hồi, đành bất đắc dĩ nói: "Thôi được, chờ Vương gia bình an tới Kiềm An rồi, ta lại trở về chỗ này."

"Đừng, lúc ấy chắc hai tiểu chủ nhân cũng đã trở về rồi." Chung Uyển nghĩ một chút liền đau đầu, "Mỗi lần tới tới lui lui là mất vài tháng, đấy là chưa kể trên đường gặp chuyện ngoài ý muốn. Ngươi cứ coi chừng Tuyên Thụy cho tốt là được."

Nghiêm Bình Sơn cũng nghĩ vậy, chỉ biết gật đầu: "Vậy ngươi……quan tâm bản thân mình một chút."

Chung Uyển không thèm để ý mà cười.

Nghiêm Bình Sơn đột nhiên phải đi theo, nên có không ít chuyện cần chuẩn bị. Hắn không rảnh cùng Chung Uyển nói nhiều, nhấc chân muốn đi. Vừa ra đến trước cửa, Nghiêm Bình Sơn đã quay đầu lại nhìn Chung Uyển, đột nhiên nói: "Chung Uyển……lần sau gặp lại, không biết là nào năm."

Chung Uyển sợ nhất là cái cảm giác buồn bã và bộ dáng bịn rịn khi ly biệt, cười nói: "Sao? Muốn ta phát trước lương bổng năm nay cho ngươi à?"

Nghiêm Bình Sơn dở khóc dở cười, thần sắc phức tạp nhìn Chung Uyển một cái, "Tóm lại……ngươi nhớ bảo trọng thân mình."

Chung Uyển gật đầu: "Đã biết."

Hôm sau, người của Kiềm An Vương phủ dậy thật sớm, lúc trời vừa tờ mờ sáng đã ra khỏi thành.

Chung Uyển đi theo Tuyên Từ Tâm cùng Tuyên Du ở cửa phủ đứng trong chốc lát, Tuyên Du khóc không thành tiếng, "Đại ca…… Đại ca hắn thân mình như vậy, trên đường phải đi lâu như vậy, hắn ở nửa đường có khi nào sẽ……"

"Sẽ không." Tuyên Từ Tâm nói, "Câm miệng."

Tuyên Du nuốt xuống, không dám lên tiếng nữa, nhích lại gần Chung Uyển một chút.

Chung Uyển nhịn cười, xoa nhẹ lên đầu Tuyên Du một phen. Y đang muốn thúc giục hai tiểu chủ nhân về phòng, bên ngoài lại có một tôi tớ vội tới mức té xuống đất, lộn nhào mà vào.

Tuyên Từ Tâm nhíu mày, "Chuyện gì?! Sao lại không có quy củ như thế?"

Chung Uyển trong lòng cảm thấy có chút bất an, hắn đứng che trước Tuyên Từ Tâm một chút, "Xảy ra chuyện gì?"

Tôi tớ quỳ trên mặt đất, giọng run run: "Tam hoàng tử……qua đời."

Lời dự đoán của Chung Uyển nguy hiểm thật.

Chung Uyển nhìn Tuyên Từ Tâm một cái, Tuyên Từ Tâm ngượng ngùng, thấp giọng nói: "May là nghe theo huynh, muội……muội bây giờ phải sai người lấy vải trắng tới? Trước tiên phải dọn hết mấy cái đèn lồng màu đỏ đi sao?"

Hôn tang đại sự, Chung Uyển kỳ thật cũng không hiểu lắm, bây giờ Nghiêm Bình Sơn đã đi rồi, y cũng chỉ có thể căng da đầu lo liệu: "Vậy à, trước hết cứ sai người chuẩn bị đồ tang, phỏng chừng không tới nửa ngày, tôn thất bên kia sẽ cử người tới, đến lúc đó hỏi họ một chút là được."

Tuyên Từ Tâm sốt ruột nhìn đệ đệ đang co rúm khóc lóc, nhíu mày nói: "Lúc đi túc trực bên linh cữu, muội và Tuyên Du hẳn sẽ không ở chung một chỗ, sợ một mình hắn đi không được, huynh có thể đi cùng hắn không?"

Chung Uyển cười: "Tất nhiên ta phải đi cùng rồi."

Tuyên Từ Tâm yên tâm, đi trước tới hậu viện để lo liệu, Chung Uyển đột nhiên nhớ tới cái gì đó, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Úc Xá hắn……cũng phải đi túc trực bên linh cữu nhỉ?

Lỗ tai Chung Uyển đỏ lên, trong lòng âm thầm cầu nguyện, mặc kệ là vì thể diện của Tam hoàng tử mất sớm hay là của ai đi nữa, Úc Xá ngàn vạn lần làm ơn đừng nổi điên ở linh đường, chất vấn mình vì sao lại phóng đãng như thế….

"Đã chết?"

Tại biệt viện Úc Vương phủ, Úc Xá đang ngồi đùa với vài con chim, nhẹ nhàng nói: "Kéo dài hơi tàn được lâu như vậy, rốt cuộc cũng chết rồi?"

Phùng quản gia đem đồ tang tới, "Vâng, mới sáng nay, nghe nói Hiền phi nương nương khóc đòi chết theo, trưởng công chúa đã biết chuyện, phái người tới nói, nói……"

Úc Xá không kiên nhẫn: "Ngươi có nói hay không?"

"Nói, nói." Phùng quản gia cười cười, "Trưởng công chúa nói, thế tử năm nay phạm vào nước lại còn phạm vào lửa, ngài lại mới vừa bị chấn kinh……"

Úc Xá cười nhạo, Phùng quản gia cũng cười: "Tất nhiên đối với ngoại nhân thì nói như vậy, nhưng trưởng công chúa có ý là, thế tử vốn phạm huý tang sự, lại mới vừa bị thánh thượng giam lỏng, hay là……không đi đi?"

Phùng quản gia thấp giọng: "Trưởng công chúa cũng chỉ nghĩ cho thế từ thôi, thế tử lát nữa gặp đươc Úc Phi nương nương thì biết nên nói gì? Hai bên đều xấu hổ, không bằng trốn không đi."

Úc Xá vốn dĩ cũng lười đi, "Vậy không đi."

Phùng quản gia cười cười: "Ta cũng có ý đó, túc trực bên linh cữu rất vất vả, đi làm cái gì……bất quá đồ tang vẫn cần phải mặc, thế tử cứ thay vào trước. Sau khi qua 49 ngày rồi, chờ tới lúc đưa tang thì thế tử chỉ cần lộ mặt một chút là xong."

Úc Xá thay y phục màu đen, đột nhiên hỏi: "Kiềm An Vương…… Đi rồi sao?"

Phùng quản gia sửng sốt: "Chắc là đi rồi? Chung thiếu gia đúng là rất quyết đoán, một khắc cũng không chậm trễ, nếu họ chần chừ nửa ngày thôi sợ cũng sẽ đi không được."

"Y……" Úc Xá ngừng một chút, "Y đi theo rồi sao?"

Phùng quản gia tất nhiên biết Úc Xá đang hỏi ai, vội nói: "Không có không có, mật thám vẫn canh chừng mỗi ngày, Chung thiếu gia còn ở trong phủ, không đi."

Sắc mặt Úc Xá trở nên đẹp hơn một chút, hắn nghĩ nghĩ, nói, “Kiềm An Vương đi rồi, nhưng Tuyên Du vẫn chưa đi?”

Phùng quản gia mờ mịt: “Đúng vậy.”

Úc Xá nói: “Ta đi túc trực bên linh cữu.”

31. Chương 31

Editor: Miri

Úc vương gia Úc Mộ Thành vào trong noãn các, nhìn chằm chằm Tuyên Quỳnh còn nằm ở trên giường, buông màn xuống cho hắn rồi đi ra.

Ở gian ngoài, Úc Phi vẫn còn chưa thoa son phấn, đôi mắt hồng hồng, thấy Úc Mộ Thành đi ra thì muốn rơi nước mắt, nhưng vẫn kiềm nén lại, “Đại ca……”

“Nói nhỏ chút, Ngũ điện hạ ngủ rồi.” Úc Mộ Thành ngồi xuống, “Ta vừa hỏi qua thái y, hắn bảo không sao. Nếu đã vậy thì muội chờ hắn tỉnh lại, sau đó lập tức cùng hắn tới chỗ Tam điện hạ……”

“Không đi!” Úc Phi tức giận, “Đi làm cái gì? Tới đó gặp Úc Xá, chẳng lẽ muội giả vờ như không chuyện gì xảy ra, giả vờ như hắn chưa từng đẩy Quỳnh Nhi xuống nước?!”

Úc Mộ Thành nhíu mày: “Chẳng phải ta đã nói rồi? Là do hai người bọn họ ngắm cảnh bên hồ, tự Ngũ điện hạ nhất thời không cẩn thận mà rơi xuống nước……”

Úc Phi nổi giận: “Hoàng Thượng cố tình lừa gạt người khác, giờ tới huynh cũng muốn lừa gạt muội? Huynh cũng nghe rồi đấy, chính miệng Úc Xá thừa nhận là hắn đẩy Quỳnh Nhi xuống nước!”

“Thì sao?” ngữ điệu của Úc Mộ Thành vẫn cực nhẹ, ôn hòa nói, “Nếu nương nương không phục, thì có phải lại muốn tới trước mặt hoàng thượng mà khóc lóc lần nữa? Khiến Tử Hựu lại thêm một lần nữa thuật lại mấy lời đại nghịch bất đạo mà Ngũ điện hạ đã nói?”

Úc Phi cắn môi, không nói nữa.

“Nếu muội không nhớ rõ, thì để huynh nói lâu cho muội nghe.” Úc Mộ Thành nhìn thân muội muội của

mình, thấp giọng nói, "Đừng có lấy mấy lời thiên hạ đồn đãi kể cho Ngũ điện hạ nghe nữa, càng đừng tự cho mình là thông minh, tâm mang vọng tưởng, làm mấy chuyện dư thừa……Hoàng Thượng hận nhất mấy kẻ không có chứng cứ mà dám nhắc tới chuyện này, sao muội cứ thích nhắc tới nó? Muội biết thì thôi đi, còn một hai phải kể cho Ngũ điện hạ nghe. Điện hạ đã trưởng thành, thế nhưng lại giống như một bà thím nhiều chuyện, nói xấu sau lưng người khác! Còn ra thể thống gì?"

Úc Phi giận tới mức trắng bệch: "Huynh bảo muội nhiều chuyện? Được được, là tại muội ngu ngốc, vậy hôm nay huynh nói rõ ràng cho muội biết, rốt cuộc tên Úc Xá kia có phải là nhi tử của huynh không? Trưởng công chúa có thai vào tháng sáu năm đó, nhưng tới tận tháng 7 năm sau mới ôm hài tử trở về. Nàng bảo hắn đã nấy tháng tuổi, nhưng bộ muội chưa từng sinh hài tử sao? Lúc đó rõ ràng chính là hài tử vừa mới sinh ra! Các ngươi……"

"Tử Hựu là hài tử sinh non của công chúa, tất nhiên lúc vừa sinh sẽ suy nhược hơn vài phần so với hài tử bình thường." Úc Mộ Thành không do dự nói, "Lời này huynh đã nói với muội bao nhiêu lần, rốt cuộc muội còn muốn nghe huynh nói cái gì?"

"Muội muốn nghe một câu lời nói thật!" Úc Phi phẫn nộ, "Muội muốn biết, muội và Quỳnh Nhi mấy năm nay có phải đều may áo cưới cho người khác không!"

Úc Mộ Thành nói: "Huynh nói lại lần nữa, không phải."

"Được, nếu hắn thật là nhi tử của huynh, thì huynh mau gọi hắn tới ngay bây giờ, quỳ gối dập đầu tạ tội với muội!" Úc Phi cười lạnh, "Lời phụ thân nói, chẳng lẽ hắn dám cãi? Huynh mau gọi hắn tới!"

Úc Mộ Thành bật cười: "Muội đây là đang sinh sự từ việc nhỏ nhặt sao? Hoàng Thượng đã nói, là do Ngũ điện hạ nhất thời không cẩn thận……"

"Đừng cái gì cũng đều lôi Hoàng Thượng ra nói cho qua chuyện với muội!" Úc Phi giận tới trắng bệch, "Muội vốn dĩ cũng không quản chuyện của huynh làm gì. Dù sao huynh cũng thừa nhận hắn, còn muốn đem vương vị tổ tông vất vả gìn giữ truyền cho hắn. Muội chỉ là nữ nhi đã xuất giá, làm sao có chân mà bàn gia sự! Nhưng Hoàng Thượng thì sao? Hắn thiên vị Úc Xá, ta nhịn, để Úc Xá đè đầu cưỡi cổ Quỳnh Nhi, ta cũng nhịn, nhưng giờ thì sao? Úc Xá hắn được một tấc lại muốn tiến một thước, đối với Quỳnh Nhi động sát tâm! Vậy mà các ngươi còn che chở cho hắn! Sau này hoàng đế băng hà, Úc Xá muốn mẫu tử chúng ta chết theo, có phải huynh cũng sẽ nhanh chân nhanh tay đi lấy lụa trắng thắt chết ta thay hắn!?"

Úc Mộ Thành nhíu mày: "Muội nói bậy bạ gì đó? Để cho người khác nghe thấy……Muội có thấy mình điên rồi không?"

"Còn có thể điên hơn Úc Xá sao?" Úc Phi âm thanh lạnh lùng nói, "Đại ca……Lần này tâm muội hoàn toàn đóng băng rồi, huynh muốn dưỡng nhi tử cho người khác, cũng đừng kéo muội vào. Muội chỉ có một hài tử là Quỳnh Nhi, nếu hắn không làm Thái Tử thì ta lập tức treo cổ ở đây, miễn cho sau này bị Úc Xá làm nhục!"

"Câm miệng!" Úc Mộ Thành hết chịu nổi, "Muội còn sợ hại Quỳnh Nhi chưa đủ thảm phải không?"

Úc Phi giận dỗi rơi nước mắt: "Huynh……Huynh……"

Úc Mộ Thành hít sâu một cái, đè ép lửa giận xuống, "Triều đại chúng ta cũng không có tiền lệ tuẫn táng, muội không cần tuyệt vọng đoán bừa chuyện gì, khiến Ngũ điện hạ bất an."

"Không có?" Úc Phi cười lạnh, "Vậy hai tỷ muội Chung phi tiền triều là chết như thế nào?"

Con ngươi Úc Mộ Thành chợt động. Một lát sau nói: "Tiên đế băng hà, hai vị Chung phi vì quá đau buồn, không chịu nổi mà chết."

Úc Phi mỉa mai, "Thế à? Nghe thật cảm động."

Úc Mộ Thành cúi đầu uống trà, một lát sau nói: "Được, muội muốn nghe cái này thì để huynh kể cho muội một chút……Tiền triều Chung quý phi có một nhi tử, cũng chính là Ninh vương, chắc muội cũng biết?"

Úc Phi không hiểu Úc Mộ Thành tại sao lại nhắc tới chuyện này, nhíu mày: "Tất nhiên."

"Ninh vương từ nhỏ đã thông minh, thiên tư hơn người, dung mạo lại như đúc chân dung tiên đế, rất được tiên đế yêu thích, chỉ tiếc……" Úc Mộ Thành buông chung trà, nhẹ giọng nói, "Hắn là nhi tử tiên đế hơn năm mươi tuổi mới sinh ra."

Úc Phi gật đầu: "Muội biết."

Úc Mộ Thành chậm rãi nói: "Lúc tiên đế tuổi đã cao, ngài có ý muốn lập hoàng tử nhỏ hơn lên ngôi, không ít lão thần đều biết chuyện này, cũng không cần che giấu cái gì. Tuy không ai nhắc tới, nhưng muội biết sau khi tiên đế có tâm tư này, người đầu tiên ngài muốn giết là ai không?"

Úc Phi ngẩn ra một chút, theo bản năng hỏi, "Ai?"

Úc Mộ Thành nói: "Chung Quý Phi."

Sắc mặt Úc Phi đại biến.

Úc Mộ Thành nhìn nàng, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi cho rằng tiên đế muốn động thủ với Kim Thượng?"

Trên trán Úc Phi toát ra mồ hôi lạnh, không dám gật đầu cũng không dám lắc đầu.

"Sao có thể, hoàng đế tuy có bất công, nhưng cũng sẽ không nổi sát tâm, bởi vì cả hai đều là nhi tử của ngài…… Nhưng phi tần thì không giống như vậy." Úc Mộ Thành tiếp tục nói, "Ngày đó, Chung quý phi vừa

mới hơn ba mươi, thân thể khoẻ mạnh, ít nhất cũng phải sống được thêm chục năm. Nếu nói về người có khả năng uy hiếp đến vương vị Kim Thượng, người tiên đế không yên tâm nhất chính là các phi tần còn trẻ, sợ nàng sẽ nâng đỡ ngoại thích, sợ nàng khống chế hoàng đế nhỏ tuổi, sợ nàng can thiệp triều chính!"

"Kẻ làm đế vương đều nhẫn tâm, ngày đó Chung quý phi tránh được một kiếp cũng nhờ tiên đế đột ngột qua đời. Cũng là nhờ mệnh nàng tốt, bằng không thì……không đợi tiên đế băng hà, nàng đã phải xuống dưới chờ ngài."

Úc Mộ Thành nhìn Úc Phi, "Hoàng đế sẽ mềm lòng với nhi tử của mình, sẽ thiên vị, nhưng sẽ không như vậy với phi tần. Nếu có ngày Hoàng Thượng cảm thấy muội can thiệp quá nhiều chuyện của Ngũ điện hạ……"

Úc Phi ngã xuống đệm mềm trên ghế, mồ hôi trên trán chảy xuống dưới.

Úc Mộ Thành cười: "Tất nhiên, Hoàng Thượng nếu vô tình lập ngũ điện hạ làm Thái Tử thì cũng sẽ không kiêng kị mấy hành động nhỏ này của muội, nhưng sẽ không vui khi thấy muội làm thế……cho nên muội muội, muội hiểu ý ta chưa?"

Úc Phi mất hết khí thế vừa rồi của mình, lau lau mồ hôi, nói giọng khàn khàn: "Muội hiểu rồi."

"Đương nhiên là muội cũng không giống Chung Quý Phi." Úc Mộ Thành đứng dậy, thấp giọng nói, "Muội là nữ nhi của Úc vương phủ, chỉ cần muội không làm chuyện hồ đồ, Hoàng Thượng sẽ không động ngươi, cũng sẽ vĩnh viễn nhìn Ngũ điện hạ với con mắt khác."

Úc Phi lo sợ, không yên tâm: "Huynh thật sự không gạt muội? Hoàng Thượng……thật sự sẽ coi trọng Quỳnh Nhi nhiều hơn một chút?"

"Tất nhiên." Úc Mộ Thành trấn an nói, "Nhà ngoại của hắn là vương phủ chúng ta, chỉ cần ta không ngã thì hắn vĩnh viễn trên người khác một bậc. Chỉ cần hắn đừng tái phạm mấy chuyện hoàng đế kiêng kị là được. Nương nương à, không có việc gì thì nhớ khuyên Ngũ điện hạ ngồi yên một chút, làm tốt mấy việc Hoàng Thượng sai sử hắn là sẽ đạt được ý nguyện."

Úc Phi vẫn còn chưa cam lòng: "Nhưng, nhưng……vạn nhất Hoàng Thượng sau này hồ đồ, một hai phải lập Úc……"

"Nương nương." Úc Mộ Thành ngắt lời Úc Phi, "Ta lặp lại lần nữa, Tử Hựu họ Úc, là nhi tử của ta, cho nên hắn không có khả năng kế vị, hiểu chưa?"

Úc Phi suy nghĩ một lát, hoàn toàn minh bạch, vội la lên: "Muội, muội, lẽ ra muội không nên nhắc chuyện này đúng không? Muội……"

"Không nên." Úc Mộ Thành cố gắng nhẫn nại, "Ta vẫn luôn không hiểu, các ngươi sao lại điên cuồng mà

quấy tung chuyện này lên làm gì, là đang nóng lòng chứng minh thân thế của hắn sao?"

"Là sợ Hoàng Thượng nổi tâm tư khác!" Úc Phi rơi lệ, "Hơn nữa……Muội nhìn Úc Xá cũng rõ hắn còn biết nhiều thứ hơn muội, huynh có dám bảo đảm là hắn sẽ không có tâm tư kia?"

Úc Mộ Thành cúi đầu: "Ta bảo đảm, hắn không có."

Trong phủ của Tam hoàng tử.

Chung Uyển cũng đã đổi một thân tang phục, đưa Tuyên Du còn đang ngơ ngác vào phủ. Hai người lập tức bị tách ra do có người mang Tuyên Du đi đốt hương cho Tuyên Cẩn. Tuyên Du bắt chước bộ dáng của người khác, ở trước linh cữu quỳ trong chốc lát.

Ít nhất Chung Uyển còn gặp qua Tuyên Cẩn hai lần, tiểu Tuyên Du lại chưa gặp qua lần nào. Tuy hắn là đường huynh của mình, nhưng Tuyên Du muốn khóc cũng khóc không được, chỉ có thể giả vờ đây là đại ca của mình mà chảy vài giọt nước mắt. Một lát sau, vương phi của Tuyên Cẩn lại phái người tới an ủi, những người lạ mặt đến tên cũng không rõ bắt đầu đỡ Tuyên Du lên, đưa Tuyên Du tới linh bằng* trước, tiếp tục dâng hương, dập đầu.

*Linh bằng: cái nhà gỗ được dựng lên để quan tài ở trong ấy. Giờ VN mình toàn để luôn trong nhà =)))

Từ đầu đến cuối, Chung Uyển đều đứng từ xa nhìn hắn.

Sau khi dập đầu xong, Tuyên Du quay người lại nhìn Chung Uyển. Chung Uyển nhẹ nhàng xua xua tay, ý bảo hắn cứ đi cùng với người khác. Tuyên Du dùng tay hợp lại trước miệng, nhỏ giọng nói: "Huynh tìm một chỗ để ngồi đi!"

Chung Uyển muốn cười nhưng lại không dám, chỉ cúi đầu để không bị ai phát hiện. Khi ngẩng đầu lên thì Tuyên Du đã bị đưa vào linh bằng, cùng mấy tông thân khác quỳ gối.

Tuyên Du tuổi nhỏ nhất, mặc đồ tang quỳ gối giữa một đám người, trông cực kì đáng thương.

Ở ngoài linh bằng cũng có không ít người đang đứng như Chung Uyển, bọn họ không cần quỳ, nhưng cũng không thể như tôi tớ mà chạy khắp ngoài viện. Không đi đâu được, chỉ có thể quy quy củ củ đứng ở một bên mà chờ.

Chung Uyển thấy nhàm chán vô cùng, tự kiếm một chút việc vui cho mình làm, đoán xem Úc Xá hôm nay có tới hay không.

Chuyện đẩy người xuống nước, Sùng An Đế không truy vấn tới cùng, chỉ là giam lỏng Úc Xá. Nếu là người khác bị giam lỏng thì tất nhiên sẽ nơm nớp lo sợ, ngày đêm hối cãi, Úc Xá lại không nhất định như vậy.

Bị Sùng An Đế lưu lại hỏi chuyện, lúc Tuyên Quỳnh còn không biết sống chết thế nào mà hắn còn có thể đi sai người bắt cóc mình tới phủ, người như thế……giam lỏng cũng sẽ không ngăn được hắn.

Quả nhiên, bất quá nửa canh giờ sau, có người từ bên ngoài thông báo, Úc tiểu vương gia tới.

Úc Xá phô trương thanh thế không thua Úc vương gia, hắn vừa tới gần, không ít người đều đứng lên nghênh đón. Hiền phi nương nương bên trong còn cố ý phái người ra tiếp đón, nhưng Úc Xá chưa đi tới nội viện thì đã sang thẳng chỗ để linh cữu.

Úc Xá thắp hương, đầu gối mới vừa chạm đất thì đã đứng lên ngay, tất cả người thuộc Lễ Bộ cứ như kẻ mù, mí mắt không nâng lên dù chỉ một chút.

Chung Uyển nhìn từ xa, xem thế là đủ rồi, Úc tiểu vương gia này không phải tới dự tang lễ, mà là tới ngắm cảnh.

Người sống phải tôn trọng người đã khuất, Úc Xá thật ra không cần tới đây theo lễ nghĩa, nếu không muốn đến thì cứ dứt khoát không đến là được, cố tình làm ra bộ dạng thế này cho người khác xem…có gì tốt chứ?

Dù tất cả mọi người đều đã quen thấy điều này đi chăng nữa.

Sau đó, Chung Uyển cố gắng đứng yên, không muốn Úc Xá phát hiện ra mình.

Chung Uyển tự giễu cười, hai ngày trước, Úc Xá vừa mới đuổi mình ra phủ, vốn dĩ hắn cũng có muốn gặp mình đâu mà trốn tránh.

Không đợi Chung Uyển nghĩ cách tránh né, một quản sự ra chỗ họ, thấp giọng tiếp đón bọn họ: “Mời mọi người tới đây.”

Tông thân đến càng lúc càng đông, các tùy tùng cũng dồn lại càng ngày càng nhiều, khiến chỗ này dần dần không ra gì. Quản sự trong phủ Tam hoàng tử rốt cuộc cũng chuẩn bị một cái linh bằng đơn giản ở ngoài viện để cho các tùy tùng ở trong đó.

Chung Uyển liếc nhìn chỗ Tuyên Du một chút, thấy hắn ngoan ngoãn quỳ thì nghĩ chắc sẽ không có việc gì, nên y cũng đi theo mấy người khác.

Chung Uyển phất vạt áo quỳ xuống, đầu cảm thấy quá nhàn rỗi, nên y bấm đốt ngón tay một chút để đoán xem Tuyên Thụy cùng Nghiêm Bình Sơn hiện tại đã đi đến chỗ nào rồi, chốc sau lại đoán Tuyên Quỳnh rốt cuộc uống vào bao nhiêu ngụm nước hồ. Không biết đã bao lâu trôi qua, rèm cửa linh bằng đột nhiên bị vén lên, gió lạnh thổi vào, Chung Uyển vừa ngẩng đầu thì thấy……

Úc Xá lạnh lùng nhìn vào bên trong.

Úc Xá đi đến, ngồi lên cái ghế duy nhất trong linh bằng.

Ở ngay trước mặt Chung Uyển.

Chung Uyển: "……"

Mọi người ngơ ngẩn nhìn nhau, sau đó chậm rãi đứng dậy, từng người một lui ra ngoài, Chung Uyển muốn lẫn vào trong đám đông, cũng muốn đứng dậy, nhưng trong mắt Úc Xá lập tức lóe lên một tia giận dữ.

Chung Uyển lại ngoan ngoãn quỳ tiếp.

Chỉ chốc lát sau, linh đường chỉ còn hai người.

Chung Uyển như quỳ trên bàn châm.

Úc Xá xuất thần nhìn lư cắm hương trên bàn thờ, không nói lời nào.

Sau nửa canh giờ, Chung Uyển quỳ tới tê, y giật giật chân một chút, nhịn không được mà hít vào một hơi, không cẩn thận làm Úc Xá giật mình.

Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển, hơi hơi nhíu mày.

Chung Uyển sợ Úc Xá lại hiểu lầm là mình đang cố tình muốn gây chú ý, vội vàng im miệng mà quỳ, không thể nào ngoan ngoãn hơn.

Chung Uyển quỳ trong chốc lát, lại nghe Úc Xá đột nhiên nói: "Hôm đó…… Có phải ngươi vẫn tỉnh hay không?"

Chung Uyển ho một cái, "Không có."

Chung Uyển liếc trộm Úc Xá, Úc Xá nghe xong lời này, sắc mặt hắn tựa hồ càng kém đi.

Trong lòng Chung Uyển thầm kêu khổ, cái kẻ điên này cả ngày nay rốt cuộc nghĩ cái gì?

Úc Xá nhìn kỹ Chung Uyển trong chốc lát, cứ như đang đoán xem Chung Uyển đang nói thật hay nói dối, một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Phóng đãng."

Chung Uyển: "……"

Phóng con mẹ ngươi.

Úc Xá không để ý tới Chung Uyển nữa, hắn ngồi trong linh bằng, người bên ngoài cũng không dám chậm trễ, dâng lò sưởi tay và chậu than vào, thậm chí còn dâng cho Úc Xá một ấm trà đã đổi mới.

Trong nháy mắt, linh bằng đã ấm lên, Úc Xá ngồi yên yên ổn ổn.

Chung Uyển âm thầm kêu khổ, người này chừng nào mới đi?

Chung Uyển lâu lâu trộm nhìn Úc Xá một cái, nhìn hắn uống hai ngụm trà, nhìn hắn bỏ thêm than vào lò sưởi tay của mình, nhìn hắn từ trong tay áo lấy ra một quyển thoại bản nho nhỏ đẹp mắt……

Người này đang tự xem mình là chủ nhà mà muốn làm gì thì làm à?!

Úc Xá cúi đầu lật xem thoại bản, không nhanh không chậm.

Chung Uyển chửi thầm Úc Xá, đột nhiên nghe hắn nói: "Ngươi không cần liếc ta làm gì…… Chờ ta đọc xong rồi thì cũng sẽ đưa cho ngươi quyển sách này."

Chung Uyển bi phẫn mà lảo đảo một chút, chân y tê tới mức không còn chút lực nào, khiến y cong lưng ngã về trước. Úc Xá nhíu mày: "Ta muốn đưa thì đưa, không cần ngươi dập đầu tạ ơn."

Chung Uyển cắn răng, tiếp tục ngoan ngoãn quỳ, giận sôi gan mà không dám nói gì.

Úc Xá lật xem trong chốc lát, nhàn nhạt nói: "Không có gì thú vị……Chỉ có đoạn động phòng là còn được một chút."

Chung Uyển giả vờ như không nghe thấy.

Úc Xá lại cố tình hỏi y: "Ngươi muốn đọc không?"

Chung Uyển nhẫn nhục mà phụ họa theo: "Muốn."

"Chờ ta đọc xong." Úc Xá cúi đầu, "Bất quá, ta có thể đọc trước cho ngươi một đoạn……"

Chung Uyển cười gượng: "Thế thì không ổn lắm……"

Úc Xá làm như không nghe thấy, không để ý gì mà bắt đầu đọc: "Ta ngồi bên giường ngươi, đột nhiên

ngươi vươn tay, kéo kéo tay áo của ta……”

Chung Uyển sợ hết hồn hết vía.

Ngẩng đầu ba thước có thần minh……Người này không sợ Tuyên Cẩn trên trời có linh thiêng, nửa đêm tới gõ cửa phủ hắn sao?!

“Ta nhất thời động tình, cúi đầu hôn ở giữa trán ngươi, nhỏ giọng chúc ngươi ngủ ngon, ngươi ngẩng đầu, hôn ta ngay trên môi……”

“Ta né tránh không kịp, bị ngươi hôn ngay giữa môi, vừa chạm vào liền tách ra, trong lúc ta còn đang sững người thì ngươi đã rời môi, dư thủ dư cầu*……”

*Dư thủ dư cầu: tùy tiện lấy, ta cần ta cứ lấy =))

Chung Uyển mặt đỏ tới mang tai, gắng gượng nói: “Úc, Tử, Hựu.”

“Ta chỉ ôm bả vai ngươi, nhưng ngươi thì vòng tay qua eo ta mà ôm chặt, ngươi không cho ta đi, trong miệng còn lẩm bẩm tên ta.” Úc Xá đóng sách lại, “Ngươi nghĩ ta đang đọc thoại bản sao? Không……ít có thoại bản nào viết ngươi phóng đãng tới vậy, cái ta vừa nói chính là chuyện xảy ra đêm đó.”

Chung Uyển nghe xong, toàn thân đều tê rần.

32. Chương 32

Editor: Miri

Chung Uyển gian nan nói: “Ngươi vừa kể chính là……”

Úc Xá nói: “Là thật, đêm đó ngươi đã khinh bạc ta như vậy.”

Chung Uyển ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Úc Xá, thấy biểu tình của hắn cũng không giống như đang trêu ghẹo mình, ngược lại trong mắt còn mơ hồ có vài phần giận dỗi.

Úc Xá không phải đang đùa giỡn mình, nên đây đúng là sự thật rồi.

Chung Uyển hoàn toàn sụp đổ……Mình lúc ngủ phóng đãng tới vậy sao?!

Quả nhiên là vì phòng mình quạnh quẽ mấy năm nay sao?

Vậy nên mình mới làm thế với Úc Xá……

Không đúng, Chung Uyển cố gắng khiến giọng điệu tự nhiên một chút, căng da đầu nói: "Nếu không phải là vì ngươi kiên quyết bắt cóc ta về phủ các ngươi, lại tự nhiên mắc cái quỷ gì mà ngồi bên cạnh giường ta, thì sao ta có thể khinh bạc ngươi?!"

Úc Xá lạnh lùng nhìn Chung Uyển: "Ngươi tiếp tục biện giải đi, ta nghe."

Chung Uyển cắn răng nói: "Ta ngủ, còn ngươi lại không, ngươi đẩy ta ra không được sao?!"

Con ngươi Úc Xá khẽ run, tựa hồ như đang nén giận, "Ngươi ôm eo ta suốt lúc đó! Ta đẩy ngươi kiểu gì đây? Chẳng lẽ rinh ngươi lên quăng xuống đất?! Để ngươi ngã chết sao? Hay là ném ngươi xuống hồ cho tỉnh táo lại? Cái thân ốm đau này của ngươi chịu được sao?"

Chung Uyển liều mạng chống chế: "Ngươi cũng biết ta là một con ma ốm, vậy lúc ta ngủ rồi còn có tinh thần làm mấy chuyện đó sao?"

"Tinh thần ngươi lúc đó khá tốt." Úc Xá nắm chặt thoại bản trong tay, "Ngoại bào của ta đều bị ngươi kéo ra."

Chung Uyển thề thốt phủ nhận: "Không có khả năng! Lúc ta ngủ chưa bao giờ có cử chỉ thân mật với kẻ khác! Ta trước kia nằm chung một giường với Lâm Tư, giữa hai ta lúc đó chưa bao giờ xảy ra chuyện gì!"

"Nhưng chắc chắn đây không phải là lần đầu ngươi kéo xiêm y của ta, có cần ta giúp ngươi nhớ lại không?" Úc Xá giận tới mức cười chế giễu, "Trước kia chỉ là kéo áo ta, bây giờ còn trực tiếp……ngươi còn không thừa nhận sao? Được, đêm đó trước khi ngủ, ngươi đã uống trà hoa lài đúng không?"

Chung Uyển: "……"

Đúng vậy.

Lão già Phùng quản gia chắc là sợ mình uống trà quá đậm sẽ không ngủ được, nên mới sai người không chuẩn bị trà bình thường, chỉ thả vài đóa hoa lài vào ấm trà.

Chung Uyển mất hết khí thế, lắp bắp nói: "Ta đúng là đã hôn, hôn……"

“Không chỉ hôn, ngươi còn……” Úc Xá không nhìn Chung Uyển, ngập ngừng một chút, cắn răng, “Ngươi thật sự muốn nghe ta nói kĩ càng?”

Chung Uyển mặt đỏ tới mang tai, “Không cần!”

Úc Xá hít sâu một hơi, bình ổn một lát rồi nhíu mày nói: “Đây là lần cuối cùng, nếu tái phạm ta sẽ không tha cho ngươi.”

Chung Uyển mờ mịt, không tha mình như thế nào?

Chung Uyển ngượng ngùng nói: “Nếu có lần sau……ngươi cứ đẩy ta ra.”

Lời nói lại vòng trở về, mặt Úc Xá cũng lại một tầng đen kịt.

Hầu kết Chung Uyển giật một cái, không biết mình lại nói gì khiến cho Úc Xá tức giận.

Úc Xá nhắm mắt lại, một lát sau nói: “Ta đẩy không ra.”

Chung Uyển thầm nghĩ, có quỷ mới tin.

Úc Xá giống như đang phải nhẫn nhục chịu khổ, một hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Chung Uyển……ta không muốn thân cận với ngươi vì ta nghĩ ngươi cũng không nguyện ý làm vậy.”

Chung Uyển kinh ngạc, mình không nguyện ý hồi nào?

Úc tiểu vương gia này……lại bắt đầu tự tiện quyết định sao?

Chung Uyển dè dặt nhìn Úc Xá một cái, ngoài sở liệu, Úc Xá cũng không có thái độ điên cuồng nào, ngược lại còn bình tĩnh hơn rất nhiều so với ngày thường.

Úc Xá rũ mắt: “Hiện tại ta đang rất minh mẫn, lời ta nói với ngươi lúc này, ngươi phải ghi tạc trong lòng, không được quên.”

Chung Uyển lắp bắp nói: “Được, được.”

“Mấy năm nay, ngươi ở Kiềm An nói cái gì, làm cái gì……Ta sẽ không truy cứu.”

“Sau này ngươi lại đi nói cái gì, làm cái gì, ta cũng sẽ không quản, so với mấy lời ngươi bịa đặt về ta, ta ở

kinh thành còn làm nhiều chuyện quá đáng hơn…… Ta tự hủy hoại thanh danh mình, xưa nay cũng chưa từng để ý tới nó."

Tâm can mệt mỏi của Chung Uyển đột nhiên tê rần.

"Chỉ là có một chút chuyện." Úc Xá ngước mắt, "Ngươi không cần quá tùy tiện càn rỡ như vậy, biết sĩ diện một chút, không cần vọng tưởng muốn được giống như thoại bản, cùng ta thật sự có quan hệ."

Chung Uyển sặc một cái.

Úc Xá nhíu mày, "Cũng không cần nghĩ tới mấy chuyện không sạch sẽ kia! Tâm tư của ngươi lo mà đặt hết vào Kiềm An đi……"

Chung Uyển kiên định nói: "Kiềm An không có ta cũng không sao, lần này vào kinh……Ta không tính trở về ngay."

"Không được." Úc Xá lập tức thay đổi sắc mặt, "Tang sự xong rồi, ngươi và Tuyên Du lập tức về lại đất phong của các ngươi đi."

Chung Uyển rốt cuộc nhịn không được, "Hôm đó ngươi đẩy Tuyên Quỳnh xuống nước, có phải là vì nghe thấy hắn nói muốn làm gì ta?"

Chung Uyển thật sự không hiểu nổi, "Thế tử, ngươi……ngươi không cảm thấy mình thất thường, thay đổi lúc này lúc khác sao?"

"Ta là kẻ thay đổi thất thường như vậy đấy." Úc Xá đột nhiên cười phá lên, "Hiểu rồi……nói chuyện đàng hoàng ngươi không chịu, chỉ thích ta châm chọc mỉa mai ngươi đúng không? Chung Uyển, nhiều năm không gặp, ngươi lại thêm tật xấu gì nữa đây?"

Chung Uyển không muốn tự đẩy mình vào thế khó, đem lời suýt nói ra miệng nuốt xuống, thay vào đó lại hỏi: "Ngươi đối với ta……chẳng lẽ không có nửa phần tình nghĩa nào sao? Ít ra cũng còn chút tình đồng môn đi?"

Úc Xá không nói gì.

Qua một hồi lâu, Úc Xá mới trầm giọng nói: "Tùy ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ…… Nếu ta có tình cảm đối với ngươi, ngươi nhiều lần câu dẫn ta như vậy, không sợ ta thật sự làm gì ngươi sao?"

Ai con mẹ nó câu dẫn ngươi?!!!

Chung Uyển trong lòng tức đến nghẹn, bật thốt lên nói: “Không sợ.”

“Ngươi!” hai mắt Úc Xá đỏ lên, “Chung Uyển……”

Chung Uyển hoảng sợ, trong lòng kêu khổ, Úc Xá này lại là làm sao vậy?! Người này rốt cuộc có bị điên hay không?!

Sau một lúc lâu, Úc Xá kiềm chế mà nói: “Nếu ta thật sự muốn làm gì ngươi, ngươi còn đi được sao?”

Chung Uyển bị Úc Xá chọc tức tới đau cả bụng, “Ta nói rồi, ta không hề muốn đi!”

“Không được.” Úc Xá thấp giọng nói, “Nếu ngươi muốn giấy bán thân của ngươi, ta có thể lập tức đưa ngươi, còn có thể viết một phần công văn cho ngươi, giúp ngươi hoàn toàn cởi bỏ được thân phận nô tịch.”

Không đợi Chung Uyển đáp lại, Úc Xá đã đứng dậy. Chung Uyển cũng muốn đứng lên, nhưng chân lại tê không dậy nổi

Úc Xá khoác thêm áo lông cừu, vội vàng nói, “Mấy ngày này, ngươi cứ ở lại linh bằng, cẩn thận ngẫm lại……xem bản thân có nên tùy tiện như vậy hay không.”

Chung Uyển tức tới nổ phổi, y nhìn xung quanh, muốn tìm cái gì đó để đập Úc Xá cho bỏ ghét, cái bàn quá nặng, chậu than quá nguy hiểm, cờ động quan thì quá nhẹ……

Không đợi y tìm ra thứ gì để đập, Úc Xá đã ra ngoài.

Chung Uyển ngồi ở trên đệm lót, nghiến răng nghiến lợi mà xoa bóp chân mình, miệng mắng chửi liên tục.

Ra khỏi phủ Tam hoàng tử rồi nhưng tay Úc Xá vẫn còn hơi hơi run rẩy.

Hắn lên xe ngựa, cố sức nói: “Khoan đi.”

Gã đánh xe tất nhiên không dám động, mấy tôi tớ đi cùng đã quen, nên cũng không nói một lời mà đứng trên nền tuyết, cứ như một đám tượng sắt.

Úc Xá ngồi trong xe, toàn thân đều cảm thấy không khoẻ, đầu đau muốn nứt ra.

Đêm kia, cảnh tượng Chung Uyển ôm hắn vẫn còn quanh quẩn trong đầu, muốn quên cũng không được. Hình ảnh đó cứ quấn lấy Úc Xá, tới mức khiến hắn bây giờ còn có xúc động muốn chạy vào linh đường mà bắt trói Chung Uyển đem về phủ.

Úc Xá hồi tưởng lại lời Chung Uyển vừa nói, hận tới mức nghiến răng, Chung Uyển y lại……

Nếu y thật sự chỉ là muốn lợi dụng mình nâng đỡ cho Kiềm An vương thì tốt quá rồi.

Nếu thật sự như thế, thì y còn chờ cái gì nữa?

Nhưng cố tình, Úc Xá lại biết rõ con người y, biết Chung Uyển không phải là kẻ ham công trục lợi như vậy

Úc Xá cắn răng, qua một hồi lâu mới bình tĩnh lại, hắn xốc màn xe lên, giọng khàn khàn phân phó: "Linh bằng kia……Nói với mấy kẻ khác là ta mỗi ngày đều muốn tới đây, không ai được đi vào."

Tùy tùng đi theo Úc Xá đáp ứng, chần chờ nói: "Vậy còn Chung thiếu gia……"

Úc Xá nhíu mày, gã sai vặt vội không ngừng nói: "Vâng vâng, tất nhiên là phải để cho Chung thiếu gia vào, nhưng cũng phải sai người đốt chậu than mỗi ngày trong đó sao? Hạ nhân trong linh bằng không hay đốt than……"

Úc Xá không kiên nhẫn nói, "Đốt!"

Gã sai vặt vội đáp ứng.

Tâm Úc Xá bị chọc tới phiền, hô hấp của hắn trở nên dồn dập thêm vài phần, khống chế không được mà nghĩ đến cái đêm kia, Chung Uyển nhắm hai mắt, khóe miệng mang ý cười, hôn nhẹ lên môi mình.

Lúc ấy, Úc Xá hoảng loạn vô cùng.

Cố tình cái tên không biết sống chết kia lại còn dám……dám liếm môi mình.

Chẳng lẽ y cũng đọc qua không ít thoại bản? Nếu không thì y học mấy cử chỉ càn rỡ đó ở đâu?!

Hoặc là……

Hắn quả nhiên là có nạp thiếp?

Hay là có người cùng thân mật ở Kiềm An?

Học được mấy thứ này từ người khác, lại còn quay về dùng nó để câu dẫn mình……

Tròng mắt Úc Xá đỏ lên, cười lạnh hai tiếng, hắn đột nhiên rất muốn biết, người thân mật với Chung Uyển rốt cuộc là ai.

Ngày ấy, chính Chung Uyển đã nói y không nạp thiếp.

Tất nhiên cũng không thể hoàn toàn tin lời y……

Rốt cuộc là ai?

Cái tên bất lực Tuyên Thụy chắc chắn không dám, còn ai nữa?

Úc Xá hoàn toàn không biết gì về Kiềm An cả, chỉ mới thấy qua mấy tên Tri Châu của tri phủ. Hắn cảm thấy Chung Uyển không đến mức bỏ bê bản thân, đi theo mấy cái kẻ không rõ tướng mạo đó mà câu kết làm bậy.

Hay là y tìm được ai ở kinh thành?

Úc Xá nhìn ra ngoài xe, vô tình thế nào lại nhìn thấy xe của Tuyên Quỳnh.

Ngày đó, Tuyên Quỳnh nói là muốn bắt cóc Chung Uyển.

Bắt cóc để làm gì?

Còn có thể làm cái gì?

Để thân mật với Chung Uyển sao?

"Chờ bọn họ đi vào, gỡ hết bánh xe ngựa của Tuyên Quỳnh cho ta." Úc Xá thanh âm lạnh lẽo, "Một cái cũng không giữ, gỡ hết xuống……mang về phủ cho ta."

Bọn gia tướng hoài nghi mình đang nghe lầm, ngài ấy đang nói cái quái gì vậy?

"Hắn không phải muốn bắt cóc Chung Uyển sao?" Úc Xá lầm bầm trong miệng, "Ta khiến Tuyên Quỳnh phải đi bộ trở về, để xem hắn còn bắt cóc kiểu gì…..Chẳng lẽ nắm tay dắt về?"

"Dắt tay……"

Sắc mặt Úc Xá lại kém vài phần, "Muốn thì thử làm ta xem, nắm tay nhau về……cũng cóng chết hắn."

Tâm tình Úc Xá không tốt nên đột nhiên lớn giọng trách mắng, “Không nghe ta nói à?!”

Người đi theo Úc Xá tuy là gặp qua không ít mấy chuyện lạ đời, nhưng nghe xong mệnh lệnh này vẫn hơi do dự, sau đó ngẫm lại tính tình Úc Xá, cố ra vẻ bình thường mà nói: “Vâng!”

Úc Xá buông rèm xuống, hắn ở bên trong xe ngựa thở dài một hơi, bọn gia tướng nghe được, cũng mới âm thầm thở dài nhẹ nhõm theo.

Sau một nén nhang, người của Úc Xá khiêng bánh xe vẫn còn mới trở về, oai phong lẫm liệt, khí thế bức trời mà hồi phủ.

Chung Uyển một mình chiếm cả cái linh bằng, lúc Úc Xá đi xong cũng không ai dám vào nữa. Y mừng rỡ mình được thanh tịnh, ngồi trên đệm lót mà phát sầu.

Thần trí Úc tuy có điểm không đúng, nhưng hắn cũng không thật sự phát điên, Chung Uyển chắc chắn là vậy.

Cũng không lạ, thiên hạ vô tình, nếu Úc Xá thật sự là người điên, Sùng An Đế làm sao mà phóng túng hắn tới vậy?

Không giam hắn để cho chết rữa trong phòng đã là tốt lắm rồi.

Phóng túng hắn tới vậy thì tất nhiên hắn vẫn còn chưa hết cứu chữa.

Cho nên Sùng An Đế chắc chắn biết lý do khiến Úc Xá hành sự bất thường thế này.

“Chỉ cần không thật sự điên là được.”

Chung Uyển rất lạc quan, chỉ cần người vẫn khỏe thì mọi chuyện đều ổn hết, dù hắn có đối với y lúc lạnh lúc nóng đi nữa……

Tuy phần “nóng” này có thể chỉ là do chính mình vọng tưởng đoán bừa, nhưng Chung Uyển cảm thấy vẫn có.

Mấy chuyện bất thường mà hắn làm với y đều có một cách giải thích, một lý do có thể thông suốt tất cả, nhưng Chung Uyển không dám nghĩ tới.

Chung Uyển áp tay vào nhau hơ trên chậu than, cười, đều già đầu cả rồi, không thể như trước kia không biết xấu hổ mà si tâm vọng tưởng.

Trời bắt đầu tối, các tông thân đều phải hồi phủ, Chung Uyển vừa ở trong linh bằng chợp mắt một chút, tinh thần cực kì tốt. Y đi ra ngoài tìm Tuyên Du, hai người cùng nhau ra phủ.

Vừa ra đã thấy người của Tuyên Quỳnh giận dữ la hét, làm ầm ĩ cả một khu, Chung Uyển nghiêng tai lắng nghe……

"Vừa nãy còn thấy bánh xe đầy đủ cơ mà, sao bây giờ lại không có!"

"Không ai biết gì sao! Bộ quỷ lấy chắc?!"

"Hay là bánh xe tự lăn đi rồi?"

"Đánh rắm!"

Tuyên Du ngây thơ mờ mịt: "Không có cái gì?"

Chung Uyển cũng không hiểu lắm, nhạt nhẽo nói: "Ai biết, trên đời có lắm người kì quái, ác độc, thích làm bậy mà."

Chung Uyển muốn xem náo nhiệt, nhưng trời không còn sớm nữa, ngày mai còn phải lại đây. Chung Uyển đợi một lát, chờ xe ngựa của Tuyên Từ Tâm đi ra rồi cùng hồi phủ.

Buổi tối, Úc Xá đứng ở trước cửa sổ, nhìn xe ngựa đi tứ phía, loạn thành một đoàn, nhẹ giọng nói: "Đưa trả về rồi?"

Người phía sau muốn nói lại thôi.

Úc Xá tâm phiền ý loạn: "Không muốn nói ta nghe?"

"Có đưa trả về, nhưng……" Phùng quản gia mới gấp gáp trở về từ Kiềm An vương phủ, lão tiến lên phía trước, tay đặt giấy bán thân kia lên bàn, "Nhưng Chung thiếu gia……y nói không cần."

Úc Xá đột nhiên quay đầu lại, Phùng quản gia lại ngượng ngùng lấy ra từ trong lòng ngực một bao giấy nhỏ, cười gượng, "Chung thiếu gia nói, lúc đầu y thật ra muốn tặng cho ngài lá trà, nhưng tiếc là bị y uống hết không còn được bao nhiêu, chỉ còn lại chút ít này. Chung thiếu gia nói, nếu thế tử không chê, thì sai lão nô lấy nó pha cho thế tử một ấm nhỏ…"

Úc Xá im lặng một hồi.

Sau đó, hắn thấp giọng nói, “Đưa cho ta.”

Phùng quản gia đem bọc lá trà nhỏ kia đưa cho Úc Xá.

Hai ngón tay Úc Xá sờ sờ bọc giấy nhỏ bằng miệng tách, mệt mỏi nói, “Thế này cũng quá……”

Phùng quản gia cười ôn hòa: “Đúng là quá ít, Chung thiếu gia đổ hết trà ra khỏi hủ tráp cũng chỉ còn nhiêu đó, nhưng cũng đủ pha một bình trà, để ta pha cho thế tử……”

Úc Xá đem bao trà cất vào trong lòng ngực, ngắt lời lão: “Ngươi đi đi.”

Phùng quản gia ngẩn ra, gật gật đầu, lui xuống.

33. Chương 33

Editor: Miri

Từ hôm đó, Úc Xá không đi qua phủ Tam hoàng tử nữa, cũng không ra khỏi cửa biệt viện Úc Vương phủ.

Không biết có phải là do Chung Uyển đa tâm hay không, trong khoảng thời gian ngắn, hình như trong Kiềm An Vương phủ cũng bớt đi vài ánh mắt theo dõi.

Chung Uyển cảm giác cứ như có vài thứ vô hình bất chợt biến mất.

Bớt đi phiền toái, nhưng cũng lại vắng vẻ.

Úc tiểu Vương gia cứ như đột nhiên thay đổi tính tình, nhiều ngày liên tục không ra phủ, không gây chuyện, yên ổn mà sống như trước kia.

Vì vậy mà Chung Uyển lại càng cảm thấy bất an.

Chung Uyển sai người đi truyền tin cho Lâm Tư, nhưng lại tựa trâu đất xuống biển. Chung Uyển sốt ruột, lại trực tiếp sai người nói với Lâm Tư là y sẽ không bảo hắn hồi Kiềm An nữa. Ngày hôm sau, Lâm Tư mới xấu hổ tới.

“Ngươi không muốn trở về thì thôi.” Chung Uyển nhìn bộ dáng lo sợ bất an của Lâm Tư, dở khóc dở cười, “Ta còn có thể bức ngươi sao?”

Lâm Tư nhìn Chung Uyển, nghiêm túc khoa tay múa chân: Nếu ngươi bức ta thật thì ta sẽ trở về.

“Ta không rảnh rỗi như vậy.” Chung Uyển kêu Lâm Tư ngồi xuống, đột nhiên nói, “Ngươi không muốn đi Kiềm An là bởi vì Tuyên Cảnh sao?”

Lâm Tư suýt nữa đứng lên bỏ chạy.

Chung Uyển thầm nghĩ, quả nhiên.

Năm ấy, Chung Uyển cùng Lâm Tư chạy ra khỏi biệt viện Úc Vương phủ, vừa ra phủ thì lập tức tách ra.

Tiểu Chung Uyển không dám chắc Úc Xá sẽ không tới bắt mình, hai người cùng đi gây ra quá nhiều động tĩnh, vừa dễ bị phát hiện, vừa khó ra khỏi thành. Chung Uyển cùng Lâm Tư giao ước sẽ gặp lại ở ngoại ô mấy ngày sau, nếu người kia chưa tới thì chờ ba ngày, đợi không được thì cứ đi trước.

Chung Uyển thuận lợi ra khỏi thành, đợi ba ngày, vẫn không thấy Lâm Tư ra khỏi thành.

Lòng Chung Uyển nóng như lửa đốt, sợ Lâm Tư bị Úc Xá bắt trở về, càng sợ Lâm Tư bị người khác bắt được.

Chung Uyển thấp giọng nói: “Lúc ấy, ta……”

Lâm Tư vội dùng thủ ngữ: Không trách chủ tử, ngươi rất tốt, chờ ta ba ngày. Là do ta vô dụng, không trốn ra ngoài được.

Chung Uyển cười khẽ, không nói nữa. Y lúc ấy lo lắng cho Lâm Tư, vậy nên ở ngoài thành sinh sống, đợi tới một tháng.

Bất quá, lời này bây giờ có nói ra cũng không còn ý nghĩa.

Cuối cùng Chung Uyển vẫn đi mất, sau khi đến Kiềm An được nửa năm thì mới nhận được tin tức về Lâm Tư. Sau đó y biết hắn ngày đó không bị bắt về, mà là bị phủ Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh bắt lại.

Lâm Tư từ đầu tới cuối vẫn không nói sau khi bị bắt đi thì hắn ăn bao nhiêu khổ, chỉ nói Chung Uyển biết là Tứ hoàng tử thật ra không phải người xấu, không đối xử khắc khe với hắn, ngược lại còn đãi ngộ hắn rất tốt.

Chung Uyển lúc đầu còn cho rằng Lâm Tư chỉ xem Tuyên Cảnh kia là bến đỗ tạm thời, nhưng coi bộ bây giờ, hắn đối với Lâm Tư còn có ơn tri ngộ muốn báo đáp.

Lâm Tư co quắp nhìn Chung Uyển, khoa tay múa chân: Ta lo cho ngươi.

Làm như Lâm Tư đang cảm thấy mình cực kì có lỗi với Chung Uyển, không giải thích bằng miệng được nên phải quơ tay múa chân liên tục, Chung Uyển hơi hơi hoa mắt, bật cười, "Ta còn chưa nói xong, ngươi cần gì gấp như vậy……Ngươi đã nói thế rồi, vậy thì nếu trong lòng ngươi thật sự áy náy, đáp ứng ta một chuyện này đi."

Lâm Tư vội gật đầu.

Chung Uyển nói: "Sau này, nếu Tuyên Cảnh có thể kế vị, ngươi thay ta nói tốt vài câu, thay ta bảo hộ một người."

Lâm Tư hỏi: Ai?

Chung Uyển nói: "Úc tiểu Vương gia."

Lâm Tư nghiêm túc suy nghĩ một chút, dùng thủ ngữ: Tứ hoàng tử tuy có tâm tranh ngôi, nhưng ta thấy hắn không làm nổi.

Chung Uyển một lời khó nói hết hỏi: Tuy lời ngươi nói là thật, nhưng ngươi dám nói với Tuyên Cảnh như vậy sao?"

Lâm Tư cười một cái, lắc lắc đầu.

"Chuyện sau này không ai đoán trước được." Chung Uyển cười nói, "Ngươi cứ đáp ứng ta trước để làm ta vui đi."

Lâm Tư suy nghĩ một chút, trịnh trọng gật đầu, lại bày mưu cho Chung Uyển một chút, nói: Ngươi muốn tước luôn tước vị của hắn ngay bây giờ, bình ổn Úc Vương phủ luôn hay không? Tứ điện hạ tất nhiên sẽ cực kì nguyện ý giúp cho ngươi! Sau đó lại đem Úc tiểu Vương gia nhốt lại, để hắn rơi vào nô tịch, hạ chút Nhuyễn Cốt Tán cho hắn, đưa giấy bán thân của hắn cho chủ tử ngươi.

"Thôi thôi." Chung Uyển đau hết răng, "Ngươi và Tuyên Cảnh hận hắn tới thế à?"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Ta là còn tốt với hắn, chứ Tứ điện hạ quả thật là ngày ngày hận không thể thấy Úc tiểu Vương gia chết đi. Nếu sau này thực sự có một ngày như vậy, ngươi muốn lưu cho hắn một mạng cũng sợ sẽ phí không ít sức. Chủ nhân cũng biết là Úc tiểu Vương gia có thể là tư sinh tử của hoàng đế, nếu thật như vậy thì……

"Cho nên ta mới nói với ngươi là nhất định phải bảo hộ hắn thay ta, dù sao ngươi cũng đã đáp ứng ta rồi, nếu thực sự có một ngày như vậy, tuyệt đối không thể để Tuyên Cảnh giết hắn." Chung Uyển suy nghĩ một chút, không đành lòng nói, Bắt nhốt hay đẩy hắn xuống nô tịch đều không cần, Nhuyễn Cốt Tán trăm triệu lần không thể dùng, cứ đưa người đến cho ta là được."

Lâm Tư muốn cười nhưng không dám.

"Ta hôm nay tìm ngươi là có chính sự cần nói. Mật thám ta xếp vào phủ Tuyên Quỳnh nói với ta……" Chung Uyển chưa dứt câu, bỗng nói năng loạn xạ, "Úc Xá đến lúc đó chắc sẽ không đòi chết đòi sống đi?! Năm đó hắn sai nhiều gia tướng tới vậy nhìn chằm chằm ta, tại bây giờ ta không có người giúp sức, chứ không đã hạ hắn chút Mông Hãn dược……"

Lâm Tư cố gắng nhẫn nhịn, không cho khóe miệng nhếch lên.

Chung Uyển không hề phát hiện ra mình lại bắt đầu nói về Úc Xá, "Ngươi nói xem, mệnh hắn đúng là không tốt chút nào, đường lui duy nhất của hắn rốt cuộc lại nằm trong tay ta, đúng là thế sự khó liệu."

Lâm Tư khoa tay múa chân nói: Không chừng Úc tiểu Vương gia còn nguyện ý được như vậy.

Chung Uyển cười, "Nguyện ý cái gì? Nguyện ý để ta kim ốc tàng kiều hắn?"

Lâm Tư nhớ lại hai lần mình bị Úc Xá bắt giữ, thiếu chút nữa là bị đại hình, bỗng dưng lạnh cả sống lưng.

Để kim ốc tàng kiều được sát tinh này, quả thật không dễ dàng chút nào.

"Đừng nói chuyện của hắn nữa." Chung Uyển lắc đầu, "Có chính sự."

Lâm Tư làm tư thế chăm chú lắng nghe.

Trong lòng Chung Uyển đè ép mấy kí ức xưa cũ đầy lưu luyến kia xuống, nói, "Mật thám ta xếp vào ở chỗ Tuyên Quỳnh nói với ta, mấy ngày hôm trước, Úc Vương gia từng mật đàm với Úc Phi. Kể từ hôm đó, Úc Phi ngừng gây chuyện, không còn nháo lên cãi cọ đòi công đạo. Mấy ngày trước, Úc Xá không biết vì sao lại đi gỡ bánh xe ngựa của Tuyên Quỳnh. Tuyên Quỳnh giận điên lên, muốn liều mạng với Úc Xá, nhưng lại bị Úc Phi ngăn cản, còn bị nàng giận mắng cho một trận."

Chung Uyển nhíu mày: "Ta nhớ rõ Úc Phi nương nương vẫn luôn có tính thích chõ mũi vào chuyện người khác, trước nay đã như vậy. Làm sao có thể chỉ sau một lần "mật đàm" với Úc Vương gia đã đột nhiên an phận?"

Lâm Tư trầm tư một lát, nói: Chuyện này ta cũng không rõ lắm, nhưng gần đây ta có nghe được một vài chuyện khác có liên quan tới Úc tiểu Vương gia.

Chung Uyển cũng không nói chuyện nữa, đi đến trước án thư, cầm giấy bút lên.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Ta không tới đây mấy ngày nay không phải vì muốn trốn chủ tử ngươi. Ta thật ra đang thay Tứ điện hạ tra xét một ít việc, chủ nhân còn nhớ rõ, hai năm trước, Ngũ hoàng tử tìm được tên khuân vác trông coi hoàng lăng?

Chung Uyển gật đầu, không chỉ thế, Tuyên Quỳnh còn tìm được kết luận mạch chứng của An Quốc trưởng công chúa ngày nàng mang thai.

Lâm Tư tiếp tục nói: Ngũ hoàng tử tiếp tục tra xét, lại tìm được một ít manh mối khác.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Nữ nhân bí mật sinh hạ, rồi lại biến mất bí ẩn, có lẽ đã sớm được đưa đến hoàng lăng, có khi……còn sớm hơn cả An Quốc trưởng công chúa.

Chung Uyển nhíu mày, tức là tiên đế chưa băng hà thì nàng đã bị đưa đi?

Lâm Tư nói: Kỳ quái chính là, lúc đầu nữ nhân kia rất ngoan ngoãn, an ổn mà tránh mặt ở biệt trang. Nhưng khi An Quốc trưởng công chúa tới, nữ nhân kia vừa thấy An Quốc trưởng công chúa, không biết vì sao đột nhiên nổi điên, sống chết đòi giết thai nhi trong bụng.

Chung Uyển trong lòng dễ dàng đoán được, "Thai nhi" kia hơn nửa phần chính là Úc Xá.

Chung Uyển đề bút: Vì sao?

Lâm Tư lắc đầu: Không biết, chỉ biết là nữ nhân kia vì muốn giết đứa nhỏ này mà từng ăn một chén hương tro……Ngoài dân gian có lời đồn đãi, ăn tro vào là có thể phá thai. Nhưng dù sao cũng chỉ là tin đồn, nàng uống dược vào rồi thì nôn hết hương tro ra. Thân thể nàng chịu không ít khổ, nhưng hài tử vẫn giữ được.

Chung Uyển hoảng sợ, viết: Nàng tự dày vò như vậy, trưởng công chúa đối đãi nàng như thế nào?

Lâm Tư trầm mặc một lát, dùng thủ ngữ: Trưởng công chúa ban đầu sai người ngày đêm canh chừng nàng, nhưng phàm đã muốn tìm chết rồi, có nhìn chằm chằm cũng không ngăn được. Nàng thừa lúc người đi vắng, cầm được gì là dùng thứ đó đập vào bụng mình. Có lần thiếu chút nữa đã giết luôn hài tử, trưởng công chúa mất kiên nhẫn, nên đã sai thái y……

Lâm Tư hít sâu một hơi, khoa tay múa chân: Phế bỏ hai chân của nàng đi.

Cả người Chung Uyển phát lạnh.

Chung Uyển cố gắng chịu đựng, viết: Sau đó thì sao?

Lâm Tư nói: Cụ thể phế thế nào thì không rõ lắm, nàng có thai, tất nhiên không thể thẳng tay đánh gãy hai chân nàng, có lẽ là châm kim lên. Nói chung là nàng rốt cuộc đứng dậy không nổi, cũng đi không được. Sau đó thì nàng triệt để phát điên, không ăn không uống, hạ nhân của nàng phải trói nàng lại, cánh tay lẫn ngón tay, chỗ nào cũng bị trói chặt, cứ như……một vật trang trí vậy.

Thanh âm Chung Uyển phát run: "Sau đó thì sao?"

Lâm Tư tiếp tục nói: Nàng luôn bị trói như vậy cho đến khi gần sinh hài tử. Lúc sinh tất nhiên là phải thả người ra, nghe nói sau khi sinh xong, mọi người nhất thời buông lỏng không canh chừng, suýt nữa để nàng quăng hài tử của mình ngã chết.

Chung Uyển nhắm mắt, một lát sau mới viết: Những việc này, Úc Xá có biết không?

Lâm Tư không đành lòng nhìn Chung Uyển, dùng thủ ngữ: Ta cảm thấy, cái gì Úc tiểu Vương gia cũng biết.

Ngực Chung Uyển hung hăng đau một trận, tê tâm phế liệt.

Cái gì Úc Xá cũng biết.

Khi tiểu Úc Xá đột nhiên biết mẫu thân dưỡng dục hắn từ nhỏ lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn để ngược đãi thân mẫu thật sự của hắn, hắn đã phải chịu đựng những gì?

Lâm Tư không thể ở lâu, đành mặc kệ Chung Uyển đang chậm rãi tiếp thu, khoa tay múa chân nói: Còn có một chuyện rất kỳ lạ.

Chung Uyển hít vào một hơi, nói: "Ngươi nói đi."

Lâm Tư nói: Ban đầu, khi nữ nhân kia vẫn còn chưa bị phế chân, An Quốc trưởng công chúa có nói với nàng một câu mà ta không hiểu lắm. An Quốc trưởng công chúa nói: Lúc trước không ai cưỡng bách ngươi nửa phần, hài tử cũng là ngươi muốn lưu lại, sao bây giờ thấy ta thì lại hối hận?

Chung Uyển cố gắng không nghĩ đến Úc Xá nữa, y lặng lẽ nhấm nuốt những lời này một lát, viết: Tự nàng cam tâm tình nguyện mang thai hài tử, thậm chí còn chủ động trốn ở hoàng lăng, an tâm dưỡng thai. Từ đầu đến cuối, nàng không hề nghĩ An Quốc trưởng công chúa sẽ xuất hiện, ôm hài tử đi mất.

Trong lòng Chung Uyển khẽ động, lúc ấy, hẳn là hài tử An Quốc trưởng công chúa từng mang thai tất nhiên đã không còn nữa.

Nếu không, mấy tháng đó hẳn là bụng nàng đã phình to ra……Nữ tử thấy bụng của An Quốc trưởng công chúa vẫn nhỏ, đoán rằng hài tử của mình sẽ bị nàng lấy mất, bản thân cũng sẽ bị diệt khẩu. Nàng lúc đó

mới biết mình đã rơi vào tình thế không thể cứu vãn, cho nên phát điên, có chết cũng muốn giết đi hài tử trong bụng.

Có thể là để tự bảo vệ mình, cũng có thể là để trả thù.

Chung Uyển thấp giọng nói: "An Quốc trưởng công chúa vì muốn nhận đứa nhỏ này làm nhi tử của mình nên mới tránh mặt mọi người, lưu lại hoàng lăng một thời gian dài. Nàng…giấu được Úc Vương gia sao?"

Lâm Tư dùng thủ ngữ: Đây là chuyện thứ hai ta muốn nói với chủ tử, lúc Ngũ hoàng tử tra được chuyện này còn vô tình phát hiện, mấy năm trước đây Úc tiểu Vương gia cũng từng tra qua chuyện này.

Con ngươi Chung Uyển chợt co rụt lại.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Ta cũng phát hiện ra, nếu ta lần theo dấu vết mà Úc tiểu Vương gia điều tra trước kia, thì chuyện liền trở nên đơn giản hơn rất nhiều. Ta lại tra được một chuyện, còn chưa kịp bẩm báo với Tứ điện hạ.

Lâm Tư nói: Ngày đó, sau khi Úc tiểu Vương gia biết mình không phải là thân tử của An Quốc trưởng công chúa, tinh thần hắn sa sút hồi lâu. Hắn lo là Úc Vương gia vẫn luôn bị người lừa gạt chẳng hay biết gì, lo lắng Úc Vương gia mấy năm gần đây thương lầm người, lo lắng có người khác đang lừa gạt lấy đi Vương vị của Úc Vương gia, cho nên……hắn dùng kế, đem việc này tiết lộ cho một tâm phúc cạnh Úc Vương gia.

Chung Uyển cắn răng: "Sao hắn ngu ngốc tới vậy?! Nếu Úc Vương gia không biết, hắn nói xong thì còn lưu được mạng sao?!"

Lâm Tư nắm chặt ngón tay, thủ ngữ: Tâm phúc kia sau khi biết chuyện này thì như bị sét đánh ngang đầu, suốt đêm cầu kiến Úc Vương gia.

Thanh âm Chung Uyển phát run: "Úc Vương gia……nói thế nào?"

Lâm Tư nói: Tâm phúc vô cùng sốt ruột, cùng Vương gia phân tích lợi hại, nhưng Vương gia không để ý chút nào mà nói ——

Trong mắt Lâm Tư hiện lên một mạt khói mù, khoa tay múa chân: Úc Vương gia nói, yên tâm, thế tử không có khả năng kế thừa tước vị, càng không thể làm Thái Tử.

Trong miệng Chung Uyển nổi lên một cổ rỉ sắt.

Trong lòng Úc Vương gia biết rõ mọi chuyện, nên đã sớm giúp Úc Xá tìm "Một nơi an ổn để đi".

Những người này, căn bản đều không tính để Úc Xá còn sống đến ngày kế thừa tước vị.

Thế mà lúc ấy, thiếu niên Úc Xá vẫn còn lo lắng cho vị phụ Vương hắn luôn kính trọng, lo cho phụ Vương bị người khác lừa gạt.

Có lẽ lúc đó, Úc Xá đang trốn ngoài cửa phòng Úc Vương gia chăng?

Úc Tử Hựu năm đó, mười lăm tuổi, khiêm tốn, ôn hòa, mỹ đức.

Khi hắn nghe được vị phụ Vương hắn vẫn luôn lo lắng, bất động thần sắc mà trấn an tâm phúc, nhẹ nhàng buông một câu vô tình quyết định sinh tử của hắn, trong đầu hắn nghĩ gì?

Cha không phải cha, nương không phải nương.

Chung Uyển nhắm mắt lại, ngực đau tới mức không nói nên lời.

Lâm Tư tiến lên nửa bước, đứng bên cạnh Chung Uyển viết: Chủ nhân, Úc tiểu Vương gia không còn dựa được vào cha nương hắn, ngươi vẫn còn muốn ở lại sao?

"Ở lại."

Chung Uyển lảo đảo đứng dậy, "Ngươi đi đi, ta……ta muốn đi một chuyến tới biệt viện Úc Vương phủ."

34. Chương 34

Editor: Miri

Chung Uyển không có thân thủ như Lâm Tư để trèo tường, chỉ có thể sai người chuẩn bị xe. Trời đã khuya, lúc này nếu ra ngoài sẽ phạm vào lệnh cấm đi lại ban đêm, tất nhiên sẽ bị tra xét. Chung Uyển cũng không rảnh lo mấy chuyện đó, cầm lệnh bài của Tuyên Du, khoác thêm áo choàng rồi lập tức lên xe.

Trên đường đến biệt viện Úc Vương phủ, Chung Uyển tựa người vào cửa sổ xe, tim như bị đao cắt một đường thật sâu.

Chung Uyển còn nhớ rõ, năm đó khi y ở trong phủ Úc Xá nửa năm, cứ cách mấy ngày trong cung lại ban

thưởng hắn, từ thứ quý giá như ngựa hiếm do Tây Vực tiến cống, tới thứ nhỏ nhặt như phối sức tầm thường cho Úc Xá, Sùng An Đế cái gì cũng đều nghĩ cho hắn.

Hắn được sủng ái đến mức hạ nhân trong lẫn ngoài viện đều nhịn không được mà bàn tán sau lưng, âm thầm phỏng đoán thân thế của Úc Xá.

Tiểu Chung Uyển nghe được cũng chỉ giả vờ không nghe thấy, không nghĩ vừa nhấc đầu lại thấy Úc Xá. Hắn tới đây để tìm y.

Hai người núp sau bình phong, nghe mấy tên tôi tớ khe khẽ nói thầm, nhìn nhau bất đắc dĩ cười.

Thiếu niên Úc Xá vô cùng ôn hòa, không dễ nổi giận với hạ nhân, tiểu Chung Uyển cảm thấy xấu hổ, cố tình đợi mấy tôi tớ kia đi rồi thì vô tâm hỏi: "Ngươi có phải hay nghe người ta nói như vậy về ngươi hay không?"

Úc Xá nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu Chung Uyển an ủi cực kì gượng ép: "Hoàng đế chỉ có một muội muội là trưởng công chúa, cũng chỉ có một cháu ngoại là ngươi, đương nhiên sẽ đối tốt với ngươi rồi. Vả lại, ngươi còn là Vương gia tương lai, tay cầm quyền to, tất nhiên hoàng đế phải nể trọng……"

"Không cần an ủi ta." Úc Xá ngắt lời Chung Uyển, dửng dưng nói, "Đều là mấy lời vô căn cứ, ta biết."

Tiểu Chung Uyển ngốc ngốc: "Ngươi biết cái gì?"

Úc Xá bật cười: "Cha nương ta thương ta như vậy, sao ta có thể không phải là do họ sinh ra? Đã thật lòng thương yêu ai thì sẽ không nổi lòng nghi ngờ với họ, ta phân rõ. Nếu ta hoài nghi chuyện này thì còn xứng đạo làm con sao?"

Chung Uyển nhớ rõ rành mạch, Úc Xá lúc ấy cực kì tin tưởng, không chút nghi ngờ thân thế của mình.

Vô luận người khác có đồn đãi thế nào, vô luận Sùng An Đế có thiên vị hắn bao nhiêu, Úc Xá cũng cũng không nghi ngờ cha mẹ mình.

Vậy thì vì cái gì mà sau khi mình đi không được bao lâu, hắn đột nhiên lại đi truy xét thân thế hắn?

Nghe lời Úc Xá nói lúc đó cũng biết, đừng nói là truy xét, chỉ cần có một phần hoài nghi cha mẹ thôi cũng đã là đại, đại bất hiếu. Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Là ai đã dụ dỗ hắn đi truy xét?

Vả lại, lúc ấy Úc Xá cao lắm cũng chỉ mới mười sáu tuổi, hắn có thể có bao nhiêu năng lực để làm chuyện này?

Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh kiêng kị Úc Xá đã nhiều năm, tra xét lâu như vậy, người dùng cũng là thân thủ đã nuôi dưỡng nhiều năm cài vào trong phủ, vậy mà gần đây mới tra được một chút. Vậy tiểu Úc Xá năm đó có tài đức gì mà lại thuận lợi đến vậy, muốn tra cái gì liền tra ra được cái đó?

Là ai đã giúp hắn?

Hoặc là nói, ai đã hủy hoại hắn?

Thiếu niên Úc Xá bị kẻ có tâm địa xấu xa dắt mũi.Từ chuyện sinh mẫu của Úc Xá, đến An Quốc trưởng công chúa, đến Úc Vương gia, có lẽ còn có cả Sùng An Đế, người này từng bước từng bước, âm thầm dẫn dắt Úc Xá, thúc đẩy hắn thấy rõ mọi chuyện. Để cho hắn thấy rõ, những người thân luôn nâng niu hắn như trân bảo kia, từ đầu đến cuối đều không có ai thật lòng tốt với hắn.

Úc Xá tốt như vậy, bị kẻ đó hại cho ra tới nông nỗi này……

Sau đó, Úc Xá liên tục tìm chết là vì không chịu nổi gánh nặng này, hay là vì muốn thuận theo tâm tư của những người kia?

Chung Uyển đột nhiên nhớ tới lúc y vừa mới vào kinh, từng giống như một kẻ ngốc vô tâm vô phế, hỏi qua Úc Xá: Rốt cuộc ngươi không vừa ý cái gì?!

Hắn không vừa ý cái gì ư……

Chung Uyển giơ tay, tự tát mình một bạt tai thật đau.

Hắn có việc gì vừa ý sao?

Lúc ấy, Úc Xá nghe xong câu nói đó, hắn đã nghĩ gì?

Hắn không bi thương, cũng không oán giận, chỉ là không để ý gì mà cười một cái.

Mấy lời tương tự, sợ là mấy năm gần đây, hắn đã nghe quen rồi.

Chung Uyển đặt đầu mình lên cửa sổ xe ngựa, cắn răng nhớ lại, lúc Úc Xá chịu bao nhiêu khổ, mình lại đang làm gì?

Lúc ấy mình chân trước chân sau, ngày đêm gấp gáp, ngựa không ngừng vó chạy đến Nam Cương, sợ mấy hài tử kia ăn một chút khổ.

Không hề nghĩ đến Úc Xá dù chỉ một chút.

Xe ngựa lảo đảo lắc lư, sau nửa canh giờ rốt cuộc cũng chạy tới biệt viện Úc Vương phủ, Chung Uyển vén màn xe lên, nhìn cửa ngoài của biệt viện, suy nghĩ xuất thần.

Gió lạnh ban đêm lướt thoáng qua, khiến cho Chung Uyển lạnh thấu tim, giúp cái đầu nóng của y nhất thời hạ nhiệt đi một chút.

Nếu bây giờ nói với Úc Xá là mình đã biết hết mọi chuyện trước kia, sợ là sẽ chọc giận Úc Xá hoàn toàn.

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà nghĩ, Chung Uyển sẽ hy vọng Úc Xá cách mình càng xa càng tốt, vĩnh viễn không cần biết thân thế của mình là tốt nhất.

Khảm trong xương cốt Úc Xá là sự kiêu căng, hắn khinh thường chuyện bị kẻ khác thương hại, mặc kệ lòng thương hại đó có xuất phát từ thiện ý hay không.

Nếu bây giờ nói rõ với hắn, không nói tới việc phải giải thích thế nào về chuyện mình biết thân thế của hắn, Chung Uyển còn không dám chắc là Úc Xá sẽ không vì bi phẫn mà liền một kiếm chém mình.

Chung Uyển không sợ chết, nhưng y không thể chết lúc này.

Chung Uyển bị gió lạnh thổi đến rùng mình.

Y hoàn toàn bình tĩnh lại.

Cách tốt nhất là giả vờ cái gì cũng chưa biết, cái gì cũng chưa phát hiện, hồi phủ trước khi Úc Xá biết y tới. Ngày sau gặp được, y cũng sẽ giấu đi bí mật này, trước hết lo nghĩ biện pháp lưu lại trong kinh, từ từ chậm rãi nói chuyện này sau.

Hiện giờ Úc Xá tất nhiên sẽ vừa nhạy cảm lại vừa đa nghi, cái gì cũng đều phải từ từ mà làm.

Quan hệ hai người hiện giờ như đi trên băng mỏng. Chỉ cần vô ý một chút thôi thì sau này, có muốn gặp hắn một lần cũng khó.

Đi một nước sai, thua cả bàn cờ. Chung Uyển không thể đánh cuộc.

Gã đánh xe của Chung Uyển thấy y hồi lâu vẫn không xuống, khó hiểu nói: "Chung thiếu gia, ta gõ cửa cho ngài nhé? Dù sao thì……"

"Chúng ta……" Chung Uyển gian nan tìm lại đầu lưỡi mình, "Chúng ta hồi phủ."

Gã cứng họng, hơn nửa đêm, lặn lội chạy tới, chưa vào đã trở về?

Chung Uyển gật đầu: "Hồi, hồi phủ."

Gã đánh xe gật đầu, mới vừa giơ lên roi ngựa, lại cảm thấy xe trầm xuống một cái, nhìn lại thì thấy Chung Uyển đã nhảy xuống xe.

Chung Uyển thất thần lẩm bẩm: "Con mẹ nó, từ từ cái gì chứ."

Y chờ không được.

Tại phòng ngủ chính phòng biệt viện, Úc Xá còn chưa ngủ.

Úc Xá đang tự chơi cờ một mình.

Phùng quản gia canh giữ ở một bên, cúi đầu ngủ gà ngủ gật.

Mấy ngày trước, Úc Xá cứ như đột nhiên mất hứng thú với Chung Uyển, rút đi nhân thủ mà hắn đã xếp vào Kiềm An Vương phủ, lại sai Phùng quản gia đưa Chung Uyển giấy bán thân của y. Triệt để nhất đao lưỡng đoạn, từ giờ hai người không ai nợ ai.

Tuy giấy bán thân đưa đi lại bị trả về, nhưng cũng không kích khởi tính tình điên cuồng của Úc Xá. Úc Xá chỉ nói đã biết, sau đó rốt cuộc không nhắc tới Chung Uyển nữa.

Bất thường tất có biến, Úc Xá càng an phận thì càng dọa người, Phùng quản gia ngược lại càng lo lắng.

Khi Úc Xá phân phó lão đi đưa giấy bán thân, Phùng quản gia thậm chí còn bất an nghĩ, Úc Xá không phải là muốn tự sát, nên đang lo liệu hậu sự đấy chứ?

Cho nên mấy ngày nay, Phùng quản gia điều nhân thủ tới phủ nhiều gấp đôi, ngày ngày đêm đêm nhìn chằm chằm Úc Xá.

Bất quá Úc Xá vẫn chưa làm chuyện gì quá kích động, đã nhiều ngày liên tục đều đúng hạn dùng bữa, đúng giờ thì ngủ, ngủ không được cũng sẽ không một mình xách đèn lồng chạy loạn trong phủ. Phần lớn mấy

lúc trằn trọc đều là như vậy, tự mình chơi cờ với mình.

Chỉ có một điều kì quái duy nhất, bao lá trà nhỏ mà Phùng quản gia mang về đưa cho Úc Xá đã không còn thấy tăm hơi.

Phùng quản gia nhớ rõ ràng là Úc Xá là đem lá trà cất vào trong lòng ngực. Nhưng cách đó mấy ngày, khi Úc Xá thay y phục ra thì lão lại không thấy nó. Phùng quản gia tưởng là khi Úc Xá thay y phục thì làm rơi nó xuống đất rồi, cẩn thận nhìn nhìn, cũng không tìm được.

Phùng quản gia âm thầm phỏng đoán, có khi nào Úc Xá đã ném vào than lò không?

Vậy thì đáng tiếc quá.

Một chút lá trà đó là do chính tay Chung Uyển rửa sạch sẽ, thắp đèn, từng chút từng chút lựa ra từ trong hủ tráp.

Tuy rằng ít, nhưng tất cả đều là mầm tiêm tươi nhất.

Phùng quản gia không đầu không đuôi nghĩ nghĩ, cảm thấy hơi mệt, lão xoa xoa mắt, tiến tới chỗ Úc Xá nhẹ giọng nói: "Đã canh ba rồi, thế tử có nên đi nghỉ ngơi không?"

Úc Xá cầm một viên cờ trắng, chần chờ một lát rồi hạ xuống, gật đầu: "Ngủ."

Úc Xá tự mình chia hai bên cờ trắng, cờ đen ra gọn gàng, Phùng quản gia tiến lên giúp hắn thoát y phục bình thường ra, đột nhiên nghe bên ngoài có người tới báo, nói có khách tới thăm.

"Nói bừa." Phùng quản gia không thể hiểu được nói, "Hơn nửa đêm, ai tới? Là trưởng công chúa phái người tới dặn dò sao? Hay là người trong cung tới?"

Hạ nhân đứng ngoài noãn các trả lời: "Là Chung thiếu gia của Kiềm An Vương phủ tới."

Tay Úc Xá run lên, một quân cờ trắng rớt xuống mặt đất.

Chung Uyển ngồi ở chính sảnh, thầm nghĩ ta đây chắc là điên rồi.

Đã sợ sẽ kích động Úc Xá, tạm thời không thể nói ra mọi chuyện, vậy lát nữa gặp Úc Xá thì biết nói cái gì?

Trong lòng Chung Uyển e ngại, âm thầm cầu nguyện Úc Xá tốt nhất là đã ngủ rồi, vậy thì mình ngồi một đêm tại đây, ngày mai……

Ngày mai tới rồi tính sau.

Chung Uyển nhẹ nhàng xoa xoa đôi tay lạnh lẽo khô ráp của mình, suy nghĩ xuất thần, hi vọng Úc Xá đã ngủ, lát nữa người tới tiếp đón sẽ là Phùng quản gia.

Sau bình phong có tiếng bước chân truyền đến, Chung Uyển ngẩng đầu……

Úc Xá đi ra.

Úc Xá hiển nhiên đã chuẩn bị ngủ. Bao nhiêu ngoại bào phiền toái đều bị hắn cởi ra, bên trong chỉ còn một thân trung y màu trắng, bên ngoài khoác một chiếc áo choàng màu đen to rộng.

Úc Xá nhíu mày: "Phủ các ngươi xảy ra chuyện?"

Chung Uyển ngẩn ra, lắc đầu: "Không! Không có việc gì."

Úc Xá không tin nhìn nhìn Chung Uyển, có lẽ là cho rằng y không tiện nói thẳng, nên hắn quay đầu phân phó với người của hắn: "Lui xuống hết đi."

Từng nhóm tôi tớ nối đuôi nhau ra, chỉ còn Phùng quản gia ở lại.

Úc Xá ngồi xuống, không kiên nhẫn nói: "Là chuyện gì đáng để khiến ngươi hơn nửa đêm qua chỗ ta?"

Chung Uyển ngước mắt nhìn Úc Xá, nhịn không được xuất thần.

Nếu không vì những chuyện loạn thất bát tao kia, Úc Xá bây giờ cũng sẽ giống như khi hắn hồi còn thiếu niên chăng?

Ôn nhu như ngọc. Dịu dàng tại tâm.

Chung Uyển không hề cảm thấy Úc Xá hiện tại có chỗ nào không tốt. Úc Tử Hựu ngày xưa đoan chính như ngọc rất tốt, Úc Xá hiện tại kiệt ngạo bất thường cũng rất tốt.

Chỉ là khi tưởng tượng đến cảnh Úc Xá trước kia bị tra tấn từng chút một, đau khổ tới mức thành ra bộ dạng này, khiến cho Chung Uyển không thể nhịn được mà phát đau.

Úc Xá tâm phiền ý loạn, "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?! Ngươi còn không chịu nói?"

Chung Uyển hít sâu một cái, áp xuống hận ý ngập trời trong lòng, “Ta, ta mơ thấy ác mộng.”

Úc Xá: “……”

Úc Xá theo bản năng xoa nhẹ lỗ tai mình một cái, liếc qua Phùng quản gia, sau đó mờ mịt nói: “Ngươi, ngươi mới vừa nói cái gì?”

Chung Uyển ho một chút, lặp lại, “Ta mơ thấy ác mộng, bị doạ tỉnh.”

Phùng quản gia rốt cuộc phát hiện mình ở đây quá sức dư thừa, lão mang theo ý cười không thể khống chế được, rụt rè nói: “Lão nô lui ra trước.”

Phùng quản gia bay nhanh như gió, trong phòng chỉ còn lại hai người.

Úc Xá sững sờ tại chỗ, như gặp phải đại địch mà nghĩ: Vừa rồi Chung Uyển mới làm nũng với mình sao?

Hắn ăn nhầm Hàn Thực Tán rồi à?

Nên cũng phát điên rồi?

Thanh âm Úc Xá khàn khàn, “Ngươi……”

Hầu kết Chung Uyển khẽ động, nói, “Ta vừa mơ thấy ác mộng, ngươi, ngươi không phải nên dỗ ta sao?”

Úc Xá im lặng một hồi lâu.

Úc Xá chỉ chỉ vào hung thần ác sát là mình, mặt vô biểu tình nói: “Không nói tới chuyện ta dỗ ngươi bằng cách nào, nhưng ta của hiện tại đi dỗ ngươi……ngươi ngủ được sao?”

Tất nhiên ngủ sao nổi.

Chung Uyển nhíu mày, hút một ít khí, y cũng biết cái lý do này nhảm nhí hết sức, nhưng bây giờ còn biết nói gì nữa?

Chung Uyển căng da đầu nói, “Hai ngày trước ta nhiễm phong hàn đầu óc còn hơi mơ hồ„ ta……ta có thể nghỉ ở chỗ ngươi một chút không?”

Úc Xá khó có thể tin nhìn Chung Uyển từ trân xuống dưới một lần: “Ngươi bị phong hàn, hay là bị rối

loạn tâm thần? Có bệnh thì đi tìm thái y, tìm ta có ích gì?"

Chung Uyển đáp không được, cúi đầu không nói lời nào.

Nửa khuôn mặt của Chung Uyển ẩn hiện trong ánh đèn, dáng người vô cùng thon gầy.

Úc Xá nhìn hắn trong chốc lát, tựa như không thể nhịn được nữa, đứng dậy nói: "Ta không rảnh cùng ngươi nói nhảm, nếu không gì nói thì đi đi."

Chung Uyển ngước mắt, thấp giọng nói: "Tử Hựu."

Úc Xá dừng chân.

Một lát sau, Úc Xá nhanh như gió, đột nhiên xoay người, đi vài bước tới trước mặt Chung Uyển, đôi tay ấn trên tay vịn ghế dựa của y, nghiến răng nghiến lợi, gằn từng chữ một: "Ngươi, đến, là, muốn, làm, cái, gì?"

Chung Uyển bị Úc Xá dọa tới mức hốt hoảng trong lòng, hắn bình tâm lại, cố gắng phớt lờ cảm giác áp bức đang mãnh liệt tỏa ra từ trên thân Úc Xá, thành thật nói: "Ta không có thấy ác mộng, chỉ là muốn đến gặp ngươi."

Úc Xá cười trào phúng: "Ngươi cảm thấy ta sẽ tin sao?"

Chung Uyển muốn kéo tay Úc Xá, nhưng sợ quá tuỳ tiện thì sẽ khiến Úc Xá chán ghét, "Ta nói thật."

Úc Xá nhìn xuống Chung Uyển, một lát sau nói: "Chung Uyển, đêm hôm khuya khoắc, cùng chung một phòng, chỉ có ngươi ta, ngươi biết sẽ có cái gì phát sinh không?"

Lỗ tai Chung Uyển ửng đỏ, hắn gằn giọng một chút, nói, "Chắc là….biết."

Úc Xá cười lạnh: "Ta biết."

Chung Uyển trong lòng lộp bộp một tiếng, Úc Xá biết cái gì?

Úc Xá lạnh như băng nhìn Chung Uyển, "Nói đi, trong phủ các ngươi xảy ra chuyện gì mà đáng để ngươi bán mình cho ta? Là Tuyên Thụy? Hắn ở trên đường đã xảy ra chuyện?"

Chung Uyển cắn răng, không oán trách Úc Xá được.

Là do y tự làm mất nửa phần tín nhiệm của hắn.

Úc Xá châm chọc cười: “Hay là Tuyên Du? Muốn ta bảo hộ hắn chu toàn ở kinh thành?”

Úc Xá thấy Chung Uyển không nói lời nào, tiếp tục: “Hay là Tuyên Từ Tâm? Sao? Tới cầu ta tìm cho nàng một thông gia tốt?”

Chung Uyển hít sâu một hơi, hạ quyết tâm.

Úc Xá mất kiên nhẫn, “Chung Uyển, không ai dạy ngươi nếu muốn nhờ vả thì phải nói rõ yêu cầu trước sao? Muốn yêu cầu cái gì, thì bây giờ, từng câu từng chữ, nói rõ ràng ta nghe.”

Chung Uyển ngước mắt nhìn Úc Xá, thanh âm thực nhẹ, “Đúng…… Có chuyện muốn cầu ngươi.”

Úc Xá cúi đầu, vài sợi tóc rũ xuống dưới, làm người thấy không rõ thần sắc, Úc Xá tự giễu cười, “Quả nhiên.”

Úc Xá lạnh lùng nói: “Chỉ một chuyện thôi?”

Chung Uyển gật đầu.

Úc Xá đột nhiên ngước mắt, “Nói!”

Hầu kết Chung Uyển giật một cái, thanh âm nhỏ xíu, “Ngươi……làm nhẹ một chút.”

35. Chương 35

Editor: Miri

Giọng nói Chung Uyển rơi xuống đất, trong mắt Úc Xá lập tức bò đầy tơ máu, tóc dài hỗn độn. Nhìn thoáng qua, thật sự có vài phần quỷ khí dày đặc.

Trong lòng Úc Xá như có hàng ngàn lệ quỷ gào thét, muốn hủy thiên diệt địa mà chui ra, nhưng lại bị những lời này như kinh Phật mà đè áp xuống, thôi rít gào.

Úc Xá gắt gao khắc chế, thanh âm khàn khàn, “Ta làm gì……đều được?”

Vành tai Chung Uyển đỏ ửng, trong lòng y đập thình thịch, tim muốn nhảy dựng lên, nhẹ giọng nói: “Ừ.”

Úc Xá cắn chặt khớp hàm, kẽo kẹt kẽo kẹt rung động,

Chung Uyển thầm nghĩ, tiêu rồi tiêu rồi, mình chắc lại nói sai cái gì rồi, nhìn bộ dáng này của hắn……sợ là không thể “làm nhẹ một chút” rồi.

Bộ dạng Úc Xá lúc này quả thật có hơi dọa người, Chung Uyển kinh hồn táng đảm nghĩ, lỡ lát nữa mình bị Úc Xá làm tới chết, hồn phách tới địa phủ gặp cha nương mất sớm của mình, gặp cả Ninh Vương và Ninh Vương phi, thì biết ăn nói thế nào? Lỡ còn gặp được Sử lão thái phó, thì biết chui xuống đâu để trốn?

Trong lòng hoảng loạn cực kì, nhưng y vẫn không nghĩ tới chuyện bỏ đi, Chung Uyển nhỏ giọng, lắp bắp nói: “Ta là đầu, lần đầu……”

Úc Xá không thể nhịn được nữa, cả giận nói: “Câm miệng!”

Chung Uyển im ngay.

Cánh tay Úc Xá bất giác phát run, ngoại bào to rộng trên người đã tuột xuống vai. Chung Uyển do dự một chút, thăm dò, muốn duỗi tay ra giúp hắn kéo ngoại bào lên.

Nếu không phải sợ biến khéo thành vụng, kích thích Úc Xá, Chung Uyển kỳ thật rất muốn ôm chặt hắn.

Úc Xá ngẩng đầu nhìn Chung Uyển, ngơ ngẩn giơ tay, siết chặt cánh tay Chung Uyển.

Chung Uyển ăn đau, hít một hơi, Úc Xá an lòng.

Còn sống.

Sau khi xác nhận là mình đã phán đoán sai, Úc Xá bình tĩnh một chút, hắn cứ như vậy cúi người trước Chung Uyển, như một con dã thú đã mỏi mệt mà thong thả điều chỉnh hô hấp.

Một hồi lâu sau, thần sắc hắn khôi phục, đứng thẳng dậy, tự mình sửa sang lại vạt áo, tùy tay gom lại mái tóc dài tán loạn.

Úc Xá lui ra phía sau hai bước, sắc mặt tái nhợt.

Lỗ tai Chung Uyển đỏ lên, “Ta biết ngươi không tin, nhưng ta thật sự không muốn cầu ngươi gì cả, ta hôm nay thật sự là……”

“Ta biết.”

Trong mắt Úc Xá không còn hiện lên nét châm chọc như khi nãy, ngược lại còn nhìn Chung Uyển với ánh mắt phức tạp, thấp giọng nói: “Cho nên, ta càng không thể……”

Chung Uyển mờ mịt, càng không thể cái gì?

Không nói dứt câu, Úc Xá xoay người bảo: “Đi theo ta.”

Úc Xá cầm lấy đế cắm nến, dẫn Chung Uyển đi thẳng tới nội viện, vào phòng ngủ của mình.

Chung Uyển từ phía sau nhìn Úc Xá, yết hầu hơi hơi căng thẳng.

Đây là lần đầu tiên sau khi hai người gặp lại sau, Chung Uyển nhìn thấy Úc Xá mặc ít xiêm y như vậy.

Úc Xá so với trước kia cao lớn hơn rất nhiều, bả vai dài rộng, vòng eo càng thêm đĩnh bạt, hiện tại chỉ khoác một tầng ngoại bào mỏng, không khỏi khiến cho Chung Uyển nghĩ đông nghĩ tây.

Úc Xá đem đế cắm nến đặt ngay ngắn, dường như vừa hạ một quyết tâm rất lớn, “Hôm nay ngươi tại sao đột nhiên muốn lại đây, ta không muốn đoán, cũng sẽ không truy vấn ngươi, ngươi nếu, nếu……”

Úc Xá đưa lưng về phía Chung Uyển, một lát sau nói: “Ngươi đã muốn lưu lại đến như vậy, ta sẽ cho ngươi ngủ chung một đêm. Nhưng chỉ hôm nay thôi, còn sau này……ngươi không cần vọng tưởng.”

Chung Uyển: “……”

Hiện tại nên nói tạ chủ long ân sao?

Chung Uyển cảm giác mình vừa bị tạt một gáo nước lạnh vô hình vô dạng, mấy tâm tư lo lắng cho Úc Xá đều bị tạt cho trôi đi hết.

Chung Uyển cẩn thận hỏi: “Nếu đêm nay…… xảy ra chút chuyện gì, thì sao?”

Úc Xá trong mắt thoáng ẩn hiện vài ngọn lửa giận, ráng chịu đựng, “Ta nói không, thì sẽ không có chuyện gì.”

Chung Uyển không còn lời nào để nói, mấy suy nghĩ ái muội kiều diễm trong lòng đều tan biến hết. Y không muốn chọc Úc Xá giận, cười gượng, "Ta ra gian ngoài ngủ."

"Không cần." Úc Xá liếc Chung Uyển một cái, muốn nói lại thôi, "Ngươi đã đến vào đêm khuya thế này……thì ta sẽ đáp ứng một nửa tâm nguyện của ngươi."

Nghe được bảo hoàn thành nửa tâm nguyện, tâm tình Chung Uyển trở nên phức tạp hẳn. Y nằm ngây đơ trên giường, cảm thấy chuyến đi này của mình thực ngu xuẩn.

Nếu Úc Xá thật sự có vài phần tình nghĩa với mình thì tốt, còn nếu hết thảy đều là y tự mình đa tình, vậy về sau……sợ là Úc Xá sẽ không bao giờ ngó mặt y nữa.

Chung Uyển muốn kéo Úc Xá ra khỏi vũng lầy này, muốn vì Úc Xá mà bày mưu tính kế, muốn trở thành tâm phúc của Úc Xá, nhưng ai sẽ nhận một tâm phúc muốn ngủ cùng mình?

Chung Uyển một mặt tự nhủ với bản thân là không cần tự mình đa tình, một mặt lại nhịn không được mà thẳng thắn hỏi: "Thế tử……ngươi thích nữ tử hơn sao?"

Hắn lúc này đang nằm ở ngoài cạnh giường, thân thể căng chặt lại, Úc Xá cứng mặt, nhíu mày nói: "Không thích."

Chung Uyển "Ồ" một tiếng, lại do dự mà hỏi: "Vậy ngươi muốn có hài tử sao?"

Úc Xá phiền nhất là nghe cái này, "Không muốn."

Yết hầu Chung Uyển căng thẳng, chậm rãi nói, "Vậy cái kia, ngươi biết……biết chuyện đó làm như thế nào không?"

Trong bóng tối đen kịt, Úc Xá không trả lời.

Chung Uyển bất chấp, mặt mũi gì cũng vứt hết, nhẹ giọng nói: "Hai ta có làm cái gì, ta cũng sẽ không mang thai, ngươi không cần lo lắng……"

Chung Uyển quá quen thuộc biệt viện này, lại còn nằm ở chỗ cũ, nhịn không được mà cảm thấy như mình đã về lại bảy năm trước. Trong lúc Chung Uyển nhất thời cho rằng hai người về lại bảy năm trước, y thả lỏng hơn rất nhiều, mấy thứ dám nói cũng nhiều hơn: "Úc Xá, ngươi không có thị thiếp, ngươi có phải là……"

"Chung Uyển." Úc Xá đột nhiên lạnh lùng nói, "Nam tử hơn mười lăm tuổi, nói không hiểu những việc này thì đều là đang giả vờ. Đạo lý này chắc ngươi còn rõ ràng hơn ta đi?"

Chung Uyển ngượng ngùng.

Úc Xá nhắm mắt lại, muốn ngủ, một lát sau lại mở mắt ra, phiền lòng nói: "Hôm nay ta không làm gì ngươi, không phải là vì ta không biết cách làm! Ta chỉ là……không muốn mà thôi."

Chung Uyển tự cảm thấy mất mặt, nhỏ giọng nói, "Thế à."

Úc Xá khó có thể tin nói: "Rốt cuộc mỗi ngày các ngươi đều nghĩ cái gì trong đầu? Ta chỉ là lâu lâu phát điên, nhưng các ngươi đều đơn thuần xem ta là một kẻ điên. Ai nói các ngươi kẻ điên thì không biết mấy chuyện này?"

Chung Uyển trên mặt nóng lên, ấp úng: "Ta, ta chỉ sợ ngươi không biết."

Chung Uyển nhịn không được lại giảng giải cho hắn: "Để ta nói cho ngươi biết, nam tử thật sự không mang thai được đâu……"

Úc Xá không thể nhịn được nữa, bất ngờ ngồi dậy.

Chung Uyển trong lòng căng thẳng.

Úc Xá dựa vào ánh trăng mờ ảo mà nhìn Chung Uyển, trầm giọng nói: "Chung Uyển……ta không muốn lưu lại huyết mạch của mình, nhưng nếu ngươi có thể mang thai, ta thật đúng là muốn có rồi đấy."

Úc Xá hơi hơi cúi mình xuống, lầm bầm, "Nhưng làm thế nào mới có thể khiến ngươi mang thai đây……"

Chung Uyển khó có thể tự khống chế được, eo nhũn đi một chút.

"Có lẽ có thể……" thanh âm Úc Xá vô cùng thấp, "Nếu triệu tập hết hòa thượng, đạo sĩ nổi danh từ trong lẫn ngoài kinh thành tới, tề tụ ở Thái Miếu, thì có lẽ có thể được."

Chung Uyển ngẩn ra, kêu nhiều hòa thượng, đạo sĩ tới như vậy làm cái gì?

"Làm cho bọn họ quỳ hết xuống đất, ngày đêm tụng kinh, làm chuyện tốt để tích đức suốt bảy bảy bốn mươi chín ngày." Úc Xá ngữ khí bình tĩnh, "Khẩn cầu ông trời hiển linh, làm ngươi mang thai cho ta."

Lời Úc Xá nói nghe thập phần xúc động, lẩm bẩm, "Xưa nay chưa từng có ai cầu khẩn như vậy, nói không chừng thật sự có thể cảm động trời cao."

Chung Uyển tưởng tượng một chút cái cảnh tượng vĩ đại kia, sặc một cái, "Đừng, đừng lấy mấy chuyện này

ra đùa."

"Ta không đùa." Úc Xá nhíu mày nói, "Ta nói được, tất nhiên cũng làm được."

Trong lòng Chung Uyển kêu khổ không thôi, chịu thua, "Rồi rồi, ta không nên nói bừa nói bậy, ngươi đừng xúc động."

Úc Xá liếc Chung Uyển một cái, âm thanh lạnh lùng nói: "Vậy ngươi cũng đừng lại hỏi ta mấy câu ngu ngốc này, ta nói không cần lưu lại huyết mạch, chính là không cần."

Chung Uyển trêu chọc Úc Xá không có hiệu quả, đành thành thành thật thật nói: "Ừ."

Úc Xá lại nằm xuống lần nữa, "Ngủ! Đừng có nghĩ tới mấy cái chuyện dâm tà này kia nữa, còn có……"

Chung Uyển vừa bị Úc Xá hù dọa một trận, liền thành thật hơn nhiều, "Còn có cái gì?"

Úc Xá đưa lưng về phía Chung Uyển, bực bội nói: "Ban đêm……ngươi không được chạm vào ta."

Chung Uyển không hề do dự mà đồng ý.

Hôm sau, Chung Uyển đi rồi, Phùng quản gia nhận ra thần sắc Úc Xá tựa hồ rất khác so với mấy ngày trước.

Cụ thể khác thế nào thì Phùng quản gia cũng nói không rõ, chỉ cảm thấy Úc Xá không giống mấy ngày trước đây, bị tử khí âm trầm bao quanh.

Chỉ là hắn càng hay xuất thần, sau khi Chung Uyển đi rồi, Úc Xá đứng ở trước án thư, sống sờ sờ mà đứng một canh giờ.

"Thế tử……" Phùng quản gia vừa đổi trà bánh trên bàn, vừa vui mừng nói bóng nói gió, "Thế này thì ngài sẽ không thả Chung thiếu gia đi nữa đúng không?"

Úc Xá ngẩng đầu, trong mắt có phần do dự.

Phùng quản gia thay đổi sắc mặt, "Thế tử! Đều đã như vậy rồi, ngươi cũng không thể lại thả người chạy đi. Tuy đều là nam tử, nhưng cũng phải chịu trách nhiệm đúng không? Ngài……"

Úc Xá cúi đầu cầm lấy bút lông, "Ta không chạm vào y."

Phùng quản gia hận rèn sắt không thành thép.

"Từ hồi Ninh Vương xảy ra chuyện." Úc Xá cũng không ngẩng đầu lên, đột nhiên nói, "Đến bây giờ đã qua bao nhiêu năm?"

Phùng quản gia suy nghĩ một chút, bấm tay tính toán, "Bảy, tám năm đi? Tính luôn cả năm y chuyển đến phủ ta thì là tám năm."

Úc Xá gật đầu, nói: "Tám năm, khó khăn lắm y mới cảm thấy mình đã trả đủ công ơn dưỡng dục của Ninh Vương……"

Úc Xá ngẩng đầu nhìn về phía Phùng quản gia, "Sau này ta chết rồi, y lại muốn chịu khổ bao nhiêu năm đây?"

Phùng quản gia đau lòng nói: "Ngài sao lại muốn nói thế này? Không thể bất tử sao?

Lần này, Úc Xá không còn như xưa mà cười lạnh, hắn cúi đầu nhìn bút lông trong tay, chần chờ một hồi lâu mới lầm bầm, "Đúng thế, nếu có thể bất tử, thì ta có thể……"

Úc Xá nhớ lại đủ chuyện xảy ra hôm qua, đầu óc hỗn loạn mà buông bút, ngồi trên ghế, cau mày nhắm mắt dưỡng thần.

Phùng quản gia nhìn biết trong lòng hắn đang hỗn loạn, không dám nhiều lời nữa, nhưng lão vẫn cảm thấy mùi tử khí nồng đậm, mùi thối rữa trên người Úc Xá đã phai nhạt đi rất nhiều.

Phùng quản gia rời đi, chưa được hai bước đã nghe tiếng đập vỡ đồ vật phát ra từ phòng Úc Xá. Lão dừng chân lắng nghe, còn nghe được Úc Xá hình như đang mắng chửi cái gì. Khóe miệng Phùng quản gia hơi cong lên, ráng nhịn cười mà đi.

"Nghiêm quản gia gửi tin báo, đại ca từ khi ra khỏi thành đã khỏe hơn rất nhiều, sau khi ăn chừng hai thang dược thì rất tốt." Tuyên Từ Tâm đặt một phong thơ lên bàn, nói, "Hắn bảo huynh yên tâm đi."

Chung Uyển thất thần, thuận miệng đáp ứng.

Tuyên Từ Tâm lại nói: "Ngày mai chính là tam thất của Tam điện hạ, tất cả mọi người đều đi. Muội không hiểu quy củ trong kinh, phải đi hỏi những người khác, nói tam thất phải túc trực bên linh cữu một ngày một đêm, thân mình của huynh không tốt, đừng đi."

Chung Uyển hoàn hồn, cười: "Như vậy sao được? Ta không đi, ai bồi Tuyên Du?"

Tuyên Từ Tâm nhíu mày: "Có bao nhiêu ngày đâu? Muội còn phải nhớ hết các mệnh phụ phu nhân ở đó, hắn chỉ việc phải ngồi trước linh cữu thôi mà còn làm không được?"

Chung Uyển kinh ngạc: "Nhiều mệnh phụ như vậy, muội đều nhớ rõ hết sao?"

"Không chỉ thế, muội cũng nhớ hết các nương nương trong cung." Tuyên Từ Tâm không lắm để ý nói, "Mỗi ngày cũng không có chuyện gì làm, thế nên ngồi nhớ."

Chung Uyển nhìn Tuyên Từ Tâm từ trên xuống dưới một cái, tiếc hận nói: "Để muội ở cái nơi như Kiềm An chúng ta, thật là nhân tài không được trọng dụng."

Tuyên Từ Tâm cười một cái, "Huynh muốn đi theo thì đi theo đi, để ý bản thân một chút, có chuyện gì cũng đừng cậy mạnh."

Chung Uyển cười cười: "Nghe tiểu thư."

Đúng như Tuyên Từ Tâm nói, ngày tam thất này, người trong phủ Tuyên Cẩn nhiều gấp đôi mấy ngày trước, toàn là tông thân đi ra đi vào. Ngoài dự đoán, Lâm Tư còn theo Tuyên Cảnh lại đây.

Lâm Tư sai một cái gã tôi tớ đưa cho Chung Uyển một tờ giấy, Chung Uyển mở ra liếc một cái……Lâm Tư bảo y tránh mặt Tuyên Cảnh.

Chung Uyển nhíu mày, vì sao một hai phải tránh mặt hắn?

Chung Uyển từ lúc hồi kinh đến giờ không có gặp qua Tuyên Cảnh, nhưng nếu có thấy, lấy thân phận lúc này mà gặp cố nhân, bản thân Chung Uyển không thấy xấu hổ thì thôi, tại sao lại bảo y tránh mặt?

Tuy là nghĩ như vậy, nhưng Chung Uyển vẫn cất giấy vào trong lòng ngực, xa xa nhìn Tuyên Cảnh. Y nghiêng người tránh đi, đi vòng phía sau một tôi tớ khác.

Trong lòng Chung Uyển bất an, lâu lâu lại cứ liếc mắt về phía Tuyên Cảnh, thầm nghĩ có phải là Tuyên Cảnh đã biết gì không?

Ngày ấy, Lâm Tư tới Kiềm An Vương phủ tìm Chung Uyển, Chung Uyển từng phân phó Lâm Tư, nếu việc có quan hệ tới Úc Xá, hắn không cần báo lại Tuyên Cảnh.

Chung Uyển không biết Úc Xá đã chuẩn bị đường thoát thân nào cho mình, nhưng trước mắt, phải để cho càng ít người biết được thân thế của Úc Xá càng tốt.

Chung Uyển cố gắng đi lẫn trong đám đông, nhưng Tuyên Cảnh cứ như đang muốn tìm y, thường xuyên

nhìn về đám tôi tớ đang đứng một góc. Chung Uyển vô pháp, đành phải đứng lẫn trong đám người đưa đồ cúng, chạy vào nội viện.

Chung Uyển cố tình đi chậm hơn ở phía sau những người khác, tránh ra ngoài, may là tất cả mọi người đều đang vội vội vàng vàng, không rảnh lo y. Chung Uyển thoát thân xong thì đi ra ngoài, lúc đi ngang qua hòn non bộ thì bị một người nắm tay kéo lại.

Chung Uyển không biết nên thở phào nhẹ nhõm hay là nên căng thẳng……Người bắt y là Úc Xá.

Úc Xá đứng cạnh hòn non bộ, nắm chặt Chung Uyển một phen rồi lập tức buông lỏng tay ra, hắn nhìn Chung Uyển, ánh mắt phức tạp.

Chung Uyển tự nhiên nhớ tới cái đêm ngủ chung kì dị kia, còn cảm thấy hơi xấu hổ.

Úc Xá híp mắt, trong lòng như đang rối bời, một lát sau chất vấn nói: "Ngươi trốn cái gì?"

Chuyện của Lâm Tư tất nhiên không thể nói cho Úc Xá, Chung Uyển do dự, nghĩ cái cớ nào đó để đáp qua loa lấy lệ.

Úc Xá chau mày, "Ngươi vừa rồi……liên tục liếc trộm ta để làm gì?"

Chung Uyển: "……"

Y rõ ràng là nhìn Tuyên Cảnh nha, chỉ là không khéo Úc Xá lại đứng cùng một chỗ với Tuyên Cảnh.

Chung Uyển căng da đầu nhận bừa, "Không có gì."

"Không có gì? Cái ánh mắt ngươi nhìn ta đều……" Úc Xá khựng lại, bực bội, "Chung quanh đông người như vậy, ngươi thu liễm một chút!"

Chung Uyển: "……"

Giờ y mà nói mình đang nhìn Tuyên Cảnh thì sợ Úc Xá sẽ còn tức giận hơn.

Úc Xá thoáng do dự, nói: "Ta không phải có ý bảo ngươi không thể nhìn ta, nhưng lúc đông người thế này, ngươi cũng phải biết tiết chế một chút. Ánh mắt lộ liễu như thế, ai nhìn mà còn không biết ngươi đang có ý đồ gì?"

Chung Uyển không còn lời gì để nói.

Úc Xá lại nói: "Ngươi……nãy giờ đang tìm ta sao?"

Chung Uyển nghẹn lời, mấy chuyện nhỏ nhặt như tam thất, y căn bản không hề nghĩ là Úc Xá cao ngạo như vậy sẽ tới dự.

"Lời đã nói xong, ngươi biết khắc chế một chút."

Úc Xá xoay người đi rồi, khóe miệng Chung Uyển khó có thể tự khống chế được, hơi hơi cong lên, nhịn không được mà ngẩng đầu nhìn theo bóng dáng của Úc Xá, lại thấy hắn bỗng nhiên xoay người trở về.

Lần này sắc mặt còn kém hơn khi nãy.

Chung Uyển không hiểu sao lại có chút căng thẳng.

"Ta không phải mỗi ngày đều tới đây, ngươi không cần ngày nào cũng tìm ta như vậy." Úc Xá nhíu mày, cứ như đang hạ một quyết tâm rất lớn, "Thôi, sau này……Mỗi tuần, ngươi có thể tới phủ ta ở một đêm, nhưng chỉ vậy thôi, ngươi không cần vọng tưởng quá nhiều."

Lời Editor:

Xong quyển 1 (tự chia), hai ngày sau sẽ có link download bản Word cả quyển, tốn thời gian là vì mình sẽ soát lỗi lại lần nữa. Bản Word sẽ fix lỗi nhưng mình không quay lại wattpad sửa đâu…

Thành ra các bạn muốn đọc bản chuẩn fix xưng hô chính tả này nọ thì phải ghé wordpress mình để download toàn quyển 1 rồi.

35 chương / 3 tuần cũng đã đuối, có thể tuần sau sẽ chầm chậm lại.

Thật ra mình đang rất muốn edit quyển 2! Bởi vì quyển 2 lắm trò hay hơn =))

36. Chương 36

Editor: Miri

Thấy Úc Xá vội vàng đi mất rồi, Chung Uyển nhìn theo bóng dáng Úc Xá, ráng nhịn cười từ nãy giờ.

Được thôi, một tuần một lần……ít ra còn tốt hơn Ngưu Lang Chức Nữ một chút.

Chung Uyển chậm rãi trở về, chờ tới lúc y vòng về chỗ cũ rồi, mấy người Tuyên Cảnh cũng đã bị thỉnh đi nơi khác. Lúc sau, Chung Uyển cũng chú ý tránh né, không lại gặp phải những người này nữa.

Tuyên Cảnh tìm mình rốt cuộc để làm gì?

Chung Uyển vò vò tờ giấy của Lâm Tư, trong lòng bất an. Sau tam thất, y có sai người kêu Lâm Tư tới, nhưng hai ngày rồi vẫn chưa thấy Lâm Tư lại đây. Chung Uyển đành tự mình ra lệnh cho các nhân thủ trong kinh thành âm thầm điều tra, nhưng chưa tra ra kết quả thì Lâm Tư đã tới rồi.

Lâm Tư vẫn như cũ, vào ban đêm mới xâm nhập phủ. Chung Uyển thấy sắc mặt hắn vẫn như thường cũng thoáng buông tâm. Hai người vào nội thất, Chung Uyển rót cho Lâm Tư một chén trà nhỏ.

Lâm Tư vội đứng dậy, lấy tay nhận. Hắn buông chén trà, khoa tay múa chân: Lần trước tới đây, ta không giấu kĩ hành tung, bị Tứ điện hạ phát hiện.

Sắc mặt Chung Uyển biến đổi, không đợi y nói, Lâm Tư lại vội khoa tay múa chân nói: Chủ tử dặn dò, bảo ta giấu chuyện của Úc tiểu vương gia, thế nên ta vô pháp, đành phải thuận nước đẩy thuyền nói với Tứ điện hạ là tin tức từ bên Ngũ điện hạ là do chủ tử ngươi cho ta, ta tới chỗ ngươi để lấy thêm tin nhưng không có kết quả, phải đi một chuyến kia. Nhờ vậy mà hắn mới quên chuyện về Úc tiểu Vương gia."

Chung Uyển bật cười: "Bởi ta mới nói, Tuyên Cảnh đang yên đang lành tìm ta làm gì."

Mặt Lâm Tư đầy vẻ áy náy, thủ ngữ: Do ta không cẩn thận nên mới liên lụy đến chủ tử ngươi.

"Không sao, Tuyên Cảnh cũng không phải không biết chuyện của hai ta, ta cũng không sợ hắn." Tuyên Cảnh tuy khắc Úc Xá như nước với lửa, nhưng với Chung Uyển lại có vài phần cựu hữu chi giao, hai người tuy nhiều năm không gặp, nhưng cũng sẽ không dễ gì mà thật sự cãi nhau. Chung Uyển không lắm để ý, "Lần trước, ta sốt ruột đi gặp Úc Xá nên có chính sự quên nói với ngươi, vừa đúng lúc bây giờ có ngươi ở đây để dặn dò."

Chung Uyển ngừng một lát, "Từ lúc ta vào kinh, mấy lần ngươi nói ta biết về thân thế Úc Xá đều là tra được từ bên Tuyên Quỳnh. Tất cả tin tức đều là do các ngươi bám theo tra được, đúng không?"

Lâm Tư khó hiểu, gật đầu.

"Rốt cuộc là do các ngươi bám theo sau Tuyên Quỳnh rồi an toàn thoát thân, hay là……" Chung Uyển trầm ngâm một lát, hỏi, "Hay là Tuyên Quỳnh muốn cho các ngươi biết cái gì, thì mới để các ngươi biết cái nấy?"

Sắc mặt Lâm Tư khẽ thay đổi.

Lâm Tư suy nghĩ một lát, sau đó thủ ngữ: “Ngũ điện hạ không cần phải gài bẫy chuyện này.”

“Ta không nói hắn.” Chung Uyển mỉm cười, “Tuyên Cảnh đúng là một tên phế vật, nhưng bên cạnh phế vật cũng sẽ có ít nhiều người thông minh đi? Lúc trước ta không cảm thấy gì, lại bị Úc Xá chiếm hết tâm tư, khiến ta không nghĩ đến chuyện này. Nhưng nhiều lần như vậy, tự nhiên ta cảm thấy phía sau đang có một bàn tay đẩy ta đi, khiến ta có chút khó chịu.”

Lâm Tư nhíu mày, khoa tay múa chân: Chủ tử đang hoài nghi có người muốn lấy Tứ điện hạ làm đao?

Chung Uyển không xác định: “Rốt cuộc ai là đao, hiện tại còn chưa khẳng định. Có thể là Tuyên Cảnh, có thể là ngươi, cũng có thể là…… Úc Xá.”

“Tam hoàng tử không còn, Tuyên Quỳnh và Tuyên Cảnh bây giờ đều muốn khiến đối phương phải sống chết với Úc Xá, làm ngư ông đắc lợi. Các ngươi vẫn luôn đi theo sau Tuyên Quỳnh. Chuyện này ta vẫn thấy có gì đó không đúng.” Chung Uyển cau mày, “Thân thế Úc Xá là thứ mấu chốt quyết định cục diện tranh ngôi, ai cũng đều muốn biết, cho nên chỉ cần tung chuyện này làm mồi, Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh đều sẽ ngoan ngoãn sai đâu đánh đó……Quá bị động.”

Mặt Lâm Tư lộ vẻ khó xử, khoa tay múa chân: Chuyện này dù sao cũng liên quan tới vị trí Thái Tử, Tứ điện hạ vừa nghe nói là chuyện Úc tiểu vương gia thì sẽ rất để ý, khuyên không được.

Chung Uyển nhấp nhấp môi, “Không chỉ có hắn, ngay cả ta cũng……”

Lâm Tư chần chờ, thủ ngữ: Chủ tử muốn như thế nào? Ngươi cũng muốn tra?

Trong lòng Lâm Tư vừa động, nhíu mày khoa tay múa chân: Hay là, muốn diệt khẩu?

Chung Uyển bị chọc trúng tâm sự, cười.

Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh tra Úc Xá, là muốn làm rõ ràng chuyện cũ năm xưa, còn Chung Uyển lại là muốn tẩy sạch dấu vết quá khứ, sạch tới không còn một vết tích.

Đối với Chung Uyển mà nói, Úc Xá là nhi tử của ai cũng đều như nhau cả.

Chung Uyển nói: “Yên tâm, ta không đi hại Tuyên Cảnh là được……Giờ ta chỉ muốn biết, rốt cuộc kẻ nào vẫn đang luôn đẩy ta đi.”

Chung Uyển nhìn về phía Lâm Tư, đem băn khoăn của mình lúc trước nói cho hắn: “Các ngươi chẳng lẽ không thấy kỳ quái sao? Mấy chuyện bí mật như vậy, làm sao Úc Xá lúc còn nhỏ đã biết hết tất cả?”

Lâm Tư mờ mịt.

Chung Uyển than khổ không thôi, đầu óc của hắn giờ cũng như Tuyên Cảnh vậy……thế này mà muốn tranh ngôi với Úc Xá, Tuyên Quỳnh thì đúng là vô vọng.

Chung Uyển nhẹ giọng nói: "Úc Xá biết nội tình, sau đó nhất thời tiếp thu không được, là một chuyện. Còn mấy chuyện rối loạn hắn làm sau đó, có khi nào là nhờ một người khác dẫn dắt hắn làm?"

"Ta nhờ vả Phùng quản gia của biệt viện Úc vương phủ, thỉnh lão kể lại cho ta nghe hoàn cảnh lần đầu tiên Úc Xá biết tới Hàn Thực Tán." Chung Uyển ngừng một chút, áp xuống rung động trong lòng, "Phùng quản gia nói, Úc Xá lần đầu tiên biết cái loại đồ chơi này, là ở trong phủ Tuyên Cảnh."

Lâm Tư sửng sốt, vội lắc đầu, khoa tay múa chân: Tứ điện hạ tuyệt không ăn cái đồ vật kia!

"Hắn đương nhiên không ăn." trong mắt Chung Uyển hiện lên một tia buồn bã, "Là một tên hạ nhân trong phủ hắn, ngày nọ mang biểu tình hoảng hốt mà đụng vào Úc Xá. Biểu tình của tên đó vô cùng kì quái, ánh mắt mờ ảo, Úc Xá nhìn nghi hoặc, hỏi người khác, người khác giải thích cho hắn, sau đó…… Úc Xá lập tức bắt đầu dùng Hàn Thực Tán."

Lâm Tư chần chờ một lát, khoa tay múa chân: Chủ tử, thứ cho ta nói thẳng, nếu Úc tiểu vương gia không tự muốn ăn, thì cũng không ai bức hắn được.

Chung Uyển biết bút trướng này không thể tính lên đầu Tuyên Cảnh, nhưng vẫn nói: "Nhưng nếu kẻ đó biết rõ trong lòng hắn đang đè nén tuyệt vọng, cố ý nói cho hắn là ăn hàn thạch tán sẽ tạm hết ưu phiền thì sao? Úc Xá không phải không biết là thứ đồ kia có độc, nhưng hắn muốn chết là một chuyện, người khác đưa đao cho hắn lại là một chuyện khác."

Lâm Tư không nói gì, khoa tay múa chân: Ta không dám khẳng định, nhưng Tứ điện hạ hành sự thẳng thắn, sợ là không nghĩ ra được thủ đoạn như vậy.

"Ta không nói là Tuyên Cảnh làm." Chung Uyển trầm giọng nói, "Lần đó, Phùng quản gia vì muốn lưu ta lại kinh thành, có nói với ta là Úc Xá từng đi tới phủ Tuyên Quỳnh xem nghệ nhân ngự xà. Hắn biết rõ xà kia có độc, nhưng vẫn cầm một con để đùa nghịch, bị con xà đó cắn một cái lên cánh tay……"

Chung Uyển nhìn về phía Lâm Tư, "Lúc vừa nghe xong, ta cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng hiện tại nghĩ lại thì cảm thấy thập phần kỳ quái. Lá gan của nghệ nhân kia lớn bao nhiêu mà dám đem độc xà tới đùa nghịch trước mặt hoàng tử con vua?"

Lâm Tư chần chờ: Ý ngươi là Ngũ điện hạ……bày mưu đặt kế?

"Ta nhớ rõ Phùng quản gia lúc ấy nói, chuyện xảy ra xong, Tuyên Quỳnh liền bị hoàng đế giận mắng cho một trận." Chung Uyển rũ mắt, "Chuyện cũ năm xưa, tra không triệt để, đã sớm không thể minh bạch……"

Lâm Tư suy nghĩ một lát, khoa tay múa chân: Nếu Úc tiểu vương gia tự nguyện muốn chết, thì tất nhiên sẽ có vô số người thành toàn cho hắn, nhưng rốt cuộc……

Rốt cuộc hắn lại ngáng chân không ít người.

"Ta minh bạch, nhưng vẫn là muốn giận chó đánh mèo……" Chung Uyển nói tiếp, "Mấy chuyện đó cũng không xét nữa, hiện tại ta chỉ muốn bắt được cái kẻ quạt gió thêm củi kia. Lâm Tư, ta muốn ngươi xuống tay với người của Tuyên Quỳnh trước."

Chung Uyển chậm rãi nói: "Ta không muốn lại bám theo Tuyên Quỳnh ăn đồ thừa của hắn."

Trong lòng Lâm Tư một cổ khó chịu, thủ ngữ: Ngươi cứ nhất định phải xen vào chuyện này, đúng không?

Chung Uyển cười: "Không phải ta muốn xen vào, chỉ là……thôi, ta giải thích không được."

"Ta cũng có một số nhân thủ trong phủ Tuyên Quỳnh, cứ thử một chút xem thế nào." Chung Uyển nói, "Dù sao ta cũng đã kết cừu oán với hắn, cũng không còn gì để sợ……Trước hết, ta muốn đưa mấy tùy tùng từng ở hoàng lăng ra ngoài."

Trong lòng Lâm Tư cả kinh, khoa tay múa chân: Sao đưa họ ra được?

"Mượn đao giết người, ta có cách." Chung Uyển rũ mắt, thấp giọng nói, "…… Ngươi nói xem, liệu Sử lão thái phó có biết mấy việc này hay không?"

Lâm Tư không hiểu Chung Uyển tại sao lại tự nhiên nhắc tới Sử Kim, ngẩn ra một chút, thủ ngữ: Xét tuổi của lão, chắc là có biết, nhưng lão thái phó đã chết nhiều năm như vậy, chủ tử biết hỏi lão thế nào?

"Trước khi lão thái phó qua đời, từng gửi cho ta mấy phong thư, để lại những người này cho ta." Chung Uyển tự giễu cười, "Ta đúng là phụ lòng ngài ấy, lão thái phó sợ ta sau này lại bị liên lụy vào chuyện gì, nên mới để lại những người này cho ta dùng để bảo mệnh, nhưng nếu là người của thái phó rồi……thì hắn sẽ biết chút chuyện xưa."

Chung Uyển hít sâu một hơi: "Tin tức bên Tuyên Quỳnh quá ít, cũng không thể tin hoàn toàn. Bên lão thái phó, đại khái có thể có chút những thứ khác mà ta chưa biết."

"Không cho Tuyên Cảnh trộm tin tức từ phía Tuyên Quỳnh chắc là không được, nhưng ngươi nhắc nhở hắn một câu, có thể nghe, nhưng đừng tin hoàn toàn." Chung Uyển ngữ khí sắc bén, "Có người muốn mượn Tuyên Cảnh làm đao, nhưng ai biết được sẽ không có kẻ khác muốn mượn Tuyên Quỳnh làm đao để dùng?"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Chủ tử, nếu sau này ngươi được Úc tiểu vương gia tín nhiệm……

Chung Uyển bật cười: “Vậy thì có thể bớt chút phiền toái.”

Lâm Tư tiếp tục khoa tay múa chân: Tương lai nếu có vạn nhất, cũng thỉnh chủ nhân bảo toàn một mạng cho Tứ điện hạ.

Chung Uyển cười, “Được.”

Hôm sau, Tuyên Từ Tâm cáo bệnh ở nhà, tâm tình không tồi nên sai người làm chút trà bánh đặc sản Kiềm An, muôn hình muôn vẻ, đủ loại màu sắc.

Chung Uyển vừa mới liên lạc với người của Sử lão thái phó xong, hồi phủ thì thấy một bàn trà bánh tinh xảo, cười: “Sao tự nhiên nổi hứng muốn làm cái này?”

“Tuyên Du nghĩ tới đại ca rồi nhớ nhà, hôm qua lén lút quay lưng khóc thút thít.” Tuyên Từ Tâm cực kì chướng mắt cái bộ dạng khóc lóc của đệ đệ mình, nhưng mạnh miệng mềm lòng, “Muội muốn làm chút thức ăn Kiềm An…… dỗ hắn vui vẻ.”

Chung Uyển cười: “Dỗ hắn vui vẻ sao?”

Tuyên Từ Tâm cười, gật gật đầu, lại nói: “Sợ huynh cũng nhớ nhà nên muội sai người làm rất nhiều, chỗ này đều là của huynh.”

Chung Uyển cười một cái, cũng không nói ra câu “Kiềm An không phải là nhà của ta”. Y ngồi xuống, thập phần mang vẻ nịnh nọt mà ăn từng cái, khen ngợi: “Lúc ngày nào cũng ăn thì không thấy gì, mấy tháng không ăn,vậy mà lại thấy ngon vô cùng.”

Chung Uyển vừa ăn vừa nói: “Ta có thể gói một chút tặng người khác không?”

Khóe miệng Tuyên Từ Tâm hơi hơi cong lên, “Đưa tiểu tẩu tẩu sao?”

Chung Uyển cười mà không nói, chuyện nam nữ, Tuyên Từ Tâm ngượng ngùng không dám hỏi nhiều, quay về lựa ra một hộp điểm tâm tinh xảo, sai người đưa đến Chung Uyển trong viện.

Chung Uyển lại sai người đưa tặng tới biệt viện Úc vương phủ, thế nhưng sau hai canh giờ, lại bị đem trả về nguyên vẹn.

Chung Uyển nhíu mày, Úc Xá đây là……không dám ăn đồ mình đưa sao?

Là do hắn quá cẩn trọng, hay là không thể tín nhiệm mình?

Người đưa trả hộp điểm tâm là một gia tướng cực kì cao lớn, Chung Uyển không hiểu sao lại cảm thấy người này hơi quen mắt, Chung Uyển ngập ngừng, nói: "Úc tiểu vương gia không cần sao?"

"Chung thiếu gia đừng đa tâm." Gia tướng lấy tay đặt hộp điểm tâm lên bàn, lui về phía sau hai bước, khom người nói, "Thế tử của chúng ta nói, hạn định mười ngày chưa tới, Chung thiếu gia không thể tùy tiện qua lại với thế tử."

Chung Uyển: "……"

Y đúng là quên mất chuyện "Một tuần có thể tới một lần", nhưng Úc Xá không phải nói cho vui thôi sao!?

Chung Uyển á khẩu không trả lời được, "Chỉ là một hộp điểm tâm……"

Gia tướng căn bản không hiểu chuyện này là thế nào, chỉ nói như vẹt, thanh âm to lớn vang dội: "Cũng không được! Quy củ chính là quy củ!"

Chung Uyển bị chọc tức đến hoa mắt, tay run rẩy cầm chén trà nuốt xuống hai ngụm.

Gia tướng lại nói: "Nhưng thế tử chúng ta nhìn thấy hộp điểm tâm này, trong lòng có lẽ vẫn thấy vui vẻ, cho nên còn nói, nếu sau này Chung thiếu gia biểu hiện tốt thì có lẽ ngài sẽ đổi một tuần một lần thành chín ngày một lần."

**Nếu ai thắc mắc, một tuần ngày xưa là 10 ngày nha, không phải 7 ngày đâu. Một tháng chia thành ba tuần: thượng tuần, trung tuần, hạ tuần.*

Chung Uyển: "……"

Úc tiểu vương gia thật đúng là thưởng phạt phân minh.

Gia tướng nghiêm cẩn nói: "Đồ vật này thì thỉnh thiếu gia thu hồi lại, thiếu gia cũng đừng phiền lòng. Ta cố ý hỏi qua thế tử, thế tử nói, chỉ cần năm ngày nữa là thiếu gia có thể đưa hộp điểm tâm này tới."

Chung Uyển vô lực nói: "Không tới năm ngày, một ngày thôi thì điểm tâm này cũng hư rồi."

Gia tướng sửng sốt một chút, "Nhưng quy củ……đã được định như vậy rồi! Thiếu gia còn muốn công đạo gì với thế tử sao?"

Chung Uyển lắc đầu: "Ta, không còn lời nào để nói."

Gia tướng quỳ một gối xuống đất, đứng dậy đi mất.

Chung Uyển nhìn hộp điểm tâm bị đem trả lại, không nói gì một hồi lâu.

Mình thì dốc hết tâm tư sức lực, ngày ngày lo lắng cho Úc Xá, nhưng hắn cả ngày đều đang làm cái gì?!

Trước không nói cái này, nếu sau này Úc Xá thú Úc tiểu vương phi thì cũng sẽ ước pháp tam chương với Vương phi nhà mình như vậy sao?

Đêm đại hôn, hắn mang vẻ mặt âm trầm, ra quy củ cho Vương phi nhà mình: Mười ngày một lần, nàng có thể lên giường ta nằm, mấy ngày còn lại thì đừng si tâm vọng tưởng!

Mười năm sau thành hôn, nếu Úc vương phi ngoan ngoãn vâng lời, Úc Xá có lẽ sẽ phá lệ khai ân: Sau này, bảy ngày một lần, nàng có thể gặp ta.

Hai mươi năm sau thành hôn, Úc vương phi có lẽ sẽ được vinh hạnh nắm tay Úc Xá.

Ba mươi năm sau thành hôn, Úc Xá rốt cuộc cũng có thể chấp nhận nàng, hôn một chút.

Trước kia, Chung Uyển chỉ nghe nói là có người như khúc gỗ nên thương hơi chậm nhiệt, nhưng trăm triệu không nghĩ tới, còn có thể thương chậm như Úc Xá!

Lấy cái tiến độ này mà tính toán, nếu ba mươi năm mới chỉ có thể hôn một lần, thì chuyện kia……kia……

Chuyện kia làm khi nào!?

Úc Xá tính làm sao đây?

Khi đã ở tuổi gần đất xa trời, Úc vương phi vượt mọi chông gai, thông qua được tầng tầng khảo nghiệm mấy chục năm qua của Úc Xá, xông qua chín chín tám mươi mốt cửa ải, rốt cuộc cũng lấy được tín nhiệm của phu quân, có thể cùng hắn……

Này thật đúng là bỏ cả cuộc đời để thử lòng một người.

Chung Uyển tuyệt vọng vô cùng. Có lẽ đối với Úc Xá, loại chuyện cực, cực kì thân mật kia, là đại sự cả đời chỉ có thể làm một lần?

Một đời một kiếp, chỉ một ngày một lần.

Chung Uyển thần tình hoảng hốt mở hộp điểm tâm ra, cắn một ngụm bánh, lẩm bẩm: “Úc tiểu vương gia đối với lần đầu của mình, thật đúng là coi trọng quá rồi……”

37. Chương 37

Editor: Miri

Sau khi sai người đem điểm tâm trả về, bất quá chỉ sau thời gian một nén nhang, Úc Xá lại tâm phiền ý loạn mà ném quyển sách trong tay, nhíu mày nói: “Rốt cuộc có đem trả không? Tại sao vẫn chưa có tin hồi đáp? Không muốn đưa trả thì không cần đi!”

Phùng quản gia cho rằng Úc Xá là đang la mắng hạ nhân quá chậm chạp, vội vào phòng nói: “Trả về rồi, trả về rồi, không dám trì hoãn.”

Không nghĩ Úc Xá nghe xong lời này thì sắc mặt lại càng kém.

Phùng quản gia lo lắng, dè dặt nói: “Thế tử……sao vậy?”

Sao vậy? Còn có thể làm sao nữa? Hối hận chứ sao.

Phùng quản gia đoán được, nhưng không dám nói ra, suy nghĩ một chút, hòa hoãn khuyên nhủ: “Thế tử cũng quá khắt khe rồi, Chung thiếu gia chỉ là muốn tặng một chút đồ, nhưng ngài cũng không cho.”

Trong lòng Úc Xá đang nóng nảy, thấp giọng nói, “Ta sợ nếu quá phóng túng y, không qua mấy ngày, y lập tức sẽ……”

Phùng quản gia tiếp lời: “Sẽ thế nào?”

Úc Xá lạnh lùng nói: “Y lập tức sẽ ngênh ngang vào nhà.”

Phùng quản gia chửi thầm: Nếu ngươi không muốn, thì ai dám qua mặt ngươi mà nghênh ngang vào nhà ngươi!?

Úc Xá lại cầm một quyển sách, ngồi xuống lật hai trang, như không thể chịu nổi tâm thần bị quấy nhiễu, lại hỏi: “Hộp điểm tâm kia, ngươi mở ra xem chưa?”

Phùng quản gia ngơ ngác gật đầu: “Mở rồi.”

Giọng điệu Úc Xá lạnh lùng: “Hình dạng ra sao?”

Phùng quản gia ngạc nhiên, lắp bắp: “Hình dạng thì…… không giống thứ chúng ta hay ăn trong phủ, ta thấy sao nói vậy, hình dáng đa dạng tinh tế hơn trù đầu trong phủ chúng ta làm ra, có thể ngửi được mùi rất thơm.”

Úc Xá nhíu mày lại, “Nếu ngươi ngửi thấy thơm, sao không nói ta biết?!”

“……” Phùng quản gia cố sức nói, “Thế tử giữ mình trong sạch như vậy, lão nô cho rằng ngài không muốn nghe về điểm tâm kia một chút nào.”

Úc Xá chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều không thoải mái, xoay người không nói gì nữa.

Phùng quản gia thấy Úc Xá không còn gì dặn dò, lui xuống.

Mấy ngày sau, chúng tôi tớ trong biệt viện Úc vương phủ im re như ve sầu mùa đông, sợ không cẩn thận sẽ đụng tới nỗi đau của Úc tiểu vương gia.

Ba ngày sau, ban đêm, một tâm phúc của Úc Xá có chuyện quan trọng cần bẩm lại, gã còn bị Phùng quản gia nhắc nhở, nói cái gì cũng được, nhưng trăm triệu không thể nhắc đến hai chữ “Điểm tâm”.

Tâm phúc không hiểu ra sao, nhận lời.

Úc Xá ngủ được một chút, sau khi bị đánh thức thì sắc mặt kém tới dọa người. Đầu tóc hắn rối tung, lạnh lùng nhìn tâm phúc: “Chuyện gì?”

Đây là người Úc Xá đã xếp vào ở bên cạnh Tuyên Quỳnh, không dễ gì mà tới đây được.

Tâm phúc hành lễ, đứng dậy nói: “Tháng trước, thuộc hạ đã từng nói với thế tử, Ngũ điện hạ sau bao lần trắc trở đã tìm được mấy người canh gác hoàng lăng năm đó.”

Úc Xá không kiên nhẫn nói: “Thì sao? Rốt cuộc còn có thể có chuyện gì nữa?”

Tâm phúc gật đầu: “Thuộc hạ vô năng, mấy người kia bị Ngũ điện hạ giấu ở một nơi cực kì bí mật, nhiều lần thám thính vẫn không tìm được. Cả tháng nay thuộc hạ vẫn chưa tra được manh mối nào, nhưng hôm nay, không biết tại sao……”

Tâm phúc nghi hoặc nói: “Chuyện này đột nhiên bị vạch ra, ba người thủ lăng kia đều bị mang đi.”

Úc Xá phẫn nộ: “Cái gì?!”

Tâm phúc cũng mơ hồ: “Lần này Ngũ điện hạ hành sự vô cùng cẩn thận, ngay cả Úc vương gia cũng không biết hắn giấu mấy người kia. Cả nhân thủ của Tứ điện hạ cũng điều tra, cho nên cùng lắm là Tứ điện hạ sẽ biết chút tin đồn thổi, sẽ không có người nào biết khác. N giờ Dần hôm nay, trời còn chưa sáng, đột nhiên có một người ngoài đi vào trong phủ, đóng cửa lại nói với Ngũ điện hạ vài câu, khi người đó trở ra thì Ngũ điện hạ mặt mũi trắng bệch. Chỉ một lúc sau, những người đó đã cùng thân tín của Ngũ điện hạ tới lục soát một cửa hiệu cầm đồ. Những người kia hóa ra là bị giấu ở dưới hầm kho của tiệm, sau đó……tất cả đều bị mang đi.”

Úc Xá nhíu mày.

Tâm phúc nói: “Việc này thật sự rất kỳ quái, chúng ta và người của Tứ điện hạ đều ẩn trong tối thám thính, muốn đoạt lấy mấy người thủ lăng kia về, còn Ngũ điện hạ thì xem mấy người đó là vật bảo mệnh. Cả ba phía đều suy xét chu toàn, không nghĩ lại xảy ra loại biến cố này.”

Úc Xá cười lạnh: “Là ai mang đi? Đừng nói là không biết.”

“Sáng sớm lúc ấy, thuộc hạ đúng là cũng rất hoang mang.” Tâm phúc hổ thẹn cúi đầu, “Trong phủ đều còn ngủ nên cũng không dám tùy tiện đứng dậy thám thính, chờ tới hừng đông thì người đã bị mang đi, thuộc hạ dò xét một ngày mới biết được……những người đó là đều từ trong cung ra, thân vệ của hoàng đế.”

Úc Xá ngạc nhiên.

Úc Xá sớm đã ra lệnh là muốn bắt mấy người kia, còn muốn họ còn sống, tâm phúc sợ gánh trách nhiệm, nói: “Thế tử, chuyện này thật sự khó hiểu. Ba bên tranh đấu, đều phải cướp đoạt mấy người kia, không ai dám để lọt tiếng gió vì sợ nếu làm ầm ĩ chuyện này, hoặc là khiến người trên biết được, buộc Ngũ điện hạ trong lúc cấp bách đi diệt khẩu, vậy thì cái kia….là vết tích của ai? Thuộc hạ thường ở trong phủ Ngũ điện hạ, không hay liên lạc với thế tử, không biết có phải là thế tử còn có nhân thủ khác bên đó, gã mất kiên nhẫn nên làm hỏng chuyện?”

Úc Xá sắc mặt âm trầm: “Ta không phân phó ai khác ở đó nữa.”

Tâm phúc thẫn thờ: “Vậy thuộc hạ cũng không hiểu, đây là đang âm thầm so chiêu, đột nhiên bị quét một cái sạch sẽ.”

“Không phải ta, không phải Tuyên Cảnh……” Úc Xá lẩm bẩm, “Còn có ai?”

Tâm phúc nghĩ không ra, “Thuộc hạ vô dụng, hiện giờ Hoàng Thượng đã ra tay, giống như mưa rền gió dữ mà giải quyết dứt khoát, rốt cuộc mọi thứ thành một cái án treo, bất quá…..lời này không phải để biện hộ

cho mình, nhưng thế tử, việc người nọ làm quả thật lại có lợi đối với chúng ta."

Úc Xá lạnh lùng nói: "Tất nhiên."

Úc Xá một hai phải đòi mấy người sống kia, bất quá cũng chỉ là muốn tra xét lại chuyện cũ cẩn thận một chút, nhưng nếu họ bị Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh nắm trong tay, thì lại trở thành cây đao bén nhọn để đối phó Úc Xá.

Tâm phúc vẫn chưa từ bỏ ý định, dồn hết can đảm hỏi: "Thuộc hạ muôn lần đáng chết, hỏi lại thế tử một lần, thế tử thật là không còn nhân thủ trong phủ Ngũ điện hạ? Loại sự tình này……thật sự rất giống người của phủ ta làm ra."

Úc Xá cũng không nổi giận, lắc đầu: "Không có."

Tâm phúc buông tâm, lại lo lắng lên: "Không biết có phải do thuộc hạ buồn lo vô cớ hay không, chuyện xảy ra trong kinh lần này, thuộc hạ cảm thấy tựa hồ có thêm một bóng người đang âm thầm làm việc, lại không rõ là kẻ nào đang trợ lực."

Sắc mặt Úc Xá trầm như nước, sau một lúc lâu mới cười nhạo: "Ta cũng không biết, nhưng người này thật sự có chút xấu tính, đánh không lại thì xốc bàn cờ……Ra chiêu rất ngang tàng, không đoán được."

Tâm phúc lo lắng: "Ban đầu còn cho rằng Tam hoàng tử chết rồi, thế cục trong kinh sẽ sáng sủa hơn vài phần, không nghĩ lại sinh ra thêm một cổ mạch nước ngầm."

"Thú vị đấy…… Cẩn thận tra xét đi." Úc Xá căn bản cũng là đang quấy một hồ nước đục, rốt cuộc có bao nhiêu người đang mưu tính tranh đoạt đế vị, hắn cũng không quá để tâm, "Để ý một chút, ta muốn biết là ai đang nhúng tay vào."

Tâm phúc dập đầu, lén lút lui ra ngoài.

Tại Kiềm An vương phủ, ra-chiêu-rất-ngang-tàng Chung Uyển đang bệnh mà nằm ở đầu giường, nghe Tuyên Từ Tâm lải nhải.

Đã nhiều ngày liền, Chung Uyển cứ hết đi ra lại đi vào, sau khi Tuyên Thụy đi rồi, không có Kiềm An vương thì cũng y cũng không cần để ý nhiều tới Kiềm An vương phủ. Nhưng y trước giờ hành sự cẩn thận, mỗi khi ra cửa bái kiến người xưa không phải vào sáng sớm thì cũng là lúc trời tối khuya, khi nào trời lạnh thì lại ra cửa. Y lăn lộn mấy ngày, thế là lập tức bị bệnh. Đêm qua y đột nhiên phát sốt, uống hai thang dược mới tốt lên một chút.

Tuyên Du vẫn luôn bên giường Chung Uyển để chăm sóc cả ngày, nghe Tuyên Từ Tâm trách mắng Chung Uyển, còn cả gan biện giải giúp Chung Uyển hai câu, nhưng lại bị Tuyên Từ Tâm giáo huấn chung luôn với y.

Chung Uyển đắp một khối khăn ướt, nhấp nhấp cái môi khô, cười nói: "Tiểu thư giáo huấn lâu như vậy, không khát nước sao?"

Tuyên Từ Tâm nhíu mày: "Không khát."

"Nhưng ta khát." Chung Uyển cố hết sức cười, "Khụ…… Làm phiền tiểu thư, đưa trà cho ta……"

"Dược bồi bổ đâu, trà cái gì mà trà." Tuyên Từ Tâm sai người dâng cho Chung Uyển một chén canh nấm tuyết, "Khát thì ăn canh."

Chung Uyển cười cười, uống một chén canh xong thì thấy thoải mái hơn nhiều.

"Mấy ngày nay huynh ra cửa." Tuyên Du nhỏ giọng hỏi, "Là đi gặp Khoa Phụ sao?"

Chung Uyển tuy bị bệnh, nhưng mới vừa giải quyết sạch sẽ xong một chuyện nên tinh thần vô cùng tốt, nghe vậy mỉm cười, cũng nhỏ giọng nói, "Đúng vậy, bằng không trời lạnh như vậy, ta đi làm gì?"

Tuyên Du có chút khâm tiện*, hỏi, "Vậy huynh dỗ dành được nàng chưa?"

**Khâm tiện: vừa kính trọng vừa có chút hi vọng.*

"Còn chưa." Chung Uyển thổn thức, lung tung nói, "Chỉ vài năm, sợ là khó được……"

Tuyên Từ Tâm hoảng hốt: "Huynh rốt cuộc là coi trọng loại người gì thế?!"

Chung Uyển bật cười: "Ta nói bậy, không tới nỗi khó như vậy."

Mặt Tuyên Từ Tâm đầy vẻ khó tin: "Muội còn mong huynh sớm ngày cưới được nàng về phủ, sau đó chúng ta có thể cùng hồi Kiềm An, huynh……huynh đây là vận số gì thế này, đụng phải cái loại người nào?"

"Ta đụng phải cái gì sao? Là bức tường phía Nam đó*." Chung Uyển cười cười, "Được rồi, tiểu thư giáo huấn ta cũng mệt rồi, phòng này có bệnh khí, các ngươi không cần ở lại, về viện của mình đi. Ta không phải đã tỉnh rồi sao? Nằm thêm mấy ngày nữa là tốt rồi, qua tam thất, không cần mỗi ngày đều phải quỳ linh cữu.Tuyên Du, đệ cũng nên đọc sách đi, ta quay về sẽ khảo hết bài ngươi học, đi đi."

**Bức tường phía Nam: trong kiến trúc Trung Quốc hay xây cửa ở phía Nam, ở cửa phía Nam bức phù điêu, gọi là "Bức tường phía Nam" dùng để chắn tầm nhìn người khác khi nghía vào nhà. Từ này là để chỉ người cứng đầu, không tiếp thu ý kiến người khác =)) Chung Uyển gọi Úc Xá là người cứng đầu.*

Chung Uyển dụ dỗ đuổi được hai tỷ đệ nhiều chuyện đi rồi thì tự cởi áo trong đang ướt đẫm mồ hôi của mình, thay cái mới xong thì nằm trở lại trên giường, thở dài một hơi.

Muốn thu hồi người mà Sử lão thái phó để lại cho y, so với dự đoán của Chung Uyển có khó hơn một chút. Nhân tâm dễ biến, Sử lão thái phó đã mất nhiều năm, đại ân tình năm xưa cũng không chống lại nổi thời gian khắc nghiệt. Người sẽ thật tình thực lòng bôn ba vì Chung Uyển cũng không bao nhiêu. Không chỉ thế, còn có người hoặc là bị phú quý trước mắt làm cho vướng tay, hoặc là bị nhi nữ trường tình quấn lấy chân. Chung Uyển cũng không trách bọn họ, dù có lấy lý do trả ân đi đe dọa, thì ân kia cũng là ân với Sử lão thái phó. Y chỉ là môn đồ của lão, không có tư cách lớn như vậy để nói chuyện.

Cũng may, tuy người dùng được không nhiều lắm, nhưng thắng ở chân thành, vả lại cũng rất hữu dụng.

Lần này, chuyện mấy người thủ lăng kia đã được giải quyết dứt khoát. Hiện tại Tuyên Quỳnh chỉ còn là kẻ câm ngậm đắng nuốt cay, không dám lộ mặt.

Chung Uyển xoa xoa bả vai nhức mỏi, thấp giọng cười một cái.

Từng chút từng chút, từ từ mà tiến.

Chung Uyển biết thân thể mình không tốt, không dám cậy mạnh, chuyện tra xét thân thế Úc Xá tạm thời ngừng lại, chờ hết bệnh rồi lại nói.

Chung Uyển càng an tâm dưỡng bệnh trong nhiều ngày bao nhiêu, thì người bên Úc Xá lại càng thêm lo âu bấy nhiêu.

Một tiểu nha đầu hầu hạ Úc Xá sợ hãi nhìn hắn, run rẩy bưng một chén canh hạt sen cho hắn, "Quản gia nói, thế tử có chút nóng trong người, cần phải……"

Úc Xá cũng không ngẩng đầu lên, "Lấy đi."

Tiểu nha đầu là được Phùng quản gia sai tới nên không dám đi, run giọng nói: "Thế tử, hai ngày nay ở đuôi mắt ngài có đỏ lên, đúng thật là đang có hỏa nhiệt trong người, nhất định phải……"

Úc Xá lạnh lùng nói: "Cút."

Tiểu nha đầu run lên một trận, "Thế tử đang nóng trong người, không trừ đi sẽ phát sốt, nếu thế tử không uống canh hạt sen, Phùng quản gia sẽ phải thỉnh thái y, hay là……thế tử muốn ăn một chút mấy món giải nhiệt khác? Canh lê ngọt? Hay là canh ngó sen?"

Úc Xá đột nhiên thấp giọng nói: "Mười ngày."

Tiểu nha đầu hoảng sợ, chớp chớp mắt: "Cái gì?"

"Mười ngày." Úc Xá có vẻ như đang lẩm nhẩm một mình, "Y không tới, cũng không lại đưa điểm tâm tới."

Tiểu nha đầu thấy Úc Xá lại bắt đầu nói mê sảng, càng sợ hãi, khiếp đảm đáp lời: "Điểm tâm gì ạ?"

Úc Xá ngơ ngẩn nói: "Không biết, tới mùi ta cũng chưa ngửi thấy."

"Thế tử nóng trong người, vẫn nên ăn ít điểm tâm cho hạ hỏa." Tiểu nha đầu cười gượng, "Nhưng……Thế tử muốn ăn loại nào? Nô, nô tỳ sai người đi làm."

Úc Xá không biết đang nghĩ tới cái gì, con ngươi chợt co rụt lại, nói giọng khàn khàn: "Bánh hoa quế."

Tiểu nha đầu vội đáp ứng, xoay người chạy.

Úc Xá cứ như kẻ mù người điếc, vẫn thấp giọng nói, "Nói, nói hay lắm……Bánh hoa quế."

Úc Xá cơ hồ là đang nghiến răng nghiến lợi, "Rõ ràng là nói nghe hay lắm, y nói mỗi tuần tới một lần……Mười ngày, y vẫn chưa tới, chưa tới……"

Úc Xá nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp. Hắn không muốn nghĩ tới chuyện kia. Trước đó, hắn đã hạ quyết tâm là mấy tháng này sẽ không làm chuyện gì quá kích động.

"Vướng chân, y có nhiều chuyện như vậy…… cái tên Tuyên Thụy phế vật, y bị Tuyên Thụy làm vướng chân, y bị Tuyên Thụy làm vướng chân……"

Úc Xá trong vô thức lẩm nhẩm, vậy mà một lát sau đã thật sự bình tâm lại.

Úc Xá hít sâu một cái, cả người như mất hết sức lực mà ngồi liệt trên ghế.

Úc Xá muốn đi nằm nghỉ một chút, định đứng lên, lại thấy nha đầu khi nãy vui sướng bưng một đĩa bánh hoa quế đến chỗ mình.

Ánh mắt Úc Xá nhất thời thay đổi.

Hàm răng Úc Xá kẽo kẹt rung động, "Mười ngày đã qua rồi, y không tới, y từ đầu đến cuối, không hề để chuyện này ở trong lòng."

Úc Xá vụt ra khỏi gian phòng, tiểu nha đầu kinh hãi, tay chân luống cuống buông đĩa bánh hoa quế mà chạy đi tìm Phùng quản gia.

Nhưng nàng làm sao chạy nhanh bằng Úc Xá, chờ tới khi Phùng quản gia nhận được tin, Úc Xá đã sớm nhanh như gió ra khỏi phủ.

Kiềm An vương phủ, Chung Uyển che lại miệng mũi, đem từng cái, từng cái điểm tâm mà Tuyên Từ Tâm vừa bưng tới cho y bỏ vào hộp.

Chung Uyển sợ bệnh khí của mình dính vào, chỉ dùng khăn tay cầm, đem điểm tâm xếp vào gọn gàng đẹp đẽ, từ đầu tới đuôi chưa từng để ngón tay mình đụng vào mấy món điểm tâm.

Thẳng đến lúc xếp vào hết rồi, Chung Uyển mới tháo khăn ra, thoải mái hô hấp hai cái. Y đang muốn gọi người tới, thì lại nghe có tiếng đập cổng phủ từ bên ngoài, Chung Uyển nhíu mày, lúc này mà còn có chuyện gì được à?

Tôi tớ trong viện Chung Uyển đi mở cửa, qua không bao lâu thì cửa phòng Chung Uyển bị đẩy ra.

Hình như Úc Xá cưỡi ngựa đến, tóc hơi loạn, vạt áo cũng nhăn nhúm.

Chung Uyển ngẩn ra: “Ngươi, sao ngươi lại tới đây?”

Úc Xá gắt gao nhìn chằm chằm Chung Uyển, tận lực đè nặng lửa giận mênh mông trong ngực.

Chung Uyển nhìn ra thần sắc Úc Xá không đúng lắm, thầm nghĩ chẳng lẽ hắn đã phát hiện y âm thầm động tay chân rồi?

Nhưng trông không giống lắm.

Chung Uyển nhìn bộ dạng Úc Xá lúc này, không thể không nghĩ, tại sao bộ dạng này của Úc Xá…..cứ như đã bị oan khuất gì đó lớn lao lắm?

Xảy ra chuyện gì?

Chung Uyển lại nhẹ giọng hỏi một câu, chỉ thấy hô hấp của Úc Xá trở nên thô nặng, như là đang cố gắng đè nén cái gì đó.

Chung Uyển có lẽ đã ngây ngốc trong phòng này được vài ngày, cơ thể y không chịu được gió nên cửa sổ cũng chưa được mở ra, Chung Uyển lo là mình sẽ lây bệnh khí sang Úc Xá, nói, “Ngươi ra sảnh ngoài trước đi? Ta tới ngay……”

Lời còn chưa dứt, mắt Úc Xá lập tức đỏ lên.

Chung Uyển kinh hãi, người này……

Khóe miệng Úc Xá hơi hơi cong lên, hiện ra một tia ý cười châm chọc, nói, "Sao? Sợ ta? Hay là chê ta? Chung Uyển…… Ngươi có phải đã quên rồi không? Ra là vậy……Hóa ra chỉ có mình ta nhớ, chỉ có ta chờ ngươi……"

"Quên cái gì?" Chung Uyển bị hàn khí trên người Úc Xá làm cho ho lên, cố sức nói, "Ta bị bệnh mấy ngày nay, ngươi đứng đây, lát nữa sẽ bị ta khụ……lây……"

Úc Xá ngẩn ra, lệ khí trên người trong nháy mắt yếu đi rất nhiều.

"Ngươi……bị bệnh?"

Chung Uyển ho liên tục, ngừng được một chút thì liền lui về sau hai bước, "Ngươi trước hết nghe ta một câu, đi ra sảnh ngoài trước đi, được không? Ta khụ……Khụ khụ khụ……"

Chung Uyển ráng chống đỡ trên bàn, ho liên tục, nhưng vẫn không quên tránh đi hộp đồ ăn vẫn còn mở trên bàn, Úc Xá bình tĩnh nhìn y, môi giật giật.

"Thôi coi như ta cầu ngươi, tránh xa ta ra một chút……" Chung Uyển ho tới mức mồ hôi ướt đẫm, "Tuyên Du không nghe, cả ngày tới tìm ta, cho nên hôm qua cũng phát sốt theo rồi, ngươi nếu cũng……"

Chung Uyển chưa nói xong câu, bỗng nhiên cảm thấy thân mình nhẹ đi, sau một trận váng đầu hoa mắt thì đã thấy Úc Xá ngồi bên cạnh giường.

Chung Uyển nằm ở trên giường, hoảng hốt nghĩ, mới vừa, vừa rồi là……Úc Xá bế mình sao?!!

Úc Xá phủi phủi vạt áo, ngồi ở cạnh giường Chung Uyển.

Úc Xá nhắm mắt, sắc mặt so với khi nãy tốt hơn rất nhiều. Hắn ngước mắt, đột nhiên nói: "Chung Uyển, ngươi tuyệt không cảm thấy, cảnh tượng này rất quen sao?"

Chung Uyển nuốt một chút nước miếng, lắp bắp, "Năm ấy, quả nhiên là ngươi……"

"Là ta, chắc chăm sóc ngươi cũng được nửa tháng." trong mắt Úc Xá còn mang theo vài phần tức giận, "Không nhớ rõ? Được……vậy để ta giúp ngươi nhớ lại. Chung Uyển, ngươi chỉ cần ho một cái cũng ra mồ hôi, áo trong giờ chắc đã ướt hết rồi đúng không?"

Chung Uyển theo bản năng nói: “Ừ……”

Úc Xá ngước mắt: “Áo trong sạch sẽ để ở đâu?”

38. Chương 38

Editor: Miri

Chung Uyển bị dọa đến lắp bắp: “Không không không, ta, ta tự làm……”

Úc Xá mặt như băng sương, bướng bỉnh nói: “Áo trong sạch sẽ để ở đâu?!”

Chung Uyển nhìn ra Úc Xá có chỗ nào đó không đúng, cứ như bị chọc tức đến điên rồi, lại cứ như là uống quá nhiều, cố tình trên người hắn lại không mang theo nửa phần mùi rượu.

Chẳng lẽ là phát bệnh? Nhưng mấy ngày gần đây làm gì có chuyện nào có thể chọc hắn thành như vậy?

Nhìn biểu tình này……còn giống như là bị mình làm cho tức điên….

Chung Uyển rất muốn bảo Úc Xá đừng nháo nữa, nhưng chạm phải ánh mắt này của Úc Xá, một câu cũng không nói ra được.

Chung Uyển nhấp nhấp môi khô, chỉ chỉ một bên ngăn tủ, “Tầng đầu tiên……nó ở đó.”

Úc Xá đứng dậy, mở ngăn tủ ra, chần chờ một lát, rốt cuộc cũng mang áo trong sạch sẽ ra.

Chung Uyển nằm dựa trên gối mềm, nhìn Úc Xá đang đứng cạnh giường, tim đập nhanh một chút.

Hắn muốn……cởi quần áo mình sao?

Mặc kệ năm đó Úc Xá tự tay chăm sóc y như thế nào, rốt cuộc cũng đều là chuyện xảy ra khi y hôn mê, Chung Uyển không nhớ được gì. Nhưng hiện tại, hai người đều cực kì thanh tỉnh, mình lại để hắn đùa nghịch như vậy……

Vạn nhất lại xảy ra chuyện như lần trước thì biết làm sao bây giờ?

Bên kia, Úc Xá nắm chặt trong tay một cái áo trong hơi mỏng, lệ khí trên người cũng phai nhạt dần.

Bây giờ, đầu óc Úc Xá đã rõ ràng, hiểu được Chung Uyển không phải là không muốn đi tìm mình, chỉ là bị bệnh, đi không được.

Thần sắc Úc Xá hòa hoãn đi một chút, hắn cúi đầu nhìn xiêm y trong tay, cứ như vừa bừng tỉnh ra khỏi mộng, giật mình, tựa hồ có điểm tiến thoái lưỡng nan.

Chung Uyển xem thần sắc hắn, biết hắn đã tỉnh táo lại, trong lòng lại hơi chút tiếc hận, ho một cái, "Được rồi, ngươi đưa cho ta……"

Úc Xá nhíu mày lại, không để ý tới Chung Uyển. Hắn tới chỗ ngăn tủ nhìn lướt qua, lại cầm cái gì đó ra, Chung Uyển không thấy rõ.

Chung Uyển căng thẳng nhìn Úc Xá, nhìn hắn đến gần mình. Hai người đối mặt nhau một lát, sau đó Úc Xá ném áo trong lên giường, trong tay còn cầm cái gì đó. Chung Uyển nghiêng đầu nhìn —— là dây cột tóc của y.

Chung Uyển mê mang, hắn còn muốn chải đầu buộc tóc cho mình sao?

Không đợi Chung Uyển nói câu nào, Úc Xá giơ tay, dùng dây cột tóc của Chung Uyển che mắt mình lại.

Chung Uyển: "……"

Úc tiểu vương gia thật đúng là biết phi lễ chớ nhìn.

Úc Xá bịt kín mắt mình rồi thì tiến lên hai bước, ngồi ở trên giường.

Úc Xá giờ đã thành người mù, động tác trì hoãn đi rất nhiều. Hắn hơi hơi cúi người, sờ soạng từng chút theo nếp chăn, sau khi đầu ngón tay đụng tới góc chăn thì kéo xuống.

Úc Xá bị che mắt lại có một nét anh tuấn khác, gương mặt Chung Uyển hơi hơi đỏ lên, cố gắng làm cổ họng mình thanh lại, thấp giọng nói, "Thế tử……ngươi không nhìn được, không sợ đụng phải thứ gì không nên sờ sao?"

Úc Xá nghe vậy thì ngừng một chút, nhíu mày cảnh cáo: "Ngươi đừng lộn xộn thì sẽ không đụng!"

Chung Uyển dựa vào gối mềm, gian nan gật đầu: "Ừ."

Úc Xá giơ tay, thăm dò tìm vai của Chung Uyển, đầu ngón tay hắn lần theo cổ áo của y mà trượt xuống, cởi áo ngoài của y ra.

Úc Xá đặt áo ngoài sang một bên, hơi hơi nghiêng đầu, tựa như đang nhớ lại vị trí cổ áo của Chung Uyển.

Chung Uyển nhìn Úc Xá chỉ ngồi cách mình khoảng hai thước, hầu kết khẽ động.

Chung Uyển một cử động thôi cũng không dám, nhìn Úc Xá bị bịt mắt giơ tay lên, giải khai nút cài đầu tiên trên cổ áo y.

Chung Uyển không nhịn được nữa, cũng nhắm mắt lại.

Nhưng sau khi nhắm mắt xong thì y lại tưởng tượng nhiều hơn.

Động tác của Úc Xá rất nhẹ nhàng, Chung Uyển chỉ có thể nghe được từng tiếng loạt soạt của vải vóc vang lên, nghe được hơi thở khe khẽ của Úc Xá, cảm nhận được đầu ngón tay hơi lạnh của hắn.

Chung Uyển kiềm chế, nhíu mày, cố gắng khiến bản thân nghĩ đến chuyện khác, y cắn răng, đột nhiên nghĩ tới cái gì, bật thốt lên hỏi: "Năm đó, ngươi cũng thay quần áo cho ta như vậy sao?"

Chung Uyển cảm giác được động tác Úc Xá đang cứng lại.

Chung Uyển khó có thể tin: "Tận nửa tháng, lúc đó, ngươi……ngươi cũng tự hạn chế mình như vậy sao?"

Úc Xá không trả lời, hắn ném xiêm y ướt đẫm mồ hôi của Chung Uyển sang một bên, kéo cái chăn sạch sẽ hắn vừa đem tới đắp cho Chung Uyển, lấy tay đè đè cho thẳng.

Động tác còn có vài phần thành thạo.

Chung Uyển nhấp môi, nhắm hai mắt, nhỏ giọng nói: "Ta lúc ấy……nằm yên sao?"

Úc Xá như cũ vẫn không nói chuyện.

Chung Uyển cố gắng coi như Úc Xá không ở đó, liều mạng tìm câu trả lời, lại lắp bắp nói: "Vậy lúc ngươi lau mình cho ta……"

Chung Uyển nghe Úc Xá mất kiên nhẫn mà nói vào trong tai y: “Câm miệng!”

Chung Uyển câm miệng.

Chung Uyển trong lúc nhất thời có hơi xúc động, hay là cố ý động một chút? Khiến cho Úc Xá sờ đến cái gì không nên sờ……

Thôi thôi.

Úc Xá sẽ băm vằm y ra mất.

Một lát sau, Úc Xá đổi áo trong cho Chung Uyển xong rồi, đứng dậy ngồi trên ghế cạnh giường, tháo dây cột tóc trên mắt xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Chung Uyển tận lực giả bộ không để ý lắm, nói: “Tạ, cảm tạ.”

Mặt Úc Xá một đống, nói, “Không có việc gì, ta đi đây.”

Chung Uyển ngốc ngốc, vừa xong đã đi rồi?

Chung Uyển mơ mơ màng màng, không quên nói: “Điểm tâm trên bàn, ngươi mang đi đi.”

Úc Xá ngẩn ra, Chung Uyển cho rằng hắn hiểu lầm, vội nói: “Không phải là cái ngươi đem trả về, là Từ Tâm mới làm cho ta, còn……hẳn là vẫn còn nóng.”

Con ngươi của Úc Xá run lên, cầm điểm tâm đi mất.

Chung Uyển cuối cùng cũng không hiểu rốt cuộc Úc Xá chạy tới chỗ y là để làm gì. Tâm của Úc Xá sâu như đáy biển, quá khó để hiểu được.

Bệnh của Chung Uyển vốn đã đỡ hơn phân nửa, cái hôm Úc Xá tới, y đổ ra hai thân mồ hôi nên hoàn toàn đã lui nhiệt, mấy ngày sau thì khỏe hẳn.

Sau khi thân mình tốt lên rồi, Chung Uyển lại bắt đầu nhớ đến kết luận mạch chứng vẫn còn ở chỗ Tuyên Quỳnh.

Kết luận mạch chứng của An Quốc trưởng công chúa có thai vào tháng sáu, Thái Dụ năm 47.

Vạch trần chuyện Tuyên Quỳnh giấu mấy người không khó, dù sao cũng là ba cái người sống to đùng còn đang thở, nên Tuyên Quỳnh chống chế không được. Kết luận mạch chứng lại khác, tùy tay đặt ở đâu cũng được, chỉ cần Tuyên Quỳnh cắn chết không thừa nhận thì y cũng vô pháp ép hắn khai ra, manh mối liền đứt.

Chung Uyển đi quanh quẩn mấy ngày, tìm được một người Sử lão thái phó để lại cho y, lệnh sử ghi chép sinh hoạt của tiên đế, Thang Minh.

Thang Minh cũng từng là môn sinh của Sử lão thái phó, vẫn có thể tính là sư huynh đồng môn của Chung Uyển. Chỉ là Thang Minh đã cáo lão nghỉ ngơi nhiều năm, nên trước đó Chung Uyển còn không biết mình hóa ra là còn một vị sư huynh.

Chung Uyển tra qua mới biết được, Thang Minh là lệnh sử ghi chép sinh hoạt của tiên đế trong 12 năm. Sau khi Kim Thượng kế vị, Thang Minh thập phần thức thời mà từ quan, biến mất trước mặt tất cả những kẻ khác.

Thang Minh không vợ không con, cũng không có lui tới với bất kì cố nhân nào. Chung Uyển muốn tìm lão cũng phải phí một phen công sức, cuối cùng vẫn là nhờ Lâm Tư hỗ trợ mà mới tra ra được. Hiện giờ, Thang Minh đang ở một thôn trang để an dưỡng tuổi già trong kinh thành.

Chung Uyển không dám trì hoãn, ngày đó liền ra khỏi thành, đi hết nửa ngày đường tới chỗ lão.

Mấy ngày qua Chung Uyển ăn không ít lời mời đứng ngoài cửa, thế nên lần này y cũng chuẩn bị tốt tinh thần bị cho đứng ngoài đường. Không ngờ lần này tới thôn trang của Thang Minh, vừa mới báo tên thì đã được tôi tớ khách sáo mời vào phủ.

Bản thân Thang Minh cũng không phải là người quái gở như Chung Uyển suy đoán, ngược lại còn có vài phần lão đồng cười hạc thanh thản ung dung. Hắn năm nay đã sáu mươi, nhưng trông vẫn rất khỏe. Thấy Chung Uyển thì cười ôn hòa: "Là Quy Viễn đúng không?"

Chung Uyển vội đáp, không dám tự xưng bằng cái danh sư đệ, quỳ xuống hành lễ theo cấp bậc vãn bối, Thang Minh cười, đỡ Chung Uyển lên, mời người vào nội thất.

"Ta vài lần được nghe lão sư nói qua ngươi, sớm đã có chút khúc mắc, chỉ là ta không tiện lộ diện nhiều." Thang Minh tự rót cho Chung Uyển một chén trà, "Mời."

Chung Uyển ngồi quỳ dưới đất, hàn huyên vài câu.

Thang Minh hòa nhã nói: "Ngươi tới gặp ta, hẳn là có việc muốn hỏi đúng không?"

Tuy hắn là thân sư huynh của y, cũng là người do Sử lão thái phó để lại cho y, nhưng hai người vừa mới gặp nhau lần đầu, nên Chung Uyển cũng không dám hoàn toàn tín nhiệm hắn. Chung Uyển suy nghĩ một

chút, hỏi trước một việc không mặn không nhạt: “Muốn hỏi sư huynh một chút việc, An Quốc trưởng công chúa có phải là người dễ kết giao không?”

Thang Minh khó hiểu: “Ý của ngươi là sao?”

“Thật không dám giấu giếm.” Chung Uyển nói, “Ta có một chuyện khó giải quyết, bản thân tự lo không xong, muốn mượn An Quốc trưởng công chúa giúp một tay.”

Thang Minh im lặng một lát, cười: “Có kết giao được hay không, còn phải xem chuyện ngươi nhờ là chuyện gì.”

Thang Minh có vẻ đã nhìn ra ánh mắt thận trọng của Chung Uyển, chậm rãi nói: “An Quốc trưởng công chúa là bào muội của Kim Thượng, là người thân duy nhất của Kim Thượng, lại có phò mã là Úc vương gia, từ trước đến nay chắc cũng chưa từng có công chúa nào tôn quý, quyền thế được như nàng. Người như vậy, tất nhiên không phải là người có thể đùa giỡn, không những thế……”

Thang Minh thanh âm thấp vài phần, cười: “Không những thế, nàng lại còn dưỡng một hoàng tử thay cho Kim Thượng.”

Sắc mặt Chung Uyển đột biến.

Thang Minh trấn an nhìn Chung Uyển một cái, hòa nhã nói: “Sư đệ không cần hoảng hốt, lão sư trước khi đi đã phó thác cho ta, thì ta tất nhiên cũng sẽ không giấu ngươi việc gì, có một số thứ……là khi ta làm lệnh sử thì biết được, còn có một số thứ là do lão sư nói cho ta. Hiện giờ ngươi muốn biết cái gì, sư huynh ta biết gì đều sẽ nói hết.”

Nhiều ngày qua, Chung Uyển cũng đi dò hỏi nhiều cố nhân như vậy, nhưng đây là lần đầu gặp một người phóng khoáng tới thế, nhất thời có chút không kịp phản ứng. Y nghĩ nghĩ, vẫn không dám nhiều lời, hỏi ngược lại: “Sư huynh mới vừa nói An Quốc trưởng công chúa dưỡng một hoàng tử thay Kim Thượng….Thỉnh sư huynh nói tỉ mỉ cho ta.”

Thang Minh nhìn Chung Uyển thật sâu, có ý gì, không cần nói cũng biết: Ngươi không tín nhiệm ta.

Chung Uyển giả vờ không thấy, sự tình liên quan tới Úc Xá, y không thể không cẩn thận.

Thang Minh cũng không để ý, một bên pha trà một bên nói: “Chuyện này phải từ triều đại trước….”

“Lúc Kim Thượng còn là hoàng tử, trưởng tử và con thứ liên tục chết non, vất vả lắm mới giữ được tam hoàng tử cũng thập phần gầy yếu, gió thổi qua thôi cũng có thể chao đảo, các thái y ai cũng đều nói dưỡng không nổi. Tiên đế ngày đó vô cùng lo lắng cho Kim Thượng, sợ hắn không có duyên được tôn tử. Lúc ấy, tiên đế tâm sinh do dự, chậm chạp mãi vẫn không lập Kim Thượng làm Thái Tử cũng là vì suy xét qua việc này.”

Chung Uyển sửng sốt, đây là lần đầu y nghe được chuyện này.

"Lúc đó, Kim Thượng đã ba mươi bốn, dưới gối chỉ có một nhi tử bệnh tật liên miên. Tiên đế sốt ruột cho hắn, Kim Thượng cũng nôn nóng, đứa bé kia……" Thang Minh ngừng một chút, nói, "Chính là có vào lúc đó."

"Sinh mẫu của đứa bé kia là ai, ta cũng không biết, chỉ có thể suy đoán……thân phận nàng hẳn là có chút đặc biệt." Thang Minh ngẩng đầu nhìn về phía Chung Uyển, "Ngươi biết là ai sao?"

Chung Uyển lắc đầu: "Không biết, thật sự không biết! Không phải là ta không chịu nói."

Thang Minh cười cười: "Không sao, trước tiên sư đệ cứ nghe ta nói đã…… Sư đệ nghĩ thử một chút xem, không nhắc tới mấy mặt khác, nếu ngươi là hoàng đế, ba mươi mấy tuổi, vất vả lắm mới có một hoàng tử, ngươi sẽ muốn nam hài đó hay không?"

Chung Uyển nhíu mày, gật đầu.

"Nhưng nếu muốn, thì phải làm gì đây?" Nấu nước sôi rồi, Thang Minh dập lửa đi, "Sinh mẫu của hài tử kia không thể để ai biết, nhưng muốn giữ thì phải cho hài tử đó một xuất thân khác. Kim Thượng không tin được người ngoài, vậy nên…… nghĩ ngay tới thân muội muội của mình."

Chung Uyển thấp giọng nói: "Đây là chỗ ta khó hiểu, nếu Kim Thượng thật sự coi trọng hài tử này, dù cho không thể để sinh mẫu của hắn ra ngoài ánh sáng, thì cũng chỉ cần tùy ý bảo hắn là hài tử của một phi tần nào đó là được, cần gì phải……"

"Lời này có hai cách giải thích." Thang Minh chậm rãi nói, "Thứ nhất, ngày đó đã có tin đồn, nói Nhị hoàng tử……cũng là Kim Thượng bây giờ, lưu không được hài tử. Bản thân Kim Thượng có lẽ cũng tin, cho nên không dám lưu lại nhi tử nào dưới danh nghĩa của mình, tất nhiên, mấy chuyện thần thần quỷ quỷ này nghe có hơi gượng ép, quan trọng nhất chính là……"

Thang Minh rót cho Chung Uyển một chén trà nhỏ, nói: "Kim Thượng ngày đó đã có tâm muốn tranh ngôi. Kim Thượng là người đi một bước tính ba bước, hắn muốn tính toán lâu dài cho tương lai."

Chung Uyển nhận chén trà, nhíu mày: "An Quốc trưởng công chúa lúc ấy đã gả cho Úc vương gia, Úc vương phủ cũng trợ lực cho hắn, còn muốn tính toán cái gì?"

"Không, Kim Thượng lúc ấy tuy còn chưa phải Thái Tử, nhưng đã có mười phần nắm chắc. Thứ hắn muốn tính toán sớm đã không còn là phải mượn sức Úc vương phủ bằng cách nào, mà là……" Thang Minh thấp giọng nói, "Mà là bằng cách nào có thể thu hồi vương vị của vị Vương gia khác họ này của mình trong tương lai."

Thang Minh buông một tay xuống: "Sư đệ thông kim bác cổ*, tất nhiên cũng biết, các vị vương khác họ

được phong tước khi đất nước vừa lập ra, hoàng quyền còn bất ổn. Một khi hoàng đế đã vững vàng gót chân, thì không phải chuyện đầu tiên cần làm nhất là giết công thần sao? Lão Úc vương gia và Úc vương gia hiện tại đều là người thông minh, nên mới có thể bảo toàn vương vị đến bây giờ, đúng là vô cùng không dễ dàng gì."

**Thông kim bác cổ: biết hết mọi chuyện thời nay lẫn thời xưa.*

Con ngươi Chung Uyển hiện lên một mạt khói mù, cắn răng: "Úc vương gia lại không ngốc, hắn……"

"Úc vương gia đương nhiên không ngốc, nhưng mấy năm trước hắn đã sớm cưới An Quốc trưởng công chúa, toàn bộ thân gia đã sớm đè lên Nhị hoàng tử…… Không, là đè trên người Kim Thượng. Hắn lúc này có muốn lui cũng không được." Thang Minh cười, "Đây chính là hoàng đế."

Thang Minh lại nói: "Tất nhiên, Kim Thượng hành sự chu toàn, trong một năm, ban cho Úc vương gia hai quý thiếp."

Chung Uyển hồi tưởng lại mấy năm trước kia cùng Sùng An Đế ở chung, sau lưng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh.

Chung Uyển thấp giọng nói: "Úc vương gia bị Kim Thượng bày mưu tính kế, chưa chắc sẽ không sinh hận trong lòng, mấy năm nay……có lẽ đã sớm có kế hoạch của mình."

"Tất nhiên." Thang Minh gật đầu, "Nhưng bọn hắn vẫn sẽ luôn bày ra bộ mặt quân thần hòa thuận, chỉ cần……"

Chung Uyển cắn răng: "Chỉ cần Úc Xá vẫn còn sống, trở thành quân cờ để bọn họ áp chế lẫn nhau."

Thang Minh nhìn sắc mặt Chung Uyển, trầm mặc một lát, rồi cười, "Nhìn sư đệ thế này…… làm ta cũng không dám nói tiếp."

Chung Uyển thu liễm thần sắc, cúi đầu nói: "Sư huynh, mời nói."

"Sư đệ hỏi về An Quốc trưởng công chúa, ta còn là nói công chúa bãi." Thang Minh chậm rãi nói, "Mấy chuyện trước kia ngươi đã biết nên chắc cũng đã minh bạch, An Quốc trưởng công chúa cũng cảm thấy thập phần xấu hổ, nhưng nàng xuất thân hoàng tộc, hắn là đã sớm rõ ràng. Phụ vương lẫn thân huynh của mày đều lấy đại cục làm trọng, trước kia cũng chính nàng đã từng muốn quyền lực, cho nên khi Kim Thượng bảo nàng nhận hài tử này làm nhi tử, An Quốc trưởng công chúa tuy không thập phần cam nguyện, cũng thuận theo ý muốn của Kim Thượng, rốt cuộc…… Lúc ấy, hài tử trong bụng nàng vừa mất, thái y nói là nàng sẽ không thể mang thai nữa."

Chung Uyển thấp giọng nói: "Trước kia, ta từng ở chung với Úc Xá nửa năm, ta nhìn là biết……An Quốc trưởng công chúa thật sự yêu thương hắn."

"Yêu thương?" Thang Minh lắc đầu cười, nói, "Lúc ấy, sư huynh tuy từ quan đã nhiều năm, cụ thể như thế nào cũng không dám nói, nhưng sau này lão sư có nói cho ta nghe một chuyện, sư đệ muốn nghe không?"

Chung Uyển nói: "Tất nhiên rồi, mời sư huynh nói."

Thang Minh nói: "Nghe đồn sáu năm trước, Úc tiểu vương gia đột nhiên đổi tính, sư đệ cũng biết vì cái gì sao?"

Chung Uyển lắc đầu: "Không rõ lắm, lúc đó ta đã tới Kiềm An, chỉ có thể suy đoán hẳn đó là lúc hắn biết được thân thế của mình."

Thang Minh hỏi: "Vì sao biết được?"

Chung Uyển sửng sốt, "Chuyện này……có lẽ là do hắn tra ra được."

Thang Minh lại hỏi: "Vậy vì sao Úc tiểu vương gia lại đột nhiên muốn tra xét?"

Chung Uyển đáp không được.

Thang Minh thở dài: "Đây là lão sư nói ta nghe. Lão sư nói, ngày đó kỳ thật là An Quốc trưởng công chúa không biết vì sao, đột nhiên mấy ngày liền không gặp Úc tiểu vương gia, sau lại miễn cưỡng đi gặp hắn……Thế nhưng một lời không hợp, liền tát Úc tiểu vương gia một cái, còn phạt hắn quỳ gối trước từ đường mấy ngày liền."

Chung Uyển cứng họng, không thể tin nổi: "Trưởng công chúa phạt Úc Xá? Vì cái gì?"

Thang Minh thở dài: "Bởi vì có người nói cho trưởng công chúa, năm đó nàng mang thai hài tử kia, không phải do thân mình nàng không tốt nên giữ không được, mà là do Kim Thượng tính kế, hại nàng sinh non."

Rắc một tiếng, chén trà trong tay Chung Uyển bị siết chặt, đột nhiên vỡ nát.

Mảnh sứ vỡ cứa vào lòng bàn tay, Chung Uyển nhắm mắt lại, máu từ lòng bàn tay y chảy lượn uốn khúc, tạo thành một đường cong vẹo đi xuống.

Tử Hựu……

Thang Minh hoảng sợ, vội vàng muốn băng bó cho Chung Uyển, Chung Uyển cắn chặt khớp hàm, sau một lúc lâu mới nói: "Không sao, thỉnh sư huynh nói tỉ mỉ."

Thang Minh thổn thức: “Lúc trước, trưởng công chúa cưng chiều Úc tiểu vương gia như vậy, tự dưng lại khó chịu với hắn, Úc tiểu vương gia tất nhiên sợ hãi cùng khó hiểu. Lời đồn về xuất thân, về thân thế của hắn vẫn không ngừng được truyền miệng. Úc tiểu vương gia cũng nghĩ đến cái này, hắn……lập tức muốn tra rõ ràng mọi chuyện.”

Chung Uyển hít sâu một hơi, sắc mặt xanh trắng: “Hài tử của trưởng công chúa, thật sự là……”

Thang Minh hít một hơi, lắc đầu nói: “Không, rốt cuộc hết thảy mọi chuyện đều do người khác bày mưu đặt kế. Hài tử của trưởng công chúa xác thật là do nàng vô ý làm mất, nhưng tới lúc An Quốc trưởng công chúa tra xét rõ ràng, suy nghĩ cẩn thận rồi thì……giấy đã bén lửa, một phát thành tro. Úc tiểu vương gia……đã biết tất cả mọi chuyện.”

Chung Uyển siết chặt mảnh sứ vỡ trong tay, cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đều bị mảnh sứ này đâm xuyên qua. Chung Uyển yên lặng chịu đựng, qua hồi lâu mới bình tâm lại được.

Lúc sắp rời khỏi thôn trang, trong lòng Chung Uyển khẽ xao động, đột nhiên hỏi Thang Minh: “Mấy chuyện sư huynh kể cho ta đều quay quanh Tử Hựu, giống như đã biết ta là vì hắn mà đến, sư huynh……sao lại có thể hiểu thấu tâm sự của ta tới vậy?”

Thang Minh bất đắc dĩ: “Sư đệ vẫn không tin ta, nhưng hôm nay, mọi chuyện đều là ta nói cho ngươi, còn ngươi thì chưa từng hé ra nửa lời, ngươi còn sợ cái gì?”

Chung Uyển trong mắt một mảnh khói mù: “Sự tình liên quan đến Tử Hựu, ta không thể không cẩn thận.”

“Chúng ta lần đầu gặp nhau, ngươi không an tâm về ta thì cũng không có gì kỳ lạ.” Thang Minh ung dung, không thèm để ý đến sự cảnh giác của Chung Uyển, nói, “Lý do ta biết ngươi vì Úc Tử Hựu mà đến đây, là bởi vì lão sư đã nói ta biết trước….”

Chung Uyển đề phòng, nói: “Nói cái gì?”

Thang Minh đạm nhiên cười: “Bởi vì lão sư từng kể với ta, ngày đó ngươi bồi Kiềm An vương cùng các hoàng tử khác ở trong cung đọc sách, không để tâm đến chuyện bên ngoài. Ngươi tâm cao khí ngạo, khinh thường kết giao với bất kì kẻ nào, chỉ là…lâu lâu sẽ ngẫu nhiên thất thần, thất thần nhìn duy nhất một mình Úc Tử Hựu.”

39. Chương 39

Editor: Miri

Nhiều năm trải qua đao thương kiếm kích, Chung Uyển còn cho rằng bản thân mình đã sớm tu thành kim cương bất hoại chi thân. Nhưng hôm nay chỉ sơ sẩy một khắc thôi, đầu tiên là bị mảnh sứ cứa đứt tay, sau đó lại bị một tên sư huynh lần đầu gặp mặt nói cho một câu đâm xuyên qua tâm.

Chung Uyển đứng trước đầu gió lạnh mùa xuân, che lại tim gan bị bóp nghẹt tới không thở nổi, cười tự giễu: "Sư huynh, nhìn thấu cũng đừng vạch rách ra như vậy."

Thang Minh cũng cười, thở dài: "Ta vốn cũng không muốn nói, cùng ngươi diễn tới cuối, nhưng ngươi từ đầu đến cuối đều kiêng kị ta. Sư đệ đề phòng ta cũng không sao, nhưng không nên để chậm trễ chuyện của mình."

Chung Uyển dựa vào xe ngựa, điều chỉnh lại hơi thở, thấp giọng nói: "Hóa ra thái phó đã sớm……"

"Lão sư đã lớn tuổi như vậy, cái gì còn chưa thấy qua? Lão cũng là người dạy ngươi mấy năm, sao lại còn nhìn không ra được? Chỉ là không nói thôi." Thang Minh than thở, "Thôi thì coi như sư huynh già đầu rồi lại còn không đứng đắn, nói hai câu cho ngươi?"

Bao nhiêu nội tình trong nhà cũng bị xốc lên rồi, Chung Uyển cũng không còn gì che giấu, nói: "Thỉnh sư huynh giảng cho ta nghe."

"Lời này kỳ thật là do lão sư nói ra khi giao phó ta cố gắng chiếu cố cho ngươi." Thang Minh chậm rãi nói, "Nhắc chuyện này thì phải kể một chút sự tình trước đó……Ngươi có biết, ngày ngươi bị giam vào ngục, lão sư cũng đã từng muốn chuộc ngươi ra không?"

Chung Uyển cứng họng: "Thái phó, lão, lão muốn vứt luôn thanh danh của mình à?"

"Lão sư làm gì sẽ để ý mấy chuyện đó? Vả lại ngươi cũng vốn là môn đồ của lão sư, người trong thiên hạ ai không biết chuyện đó? Lão sư trù tính cực kì chu toàn, chỉ tiếc……" Thang Minh líu lưỡi, "Lão mấy năm qua hai bàn tay trắng, của cải không tích đủ, không so được với Úc tiểu vương gia tiêu tiền như nước kia."

Chung Uyển nhịn không được, cúi đầu nở nụ cười.

Thang Minh thổn thức: "Bị một môn đồ khác của mình quăng vàng bạc vào mặt, ngày đó lão nhân gia bị chọc tức cũng không nhẹ."

"Lão sư biết tâm ý của ngươi, thấy ngươi bị Úc tiểu vương gia chuộc đi, nghĩ này sợ là vận mệnh trời định, nên cũng rút tay ra." Thang Minh lại nói, "Sau đó, khi án của Ninh vương đã định, mấy tiểu hài tử của Ninh Vương đã bị đưa đi Kiềm An, lão sư ban đầu còn cho rằng chuyện này coi như là bụi rơi xuống đất, kết cục đã định. Sau này mệnh số mỗi người ra sao đều đành tùy vào vận khí, trăm triệu không nghĩ tới……"

Thang Minh nhìn Chung Uyển, thở dài: "Trăm triệu không nghĩ tới, ngươi lại chạy trốn."

"Bởi vì biết tâm ý của ngươi, cho nên sau khi nghe tin ngươi bỏ trốn, lão nhân gia càng……siết tay đau thay ngươi." Thang Minh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Chung Uyển, "Trong lòng sư đệ có đại trung nghĩa, sư huynh bội phục. Trong lòng lão sư còn rõ ràng, sư đệ vì sao lại không nghĩ ra? Ngày đó ngươi đi Kiềm An, rõ ràng là con đường một đi không trở lại, ngươi không tò mò vì sao lão sư hà tất trước khi lâm chung phải nhớ đến ngươi, vì ngươi mà an bài chu toàn?"

Thang Minh nhẹ giọng nói: "Đó là vì lão sư đã sớm đoán ra trong lòng ngươi có thứ không buông xuống được, sớm muộn gì cũng sẽ trở về."

Chung Uyển quay đầu đi, hốc mắt đột nhiên bị gió lạnh thổi vào, đỏ lên.

Thanh âm Chung Uyển khàn khàn: "Là tại ta vô dụng, thái phó vì ta mà trù tính đến mức này, vậy mà ta còn không thể về chăm sóc cho lão nhân gia trước lúc lâm chung, ta……"

"Ngươi làm sao mà về cho được." Thang Minh trấn an nói, "Thân thể xương cốt của lão nhân gia vẫn luôn khỏe mạnh, lão ra đi trong lúc ngủ say, không chịu đau đớn, còn sống lâu hơn thánh nhân Khổng Tử một năm, xem như là hỉ tang."

Chung Uyển gật gật đầu, khom mình hành lễ, y gắng gượng lên xe, buông rèm xuống. Cánh lưng gắng gượng chống đỡ suốt một canh giờ của y, bây giờ như kham không nổi gánh nặng này nữa mà cong xuống, Chung Uyển nằm ngã ra, cố sức giơ tay cởi áo choàng trên một bên vai mình, đắp lên mặt.

Xe ngựa đi được nửa canh giờ, Chung Uyển khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được. Y chà xát mặt mình, cố hết sức đứng dậy, xoa xoa bả vai nhức mỏi mà ngồi xuống, lẳng lặng xuất thần.

Nếu điều Thang Minh nói là thật, thì mọi chuyện đều được thông suốt.

Vì sao Úc Xá có làm ra chuyện tày trời gì, Sùng An Đế và Úc vương gia vẫn phải tận lực bảo toàn cho hắn.

Vì sao tiểu Úc Xá sẽ đột nhiên nổi lên lòng nghi ngờ với thân thế của mình.

Vì sao trưởng công chúa mấy năm nay lại dung túng như vậy với Úc Xá.

Nàng hổ thẹn trong lòng.

Lúc đầu, Chung Uyển còn tưởng rằng có thể mượn An Quốc trưởng công chúa xuất lực, hiện tại xem ra không có khả năng.

Chuyện năm đó, rốt cuộc là do ai bố trí?

Ngày đó, sau khi An Quốc trưởng công chúa biết được mình sẽ không thể có hài tử nữa, mới chấp nhận Úc Xá làm nhi tử của mình.

Đối với An Quốc trưởng công chúa lúc đó, cuộc mua bán này nàng không hề thua thiệt.

Nếu Úc Xá sau này có thể kế vị, nàng đã là thân cô mẫu của Úc Xá, lại là mẫu thân dưỡng dục Úc Xá nên người, Úc Xá tất nhiên sẽ tôn kính với nàng, đảm bảo cho nàng vô thượng tôn vinh. Nếu Úc Xá không thể kế vị, thì cũng sẽ kế thừa vương vị của Úc vương phủ. An Quốc trưởng công chúa không thể có nhi tử được nữa, nếu đem vương vị nhường cho mấy đứa nhãi ranh kia, vậy không bằng để lại cho thân ngoại sanh của mình.

Cho nên năm đó, việc nàng vô cùng dung túng Úc Xá có lẽ không phải là giả vờ. Nàng đã từng thật lòng xem Úc Xá là thân tử của mình.

Cho đến khi có một kẻ bụng dạ khó lường nói với nàng, rằng đứa nhỏ nàng mang thai vào tháng sáu, Thái Dụ năm 47 kia, là bị thân ca ca của nàng, Sùng An Đế tính kế hại chết.

Ngày đó, sợ rằng ngay cả ý đồ hành thích đế vương, An Quốc trưởng công chúa cũng có.

Nhưng nàng không làm gì được Sùng An Đế, thế nên mới đem phần hận ý ngút trời này trút xuống đầu Úc Xá mới mười sáu tuổi kia.

Điều tàn nhẫn nhất là, âm mưu này được bày ra còn chừa lại ba phần đường sống, khiến An Quốc trưởng công chúa sau khi bình tĩnh lại rồi thì đi tra rõ chân tướng.

Từ lúc đó, An Quốc trưởng công chúa cùng Úc Xá mẫu tử ly tâm. Trên đời này, người thân duy nhất dùng chân tâm đối đãi Úc Xá, rốt cuộc không còn ai cả.

Kẻ bố trí mọi chuyện xem đây là nước cờ khởi đầu, dụng tâm ác độc tới mức khiến người khác giật mình.

Ngày đó, khi Úc Xá đột nhiên bị lạnh nhạt bởi An Quốc trưởng công chúa luôn nuông chiều mình, khi hắn bị phạt quỳ gối trước từ đường của Úc vương phủ, hắn đã nghĩ cái gì?

Cảm giác bầu trời bỗng nhiên đổ sập xuống chắc cũng chỉ thế này là cùng.

Chung Uyển càng nghĩ, ngực lại càng quặn lên. Y gắt gao nhíu mày, ép buộc bản thân nghĩ đến chuyện khác.

Làm sao Sử lão thái phó nhìn ra được?!

Chung Uyển để tay lên ngực tự vấn, đã qua nhiều năm như vậy, tình cảm của y cũng chỉ dừng lại ở mức lễ. Nếu không phải ngày đó ở Kiềm An, y thật sự chịu không nổi nữa, thì tuyệt đối sẽ không đem chuyện này bép xép ra ngoài. Chung Uyển tự nhận mình giấu rất khéo, đặc biệt là trước khi Ninh vương gặp chuyện, chính y đối với chuyện tình cảm còn mơ mơ màng màng, vậy mà thái phó làm sao nhận ra?

Có nhiều chuyện y căn bản cũng không nhớ lại nổi, nhưng Chung Uyển đột nhiên lại nhớ đến một chỗ mấu chốt.

Năm đó, khi cùng đọc sách với nhau, có một lần Chung Uyển hồ đồ, quên mất Sử lão thái phó hôm đó đã dặn dò là muốn bọn họ viết chữ to, thế nên y không sai người của thư phòng chuẩn bị đại trảo bút* cho Tuyên Thụy và y.

**Bút viết thư pháp đầu to. Mình có hình mà lười post vl…để trong bản word vậy.*

Tính tình Chung Uyển qua loa cẩu thả, tuy bảo là y đọc sách cho Tuyên Thụy, nhưng mấy việc giống như vậy thật ra đều do Tuyên Thụy nhắc nhở y. Ngày ấy, hai người đều quên mang bút theo, không còn cách nào khác, Chung Uyển đành phải tới chỗ Sử lão thái phó cầu tình, muốn mượn bút của Sử lão thái phó để dùng. Y luôn luôn được thái phó coi trọng, trước kia cũng từng mượn lão giấy bút, nên y căn bản cảm thấy mượn cũng không sao. Ai ngờ hôm đó lão thái phó lại tức giận, trách cứ Chung Uyển làm việc không cẩn thận, không cho mượn thì thôi, lại còn……

Chung Uyển hoảng hốt nhớ lại, Sử lão thái phó mắng y một hồi thật lâu, sau đó ra lệnh cho y mượn bút của Úc Xá.

Chung Uyển bị mắng đến đầu óc choáng váng, nhưng cũng thật sự lúng ta lúng túng, căng da đầu đi mượn.

Đó là lần đầu Chung Uyển chủ động bắt chuyện với Úc Xá, ngoài ý liệu, tính tình Úc Xá vô cùng tốt. Hắn chỉ hơi hơi kinh ngạc, sau đó đem bút của mình cho Chung Uyển mượn.

Bây giờ nhớ lại……

Lão thái phó đúng là xấu tính quá rồi.

Trên đường về phủ, Chung Uyển nghe một loạt tiếng đóng cửa, khó khăn lắm mới chạy về kịp trước khi lệnh cấm đi lại ban đêm bắt đầu. Sau khi hồi phủ, Chung Uyển tìm vài người, sai họ tra xét về Thang Minh.

Thang Minh xác thật là sư huynh đồng môn của Chung Uyển, lời hắn nói cũng đều hợp tình hợp lý, nhưng Chung Uyển vẫn không dám hoàn toàn tín nhiệm hắn.

Dù sao Chung Uyển vẫn cảm thấy, một lệnh sử ghi chép sinh hoạt cho tiên đế suốt 12 năm thì hẳn sẽ không đơn giản như vậy.

Tra Thang Minh đơn giản hơn tra về Úc Xá nhiều, hôm sau, thủ hạ của Chung Uyển liền cho y tin tức.

Chung Uyển nhìn kĩ cuộc đời của Thang Minh từ đầu đến cuối, thanh thanh bạch bạch, không có chỗ nào kỳ quái.

Hắn cũng không có lý do nào để ra lực giúp đỡ cho Úc vương phủ hoặc là Tuyên Cảnh.

Chung Uyển lại cầm lấy gia phả rắc rối của Thang Minh, nhìn từ trên xuống dưới, đột nhiên phát giác ra chút mờ ám.

Sinh mẫu của Thang Minh họ Chung.

Chung Uyển cứng họng, chẳng lẽ Thang Minh và mình có quan hệ thân thích?

Người họ Chung trong hoàng thành cũng không thiếu, Chung Uyển không dám xác định. Vả lại, Chung Uyển vốn là thuộc nhà nhánh của Chung gia, dù cho sinh mẫu của Thang Minh là người của Chung gia đi nữa, Chung Uyển cũng không dám xác định mình và người này có cùng một lão thái thái.

Chỉ dựa vào chuyện này mà nói y và hắn có quan hệ ngũ phục*, Thang Minh sẽ vì thế mà chiếu cố y nhiều hơn vài phần sao?

**Ngũ phục: từng nhắc ở chương 8, cùng tông môn.*

Hay vẫn chỉ là vì được Sử lão thái phó giao phó?

Chung Uyển đem tờ giấy trong tay để vào đầu nến đốt đi, xuất thần trong chốc lát.

Y không dám hoàn toàn tín nhiệm Thang Minh, nhưng những lời Thang Minh nói thì Chung Uyển đã tin bảy tám phần.

Chung Uyển tự nhiên có chút muốn đi tìm Úc Xá, chỉ tiếc là……

Chung Uyển một bên tự đổi dược cho tay phải bị thương của mình, một bên giận tới nghiến răng, “Còn sáu ngày nữa.”

Bất quá ngày mai chính là ngũ thất của Tam hoàng tử Tuyên Cảnh, có lẽ có thể gặp nhau một chút.

Ngày ngũ thất, mấy người Chung Uyển dậy sớm đi tới phủ Tam hoàng tử.

Vừa khéo thay, mới vừa tiến phủ đã đụng phải An Quốc trưởng công chúa.

Mà Úc Xá lại đang theo ở phía sau An Quốc trưởng công chúa.

Trước đó, Tuyên Du đã gặp An Quốc trưởng công chúa vài lần. Hắn vốn thông minh lanh lợi, bây giờ không cần ai nhắc nhở cũng không chút hoang mang mà hành lễ với An Quốc trưởng công chúa.

An Quốc trưởng công chúa tự chăm sóc thân mình rất tốt, nhìn bên ngoài chỉ chừng bốn mươi tuổi. Thân phận của nàng cao quý tới nhường nào, loại thân phận như Tuyên Thụy còn không đáng để nàng liếc mắt qua. Bất quá An Quốc trưởng công chúa cũng không trì hoãn, khóe miệng nàng thoáng cong lên, bảo Tuyên Du đứng dậy, dùng ngữ điệu thong thả của người bề trên, chậm rãi hỏi hắn lạnh hay không, tới đây mấy ngày liên tục có mệt hay không.

Tuyên Du trả lời thích đáng, An Quốc trưởng công chúa gật gật đầu, nhàn nhạt nói: "Hiền phi nương nương luyến tiếc Tam hoàng tử, vẫn còn đang khóc. Ngươi đừng đi vào dập đầu vội, không lại làm nàng xấu hổ…… Ngũ thất là ngày người mệnh khổ hồi nhân gian, để cho nàng khóc thoải mái đi."

An Quốc trưởng công chúa đuôi lông mày khóe mắt có vài phần mệt mỏi. Nàng chăm sóc Hiền phi nhiều ngày như vậy, mới đầu còn có thể khóc theo hai tiếng, thời gian càng lâu thì nàng càng bắt đầu thấy phiền. Hiền phi mới vừa rồi như phát điên, khóc tới mức đầu tóc xiêm y cũng rối loạn. An Quốc trưởng công chúa khuyên cũng không được, mất kiên nhẫn mà đưa Úc Xá ra ngoài.

Tuyên Du đáp ứng. Bình thường Chung Uyển luôn đứng ngay sau Tuyên Thụy nên An Quốc trưởng công chúa tất nhiên cũng không thấy y, chỉ nghĩ y là một tôi tớ bình thường.

Chung Uyển cũng không để ý đến An Quốc trưởng công chúa, tất cả tâm tư y đều đặt hết lên người Úc Xá.

Mới nãy, hai người bốn mắt nhìn nhau, vừa chạm vào liền tách ra, Chung Uyển đều có thể đoán được Úc Xá suy nghĩ cái gì —— "còn năm ngày, không được nhìn ta."

Chung Uyển cúi đầu đứng ở phía sau Tuyên Du, khóe miệng hơi hơi cong lên.

Hiền phi ở bên trong khóc càng thêm đau khổ, mọi người đều đứng chờ ở ngoài linh đường.

An Quốc trưởng công chúa nhẹ giọng nói: "Nghe người ta nói, buổi tối mấy ngày gần đây người đều ngủ sớm?"

An Quốc trưởng công chúa thanh âm hòa nhã hơn rất nhiều, hiển nhiên là đang nói với Úc Xá.

Chung Uyển không ngẩng đầu, chỉ nghe Úc Xá không chút để ý mà "Vâng" một tiếng.

"Vậy thì rất tốt, ngươi cũng nên để ý đến ăn uống một chút." An Quốc trưởng công chúa cười một cái, "Nghe nói ngươi hôm kia đột nhiên muốn ăn điểm tâm? Ta có sai người làm vài cái có hình dạng mới mẻ, buổi sáng đã đưa tới chỗ ngươi, trở về nhớ ăn."

Trong mắt Úc Xá hiện lên vài phần ảo não, hắn quét mắt sang Chung Uyển một cái, nhíu mày ngắt lời nói: "Ai nói? Ta không muốn ăn."

Ý cười trên mặt An Quốc trưởng công chúa cứng đờ, nàng theo bản năng nhìn Tuyên Du liếc mắt một cái.

Ý cười trên mặt An Quốc trưởng công chúa tan đi, "Vậy thì thôi……"

An Quốc trưởng công chúa hiển nhiên đang rất bất mãn Úc Xá làm trò, dám bất kính với nàng trước mặt người ngoài, một lát sau nhàn nhạt nói: "Hiền phi còn không biết muốn khóc bao lâu, đừng đứng ở đây nữa, ra ngoài linh bằng quỳ đi."

Úc Xá không đau không ngứa lên tiếng, xoay người đi ngay.

Người nói vô tâm, Chung Uyển lại bị câu "quỳ đi" kia làm cho tức ngực khó chịu.

Chung Uyển nhẹ nhàng chạm vào tay Tuyên Du một chút, Tuyên Du cũng vội nói phải đi ra ngoài, An Quốc trưởng công chúa gật gật đầu qua loa. Tuyên Du cùng Chung Uyển cũng ra ngoài.

Tuyên Du muốn đi tìm các tôn thất tử khác, cứ như thường lệ bảo Chung Uyển tự tìm một nơi giết thời gian. Chung Uyển nhìn hắn đi theo người của Lễ Bộ rồi mới xoay người.

Chung Uyển đi theo các tôi tớ khác đi ra ngoài, đã nhiều ngày liên tục, Chung Uyển sớm đã quen nẻo quen đường ở đây. Y mặc một thân tang phục tầm thường, chỉ trong chớp mắt đã lục tung mọi nơi, chốc lát sau liền tìm được Úc Xá.

Úc Xá đang ngồi ở linh bằng hắn để cho Chung Uyển trước kia, thật sự ngoan ngoãn quỳ gối.

Chung Uyển nhìn bóng lưng của Úc Xá, cảm giác như đang thấy lại tiểu Úc Xá trước kia.

Thiếu niên Tử Hựu mười sáu tuổi, sắc mặt tái nhợt, trên mặt mang theo vài vết trầy xước do móng tay cào ra, thẳng lưng quỳ gối trước từ đường Úc gia, mấy ngày liên tục không ăn không uống.

Những người này……sao lại có thể đối xử với hắn như vậy?

Úc Xá nhận ra khác thường, bỗng nhiên quay đầu lại, thấy Chung Uyển ở phía sau thì sửng sốt một chút, "Ngươi tới làm cái gì?"

Úc Xá đứng dậy, nhìn tay phải của Chung Uyển, nhíu mày: "Tay của ngươi bị sao vậy?"

"Không cẩn thận, bị xước một chút." Chung Uyển đến gần, nhấp nhấp môi, hoảng hốt nói, "Mặt ngươi còn đau không?"

Úc Xá nhìn Chung Uyển, không hiểu nổi y đang nói gì.

Chung Uyển hít sâu một hơi, tận lực áp xuống hận ý ngút trời trong lòng, nói giọng khàn khàn: "Ta……ta hôn ngươi được không?"

Úc Xá: "……"

Úc Xá không thể tưởng tượng được mà nhìn Chung Uyển, môi khẽ nhúc nhích.

Chung Uyển tỉnh táo lại, hận không thể cho mình một bạt tai. Cái tật xấu mỗi lần bi phẫn thì cái gì cũng đều dám nói này chừng nào mới trị dứt đây?!

Chung Uyển sợ Úc Xá sẽ kêu thị vệ tới đánh y một trận, vội khù khụ hai tiếng, "Không được thì thôi, ta đi ngay đây."

Chung Uyển lui về phía sau hai bước, miễn cưỡng giải thích: "Ta không biết ngươi ở đây, còn năm ngày đúng không? Để ta ra ngoài trước……"

"Ngươi……" Úc Xá nghe vậy, sắc mặt càng kém. Hắn khó có thể tin được mà nhìn Chung Uyển, "Ngươi có biết tùy hoàn cảnh mà hành sự không?!"

Chung Uyển cũng không biết mình vừa rồi là bị cái gì nhập vào, xấu hổ muốn chết, khom mình hành lễ cáo lui. Nhưng không đợi y đứng dậy thì Úc Xá đã tóm chặt y kéo lên.

Úc Xá bực bội nhìn Chung Uyển, hô hấp dồn dập, cứ như bị Chung Uyển mạo phạm tới giận.

Chung Uyển chỉ muốn tìm một cái lỗ chui xuống, không đợi y nghĩ ra được lý do bỏ trốn, đột nhiên nghe bên tai mình thanh âm lạnh lùng của Úc Xá, nghiến răng nghiến lợi nói ——

"Lần này…… Ngươi không được nhúc nhích lưỡi."

Chung Uyển đột nhiên trợn to mắt, không chờ y phản ứng lại, Úc Xá đã hôn y ở trên môi.

Lời editor:

Thật sự là….có ai nghĩ người trù tính bày mưu mọi chuyện là Sử lão thái phó không…

Hoặc là Thái Hậu…..

Chứ nhìn giờ cũng chỉ thấy người có khả năng nhất là hai người này.

40. Chương 40

Editor: Miri

Hai người vừa chạm vào liền tách ra.

Chung Uyển nhất thời thất thần. Y bị Úc Xá tóm kéo lên nên không giữ được thăng bằng, theo bản năng đem tay ôm trên eo Úc Xá. Úc Xá chau mày, nắm lấy cổ tay Chung Uyển rồi vặn qua sau lưng y, đem y để ở trước bàn.

Trong mắt Úc Xá mang theo vài phần hỏa khí, tức giận nói: "Nhắm mắt lại."

Chung Uyển hoảng hốt, nói không ra lời. Úc Xá nói cái gì thì y làm cái đó, nghe vậy thì khép đôi mắt lại. Chung Uyển lo sợ, thầm nghĩ Úc Xá rốt cuộc có biết hôn người khác không vậy? Tư thế này, khí thế này…..là đang muốn giết người, hay là thành lệ quỷ muốn nuốt người đi?

Chung Uyển nhắm hai mắt, chuẩn bị tốt tinh thần bị Úc Xá gặm cắn cho tới thịt nát xương tan, sau đó

Sau đó, Chung Uyển cảm giác được Úc Xá lại hôn mình một lần nữa.

Ngoài sở liệu, động tác của Úc Xá vô cùng dịu dàng.

Úc Xá nhẹ nhàng chạm vào môi Chung Uyển, còn nhẹ hơn vài phần so với khi nãy.

Trong lòng Chung Uyển buông lỏng, môi vô thức tách ra, nháy mắt cảm giác được hơi thở của Úc Xá càng trở nên dồn dập.

Chung Uyển nhắm hai mắt, thầm nghĩ thôi xong đời, Úc Xá sợ là lại đang cảm thấy mình quá phóng đãng.

Y vừa có ý ngậm môi lại, đột nhiên cảm giác có thứ gì chui vào……

Mặt Chung Uyển lập tức đỏ lên, người này……

Rõ ràng mới nãy còn cảnh cáo mình, bây giờ lại tự hắn….tự hắn…..

Chung Uyển cái gì cũng không suy nghĩ nổi nữa.

Tuổi Úc tiểu vương gia còn trẻ, nhưng chắc là đọc đủ loại thoại bản phong phú, hẳn sẽ biết nhiều thứ hơn mình.

Eo Chung Uyển đều mềm nhũn.

Chung Uyển bị Úc Xá hôn đến thất thần, đầu lưỡi vô thức động đậy một chút, Úc Xá chau mày, tách môi ra.

Úc Xá nén ý giận, trừng mắt nhìn Chung Uyển một cái.

Chung Uyển cắn răng, tại sao hắn muốn làm gì thì làm, còn mình hơi động một chút lại không được?

Này là quy củ nhà ai!?

"Quy củ nhà ta." Úc Xá liếc mắt một cái nhìn thấu suy nghĩ của Chung Uyển, hắn phẫn nộ nhìn Chung Uyển, chần chờ một lát, thấp giọng lặp lại, "Ngươi……không được động đậy."

Chung Uyển còn chút thất thần, theo bản năng gật gật đầu.

Thôi thôi, kẻ điên này nói cái gì thì là cái đó đi.

Úc Xá nhíu mày, vẫn chưa buông Chung Uyển ra. Hắn kéo cổ tay phải Chung Uyển giơ lên, "Rốt cuộc tay ngươi bị làm sao?"

Chung Uyển thuận miệng nói: "Không cẩn thận bị cắt một đường nhỏ……"

Úc Xá căn bản không nghe, thẳng thừng tháo lỏng hết vải trắng đang quấn tay Chung Uyển.

Chung Uyển ăn đau, khẽ hít vào chút khí. Ngón tay Úc Xá dừng lại một lát, lại không tiếng động mà tháo hết vải trắng xuống.

Úc Xá lạnh lùng nhìn lòng bàn tay đầy đạo vết thương dữ tợn của Chung Uyển: "Không cẩn thận bị cắt phải?"

Chung Uyển cười gượng, "Lúc này rồi…… Ngươi một mực truy vấn ta chuyện này làm cái gì?"

Úc Xá ngừng một chút, sắc mặt phai nhạt đi vài phần: "Không muốn nói thì thôi……"

Chung Uyển ngẩn ra, bản năng cảm thấy nếu không nói rõ ràng thì sợ Úc Xá sẽ đa tâm nghĩ nhiều, Chung Uyển nhanh chóng nói: "Ta gặp một cố nhân, nghe hắn……nói chuyện cũ của phủ chúng ta, ta nhất thời oán giận……"

Úc Xá không nghĩ Chung Uyển sẽ thật sự giải thích cho hắn, con ngươi run lên, hắn bình tâm lại một lát, cúi đầu, không nói một lời. Sau đó, hắn băng lại vết thương cho Chung Uyển thật tốt.

"Chuyện cũ năm xưa, cũng không có gì thú vị để kể." Chung Uyển cười, "Cũng không phải chuyện vui gì, Úc tiểu vương gia đừng hỏi ta làm chi."

Úc Xá không nói chuyện, băng bó kĩ càng cho Chung Uyển xong thì buông tay y ra, nói: "Ngươi đi đi."

Chung Uyển nhớ tới chuyện mới xảy ra, mặt còn hơi hồng, cũng muốn nhanh chân trốn đi rồi. Y xoay người, còn chưa ra khỏi linh bằng thì lại nghe Úc Xá thấp giọng nói: "Năm ngày sau……ngươi vẫn có thể tới phủ ta."

Khóe miệng Chung Uyển hơi hơi cong lên, ra khỏi linh bằng.

Cả một ngày ngũ thất này, đầu óc Chung Uyển mơ hồ, lúc nào cũng nghĩ đến Úc Xá.

Đầu óc y choáng váng, đi theo người khác lăn lộn thêm một trận, vất vả lắm mới trở về được phủ. Y chỉ muốn về phòng mình, nhớ lại rõ ràng chuyện xảy ra trong linh bằng một lần nữa. Không ngờ sau khi xe ngựa dừng lại, Chung Uyển xuống xe, vừa liếc mắt đã thấy Lâm Tư.

Tuyên Từ Tâm chưa từng gặp qua Lâm Tư, cách rèm xe nhìn thoáng qua, kinh ngạc: "Đó là ai?"

Trong lòng Chung Uyển căng thẳng, Lâm Tư luôn luôn hành sự cẩn thận, tại sao lại trắng trợn táo bạo mà đứng ngay chỗ này?

Chung Uyển sai người đưa hai tiểu chủ nhân vào viện, còn y thì tới chỗ Lâm Tư. Đến gần mới phát hiện thần thái Lâm Tư có chút kì dị, tựa hồ như vừa bị ai đánh, khóe miệng đều rách da.

Ánh mắt Lâm Tư trống rỗng, thấy Chung Uyển tới thì ngẩn ra một chút, trông có vẻ cực kì mệt mỏi, quỳ

xuống hành lễ.

"Vào trong rồi nói." Chung Uyển nâng Lâm Tư lên một phen, "Đứng dậy đi."

Trong phòng Chung Uyển, Lâm Tư cầm trong tay một chén trà nóng do Chung Uyển đưa, không rên một tiếng.

"Xảy ra chuyện gì?" Chung Uyển nghiêng đầu nhìn kỹ khóe miệng Lâm Tư, nhíu mày, "Ai đánh ngươi?!"

Lâm Tư cúi đầu, không đáp lại.

Chung Uyển tự dưng đau đầu, "Rốt cuộc làm sao vậy? Không muốn dùng thủ ngữ thì viết ra! Ai dám đánh ngươi?!"

Lâm Tư đặt chung trà sang một bên, khoa tay múa chân: Tứ hoàng tử.

Chung Uyển cứng họng: "Hắn……không phải rất tín nhiệm ngươi sao? Vì sao hắn động thủ với ngươi?"

Chung Uyển giật mình, vội la lên: "Không lẽ hắn còn cho rằng ngươi đang làm việc cho ta? Sẽ hại hắn?!"

Lâm Tư lắc đầu, mỏi mệt thở dài.

Chung Uyển bị Lâm Tư chọc tức tới đứng ngồi không yên: "Rốt cuộc là làm sao vậy?!"

Lâm Tư trầm mặc nãy giờ, đứng dậy, quỳ xuống trước Chung Uyển.

Trong lòng Chung Uyển dao động, "Ngươi vẫn muốn……nguyện trung thành tuyệt đối với Tuyên Cảnh?"

Kỳ thật từ lần mật đàm với Lâm Tư, Chung Uyển đã suy xét qua. Tuyên Cảnh và Úc Xá không cùng chiến tuyến, mình lại quyết định lưu lại trong kinh giúp Úc Xá, thì Lâm Tư lại kẹp ở giữa, khó tránh khỏi cảm thấy khó xử. Chung Uyển nhanh chóng nói, "Mấy ngày qua có quá nhiều chuyện vặt cần xử lý, ta lại không khỏe, nhưng Lâm Tư, ngươi nghe ta nói……"

Chung Uyển nửa quỳ xuống, đỡ vai Lâm Tư, cười: "Ta muốn nói với ngươi là, Lâm Tư……sau này ngươi không cần làm việc cho ta nữa."

Lâm Tư lập tức trợn to mắt.

"Ngươi nghe ta nói hết đã." Chung Uyển ấn ấn bả vai Lâm Tư, thấp giọng nói, "Tuy ngươi vốn là người của Chung gia chúng ta, nhưng ngươi cũng biết đấy, ngươi và ma ma tới phủ chúng ta không bao lâu thì liền xảy ra chuyện. Ngươi cùng ma ma rơi xuống bần cùng, theo lý phải là Chung gia chúng ta nợ các ngươi……"

Lâm Tư vội lắc đầu, hắn muốn giơ tay dùng thủ ngữ, lại bị Chung Uyển đè xuống. Chung Uyển tiếp tục nói: "Nghe ta nói, hai ta cùng lớn lên trong Ninh vương phủ, cần gì phải so đo ai nợ ai……Ngươi dù có dưỡng dục chi ân thì cũng là đối với Vương gia. Ngươi bôn ba nhiều năm, hiện giờ mấy người Tuyên Thụy cũng đã bình an, ân này của ngươi hẳn cũng đã báo xong rồi."

Chung Uyển nhìn Lâm Tư, nhẹ giọng nói: "Ngươi không nợ ta cái gì, ta cũng không phải chủ nhân ngươi, mà là đệ đệ của ngươi…… Trước kia ta không lo được chu toàn cho ngươi, sau này ngươi vì bản thân mình mà tính toán là ta vui rồi."

Hốc mắt Lâm Tư đỏ lên, hắn cúi người xuống, dập đầu với Chung Uyển.

"Là đại nam nhân, đừng có lề mề*." Chung Uyển đứng dậy, "Được rồi, đầu cũng đã dập, cứ như vậy đi, sau này tuy vẫn còn gặp nhau, nhưng cứ như người bình thường mà qua lại thôi. Nếu phải vì Tuyên Cảnh mà giữa hai ta sinh ra hiềm khích……thì cũng không có gì sai cả."

**Nguyên văn là "Nhão nhão dính dính", như keo ấy. Cụm này để chỉ người chậm chạp, kéo dài chuyện làm mãi chưa xong, không có tinh thần. Ý Chung Uyển là Lâm Tư phải quyết định dứt khoát.*

Lâm Tư quỳ trên mặt đất, đầu vai hơi hơi run rẩy.

Chung Uyển cúi đầu nhìn Lâm Tư, hai mươi mấy năm qua hai người nâng đỡ lẫn nhau, từng hồi ức xưa cũ như sóng gào gió thét cuồn cuộn trong đầu. Y hít sâu một hơi, thoải mái cười: "Còn chưa xong? Đứng dậy đi!"

Lâm Tư một hồi lâu mới bò dậy, đôi mắt đỏ lên, thủ ngữ: Ta tới đây, không phải vì chuyện này.

Chung Uyển kinh ngạc: "Còn có thể vì cái gì? Chẳng lẽ……Tuyên Cảnh đã hiểu lầm ngươi rồi? Như vậy thì hơi phiền toái."

Chung Uyển nhíu mày, chẳng lẽ phải diễn khổ nhục kế, mình đánh Lâm Tư hai cái, kêu hắn trở về khóc lóc với Tuyên Cảnh? Hoặc là……để Lâm Tư về bẩm tấu một trận, đổ lên đầu mình vô số tội trạng?"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Tứ hoàng tử không biết chuyện của ta và chủ nhân, hắn động thủ với ta, là bởi vì ta đã làm sai chuyện.

Chung Uyển không rõ: "Ngươi hành sự cẩn thận chu toàn, có thể làm sai chuyện gì?"

Lâm Tư cúi đầu, chần chờ một lát mới khoa tay múa chân: Hôm qua, Tứ hoàng tử lôi kéo ta uống rượu giải sầu. Tửu lượng của Tứ hoàng tử không thắng nổi ta, say, ta cũng uống nhiều, tối hôm đó……ta uống rượu loạn tính, làm bậy, sau đó bị hắn phát hiện.

Chung Uyển cứng người tại chỗ.

Một hồi lâu sau, Chung Uyển mới cẩn thận hỏi: "Ngươi…… Ngươi đã làm gì hắn?"

Vành tai Lâm Tư đỏ lên, hắn nắn vuốt ngón tay, khoa tay múa chân: Gây rối.

Chung Uyển đột nhiên cảm thấy đầu óc bị đình chỉ, hơi bất động, cố hết sức nói: "Gây rối…như thế nào?"

Lâm Tư lắc đầu, hiển nhiên là không muốn nói.

Chung Uyển á khẩu không trả lời được, suy nghĩ một lát, vẫn cảm thấy tức giận: "Ngươi có thể gây rối tới mức nào chứ? Vậy mà hắn liền động thủ?!"

Lâm Tư gian nan giơ tay, khoa tay múa chân: Hắn say, không thể động đậy, ta……nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, hắn đánh chết ta cũng đúng.

Trong lòng Chung Uyển biết rõ Lâm Tư không phải loại người như vậy, không có khả năng thật sự làm gì Tuyên Cảnh. Tự nhiên lại bị người khác khinh bạc, Tuyên Cảnh tức giận, động thủ cũng là lẽ thường tình, bất quá……

Chung Uyển lẩm bẩm tự nói với mình: "Chung gia nhà chúng ta sao lại có cái phong thủy đoạn tử tuyệt tôn tốt đẹp thế này? Sao ngay cả ngươi cũng……"

Lâm Tư hổ thẹn cúi đầu.

"Ta không phải đang trách ngươi, chuyện của ngươi, ngươi nguyện ý làm là được." Chung Uyển cố gắng trấn an, "Hơn nữa, tính tình Tuyên Cảnh lại như thế kia, nếu thật sự muốn đoạn tuyệt hết tình nghĩa với ngươi, sợ cũng đã không để ngươi toàn mạng trốn ra khỏi phủ, sớm chém ngươi một nhát, ngươi……Ngươi sao thoát ra được?"

Lâm Tư rũ mắt, khoa tay múa chân: Tứ hoàng tử bảo ta cút đi.

Chung Uyển thở dài một hơi.

"Vậy ngươi cứ ở lại chỗ ta đi." Chung Uyển trong lòng rối như tơ vò, "Ngươi……ngươi sợ sinh hiềm khích với hắn sao? Hay là thôi, lỡ như ngươi muốn trở về chỗ hắn sau này nhưng Tuyên Cảnh lại kiêng kị ngươi là

người của ta."

Lâm Tư suy nghĩ một lát, thủ ngữ: "Sợ là không trở về được, ta lưu lại."

"Chuyện sau này thì đừng nghĩ tới tử lộ như vậy." Chung Uyển nói, "Sương phòng ở bên trái viện của ta còn trống, ngươi cứ ở đó. Từ hôm nay trở đi, ngươi cũng không cần vì ta làm cái gì, cứ nghỉ ngơi cho tốt mấy ngày này đi."

Lâm Tư gật đầu, đứng dậy đi.

Chung Uyển thở ra một hơi, rầu rĩ thay cho Lâm Tư.

Tuyên Cảnh tuy không có đầu óc, nhưng làm người không tệ, ít nhất tốt hơn so với Tuyên Quỳnh. Hắn có ân cứu mạng với Lâm Tư, nhiều năm sớm chiều ở chung như vậy, Lâm Tư nổi lên chút tâm tư với hắn……cũng coi như là hợp tình hợp lý.

Nhưng nếu Tuyên Cảnh không có cái tâm tư kia, thì sợ Lâm Tư sẽ muốn đánh hắn!

Cái chuyện chó má gì thế không biết!

Lời editor:

Nhà anh có phong thủy đoạn tử tuyệt tôn vì đây là đam mẽo đó anh =)))))

41. Chương 41

Editor: Miri

Chung Uyển vốn định thừa lúc trời còn sáng sớm mà đi gặp Thang Minh thêm lần nữa, nhưng gặp chuyện của Lâm Tư xen ngang, bây giờ ra khỏi thành cũng không còn kịp, đành phải bỏ ý định.

Nghĩ đến Lâm Tư, Chung Uyển đắn đo, mình có nên tới phần mộ tổ tiên Chung gia thắp vài nén hương hay không. Sau đó y lại nghĩ đến chuyện sinh mẫu của Thang Minh có khả năng cũng là nữ nhân Chung

gia, nếu vậy thì ——

Chung Uyển lập tức khẳng định, Thang Minh chắc chắn là có quan hệ thân thích với mình!

Thang Minh không vợ không con, lão cũng đoạn tử tuyệt tôn!

Chung Uyển nhịn không được cười một cái.

Y lại vô thức nghĩ tới chuyện xảy ra trong linh bằng kia.

Chung Uyển nhẹ nhàng mím môi, hồi tưởng một lát, cảm thấy cuộc đời này có đoạn tử tuyệt tôn cũng rất đáng.

Còn đang mơ mộng, bên ngoài truyền tới tiếng Tuyên Từ Tâm đi tới

Đột nhiên có người lạ xuất hiện trong nhà, Tuyên Từ Tâm không yên tâm lắm, lại đây hỏi hỏi.

"Không có gì, là……là một cố nhân ta quen từ thời niên thiếu." Chung Uyển mơ hồ nói, "Năm đó vì chuyện ta mà bị liên lụy, cũng ăn khổ theo. Mấy ngày trước đây hắn lỡ đắc tội chủ nhân hắn, trốn ra, ta liền kêu hắn tạm thời ở lại."

Tuyên Từ Tâm thờ ơ: "Ồ, vậy cứ ở lại đi. Đúng rồi, hôm nay mới nghe người ta nói, lễ vạn thọ mấy ngày sau sẽ không làm lớn, hết thảy đều giản lược, tôn thất tiến cung dập đầu là xong, không yến tiệc, cũng không cần chuẩn bị cái gì."

"Còn đang trong tang kỳ, như vậy là tốt nhất." Tuyên Từ Tâm thấy Chung Uyển có chút hồn vía lên mây, hỏi, "Làm sao vậy? Có phải là vì……"

Chung Uyển thất thần nói: "Vì cái gì?"

Tuyên Từ Tâm nhẹ giọng nói: "Ngũ thất xong là chúng ta có thể hồi Kiềm An, Khoa Phụ của huynh sao rồi? Nàng cùng về với chúng ta được không?"

Chung Uyển hoàn hồn, cúi đầu cười một cái, im lặng một lát mới nói: "Để ta xem thử Lâm……cố nhân kia của ta, xem thử hắn có thể thay ta đưa các ngươi trở về được không. Nếu hắn không tiện thì vẫn là ta đưa các ngươi về Kiềm An, sau đó ta lại hồi kinh."

Tuyên Từ Tâm nhìn chằm chằm Chung Uyển, muốn nói lại thôi, bất đắc dĩ nói: "Cũng được, bất quá……chúng ta cũng không vội gì, chờ huynh thú được tiểu tẩu tẩu rồi thì cả bốn người chúng ta cùng nhau về cũng được."

"Không nhanh như vậy." Chung Uyển bắt đầu nói lung tung, "Hơn nữa……chúng ta hiện còn đang trong hiếu kỳ, làm sao có thể nạp thiếp."

Tuyên Từ Tâm nhíu mày: "Muội và Tuyên Du ở trong hiếu kỳ, huynh không ở, sợ cái gì? Hơn nữa……"

Tuyên Từ Tâm lạnh lùng nói: "Muội thấy trong hoàng thành cũng không có nhiều quy củ bằng Kiềm An chúng ta. Mấy ngày nay còn có người nghị thân với An Quốc trưởng công chúa."

Chung Uyển cảm giác như mình vừa bất cẩn giẫm phải khoảng không, rơi xuống đất.

Chung Uyển im lặng một lát, ngồi xuống, không chút để ý: "Là ai?"

"Muội cũng không rõ, tuy muội đều nhận ra những người đó, nhưng mấy quan hệ thông gia thất quải bát loan* của nhà các nàng thì muội không biết. Cái gì mà chất nữ bên nhà ngoại, muội đoán không ra đó là ai." Tuyên Từ Tâm nhíu mày, "Có thể là…… thôi quên đi, không đoán chính xác được, nói chung là trông An Quốc trưởng công chúa cũng rất vừa ý, ây da……Còn đang để tang mà lại bàn chuyện này, quy củ cũng nghiêm ngặt làm sao."

**thất quải bát loan: lộn tùng phèo =]]]*

Chung Uyển gật đầu: "Úc tiểu vương gia đã hai mươi ba, quả thật nên thành gia."

Tuyên Từ Tâm hiếu kỳ nói: "Là Úc tiểu vương gia đã tới phủ chúng ta thăm đại ca?"

Tuyên Từ Tâm chưa xuất giá, lại bị Chung Uyển giấu đi sự thật, nên cũng không biết mấy lời đồn đãi phong lưu của Chung Uyển và Úc Xá bên ngoài.

Tâm thần Chung Uyển bất ổn, "Ừ" một tiếng.

"Chưa từng gặp hắn, nghe nói là tâm can bảo bối của An Quốc trưởng công chúa, bị nuông chiều thành kẻ coi trời bằng vung." Tuyên Từ Tâm nói, "Tuy không phải là huynh đệ của bổn gia, nhưng hắn tốt xấu gì cũng là hoàng thân, cư nhiên lại còn bàn hôn sự ngay lúc này……"

Chung Uyển theo bản năng che chở Úc Xá: "Phụ mẫu chi mệnh, nói thú liền phải thú, hắn không thể làm chủ cho mình."

"Ai biết được." Tuyên Từ Tâm đối với bất kì ai trong hoàng thành cũng cảm thấy chướng mắt, hơi khắc nghiệt nói, "Có người nào nói hắn không thể làm chủ sao? Nói muốn nghị thân, tất nhiên là vì muốn hắn vui vẻ."

Chung Uyển cười nhạt: “Chắc là vậy.”

Tại phủ của An Quốc trưởng công chúa.

Úc Xá đang đùa nghịch một đồ vật nho nhỏ, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Không cần lo cho ta.”

An Quốc trưởng công chúa từ tốn nói: “Nhiếp văn đã là các lão qua hai triều đại, có môn sinh khắp thiên hạ. Hắn chỉ có một tôn nữ, coi nàng như trân bảo. Cô nương kia ta cũng từng gặp qua, diện mạo tuyệt trần, tính tình nhu mì hiền thục, cũng rất biết đạo lý, ta muốn sau này……phong nàng ta làm Vương phi.”

Úc Xá thờ ơ: “Ta không cần.”

“Cái gì mà không cần?” An Quốc trưởng công chúa cực kì nhẫn nại, nói ra lời hay ý đẹp, “Ta biết ngươi không thích người lạ, cũng không có ý ép buộc ngươi. Trước tiên ngươi cứ từ từ làm quen, chậm rãi ở chung, làm bằng hữu được một thời gian thì sẽ nhận ra là cô nương này có tính nết rất tốt, đến lúc các ngươi bên tình ta nguyện thì……”

Úc Xá đặt vật trong tay sang một bên, ngẩng đầu, “Ta không cần chịu tang sao?”

“Hóa ra ngươi để ý cái này?” An Quốc trưởng công chúa cười cười, “Ba tháng nữa không phải là xong rồi sao? Bây giờ định hôn sự trước, tới lúc thật sự gả nàng qua thì cũng phải nửa năm, như vậy mới không làm chậm trễ mọi chuyện.”

Khóe miệng Úc Xá hơi hơi cong lên, cười: “Khoan đã……”

An Quốc trưởng công chúa mơ hồ cảm thấy lời sắp nói ra của Úc Xá sẽ không phải lời hay ý đẹp gì.

Quả nhiên ——

Úc Xá dù bận nhưng vẫn ung dung, nghiêm túc hỏi: “Công chúa, người cho ta một lời chắc chắn trước, Tuyên Cẩn chết rồi, ta là nên chịu tang ba tháng, hay là một năm?”

Ý cười trên mặt An Quốc trưởng công chúa nhạt đi.

Là hoàng thân, chịu tang ba tháng là được.

Nhưng nếu là thân đệ đệ của Tuyên Cẩn, vậy thì phải chịu tang một năm.

Mấy nha đầu phụng dưỡng An Quốc trưởng công chúa tự giác lui xuống.

An Quốc trưởng công chúa tận lực đè lại lửa giận trong lòng, miễn cưỡng nói: "Có phải ngươi vừa uống rượu hay không? Sao lại nói năng hồ đồ……"

"Chỉ là muốn hỏi một chút quy củ thôi." Úc Xá hờ hững nói, "Miễn cho ta cái gì cũng không biết, lại làm ra mấy chuyện trái với đạo lý, giống như lần trước vậy……"

Úc Xá cúi đầu cười, "Toàn tâm toàn ý cầu thú Tứ công chúa, vậy mà lại bị hoàng đế quăng trấn chỉ đập bể thái dương……"

An Quốc trưởng công chúa cả giận nói: "Ngươi!"

Úc Xá nhẹ nhàng nói: "Sao vậy? Ta bị đập một lần nên sợ hãi, muốn cẩn thận một chút, không được sao?"

An Quốc trưởng công chúa bị chọc tức tới thở không được, hấp tấp nói: "Lần trước rõ ràng là ngươi bất mãn Vương gia mai mối cho ngươi, nên mới cố ý tới chỗ hoàng huynh cầu thú Tứ công chúa! Ngươi suýt nữa là chọc giận hoàng huynh tới muốn bệnh, giờ lại còn muốn trả đũa?"

Úc Xá cười: "Nhưng đến bây giờ cũng chưa ai nói với ta vì sao ta không thể thú Tứ công chúa cả."

Úc Xá nhìn An Quốc trưởng công chúa, giọng điệu ngả ngớn: "Nói thật……Đến bây giờ ta vẫn còn nhớ thương nha đầu kia."

"Ngươi có thể gặp nàng được bao nhiêu lần?! Ngươi biết nàng lớn lên tròn méo thế nào sao?" An Quốc trưởng công chúa giận dữ, "Ngươi một hai cứ phải khiến ta không thoải mái, khiến hoàng huynh không thoải mái, có phải hay không?!"

Thần sắc Úc Xá vẫn như bình thường mà nhìn An Quốc trưởng công chúa.

An Quốc trưởng công chúa giận đến đau ngực, nàng xoa xoa phía trước, không nói chuyện nữa.

Mấy ngày nay, An Quốc trưởng công chúa luôn nghe người trong biệt viện nói, Úc Xá hình như đã có thái độ thu liễm, mấy ngày liên tục không hề gây họa trêu chọc người khác, mỗi ngày nên làm cái gì thì làm cái đó, theo đúng khuôn phép, cứ như trở lại như trước kia.

An Quốc trưởng công chúa còn cho rằng hắn đã nghĩ thông suốt, trong lòng vui vẻ một hồi, muốn thừa dịp lúc Úc Xá có thái độ bình thường mà định hôn sự cho hắn.

Không ngờ hắn vẫn như vậy.

Giọng điệu An Quốc trưởng công chúa bất ổn, lo lắng nói, "Ngươi……ngươi không thể ngoan ngoãn một

chút sao?"

Úc Xá nhẹ nhàng gõ gõ tay vịn ghế, chậm rãi nói: "Mấy năm nay, trong cung liên tục có tang sự. Hôn sự của Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh cũng đều bị chậm trễ, đến bây giờ vẫn chưa đại hôn, trong phủ cũng không nghe có động tĩnh gì."

An Quốc trưởng công chúa ngẩng đầu, Úc Xá như đang lẩm bẩm trong miệng: "Ta còn lớn hơn Tuyên Cảnh vài tháng, nếu có thể thành hôn trước bọn họ, lại sớm có nhi tử……"

Úc Xá nhìn về phía An Quốc trưởng công chúa, "Hoàng đế thấy ta thân thể khoẻ mạnh, lại có con nối dõi, tất nhiên sẽ coi trọng ta nhiều hơn một chút, đúng không?"

An Quốc trưởng công chúa bị nói trúng tâm sự, con ngươi khẽ động.

Úc Xá nhìn An Quốc trưởng công chúa, nhẹ giọng nói: "Mẫu thân, rốt cuộc là ai đang tính kế ai?"

"Đừng phí tâm cho ta." Úc Xá đứng dậy, "Ta vẫn giữ câu nói kia, nếu muốn thú thì chỉ thú nữ tôn thất, tốt nhất là một nàng công chúa, nữ nhi Vương gia cũng coi như tạm được, không phải nữ nhi hoàng tộc thì ta sẽ không thú."

"Tử Hựu." An Quốc trưởng công chúa cắn răng, "Ngươi cứ nhất quyết phải làm ta đau lòng, làm hoàng huynh đau lòng, có đúng không?"

Bước chân Úc Xá dừng lại, quay đầu nhìn An Quốc trưởng công chúa, "Lời này nên nói ngược lại đi."

Úc Xá dứt lời muốn đi, An Quốc trưởng công chúa vội vàng đứng dậy, bật thốt lên: "Hoàng huynh hắn……Thân mình của hắn không tốt nữa!"

Úc Xá lại dừng chân.

"Tử Hựu." An Quốc trưởng công chúa đứng dậy, đi đến bên cạnh Úc Xá, bất đắc dĩ nói, "Ta là đang sốt ruột cho ngươi! Từ khi Tuyên Cẩn qua đời, hoàng huynh bị bệnh một hồi lâu, thân mình không còn như trước, lỡ như xảy ra chuyện……ngươi tính phải làm sao đây?"

Úc Xá nghiêng đầu nhìn An Quốc trưởng công chúa, hai người đứng đối diện nhau một lát, hắn lại nhẹ giọng nói, "Công chúa, người là thân cô mẫu của Tuyên Quỳnh, là chính thê của Úc vương gia, người chỉ cần không phạm sai lầm lớn nào thì cả đời này không khỏi hưởng vinh hoa phú quý."

Úc Xá nhẹ giọng cười nói: "Như vậy mà vẫn chưa thỏa mãn, còn một hai phải làm hoàng thái……"

Một tiếng "chát" vang lên, Úc Xá bị An Quốc trưởng công chúa tát một cái.

Vừa mới đánh Úc Xá xong, An Quốc trưởng công chúa lại tự mình luống cuống trước, vội la lên, "Tử Hựu……"

An Quốc trưởng công chúa muốn kéo Úc Xá lại, xem mặt hắn có đau không, nhưng lại bị Úc Xá nghiêng đầu trốn tránh.

Cũng không phải lần đầu bị tát một bạt tai, lần này Úc Xá không còn kinh hoảng, thờ ơ giơ tay, dùng ngón cái lau lau một chút máu đang chảy ra từ khóe miệng. Hắn nhìn thoáng qua vết máu trên ngón, tùy tiện lau tay vào khăn.

Úc Xá liếm liếm khóe miệng, cười xong rồi lại tiếp tục nói cho hết câu kia, "Còn một hai phải làm hoàng thái hậu sao?"

An Quốc trưởng công chúa tức giận, vừa thẹn lại vừa hối hận, "Là tại ngươi chọc tức ta. Ngươi, ngươi để ta xem mặt……"

"Không cần." Úc Xá lui về phía sau nửa bước, "Công chúa đánh cũng đã đánh rồi, ta xin phép hồi phủ để hối cãi."

"Tử Hựu……" tiếng An Quốc trưởng công chúa vang lên như muốn cầu xin, "Ta không phải là vì bản thân mà làm vậy! Vô luận như thế nào, ngươi hiện tại vẫn là người có quan hệ huyết thống gần ta nhất, làm sao ta có thể không giúp ngươi? Ngươi…… Ngươi không sợ sau này Tuyên Quỳnh lên ngôi, ép ngươi không còn chỗ dung thân sao? Tới lúc đó không đơn giản chỉ là ngươi, mà còn những người bên cạnh ngươi, sao họ có thể không chịu liên luỵ?! Đến lúc đó, ta dù có thể giữ được phủ công chúa, thì cũng chỉ còn là kẻ sống bám người khác! Ta……"

Con ngươi Úc Xá run lên, người bên cạnh……

Úc Xá cắn răng.

Tại sao y không thể ngoan ngoãn ngồi ngốc ở Kiềm An?!!

An Quốc trưởng công chúa thấy Úc Xá hình như đã hơi dao động, vội nói: "Tử Hựu…… Ngươi thật sự đã tuyệt tình? Mặc kệ tất cả?"

Ban đầu đúng là hắn đã đoạn tuyệt tất cả.

Trong tai Úc Xá vang lên từng trận ù tai, đầu lại đau lên, hắn chau mày, "Sau này lại nói tiếp……"

Úc Xá lảo đảo hai bước, ra noãn các.

Trên đường hồi biệt viện Úc vương phủ, Úc Xá đầu đau tới muốn nứt ra.

Cái chết của Tuyên Cẩn đã đánh vỡ thế cân bằng trong kinh, cuộc chiến tranh ngôi đã bắt đầu rồi.

Úc Xá lẽ ra đã có thể ung dung khoái chí, một bên khuấy đục nước hồ, một bên nhìn người khác chém giết lẫn nhau, cuối cùng không còn gì vướng bận mà chết trong tay một tên ngu xuẩn nào đó.

Thế là kết thúc mọi chuyện.

Thế nhưng, thế nhưng lại……

Trước mắt Úc Xá bắt đầu xuất hiện ảo giác, khóe miệng hắn vẫn còn đang đau, trong nháy mắt, hắn cảm thấy mình đã về lại 6 năm trước. Là lúc hắn đang ở phủ công chúa, cũng chính bàn tay này của nàng……đã kết thúc năm tháng thiếu niên sáng lạn, vô tư ngu ngốc của hắn.

Lẽ ra lúc ấy, Úc Xá đã có thể tự giải thoát cho mình.

Thế nhưng Chung Uyển cách xa vạn dặm ngoài kia, rốt cuộc lại chọc tức hắn tới mức hắn phải sống lại.

Hiện tại Úc Xá cũng có thể buông xuôi mặc kệ tất cả, nhưng Chung Uyển lại hết lần này tới lần khác, cố tình phải ngây ngốc trong cái Kiềm An vương phủ quỷ quái kia!

Úc Xá không kiềm chế được cơn giận, không nhịn được mà đem hận ý ngút trời này trút hết xuống đầu Chung Uyển, đều là tại người này, đều tại người này……

“Y cũng đang lợi dụng ta, y thật ra cũng chỉ muốn lợi dụng ta…… ”

Úc Xá lẩm bẩm trong miệng, mắt lóe lên một tia sát ý.

Gia tướng đi theo có nhĩ lực phi thường, nghe được động tĩnh trong xe thì giục ngựa chạy tới bên cạnh xe, cúi xuống hỏi: “Thế tử có gì muốn phân phó?”

Trong xe ngựa, hai mắt Úc Xá đỏ ngầu, tiếng được tiếng mất: “Thay ta……giải quyết một người.”

Gia tướng nghe xong tên, âm thầm rùng mình một cái, nhịn không được lại hỏi thêm lần nữa: “Thế tử chắc chắn?”

Trong xe ngựa an tĩnh một lát, nói: “Đúng thế.”

Gia tướng khom người, nghe kĩ càng Úc Xá phân phó, hỏi: “……Đêm nay sao?”

Trong xe ngựa, Úc Xá lạnh lùng nói: “Ngay bây giờ!”

Gia tướng ánh mắt phức tạp, nhưng không dám cãi lệnh, vung roi lên thúc ngựa đi mất.

Tại Kiềm An vương phủ, cả ngày nay Chung Uyển không ăn được bao nhiêu ngụm, nằm trên giường cũng không thấy thoải mái, trở người qua lại.

Chung Uyển lầm bầm trong miệng: “Hắn lại không nợ ta……”

Chung Uyển lại trở mình.

Chung Uyển cũng không suy nghĩ gì nhiều, dù sao giữa y với Úc Xá cũng không có cái gì, nếu Úc Xá thật sự thú thê, vậy thì……

Vậy thì Chung Uyển vẫn sẽ lưu lại.

Chỉ cần không một bước vượt qua Lôi Trì là được.*

*Một câu thành ngữ Trung Quốc, Lôi Trì là một cái hồ ở phía Nam Trung Quốc, lúc đó là đang có chiến tranh, nếu quân địch vượt qua Lôi Trì thì coi như nước ta thua cuộc. Câu này có nghĩa là chỉ cần Chung Quyển không vượt giới hạn thì mọi chuyện đều ổn

Chung Uyển thì thầm: “Sớm biết thế thì trước đó đã hôn hắn nhiều một chút rồi……”

Song cửa sổ phòng Chung Uyển bỗng dưng vang lên một tiếng, Chung Uyển bật cười: “Ngươi ở trong viện chung với ta, vào phòng ta còn phải gõ cửa sổ?”

Chung Uyển giơ tay vén màn trướng lên, mơ mơ màng màng nói, “Sao vậy?”

Trong phòng không đốt đèn, Chung Uyển đứng dậy, nương theo mùi hương mà tìm giá cắm nến, đốt một ngọn lửa nhỏ xong thì liền xoay người lại, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Một nam nhân che mặt cầm đao đang đứng ở giữa phòng.

Chung Uyển nhẹ nhàng buông giá cắm nến, cố gắng trấn định nói: “Đại hiệp đây là……”

Gia tướng kéo khăn che mặt xuống, âm thanh lạnh lùng: “Ta nhận lệnh của Úc tiểu vương gia đến đây, xin đắc tội.”

Gia tướng nói xong liền tiến lên một bước, kéo cánh tay trái của Chung Uyển. Gã cúi đầu nhìn thoáng qua, xác định mình không nhầm, đây đúng là bàn tay không có quấn vải băng.

Gia tướng rút chủy thủ bên hông ra, không rút ra khỏi vỏ, trở tay nắm chặt vỏ đao, dùng chủy thủ đánh vào lòng bàn tay Chung Uyển một cái.

Nhẹ nhàng một tiếng: “Bốp”!

Chung Uyển: “……”

Gia tướng thu hồi chủy thủ, lập tức ôm quyền: “Ta cũng không biết Chung thiếu gia đã làm chuyện gì sai, thế nhưng thế tử chúng ta không kiềm được tức giận, động đại khí, nên mới ra lệnh cho ta tới……tới khiển trách Chung thiếu gia một chút!”

Chung Uyển cúi đầu nhìn lòng bàn tay trắng nõn của mình, mờ mịt nói: “À.”

Gia tướng khom người: “Thỉnh Chung thiếu gia ăn năn hối cãi, không tái phạm nữa! Ta phải đi rồi.”

Lời Editor:

Tôi vừa thương vừa hận Trưởng công chúa….

Dù sao thì cổ cũng yêu thương Úc Xá thật lòng…dù là “đã từng”.

42. Chương 42

Editor: Miri

Nửa đêm, Úc Xá đầu tóc rối tung ngồi ở trên giường, cạnh hắn còn có một người khác đang quỳ dưới đất, không ngừng run rẩy.

Úc Xá không hỏi lời nào, cũng không chất vấn, cứ ngồi đó thẫn thờ.

Phùng quản gia cầm dược cao vào phòng, nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cảm thấy người đang quỳ có chút quen mắt, hình như đã từng gặp ở phủ An Quốc trưởng công chúa.

Phùng quản gia đặt dược cao* lên bàn, không dám mở miệng nói một lời.

**Dược cao: thuốc mỡ*

Trên đời này, người dám động thủ với Úc Xá chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, Úc Xá lại mới từ phủ công chúa quay về, vết thương trên mặt là do ai đánh……không cần nói cũng có thể đoán được.

Khóe miệng Úc Xá vẫn còn chảy máu, Phùng quản gia không chịu nổi, nhỏ giọng hỏi: "Thế tử, có đau không? Vẫn còn đang chảy máu, ta thoa cho ngài chút dược nhé?"

Úc Xá không nói lời nào.

Phùng quản gia thấy hắn không từ chối, liền lấy dược cao ra thoa một chút cho hắn, Úc Xá nghiêng đầu trốn đi, rốt cuộc cũng mở miệng: "Ngươi đi đi, ta có lời muốn hỏi."

Phùng quản gia cúi đầu nhìn người đang quỳ dưới đất, thở dài đi ra ngoài.

Úc Xá lại tiếp tục xuất thần.

Không biết đã qua bao lâu, tới lúc người đang quỳ dưới đất sắp bị hù chết, rốt cuộc Úc Xá cũng đã nhớ tới gã.

Úc Xá đột nhiên hỏi: "Thân mình hoàng đế thế nào?"

Người này là tâm phúc của An Quốc trưởng công chúa, ngày thường ẩn mình rất khéo, nhưng không bao giờ nghĩ là sẽ bị Úc Xá để mắt đến. Gã rõ ràng là đứng bên phía An Quốc trưởng công chúa, từ từ lấy lại bình tĩnh, run run nói: "Quả thật không tốt lắm……chỉ là, chỉ là không ai dám hỏi."

Truy vấn hoàng đế thân mình thế nào có thể xem như muốn mưu phản, ai cũng đều thức thời mà kiêng dè.

Úc Xá nheo mắt lại: "Vậy công chúa làm sao biết được?"

"Trưởng công chúa thường xuyên tới chỗ hoàng đế thỉnh an, có thể là tự nàng nhìn ra được gì đó? Hơn nữa……" Tâm phúc thấp giọng nói, "Trưởng công chúa cũng có nhân thủ của mình ở Thái Y Viện. Trưởng công chúa một lòng vì thế tử, nên mới liều mạng phạm húy, cũng muốn thế……"

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Nói một câu vô nghĩa, chém ngươi một ngón tay."

Tâm phúc nghẹn lời, vội đổi đề tài: "Trưởng công chúa thám thính chuyện này cũng không có ý gì khác, chỉ là lo lắng Hoàng Thượng cũng giống như tiên đế, quá, quá……quá không suy xét thế sự vô thường."

Tâm phúc không dám nhiều lời về Sùng An Đế, đành phải lấy tiên đế để nói: "Còn không phải là vì tiên đế ngày đó một mực tin tưởng sơn hà vạn tuế, không lập Thái Tử sớm, mới gặp không ít chuyện đó sao? Trưởng công chúa không muốn tương lai lại xảy ra đại loạn, muốn thừa lúc tinh thần Hoàng Thượng chúng ta còn tốt, đem mấy chuyện nên liệu lý đều giải quyết."

Úc Xá mất kiên nhẫn, "Chỉ bởi vì hoàng đế bị bệnh nhẹ mà nàng đột nhiên nóng nảy tới vậy?"

"Còn có! Còn có……" Tâm phúc ra một đầu mồ hôi lạnh, vội nói, "Không dối gạt thế tử, trưởng công chúa ban đầu cũng không muốn nhúng tay, thế nhưng Úc Phi nương nương hùng hổ doạ người.Thế tử biết đó, trưởng công chúa và Úc Phi nương nương từ lâu đã không hòa thuận. Sau này nếu Ngũ hoàng tử đăng cơ, tuy nói dễ nghe là Ngũ hoàng tử và công chúa có cùng huyết mạch, nhưng tâm tư sâu kín thì có ai rõ được? Úc Phi nương nương bụng dạ hẹp hòi, nếu nàng trở thành Thái Hậu thì có thể khoan dung được bao nhiêu với trưởng công chúa?"

" Vương gia chúng ta mấy ngày này đi lại với Ngũ hoàng tử cũng nhiều hơn, trưởng công chúa cảm thấy bất an. Vương gia cùng công chúa tuy rằng cũng đã ân ái hơn chục năm, nhưng, nhưng tình nghĩa phu thê, không phải gió đông thổi bạt gió tây thì là gió tây áp đảo gió đông, ở giữa vẫn còn hai thứ tử…… Hiện tại không sao, nhưng sau này thì sao? Tương lai nếu Vương gia chúng ta thành quốc cữu, nắm hết quyền lực trong tay, trưởng công chúa suy yếu, Úc vương gia sẽ……sẽ còn tôn trọng công chúa sao?"

Tâm phúc nhìn Úc Xá một cái, căng da đầu nói: "Đến lúc đó, thế tử chi vị của ngài, công chúa sợ cũng sẽ vô pháp bảo toàn……"

Úc Xá cười nhạo, "Quá tốt……Ta quả đúng là một quân cờ quá tốt cho các ngươi dùng."

Úc Xá ngước mắt, hiếu kỳ nói: "Các ngươi sao lại không lo lắng, rằng ta cũng sẽ không để ý mấy chuyện này? Thế tử chi vị, không có thì không có, cái mạng này của ta, ai thích lấy thì cứ lấy."

Tâm phúc rơi mồ hôi lạnh, sao lại không lo cho được?!

Nhiều năm qua, Úc Xá luôn luôn tìm chết. An Quốc trưởng công chúa ban đầu cũng đã tắt cái ý niệm này, không dám trông cậy nhiều vào hắn, tính phó mặc cho số phận. Dù là ai kế vị, nàng cũng đều là thân cô mẫu của hoàng đế. Nhưng cố tình Úc Xá mấy ngày gần đây lại đột nhiên có vài phần nhân tính! Hoàng Thái Hậu chi vị đang ở ngay trước mắt, muốn đoạt được dễ như trở bàn tay, An Quốc trưởng công chúa

sao có thể không động tâm?

Tâm phúc thấp giọng nói: "Công chúa cảm thấy……thế tử có thể cũng có chút ý niệm muốn tranh ngôi. Thế tử nếu thật sự có ý này, thì công chúa dĩ nhiên cũng muốn khuynh lực tương trợ."

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Nàng muốn tương trợ thế nào?"

Tâm phúc lại khiếp đảm, hắn do dự một lúc lâu mới nói, "Công chúa muốn, muốn, muốn……"

Tâm phúc "muốn" hết nửa ngày cũng không dám nói ra, Úc Xá nói thay gã: "Muốn để hoàng đế lúc thân thể còn khoẻ mạnh nhận hồi ta."

Tâm phúc vội nói: "Được như thế là tốt nhất!"

Úc Xá hơi hơi cúi người, nhìn thẳng vào mắt tâm phúc, nhẹ giọng nói: "Vậy công chúa không hề nghĩ tới, gọi hắn một tiếng phụ thân……thì ta sẽ cảm thấy ghê tởm tới mức nào sao?"

Tâm phúc sửng sốt, vừa ngửa đầu thì lại đụng phải hai tròng mắt hung ác nham hiểm của Úc Xá, sợ tới mức dập đầu không ngừng.

Tim của hắn đã sớm trở nên lạnh lẽo, hiện giờ bất quá cũng chỉ là bị đâm thêm hai mũi kiếm. Úc Xá cũng không còn cảm giác gì nữa, tê dại nói, "Ngươi đi đi."

Tâm phúc ngơ ngẩn, khi nãy gã còn cho rằng mình không chết cũng sẽ bị lóc hết một tầng da, cứ……cứ thế mà đuổi mình đi rồi?

"Bẩm lại với công chúa." Úc Xá đứng dậy, "Đừng tự cho mình khôn ngoan, đừng tự tiện quyết định cho người khác."

Tâm phúc chần chờ, Úc Xá nói vậy là đáp ứng hay không đáp ứng?

Tâm phúc thăm dò: "Vậy chuyện nghị thân……"

Úc Xá rũ mắt nói: "Nhắc một lần, ta lại tới chỗ hoàng đế cầu thú Tứ công chúa một lần."

Tâm phúc vội nói: "Không dám không dám, vừa rồi là tiểu nhân lắm miệng!"

Úc Xá nhắm mắt lại, tận lực giấu xuống đáy lòng đủ loại hồi ức mẫu tử hòa thuận với nàng khi xưa. Hắn cố gắng đóng chặt tâm lại, để cho bản thân không phát điên.

"Tâm tư các ngươi là gì……tưởng ta còn không biết sao? Chỉ là muốn cho ta thành thân? Chỉ là muốn cho ta có con nối dõi?" Úc Xá quay đầu lại nhìn tâm phúc, cười, "Công chúa muốn đưa một người tới chỗ ta, danh chính ngôn thuận, thời thời khắc khắc trông coi ta, nhìn chằm chằm ta, biến ta thành con rối gỗ, có đúng không?"

Tâm phúc âm thầm giật mình, không nghĩ Úc Xá đã đoán được hết mọi chuyện, nhưng vẫn liều chết không nhận, "Công chúa chỉ là muốn tìm người bầu bạn với thế tử! Thế tử không còn nhỏ nữa, mỗi ngày trong phủ đều không có ai, tâm thế tử chẳng phải lại càng không yên? Nếu có một người tâm ý tương giao mà bầu bạn với ngài, dù cho nàng không thể khiến thế tử giao tâm ra, nhưng vẫn……"

"Nhưng vẫn có thể sinh cho ta một hài tử, vậy thì công chúa cũng an tâm hơn." Úc Xá lầm bầm trong miệng, "Nếu ta thích nàng thì lại càng hoan hỉ, công chúa càng có thể tiện bề thao túng ta……"

Úc Xá cúi đầu nhìn tâm phúc, nhẹ giọng nỉ non: "Sớm chặt đứt cái ý niệm này đi, ta không chỉ sẽ không thú thân hay nạp thiếp, mà còn có……"

Úc Xá nhẹ nhàng chạm chạm mũi giày vào đầu tâm phúc, "Còn có, dù có thích, ta cũng sẽ không bị người khác dắt mũi. Tại nơi này, không có người nào có thể làm ta luyến tiếc không bỏ xuống được, hiểu chưa?"

Tâm phúc không khỏi phát run, gật đầu.

Úc Xá không biết lại nghĩ tới cái gì, thấp giọng nỉ non: "Có thích……thì ta cũng sẽ không để ý, ta muốn đánh liền đánh, trong lòng không thoải mái, hơn nửa đêm cũng sẽ gọi nàng tới, sai người đánh nàng gần chết mới thôi, có đánh chết……ta cũng sẽ không bận tâm."

Tâm phúc lắp bắp kinh hãi, miễn cưỡng đáp ứng.

Úc Xá lảo đảo, tựa hồ như mới vừa phát hiện dưới bàn chân còn có một người khác, khó chịu nói: "Biết rồi thì cút đi!"

Tâm phúc cảm thấy Úc Xá đã có bảy tám phần muốn toan tính cho mình, cảm thấy có thể bẩm báo lại kết quả cho trưởng công chúa rồi, vội cút đi.

Úc Xá uể oải, chịu không nổi nữa. Hắn vốn định đi ngủ, nhưng vẫn thấy không yên tâm, sai gia tướng đã chờ lâu ở ngoài noãn các đi vào.

Gia tướng quỳ xuống, đem chuyện trong phủ Kiềm An nói một lần từ đầu tới đuôi.

Úc Xá lẳng lặng nghe, gật gật đầu: "Chuyện ta sai, ngươi làm không tồi. Ta còn một việc muốn giao cho ngươi."

Gia tướng cũng không phải nguyện ý làm cái chuyện kia, nhưng dù giận cũng không dám nói gì, cúi đầu nói: "Thế tử phân phó."

"Đem việc hôm nay……thổi phồng lên vài phần, sau đó truyền ra ngoài." Úc Xá bực bội nói, "Khiến cho tai ta được thanh tĩnh một chút."

Gia tướng xấu hổ: "Thế tử……Thuộc hạ vô năng, không làm được cái này đâu ạ."

"Không được thì nhờ người khác làm! Trong phủ nhiều người như vậy, chẳng lẽ không kẻ nào nói dối được à?" Úc Xá xoa xoa ấn đường, "Đầu ta đau rồi…… Đừng làm phiền ta."

Gia tướng cố gắng gật đầu: "Vâng."

Gia tướng nhìn Úc Xá đi vào phòng ngủ, nắm chặt quyền, cắn răng đi.

Hai ngày sau, tại Kiềm An vương phủ, Tuyên Từ Tâm vừa đọc sách vừa nói chuyện phiếm với Chung Uyển.

"Hôn sự của Úc tiểu vương gia không thành rồi." Tuyên Từ Tâm lật một trang sách, cảm thán, "Người trong kinh a, đúng thật là……"

Chung Uyển cố gắng bất động thanh sắc, "Sao lại……không thành?"

Tuyên Từ Tâm liếc mắt nhìn Tuyên Du đang ngồi tập viết chữ to cách đó không xa, buông sách xuống, nói nhỏ, "Huynh với muội ra ngoài nói."

Thần sắc Chung Uyển ngưng trọng, hít sâu một hơi, đứng dậy khoác thêm áo lông cừu, đi cùng Tuyên Từ Tâm ra khỏi thư phòng, nhẹ nhàng đóng cửa.

Hai người đi vào trong viện, Tuyên Từ Tâm nhẹ giọng nói: "Là muội nghe từ trong phủ Tam hoàng tử, chuyện này có hơi tồi tệ, ta không muốn cho Tuyên Du biết."

Chung Uyển cứng họng: "Tệ……thế nào?"

Chẳng lẽ Úc Xá đã xảy ra chuyện gì?

"Là về Úc tiểu vương gia kia." Tuyên Từ Tâm hạ giọng, "Hắn có ác phích!"

Chung Uyển cả kinh, "Cái gì ác phích?!"

**Ác phích: bệnh trái với đạo lý, ác phích = hung ác + bệnh =]]]]]]*

Chẳng lẽ Úc Xá còn có bệnh gì khác mà mình không biết!?

Tuyên Từ Tâm chần chừ mãi, đang cố lựa từ mà nói, nhanh chóng bảo, "Úc tiểu vương gia thích đánh người trong phòng!"

Chung Uyển nghẹn họng nhìn trân trối: "Ta.....sao ta lại không biết chuyện đó?"

Tuyên Từ Tâm nhìn Chung Uyển khó hiểu: "Sao ngươi phải biết chuyện đó?"

Chung Uyển nghẹn lời.

Tuyên Từ Tâm khó hiểu nói: "Đang yên đang lành, muội lại bịa chuyện gạt huynh làm gì? Người khác nói sao muội nghe vậy, thật sự không thể gả nhi nữ cho Úc tiểu vương gia. Tính tình hắn không chỉ không tốt thôi đâu, mà còn đuổi đánh người trong phòng mình nữa! Đừng nói là trong kinh, ở Kiềm An chúng ta, người như vậy thì sợ cả đời cũng không có phu nhân, cho nên..... Hiện tại sợ là không ai dám nghị hôn với hắn nữa. Gả một cô nương tốt cho hắn, sợ chưa đến mấy ngày đã bị hắn đánh chết."

Chung Uyển cứng họng, im lặng một hồi, cố sức nói: "Không phải vậy đâu, là do ai nói? Sao lại có lời bịa đặt như thế?!"

"Là lão phu nhân nào nói thì ta cũng không nhớ rõ." Tuyên Từ Tâm nghiêm túc hồi tưởng một chút, "À, nàng nói là Úc tiểu vương gia nghe không lọt tai một câu thôi thì liền đem người trong phòng đánh tới huyết nhục mơ hồ, không ra hình người."

Chung Uyển sợ hãi: "Không ra hình người?!"

"Ta cũng hoài nghi là có người thổi phồng lên, bởi vì trước đó lại có người khác bảo là Úc tiểu vương gia thấy người trong phòng không vừa mắt, liền rút chủy thủ bên người ra, thọc người đó một đao."

Chung Uyển bị chấn kinh tới nói không nên lời.

"Trước đó nữa lại có người nói là Úc tiểu vương gia tính tình không tốt, thấy người trong phòng không vừa mắt, sai gia tường trong phủ thọc người đó một đao."

"Trước, trước đó nữa, lại có người nói là Úc tiểu vương gia tính tình nóng nảy, người trong phòng chọc hắn nổi giận. Lúc đó đã hơn nửa đêm, bỗng nhiên hắn nhớ lại rồi tức điên, nhất thời không thể nhịn được nữa, lập tức liền phái mười gia tướng phủ đầy giáp sắt qua chỗ người nọ, kéo người từ trên giường xuống, đánh vào lòng bàn tay nàng!"

Tuyên Từ Tâm rùng mình một cái, thấp giọng nói: “Cái đó là nghe nhẹ nhất rồi mà vẫn đáng sợ! Huynh ngẫm lại xem…. Một lời không hợp, liền phái mười gia tướng qua đánh, là mười tên tráng hán đó! Cả cánh tay chắc cũng bị đánh tới thịt nát xương tan đi?”

Chung Uyển cúi đầu nhìn lòng bàn tay trái của mình, không nói gì một hồi lâu ơi là lâu.

43. Chương 43

Editor: Miri

Tuyên Từ Tâm còn đang thổn thức người quyền quý trong kinh bên ngoài ra vẻ đạo mạo, bên trong lại lén lút làm đủ loại chuyện dơ bẩn, không quên tận dụng triệt để, “Trong kinh tuy phồn hoa, nhưng đều là loại người gì thế này? Huynh thú Khoa Phụ về xong thì hồi Kiềm An đi, miễn cho học phải thói hư tật xấu, thích động thủ với người khác.”

Tuyên Từ Tâm lại nghĩ tới cái gì, kế thượng tâm đầu, “Nhưng huynh có học cũng làm không được, sao huynh có thể đánh thắng được Khoa Phụ?”

Chung Uyển dở khóc dở cười: “Khoan nói về ta đã, chuyện này tất nhiên là có kẻ cố ý truyền sai sự thật, hắn không phải người như vậy……”

Tuyên Từ Tâm nhìn về phía Chung Uyển, hoang mang: “Nãy giờ huynh liên tục nói tốt cho Úc tiểu vương gia, huynh biết hắn?”

“Ta……”

Chung Uyển cười, “Có biết.”

Tuyên Từ Tâm suy nghĩ một chút, hiểu rõ: “Chắc là gặp lúc huynh còn nhỏ? Từng nói chuyện với nhau sao? Quen thuộc sao?”

Chung Uyển cúi đầu nhìn tay trái của mình, nhất thời có điểm cảm khái.

Nếu không phải là đang nói chuyện với Tuyên Từ Tâm, Chung Uyển sợ là sẽ bất cẩn, nói hết tâm can của mình ra.

Y với Úc Xá, nào chỉ là "quen thuộc".

"Không quen lắm, hắn là con mắt của hoàng đế và An Quốc trưởng công chúa, những người như chúng ta cũng không dám quá thân cận với hắn." Chung Uyển cười cười, "Được rồi, muội đi nghỉ ngơi đi, ta còn có chút việc."

Tuyên Từ Tâm về phòng, Chung Uyển lại nhìn tay trái của mình, không dám tùy tiện phán đoán, tận lực khiến bản thân bình tâm lại.

Hơn nửa đêm trèo tường vào, sai người xách xuống giường đánh gì đó, nghe thì chắc là đang nói tới y. Nhưng chuyện này mới xảy ra cách đây hai ngày, sao lại bị truyền thành như vậy?

Tuyệt đối có người đang quạt gió thêm củi sau lưng.

Thủ hạ của Úc Xá đều là tử sĩ, mặc kệ là cái chuyện chó má tà đạo gì, chỉ cần Úc Xá ra lệnh một tiếng, bọn họ đều sẽ làm cho rõ ràng. Người như vậy, chẳng lẽ sẽ nhàn rỗi ra ngoài bịa chuyện về Úc Xá?

Lại còn là mấy cái chuyện phòng the nhà người ta.

Sau này, ngoại trừ mấy nữ nhi chỉ cần phú quý hay danh lợi, thì còn gia môn trong sạch nào muốn gả nữ nhi cho Úc Xá?

Mấy ngày trước Úc Xá còn đang nghị thân, bây giờ lại xảy ra chuyện này. Kẻ mang lòng dạ khó lường, không muốn hôn sự Úc Xá xảy ra trôi chảy này là ai?

Nửa đêm trèo tường giáo huấn người khác, chuyện này không phải ai cũng biết. Bị truyền đi nhanh như vậy, có thể thấy trong phủ Úc Xá cũng bị xếp vào không ít mật thám.

Chung Uyển hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên một tia u quang, cần gì quản hắn sau này thế nào, cứ xử lý chuyện này đã rồi nói sau.

Chung Uyển kêu người tới, dặn dò thế này thế kia một phen, lại nói: "Ra lệnh cho hắn suốt đêm ra khỏi thành tới Kiềm An, không cần trở lại."

Đem oan ức của Úc Xá quăng đi rồi, Chung Uyển nhìn sắc trời vẫn còn sớm, không muốn hao phí thời gian, chuẩn bị đi gặp Thang Minh thêm một lần nữa.

Lần trước gặp mặt, Chung Uyển bị cảm xúc bi phẫn xen vào, có rất nhiều chuyện không tra hỏi rõ ràng. Tuy Chung Uyển chưa hoàn toàn tín nhiệm Thang Minh, nhưng tên sư huynh này đúng là biết rất nhiều chuyện. Chung Uyển nếu muốn phơi bày chuyện cũ năm xưa ra rõ ràng, thì biện pháp tốt nhất trước mắt vẫn là đi tìm hắn.

Chung Uyển sai người chuẩn bị xe, không nghĩ Lâm Tư lại đang ở chuồng ngựa cho ăn, nghe nói Chung Uyển phải dùng xe, Lâm Tư tự mình dắt ngựa đến, tới tiền viện lập tức khoa tay múa chân với Chung Uyển: Đi chỗ nào?

"Ra khỏi thành." Chung Uyển nhìn bộ dạng Lâm Tư ăn mặc y như một tên thô sử, bật cười, "Bảo ngươi ở đây nghỉ ngơi, sao ngươi lại thành hạ nhân dắt ngựa tới thế này? Thay y phục đi, ta tự mình đi được."

Lâm Tư nhíu mày, chỉ chỉ lên trời, hạ tay xuống, năm ngón tay tách ra lắc lắc vài cái, lại chỉ chỉ Chung Uyển, đôi tay mở ra lại quay cuồng, giơ tay chỉ chỉ ra ngoài: Trời không tốt, chắc sẽ mưa, ngươi ra khỏi thành làm cái gì?

Chung Uyển ngừng một chút, vẫn không nói chuyện Thang Minh cho Lâm Tư.

Chung Uyển cũng không đến mức phải đề phòng Lâm Tư, chỉ là y vẫn cảm thấy chuyện xảy ra giữa Lâm Tư và Tuyên Cảnh vẫn còn có thể hòa giải. Nếu trước lúc ấy mà Lâm Tư lại đi đây đi đó vì mình và Úc Xá, tương lai sợ sẽ càng khiến cho quan hệ giữa họ lung lay.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Ngươi không chịu nổi dày vò, bị bệnh thì biết làm sao? Có chuyện gì cần làm thì bảo ta đi là được.

Ngày mai là có thể gặp Úc Xá rồi, quả thật Chung Uyển cũng không muốn lại sinh bệnh, hắn suy nghĩ một chút, nói: "Thôi, để ta viết một phong thư, ngươi thay ta giao cho một người, bảo hắn hồi âm cho ta, không để thư rơi vào tay người nào khác."

Chung Uyển về phòng viết tin giao cho Lâm Tư, Lâm Tư cũng không chuẩn bị xe, bỏ tin vào lòng ngực xong thì cưỡi ngựa đi mất.

Hôm sau, tại biệt viện Úc vương phủ, trong cung có một lão thái giám tới, đứng cách màn trướng, thấp giọng nhỏ nhẹ "khiển trách" Úc Xá.

Sau màn, Úc Xá thảnh thơi ngồi ở trước án thư đọc sách của mình, không chút nào bị làm phiền.

Tứ hoàng tử Tuyên Cảnh, Ngũ hoàng tử Tuyên Quỳnh, sau khi Tam hoàng tử Tuyên Cẩn qua đời, đều bị Sùng An Đế khiển trách. Các hoàng tử phạm sai lầm đều sẽ bị phạt giam lỏng, bị một đám lão thái giám ngày ngày lại đây, thay Sùng An Đế dạy dỗ một phen. Các hoàng tử đều nơm nớp lo sợ như nhau, chỉ có Úc Xá là khác.

Úc Xá thậm chí còn vừa nghe vừa ngủ gật.

Những năm gần đây, mấy lão cung nhân cũng bị sai đi làm không ít chuyện này, thấy đã quen nên cũng không trách, chỉ lấy miệng khô lưỡi khô đi khuyên nhủ: "Còn thỉnh thế tử dạy dỗ hạ nhân lại cho tốt, không để truyền ra mấy loại lời nói vô căn cứ này, chọc thánh thượng nổi giận."

Úc Xá lật một trang sách, ngữ khí bình tĩnh, "Sao các ngươi biết đây là lời nói vô căn cứ? Lỡ ta thật sự có loại sở thích này thì sao?"

Lão thái giám lắp bắp: "Sở, sở thích gì?"

"Bên ngoài đều truyền thành cái dạng gì, ngươi còn chưa nghe qua sao?" Úc Xá ngẩng đầu, mặt vô biểu tình nói, "Ta thích tra tấn người trong phòng, thích xem người khóc, thích xem người kêu đau, dùng mạng người đùa giỡn…… Các ngươi không biết sao?"

"Ai u ai u, ngài đây là đang nói bậy cái gì?!" Lão thái giám tận tình khuyên bảo, "Đều là do có người khác mưu hại ngài, thánh thượng có thể không phát hiện sao?"

Úc Xá cười nhạo: "Không ai mưu hại cả, ta chính là người như vậy……Các ngươi không cần khiển trách hạ nhân của ta, khiển trách ta là được."

Lão thái giám đau lòng nhìn Úc Xá: "Hoàng Thượng cũng biết ngài bị ủy khuất nên không làm gì, chỉ là sai chúng ta tới nói vài câu qua loa. Ngũ điện hạ bên kia thì ngài lại trực tiếp hạ khẩu dụ, ra lệnh cho Ngũ điện hạ đóng cửa ăn năn!"

Úc Xá: "……"

Úc Xá buông sách, nhíu mày: "Chuyện này liên quan gì đến Tuyên Quỳnh?"

Lão thái giám thở dài, bất đắc dĩ nhìn Úc Xá một cái: "Ngài ủy khuất chịu đại oan ức. Ngài có biết mấy lời đồn đãi ác độc kia là từ chỗ nào truyền ra không?"

Úc Xá ngơ ngẩn nói: "Biết."

Là ta tự sai người trong phủ ta đi truyền ra.

Đám lão thái giám liếc nhau, than thở: "Ai nha! Ngài sao đến tận lúc này còn phải vì Ngũ điện hạ giải vây! Chẳng trách thánh thượng thương ngài như vậy, khuyết điểm của thế tử ngài là quá mức trung hậu, quá thành thật!"

Úc Xá thập phần trung hậu kia bây giờ ánh mắt lại đầy hung ác nham hiểm nhìn lão thái giám: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

"Mấy lời đồn đãi kia, căn bản đều là từ trong phủ của Ngũ điện hạ truyền ra!" Lão thái giám thổn thức, "Mấy ngày trước, An Quốc trưởng công chúa không phải đã tự mình thay thế tử nghị thân sao? Có lẽ Ngũ điện hạ còn nhớ chuyện hắn cãi nhau với ngài trước kia, trong lòng không thoải mái? Sai người truyền ra loại lời đồn ác độc này. Trong phủ Ngũ điện hạ đã truyền ra một người đi tung tin, tang vật vẫn còn ngay

đó, đáng tiếc là…….kẻ truyền tin đã biến mất."

Lão thái giám nhìn Úc Xá đầy ẩn ý, "Ngũ điện hạ nổi giận, nói là người trong phủ hắn đã bị kẻ khác mua chuộc, một hai đòi bắt người, nhưng người đã biến mất. Ngài ngẫm lại xem, một người còn sống sờ sờ, sao nói biến mất liền mất như vậy?"

Úc Xá trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì.

Chuyện này……thật đúng là không phải Tuyên Quỳnh làm.

"Ngũ điện hạ mấy ngày gần đây quả thật hồ đồ, liên tục sinh sự. Suốt hai ngày nay thánh thượng vốn dĩ đã không thoải mái, thế nên không lại trách phạt Ngũ điện hạ, nhưng rốt cuộc cũng không đưa lời công đạo rõ ràng nào cho ngài. Thánh thượng đành chỉ sai chúng ta tới nói hai tiếng với thế tử, diễn chút chuyện cho thiên hạ xem mà thôi." Lão thái giám nhẹ giọng cười nói, "Đã để thế tử chịu ủy khuất rồi."

Úc Xá không hề cảm thấy mình bị một chút ủy khuất nào.

Úc Xá không còn lời nào để nói, xua xua tay, "Biết rồi, biết rồi."

Đám lão thái giám đi rồi, Phùng quản gia nhét vào tay mỗi thái giám một túi tiền đầy ắp, chu đáo tiễn người đi ra, xong rồi quay lại, cũng không hiểu ra sao, "Đây là……"

Úc Xá ngước mắt: "Ngươi làm?"

"Oan uổng, trừ bỏ chuyện của Chung thiếu gia, lão nô chưa bao giờ tự quyết định cái gì!" Phùng quản gia vội phân bua, "Lão nô nào dám tự tiện thay thế tử đi tính kế Ngũ điện hạ? Chuyện lớn như vậy, lão nô cũng làm không nổi a."

Phùng quản gia lại nói: "Không chỉ là lão nô, ngay cả bọn gia tướng cũng tuyệt không dám làm. Gã vì phải đi truyền mấy lời đồn đãi này mà hai ngày nay suy nghĩ muốn bể đầu, lại còn phải nghĩ ra vài thủ đoạn nho nhỏ đi truyền mấy lời không ai dám nói kia. Gã đã sứt đầu mẻ trán, còn sức lực đâu mà làm chuyện này? Cho dù có, nhưng không có thế tử bày mưu đặt kế, cũng không ai dám."

Úc Xá không thể nào hiểu nổi: "Rốt cuộc là tên nào!? Lại là ai đang âm thầm động tay chân?! Ta đang tự đâm mình một dao, người này xen vào làm cái gì?"

"Lão nô ngược lại cảm thấy tâm tư người này cũng rất xảo quyệt." Phùng quản gia cân nhắc một lát, "Bốn lạng đẩy ngàn cân, không phí chút tâm lực đã hất được cả chậu nước bẩn lên người Ngũ hoàng tử, hành sự cũng sạch sẽ, người đều tìm không ra, khiến Ngũ hoàng tử không giải oan được câu nào, chỉ có thể chịu oan ức. Hơn nữa….cũng lập tức tẩy sạch được lời đồn về sở thích của thế tử. Đối với chúng ta không hề có bất lợi nào."

Úc Xá nhíu mày: "Ta cần hắn rửa sạch tội oan cho ta sao? Hắn……chẳng lẽ hắn cũng là kẻ đã tố giác chuyện Tuyên Quỳnh giấu giếm mấy tên thủ lăng?"

Lần này thì Phùng quản gia không nghe rõ, hỏi lại "Thủ lăng cái gì?"

Mặt Úc Xá đầy vẻ mất kiên nhẫn: "Không có việc gì……"

Phùng quản gia đổi trà cho Úc Xá, cười nói: "Quản hắn là ai, có thể tương trợ thế tử thuận lợi như vậy, xác thật là……Nghĩ lại thì, hắn đem cái đuôi hất lên đầu kẻ khác, nhất tiễn song điêu, thay chúng ta đi trước một bước. Người này làm việc đủ chu toàn."

Úc Xá tiếp nhận chén trà, thấp giọng nói: "Không chỉ là một bước, mà là hai bước."

Phùng quản gia mờ mịt: "Còn có cái gì khác sao?"

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Nếu ngươi là Hoàng Thượng, sau khi biết việc này rồi thì sẽ tin ta thật sự nổi điên, hay là tin Tuyên Quỳnh đang hại ta?"

Phùng quản gia khó xử cười gượng, đáp không nên lời.

"Ngươi cũng sẽ do dự, đúng không? Đúng là Tuyên Quỳnh ghi hận ta, nhưng chuyện ta phát điên thì cái gì cũng không màng là thật, luôn có người thích dùng ta làm đao giết người cũng là thật." Úc Xá trầm giọng nói, "Nhưng chuyện này cũng không phải đại sự gì, không cần thiết phải truy cứu gay gắt, cứ ấn đầu Tuyên Quỳnh, để hắn nhận là tốt nhất. Thứ nhất……Hoàng Thượng cảm thấy chuyện này rất có thể là do hắn làm, thứ hai, nếu có thể đổ hết tội bịa đặt tin đồn này cho Tuyên Quỳnh, tương lai sau này……"

"Tương lai sau này nếu lại có kẻ lấy ác phích của ta ra bàn tán, thì liền có thể lấy Tuyên Quỳnh ra làm khiên chắn, đổ hết tội cho hắn lần nữa……"

Úc Xá nhìn về phía Phùng quản gia, "Hoàng Thượng căn bản cũng không để tâm ta có loại ác phích này hay không, cũng không thèm để ý Tuyên Quỳnh có hại ta hay không."

Phùng quản gia líu lưỡi: "Ít nhất…… Ít nhất là cũng biết được Hoàng Thượng rất thiên vị thế tử, ngài không phải đang tận lực bảo toàn thanh danh thế tử sao."

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Có lẽ."

Úc Xá uống một ngụm trà, vẫn cực kì bực bội: "Rốt cuộc là ai đang liên tục nhúng tay vào chuyện của ta?!"

Phùng quản gia cười khổ: "Sao ta biết được, thế tử cũng đừng nóng vội……nói chung người đó không có ý hại thế tử là được."

Úc Xá thập phần bất ổn nói: "Thủ đoạn quá khôn ngoan, làm ta không an tâm."

"Thế tử hành sự luôn luôn lưu loát quyết đoán, nhưng có hơi……thô bạo." Phùng quản gia cười, "Khó tránh bị người ta nói ngài quá liều mạng, nếu bên cạnh ngài thật sự có một người chu toàn như vậy thì cũng không tồi, có thể tương trợ bù đắp lẫn nhau. Chẳng hạn như chuyện hôm nay, nhân tiện gài bẫy luôn Ngũ điện hạ, vậy thì tốt quá."

Úc Xá cười lạnh: "Ta chỉ là muốn tai mình được thanh tịnh một chút, không muốn lại có người tới bàn hôn sự, lần này……coi như hắn xui xẻo đi."

Úc Xá nhắm mắt, đột nhiên tức giận: "Hôm nay ta đều phải ứng phó loại người nào thế này? Đã giờ nào rồi? Sao y còn chưa tới?! Có phải lại không tới hay không? Hay lại bị bệnh? Hay là……"

Úc Xá đột nhiên đau đầu: "Điểm tâm……"

"Vừa đến giờ Thân, vừa đến giờ Thân!" Phùng quản gia vội ngọt ngào dỗ dành, "Vẫn còn sớm, thế tử, nhưng ngài muốn chuẩn bị cái gì?"

Úc Xá xoa xoa ấn đường, nghĩ nghĩ, thấp giọng phân phó, "Đi……chuẩn bị chút dược trị thương."

**Dược trị thương thường là thuốc mỡ ấy, để bôi trị thương nhưng mà cũng là để bôi….*

Tay Phùng quản gia run lên, suýt nữa làm bể chén trà.

Phùng quản gia thu vững lại chén trà, bất động thanh sắc khuyên nhủ: "Thế tử, thân mình Chung thiếu gia không được tốt."

Úc Xá liễm mắt, "Mấy năm nay……không biết y bị dày vò thế nào."

"Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, thế tử, ngài luôn luôn là……" Phùng quản gia nghẹn họng, không biết nói gì tiếp sau "luôn luôn". Phùng quản gia hầu hạ Úc Xá nhiều năm như vậy, thế mà cũng không biết hắn rốt cuộc ôn nhu hay là không ôn nhu, nhưng dựa vào cảm giác thì……Úc Xá thật đúng là có thể sẽ làm ra loại chuyện này.

Phùng quản gia vội đổi đề tài: "Nói chung là ngài cứ từ từ mà tới, thiên trường địa cửu, nhất thời không vội"

Úc Xá lần đầu tiên không phản bác lại "Thiên trường địa cửu" của Phùng quản gia, hắn nhíu mày, "Gấp cái gì?"

Phùng quản gia hơi xấu hổ thay cho Úc Xá, trong lòng ngươi hiểu rõ mà không dám nói ra chứ gì.

Úc Xá nháy mắt minh bạch, phẫn nộ: "Ta còn chưa có chạm vào y!"

Phùng quản gia không hiểu sao Úc Xá lại nổi giận, vội nói: "Phải phải, lão nô chỉ đang lắm miệng, thân mình Chung thiếu gia không được tốt, sẽ không chịu được cái kia……"

"Hắn không chịu được?" Úc Xá bật cười, tức tới mức nói lắp, "Từ đầu tới cuối đều là y trêu chọc ta! Ta đang hảo hảo đứng bên cạnh công chúa, vậy mà cặp mắt của y nhìn ta từ trên xuống dưới, tới tới lui lui, không sót một chỗ! Nếu ta là một cô nương thì đã phải mắng y! Có người nhìn nam nhân như vậy sao?! Không biết xấu hổ! Ta đi rồi, y lại tìm tới, hỏi có thể……có thể……"

Úc Xá nghiêng đầu, phẫn uất nói: "Mấy lời y nói, ta nói không được."

Phùng quản gia cũng không biết chuyện xảy ra hôm ngũ thất, bị Úc Xá dọa sợ tới mức tâm can nhảy dựng, "Xin bớt giận, xin bớt giận, lát nữa Chung thiếu gia tới, thế tử lại giáo huấn y……"

44. Chương 44

Editor: Miri

Chung Uyển không phải là không muốn sớm đi gặp Úc Xá, y thật sự bị vướng chân.

Tuyên Cảnh đánh tới cửa rồi.

Hôm qua, Lâm Tư thay y xuất thành một chuyến. Hắn sợ Chung Uyển gấp gáp, không chuẩn bị xe, tự mình cưỡi ngựa đi rồi quay lại. Dù thân thể hắn cường tráng đi nữa cũng mỏi nhừ, hôm sau mới dậy trễ một chút. Bên này mới vừa rời khỏi giường, bên ngoài Tuyên Cảnh cũng đã vào phủ.

Lâm Tư vội mặc thêm y phục, lập tức chui vào phòng Chung Uyển trốn.

"Ngươi……" Chung Uyển cũng đau đầu không thôi, "Trốn tránh thì làm được gì? Không muốn gặp hắn nói cho rõ ràng?"

Mắt Lâm Tư đỏ lên, lắc lắc đầu, khoa tay múa chân: Chưa chắc điện hạ tới đây để tìm ta, dù có vậy thật thì ta cũng không còn mặt mũi nào mà gặp lại hắn.

"Ngươi chiếm tiện nghi người ta, tất nhiên phải xấu hổ rồi!" Nói là nói như vậy, nhưng Chung Uyển luôn luôn bênh vực người thân của mình, sẽ không bức bách Lâm Tư cái gì, thấp giọng phân phó, "Tới viện của Tuyên Du đi."

Tuyên Cảnh cùng lắm sẽ xông vào viện của Chung Uyển, Tuyên Du bên kia, đặc biệt là Tuyên Từ Tâm bên kia, hắn cũng sẽ không tự tiện xông vào.

Chung Uyển sửa sang lại y quan, ra ngoài nghênh đón.

Chung Uyển đem chuyện của Lâm Tư nhai qua nhai lại trong bụng để chuẩn bị ứng phó Tuyên Cảnh cho tốt, không ngờ Tuyên Cảnh lại mở miệng trước, giận dữ nói: "Người bịa chuyện Úc Xá có phải là ngươi không?!"

Chung Uyển bị hỏi tới ngớ ngẩn.

Nhiều năm không gặp, Chung Uyển không thể tưởng tượng nổi chuyện đầu tiên y nói với Tuyên Cảnh sẽ là chuyện này.

Chung Uyển định ấn theo quy củ mà hành lễ với Tuyên Cảnh, Tuyên Cảnh tức giận nói: "Ngươi bớt ra vẻ đi!"

Chung Uyển thở dài, cũng lười hành lễ, xua xua tay sai người bưng trà lên cho Tuyên Cảnh, tận lực làm bộ dáng khiêm nhường, "Không biết Tứ điện hạ đang nói đến chuyện gì? Ta mấy ngày nay đóng cửa không xuất phủ, cũng không biết bên ngoài có……"

"Đừng giả vờ với ta! Tuyên Quỳnh bị kẻ khác hất vào đầu một chậu nước bẩn, bây giờ còn đang tới làm phiền ta, tố cáo tội trạng của ta với phụ hoàng, nói là ta xếp nhân thủ vào phủ của hắn, nói là ta muốn bình chân như vại, dẫn dắt hắn cùng Úc Xá ngao cò đánh nhau." Tuyên Cảnh tức muốn dậm chân, "Ta nghĩ tới nghĩ lui, chuyện này hơn phân nửa là do ngươi làm!"

Chung Uyển: "……"

Đúng là Chung Uyển có động tay chân, nhưng Chung Uyển chỉ làm cái "Mười lăm", còn cái "Mùng một" trước đó là bút tích của ai, Chung Uyển thật sự không rõ lắm.

Chung Uyển thành thật đáp: "Ta quả thật không biết."

"Ngươi cho rằng ta sẽ tin sao?" Tuyên Cảnh mắt không nhìn, mũi không ngửi, tiếp tục bảo, "Chuyện phòng

the của Úc Xá thì chắc chắn ngươi biết, không phải ngươi nói, còn có thể là ai nói?"

Chung Uyển nháo tâm, đã qua nhiều năm rồi, tại sao Tuyên Cảnh vẫn ngu xuẩn như vậy?

Chung Uyển vừa nghĩ cách đuổi khéo Tuyên Cảnh, vừa khách khí nói: "Mấy chuyện kín đáo của Úc tiểu vương gia, ta làm sao biết được."

"A……Lúc trước hắn mua ngươi, không minh bạch cùng ngươi ở một chỗ hết nửa năm, bây giờ ngươi nói ngươi trong sạch, ai tin?" Tuyên Cảnh khinh thường nhìn nhìn Chung Uyển, "Tật xấu kia chắc là của ngươi đúng không? Ngươi có thì thôi đi, còn có thể lây cho người khác, làm cho……làm cho người khác cũng như vậy!"

Chung Uyển hít sâu một hơi, nhìn nhìn bên ngoài……Tuyên Cảnh không đem theo bao nhiêu tôi tớ, đem hắn đi đánh một trận cũng không khó, chỉ là đánh xong rồi thì hơi khó giải quyết hậu họa.

Chung Uyển quyết tâm không so đo với người thiếu đầu óc, cười: "Có lẽ thật sự là bệnh lây được, vậy điện hạ ở chỗ ta thế này, sợ cũng không ổn lắm."

Tuyên Cảnh cảnh giác nhìn Chung Uyển một cái, nhíu mày: "Ngươi đừng khinh ta! Ta không giống với các ngươi! Không có cái tật xấu kia."

Chung Uyển gật đầu: "Hy vọng là không, điện hạ còn có gì muốn hỏi sao?"

"Ai hỏi ngươi! Ta đã đoán được là do ngươi làm, nên mới tới đây khiển trách ngươi! Chuyện mình làm thì nhận, đừng có đổ lên đầu ta!" Tuyên Cảnh giận sôi máu, "Ta cũng không giống như Tuyên Quỳnh kiêng kị cái ngoại gia Úc vương phủ này, ta không sợ!"

Chung Uyển nhìn Tuyên Cảnh thôi còn thấy mệt thay hắn, Chung Uyển còn băn khoăn muốn đi gặp Úc Xá. Mười ngày mới có thể gặp một lần, không thể để chậm trễ vì mấy chuyện này, thở dài nói: "Điện hạ……ngươi cố ý tới chỗ ta, rốt cuộc là muốn nói cái gì?"

Tuyên Cảnh bị Chung Uyển chọc trúng tâm sự, nhất thời á khẩu không trả lời được, miễn cưỡng uống một ngụm trà, sau mới nhíu mày nói: "Lâm Tư đâu? Nhanh giao hắn ra đây!"

Con ngươi Chung Uyển hơi hơi khẽ động, nói: "Mấy ngày trước, hắn quả thật có tới chỗ ta."

Mắt Tuyên Cảnh sáng lên, Chung Uyển tiếp tục nói: "Nhưng hắn quỳ xuống, nói với ta là hắn đã làm chuyện không thỏa đáng, đắc tội điện hạ nên bị điện hạ đuổi đi. Hắn nói xong rồi đi mất."

Tuyên Cảnh ngây người: "Đi đâu vậy?"

"Không biết." Chung Uyển hỏi lại, "Điện hạ không phải nói là không muốn gặp lại hắn sao?"

Tuyên Cảnh nghẹn lời, mơ hồ nói, "Hắn biết ta đang gặp nhiều chuyện như vậy, sao ta có thể để hắn tùy tiện chạy loạn?"

Chung Uyển gật đầu: "Vậy thì ta vô pháp, hắn lúc ấy thất hồn lạc phách, chỉ nói mà không đáp, thuật lại sự tình cho ta xong thì đi mất, vẫn chưa báo cho ta muốn đi đâu."

Tuyên Cảnh nghi ngờ nhìn Chung Uyển: "Thật không?"

Chung Uyển thản nhiên nói: "Không giấu gì điện hạ, ta cũng đang tìm hắn. Điện hạ nếu tìm được hắn thì xin hãy nói cho ta một tiếng, để cho ta yên tâm."

Tuyên Cảnh trầm mặc một lát, bực bội nói: "Chờ tìm được rồi nói sau."

Chung Uyển nhìn Tuyên Cảnh một lát, nói: "Điện hạ, năm đó, ngươi từng muốn chuộc ta ra ngục……"

"Ngươi đừng nghĩ nhiều!" Tuyên Cảnh vội cao giọng nói, "Ta lúc ấy còn trẻ! Đầu óc nhất thời rối loạn mới nổi lên cái ý niệm hồ đồ kia! Ta một chút cũng đều không muốn chạm vào ngươi! Dù có mua được ngươi thì tám phần cũng là đem ngươi đánh một trận, sau đó sắp xếp một chỗ cho ngươi an phận, vậy thôi."

Chung Uyển mỉm cười: "Ta biết, ta cũng như cũ cảm kích ngươi."

Tuyên Cảnh hậm hực, "Ta lúc ấy thật sự cũng chỉ là nhất thời hứng khởi, bạc còn không có tích đủ, trước đã bị mẫu phi giáo huấn một trận, sau này lại còn bị Úc Xá chất vấn, ta trêu chọc ai thế không biết……"

Chung Uyển đột nhiên nhìn về phía Tuyên Cảnh, "Úc tiểu vương gia chất vấn điện hạ?"

"A." Tuyên Cảnh khinh thường nói, "Kẻ điên từ nhỏ đã là kẻ điên……"

Chung Uyển tim đập hơi nhanh hơn một chút, nói, "Thỉnh điện hạ nói kĩ càng."

Tuyên Cảnh chán ghét nhìn Chung Uyển một cái: "Vì cái gì ta lại muốn nói chuyện của hắn?"

Chung Uyển kiềm chế lửa giận, "Nếu ta có tin tức của Lâm Tư, ta sẽ lập tức phái người báo cho điện hạ."

Sắc mặt Tuyên Cảnh cứng đờ.

Tuyên Cảnh sờ sờ mũi hồi tưởng một lát, nói cho Chung Uyển nghe, xong rồi lại bảo: "Ngươi nói xem, có phải hắn từ nhỏ đã bị điên không? Người bình thường sao có thể làm ra chuyện như vậy? Ta đã sớm nói với mẫu phi rồi! Hắn từ nhỏ đã có gì đó không đúng! Ta còn muốn nói với phụ hoàng, nhưng phụ hoàng bất công, không chịu nghe……"

Chung Uyển không còn tâm tư ứng phó Tuyên Cảnh, y đứng dậy, mất hồn mất vía nói: "Điện hạ yên tâm, có tin tức Lâm Tư thì ta liền……ta liền lập tức phái người báo cho điện hạ."

Tuyên Cảnh bất mãn Chung Uyển đột nhiên hạ lệnh đuổi khách với mình, nhưng lại nhớ mình còn chính sự cần phải làm, không thể chấp nhặt với Chung Uyển, hừ lạnh một tiếng rồi đi mất.

Chung Uyển ở trong viện tìm hai vòng, tìm không thấy Lâm Tư, đoán chắc là hắn trốn rồi nên không tìm nữa. Y sai tôi tớ báo cho Tuyên Từ Tâm một tiếng, còn mình thì ra cửa.

Tại biệt viện Úc vương phủ, Chung Uyển vừa xuống xe ngựa đã bị người nghênh đón thúc giục mời vào nội viện.

"Chung thiếu gia, ngươi tới rồi." Phùng quản gia sốt ruột tới úa mồ hôi đầu, nhỏ giọng nói, "Từ buổi sáng tới giờ thế tử lâu lâu lại hỏi bao lâu rồi, mới vừa nãy không biết lại bị gì mà sau khi hắn vừa hỏi xong một canh giờ, hắn đột nhiên nổi giận, ánh mắt không đúng lắm, có chút hoảng hốt……Thế tử lại đột nhiên hỏi, hàn thực tán còn không."

Trong lòng Chung Uyển trở nên căng thẳng, "Ngươi đưa cho hắn rồi?!"

"Đương nhiên không đưa! Trong phủ đã sớm không còn cái loại dược này. Vương gia chúng ta ngày đó cũng tra xét vài lần, trong kinh cũng đã sớm không bán nữa, nhưng đa số đại phu đều có thể phối ra loại dược kia, nếu thế tử muốn thì tất nhiên có thể làm ra." Phùng quản gia khổ sở, "Chung thiếu gia, tuy hai năm qua thế tử không có ăn loại đồ vật này, nhưng ngươi cũng đừng dày vò hắn……Không thể để hắn lại điên như trước kia."

Chung Uyển nhíu mày: "Trong phủ đột nhiên có người tới……Ta biết rồi."

Phùng quản gia lui ra, Chung Uyển tự mình vào thư phòng.

Úc Xá đang đọc sách.

Úc Xá tay phải lật sách, tay trái đặt trên án thư, ngón trỏ tay trái gõ gõ mặt bàn liên tục, tựa như đang lo sợ cái gì.

Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi, thấp giọng nói: "Thế tử."

Bàn tay trái của Úc Xá dán chặt lên án thư, bất động.

Úc Xá cũng không ngẩng đầu lên, sắc mặt như thường, trầm giọng nói: "Tới sớm như vậy?"

Khóe miệng Chung Uyển hơi hơi cong lên, nhưng trong lòng thất lại.

Chung Uyển suy nghĩ một chút, nói: "Lúc đầu còn muốn tới sớm hơn, nhưng Tứ điện hạ đột nhiên tới phủ chúng ta, không còn cách nào khác……đành phải đi trễ một chút."

Không biết có phải là do Chung Uyển bị ảo giác hay không, y cảm thấy hình như lông mày của Úc Xá đã giãn khai ra được một ít.

Úc Xá vẫn như cũ nhìn sách, hỏi: "Tuyên Cảnh tìm ngươi làm cái gì?"

Chung Uyển tự mình ngồi xuống, nói: "Hai ngày trước có chút lời đồn về thế tử, Tứ điện hạ cảm thấy là do ta truyền ra."

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Không phải ngươi."

Chung Uyển cứng họng: "Thế tử biết ai làm?"

Úc Xá khép lại sách, "Tay ngươi còn đau không?"

Tay phải Chung Uyển vẫn còn quấn vải trắng, Úc Xá nhíu mày, đẩy đẩy một bình nhỏ trên bàn tới trước, "Dược trị thương này……chắc tốt hơn loại dược ngươi có trong phủ."

Bên cạnh bình dược còn có một dải vải trắng sạch sẽ, Chung Uyển đều cầm lấy.

Chung Uyển ngồi xuống, tự mình tháo đi dải băng trên tay đặt sang chỗ khác, một tay mở nắp bình dược. Tay trái của y không linh hoạt bằng tay phải, làm đổ ra không ít dược phấn.

Úc Xá ngồi xa xa nhìn y.

Chung Uyển không để tâm lắm, rải chút dược lên lòng bàn tay phải, rơi vào người không ít. Dược phấn bốc ra một cổ khổ khí, Chung Uyển hắt xì một cái, Úc Xá bất mãn nhìn qua.

Chung Uyển giũ giũ miếng vải trắng còn sạch, dùng răng cắn một đầu dải, tay trái cầm đầu kia, quấn lên tay từng vòng. Y bất cẩn đụng phải vết thương chưa lành, ăn đau nên nhíu mày "ui da" một tiếng. Úc Xá như là không thể nhịn được nữa, đứng dậy đi tới chỗ y.

Chung Uyển muốn cười nhưng không dám.

Úc Xá gạt tay trái Chung Uyển qua một bên, tự mình băng vết thương cho y. Chung Uyển nhìn Úc Xá, lại nhớ tới lời Tuyên Cảnh vừa mới nói.

Bảy năm trước, lúc Chung Uyển uống dược giả bệnh, cùng Úc Xá chiến tranh lạnh hết mấy ngày.

Những ngày ấy, tính tình Úc Xá cũng không được tốt, cả ngày đều mặt lạnh, ở trong cung gặp Tuyên Cảnh. Cái tên Tuyên Cảnh ngu ngốc không biết nhìn sắc mặt người khác, cố tình đến trước mặt Úc Xá, âm dương quái khí hỏi hắn ở chung với Chung Uyển thấy thế nào.

Úc Xá mới đầu cũng không để tâm đến hắn, nhưng Tuyên Cảnh một hai phải mở miệng, nói với Úc Xá: "Nếu ngươi đùa giỡn chán rồi thì đem hắn cho ta, cùng lắm thì ta trả ngươi phân nửa số bạc ngươi mua hắn là được."

Mặt thiếu niên Úc Xá đột nhiên biến sắc.

Tuyên Cảnh lần đầu thấy Úc Xá tức giận như vậy, hoảng sợ, còn cho rằng hắn muốn động thủ với mình.

Nhưng Úc Xá không làm gì cả.

Ngày đó, khi đang nghe Sử thái phó giảng bài, bị hỏi khi nào là "phạm vào đạo lý", mười lăm tuổi Úc Tử Hựu đứng dậy, ngay trước mặt mọi người đi đến đứng đối diện Tuyên Cảnh, giận mắng Tuyên Cảnh bất huynh bất hữu*.

**Bất huynh bất hữu: không anh không bạn, giống như là không trọng huynh đệ lẫn bạn bè.*

Úc Tử Hựu lời lẽ chính nghĩa, nói năng khí phách, mắng Tuyên Cảnh tới á khẩu không đáp được câu nào. Sử lão thái phó cũng vô cùng kinh ngạc, quên luôn hôm nay mình muốn giảng cái gì.

Chung Uyển ngẩng đầu nhìn Úc Xá, tiểu Tử Hựu, vậy mà ngày đó ngươi còn dám nói ngươi không động tâm.

Úc Xá đặt cổ tay Chung Uyển lên lòng bàn tay mình, cúi đầu băng chặt vết thương cho y, vẻ mặt không vui: "Được rồi."

Chung Uyển hơi hơi cử động ngón tay lên xuống, Úc Xá băng không chặt không lỏng, vừa đúng.

Chung Uyển nghĩ đến tiểu thiếu niên mặt mày nghiêm trang kia, trong ngực từng đợt đau đớn dâng lên.

“Thế tử……” Chung Uyển nhấp nhấp môi, nhỏ giọng nói, “Hôm nay, không hôn sao?”

Úc Xá không lường được Chung Uyển đột nhiên lại nói cái này, sửng sốt.

Chung Uyển hắng giọng một cái, cúi đầu búng búng vải trắng quấn quanh bàn tay mình.

Chung Uyển cúi đầu, nghe Úc Xá không thể tin nổi mà gằn từng chữ một từ kẽ răng: “Thanh, thiên, bạch, nhật……”

Chung Uyển nhắm mắt cắn răng, thôi tiêu, lại nói sai lời rồi.

Chung Uyển tận lực làm vẻ mặt mình tự nhiên một chút, không đợi y nói câu nào, Úc Xá giống như đang vừa bất đắc dĩ vừa phẫn uất nói: “Chung Uyển……Ngươi ăn không đủ có phải không?”

Chung Uyển không kiềm chế được, lỗ tai đột nhiên đỏ bừng lên.

45. Chương 45

Editor: Miri

Chung Uyển không muốn bị mất mặt như vậy, nhưng mặt đỏ hay không thật sự không phải là chuyện y có thể khống chế. Chung Uyển rất muốn hỏi Úc Xá một chút là hắn rốt cuộc có hiểu mình vừa nói gì không. Này là do đọc quá nhiều thoại bản linh tinh đi?! Cái gì mà…… ăn không đủ……

Chung Uyển tức giận đến đau đầu, đè ép cho giọng mình nhỏ lại: “Xin hỏi thế tử……ta ăn cái gì của ngươi?”

Úc Xá ngẩn ra, nhìn lướt qua cửa, trong mắt đầy vẻ không tưởng, “Ngươi cư nhiên còn dám hỏi?!”

Chung Uyển ngừng một chút, đột nhiên như hiểu ra cái gì, hoảng sợ: “Ngươi sai gia tướng hơn nửa đêm đi giáo huấn ta, chẳng lẽ là vì ngươi nằm mộng ban đêm, nhớ tới chuyện ta liếm ngươi một chút, nên tức giận muốn đánh ta?”

Úc Xá nhìn Chung Uyển một cái, cũng không giải thích, “Ngươi hiểu rồi thì tốt.”

Chung Uyển bị chọc tức tới nói không ra lời, Úc Xá nói, “Chuyện trước kia ta không so đo với ngươi nữa,

hiện tại……”

Chung Uyển vừa ngửa đầu, lại bị Úc Xá hôn ở trên môi.

Úc Xá chạm vào y một chút liền tách ra, âm thanh lạnh lùng nói: “Đừng nhúc nhích.”

Úc Xá không cho Chung Uyển động đậy, nhưng lại liếm tách môi Chung Uyển ra.

Chung Uyển thấy Úc Xá gần sát mình, đầu óc liền mơ hồ. Úc Xá dùng một tay ấn trên vai y, Chung Uyển có chút chịu không được lực của hắn, theo bản năng kéo lấy vạt tay áo của Úc Xá.

Thân mình Úc Xá cứng lại, tựa hồ như rất thích Chung Uyển lôi kéo hắn như vậy, động tác không tự chủ được mà ôn nhu đi rất nhiều.

Trong đầu Chung Uyển rối bời, nhịn không được mà suy nghĩ vớ vẩn.

Người này đúng là kỳ quái, sau này hắn làm chuyện kia với người trong lòng thì sao? Đối phương cũng không được động đậy? Giống như một người chết sao? Hắn đây là có cái sở thích gì thế này?

Chung Uyển mơ mơ màng màng, lại nghĩ tới thời còn niên thiếu khi Úc Xá lấy hương huân y, hồi chuông cảnh tỉnh trong lòng gõ ầm ĩ. Không lẽ lúc đó Úc Xá thật sự đã làm gì mình?

Hắn hình như rất thích đối phương không cử động được……

Chắc không phải đâu, lúc ấy Úc Xá thật sự là một quân tử.

Úc Xá dùng lưỡi khẽ chạm vào Chung Uyển, Chung Uyển có chút không chịu nổi nữa, nghiêng đầu trốn đi, hô hấp dồn dập: “Thế tử, ngươi muốn, nhưng ta lại mở không được……”

Chung Uyển vừa nhắc mắt thì đã thấy Úc Xá nhìn y thật sâu, trong lòng khẽ động, không còn đầu óc mà nói, “Nếu ta nhịn không được……ngươi lại muốn mắng ta phóng đãng.”

Úc Xá tựa hồ cũng đã động tình, hắn nhíu mày không vui, không muốn nghe Chung Uyển nói chuyện, lại cúi đầu muốn hôn Chung Uyển. Chung Uyển vô pháp, đành phải nhỏ giọng nói: “Vậy để ta nói trước, ngươi mắng cũng……đừng mắng khó nghe như vậy, được……được không?”

Úc Xá cứng đờ.

Úc Xá tựa hồ như bị cái gì đè nặng, tay có chút run rẩy. Hắn yếu ớt áp trán của mình lên trán Chung

Uyển, nỉ non nói lung tung: “Ngươi bất động, đều là ta cưỡng bách ngươi……”

Chung Uyển hoảng hốt: “A?”

Úc Xá thất thần lẩm bẩm trong miệng, “Là ta cưỡng bách ngươi, không phải ngươi tự nguyện, cho nên mới không nhúc nhích……Đều là ta bức ngươi, đều là ta đang ép ngươi……Sau này ta chết rồi, ngươi cũng chỉ sẽ cảm thấy khoái ý, không cần đau buồn……”

Con ngươi Chung Uyển run lên, cả ngực lẫn tâm đều đau đớn vô cùng.

Lúc Úc Xá động tình có điểm mơ hồ, không còn chút phòng bị. Ngàn vạn núi cao sừng sững giữa hai người bỗng dưng biến mất, nhượng cho Chung Uyển thấy được chân tâm của hắn.

Trong lòng Chung Uyển ngập tràn bi thương, không thể nhịn được nữa mà ngẩng đầu, chủ động hôn Úc Xá.

Ở gian ngoài, tiếng bước chân vội vàng của Phùng quản gia vang lên.

Cửa thư phòng mở rộng ra, bên trong một mảnh yên tĩnh. Phùng quản gia đoán chắc là hai người đang đọc sách, không để ý nhiều, trực tiếp đi vào. Cho tới lúc lão nhìn qua bình phong thì ối ối một tiếng, sợ tới mức vội nhắm mắt cúi đầu, nói lắp, “Thế, thế tử……”

Úc Xá hô hấp nặng nhọc, trợn mắt nhìn Chung Uyển, kéo lấy cổ tay y, rút cái tay đang mò mẫm vào vạt áo hắn của Chung Uyển ra, quay sang Phùng quản gia cả giận nói, “Chuyện gì?!”

Phùng quản gia sống sờ sờ mà như đã chết, lão sao có thể ngờ hai người cửa cũng không khóa, ban ngày ban mặt lại lại lại……

Phùng quản gia miễn cưỡng tìm lại đầu lưỡi: “Tứ điện hạ tới, lớn tiếng la hét, đòi thế tử trả Lâm Tư.”

Chung Uyển: “……”

Úc Xá sửng sốt: “Hắn đòi ta cái gì Lâm Tư?!”

Phùng quản gia cũng một tầng mây mù dày đặc, “Không biết, Tứ điện hạ khẳng định thế tử lại bắt Lâm Tư đi, lão nô nói với điện hạ là mấy ngày nay thế tử đóng cửa không ra khỏi phủ, căn bản không hề để tâm đến người khác, nhưng điện hạ không nghe, kiên quyết đòi người……”

Úc Xá nhắm mắt lại bình tâm một chút, sau đó lại nhìn về phía Chung Uyển, tức giận nói: “Vừa rồi ngươi sờ loạn cái gì đó?!?”

Phùng quản gia hoảng sợ!

Chung Uyển đỏ mặt, không được tự nhiên mà nhìn lướt qua Phùng quản gia.

Đầu óc Úc Xá trở nên mơ hồ, không để ý tới chuyện Phùng quản gia còn ở đây, giận không nén được: "Có phải ngươi muốn ta sau này phải trói tay ngươi lại không?!"

Chung Uyển hỏng mất: "Ngươi có thể đi gặp Tuyên Cảnh trước được không!"

"Đừng nghĩ tránh được chuyện này, ngươi……" Úc Xá quay đầu nhìn Phùng quản gia, giận đến mức thanh âm phát run, "Đi……chuẩn bị cho ta dây thừng lớn nhất tới đây, chuẩn bị nhiều một chút, đặt trong thư phòng, đặt trong phòng ngủ, lại đưa một ít tới Kiềm An vương phủ, khiến cho y ngày ngày phải nhìn nó, giết……giết một người răn trăm người, răn đe cảnh cáo……"

Phùng quản gia vội đáp ứng liên tục, nhịn không được thúc giục, "Thế tử mau đi gặp Tứ điện hạ. Tứ điện hạ còn xách theo gậy gộc tới! Nếu hắn đập hết mấy tượng sứ mã bảo bối của ngài thì biết làm sao bây giờ? Bọn hạ nhân lại ngăn không được hắn……"

Úc Xá xoa xoa ấn đường, hung hăng trừng mắt nhìn Chung Uyển một cái, xoay người đi.

Phùng quản gia nuốt nước miếng, im lặng một lát, nhỏ giọng nói: "Thiếu gia, ngươi……"

Chung Uyển coi như ném hết mặt mũi, cũng không biết xấu hổ: "Ta đúng là đã sờ soạng hắn một phen, rồi sao?!"

Phùng quản gia ho khan, thở dài: "Ngài sao lại như vậy……Thôi, ta đi tìm dây thừng."

Phùng quản gia vội vã đi mất, Chung Uyển thất thần ngồi ngây người trên ghế, nhấp nhấp cái môi đỏ hơn so với ngày thường của mình.

Chung Uyển nhắm mắt lại, trong đầu còn vang vảng tiếng nỉ non của Úc Xá khi nãy.

"Sau này ta chết rồi, ngươi không cần đau buồn."

Tâm Chung Uyển phát đau, thấp giọng cười một cái, "Lừa mình dối người……"

Lúc nãy mình sờ hắn, hắn rõ ràng là thích.

Chung Uyển cũng có chút hối hận, hình như khi nãy y cũng hơi quá càn rỡ, chỉ hi vọng sau này hắn đừng

thật sự trói y là tốt rồi.

Trong đầu Chung Uyển loạn thành một đoàn, y nhắm mắt lại, chờ Úc Xá trở về giải thích cho y.

Chờ tới đúng một canh giờ.

Tuyên Cảnh cho rằng nếu Lâm Tư không ở Kiềm An vương phủ thì chắc chắn sẽ ở trong Úc vương phủ. Úc Xá lúc trước đã từng bắt Lâm Tư hai lần, Tuyên Cảnh càng nghĩ càng cảm thấy đúng là Úc Xá đang lén lút giở trò. Hắn còn cảm thấy Lâm Tư đã bị Úc Xá động đại hình đến hơi thở thoi thóp sống không bằng chết, nhất quyết đòi lục soát phủ, còn muốn lục soát Đại Lý Tự. Úc Xá quả thực không hiểu ra sao, hắn không giữ Lâm Tư, cũng sẽ không để Tuyên Cảnh lục soát phủ mình.

Thế là Úc Xá mang theo hỏa khí, tức giận mắng Tuyên Cảnh một trận, hai người cãi nhau không ai nhượng ai. Đầu óc Úc Xá bị Chung Uyển làm cho rối loạn, nói chuyện có chút lộn xộn, "Mười ngày một lần..... Mười ngày một lần, vậy mà ngươi còn muốn làm mất thời gian của ta? Có phải ngươi còn nhớ thương y không?!"

Tuyên Cảnh "Quả nhiên." một tiếng như bắt được quan khiếu*, cả giận nói: "Rốt cuộc ai mới là kẻ nhớ thương hắn? Quả nhiên là đang ở chỗ ngươi! Ngươi để ta lục soát! Ta không dám lục soát Úc vương phủ, nhưng chẳng lẽ không thể lục soát biệt viện của ngươi? Nếu trong lòng ngươi không có quỷ thì để cho ta lục soát!"

Úc Xá đầu váng mắt hoa, trong thư phòng nội viện còn đang có Chung Uyển bị mình làm cho thân eo mềm nhũn, hắn còn không rõ vì cái gì lại muốn ở chỗ này cãi nhau ầm ĩ với Tuyên Cảnh. Sau khi đầu óc hắn hơi thanh tỉnh lại một chút thì liền sai người đuổi Tuyên Cảnh ra khỏi đại môn.

Tuyên Cảnh tất nhiên không phục, lúc bị đuổi còn một hai hét to sẽ bẩm tấu lại cho Sùng An Đế phân xử.

Cho đến khi Úc Xá quay lại viện thì trời đã tối đen.

Phùng quản gia chuẩn bị một bàn thức ăn ngon, còn không quên để ở trước mặt Chung Uyển một mâm thịt gân nai kho tàu.

Náo loạn một trận, lúc hai người ngồi xuống thì lại đều có chút ngượng ngùng, không nói chuyện.

Ăn không được nói.

Dùng thiện xong, hai người ngồi trong thư phòng, cũng như năm đó, một người ngồi ở trước án thư, một người ngồi trên giường nhỏ cạnh cửa sổ.

Thư phòng Úc Xá phần lớn đều chứa thoại bản của hắn và Chung Uyển. Chung Uyển tùy tay lấy một quyển xem thử, nhìn thoáng qua liền đỏ mặt.

Úc Xá lại đọc cực kì nghiêm túc, thậm chí còn sẽ viết lời phê sách.

Chung Uyển xem cũng đủ rồi, rất muốn đi qua nhìn thử xem rốt cuộc Úc Xá có thể viết cái loại phê bình gì cho mấy quyển sách này, nhưng lại không dám.

Chung Uyển khép sách lại, y nhìn Úc Xá trong chốc lát, nhẹ giọng nói: "Thế tử."

Úc Xá không để ý tới y.

Chung Uyển suy nghĩ một chút, thấp giọng nói, "Lúc ta vừa mới tới đây hôm nay, Phùng quản gia nói với ta, ngươi……ngươi hôm nay hỏi lão có Hàn Thực Tán không."

Lông mày Úc Xá khẽ nhúc nhích, ngẩng đầu, "Lão còn nói cái gì?"

"Không có gì, ta chỉ là tò mò……" Chung Uyển cẩn thận nói, "Đồ vật kia ăn vào, sẽ có cảm giác gì? Ta chưa từng ăn bao giờ."

Úc Xá ngẩng đầu nhìn Chung Uyển một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi muốn ăn?"

Chung Uyển châm chước nói: "Tò mò mà thôi, nghe đồn là ngươi ăn cái dược kia suốt nửa năm, nhưng trông ngươi vẫn vô sự, có phải là……ăn vào cũng không bị gì đúng không?"

Úc Xá cúi đầu, "Có bị."

Chung Uyển tận lực uyển chuyển nói: "Bị cái gì? Tính tình……trở nên hung bạo sao? Ta nhớ rõ trước kia cũng có một hoàng đế thích ăn loại đồ vật này, ăn nhiều, tinh thần trở nên thác loạn, dễ đa nghi, cuối cùng……"

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Bị nhi tử của hắn giết chết."

Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi, Úc Xá biết.

Chung Uyển còn đang cân nhắc nên khuyên hắn thế nào cho tốt thì đã nghe Úc Xá thấp giọng nói: "Tính tình ta thay đổi, không phải là vì cái này."

Chung Uyển im lặng.

Úc Xá ngước mắt nhìn Chung Uyển một cái, trầm giọng nói: "Nhưng sau khi ăn nửa năm cái thứ đó, tinh thần đúng là có kém đi một chút, không phải là thứ gì tốt, ngươi không cần nghĩ tới."

Chung Uyển còn muốn nói tiếp, Úc Xá lại nhàn nhạt nói: "Ta điên rồi thì sẽ không có ai làm phiền tới ta……Ít nhất hiện tại vẫn chưa có ai làm phiền tới ta, ngoài ngươi."

Chung Uyển bị chọc tới cười.

"Ta không muốn ăn, chỉ là muốn khuyên ngươi." Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Ta sợ ngươi phát điên thật, ngày nào đó cảm thấy không vui lại đem ta ra giết."

Úc Xá ngẩn ra, hoang mang nhìn Chung Uyển, "Cả ngày nay ngươi suy nghĩ cái gì?"

Úc Xá cúi đầu tiếp tục đọc sách, "Ta chưa có điên tới mức lợi hại như vậy."

Chung Uyển lắp bắp, "Vậy còn sau này? Nếu ngươi lại tiếp tục ăn, thì thêm vài năm nữa……Trước kia, người ta bảo là Võ Đế lúc ba mươi tuổi đã hoàn toàn phát điên, hỉ nộ vô thường. Đến lúc ấy, chắc chắn sẽ chỉ vì ta hắt xì một cái mà ngươi lập tức đem ta ra làm thịt."

"Hoặc là bởi vì ta ăn quá nhiều, nhìn không vừa mắt……"

"Hoặc là bởi vì tư thế đi đứng của ta không đủ đoan chính……"

"Lại hoặc là……" Chung Uyển thanh âm càng ngày càng nhỏ, "Bởi vì ta làm chuyện kia, không cẩn thận sờ soạng ngươi một chút……"

"Ngươi còn dám nói?!" Úc Xá sửng sốt nhìn Chung Uyển, "Ta chưa từng thấy người nào như ngươi……"

Nhớ lại chuyện xảy ra vào ban ngày, Chung Uyển cũng hơi xấu hổ, vội cúi đầu lật sách loạn xạ.

Lại qua một hồi lâu, Úc Xá mất kiên nhẫn nói: "Thôi, tốt nhất đừng ăn!"

Lời editor:

Có vài chi tiết nhỏ không biết mọi người nhận ra không. Mấy tượng ngựa bằng sứ (sứ mã) mà Úc Xá để đầy phòng là mấy bức tượng ngày xưa khi hai người đi trêu chọc ông chủ tiệm đồ quý đó. Trong thời gian hai người xa nhau, Úc Xá thật sự luôn nhìn đồ vật khiến hắn nhớ tới Chung Uyển.

46. Chương 46

Editor: Miri

Trong cung.

Một lão thái giám tiến vào cung của Úc Phi.

Úc Phi đau đầu không thôi. Hồi ban ngày, Tuyên Cảnh tinh lực hơn người, sau khi đòi Lâm Tư từ tay Úc Xá không có kết quả, lại nghĩ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, liền đi tới phủ Tuyên Quỳnh náo loạn một trận, tất nhiên là vẫn không tìm được Lâm Tư như cũ.

Mấy ngày gần đây Tuyên Quỳnh liên tục gặp xui xẻo, tức muốn nổ phổi, trước khi dùng vãn thiện còn vào cung một chuyến, phun nước đắng hết nửa ngày với Úc Phi, vừa mới rời đi khi nãy.

Úc Phi vất vả lắm mới đuổi được nhi tử, tâm lực đều mệt mỏi, hao tổn tinh thần nói: "Hoàng Thượng chưa lập Thái Tử, thì ta sợ đã bị những người này tra tấn tới chết……Quỳnh Nhi còn bảo ta tới chỗ Hoàng Thượng cầu tình. Đứa nhỏ này thật sự cho rằng cứ đầu gối tay ấp là nói gì nghe nấy sao? Hai tháng qua ta còn chưa thấy Hoàng Thượng ngày nào, hắn muốn ta giúp hắn, ta giúp thế nào được?"

Cung nhân hầu hạ Úc Phi nhẹ giọng an ủi: "Ngũ điện hạ gần đây bị không ít ủy khuất, cũng chỉ có thể tâm sự với người, nếu ngày nào đó người có thể diện kiến Hoàng Thượng, nói giúp Ngũ điện hạ hai câu là được rồi."

"Thôi, đừng bàn cái này." Úc Phi lo lắng sốt ruột, nhắc tới chuyện này thì sắc mặt lại càng kém, "Lần trước đại ca nói với ta, tiên đế tiền triều muốn lập Ninh vương làm Thái Tử, trong đầu có ý niệm muốn giết Chung quý phi đầu tiên. Ta cũng không lớn hơn Quý Phi mấy tuổi, lại có gia môn như vậy, sợ là Hoàng Thượng kiêng kị ta còn hơn tiên đế kiêng kị Chung Quý Phi, nếu ta lại nhúng tay……sợ tương lai dù Quỳnh Nhi có thể được lập Thái Tử, ta cũng phải bỏ mạng để được nhìn nhi tử đăng đại vị."

Úc Phi nắm lấy tay cung nhân, hoảng loạn nói: "Sau khi đại ca nói mấy lời này với ta, ta ngày đêm bất an, ngươi nói xem……có khi nào Hoàng Thượng đã có tâm tư này hay không? Mấy ngày gần đây ta cứ nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ như thế nào vẫn cảm thấy mình đã quá phận, nói mấy câu phạm thượng trước kia!"

"Nương nương an tâm." Cung nhân nhỏ nhẹ, "Nương nương sai ta tìm người, ta đã tìm xong, lão thái giám này từ lúc tiền triều đã luôn làm việc cho Úc vương phủ, chỉ là chúng ta không biết mà thôi. Lão già này rất kín miệng, ta sợ rút dây động rừng, sai người trong phủ chúng ta nói với lão là nương nương mấy ngày gần đây luôn luôn thấp thỏm lo âu, nhiều lần nói sai lời, làm sai chuyện. Úc vương gia nhìn không chịu nổi nữa nên sai lão tới nói chuyện tiền triều với nương nương, khiến nương nương đề phòng hơn một chút. Lát nữa nương nương đừng lỡ miệng."

Úc Phi suy nghĩ một chút, gật đầu: "Được, vẫn là ngươi chu đáo. Ta có đe dọa hay dụ dỗ cũng vô dụng, người của đại ca……trước nay đều chỉ tuân lệnh hắn, dù có chết cũng sẽ không tương trợ ta."

Cung nhân thở dài: "Có lẽ vậy, để hạ nhân kêu lão tiến vào?"

Úc Phi gật đầu.

Úc Phi buông màn, đợi một lát thì thấy một lão thái giám tuổi già sức yếu đang run rẩy đi đến, quỳ gối ngoài màn.

Úc Phi lấy lại bình tĩnh, cố ý làm ra bộ dáng đau lòng mệt mỏi: "Đã trễ thế này, đại ca còn sai ngươi đi nói với ta chuyện gì?"

Lão thái giám thấp giọng nói: "Vương gia nói nương nương mấy ngày gần đây có tâm sự không vui, hành sự……có phần lỗ mãng, nên sai lão nô tới kể một chút chuyện xưa cho nương nương."

Úc Phi nói: "Vậy ngươi nói đi."

Lão thái giám không nhanh không chậm, kể lại chuyện tiên đế năm đó có ý muốn sát mẫu lưu tử, chỉ là nói kĩ càng hơn Úc Mộ Thành một chút. Trong lòng Úc Phi sốt ruột, sau khi nghe xong lại im lặng một lát, nói: "Rốt cuộc Chung Quý Phi có nhúng tay vào việc lập trữ Thái Tử hay không thì không ai rõ ràng, ta chỉ biết là cuối cùng nàng vẫn phải chết. Đại ca sai ngươi tới nói với ta cái này rốt cuộc là có ý gì? Ý bảo có nhúng tay hay không thì cũng sẽ chết?"

Lão thái giám lắc đầu: "Chung Quý Phi qua đời do bệnh."

Úc Phi âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi tính gạt ai? Nàng chết bệnh, muội muội nàng cũng chết bệnh, hai người một trước một sau cùng chết một chỗ? Nói ra ai tin?"

Lão thái giám cứ như một rễ cây đại thụ đã chết héo nhiều năm, sau một lúc lâu mới phun ra một câu: "Quả thật như thế."

Úc Phi khó kiềm được tâm tư đang dao động, bức bách nói: "Ta thấy không phải, Chung Quý Phi rốt cuộc chết thế nào, rốt cuộc chết bao giờ, trong cung đều bưng bít rất kĩ. Sau khi tiên đế băng hà căn bản là không ai tái kiến nàng nữa, nói không chừng nàng là bị tiên đế ban lệnh chết trước khi ngài băng hà."

Lão thái giám chậm rãi lắc đầu: "Không phải."

Úc Phi giận dữ vỗ một cái lên kháng trác*, châu ngọc trên đầu leng keng rung động: "Đại ca ta sai ngươi tới kể chuyện xưa là sai ngươi kể cho có lệ như vậy với ta?"

Lão thái giám hình như hơi bất đắc dĩ, một hồi lâu mới thở dài nói: "Chung Quý Phi xác thật không phải do tiên đế ban chết, không những thế, nàng còn là bị tiểu Chung phi liên lụy."

Úc Phi chưa từng để tâm đến người này, có chút ngoài ý muốn, mê man nói: "Tiểu Chung phi?"

Lão thái giám gật đầu: "Tiểu Chung phi đã làm sai chuyện, không thể truyền ra, cho nên Thái Hậu……à không đúng, ngay lúc đó Hoàng Hậu, mới mượn tang sự của tiên đế mà liệu lý tỷ muội các nàng."

Úc Phi cứng họng: "Ta cũng chưa từng nghe nói qua tiểu Chung phi này, ta nhớ rõ……tiên đế đối với Chung Quý Phi còn xem như sủng ái, nhưng đối với tiểu Chung phi này thì vẫn luôn lạnh nhạt, nàng có thể làm sai chuyện gì?"

Lão thái giám nói: "Tiểu chung phi năm đó là theo Chung Quý Phi tiến cung, tuổi tác nàng còn nhỏ, lại không so kịp với mỹ mạo, tính nết nhu mì của Chung Quý Phi, cho nên tiên đế không để tâm đến nàng."

Úc Phi nói: "Cho nên? Nàng làm sai cái gì?"

Lão thái giám rũ mắt, thanh âm khàn khàn: "Mùa đông Thái Dụ năm 47, tiểu Chung phi…… mang thai."

Úc Phi không để ý đến ngày tháng, ngạc nhiên: "Mang thai? Chưa từng nghe qua, mang thai thì làm sao? Chẳng lẽ nàng không cẩn thận làm sẩy hài tử? Cũng không đúng, tội này cũng không đáng chết."

Lão thái giám lắc đầu, thanh âm càng nhẹ, "Mang thai tất nhiên không phải tội, tội là ở lúc ấy……tiên đế đã năm năm không ngủ cùng nàng."

Úc Phi sắc mặt đột biến.

Lão thái giám khụ hai tiếng, tiếp tục nói: "Bởi vì có tỷ tỷ là Chung Quý Phi, tiểu Chung phi ít ra vẫn có thể đi đi lại lại trước mặt tiên đế, nhưng tiên đế xác thật là đã rất nhiều năm không chạm qua nàng, tiểu chung phi phạm vào quy củ……làm ra chuyện đáng xấu hổ thế này, bị Thái Hậu biết được. Thái Hậu tất nhiên lưu nàng không được. Loại sự tình này sẽ làm tổn hại đến danh dự hoàng thất, không thể để lộ. Thái Hậu lại từ bi, không muốn liên lụy đến Ninh vương, nên giấu giếm cho tiểu Chung phi, sau đó mượn tang sự của tiên đế, ban cho các nàng một cái chết trong sạch."

Úc Phi hoa dung thất sắc, nghẹn ngào: "Nàng……Nàng điên rồi sao? Làm ra loại chuyện này? Không đúng, không đúng không đúng, tiểu Chung phi phạm quy củ, vì sao Chung Quý Phi cũng bị……"

"Nương nương." Lão thái giám ngắt lời nàng, chậm rãi nói, "Nếu Chung Quý Phi cùng tiểu Chung phi không chết, sợ là nương nương cũng không có được phú quý ngày hôm nay. Nương nương còn muốn truy vấn sao?"

“Thái Hậu mượn chuyện này để……hóa ra người thật sự sát mẫu lưu tử chính là Thái Hậu……” Úc Phi kinh hoảng thất thố, “Vậy……vậy sinh phụ của hài tử kia là ai? Thái Hậu cũng giết người nọ sao?”

Mí mắt lão thái giám hơi hơi nâng lên, không nói.

Úc Phi hãi hùng khiếp vía, “Cư nhiên lại có loại sự tình này, trách không được tỷ muội các nàng lại chết không minh bạch……”

Lão thái giám thấp giọng nói: “Tiên đế ngày đó muốn lập ấu, xác thật cũng nổi lên tâm tư muốn giết tỷ muội các nàng, cũng thử thăm dò Chung Quý Phi vài lần, nhưng cuối cùng cũng không thật sự động thủ.”

Tâm thần Úc Phi không yên, “Hóa ra là như thế này…… Thôi thôi, ta không muốn nghe, coi như ngươi chưa nói gì, ngươi mau đi đi.”

Lão thái giám gắng sức bò lên, Úc Phi lại vội vã nói: “Chậm đã, ngươi…… sau này có thể ta sẽ còn gọi ngươi lại đây, ngươi gọi là gì?”

Lão thái giám cong lưng: “Lão nô gọi là Thang Khâm.”

“Ừ, Thang Khâm, ta nhớ kỹ.” Úc Phi thất thần nói, “Ngươi đi đi, lúc đi cẩn thận một chút, đừng cho người khác thấy.”

Lão thái giám khom người đi rồi.

Úc Phi hoảng hồn, chỉ vừa bình tâm lại, ngồi một mình thật lâu, lại hối hận không nên hỏi những việc này. Nàng kêu cung nhân tới, sai nàng đi dặn dò Thang Khâm không cần nói cho Úc vương gia việc hôm nay.

Lòng Úc Phi tràn đầy hối hận, tựa người vào kháng trác, nghĩ lại lời Thang Khâm mới vừa nói, con ngươi chợt co rụt lại.

“Mùa đông Thái Dụ năm 47, tiểu Chung phi có thai.”

Sắc mặt Úc Phi trở nên trắng bệch, chỉ cảm thấy cả người bị rắn độc bò đầy lên.

Da đầu Úc Phi tê dại, thất thanh: “Kia chẳng phải là, hài tử kia còn không phải là……”

Tại biệt viện Úc vương phủ, Úc Xá đột nhiên bị một trận đau đầu.

“Làm sao vậy?”

Chung Uyển nhìn sang.

Úc Xá không để tâm, buông thoại bản trong tay xuống, "Nên ngủ rồi."

Màn đêm buông xuống, hai người cùng nằm trên giường ngủ.

Chung Uyển ngủ bên trong, Úc Xá ngủ bên ngoài, cũng chung giường với y. Giữa hai người là mấy bó dây thừng thật to.

Chung Uyển chỉ mặc một tầng áo trong hơi mỏng, cổ tay để ngoài chăn cọ cọ vào dây thừng, y bị làm cho ngứa mà gãi gãi, "Dây thừng này……Ngươi bỏ xuống dưới giường trước được không?"

Vừa mới nằm xuống, Úc Xá tất nhiên còn chưa ngủ, nhưng hắn cứ như là không nghe được gì, nhắm hai mắt, vẫn không nhúc nhích.

Chung Uyển suy nghĩ một chút, lại nói: "Thế tử, mấy ngày gần đây có chút tin đồn về ngươi, ngươi biết không?"

Vô nghĩa.

Úc Xá động một chút, vẫn không để ý tới Chung Uyển như cũ.

Chung Uyển dùng lời hay ý đẹp khuyên bảo: "Lời đồn truyền rất khó nghe, lúc đầu chỉ nói là ngươi sẽ đánh người, sẽ động thủ với người trong phòng, bây giờ đã thành……mấy lời nghe rất không lọt tai. Vậy mà giờ ngươi còn đem dây thừng đặt ở trên giường, ngày mai tin này mà truyền ra, thì thiên hạ nhất định tin ngươi thật sự có sở thích này!"

Úc Xá cầu còn không được.

"Lời hay mà ngươi lại không nghe." Chung Uyển lại gãi gãi cánh tay, cầm lấy dây thừng, nhỏ giọng thương lượng, "Trước tiên ta có thể đem cái này……"

Úc Xá rốt cuộc đã mở miệng, "Ngươi dám ném cái này xuống giường, ta lập tức thật sự trói ngươi lại."

Chung Uyển ngừng lại, thế nhưng lại do dự trong phút chốc, không biết nên thử hay không.

Hầu kết Chung Uyển giật giật, "Trói như thế nào?"

Úc Xá nhắm hai mắt, thanh âm bình tĩnh, "Hai tay trói chặt vào nhau, cột vào đầu giường. Hai chân tách

ra cột vào hai chân giường, trút hết xiêm y của ngươi, dùng một ít dược, đối đãi ngươi tới mức nhịn không được nữa mà khóc thành tiếng, cầu xin ta buông ngươi ra, sau đó……"

"Đừng, đừng nói nữa……" Chung Uyển vội ngắt lời Úc Xá, chật vật thì thầm, "Ngươi nói nữa thì ta lại thật sự muốn ném."

Úc Xá: "……"

Úc Xá hít sâu vài cái, kiềm nén nói: "Ngươi thích như vậy?"

Tâm Chung Uyển loạn thành một đống, "Tốt lắm, nghe rất tình thú."

Trong bóng đêm, Úc Xá nhìn Chung Uyển với ánh mắt khó tin.

Chung Uyển đợi nửa ngày cũng không thấy Úc Xá đáp lời, mệt mỏi nên ngủ mất.

Úc Xá trợn mắt, trong lòng một trận chấn động, trằn trọc không ngủ được.

Một canh giờ sau, ngữ khí Úc Xá giãy giụa: "Lúc trước, ta……ta chưa từng nghĩ là ngươi thích như vậy."

Chung Uyển mộng đẹp say sưa, bị Úc Xá đánh thức.

Chung Uyển mở mắt ra, mơ hồ nói: "Sao, làm sao vậy? Trời đã sáng sao?"

Dưới ánh trăng mờ ảo, Úc Xá ngồi dậy, sắc mặt phức tạp nhìn Chung Uyển, đột nhiên chất vấn, "Từ nhỏ ngươi cũng đọc sách thánh hiền lớn lên, vì sao lại thích như vậy?"

Trong mắt Chung Uyển hiện lên vẻ mờ mịt, cũng ngồi dậy theo, thanh âm còn hơi mang theo giọng mũi, "Ta thích cái gì? Trời chưa sáng a……"

Úc Xá tựa hồ như đang vô cùng bối rối, hắn khó hiểu nhìn Chung Uyển, nâng tay lên, lại buông xuống.

Úc Xá nhắm mắt lại, không biết là vẫn đang nói với Chung Uyển hay là nói với chính mình: "Thân mình ngươi không tốt, không được làm vậy."

Hai tròng mắt Chung Uyển thất thần: "Không được cái gì?"

Úc Xá nhìn Chung Uyển, trong mắt tựa hồ như đang xuất hiện ảo giác, hắn thấy mình thật sự đem Chung

Uyển trói lại trên giường, bức cho Chung Uyển khó nhịn cầu hắn……

"Thôi." Úc Xá nằm xuống, đưa lưng về phía Chung Uyển, thở ra một hơi, "Ngươi ngủ đi."

Chung Uyển chẳng hiểu ra sao, nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Sáng sớm hôm sau, Úc Xá đưa cho Chung Uyển vài tờ giấy.

Chung Uyển cúi đầu nhìn một cái……

Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh*.

"Chép mười lần, thanh tẩy ô uế trong lòng ngươi." Úc Xá một lời khó nói hết nhìn Chung Uyển một cái, "Lần sau tới thì mang theo."

**Bát Nhã Ba La Mật Đa Tâm Kinh: kinh phật đó =)))) Bài kinh này cũng chỉ 260 chữ, ngắn. Nếu bạn cũng muốn thanh tẩy ô uế trong lòng thì lên wiki đọc nhé =)))*

Lời editor:

Cung nhân bà Úc Phi khả nghi vcl….

Mùa đông tại Trung Quốc bắt đầu từ tháng 10, Úc Xá sinh tháng 7, coi như có thể là mang thai đúng khoảng chín tháng mười ngày, còn không thì quả thật có sinh non.

Danh sách tình nghi hại Úc Xá hiện tại:

Thái hậu

Úc Vương

Sử lão thái phó

Cung nhân bí ẩn ở trên =]]]]

47. Chương 47

Editor: Miri

Úc Phi đột nhiên biết được một bí mật động trời, vừa chấn kinh lại vừa sợ, màn đêm vừa buông xuống thì liền lên cơn sốt cao. Nàng vốn dĩ là loại người không giỏi thủ đoạn, từ khi Tuyên Quỳnh dọn ra khỏi cung, nàng cũng không còn ai có thể thương lượng cùng ở trong cung. Nàng sợ mình đoán sai, lại sợ cái lão thái giám kia quay về sẽ nói cho Úc Mộ Thành, vậy nên trời vừa tờ mờ sáng đã sai cung nhân kêu Thang Khâm tới.

"Ta hỏi một câu, ngươi đáp một câu." Úc Phi vốn là muốn cảnh cáo Thang Khâm, nhưng lại không chịu nổi tò mò, tận lực ổn định tâm thần, "Hài tử mà tiểu Chung phi mang thai kia, có phải, có phải là……"

Thang Khâm bị người thúc giục gọi tới, vội vàng chạy lại, tinh thần so với đêm qua kém hơn. Hắn gắng gượng tới đây, nghe vậy thì đôi mắt vẩn đục lóe lên một tia âm u.

Úc Phi thanh âm dồn dập: "Có phải là Úc…… Úc……"

Thang Khâm cung kính khom người, hành động nhẹ tới mức không ai thấy được lão đang làm gì.

"Quả nhiên." trong mắt Úc Phi hiện đầy vẻ chán ghét, "Ta đã sớm đoán được hắn là của Hoàng Thượng, nhưng không đoán được thân thế hắn lại dơ bẩn như vậy! Nhưng ta không rõ, tiểu Chung phi nàng……Nàng sao lại dám? Hoàng……sao lại dám?"

Thang Khâm đờ đẫn nghe, không nói lời nào.

Úc Phi khó có thể tin: "Nàng là phi tử thâm cung, dù không được sủng ái…… Không phải, càng không được sủng, thì càng không dám chạm vào các hoàng tử. Nàng sao lại biết……biết hắn?"

Thang Khâm rũ tay xuống, chậm chạp nói: "Chung gia ban đầu cũng rất ít qua lại với phủ Nhị hoàng tử, nhưng cố tình tiểu Chung phi ở khuê trung lại từng là thân hữu với Nhị hoàng tử phi. Sau khi Nhị hoàng tử phi được gả cho Nhị hoàng tử, tiểu Chung phi tất nhiên không ít lần tái kiến Nhị hoàng tử phi, sớm đã có qua lại với nhau. Nếu đã có qua lại, sợ là trước khi vào cung đã gặp qua Nhị hoàng tử."

Nhị hoàng tử được nhắc đến chính là Sùng An Đế, Úc Phi cứng họng: "Thế nhưng nếu là trước khi vào cung…… Nếu đã sớm có tình ý, vì sao không sớm dứt khoát gả cho Hoàng……gả cho Nhị hoàng tử?"

Thang Khâm tựa hồ như bị sự ngu xuẩn của Úc Phi làm cho nói không nên lời, lão trầm mặc một lát, khàn khàn nói: "Nương nương, Chung gia sớm cố ý đưa Chung quý phi vào cung, Chung gia làm sao dám cùng lúc gả đk hai tỷ muội, một người đưa vào cung, một người đưa vào phủ Nhị hoàng tử?"

Úc Phi lúc này mới phản ứng kịp, tức giận nói: "Ta bị chọc tức tới hồ đồ rồi."

"Hóa ra đã sớm quen biết……" Úc Phi thấp giọng, lời nói nhỏ nhẹ, "Chung quý phi đúng thật là bị chính muội muội của mình hại thảm, tiểu Chung phi vậy mà lại bị giấu đi. Bởi mới nói, năm ấy An Quốc trưởng công chúa ở hoàng lăng lâu như vậy, chẳng lẽ là đang mang thai Na Tra*! Hơn mười tháng mới đem hài tử ôm trở về, vậy……vậy tiểu Chung phi bây giờ còn sống hay không?"

**Na tra: Các bạn có thể dò google =)))) Một vị thần trong truyền thuyết Trung Quốc, mẹ Na Tra mang thai ba năm sáu tháng.*

Úc Phi tàn nhẫn: "Nếu nàng không chết thì tốt rồi! Nếu có thể đem sự tình đáng xấu hổ này thọc ra, ta xem Úc Xá còn có phần thắng không!"

Thang Khâm ngừng một chút, "……Có lẽ là được."

Trong lòng Úc Phi khẽ động, nhìn về phía Thang Khâm, "Ngươi biết nhiều chuyện như vậy, sợ là tâm phúc quan trọng của đại ca đi? Ngươi……ngươi có biết tiểu Chung phi còn sống hay chết không?"

Thang Khâm lắc đầu: "Xác thật không biết, bất quá……"

Úc Phi vội nói: "Bất quá cái gì?!"

Thang Khâm lại không nói.

Úc Phi cười lạnh: "Lão già, ngươi nghĩ kỹ một chút, tương lai nếu Quỳnh Nhi có thể kế vị, thì sẽ nghe lời mẫu thân của hắn nhiều hơn, hay là nghe cữu cữu nhiều hơn? Đại ca dù mánh khoé thông thiên cũng không quản được chuyện trong cung, sợ là sau này ngươi còn phải nhờ cậy ta một đường sống. Ngươi đừng hồ đồ phạm sai lầm. Nhân gia ngươi còn người thân thích sao?"

Thang Khâm hình như cũng có chút không cam lòng, thở dài nói: "Còn một đệ đệ."

Úc Phi nhướng mày: "Cũng là nội thị?"

Thang Khâm lắc đầu: "Là một tiểu quan tiền triều, phạm lỗi nên cáo lão về quê."

"Ngươi làm việc cho ta thật tốt, thì toàn gia của đệ đệ ngươi sẽ không có việc gì." Úc Phi lạnh lùng nói, "Nếu ngươi dám đem những việc này nói cho Úc vương gia, cái mạng nhỏ của đệ đệ ngươi cũng không giữ được!"

Chân Thang Khâm run lên, quỳ xuống.

Úc Phi thoáng buông tâm, "Về sau ta sai ngươi làm cái gì, ngươi liền làm cái đó, không thể nói cho Vương gia……Vậy ý ngươi mới vừa rồi là tiểu Chung phi có thể còn sống?"

Thang Khâm run rẩy nói: "Không biết, nhưng có để lại chút manh mối."

Khóe miệng Úc Phi cong lên, thoáng hiện một tia ý cười, cắn răng tàn nhẫn nói, "Nếu có thể tìm được, vậy tức là……"

Úc Phi ho hai tiếng, thấp giọng nói: "Ngươi đi trước đi, nhớ kỹ lời ta nói với ngươi, nếu ngươi vừa đi ra ngoài là lập tức tìm Úc vương gia, ây da……tức là không cần mạng đệ đệ của mình."

Thang Khâm lắc đầu: "Thần không dám."

"Về sau ta phân phó ngươi cái gì, ngươi liền làm cái đó, tương lai ngươi và đệ đệ cũng có không ít chỗ tốt." Úc Phi tự nhận mình đang ban ân huệ cho người khác, xua xua tay, "Đi đi."

Tại biệt viện Úc vương phủ.

Sau khi tiễn Chung Uyển về rồi, Phùng quản gia tới tìm Úc Xá, "Thế tử lại nói cái gì với Chung thiếu gia? Lúc Chung thiếu gia, thần sắc tựa hồ không đúng lắm."

Úc Xá nói: "Trong lòng y có quỷ, thần sắc đương nhiên không đúng lắm."

Phùng quản gia cứng họng: "Như thế nào không đúng?"

"Y……" Úc Xá khó mở miệng được, "Không có việc gì."

Phùng quản gia không dám hỏi nhiều, thấy Úc Xá cần mực viết liền tiến lên hầu hạ, nhẹ giọng nói: "Trong cung mới vừa truyền ra tin tức, Úc Phi nương nương bị bệnh."

Ánh mắt Úc Xá khẽ động.

Phùng quản gia nói: "Đêm qua đột nhiên bệnh, truyền thái y, chưa biết thế nào, cũng không phải đại sự gì. Nhưng Úc Phi nương nương nói không cần thỉnh an, chuyện này có hơi kỳ quái. Ngày thường phàm là có một tí đau đầu nhức óc thôi mà nàng tất nhiên sẽ làm ầm ĩ cho tất cả mọi người biết, khiến Ngũ điện hạ và Vương gia vào cung thỉnh an. Bây giờ thì lại không, còn cố ý nói cho phủ bên kia, chỉ là suy nhược một chút, không cần nhọc công."

"Bất thường tất có biến." Úc Xá nói, "Tra xét chưa?"

Phùng quản gia gật đầu: “Đã sai người đi tra xét, còn chưa có tin tức.”

Úc Xá híp mắt, ngón cái và ngón trỏ nhẹ nhàng siết bút, hơn nửa ngày không bỏ xuống.

Úc Xá thấp giọng nói: “Từ nhỏ Úc Phi và ta đã không thân cận, không diện kiến được mấy lần, cũng chưa nói được bao nhiêu câu. Trước kia ta ngu xuẩn, không hiểu sao cô mẫu lại không yêu thích ta, không hiểu sao cô mẫu lại không hòa thuận với mẫu thân, sau này mới minh bạch……”

Phùng quản gia sợ Úc Xá lại nghĩ tới chuyện gì không thoải mái, khàn khàn nói, “Phụ nhân chốn thâm cung thì biết cái gì, thế tử không cần để tâm tới nàng.”

“Không.” cổ tay Úc Xá nhẹ động, viết một chữ “Xá”, hỏi, “Nàng kiêng kị ta, ta từ nhỏ chỉ gặp nàng vài lần, không rõ lắm, chỉ là cảm thấy nàng cũng không phải dạng người khôn ngoan…… Ngươi cảm thấy sao?”

Phùng quản gia thản nhiên nói: “Đúng là không thông minh lắm, bằng không mấy năm nay cũng đã không đối chọi gay gắt với trưởng công chúa. Thế tử không biết đó thôi, trước kia, tuy hai người Úc Phi nương nương và công chúa là cô tẩu* nhưng lại rất hòa thuận, về sau thế tử sinh ra……Úc Phi nương nương cảm thấy trưởng công chúa đang mưu tính cho ngài, trong lòng nàng lại giấu không được chuyện. Nàng buông lời lạnh nhạt với công chúa, thâm tình ngoài mặt cũng không còn, trưởng công chúa tâm cao khí ngạo như vậy, sao có thể để yên cho nàng vô lễ? Cũng không còn kiên nhẫn, dần dần tình cảm phai nhạt.”

**Cô tẩu: em chồng và chị dâu.*

“Ta thích người không thông minh.” Úc Xá lại viết một chữ “Hựu”, “Ngươi nói xem……lần này giúp nàng một tay thì sao?”

Phùng quản gia nhìn Úc Xá từ trên xuống dưới, cứ như là lần đầu được thấy Úc Xá, trong mắt tựa kinh tựa hỉ, “Thế tử đây là có ý gì?”

Úc Xá không nhanh không chậm mà buông bút, “Làm sao vậy?”

“Không có gì không có gì.” Phùng quản gia cơ hồ còn muốn òa khóc ngập phòng, “Lần đầu lão thấy thế tử muốn tranh cái gì đó, lão nô có chút……thôi, không có việc gì, không có việc gì.”

Mấy ngày gần đây Úc Xá quả thật là càng ngày càng có nhân khí, Phùng quản gia nhất thời còn muốn thắp hương quỳ lạy ai đó, nhưng lại không biết nên thắp cho ai, rốt cuộc lung tung nghĩ hôm nào sẽ làm cho Chung Uyển một cái bài vị trường sinh đặt ở trong cung.

Úc Xá nhìn trên chữ trên giấy, ngẩng đầu cười với Phùng quản gia: “Ngươi đang vui vì ta rốt cuộc cũng có ý muốn tranh ngôi, đúng không?”

Phùng quản gia vội la lên: “Sao thế tử lại không giấu được lời nói trong lòng như vậy?! Đừng nói bừa, thế tử chỉ là, chỉ là muốn tranh cho mình một con đường sống mà thôi.”

Trong mắt Úc Xá có chút chưa hết ẩn ý, hắn không nhắc tới chuyện này nữa, đổi đề tài nói: “Ta không muốn đi kết giao với một phụ nhân, chỉ là bỗng nhớ tới một chuyện, cảm thấy ta phải tạ ơn nàng một câu.”

Phùng quản gia nói: “Cái gì?”

Úc Xá nói, “Năm ấy Tuyên Quỳnh bố trí cho nghệ nhân ngự xà lấy độc xà làm ta bị thương……là hảo tâm tư của nàng.”

Phùng quản gia hoảng sợ, Úc Xá nói: “Úc vương gia đi truy, sau khi tra rõ ngọn ngành thì còn cố ý vào cung căn dặn nàng.”

“Nàng không thông minh, lại còn sớm nổi sát tâm với ta, khiến mấy chuyện ta muốn làm thuận lợi hơn rất nhiều.” trong lòng Úc Xá đã có chủ ý, nói, “Chờ ngươi tra xét nàng rốt cuộc đang bị gì rồi nói sau.”

Phùng quản gia đáp ứng, bỗng nhiên nghĩ sang chuyện khác, “Thế tử, ngài có muốn quyết định dứt khoát với Chung thiếu gia không, cũng đã……”

Sắc mặt Úc Xá lập tức thay đổi, hắn lạnh lùng nhìn Phùng quản gia một cái: “Kín miệng một chút.”

Phùng quản gia vội nói: “Vâng vâng.”

Phùng quản gia sợ lại khiến Úc Xá phát bệnh, đổi đề tài nói: “Hôm qua Chung thiếu gia lại làm sai cái gì sao? Lúc y sắp ra khỏi phủ hình như thế tử còn phạt y chép cái gì, ta không nghe rõ.”

“Phạt y chép chút tâm kinh.” Nhắc đến Chung Uyển thì vẻ mặt Úc Xá dịu đi ngay, “Vốn muốn phạt y nặng hơn một chút, nhưng……”

Phùng quản gia chớp chớp mắt: “Nhưng cái gì?”

Úc Xá yên lặng nhìn chữ trên án thư, nói: “Hôm qua, khi y thân mật cùng ta, y bảo là….ta mắng y cũng không cần mắng quá khó nghe như vậy.”

Phùng quản gia không hiểu lắm, Úc Xá sầu muộn nói: “Ta đối xử với y không tốt chút nào.”

Phùng quản gia thầm nghĩ, giờ ngài mới biết sao?

Úc Xá nhắm mắt lại, không nhịn được lại cả giận nói: "Nhưng ta không ngờ y lại có mấy cái tật xấu đó! Không phạt y không được."

Phùng quản gia tò mò muốn chết, "Tật xấu gì?"

Úc Xá trầm mặc một lát, quả thật hắn cũng đang muốn tìm người tâm sự chút, mặc kệ nặng nhẹ mà xua xua tay: "Trước tiên đóng cửa sổ lại đã."

Phùng quản gia như gặp phải đại địch, nãy nói chuyện tranh ngôi còn không mảy may chú ý, ngược lại bây giờ lại mặt mày nghiêm trọng muốn đóng cửa sổ, rốt cuộc là đại sự nguy hiểm tính mạng tới mức nào!

Phùng quản gia đi đóng kín cửa sổ, quay trở lại nín thở nghe.

Môi Úc Xá giật giật, "Y lúc làm chuyện phòng the, có chút sở thích không tốt."

Mặt già Phùng quản gia đỏ lên, thanh âm còn nhỏ hơn Úc Xá: "Sở thích gì?"

"Y thích……" Úc Xá cố gắng tìm từ văn nhã, "Thích được đối xử tàn nhẫn, hung bạo trong phòng."

Mắt Phùng quản gia trợn trắng hoảng sợ.

Nhưng vẫn có chút không tưởng tượng được, Phùng quản gia mặt dày hỏi: "Thế tử không phải còn chưa làm gì với Chung thiếu gia sao, vậy ngài làm sao biết được?"

Úc Xá xoa xoa ấn đường, phiền lòng muốn chết: "Ta đương nhiên không chạm vào y, là chính miệng y nói!"

Phùng quản gia khiếp sợ: "Thật sự?"

Úc Xá thấp giọng nói, "Nửa đêm hôm qua, không biết từ chỗ nào mà y tìm được dây thừng, đặt ở trên giường. Đợi đêm đến, y cầm dây thừng rầm rì quấy nhiễu ta…… Muốn ta trói y, làm, làm, làm loại chuyện này với y."

Phùng quản gia: "……"

Phùng quản gia bày ra dáng vẻ cẩn thận nhắc nhở nói: "Thế tử, mấy cái kia tạm thời không nói, nhưng dây thừng kia không phải là ngài sai lão nô đi tìm sao?"

Úc Xá mặt mày quái dị, nhìn về phía Phùng quản gia, ánh mắt lóe lên vẻ không hiểu nổi, "Ta sai ngươi đi tìm dây thừng lúc nào?!"

Phùng quản gia hít ngược một hơi khí lạnh.

Phùng quản gia ở trong lòng xoa bóp cổ tay cho Chung Uyển. Mệnh của Chung Uyển thật sự không tốt chút nào, mỗi lần gặp nhau đều phải vội vội vàng vàng, lại còn phải đuổi kịp suy nghĩ Úc Xá mỗi khi phát bệnh, để y phải chịu chuyện dời hoa ghép cây* này, thật sự là quá oan uổng.

**Di hoa tiếp mộc - Dời hoa ghép cây: đổi trắng thay đen =))))*

"Y……" Úc Xá ráng chịu đựng cơn đau đầu phát tác, khó nhọc nói sảng, "Y nói rất tường tận, phải trói tay như thế nào, phải trói chân ra sao, y đều nói……Còn cọ cọ làm nũng, cầu ta đút y xuân dược, nói rất nhiều lời không nghe nổi."

Úc Xá cứ như chỉ nhắm mắt thôi là có thể nghĩ đến cảnh tượng kia, không thể nhịn được nữa mà mắng tục, "Con mẹ nó, ta thật là bị y bức đến phát bệnh!"

Phùng quản gia nhìn Úc Xá với ánh mắt thương hại. Lão không đành lòng nói cho Úc Xá là kỳ thật hắn đã phát bệnh một ngày một đêm, đến bây giờ còn chưa thanh tỉnh.

Úc Xá thất thần nói, "Mấy năm nay rốt cuộc là y bị làm sao vậy? Chẳng lẽ từ nhỏ đã thích như thế, chỉ là ta trước kia quá ngu xuẩn, không phát giác ra?"

Phùng quản gia căng da đầu nói: "Chắc từ xưa đã vậy."

"Đêm qua sau khi y ngủ, ta vất vả lắm mới được thanh tịnh trong chốc lát." Úc Xá lẩm bẩm, "Nhưng chỉ ngủ được một canh giờ thì y lại tỉnh, lại quấn lấy ta muốn……Ta đè nặng lửa giận trong lòng nói với y, thân mình y không tốt, không được làm như thế, vất vả lắm mới làm y ngủ lại."

Trong mắt Úc Xá hiện lên một tia run rẩy, vẻ mặt đầy băng sương: "Ta, lại, một, đêm, không, ngủ."

Phùng quản gia như đi trên băng mỏng, cố hết sức khuyên nhủ: "Nếu không thì bây giờ thế tử đi ngủ một chút?"

Úc Xá như bị đui bị điếc, nghiến răng, "Ngươi biết tối hôm qua ta phải nhịn nhục tới mức nào không? Y đúng là……không biết sống chết."

Phùng quản gia gật đầu như đang đảo tỏi: "Phải phải, Chung thiếu gia không biết sống chết."

"Ta vốn là muốn……" Úc Xá hít sâu một hơi, ngữ khí ung dung, "Ta chết rồi, Chung Uyển tìm người khác là được. Con đường phía trước của y còn dài đằng đẵng, còn rất nhiều năm có thể sống tự tại ung dung."

Phùng quản gia lo lắng: “Ngài sao lại nhắc tới chuyện này!”

“Nhưng mà!” Úc Xá cố gắng giữ tâm bình tĩnh, “Ta không hề biết y lại có cái sở thích này! Tương lai ta chôn dưới đất rồi, nếu vong linh còn nhìn được nghe được, biết y bị tân tình nhân trói trên đầu giường hằng đêm, ngày ngày chọc ghẹo bẻ tay giày vò y, ta sợ ta chết rồi cũng sẽ giận đến mức xốc quan tài lên đánh người kia một trận!”

Phùng quản gia trợn mắt há mồm nhìn Úc Xá, hết theo kịp suy nghĩ của hắn.

Sao lại còn……nói chuyện quỷ quỷ thần thần gì ở đây?

Phùng quản gia đập tay, lớn tiếng nói: “Cho nên thế tử không thể chết được!”

“Đúng thế.” Úc Xá xoa xoa thái dương nhíu lại đau đớn, “Ta đi ngủ một lát……”

Phùng quản gia tự mình dẫn Úc Xá vào phòng ngủ, hầu hạ hắn nằm xuống rồi chạy như bay trở về viện của mình, đề bút viết cho Chung Uyển một phong thư.

48. Chương 48

Editor: Miri

Bên này, Chung Uyển đã hồi phủ.

Chung Uyển trở về viện, đã thấy Lâm Tư đang ngồi trong phòng y.

Lâm Tư một thân phong trần mệt mỏi, tựa hồ cũng là vừa từ bên ngoài trở về. Chung Uyển đóng cửa lại, ngạc nhiên nói: “Ngươi vừa mới đi đâu về?”

Trong mắt Lâm Tư mang theo tơ máu, hẳn là một đêm không ngủ. Hắn khoa tay múa chân: Thay chủ nhân đi ra ngoài thành tìm Thang Minh, giúp hắn truyền tin cho ngươi.

Chung Uyển bật cười: “Vậy cũng không cần suốt đêm chạy đi, không tới nỗi gấp như vậy. Đưa tin cho ta rồi ngươi đi nghỉ ngơi trước đi….À phải rồi.”

Chung Uyển tiếp nhận tin Lâm Tư đưa cho y, trong mắt mang theo một chút ý cười chế nhạo, "Ngày hôm qua, sau khi Tuyên Cảnh tới phủ chúng ta tìm không ra ngươi, hắn liền đánh tới phủ Úc tiểu vương gia, cùng Úc Xá náo loạn một trận, còn nói là Úc Xá đã bắt nhốt ngươi."

Mắt Lâm Tư sáng lên, sau đó lại tối sầm, hắn xua xua tay, khoa tay múa chân: Suốt đêm qua ta ra khỏi thành truyền tin cho chủ tử ngươi là vì muốn trốn hắn.

Chung Uyển có tâm muốn giúp Lâm Tư, có điều về loại chuyện này thì chính y còn đang không biết giải quyết ra sao, gỡ càng rối hơn. Y không biết nên an ủi Lâm Tư thế nào, chỉ có thể nói: "Ta khuyên ngươi một câu."

Lâm Tư nhìn Chung Uyển.

"Đừng bởi vì trong lòng nhất thời luẩn quẩn mà cố tình chậm chạp kéo dài thời gian." Chung Uyển mỉm cười, "Cả đời người, nào có được bao nhiêu cái bảy năm."

Lâm Tư im lặng, hắn đến gần hai bước, khoa tay múa chân: Không nói chuyện này nữa, chủ tử xem tin trước đi, ta còn có chuyện nói.

Chung Uyển mở phong thư ra.

Thư của Thang Minh nói, lão ở trong cung còn người có thể sử dụng, là một lão thái giám, lúc trẻ có làm một hai việc nhỏ nhặt cho Úc Mộ Thành Úc vương gia. Hiện giờ tuổi tác hắn đã lớn, cũng sớm không còn được Úc vương gia nể trọng, chỉ là hắn chưa từng nhúng tay vào chuyện đại sự nào nên mới được bảo toàn mạng sống.Tuổi đã cao lại cũng không có quyền lực gì, chỉ thắng nhờ sống được lâu, ở trong cung còn có chút giao tình với người khác, người này có thể sở dụng bởi Chung Uyển.

Chung Uyển đọc nhanh như gió, xem xong liền thiêu ngay.

Chung Uyển nhìn ngọn lửa phừng lên, như đang suy tư gì.

Không biết vì sao, cái lão Thang Minh luôn đem lại cho y cảm giác có chút không đúng.

Y cũng cảm thấy rất kỳ quái, Thang Minh rõ ràng là người Sử lão thái phó để lại cho y, cũng là môn sinh của Sử lão thái phó, nhưng Chung Uyển lại không dám hoàn toàn tín nhiệm lão.

Chung Uyển nhìn về phía Lâm Tư: "Còn đứng làm cái gì? Ngồi xuống……ngươi muốn nói gì với ta?"

Lâm Tư ngồi xuống, cau mày, dùng thủ ngữ với Chung Uyển.

Lâm Tư hai lần thay Chung Uyển đi tìm Thang Minh, lần đầu còn sợ Thang Minh sẽ không tin mình, nên đã chuẩn bị sẵn một bụng lý do thoái thác. Hắn không ngờ Thang Minh gặp Lâm Tư thì vẫn dùng bộ dáng ôn hòa nghênh đón, cùng Lâm Tư uống trà nói chuyện phiếm. Thậm chí hắn còn biết một chút ngôn ngữ của người câm.

Lần đó Lâm Tư sốt ruột trở về thành, nên chỉ khoa tay múa chân nói vài câu, nói về mục đích trao đổi thư từ với Thang Minh xong rồi liền trở về thành. Hôm qua bởi vì sợ trở về đụng phải người của Tuyên Cảnh, Lâm Tư cố tình kéo dài thời gian, làm cho Thang Minh thuận thế cùng Lâm Tư nói chuyện một hồi lâu.

Thang Minh không nhanh không chậm hủy đi tin, lại không sốt ruột đọc, cười nhẹ nhànghỏi trước một câu: "Tiểu huynh đệ, trước kia ngươi cũng là người của Chung phủ đúng không?"

Lâm Tư gật đầu, khoa tay múa chân: Ta là hài tử của bà vú trông nom chủ tử.

Thang Minh cười gật đầu: "Ta nhớ rõ, năm đó Ninh vương gia hao tâm tổn lực, đi tìm ngươi và Quy Viễn đem về."

Lâm Tư khoa tay múa chân: Vương gia ngày đó chỉ tìm được chủ nhân, là chủ tử nhiều lần nói với Vương gia, Vương gia mới biết là còn có ta đang bên ngoài, mới đi tìm ta đem về.

Thang Minh như đang khắc sâu trong lòng, than thở: "Hóa ra Quy Viễn từ nhỏ đã như vậy, chỉ cần là người đứng bên cạnh y, y đều phải bảo hộ."

Lâm Tư gật đầu.

Thang Minh xem tin của Chung Uyển xong liền thiêu cháy, suy nghĩ một lát, sau lại lấy giấy bút tới. Lâm Tư cố ý quay người đi ra ngoài cửa đứng, cũng không tò mò.

Ước chừng tốn khoảng một nén nhang Thang Minh phơi khô vài tờ giấy viết thư, xếp gọn lại cất vào phong bì, cũng không dùng sáp để niêm phong, tùy ý đóng hờ rồi đưa cho Lâm Tư.

Lâm Tư tiếp nhận thư xong liền cất vào trong lòng ngực, muốn cáo từ, nhưng Thang Minh vội nói: "Không cần gấp, tiểu huynh đệ nghe ta một lời."

Lâm Tư gật đầu nghe.

Thang Minh thở dài, "Có chút lời……ta đã muốn nói với Quy Viễn lần trước, nhưng lại sợ tăng thêm phiền não cho y. Mấy ngày nay ta cân nhắc hết mấy phen, đến bây giờ còn không biết có nên nói hay không."

Lâm Tư nhíu mày, khoa tay múa chân: Vậy thỉnh đại nhân chỉ dạy cho y.

"Không cần xa lạ với ta như vậy." Thang Minh đau lòng than thở, "Quy Viễn không tín nhiệm ta, mấy ngày qua chắc cũng đã đem xuất thân của ta tra xét tường tận, vậy chắc ngươi cũng đã biết ngoại gia của ta là Chung phủ."

Lâm Tư cứng họng, khoa tay múa chân: Ta không biết.

Thang Minh nhìn kỹ thần sắc Lâm Tư, nhất thời không phân biệt ra Lâm Tư có phải đang giả vờ hay không, hắn lắc đầu cười, "Chung phủ nếu không xảy ra việc gì……thì chắc ngươi và Quy Viễn đã sớm quen biết ta, thôi, không nhắc tới chuyện này."

Thang Minh dẫn Lâm Tư trở về phòng mình, một lần nữa rót trà, "Lòng ta bị cọc án này đè nặng, cứ đắn đo không biết nên nói rõ chi gian khúc mắc này hay không, cơ hồ đã thành tật. Bây giờ gặp ngươi, thôi coi như lão già ta nói vài câu đùa giỡn. Ta nói cho ngươi, tự ngươi cân nhắc."

Lâm Tư nhíu mày, khoa tay múa chân: Ta chỉ là nô tài của chủ tử, không quan tâm chuyện khác.

Thang Minh ánh mắt đầy ẩn ý nhìn Lâm Tư một cái, cười hỏi: "Ngươi chỉ là nô tài? Thôi, coi như ta đang lẩm bẩm một mình, ta muốn hỏi Quy Viễn một chút, y bây giờ đang tiếp tay làm việc xấu, hao tâm tổn sức giúp Úc tiểu vương gia như thế, là muốn đạt được cái gì."

Lâm Tư khoa tay múa chân: Tất nhiên là muốn cứu Úc tiểu vương gia.

Thang Minh lại hỏi: "Cứu thế nào? Quy Viễn tâm tư thông thấu, lần trước hắn nghe ta kể chuyện trước kia, chắc lúc sau cũng đã rõ ràng mọi chuyện. Úc tiểu vương gia từ khi sinh ra đã là quân cờ trong tay kẻ khác, có thể sống đến bây giờ chỉ là bởi vì hắn còn hữu dụng đối với tất cả mọi người. Nếu hắn muốn sống lâu trăm tuổi thì chỉ có một đường ra duy nhất, chính là……"

Thang Minh nhìn về phía Lâm Tư: "Lâm Tư……Mấy năm nay ngươi được Tứ hoàng tử che chở đúng không?"

Lâm Tư không ngờ Thang Minh lại đột nhiên hỏi chuyện của mình, hắn đề phòng nhìn Thang Minh, cũng không trả lời.

Thang Minh thở dài: "Tương lai nếu Úc tiểu vương gia kế vị, Tứ hoàng tử sẽ thế nào? Hai vị này tựa hồ đã sớm xung khắc như nước với lửa rồi đi? Mấy năm nay, vô số người đã hãm hại Úc tiểu vương gia, ngươi đừng nói với ta là Tứ hoàng tử không hề nhúng tay vào dù chỉ một phần."

Trong mắt Lâm Tư khẽ động.

Thang Minh thở dài: "Đúng thế, ta biết Quy Viễn và Tứ hoàng tử có chút cựu hữu chi giao, tương lai tất sẽ vì tình nghĩa xưa mà lo chu toàn cho Tứ hoàng tử. Nhưng Tứ hoàng tử thật sự chống đỡ được sao? Úc tiểu vương gia là tư sinh tử của Hoàng Thượng, nếu hắn kế vị, chẳng lẽ lại chịu để yên cho mấy kháng tử

danh chính ngôn thuận này? Ta cân nhắc tới lui, cảm thấy đây vẫn là một nước tử kì*, nếu lại có người có thể……"

**tử kì: nước cờ chết.*

Lâm Tư giả vờ hoảng hốt*:* Ngươi biết Úc tiểu vương gia là nhi tử Hoàng Thượng?

Thang Minh so với Lâm Tư còn có phần kinh hãi hơn: "Ta đã kể hết cho Quy Viễn, y không nói với ngươi?"

Thang Minh lập tức ho khan, run như cầy sấy, Lâm Tư vội tiến lên vỗ vỗ cho lão, Thang Minh thở hổn hển nửa ngày, thở dài: "Ta phạm sai lầm lớn rồi! Ngươi……"

Con ngươi Lâm Tư hơi hơi khẽ động, giơ tay ở trên bàn viết: Ta giả vờ không biết là được.

Thang Minh hối hận không thôi, nhất thời không biết nên nói cái gì cho phải, gật đầu tiễn Lâm Tư đi.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Chuyện là vậy đấy, hoặc là tại ta đa tâm xuyên tạc hảo ý của lão, hoặc là……

Chung Uyển nói: "Hoặc là Thang Minh cố ý, muốn chôn một cây châm giữa chúng ta."

Chung Uyển nhìn về phía Lâm Tư, không cần nói một lời thừa thãi nào. Hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, dù bây giờ có bị ai bày mưu ly gián, cũng sẽ không nghi ngờ tính kế nhau.

"Thang Minh nói nghe rất chu toàn, nếu là ấn lẽ thường bảo ngươi đừng nói cho ta này kia, trong lòng ngươi cũng sẽ sinh cảnh giác. Lão có thể thừa dịp hư mà vào, vươn tay cắm tại chỗ Tuyên Cảnh một cái cọc, vậy là lập tức có một người thân trong phủ Tứ hoàng tử." Chung Uyển nhàn nhạt nói, "Dù ngươi có nói với ta……thì cũng có thể biện bạch là lão đang lo lắng cho tương lai chúng ta không được lưỡng toàn."

Lâm Tư hỏi Chung Uyển, trong mắt hiện lên một mạt sát ý: Phải xử lý lão sao?

Chung Uyển bối rối nhìn Lâm Tư một cái, "Ngươi học được tật xấu này từ Tuyên Cảnh à? Ngươi biết hôm qua Tuyên Cảnh đã tới biệt viện Úc vương phủ với dáng vẻ nào không?"

"Là cầm một cái gậy gỗ đó. Lần đầu ta thấy một hoàng tử xách theo gậy gỗ đi tranh ngôi. Thật luôn, nếu hắn ngày nào đó một gậy gõ chết Úc……Bậy bậy!" Chung Uyển tát nhẹ mình một cái, "Nếu hắn ngày nào đó nhờ một gậy gõ chết Tuyên Quỳnh mà đạt được Thái Tử chi vị, ta thề không nói hai lời, lập tức thăng thiên làm thần."

Lâm Tư ngượng ngùng.

Chung Uyển nhắm mắt lại, đem lời Lâm Tư mới vừa "Nói" lẩm nhẩm trong đầu lại một lần, nhẹ giọng nói: "Thang Minh rốt cuộc muốn làm cái gì……"

Lâm Tư chớp chớp mắt, hoang mang nhìn Chung Uyển.

"Chung phủ là ngoại gia của lão, tuy rằng không biết vị Chung phu nhân kia là ai, nhưng phỏng chừng không phải là loại nhà nhánh nhỏ nhoi như ta. Rất có khả năng lão có quan hệ thân thích với Ninh Vương." Chung Uyển thấp giọng nói, "Lão có thể đang thật lòng muốn tương trợ ta, nhưng đối với Úc Xá thì không, hiện tại có vẻ lão đang muốn thấy Úc Xá và Tuyên Cảnh tương tàn lẫn nhau……Vậy thì lão muốn ai thượng vị?"

Lâm Tư cứng họng, khoa tay múa chân:Lão hồ đồ rồi sao? Vì cái gì lại muốn bán mạng cho Tuyên Quỳnh?

Chung Uyển bật cười: "Đương nhiên không phải, trong xương cốt Tuyên Quỳnh có huyết mạch của Úc gia, hẳn là kẻ Thang Minh chán ghét nhất."

Lâm Tư mờ mịt: Vậy còn có ai?

Chung Uyển môi giật giật, chỉ nói chuyện, không ra tiếng.

Lâm Tư đọc môi ngữ, hoảng sợ.

Tuyên Thụy.

Lâm Tư đứng lên, ở trong phòng đi lại một vòng, nôn nóng khoa tay múa chân với Chung Uyển: Chúng ta không muốn sống, tương lai không thành công thì cũng xả thân bỏ mình. Ta mệnh tiện, chết thì chết, nhưng Tuyên Thụy là nhi tử trưởng thành duy nhất của Ninh Vương, ngần ấy năm vất vả lắm mới tránh thoát thị phi, không thể lại để hắn rơi vào chiến loạn tranh trữ! Nếu Tuyên Cảnh bọn họ biết Tuyên Thụy có tâm tư này, tất nhiên sẽ muốn ăn sống hắn!

Chung Uyển cũng không nói lời nào. Y và Lâm Tư giống nhau, cam nguyện bước trên con đường cửu tử nhất sinh này, nhưng không một chút nào muốn kéo hài tử của Ninh vương chết theo mình.

Chung Uyển lấy giấy bút ra viết: Thang Minh chắc là cũng đủ tự tin mới cảm thấy có thể tương trợ Tuyên Thụy tranh chấp một phen…. Rốt cuộc sư huynh này của ta có lai lịch thế nào?

Lâm Tư thủ ngữ: Không biết, nhưng ngươi xác định là lão muốn nâng đỡ Tuyên Thụy?

Chung Uyển nhìn về phía Lâm Tư, viết: Ngươi dám đánh cược với ta không? Ta đoán người của lão đã tìm được Tuyên Thụy.

Lâm Tư hoảng sợ.

Chung Uyển thở một hơi dài: "Sai một nước cờ……Ta tốn biết bao tâm tư mới đưa Tuyên Thụy trở về được, ngàn tính vạn tính, không ngờ đã có kẻ khác chờ sẵn ngay đây."

Lâm Tư sốt ruột khoa tay múa chân: Sao có thể trách ngươi được? Nhờ ngươi mà hắn mới sớm hồi Kiềm An, tránh được tai hoạ. Vả lại chưa chắc chuyện đã như vậy, này không phải mới chỉ là suy đoán của ngươi sao?

Lâm Tư chần chờ hạ tay xuống, Chung Uyển tâm tư hơn người, chuyện y suy đoán, mười phần thì hết tám, chín phần thành sự thật.

Chung Uyển thấp giọng nói: "Cái tốt không linh, cái xấu linh. Giờ chỉ biết cầu nguyện là Tuyên Thụy tin ta, cầu nguyện cho hắn nhát gan sợ phiền phức, dù Thang Minh có hứa hẹn cái gì cũng sẽ không động tâm."

Lâm Tư không hiểu ý của Chung Uyển, khoa tay múa chân: Tuyên Thụy không phải là thập phần tín nhiệm ngươi sao?

Chung Uyển trầm mặc một lát, "……chỉ hy vọng là vậy."

Hy vọng.

Lâm Tư nhìn Chung Uyển, trong lòng nhất thời có ngàn ngọn sóng chực tuôn trào, trái tim Chung Uyển cư nhiên đã trở nên nguội lạnh.

"Thôi khoan nói cái này." Tia buồn bã trong mắt Chung Uyển lóe lên rồi nhanh chóng vụt tắt, thần sắc lại như bình thường, "Thang Minh cố ý châm ngòi ly gián chúng ta, ngươi cũng chuẩn bị theo ý lão mà châm ngòi, ta, ta……"

Chung Uyển theo bản năng đứng lên, "Ta……"

Lâm Tư thủ ngữ: "Cái gì?"

"Trước tiên ta phải bảo đảm Tuyên Thụy không xảy ra chuyện gì." Chung Uyển hạ giọng, "Thang Minh không thể tùy tiện xé rách da mặt mà giấu hắn ngay ở đây……"

Chung Uyển thấp giọng nói: "Thang Minh không thể tin được, cũng đúng là đang tính kế ta, nhưng ta vẫn cảm thấy… ít nhất lão không đến mức tàn nhẫn đối với ta. Lão là người thái phó để lại cho ta, không nên là loại người chỉ vì tư dục bản thân mà quấy loạn mưa gió."

Lâm Tư không thể hiện thái độ gì, nhưng khoa tay múa chân nói: Còn có thể dùng đến lão.

Chung Uyển gật đầu: "Ta phái người hồi Kiềm An nhìn một chút, ngươi nghỉ ngơi trước đi."

Lâm Tư đáp ứng. Hắn vừa mới đi xong, tôi tớ bên ngoài lại dâng một phong thư lên, nói là quản gia biệt viện Úc vương phủ đưa tới.

Trong lòng Chung Uyển tự nhiên cảm thấy bất an.

Mình vừa hồi phủ chưa bao lâu, Phùng quản gia có thể còn cái gì muốn nói chứ?

Úc Xá đã xảy ra chuyện?

Sử lão thái phó để lại cho y một thân sư huynh đầy toan tính, còn đang không biết Tuyên Thụy ngoài Kiềm An xa xôi có bị mê hoặc hay không……Nếu bây giờ Úc Xá lại muốn gây loạn tìm đường chết, Chung Uyển sợ chính mình cũng sẽ phát điên.

Chung Uyển hít sâu một hơi, thôi, sớm chết sớm siêu sinh, mở phong thư ra ——

Sau một nén nhang.

"Tử Hựu thật đúng là……" Chung Uyển mắt nổi đầy sao, "Sẽ không bao giờ làm ta thất vọng……"

Lúc các hoàng tử còn niên thiếu, trải qua năm tháng yên bình không tranh không đoạt, thì tiểu Úc Tử Hựu lại làm đủ chuyện kinh thiên động địa, đằng vân giá vũ không từ bất cứ việc xấu nào, khiến ai ai cũng cảm thấy hắn đang có tâm muốn tranh ngôi.

Hiện tại, các hoàng tử khác đều đã trưởng thành, bắt đầu lục đục với nhau tranh quyền đoạt lợi. Úc Xá lại như không còn một chút hứng thú với thế sự, đem hết tinh lực đổ vào mấy quyển thoại bản đoạn tụ, vất vả lắm mới sinh ra ý niệm muốn tranh đoạt, cư nhiên lại là vì……vì……

Chung Uyển nắm nhẹ tờ thư một phen, bị chọc tới mức thanh âm phát run: "Con mẹ nó, ai cần hắn vì ta không bị người khác trói trên giường mà đi tranh ngôi!"

49. Chương 49

Editor: Miri

Chung Uyển lấy thư ra nhìn một lần nữa, thở dài.

Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh, Úc Xá……Bây giờ rất có thể sẽ lại thêm một Tuyên Thụy.

Chuyện cấp bách nhất bây giờ chính là phái người tới xem bên Tuyên Thụy tình huống thế nào rồi.

Chung Uyển vò thư, hồi tưởng lại kĩ càng từ lúc nhập kinh tới giờ đã làm gì đi đâu……

Rốt cuộc Thang Minh bắt đầu nhúng tay từ khi nào?

Lão biết mình khuynh tâm với Úc Xá, biết mình sau khi đã hoàn toàn an tâm thì sẽ thoát ly khỏi Kiềm An vương phủ đi tương trợ cho Úc Xá, cũng biết mình nhập kinh chỉ có một tâm niệm là muốn đưa mấy hài tử của Ninh Vương về Kiềm An.

Tam hoàng tử Tuyên Cẩn chết bệnh là một biến số, cho nên y mới tiễn Tuyên Thụy đi trước, nhưng cái biến số này đối với Thang Minh mà nói thì cũng không đau không ngứa, thứ lão muốn chỉ là tách y và Tuyên Thụy ra.

Thang Minh chỉ mới vừa gặp Lâm Tư, chỉ thấy qua hai lần, vậy mà suýt nữa làm Lâm Tư nổi lên hiềm khích với y, vậy thì lão sẽ ly gián Tuyên Thụy và y như thế nào?

Tuyên Thụy là một tên nhát gan, vậy Thang Minh sẽ dùng cách gì để kích động hắn tranh ngôi?

Chung Uyển âm thầm kinh hãi, nếu chỉ là trùng hợp thì thôi, nhưng nếu Thang Minh đã bắt đầu mưu tính kể từ khi y vừa nhập kinh, khống chế tất cả mọi chuyện xảy ra, vậy thì người này cũng quá lợi hại.

Không những lợi hại mà còn có dã tâm lớn. Tuyên Thụy là chất tử của Sùng An Đế, muốn hắn kế vị thì ít nhất phải đem Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh đi giết sạch trước. Lão lấy đâu ra tự tin như vậy?

Chuyện khó như vậy, chỉ cần một chuyện không may, thì cái mạng nhỏ của Tuyên Thụy cũng mất……

Chung Uyển thiêu rụi thư trong tay, đứng dậy kêu một gia tướng tâm phúc trong phủ tới, dặn dò gã thế này thế kia, sai gã hôm nay lập tức đi Kiềm An.

Chung Uyển đã diễn thì phải diễn tới cuối, hôm sau lại tự mình đi tới chỗ Thang Minh một chuyến, đợi Thang Minh hỏi y vì sao không tiếp tục phái Lâm Tư tới nữa thì mặt y giả vờ khó coi, thấp giọng nói dù sao tự y đi thì cũng an toàn hơn.

Nếu Lâm Tư đã nổi lên hiềm khích với y, thì phản ứng y đang làm này nhất định gãi đúng chỗ ngứa của lão.

Nhưng Thang Minh nghe vậy thì thần sắc vẫn như thường, tự nhiên lại khiến cho Chung Uyển hoài nghi có phải y đang suy nghĩ quá nhiều hay không.

Vô luận thế nào, nếu Thang Minh có tâm muốn châm ngòi, thì chắc chắn lão đang mở cờ trong bụng, nghĩ mình đã thành công.

Chung Uyển không định vạch trần lão lần này.

Lăn lộn cả ngày, sau khi Chung Uyển hồi phủ thì cả người nhức mỏi, y uống ngụm trà, nhắm mắt lại. Y cố gắng nhớ kĩ lại từng câu từng chữ đã nói với Thang Minh.

Thang Minh quả thật rất thông minh, nói chuyện làm việc cơ hồ đều tích thủy bất lậu, nhưng Chung Uyển đã xác định được rằng mình đã hoài nghi đúng người, sư huynh này của y đúng là đang ở trong tối tương trợ cho Tuyên Thụy.

Nhưng có một chút chuyện Chung Uyển vẫn không nghĩ ra, rốt cuộc lão muốn nói thế nào để thuyết phục Tuyên Thụy?

Này còn không phải là đang ép thỏ ăn thịt sao?

Chung Uyển trầm tư suy nghĩ kĩ càng, cửa lại bị bên ngoài đẩy vào.

Là Tuyên Từ Tâm.

"Đã về rồi?" Tuyên Từ Tâm đã sớm quen với chuyện Chung Uyển ngày ngày chạy ra ngoài, nàng đoán Chung Uyển là muốn đi thân mật với người trong lòng, ngượng ngùng không dám hỏi nhiều, giả vờ không biết nói, "Sáng nay sau khi huynh đi rồi, có người tới phủ tìm huynh. Tuyên Du thay huynh đuổi rồi, nhưng sợ sẽ làm chậm trễ chuyện của huynh nên hắn có hỏi tên người nọ."

Chung Uyển cười: "Tứ hoàng tử lại tới nữa sao?"

"Không phải." Tuyên Từ Tâm nói, "Hắn nói là người quen cũ của ngươi, gọi là……phải rồi, là Sử Hoành."

Sử hoành, nhi tử của Sử lão thái phó.

Chung Uyển kinh ngạc.

Khi Ninh vương vừa qua đời, Chung Uyển bị Úc Xá mua đi, có lần hai người ra ngoài gặp được Sử Hoành. Chung Uyển bị hắn mắng bằng những câu cẩu huyết lâm đầu, vang vảng trong đầu y. Chung Uyển vẫn còn nhớ rõ rành mạch.

Tuyên Từ Tâm nói: "Tuyên Du ngây ngốc, bảo người đi thì người cũng đi rồi, cũng không lưu người nọ ở lại dùng thiện, chẳng lẽ là cựu giao quan trọng của huynh? Chậm trễ……"

"Là tiểu nhi tử của lão sư ta, hai năm trước vào Ngự Sử Đài, cũng coi như hợp với hắn…… Cựu giao thì cựu giao, nhưng hắn với ta thật sự không thể nói là thân thiết." Chung Uyển bật cười, "Ta trở về lâu như vậy rồi, vẫn còn sợ hắn đuổi đánh ta nên cũng chưa dám đi bái kiến hắn, thật ra……hắn chán ghét ta muốn chết, tới phủ ta làm cái gì?"

Tuyên Từ Tâm lắc đầu: "Không biết, bất quá huynh yên tâm, cũng không thật sự khiến hắn trễ nải việc mình. Sau khi Nghiêm quản gia đi rồi, quản sự tiểu các mỗi khi thấy ai mặc quan phục thì đều coi như là Thừa tướng mà nịnh hót chiêu đãi, Tuyên Du cũng vội chạy ra nói chuyện với hắn, chỉ là hắn vừa nghe nói huynh không ở đây thì lập tức đi mất……Ngày mai huynh đi bái kiến hắn?"

Chung Uyển không có tâm tư nào mà đi gặp cái con mọt sách kia, "Thôi……Ta cũng không có gì để nói với hắn, tặng chút đồ vật cũng được, đừng quá cao sang, có tâm ý là được. Thanh danh ta không tốt, đừng để người khác có dịp bàn tán về phủ của lão sư ta."

Tuyên Từ Tâm không vui: "Thanh danh huynh tại sao không tốt?"

"Ta……" Chung Uyển cười, "Không có việc gì, ngày hôm qua còn có chuyện gì sao?"

Tuyên Từ Tâm nói: "Không có, muội đi an bài người tới Sử phủ đây."

Tuyên Từ Tâm từ viện của Chung Uyển đi ra xong liền sai người chuẩn bị một phần lễ tặng tới Sử phủ. Nàng nghĩ Chung Uyển đang muốn lưu tại trong kinh, bằng hữu càng nhiều càng tốt, lúc nghĩ danh sách lễ vật cũng cố ý lấy chút phần bạc riêng của Tuyên Du để qua cho Chung Uyển, nghĩ muốn khiến cho người nọ phải nhận ân tình của Chung Uyển, sau này y quay về sẽ chiếu ứng y nhiều hơn.

Hảo tâm làm chuyện xấu.

Hôm sau.

"Ha ha ha ha……" Tuyên Quỳnh lắc đầu cười to, "Chung Uyển đúng thật là không sợ chết, Sử Hoành chân trước vừa nghe có người tố cáo tri châu của Kiềm An hối lộ Kiềm An Vương, rồi chuyện Kiềm An vương hay lui tới cùng các quan viên địa phương, y chân sau lại tiến một phần lễ tới tặng Sử Hoành, ha ha ha…….không phải y phát điên rồi chứ?"

Úc Phi cười, cúi đầu uống trà.

Từ khi Tuyên Quỳnh vì Chung Uyển mà đắc tội Úc Xá, sau khi bị Úc Xá đẩy xuống nước thì liên tục gặp xui xẻo, nhiều ngày liền không phải bị tính kế thì chính là bị khiển trách, tức tới suýt nữa sinh bệnh, nhiều ngày trôi qua như vậy rốt cuộc cũng thở được một hơi thoải mái, vừa nhận được tin tức thì sung sướng, vội vàng vào cung tìm Úc Phi.

"Ta đã sớm nói với ngươi rồi, đừng lỗ mãng, vi nương có an bài cả rồi." Úc Phi buông chén trà, trong mắt chợt lóe một tia lạnh lùng, "Cái tên Chung Uyển kia……ta nghe nói y với Úc Xá câu kết làm bậy, làm nhiều chuyện không minh bạch. A, lần trước Úc Xá đẩy ngươi xuống nước, nhất định hơn nửa chính là chủ ý của y. Ta đã sớm muốn xử lý y, cố tình cữu cữu của ngươi lại ngăn ta lại."

Tuyên Quỳnh đối với Úc Mộ Thành vừa kính lại vừa sợ, nghe xong lời này chần chờ một chút, thấp giọng nói: "Cữu cữu không cho chúng ta đấu với Úc Xá, nếu cữu cữu biết, thì có khi nào, có khi nào sẽ……"

"Sẽ không." Úc Phi bình yên nói, "Kẻ qua lại nhiều lần với quan viên đất phong là tên Kiềm An Vương xui xẻo kia, người đưa hối lộ là quan viên địa phương, nhận hối lộ chính là Chung Uyển, người vạch trần chuyện này là Sử Hoành, từ đầu tới đuôi có liên quan gì tới chúng ta?"

Tuyên Quỳnh suy nghĩ một chút, cười: "Đúng đúng đúng, ai cha……mẫu phi sao lại tra ra được chuyện này, còn lưu lại chứng cứ?"

Úc Phi chỉ cười không nói, không chịu nổi Tuyên Quỳnh thúc giục truy vấn, chỉ phải thấp giọng nói: "Kỳ thật vẫn là dựa vào cữu cữu của ngươi."

Tuyên Quỳnh không rõ: "Không phải mẫu phi vừa mới nói cữu cữu sẽ không biết sao?"

"Hắn không biết." Úc Phi hừ cười một tiếng, "Hắn hiện tại còn không biết là người của hắn đã đầu phục ta."

Úc Phi đem chuyện Thang Khâm nói với Tuyên Quỳnh, thì thầm: "Lão thái giám này biết không ít chuyện, lại còn rất nhát gan, hù dọa hắn vài câu thì sai hắn cái gì hắn liền làm cái đó, ta nói ta muốn giết Chung Uyển……hắn lập tức nói cho ta mấy chuyện này, còn nhờ được nhân thủ của cữu cữu ngươi tra được nhân chứng vật chứng, chỉ tốn hai ngày sức lực đã vạch trần chuyện này, tố cáo lên Ngự Sử Đài."

Úc Phi thích ý dựa vào gối mềm, cười lạnh, "Cữu cữu ngươi quả thật lợi hại, vậy mà ta ban đầu còn cho rằng hắn thật sự bị An Quốc trưởng công chúa bài trí thành một cái quả hồng mềm, không ngờ hắn lại âm thầm dưỡng nhiều người như vậy, còn đều rất hữu dụng…… Đáng tiếc, hắn có lợi hại tới đâu cũng không thể canh chừng người của mình mọi lúc mọi nơi, đặc biệt là người trong cung."

Tuyên Quỳnh đại hỉ, vội thúc giục Úc Phi cho hắn gặp Thang Khâm. Úc Phi không thông minh lắm, nhưng nàng vẫn là có chút biết thân biết phận, cũng biết Tuyên Quỳnh còn không kiên nhẫn bằng mình. Nàng sợ hắn biết quá nhiều chuyện xấu xa của tiền triều thì lại xảy ra biến cố, nhíu mày nói: "Ngươi mà gặp hắn, rút dây động rừng khiến cữu cữu ngươi biết thì làm sao? Đến lúc đó hắn cho một chén độc dược lấy mạng lão thái giám kia, chúng ta lại biến thành kẻ mù."

Tuyên Quỳnh vô pháp, chỉ biết nghe theo.

"Cứ cho ngươi xả giận trước đã." Úc Phi cười dịu dàng với nhi tử, "Khoan nhắc tới mấy chuyện khác, chỉ cần mấy quan viên địa phương kia thú nhận đã hối lộ, thì đã có thể lột da Chung Uyển rồi."

Tuyên Quỳnh cũng nở nụ cười, "Vậy còn Kiềm An vương đâu?"

Úc Phi dửng dưng nói: "Ai biết hắn sẽ phải chịu tội gì, mấy kẻ không quan trọng đừng để ý đến."

Tuyên Quỳnh cũng nghĩ thế, cười nói: "Bây giờ Chung Uyển bị nhốt vào ngục, ta có thể đi gặp y sao?"

"Ngươi đúng là tật xấu khó bỏ." Úc Phi nhíu mày, "Ngươi gặp y làm cái gì?! Ta đều nghe nói, thanh danh của y bây giờ vô cùng kém. Ngươi còn chưa có thú thân, đừng dính líu tới loại người này, nếu bực y……thì chờ tới khi y bị bắt giữ rồi, dặn dò thuộc hạ, lúc y ở trong ngục thì cho y ăn chút đau khổ là được."

Úc Phi ngồi thẳng lên, nhíu mày dặn dò: "Bất quá chờ y ra công đường một lần rồi hãy động thủ! Đừng lập tức làm cho y máu me nhầy nhụa, người mù cũng nhìn ra được."

"Cái này ta đương nhiên biết." Tuyên Quỳnh cười, "Chỉ chờ y qua công đường một lần, có bị thương gì cũng đều có thể đổ cho người dụng hình với y."

"Không ngờ y cư nhiên lại dám tặng lễ cho Sử Hoành." Úc Phi nhịn không được nở nụ cười, "Thật đúng là thần tiên cũng cứu không nổi y, ngày mai lâm triều sẽ thú vị đây."

Tuyên Quỳnh vui sướng đập bàn một cái, "Giờ này ngày mai, ta sai người treo y lên đánh!"

Hôm sau.

Chung Uyển mới sáng sớm ra đã hắt xì một cái, bị Tuyên Từ Tâm rót một bụng đầy canh gừng.

"Ta quả thật không phải bị phong hàn, tám phần là có người đang nói bậy sau lưng ta……" Chung Uyển cười khổ, "Canh gừng này ai nấu? Một chút đường cũng không bỏ."

"Muội nấu." Tuyên Từ Tâm nhíu mày, "Rõ ràng là huynh bị phong hàn, hôm nay huynh không được ra cửa nữa! Ngoan ngoãn uống một nồi canh gừng, nằm ngốc một ngày là sẽ tốt lên."

Chung Uyển thật sự uống không nổi nữa, "Nếu ta thật là bị phong hàn, muội ở lại đây làm cái gì? Bị ta lây thì biết làm sao? Đi đi……"

“Mấy năm nay muội không sinh bệnh lấy một lần, muội sợ huynh sao?” Tuyên Từ Tâm dầu muối không ăn, “Uống! Bị bệnh còn không thành thật.”

Hai người giằng co nhau, bên ngoài cũng cãi cọ ầm ĩ, Chung Uyển trong viện ngồi gần đại môn nhất, y đứng dậy, “Ngươi hồi hậu viện, ta đi xem một chút.”

Tuyên Từ Tâm không muốn, cũng không thể lộ diện, chỉ có thể trốn đi.

Bên ngoài, một gia phó nghiêng ngả lảo đảo nhào vào viện Chung Uyển, té ngã một cái, sau đó vội bò dậy, đầu lưỡi run rẩy: “Đại đại đại đại……”

Chung Uyển ra đón lấy gã, “Đại cái gì?”

“Ngoài, bên ngoài có quân lính tới……nói muốn bắt thiếu gia.” Gia phó sợ tới mức nói lắp, “Nói thiếu gia……đã phạm tội!”

Chung Uyển mày hơi hơi nhíu lại: “Ta phạm tội gì?”

Gia phó sợ hãi nói: “Xúi giục Vương gia tư giao với quan viên đất phong, có ý đồ bất minh, nhận hối lộ, còn có……còn có……”

Sắc mặt Chung Uyển trắng bệch, hình như gia phó lúc sau còn nói cái gì, nhưng y đều không nghe thấy.

Câu đố làm y đau đầu nhức óc mấy ngày nay rốt cuộc cũng có lời giải, trong đầu Chung Uyển lóe lên một đạo bạch quan, làm cho sương mù dày đặc, hỗn độn triền miên trong nháy mắt tản ra.

Vì sao Thang Minh lại tự tin như vậy, vì sao Thang Minh tựa hồ đã sớm khẳng định lão có thể thuyết phục Tuyên Thụy động tâm……

“Tư giao với quan viên đất phong”.

Chỉ riêng điều này thôi là có thể khiến Sùng An Đế trị tội Tuyên Thụy.

Việc này không lớn không nhỏ, Sùng An Đế sẽ không chỉ vì chuyện này mà đòi mạng Tuyên Thụy, nhưng tất nhiên sẽ có khiển trách.

Nặng thì đoạt đi tước vị, nhẹ thì khiển trách vài câu.

Bản thân y thì không có cái tước vị nào để bị đoạt đi, có muốn gánh tội thay cho Tuyên Thụy thì tình

huống khả quan nhất cũng phải ngồi tù, đến lúc đó Tuyên Thụy không có y bên cạnh, lại bị Sùng An Đế nghi kị, tất nhiên sẽ hoang mang lo sợ.

Đã vậy tính tình Tuyên Thụy còn thế kia, nếu Thang Minh nhắm lúc hắn hoảng loạn mà tương trợ bên cạnh, thì chắc chắn cái gì hắn cũng sẽ nghe theo, cái gì cũng đều sẽ tin.

Thang Minh chỉ cần hỗ trợ Tuyên Thụy vượt qua đại nạn này là có thể được Tuyên Thụy tín nhiệm nể trọng, đến lúc đó Thang Minh chỉ cần dùng một chút thủ đoạn là có thể làm Tuyên Thụy tin rằng Sùng An Đế sớm muộn gì cũng sẽ giết hắn, khiến hắn không thể không phản……

Thang Minh biết rõ chuyện của mình như lòng bàn tay, nếu lão biết mình năm đó ở Kiềm An cơm còn không có để ăn, thì một chút chuyện như mình phải thông đồng nhận hối lộ của quan viên địa phương, lão biết cũng không có gì kỳ quái. Trước đó lão có nói là lão còn người ở trong cung, vậy thì cũng quá tiện để thọc cho chuyện này vỡ ra rồi đem kể cho người có sẵn tâm tư.

Hắn muốn làm ầm ĩ, vậy thì nhất định phải đem cái nhược điểm lớn này dâng cho một người hận mình thấu xương……

Rất có thể là Tuyên Quỳnh.

Trong nháy mắt, Chung Uyển đã thông thấu mọi chuyện, nhưng cũng vô dụng.

Đã quá muộn rồi.

Thậm chí Thang Minh còn cẩn thận tỉ mỉ, bố trí sắp xếp cả tên Sử Hoành lục thân đoạn tuyệt kia đến phủ ngay lúc mình vừa ra khỏi thành.

Bởi vì Sử lão thái phó, nếu mình gặp Sử Hoành một lần thì rất có thể sẽ đáp lễ, dù sao cũng sẽ đưa một chút thổ sản. Hành động này lại thể hiện rằng mình đang chột dạ, sau khi nghe được tin báo thì liền hối lộ cầu tình Sử Hoành.

Muốn tẩy cũng không sạch.

"Chung thiếu gia? Thiếu gia?" Gia phó thấy Chung Uyển như vậy thì sửng sốt, hoảng loạn thúc giục nói, "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Chung Uyển nhắm mắt, nắm chặt lấy tay gia phó, lấy lại bình tĩnh, "Đừng hoảng hốt, nói cho tiểu thư cùng thiếu gia, mặc kệ ai hỏi cái gì đều phải nói không biết, không cần cầu tình bất cứ ai, Lâm Tư……không biết hắn đi đâu rồi, chờ hắn trở về, kể lại hết sự tình cho hắn, nói cho hắn phải tự bảo vệ mình trước tiên, không cần hành sự theo cảm tính, thay ta coi chừng hai tiểu chủ nhân, rảnh rỗi thì làm thịt Thang Minh hộ ta."

Lời nói của y quá mơ hồ, gia phó bắt đầu khóc lóc, “Phải làm sao mới được đây, thiếu gia, ngươi……”

“Ta đi lấy chút xiêm y……bọn họ thẩm thì thẩm, ta cũng không thể để mình bị chết lạnh trước.” Chung Uyển trong lòng rõ ràng, mình mà chết, những người này sẽ lập tức thẩm tra Tuyên Thụy, “Để cho bọn họ chờ một chút……”

Gia phó khóc lóc gật đầu: “Thiếu gia mau đi, quân lính của Đại Lý Tự đều đang thúc giục ngươi ra!”

Bước chân Chung Uyển đình trệ, lập tức quay đầu lại: “Ai?”

Gia phó lau nước mắt: “Lính của Đại Lý Tự a! Thật ra cũng không đuổi đánh thục giục gì, nhưng nhiều người đến như vậy, cũng đã quá dọa người đi……”

Chung Uyển lẩm bẩm: “Xử phạt hối lộ, đây là chuyện của Hình Bộ cơ mà……”

Gia phó kinh hồn táng đảm: “Thiếu gia ngài nói cái gì vậy?! Đúng là người của Đại Lý Tự a, Đại Lý Tự bị làm sao vậy?”

Chung Uyển vừa nhắc xong, trong nháy mắt tim như bị nuốt vào trong bụng.

Có người được dung túng cho chơi bời lêu lổng không làm việc đàng hoàng, khiến cho đại gia ta đây cơ hồ đã quên mất, Đại Lý Tự Khanh hiện tại, họ Úc tên Xá.

Lời Editor:

Xưa giờ có ông nội hoàng tử nào mà như anh không hả Úc Xá….cái này mà cung đấu cái gì =))))

50. Chương 50

Editor: Miri

Một canh giờ trước.

Từ sau khi Tam hoàng tử Tuyên Cẩn qua đời, Sùng An Đế thương nhớ quá độ, đầu tiên là đổi lâm triều ba ngày một lần thành năm ngày một lần, sau đó lại đổi từ năm ngày một lần thành mười ngày một lần.

Ấn theo quan tước phẩm của Úc Xá, hắn vốn là phải thượng triều năm ngày một lần, hiện tại tất nhiên phải đi, bất quá hắn từ trước đến nay đều là lúc đi lúc không. Mấy năm nay Ngự Sử Đài hết lần này đến lần khác dâng tấu vạch tội hắn vô cớ không nộp tấu chương, đống tấu chương đó cũng đủ chôn luôn Đại Lý Tự. Nhưng Sùng An Đế đều lấy lý do "Tử Hựu thân thể suy nhược" để che đậy. Dù sao từ khi Úc Xá nhậm chức Đại Lý Tự Khanh thì công vụ của Đại Lý Tự càng ngày càng ít đi, nếu có thì cũng là hai vị Thiếu Khanh chủ lý. Bẵng qua một thời gian dài, ai cũng đã đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Úc Xá không tới thì đại gia cũng không ngạc nhiên, Úc Xá tới thì coi như là chuyện vui đáng mở tiệc.

Ở buổi thiết triều lần trước, Tuyên Quỳnh thấy Úc Xá thượng triều, trong lòng rớt lộp bộp một cái, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy không sao, Úc Xá có thể có bao nhiêu phần chân tình thật lòng với Chung Uyển? Chưa chắc hắn đã chịu mở miệng nói đỡ cho y. Đã bao nhiêu năm qua, ngoại trừ bị quan lại ở giữa triều mắng nhiếc nhục mạ nên mới mắng trả về, trước giờ Úc Xá chưa từng xen vào chuyện người khác.

Mà dù hắn có mở miệng đi nữa, chứng cứ đều rõ ràng rành trong tay Sử Hoành, Úc Xá còn có thể đáp trả lại được cái gì sao?

Đi lên công đường Đại Lý Tự, Chung Uyển cũng nghĩ không ra Úc Xá làm cách nào có thể ngạnh dịch án này từ bên Hình Bộ sang bên Đại Lý Tự?

Đại Lý ngục thừa áp tải Chung Uyển cũng không biết nội tình, "Chuyện này chúng ta thật ra cũng không rõ lắm, chỉ nghe người ta nói thiết triều hôm nay, Úc tiểu vương gia khó mở miệng một lần của chúng ta đã cùng với Sử đại nhân của Ngự Sử Đài đối đáp mấy chục câu qua lại, cuối cùng……"

Chung Uyển không tưởng tượng nổi Úc Xá hai ngày trước còn mang biểu tình hoảng hốt kia lại có thể phân minh, mạch lạc tranh biện với người đương triều, cứng họng: "Cuối cùng thì thế nào?"

Đại lý ngục thừa nuốt chút nước miếng: "Cuối cùng……cũng vô pháp. Đám người Ngự Sử Đài kia có bằng chứng đầy đủ, tất cả thư tín ngài gửi qua lại với các tiểu quan kia đều mang theo, bày ra giấy trắng mực đen, Úc tiểu vương gia thật sự không có cách nào giải vây sạch sẽ cho ngài."

Chung Uyển nói: "Vậy……"

"Thì sao?" Đại lý ngục thừa nói, "Tẩy không sạch thì tìm đường khác, Úc tiểu vương gia liền đứng giữa triều thỉnh cầu Hoàng Thượng, đem án của ngài đưa tới Đại Lý Tự của chúng ta. Tất nhiên Ngự Sử Đài lại nổi giận, nhưng tiểu vương gia chúng ta không bám theo chân bọn họ phân rõ phải trái, đơn giản không thèm nói lý, liền sai chúng ta tới đón ngài."

Chung Uyển nhất thời cảm thấy ngũ vị tạp trần.

"Hắn……" trong lòng Chung Uyển vừa đau lại vừa chua xót, "Hắn xen vào chuyện này làm cái gì?!"

Đại lý ngục thừa cười: "Không xen vào, ngài có lẽ đã bị tống vào đại lao của Hình Bộ."

Một ngục thừa khác cũng nói theo, "Hình Bộ là địa bàn của Ngũ hoàng tử."

Chung Uyển cũng hiểu rõ, nếu mình tới Hình Bộ thì phỏng chừng sau khi ra công đường xong sẽ lập tức bị lóc một tầng da, tất nhiên……Úc Xá cũng nhận ra chuyện này.

"Sau khi hạ triều, Úc tiểu vương gia vẫn ở lại, chắc là có chuyện muốn nói với Hoàng Thượng." Một ngục thừa lại nói, "Cho nên Thiếu Khanh đại nhân sai chúng ta cứ đến mang ngài qua đây trước, phỏng chừng không đến một canh giờ là Úc tiểu vương gia có thể lại đây."

Chung Uyển bị mang vào Đại Lý Tự, Đại Lý Tự Thiếu Khanh thấy Chung Uyển được Úc Xá khổ tâm tốn hết bao sức lực để mang tới đây, cũng không dám trễ nải, sai người lục soát y qua loa rồi nhốt y tại một tịnh thất.

Trong tịnh thất chỉ có một bàn một ghế, Chung Uyển ngồi xuống, tiện tay buộc qua loa đầu tóc vừa bị tháo ra, lẳng lặng cân nhắc suy nghĩ làm sao có thể thoát thân mà không liên luỵ tới Úc Xá.

Trọng điểm của án này cũng không phải là y nhận hối lộ, Thang Minh và Tuyên Quỳnh tất nhiên sẽ đem chuyện "Kiềm An vương có tư giao với quan viên đất phong" để tấu lên trên, đem trọng điểm của vụ án đổ lên đầu mình.

Phải đổ như thế nào?

Chung Uyển minh bạch, nếu Úc Xá tới thẩm tra vụ án này, hắn có lẽ sẽ đơn giản mạnh tay đẩy hết tội trạng sang cho Tuyên Thụy, làm cho mình được thoát thân nhanh chóng.

Thế thì không được.

Không chỉ là hại Tuyên Thụy, mà lại cũng vừa lúc trúng mưu kế của lão già Thang Minh sống dai kia. Cái tên phế vật Tuyên Quỳnh sao đột nhiên lại có chút đầu óc, còn có thể mượn việc này để kéo tay Úc Xá một phen.

Không thể để như vậy được……

Lát nữa phải sớm lấy lý bàn bạc với Úc Xá để hắn không động tay động chân, tận lực khuyên nhủ hắn phải thẩm án này thế nào.

Chung Uyển đem hai chữ "Thang Minh" nhai lại từ đầu tới cuối một lần, muốn cắn chết cái lão già này, nhưng lại không thể không bội phục.

Dù cho bây giờ có xảy ra biến cố, Úc Xá cứu được mình đi nữa thì cũng không làm trở ngại kế hoạch của lão.

Vậy mà cái lão già này thậm chí còn có thể giả mù sa mưa, gì mà lão đã không phụ kỳ vọng của Sử lão thái phó, rằng lão thật sự không muốn mạng của mình.

Chung Uyển lầm bầm trong miệng: "Lần tới nhận được tin của Lâm Tư……phải sớm một chút làm thịt cái lão già này."

Tuy nói như thế, nhưng Chung Uyển đoán rằng Thang Minh đã cao chạy xa bay.

Chung Uyển đứng dậy đi một vòng trong căn tịnh thất trống rỗng, trong lòng dần dần có chủ ý.

Chung Uyển đợi chừng một canh giờ, nghe bên ngoài truyền tới Đại Lý Tự Khanh đã trở lại. Qua thêm nửa canh giờ thì lập tức có người truyền y đến.

Chung Uyển sửa sang lại xiêm y, đứng dậy đi theo.

Chung Uyển không bị đưa tới chính đường, mà bị dẫn đi thêm hai vòng, trực tiếp bị áp tải tới các tử của Úc Xá.

**Các tử: văn phòng xử lý công vụ*

Úc Xá một thân triều phục còn chưa thay ra, hắn ngồi ở trước án thư, mặt phủ đầy băng sương.

Trên án thư của Úc Xá có đặt mấy phong tin hàm, còn có một trương danh sách lễ vật. Úc Xá vẫn chưa thấy Chung Uyển, ngẩng đầu phân phó, dặn dò Đại Lý Tự Thiếu Khanh cho đâu vào đấy.

Từ lúc hồi kinh tới giờ, mỗi lần Chung Uyển gặp Úc Xá thì cũng chưa từng thấy hắn bình tĩnh nhẹ nhàng nói được mấy câu với y. Trong lòng Chung Uyển phần nhiều là cảm thấy áy náy và đau lòng với Úc Xá, cũng biết trước kia hắn bị thân thế của mình làm cho thương tâm, lại bị Hàn Thực Tán làm cho thương thân, vậy nên y cảm thấy hắn có điên cuồng thế nào cũng là bình thường. Lần đầu được thấy Úc Xá ngồi làm công vụ một cách trật tự rõ ràng, Chung Uyển nhất thời ngây ngẩn cả người mà nhìn hắn.

Úc Xá đuổi Thiếu Khanh, "Đi đi, trước hết viết phân án tông* dâng lên."

*Phân án tông: hồ sơ vụ án.

Thiếu khanh lui xuống.

Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển, mặt trầm như nước.

Trong các tử lại không có người khác, nếu bây giờ dập đầu hành lễ với hắn cũng là quá không đúng đi.

Chung Uyển môi giật giật, "Đưa ta tới đây……chắc cũng tốn không ít sức lực."

Úc Xá lạnh lùng nhìn Chung Uyển: "Mấy năm nay làm nhiều việc xấu nhỉ."

Chung Uyển cúi đầu, y cũng không biết Thang Minh đã sửa lại bao nhiêu tang vật của y, nhưng chỉ nhìn thoáng qua mấy phong hàm thật dày trên án thư của Úc Xá thì cũng đủ biết chắc chắn là không ít.

Chung Uyển nhận tội cũng rất thành thật: "Ừ."

Chung Uyển lười bẻ xả với Úc Xá lúc y vừa đến Kiềm An thì có bao nhiêu không dễ dàng, đã lâu như vậy như vậy rồi, có nói thêm cái gì cũng vô dụng.

"Nhưng……" Chung Uyển thấp giọng nói, "Kiềm An vương ngày đó chỉ mới hơn mười tuổi, hắn thật sự không biết gì cả, mọi chuyện đều là chủ ý của ta."

Úc Xá nhìn Chung Uyển với ánh mắt phức tạp.

Chung Uyển cũng không tính vì án này mà bị xử tội chết, y thoát tội không được, nhưng lại có thể biện bạch nhiều thứ, y vừa muốn mở miệng thì lại bị Úc Xá xen lời: "Năm đó, ngươi chính là nhờ vào mấy chuyện này để xin cơm sống sót qua ngày?"

Chung Uyển cắn môi, đột nhiên có chút hối hận.

Y cam nguyện tới Hình Bộ nhìn Tuyên Quỳnh tiểu nhân đắc chí, cũng không muốn Úc Xá biết được ngày đó y đã chật vật thế nào.

Chung Uyển tự mình đa tình cũng không muốn Úc Xá vì y mà đau lòng.

Chung Uyển nói: "Cũng……còn tạm."

Úc Xá bình tĩnh nhìn Chung Uyển: "Vừa nãy, trước khi ngươi tới, ta đã thẩm qua hai tên quan viên từng nhậm chức ở Kiềm An, bây giờ thì làm quan ở kinh thành."

Chung Uyển thầm nghĩ, thôi tiêu rồi.

“Không động hình, bọn họ cũng lập tức khai ra tường tận.” Úc Xá gõ ngón tay nhè nhẹ lên án thư, “Ngươi thật đúng là co được dãn được.”

Chung Uyển thấp giọng nói: “Khoan nói chuyện này đã, về vụ án……”

“Án này không còn gì để nói hết.” Úc Xá nhìn Chung Uyển, “Ta gánh tội hết cho ngươi.”

Chung Uyển ngạc nhiên: “Cái gì?”

Úc Xá nói: “Sau khi hạ triều, ta lưu lại nhận hết tội với Hoàng Thượng. Này cũng không phải là gánh tội thay ngươi, Tri Châu của Kiềm An trước kia quả thật đã đi tìm ta, ta quả thật cũng đã gặp hắn, còn đáp ứng thỉnh cầu của hắn. Ngươi chắc cũng biết đúng không?”

“Không.” Chung Uyển vội la lên, “Sao có thể nhập hai thành một được! Người nhận hối lộ là ta! Dù ngươi có nhúng tay thì cũng chỉ có một lần! Ngươi……”

“Đừng có nói chuyện như Sử Hoành!” Úc Xá cau mày, trong mắt ẩn ẩn hỏa khí, “Nếu không phải nể tình Sử Kim dạy ta vài ngày kinh thư, hôm nay ta đã xách hắn ra giết……”

Chung Uyển gấp gáp nói: “Rốt cuộc ngươi đã nhận cái gì?! Ngươi đừng vội, ta đã có cách rồi, ta……”

“Ngươi có thể nghĩ ra cách gì?” Úc Xá dù bận vẫn ung dung tựa lưng vào ghế, hỏi lại, “Bọn họ vạch tội ngươi, cũng đã âm thầm chuẩn bị phái người đi Kiềm An truy vấn. Để giải vây cho Tuyên Thụy, ngươi tính phải làm thế nào? Nhận hết tội về mình? Gánh tội thay hắn?”

Giọng Úc Xá càng lúc càng cao: ”Rốt cuộc là nhận bao nhiêu lượng bạc? Đáng để làm ầm ĩ trong triều hội sao? Hoàng đế cũng phát hiện là có kẻ đang mượn chuyện gây rối, nhưng nếu có thể nương cơ hội này mà đoạt đi vương vị của Tuyên Thụy, hoàng đế chắc chắn sẽ vui mừng, ngươi còn không rõ hơn ta đi? Nếu bây giờ không ngăn lại, chờ ngươi bị kéo ra khỏi phủ rồi thì còn có thể cắt đứt liên lụy sao?

Chung Uyển gắng gượng nói: “Ngươi……ngươi nói gì vậy?”

Úc Xá ung dung: “Cái gì nhận được, ta đều nhận thay ngươi.”

Chung Uyển nhìn Úc Xá, suy nghĩ bay về thời điểm mấy năm trước.

Lúc ấy, không ít người ở Kiềm An đều tin vào chuyện của Chung Uyển và Úc Xá, quản gia Nghiêm Bình Sơn trong phủ ngày ngày lo sợ bất an, cảm thấy chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị vạch trần, từng hỏi Chung Uyển, vạn nhất lời đồn đãi truyền tới trong kinh, khiến Úc tiểu vương gia biết được, thì ngươi định làm thế nào?

Chung Uyển lúc ấy bệnh tới mức không xuống nổi giường, ương ngạnh nói: “Sống một ngày tính một ngày đi, khi nào hắn biết thì tính tiếp, ta sống chết để hắn định đoạt.”

Chung Uyển ngàn tính vạn tính cũng không đoán được, nhiều năm trôi qua, Úc Xá bị y lừa gạt bây giờ lại lặng lẽ gánh hết những việc này cho y.

Thần sắc Úc Xá tự nhiên, cười nhạo: ”Ngươi tính làm gì? Cũng giống như hồi nhỏ, Tuyên Thụy đọc không thuộc sách thì ngươi nhận thay hắn một cái khẻ tay sao?

Úc Xá cầm lấy danh sách lễ vật trên án thư, nỉ non, “Nhưng lần này cũng không phải chỉ cần khẻ tay một cái là có thể xong chuyện……”

Chung Uyển ngơ ngẩn nhìn Úc Xá, đau lòng tới mức hai tay đều phát run.

Úc Xá đem hết “tang vật” trên án thư nhìn qua hết một lượt, sau đó lại ngẩng đầu, thấy thần sắc Chung Uyển có chút kỳ quái, ý cười trên mặt Úc Xá dần dần nhạt đi.

Úc Xá nhìn kỹ Chung Uyển, đôi mắt hơi hơi co lại, “Ta hiểu rồi. Từ đầu đến cuối, ngươi chưa từng nghĩ là ta sẽ giúp ngươi.”

Chung Uyển lo lắng Úc Xá đang hiểu lầm mình, khó nhọc nói, “Không phải, căn bản đều là tội của ta, ta không thể để ngươi……”

“Chung Uyển.” Úc Xá ngắt lời Chung Uyển, ánh mắt bình tĩnh nhìn y, có chút đột ngột hỏi, “Nhiều năm qua, ngươi chưa từng được ai đối xử tốt phải không?”

Chung Uyển nhất thời không rõ Úc Xá câu này xọ câu kia là đang muốn nói cái gì, theo bản năng muốn phản bác, nhưng chỉ hơi hơi mở miệng, không nói được lời nào.

Úc Xá nhìn Chung Uyển, bình tĩnh nói: “Bằng không, sao ta chỉ đơn giản giúp ngươi một chút……ngươi lại lập tức hoảng loạn như vậy?”

Chung Uyển nghẹn lời.

Từ lúc tới Kiềm An, mọi chuyện trong phủ đều được Chung Uyển gánh hết lên vai mình, không thể bàn bạc cùng ai, cũng không có người nào để nương tựa nhờ cậy. Chung Uyển đã sớm tạo thành thói quen, dù có xảy ra chuyện gì thì cũng tự mình gánh hết.

“Mấy năm nay.” Úc Xá ném hết tin hàm cùng danh sách lễ vật vào chậu than, ngọn lửa phừng lên, nhẹ nhàng nói, “Ta không an ổn, ngươi cũng không dễ dàng chút nào.”

Úc Xá gảy gảy than lửa, "Nếu ngươi không quen, không rõ, không hiểu, không nhận ra, không phát giác ra cái gì khác thường……vậy để ta nói rõ ràng cho ngươi một lần."

Úc Xá nhìn Chung Uyển thật sâu: "Ta làm tất cả là vì thương ngươi."

51. Chương 51

Editor: Miri

Chung Uyển đã nhiều năm không được ai "thương", con ngươi bây giờ lại co rụt đi một chút.

Cũng không phải là y chưa từng được dung túng. Khi Ninh vương và Ninh vương phi còn sống, Chung Uyển cũng từng là tiểu thiếu gia trong phủ của thân vương, tôn quý không thua gì thế tử vương.

Tính tình Ninh vương ôn hòa, đối xử với y vô cùng từ ái, không có phụ thân nghiêm khắc quản giáo, Chung Uyển và Lâm Tư có nghịch ngợm thế nào cũng sẽ không tức giận. Ninh vương phi lại càng xem Chung Uyển là hài tử ruột của nàng, vô cùng cưng chiều y, cái gì cũng để y dựa vào mình.

Bất quá ký ức năm đó giờ đã mơ hồ, Chung Uyển mỗi khi hồi tưởng đều không thể nhớ lại rõ ràng, cứ như đang cảm thấy đó đã là chuyện của kiếp trước.

Từ khi Ninh vương qua đời, mỗi khi ngẫu nhiên nhắc tới Ninh vương, Chung Uyển thậm chí còn không gọi ngài bằng một tiếng "Phụ thân".

Là y tự chọn con đường này. Từ khi vương phủ xảy ra chuyện, Chung Uyển không chịu thương bản thân dù chỉ nửa phần.

Dù có gặp phải biến cố khác thường, Chung Uyển một thân chịu đựng mưa gió nhiều năm như vậy, cũng sớm đã quên được người khác yêu thương là có tư vị thế nào. Bây giờ đột nhiên bị như thế, đáy lòng Chung Uyển lại có chút không biết phải phản ứng ra sao.

Thế nhưng biểu tình của y lúc này trong mắt Úc Xá lại lập tức trở thành một cây đao cắm vào ngực hắn.

Chung Uyển có chút mờ mịt nhìn Úc Xá, theo bản năng nói: "Hoàng đế cũng không ngốc, ngươi cương quyết muốn gánh tội thay ta, ngươi……ngươi bị phạt sao? Ngươi đáp ứng Hoàng Thượng cái gì sao?"

Thấy chưa, trong lòng Úc Xá phiền muộn nghĩ, người này lại bắt đầu lo lắng cho mình.

Người này làm cách nào lại có thể thoát thai hoán cốt, sống thành bộ dáng lăng quăng như bây giờ?

Chung Uyển đoán không sai, mọi việc đều là có được có mất. Úc Xá cắn răng, có chết cũng phải cầu xin Sùng An Đế bảo hộ Chung Uyển, thì tất nhiên phải biết biểu hiện ra một chút thành ý với hoàng đế.

Sau khi hạ triều, Úc Xá lưu lại chính là để đánh đổi với Sùng An Đế.

Chuyện hôm nay rõ ràng là có người đang lợi dụng Tuyên Quỳnh hô mưa gọi gió, dùng hoàng tử để mưu tính là chuyện Sùng An Đế không thích thấy nhất, cho nên khi Úc Xá cắn răng mở miệng cầu tình, Sùng An Đế cũng thuận theo tâm ý hắn. Hoàng đế không chỉ đơn thuần muốn dung túng Úc Xá, mà là cũng muốn bãi nước đục này trầm xuống, để cho ngài nhìn rõ ràng, xem ai là kẻ chủ mưu gây ra sóng gió.

Nhưng nếu từ bỏ cơ hội đoạt đi tước vị của Kiềm An vương, Sùng An Đế tất nhiên cũng muốn được đền bù ở mặt khác.

Tỷ như, sau này mỗi khi có triều hội, Úc Xá không thể từ chối không dự.

Công vụ thuộc bổn phận của hắn, hắn không được đẩy cho hai vị Thiếu Khanh. Chính sự hắn phải tham dự, Úc Xá cũng không thể tiếp tục lảng tránh.

Lại tỷ như, sau khi cọc án này kết thúc, Úc Xá phải đóng cửa ăn năn năm ngày, để cho đám Ngự Sử Đài im miệng.

Úc Xá rũ mắt, tránh nặng tìm nhẹ: "Ta phải đóng cửa ăn năn mấy ngày, không sao cả……Hắn vẫn dung túng ta như vậy."

Chung Uyển có chết cũng không tin chỉ có thế này, nhưng Úc Xá không chịu nói nữa.

"Nếu lại có chuyện như vậy xảy ra…… Tốt nhất nói cho ta biết trước." Úc Xá nhìn chằm chằm mấy cái "tang vật" đã bị thiêu sạch sẽ, "Hôm nay ta nhất thời nổi hứng muốn đi thượng triều, lỡ ta không đi thì biết làm sao?"

Úc Xá cũng biết là dù Chung Uyển có rơi vào tay Tuyên Quỳnh thì cuối cùng vẫn có thể thoát thân, chỉ là không tránh khỏi phải bị thương gân động cốt.

Trong lòng Úc Xá âm thầm nghĩ ngợi, xong cảm thấy sợ hãi, không thể nhịn được mà oán hận Chung Uyển.

Từ đầu đến cuối, Chung Uyển chưa từng nghĩ tới bản thân y.

Trong đầu Úc Xá không ngừng lóe lên hình ảnh Chung Uyển bị Tuyên Quỳnh tra tấn, trong mắt nổi lên tơ máu nhàn nhạt. Hắn không muốn lại giận chó đánh mèo, nhắm mắt lại, nói lảng sang chuyện khác, "Ngươi có bạc sao?"

Chung Uyển ngẩn ra, còn có chút ngốc ngốc, "Cái gì……bạc?"

Úc Xá nhíu mày, giọng điệu lạnh lùng: Ngươi thật sự xem Đại Lý Tự là nơi tùy tiện ra vào?! Không truy cứu ngươi thì thôi, nhưng tang bạc ngươi nhận, chẳng lẽ không còn?"

Chung Uyển lắp bắp, "Bao, bao nhiêu?"

Úc Xá cầm lấy công văn Đại Lý Tự Thiếu Khanh vừa mới trình cho hắn, nhìn lướt qua, "Ba ngàn bốn trăm hai, nộp sớm một chút….là ngươi có thể đi rồi."

Úc Xá nãy giờ tốn rất nhiều sức xem công văn, mệt mỏi nhéo nhéo ấn đường.

Hồi nãy lúc thượng triều đã phải cãi cọ với cái tên Sử Hoành ngu xuẩn bị người khác lợi dụng còn không biết kia hết nửa ngày, lại còn phải cân nhắc với Sùng An Đế hết nửa ngày. Trong đầu Úc Xá bây giờ vô cùng hỗn loạn, nếu không phải sợ có sự cố xảy bất ngờ, Úc Xá thật muốn tìm một người nào đó giết trước để bình tĩnh lại. Bây giờ đầu óc của hắn đều là hình ảnh Chung Uyển bị nha dịch của công đường tra tấn, khiến cho hắn đau đầu không thôi. Hiện tại hắn chỉ muốn nhanh chóng kết án, thả Chung Uyển ra ngay lập tức, miễn cho hắn lát nữa phát bệnh, lửa giận công tâm bóp chết y.

Thật vất vả mới bảo hộ được y chu toàn, giờ lại bị chính mình phát bệnh mà làm y mất mạng, thế cũng quá khổ.

Úc Xá bực bội lật lật công văn, không mảy may nhìn Chung Uyển.

Chung Uyển nhìn Úc Xá, trong lòng bách vị tạp trần.

Hơn ba ngàn lượng bạc, không phải là số lượng nhỏ, nhưng Kiềm An vương phủ vẫn có thể nộp được.

Hiện giờ trướng mục trong phủ đều do Tuyên Từ Tâm quản lý, nếu bây giờ sai người hồi phủ nói vài câu, dù trong phủ không có đủ số đó, thì Tuyên Từ Tâm cũng có thể tới hiệu cầm đồ bán chút của cải trang sức để lấy bạc, tất nhiên có thể lập tức gom đủ để đưa tới.

Nộp xong bạc rồi thì mình sẽ lập tức được thả ra.

Thang Minh mất nhiều ngày bày mưu tính kế nhưng chỉ tạo nên một chút mưa to gió lớn, bị người khác dễ dàng dẹp tan đi như vậy.

Nhiều nhất là hai canh giờ, mình có thể lập tức hồi phủ, tiếp tục lao tâm vì Tuyên Thụy, tiếp tục vì Kiềm An vương phủ chu toàn.

Chung Uyển nhìn sườn mặt của Úc Xá, trong lòng dâng lên một trận mỏi mệt. Thôi, đã nhiều năm rồi, Chung Uyển cũng muốn một lần tự "thương" bản thân.

"Ta……" Chung Uyển thấp giọng nói, "Không có bạc."

Úc Xá ngẩng đầu nhìn Chung Uyển một cái, trong mắt hắn toàn là tơ máu, đang khổ cực áp lại mấy suy nghĩ xấu xa trong lòng, hắn giống như nghe không hiểu y đang nói gì, mờ mịt nói, "Ngươi nói cái gì?"

Chung Uyển hầu kết khẽ động, nói, "Ta không có bạc, không nộp lên được."

Úc Xá thất thần nhìn Chung Uyển, hiển nhiên là đang không ngờ rằng chính mình an bài chu toàn án tử, rốt cuộc bị khựng lại ngay bước này.

Úc Xá giận tím mặt: "Ta còn không phạt ngươi nhiều tới mức đó! Chỉ là hơn ba ngàn hai trăm lượng, vậy mà ngươi cũng không nộp lên được?!"

Chung Uyển tê dại lắc đầu: "Không đủ để nộp."

Đại Lý Tự Khanh cứng người ngay tại chỗ, hắn nhậm chức đã được ba năm, nhưng đây là lần đầu nghe một phạm quan được tha cho tội chết lại cự tuyệt nộp tang bạc.

Này là muốn bạc không muốn mạng sao?

Bỗng nhiên nảy sinh cớ sự này, trong đầu Úc Xá ầm ầm vang lên, hắn cố sức kiềm chế không cho mình đem Chung Uyển ra đánh một trận.

Khi còn bé, ma ma hầu hạ Úc Xá đã dặn dò hắn, nam nhân mà đánh người trong phòng là kẻ vô dụng nhất, dù cho nội tử* của mình có làm sai chuyện gì, cũng tuyệt đối, tuyệt đối không thể động thủ.

**Nội tử: vợ.*

Úc Xá khắc sâu câu nói đó trong lòng.

Giận thì giận, cũng không thể động thủ……

Cổ tay Úc Xá hơi hơi phát run, hắn cố hết sức nói: "Ta mặc kệ, phủ các ngươi mau đi đập nồi bán sắt, đem

hết bạc lên đây cho ta….”

Chung Uyển ho một cái, nói, “Lúc tiễn Tuyên Thụy đi, ban thưởng của hoàng đế, đồ vật đáng giá, số bạc đang có……tất cả đều bị mang đi, thật sự không còn bạc.”

Úc Xá nhất thời phản ứng không kịp, cư nhiên bị Chung Uyển chọc giận tới mức cũng có chút sốt ruột, “Vậy làm sao bây giờ?!”

Chung Uyển nhắm mắt, cùng Úc Xá thương lượng, “Vậy…… Ta cứ ở tạm chỗ này được không?”

Úc Xá: “……”

“Quy Viễn” Úc Xá gian nan nói, “Ta không lừa ngươi, ta nói thật, vì ngươi làm sai chuyện mà ngay trước văn võ bá quan, ta đã phải tranh cãi với Sử Hoành, biện bạch cùng Ngự Sử Đài, đối chất với Tuyên Quỳnh…… Đến lúc này, phỏng chừng ngay cả trưởng công chúa và cả cái hậu cung, tất cả mọi người đều đã biết ta vì ngươi, lần đầu tiên làm ầm ĩ tại triều hội. Bây giờ lại vì ngươi không có bạc để nộp mà án không xử được, ngươi đoán xem những người này sẽ nghĩ thế nào về ta?”

Úc Xá nghiến răng nghiến lợi: “Hạ triều rồi! Ta còn nói một lời thề son sắt với cái tên Tuyên Quỳnh ngu xuẩn kia, nếu hôm nay không thể làm ngươi nguyên vẹn ra khỏi Đại Lý Tự, thì cái chức Đại Lý Tự Khanh này ta nhường luôn cho hắn làm! Ngươi……ta mặc kệ, ta cho ngươi ba canh giờ, sẽ có người nghe ngươi sai phái. Mặc kệ tìm ai, cựu giao hay thân thích, ngươi mau đem bạc nộp tới cho ta……”

Chung Uyển hút một ngụm khí, Úc Xá cần gì phải mạnh miệng như vậy!

Chung Uyển do dự tiến hai bước tới gần hắn, Úc Xá cả giận nói: “Đừng tới đây! Không có thương lượng gì hết! Ngươi không cần khinh người quá đáng, người trong toàn kinh thành đang nhìn chằm chằm cái án tử này, chẳng lẽ ta không biết xấu hổ sao?!”

“Muốn muốn muốn……” Chung Uyển nhàn nhạt nói, “Nhưng ta thật sự không có bạc. Cựu giao gì đó, nhân tâm dễ thay đổi, người đi trà cũng lạnh……”

Úc Xá lửa giận công tâm: “Vậy làm sao bây giờ?! Ngươi, ngọc bội trên người ngươi đâu? Cây quạt đâu? Mang đi cầm hết đi! Còn có tranh chữ Sử Kim để lại cho ngươi, cầm đi đổi bạc……”

“Đều không quá đáng giá, đổi cũng không được mấy lượng bạc, vẫn không đủ nộp.” Chung Uyển minh kỳ ám chỉ nửa ngày thấy cũng vô dụng, chỉ có thể nói thẳng, “Nếu không, thế tử……ngươi cho ta mượn?”

Lần đầu Đại Lý Tự Khanh bị phạm quan ăn vạ, nhất thời không phản ứng kịp.

Chung Uyển nhỏ giọng nói, “Ta chỉ còn cái thân này, tuy là hơi tàn tạ một chút……hay là ta đem chính

mình mang cho ngươi?"

"……" Úc Xá giận tới mức thanh âm phát run, "Ngươi, đừng, vọng, tưởng.

Tại biệt viện Úc vương phủ, Phùng quản gia bùm bùm đánh bàn tính, vừa ghi sổ, vừa tiện thể dạy dỗ mấy tên tiểu quản sự.

"Cái gì quan trọng nhất trong phủ? Thế tử!" Phùng quản gia vừa mới bốn lạng đẩy ngàn cân, đem quản sự của Ngũ hoàng tử tiễn trở về, thừa dịp có chuyện vừa xảy ra, dạy dỗ, "Hôm nay tám phần là thế tử chúng ta cùng Ngũ hoàng tử lại không thoải mái, không chỉ thế, vừa rồi, quản sự của phủ Ngũ hoàng tử còn tới nói, Úc Phi nương nương không biết vì sao lại giận đến phát bệnh, ngực đau, muốn nhân sâm. Vương phủ bên kia không có, liền tới phủ chúng ta lấy, còn dám bảo là muốn nhân sâm đã hóa hình người của chúng ta, lúc này nên làm gì?"

Tiểu quản sự lắp bắp: "Làm sao bây giờ?"

"Tất nhiên không thể cho!" Phùng quản gia không kiên nhẫn nói, "Thân mình Úc Phi nương nương quan trọng, thân thể thế tử chúng ta không quý giá sao?! Lỡ ngày nào đó ngài bị đau đầu, cũng muốn dùng nhân sâm cho mình thì làm sao bây giờ?"

Tiểu quản sự lại nói: "Úc Phi nương nương bị bệnh gì?"

Phùng quản gia xua xua tay: "Ai biết, nói là bị chọc tức…… Không liên quan tới chúng ta, không cần để ý tới, nói ta nghe tiếp, chuyện quan trọng thứ hai trong phủ là cái gì?"

Phùng quản gia vỗ vào sổ sách, "Trướng mục!"

Đang nói chuyện, bên ngoài lại có một gia tướng đi theo Úc Xá ra cửa khi nãy lại đến nói: "Thế tử bên kia muốn chút bạc."

Phùng quản gia kinh ngạc: "Hôm nay không phải đi thượng triều sao? Sao lại còn phải bỏ bạc ra? Muốn bao nhiêu?"

Gia tướng chắp tay: "Không nhiều lắm, ba ngàn bốn trăm hai."

———-

Lời editor:

Từ "thương" và "đau" đều có chung một từ để mô tả trong tiếng Trung…thương một người, tức là đau cho

họ.

Càng ngày càng chỉ có thể cưng hai đứa kinh khủng….

Bởi mới nói, hai đứa nhìn ngoài thì tưởng khác nhau, mà cũng như nhau cả thôi. Được thương yêu chiều chuộng, đùng một cái quên đi tư vị được "thương yêu" là như thế nào.

Úc Xá, mong anh vẫn khắc sâu lời dạy của ma ma nha =)))))) Thiệt tình cưng anh công này kinh khủng, không quá ôn nhu cũng không quá lạnh nhạt =))))

Also, Uyển Uyển, khi nào mới hết manh đây =)))) ăn vạ cả người xét xử mình =))))

52. Chương 52

Editor: Miri

Chung Uyển có thể làm bao nhiêu việc xấu, khi nãy Úc Xá thẩm tra mấy quan viên từng nhậm chức ở Kiềm An đều đã biết hết.

Trong lòng Úc Xá vẫn còn luẩn quẩn, rõ ràng biết mấy năm đó Chung Uyển sống không dễ dàng gì, nhưng vẫn là muốn hỏi một chút, rốt cuộc y phải chật vật đến mức nào.

Hai quan viên kia đều là xuất thân bần hàn, không có căn cơ gì, lá gan cũng nhỏ. Bọn họ bị Úc Xá truyền lên thẩm tra thôi thì đã bị dọa đến vỡ mật, ngay từ đầu đã hỏi gì đáp nấy, không dám có chút giấu giếm.

Úc Xá muốn bao che cho Chung Uyển thì ít ra cũng phải có cái gì đó để biện bạch, Úc Xá cố ý dẫn dắt, không thẩm tra mà hỏi thẳng: "Lượng bạc kia rốt cuộc là bạc hối lộ, hay vẫn là thực ấp mà Kiềm An Vương nên có?"

**Thực ấp: Nhớ đã giải thích, là ruộng đất trồng trọt ban cho Vương gia/quan lại để họ thu lợi nhuận từ người dân.*

Úc Xá cơ bản là vẫn muốn cho mấy tên quan viên này một con đường sống, miễn cho bọn họ dính líu tới chuyện thu nhận bạc rồi lại làm Chung Uyển liên lụy, suy nghĩ giúp cho bọn họ một cái cớ để thoái thác. Thế nhưng hắn không ngờ hai cái tiểu quan kia nghe xong thì liếc nhau, run run khai: "Đại nhân minh giám! Kiềm An ở ngay sát biên cương, đất đai cằn cỗi, vốn là cung phụng không nổi một cái Vương phủ. Mấy năm trước xảy ra thiên tai, sau lại có thêm hạn hán, mấy năm qua bách tính của Kiềm An đều là dựa

vào cứu tế của triều đình sống sót, làm sao có ruộng đất? Từ lúc hạ quan nhậm chức, suốt ngày đều nơm nớp lo sợ như đang đi trên băng mỏng, bên dưới thì không dám bức ép tịch thu ruộng đất, trên lại không dám làm chậm trễ Vương gia, thật sự không có biện pháp!"

Một tiểu quan khác cũng dập đầu theo không ngừng: "Kiềm An được trời cao thương xót, ban Vương gia tới. Chúng ta cũng muốn đem hết sức lực ra cung phụng, thế nhưng mấy năm qua ngân khố quả thật quá thiếu hụt, sức dân cũng không đủ, hạ quan cũng hết cách, chỉ có thể bán của cải lấy bạc, đem hết sản nghiệp tổ tiên và tài sản riêng đi sung vào phong ấp! Vậy mà bây giờ còn bị miệt thị tới mức này, thỉnh đại nhân minh xét!"

**Phong ấp: cũng như thực ấp ở trên…*

Úc Xá cười nhạo, những người này thật đúng là có thể thuận thế bò côn.*

**Thuận thế bò côn: leo lên cột, ý là kiếm cớ để làm mình trong sạch, tránh tội.*

Kiềm An đúng là cằn cỗi, nhưng không đến mức nuôi không nổi một cái Kiềm An Vương phủ. Những người này bất quá là được người trong kinh bày mưu đặt kế để giúp họ phủi sạch quan hệ, muốn gạt bỏ Kiềm An Vương phủ sang một bên mà thôi.

Úc Xá lười theo chân bọn họ so đo: "Vậy thì cũng đã không có chuyện Kiềm An Vương tư giao với quan viên……"

"Đúng vậy, đúng vậy!" Tiểu quan vội gật đầu, "Càng không có chuyện đó. Ngày ấy Kiềm An Vương bất quá cũng chỉ mười mấy tuổi, chân ướt chân ráo tới Kiềm An, có chút không quen khí hậu, suốt ngày không ra khỏi cửa. Hạ quan chờ diện kiến Vương gia cũng không gặp được! Hạ quan chờ xong, chỉ có thể đem bạc……đem phong ấp giao cho Chung Uyển của Vương phủ mà thôi."

Úc Xá híp mắt, lạnh lùng nói: "Là y tìm các ngươi trước, hay vẫn là các ngươi chủ động tìm y?"

Hai tiểu quan ngập ngừng, nói: "Là Chung thiếu gia……tới chỗ chúng ta hỏi chuyện thực ấp."

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Các ngươi đã lâu vẫn chưa giao cho bọn họ thực ấp họ nên có, bức y đến cơm cũng không có để ăn, khiến y bất đắc dĩ phải cúi đầu trước các ngươi."

Tiểu quan vội dập đầu không ngừng.

Úc Xá hít sâu một hơi, nếu muốn cho qua chuyện này, thì tất nhiên không thể lại tiếp tục truy vấn.

Nhưng nhìn những người này, nghĩ đến Chung Uyển trước kia ăn khổ, Úc Xá lại thật sự kiềm chế không được lửa giận.

Không thể dùng Chung Uyển để truy vấn trách cứ bọn họ, để tìm đường khác xử lý vụ án này, thẩm tra về người khác vẫn là tốt nhất.

Úc Xá tựa hồ chỉ là thuận miệng hỏi một chút: "Dù cho không thể thu được phong ấp cho Vương phủ, vậy mấy quan viên khác của Kiềm An thì sao? Bổng lộc cho quan viên đất phong từ trước đến nay đều là tự cấp tự túc, phân chia từ phong ấp, vậy các ngươi liệu lý thế nào?"

Tiểu quan nghẹn lời.

Bạc bổng lộc tất nhiên không thể không có.

Chỉ là hiện tại nếu nói quan viên đất phong no ấm đủ đầy, nhưng trong Kiềm An Vương phủ lại chết đói, thì khác gì là đang tự vả mặt.

Một cái tiểu quan ngập ngừng nói: "Triều đình mỗi năm còn có chút ban thưởng đầu xuân……"

Úc Xá cười lạnh.

Một tiểu quan khác lại vội nói: "Hạ quan có nghĩ tới! Chúng ta, chúng ta cũng từng hỏi qua Chung Uyển! Vào mấy tháng thời tiết thuận lợi, lúc có chút điền ấp, chúng ta cũng hỏi qua là y có muốn xuất ra một chút từ lượng bạc này, đem tới cấp cho các đại nhân khác hay không, nhưng Chung Uyển nói, nói……"

Úc Xá sớm đã nghe đủ mấy lời nói dối vô nghĩa của bọn họ, lạnh lùng nói: "Nói cái gì?!"

Tiểu quan run thanh nói: "Chung Uyển nói, nói……nói nhân gia trong quý phủ kia không cần chút bạc mọn này, đưa đi là xem thường họ!"

Một tiểu quan khác đột nhiên cũng nghĩ tới gì đó, nói theo: "Đúng đúng đúng, là chính Chung Uyển nói! Những đại nhân đó đến Kiềm An nhậm chức, tất nhiên sẽ không thèm để ý chút bổng lộc nhỏ này. Họ tới chỗ này chính là để đùa giỡn, không để bụng chuyện tiền bạc. Chúng ta mà lại cưỡng ép đưa cho họ, nói không khéo sẽ chọc giận tới các đại nhân, khiến họ từ quan."

Tiểu quan kia còn run run rẩy rẩy bổ sung: "Phải, Chung Uyển còn nói, đưa bạc cho một người chính là khinh thường người đó. Nghe y nói thế, hạ quan……có tâm cũng không có gan, chỉ có thể đem hết bạc đưa qua Kiềm An Vương phủ."

Úc Xá: "……"

Được rồi, Úc Xá cũng sớm đoán được, dù Chung Uyển có lưu lạc đến cái nơi khỉ ho cò gáy như Kiềm An cũng sẽ không chịu thiệt.

Úc Xá bị chọc tức tới cáu kỉnh, muốn tìm cách khác trút giận lên bọn họ cũng không được, xua xua tay đuổi hai tên tiểu quan cút đi.

Lúc ấy Úc Xá vẫn còn chưa đoán được, nửa canh giờ sau, Chung Uyển lại quay qua ăn vạ hắn.

Từ lúc thượng triều, Úc Xá đã phải bắt đầu nghĩ cách chu toàn cho Chung Uyển, lao tâm lao lực, cuối cùng lại còn phải phái người hồi phủ của mình lấy bạc.

Hơn ba ngàn lượng bạc mà thôi, Úc tiểu Vương gia sống trong nhung lụa từ nhỏ cũng không để vào mắt, nhưng hắn nuốt không trôi khẩu khí này!

Dựa vào cái gì?!

Cố tình Phùng quản gia và gia tướng truyền tin còn thập phần không hiểu chuyện, cái gì cũng hỏi, không chịu để hắn yên!

Sau khi gia tướng đem ngân phiếu tới, vô tư quật cường hỏi: "Phùng quản gia hỏi thuộc hạ, thế tử đây là tiêu bạc vào đâu, để lão còn ghi vào trướng mục. Thuộc hạ nói với quản gia là bạc chuộc phạm quan, quản gia lại hỏi, vì sao thế tử thân là Đại Lý Tự Khanh, phán xong án tử còn phải vì phạm quan mà giao nộp tang bạc, thuộc hạ lại nói……"

Úc Xá thanh âm lạnh băng: "Câm miệng."

Gia tướng vô tội ngậm miệng.

Một bên bả vai Chung Uyển hơi hơi run rẩy, gắt gao chịu đựng.

Giọng điệu của Úc Xá đều thay đổi, hắn mơ hồ nói, "Giấy nợ……Viết cho ta giấy nợ! Phải viết."

Chung Uyển vậy mà lại hiểu chuyện, không còn dám chống chế, tiến lên hai bước, lập tức lấy bút mực của Úc Xá, nghiêm túc viết một tờ giấy nợ, còn ấn dấu tay đầy đủ.

Úc Xá cầm giấy nợ được viết sạch đẹp trên tay, trong lòng thoáng có cái an ủi.

Úc Xá xoa xoa cổ nhức mỏi, cảm thấy chuyện hôm nay quá sức vô lý, hắn nhíu mày thấp giọng nói: "Hồi phủ."

Úc Xá đứng dậy đi ra ngoài, Chung Uyển nhắm mắt đi theo sau hắn.

Úc Xá ra khỏi Đại Lý Tự, Chung Uyển giao nộp tang bạc đầy đủ, án xử minh bạch xong cũng ra khỏi Đại Lý Tự.

Úc Xá lên xe ngựa của mình, Chung Uyển cũng vội bò lên theo.

"Ngươi đi lên làm cái gì?!" Úc Xá thật sự nhịn không được, cả giận nói, "Ta còn phải tiễn ngươi về tận Kiềm An Vương phủ? Ngươi không cần khinh người quá đáng như thế?!"

Chung Uyển ngây người một chút, nhỏ giọng nói: "Ta đi theo ngươi về phủ ngươi."

Úc Xá ngẩn ra: "Ngươi đi về phủ ta làm cái gì?"

Chung Uyển cắn môi, "Ta……ta vừa mới thiếu bạc của ngươi."

Úc Xá mờ mịt: "Là có ý gì? Bây giờ thiếu nợ còn phải tới nhà chủ nợ cọ ăn cọ uống?"

Chung Uyển thừa dịp Úc Xá bị chọc tức tới thần chí không rõ, lung tung nói: "Bán mình táng phụ, không phải nhận bạc xong thì phải đi theo chủ nợ sao?"

Úc Xá chưa thấy ai bán mình táng phụ bao giờ, ngập ngừng một chút, lại bị Chung Uyển thừa cơ chui vào trong xe ngựa.

Chung Uyển cứ như thế mà lẻn vào biệt viện của Úc Vương phủ.

Vào biệt viện, Úc Xá tự mình đi nghỉ ngơi, không cho Chung Uyển đi theo. Chung Uyển được Phùng quản gia hoan thiên hỉ địa nghênh đón vào nghỉ tại tiểu viện y từng ở trước kia.

Chung Uyển thậm chí còn không ra ngoài, xin Phùng quản gia nể tình, nhờ lão truyền tin tới Kiềm An Vương phủ giúp y.

Phùng quản gia tất nhiên chấp thuận.

Chung Uyển lấy lại bình tĩnh, viết một phong thư cho Tuyên Từ Tâm, không nói tường tận cho nàng, chỉ nói cho nàng là không sao nữa, hiện đang lưu lại phủ của một cố nhân, rảnh rỗi liền trở về.

Chung Uyển lại nhét một tờ giấy khác vào trong phong thư, mặt trên là tin y muốn gửi cho Lâm Tư.

Tuy rằng y chắc chắn Thang Minh tám phần đã chạy trốn, nhưng vẫn muốn truy xét. Chung Uyển không phải đều sẽ truy cùng đuổi tận với bất cứ ai, nhưng nước cờ Thang Minh hạ lần này chính là tử thủ, sơ sẩy

một chút thì y không những bị mất mạng, mà Tuyên Thụy cũng trốn không thoát. Bây giờ không có việc gì cũng là nhờ Úc Xá gánh tội hết cho y, lão già Thang Minh này vẫn là rất đáng chết.

Chung Uyển không nói ra tên, nhưng Lâm Tư chắc chắn có thể biết rõ y đang muốn nói tới ai, Chung Uyển bảo Lâm Tư không cần nương tay, xử lý càng dứt khoát càng tốt.

Sau khi Chung Uyển đưa tin rồi thì nằm trên giường, cười tự giễu.

Nói nghe hay lắm, gì mà là thân sư huynh của mình.

Đã qua ngần ấy năm, cũng không còn là lần đầu cảm nhận nỗi thất vọng đau khổ, Chung Uyển suy nghĩ thoáng, chỉ cần Ninh Vương và Ninh Vương phi khỏe mạnh thì có ăn bao nhiêu khổ cũng đều có thể nuốt hết xuống bụng. Nhưng cứ nghĩ đến đây chính là người Sử lão thái phó để lại cho mình, đáy lòng Chung Uyển không khỏi vẫn có chút buồn bã.

Hại y, là thân tín mà Sử Kim để lại cho y, cứu y, lại là……

Phùng quản gia sung sướng cầm y phục đã giặt sạch đưa cho Chung Uyển, y vội đứng dậy: "Thế tử đâu?"

"Nghỉ ngơi rồi." Phùng quản gia vui vẻ ra mặt, "Chung thiếu gia thật đúng là phúc tinh, chỉ cần có ngài bên cạnh thì thế tử lập tức thay đổi, vừa rồi còn phân phó ta là sau này mỗi khi có triều hội thì đều phải gọi hắn, cái nào hắn cũng phải đúng giờ mà đi."

Ý cười trên mặt Chung Uyển lập tức cứng lại.

Quả nhiên, Sùng An Đế sẽ không vô cớ thi ân cho ai.

Mình dễ dàng thoát được, không phải là dựa vào ba ngàn lượng bạc kia, mà là vì Úc Xá đã thỏa hiệp với Sùng An Đế.

Phùng quản gia thấy sắc mặt Chung Uyển không đúng, hỏi: "Làm sao vậy? Đây không phải là chuyện tốt sao?"

Chung Uyển gật gật đầu, "Là……Là chuyện tốt."

Chung Uyển nhẹ giọng nói: "Ta có thể đi gặp thế tử sao?"

Phùng quản gia cười gượng: "Đợi đến tối rồi đi? Không gạt gì ngươi……Khi nãy sắc mặt thế tử không tốt cho lắm."

Phùng quản gia nhẹ giọng nói: “Thế tử đã bắt đầu đau đầu, lúc này có nói cái gì với hắn, hắn cũng không nhớ được.”

Chung Uyển nhíu mày: “Đau đầu?”

“Bệnh cũ.” Phùng quản gia thở dài, “Lúc đầu đã có tật xấu này, đôi lúc buồn vui quá độ, lòng hắn lại loạn lên. Thái y chẩn bệnh cũng nói hắn không được tốt, sau này ăn cái dược hại người kia rồi thì càng có chút nghiêm trọng……Mỗi lần phát tác thì lại bị đau đầu, đôi khi còn giống như là nghe không rõ người khác đang nói cái gì, mấy lúc như thế thì sẽ lại muốn phát tiết. Thế tử cũng biết mấy lúc đầu óc hỗn loạn thì sẽ giận chó đánh mèo người khác, nên mỗi khi bị thì đều sẽ đi nằm nghỉ, chờ trong lòng yên tĩnh lại.”

Trong lòng Chung Uyển căng thẳng, thấp giọng nói: “Thái y cũng không có cách chữa?”

“Không có cách nào chữa khỏi, uống dược cũng vô dụng. Thái y từng nói, muốn chữa tật xấu này chỉ có thể làm nỗi lòng thanh thản, quanh năm suốt tháng nghỉ ngơi thì mới tốt được.” Phùng quản gia cười khổ, “Vậy còn không phải là không chữa được sao? Tình cảnh thế tử như vậy……làm sao có thể khiến lòng mình thanh thản dài lâu?”

“Vậy thì phải làm hắn trở nên si ngốc sao?” Chung Uyển hít sâu một hơi, “Ta đi gặp hắn.”

“Đừng!” Phùng quản gia vội vàng ngăn đón, “Vất vả lắm mới tới đây được, thiếu gia ngươi lại còn muốn cãi một trận với hắn sao? Đợi chút đi, ta nói thật. Hôm nay có vẻ không nghiêm trọng, chờ thế tử nghỉ một chút, đến buổi tối thì tốt rồi.”

Chung Uyển đứng dậy: “Ta không cãi với hắn.”

“Ai dám cãi với thế tử, nhưng lúc hắn thành như vậy thì cái gì hắn cũng dám nói! Mấy chuyện giết tâm người khác hắn cũng nói ra. Mấy ngày trước, hắn còn cãi nhau với trưởng công chúa. Trưởng công chúa nuông chiều thế tử còn chưa đủ sao? Vậy mà nàng còn nhịn không được phải tát thế tử một cái.” Phùng quản gia sợ Chung Uyển bị biểu tình dữ tợn của Úc Xá khi nổi giận làm cho bỏ chạy, vội khuyên không ngừng, “Nghe ta, chờ hai canh giờ……”

Chung Uyển nhẹ nhàng đẩy Phùng quản gia qua một bên: “Yên tâm, hắn nói cái gì ta đều sẽ không đi.”

Lúc Chung Uyển vào phòng của Úc Xá thì đã thấy Úc Xá nhắm mắt nằm ở trên giường, một tay cầm thoại bản đặt bên cạnh, một tay che mặt.

Chung Uyển nhẹ nhàng đến gần, Úc Xá đột nhiên mở mắt ra, sau khi thấy là Chung Uyển tới, lại nhắm mắt, xoay người đưa lưng về phía y.

Chung Uyển đến gần, ngồi ở một bên trên giường, đột nhiên nói: “Thế tử, số bạc kia……”

Úc Xá không quan tâm tới Chung Uyển.

Qua một hồi lâu, Úc Xá nói: "Ngươi ở Kiềm An Vương phủ, chẳng lẽ không có lương bổng hàng tháng sao? Tích cóp, tích cóp đủ rồi trả lại cho ta."

Chung Uyển ngừng một chút, "Thật đúng là không có, ta vốn cũng không có bạc chi cho mình, lúc cần dùng thì đều ghi vào trướng mục của phủ."

Úc Xá cười lạnh: "Vậy ngươi sống cũng quá tốt đi, tùy tiện một tên hạ nhân cũng giàu có hơn ngươi."

Chung Uyển bị oán trách một câu cũng không có cảm giác gì, im lặng một lát rồi lại tiếp tục nói: "Số bạc kia……"

Úc Xá nghĩ đến Chung Uyển mấy năm nay sống khổ cực lại bắt đầu tức giận, tâm thần không yên, nhíu mày thấp giọng nói: "Đi ra ngoài."

Chung Uyển giống như không nghe thấy, nhẹ giọng nói: "Nếu không, chúng ta thương lượng một chút?"

Úc Xá sửng sốt: "Thương lượng cái gì?"

Vành tai Chung Uyển đỏ lên, "Dùng cách khác để trả, tỷ như……hôn một lần, thì trả được một chút bạc, thế nào?"

Úc Xá không biết có phải đã bị da mặt dày của Chung Uyển làm cho kinh trứ hay không, hơn nửa ngày không nói được câu nào.

Một hồi lâu, Úc Xá mở hai mắt đỏ bừng, thanh âm cao vút, "Một lần tính bao nhiêu bạc?"

Chung Uyển giơ hai ngón tay.

Úc Xá cười lạnh, "Hai trăm lượng?"

Chung Uyển nhỏ giọng, "Hai văn tiền."

Úc Xá: "……"

Đây là muốn hôn đến kiếp sau sao?

Chung Uyển ngồi sát lên một chút, cúi thấp xuống, “Sợ là sẽ không trả hết kịp, không thì chúng ta……tận dụng thời cơ một chút?”

Chung Uyển muốn hôn Úc Xá, nhưng Úc Xá lại hơi hơi nghiêng đầu trốn đi.

Chung Uyển có chút xấu hổ.

Úc Xá do dự một lát, “Ngươi nếu dám mở miệng, ta sẽ tính ngươi ba văn tiền.”

Chung Uyển không nghe rõ, “Cái gì ba văn tiền? Không phải……Ư……”

Chung Uyển bị Úc Xá kéo qua, ngã ngồi trong lòng ngực hắn. Úc Xá hôn lên, tách ra môi răng của y, thu một cái thật dài ba văn tiền nợ.

Lời Editor:

Một lượng bạc = 10 tiền. 3420 bạc = 34 200 tiền = 17 100 cái hôn (2 tiền/1 hôn)

Giả sử một ngày hôn một lần, 17 100 cái hôn = 47 năm

Không tới mức hôn tới kiếp sau đâu….

53. Chương 53

Editor: Miri

Sau khi hai người tách ra, Úc Xá lẳng lặng nhìn Chung Uyển, môi khẽ nhúc nhích: “Cái khi nãy……không tính.”

Hô hấp Chung Uyển có chút dồn dập, y hơi hơi thất thần, nghe vậy thì lập tức thu hồi thần trí, “Tại sao không tính?”

Úc Xá duỗi thẳng đầu gối lại, giơ tay sửa sang lại chút vạt áo bị nhăn nhúm, nhìn sang Chung Uyển, muốn nói cái gì rồi lại nhịn xuống, gấp gáp thì thầm, “Trong lòng ngươi tự biết.”

"……" Chung Uyển gán nợ không thành, không ôm chút hy vọng hỏi, "Bởi, bởi vì khi nãy ta liếm lưỡi ngươi một chút?!"

Thân mình Úc Xá cứng đờ, trừng mắt nhìn Chung Uyển, tựa hồ là đang cảm thấy không thể tưởng tượng nổi sao lại có người có thể đem loại lời nói này treo ở miệng?

Ngực Chung Uyển nháy mắt như bị nghẹn một búng máu.

Lần trước Úc Xá nổi điên, không kịp đề phòng nên liền bị Chung Uyển bức tới mức phải thành thật với y.

Cái kẻ điên bướng bỉnh này đang cảm thấy, chỉ cần Chung Uyển không động đậy, thì y cũng sẽ không động tâm.

Tương lai nếu có vạn nhất, Chung Uyển cũng có thể nhẹ nhàng thoát thân lo cho mình, sẽ không cần phải đau buồn cho hắn.

Trong lòng Chung Uyển có hơi cảm niệm những lúc Úc Xá đối đãi cẩn thận với mình, nhưng có chút lời nói vẫn là nên nói ra cho rõ ràng, có chút suy nghĩ vẫn là nên sửa lại cho đúng.

Hiện tại mới chỉ là hôn thôi mà kẻ điên này đã không cho mình động đậy, thế cũng được, chỉ cần không trở nên động tình khó nhịn, Chung Uyển kỳ thật là có thể nhịn hắn, nhưng……nhưng nếu tới lúc nào đó họ tiến xa hơn thì sao?

Chỉ có thể để hắn sờ soạng mình, còn mình thì không thể đụng vào hắn? Hoàng đế sủng hạnh phi tử còn không có được cái quy củ điên khùng như vậy đi?

Lỡ, lỡ lúc nào đó họ tiến xa hơn thì sao?

Chung Uyển thập phần tin rằng, Úc Xá nảy ra cái ý niệm kỳ quái này, lại còn tự cho rằng điều đó rất có đạo lý, là vì hắn cứng đầu nghĩ là hắn có thể……khụ……bắn, còn mình thì lại không thể!

Tám phần là như vậy!

Chung Uyển tuyệt vọng vô cùng, tương lai Úc Xá có thể sẽ dùng thứ gì đó trói chặt mình lại trên giường…… Sau đó tuyệt vọng nói với mình: "Ngươi không bắn, thì sẽ không động tâm."

Tương lai ta chết rồi, ngươi cũng sẽ không cần đau buồn.

Chung Uyển tâm như cây khô, lẩm bẩm: "Ngươi khiến ta không chờ mong làm chuyện đó một chút nào……"

Úc Xá hoang mang nhìn Chung Uyển, "Ngươi chờ mong cái gì?"

Chung Uyển hoàn hồn, gương mặt hơi hơi đỏ lên, y tùy tay lau lau đôi môi đỏ hơn bình thường của mình, cố gắng bình tĩnh ôn hòa nói: "Thế tử, ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?"

Vừa mới thân mật với Chung Uyển một lát, sắc mặt Úc Xá đã đẹp hơn rất nhiều, tơ máu trong mắt cũng ít đi, hắn nhìn Chung Uyển, cau mày, hơi hơi gật gật đầu.

Chung Uyển cắn môi, nói: "Những lời này kia……ngươi vốn cũng đã xem không ít đúng không?"

Úc Xá phòng bị nhìn Chung Uyển.

Biểu tình Úc Xá quá đứng đắn, Chung Uyển tự nhiên lại có hơi chút thẹn thùng, bất chấp nói: "Loại sự tình này……đều là có đi có lại, thật sự là vậy, ngươi đừng dùng ánh mắt như thể nhìn thấy cái gì dâm tà lắm mà nhìn ta, thật sự không phải là do ta phóng đãng……"

Úc Xá hiển nhiên là không ngờ Chung Uyển đột nhiên lại nói đến cái này, hắn khó hình dung mà nhìn Chung Uyển, một lát sau lại quay mặt đi, "Trong thoại bản nói, làm sao có thể coi là thật."

"Cũng có thể là thật mà!" Chung Uyển vội vàng nói, "Ngươi đừng tự mình quyết định mấy chuyện này……Ngươi……Ngươi đừng làm khó người khác được không?"

"Hay là……" Chung Uyển trong lòng khẽ động, đau đầu nói, "Ngươi đọc phải cái thoại bản kỳ quái nào, bảo ta nên e lệ không thể phóng túng, hay là không nhúc nhích?"

Úc Xá nghe không hiểu, nhưng gật gật đầu: "Quả thật là có thoại bản như thế……"

Chung Uyển thầm nghĩ thôi tiêu rồi, sợ là Úc Xá vừa đọc cách đây không lâu, vậy nên mới sinh ra ý niệm này, sốt ruột nói: "Vậy trong thoại bản kia có phải còn nói, hảo nam hài cũng sẽ không chủ động thân mật cùng ngươi, khi hôn môi cũng phải bất động đầu lưỡi?"

Úc Xá: "……"

Úc Xá vừa mới tỉnh táo một chút, bây giờ đầu óc lại rối loạn. Hắn căn bản là nghe không nổi mấy lời xấu hổ này của Chung Uyển, cả giận nói: "Ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?"

"Không có việc gì." Chung Uyển muốn nói lại thôi, "Chỉ là ta đang đau lòng cho mình, nghĩ sau này phải làm mấy chuyện như vậy……thì phát sầu."

Con ngươi Úc Xá khẽ động, bực bội nói: "Ngươi hối hận rồi? Không muốn trả nợ nữa?! Vậy ta lấy của

ngươi ba tiền kia thôi là được!"

Nói không rõ hết được, Chung Uyển từ bỏ, ngồi sang một bên, tâm mệt tới mức nói lắp: "Không có việc gì! Tóm lại, ngươi đáp ứng ta một chuyện được không?"

Úc Xá đầu óc rối loạn, cũng không muốn cãi với Chung Uyển, "Ngươi nói."

Chung Uyển tội nghiệp nói: "Sau này ở trên giường……Ngươi không thể trói ta."

Úc Xá triệt để ngớ ngẩn, "Không phải chính ngươi thích như vậy sao?! Ngươi còn cố ý tìm dây thừng đem tới."

Chung Uyển: "……"

Úc Xá chần chờ hỏi, "Ngươi đây là đang dục cự còn nghênh?"

Chung Uyển hỏng mất, đứng dậy đi ra ngoài: "Ngươi coi như ta chưa nói gì đi…… Ngươi nghỉ ngơi."

Ông nói gà bà nói vịt một hồi, Úc Xá cảm thấy mình rốt cuộc cũng đã đem chuyện này ra chải vuốt rõ ràng, nằm xuống một lần nữa. Hắn bị Chung Uyển làm cho náo loạn chuyến này, đầu đã không còn đau, nằm một lát liền thật sự ngủ mất.

Chung Uyển ra khỏi viện của Úc Xá, cũng không biết tôi tớ của biệt viện Úc Vương phủ đã được Phùng quản gia bày mưu đặt kế gì mà tất cả đều cung kính đối xử với Chung Uyển không khác gì khách quý, theo y ra ra vào vào, không ai quản y.

Chung Uyển nghẹn một bụng hỏa trở về tiểu viện mình ở trước kia, sau khi vào phòng ngủ thì lại sửng sốt.

Lâm Tư dùng ngón tay chỉ chỉ ra ngoài, thần sắc Chung Uyển bất động, xoay người đóng kín cửa phòng.

Lâm Tư nhìn Chung Uyển từ trên xuống dưới một cái, thoáng buông tâm, khoa tay múa chân: Gia tướng trong phủ quá nhiều, ta ở bên ngoài đi lòng vòng nửa canh giờ mới tiến vào được.

Chung Uyển gật đầu, "Thang Minh đâu?"

Lâm Tư lắc đầu.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Sau khi ngươi bị người của Đại Lý Tự mang đi, ta lập tức ra khỏi thành đi tìm Thang Minh. Thôn trang kia đã trống rỗng không còn người, chỉ còn vài tá điền không biết gì.

Chung Uyển cũng đã đoán được chuyện này, thở ra một hơi: "Bảy phần là trốn mất, ba phần là đi Kiềm An tìm Tuyên Thụy."

Lâm Tư khoa tay múa chân: Cũng may là chuyện này bị Úc tiểu Vương gia trấn áp trước, dù cho Thang Minh có đi tìm Vương gia thì cũng nói không được cái gì, Hoàng Thượng cũng không có ý muốn truy cứu đi?

Chung Uyển lắc đầu: "Không có, so với Tuyên Thụy, Hoàng Thượng càng quan tâm Tử Hựu hơn."

"Người trong cung đâu?" Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Ta đoán Thang Minh đã bố trí người đó ở bên cạnh Úc Phi, tra được là ai chưa?"

Lâm Tư gật đầu: Tra được, là một lão thái giám, gọi là Thang Khâm.

Chung Uyển cười nhạo: "Thang Khâm……Vẫn là thân huynh đệ của lão và bổn gia cơ đấy."

Lâm Tư dùng thủ ngữ: Úc Phi hiện giờ rất tín nhiệm hắn.

Chung Uyển cứng họng: "Úc Phi ngu xuẩn đến như vậy? Tùy tiện một lão thái giám tới bên mình, đừng nói là vì hắn có chút thủ đoạn nhỏ mà nàng lập tức để ý đến người này đấy nhé?"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Tất nhiên không phải, Úc Phi cho rằng Thang Khâm là tâm phúc của Úc Vương gia, người của sinh gia, nàng tất nhiên tín nhiệm. Hiện tại nàng cảm thấy Thang Khâm đã bị mình mua chuộc được, dù cho lần này không thể làm ngươi tổn thương gân cốt, nhưng chuyện không hướng tới ngoại gia, Úc Phi chưa chắc sẽ giận chó đánh mèo hắn, không chừng còn sẽ dựa dẫm vào Thang Khâm nhiều hơn.

"Chuyện này có chút không đúng." Chung Uyển nói, "Nếu Thang Khâm là mật thám Thang Minh cài ở cạnh Úc Vương gia……Chẳng lẽ mấy năm nay Úc Vương gia không tra kĩ càng về bọn họ?"

Không đợi Lâm Tư giải thích, Chung Uyển vừa dứt lời đã nghĩ ra được.

Chung Uyển nhịn không được cười một tiếng, "Úc Phi……"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Đúng vậy, Thang Khâm căn bản không phải là cái gì tâm phúc của Úc Vương gia, Úc Vương gia cũng đã sớm không còn nhớ rõ trong phủ mình có người tên là Thang Khâm.

Chung Uyển ngồi xuống, mỉm cười: "Thang Minh quả thật tính toán rất tài, bảo huynh đệ của mình giả làm tâm phúc của Úc Vương gia, sau đó đi tiếp cận Úc Phi. Úc Phi muốn lén lút mượn sức tâm phúc của Úc Vương gia, tất nhiên cũng không dám hé nửa lời, trái lại còn muốn bao che cho Thang Khâm, như vậy thì……cái lão thái giám này coi vậy mà lại rất an toàn, thậm chí còn có thể mượn Úc Phi làm đao, lại

còn……”

“Địch nhân của địch nhân là bằng hữu, lão cố ý làm ta biết về Thang Khâm, cũng đoán được là ta có thể tra ra Thang Khâm được an bài bên cạnh Úc Phi, như thế thì ta càng sẽ không động lão.”

Lâm Tư gật đầu: Nếu không biết cái này, nếu chủ nhân thật sự bị giam ở Hình Bộ, cứ coi như ta tra được Thang Minh có tên huynh đệ này thì cũng sẽ bị lửa giận công tâm, tất nhiên sẽ trở về chỗ Tứ điện hạ mượn tay ngài ấy giết Thang Khâm. Tới cuối hắn vẫn không quên phải lưu cho Thang Khâm một bùa hộ mệnh.

Trong lòng Lâm Tư tức giận khó bình tĩnh nổi, khoa tay múa chân: Lão già Thang Minh này quá thông minh, tương lai nếu tìm ra lão thì phải lập tức làm thịt.

Chung Uyển cười: “Phỏng chừng sẽ không dễ gì tìm ra được.”

Lâm Tư nghiến răng, thủ ngữ: Đào ba thước đất, sớm muộn gì tìm ra!

“Không cần.” con ngươi Chung Uyển khẽ nhúc nhích, nhẹ giọng nói, “Nghĩ ra cách đơn giản nào đó……đem chuyện về Thang Khâm nói cho Úc Xá là được.”

Lâm Tư chớp chớp mắt, không hiểu lắm.

Chung Uyển nhẹ giọng hỏi: “Thang Minh đúng là tính toán rất chu toàn, nhưng lần này ai là người đã xen vào phá hỏng chuyện?”

Lâm Tư ngây người một lát, khoa tay múa chân: Úc tiểu Vương gia.

Chung Uyển thấp giọng nói: “Ta lần này bị Thang Minh cho ăn mệt là bởi vì lão biết dùng ai để uy hiếp ta, biết ta gặp chuyện sẽ lo trước lo sau, nhưng Úc Xá lại không giống như vậy.”

“Úc Xá không có ai để uy hiếp hắn, cũng sẽ không bị bất luận kẻ nào cản tay, ngươi đoán xem, nếu cái tên Thang Minh trốn chui trốn nhủi kia biết thân huynh đệ của lão bị Úc Xá nắm chặt trong lòng bàn tay, thì sẽ cảm thấy thế nào?”

Lâm Tư ngẩn ra, cùng Chung Uyển liếc nhau, khóe miệng hơi hơi cong lên: Lòng, nóng, như, lửa, đốt.

Chung Uyển cười nhẹ: “Người duy nhất không đi theo quy tắc nào ở trong kinh, chính là Úc Xá.”

Lâm Tư gật đầu, không nhịn được phải cười: Úc tiểu Vương gia không vì cái gì, chỉ cần tự dưng nhất thời không thoải mái, liền sẽ xốc xuất thân của Thang Khâm lên. Thang Minh ngày ngày lo lắng an nguy của huynh đệ mình, sợ là mấy ngày tới cũng không được yên ổn.

"Làm việc xấu cũng rất có lợi đấy." Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra, "Lần này cũng là do ta chủ quan……một lòng chỉ muốn tra chuyện của Tử Hựu, Thang Minh tung ra miếng mồi nào ta cũng đều ăn phải."

Lâm Tư vội khoa tay múa chân: Tại sao lại là lỗi của ngươi được? Rõ ràng là……

"Không, ta không phải đang hối hận, nếu được làm lại, ta cũng sẽ làm như vậy." Chung Uyển ngồi xuống, nhàn nhạt nói, "Lão đã biết nhiều chuyện của Tử Hựu như vậy…..Dù ta có bị giam ở Hình Bộ, ta cũng kiếm lời được."

Lâm Tư không còn lời nào để nói.

Chung Uyển phân phó: "Không có việc gì thì đừng đến nữa, nhân thủ trong phủ hắn đều không tồi đâu, đừng để bọn họ ngộ thương ngươi, sau khi rời khỏi đây……"

Chung Uyển nhẹ giọng nói: "Trước tiên nghĩ cách làm Tử Hựu biết chuyện của Thang Khâm. Bây giờ hắn đang có tâm đấu với Tuyên Quỳnh, cái đinh này đối với hắn có chỗ để dùng."

Lâm Tư khôn kể nhìn Chung Uyển, khoa tay múa chân: Chủ nhân không sợ ta đi nói cho Tuyên Cảnh biết trước?

Chung Uyển thản nhiên cười.

Trong lòng Lâm Tư nóng lên, Chung Uyển mới vừa bị người khác phản bội, vậy mà bây giờ vẫn còn có thể tín nhiệm hắn như vậy, hiển nhiên là vì y chưa bao giờ vì chuyện giữa hắn và Tuyên Cảnh mà tâm sinh khúc mắc.

Lâm Tư biết Chung Uyển không thích thể hiện ra ngoài, không nói mấy cái lời nghe buồn nôn, khoa tay múa chân: Việc này không khó, nhưng chủ nhân không ra khỏi đây trước sao?

"Ta đi cái gì?" Chung Uyển ngạc nhiên, "Ta khổ cực trăm bề mới đến phủ của hắn được, vì sao lại phải đi?"

Lâm Tư:……

Lâm Tư quỳ xuống dập đầu, xoay người đi mất.

54. Chương 54

Editor: Miri

Chung Uyển nhìn theo bóng của Lâm Tư, thở dài.

Từ sau khi Lâm Tư giấu đi hành tung, Tuyên Cảnh làm loạn khắp nơi trong kinh, trắng trợn táo bạo cho người lục soát từng phủ đệ, thề muốn đem Lâm Tư trở về. Nếu trong đó không có chút tâm tư ái muội nào, đánh chết Chung Uyển cũng không tin. Chung Uyển cảm thán, Lâm Tư tất nhiên là không hiểu nỗi khổ của mình.

Thật là……kẻ no không hiểu được người đói.

Trong cùng một ngày mà Chung Uyển hết vui lại buồn, lúc này cũng đã mệt mỏi. Y tiễn Lâm Tư xong thì nằm thẳng trên giường, vốn chỉ định chợp mắt một chút, nhưng nhắm mắt lại lập tức ngủ say.

Chung Uyển ngủ cũng không an ổn, đứt quãng, cư nhiên làm một giấc mộng.

Trong chốc lát, y mơ thấy lúc mình còn là thư đồng của Tuyên Thụy. Khi đó y cùng Tuyên Thụy không hề có khúc mắc, mỗi ngày đều cùng nhau ra vào. Tuyên Thụy cả ngày đi theo sau y, trước mặt mọi người thì gọi y bằng tên, lúc chỉ có hai người thì lại bắt đầu gọi Chung Uyển là đại ca.

Trong chốc lát, y lại mơ thấy Ninh Vương gặp chuyện, mình lại bị nhốt vào đại lao, ngày ngày bị thẩm vấn.

Trong chốc lát, y lại mơ thấy mình bị Úc Xá mang về, an trí ở trong một biệt viện, chính mình giả bệnh, rốt cuộc khiến hắn mời tới vị thái y đã chăm mình từ nhỏ.

Lão thái y đã chăm sóc Ninh Vương từ nhỏ đến lớn, sau đó lại chăm sóc Chung Uyển, Tuyên Thụy, cặp song thai, cũng xem như là thân tín của Ninh Vương phủ.

Ninh Vương qua đời, có lẽ bởi vì lão thái y cũng bị gán tội danh nên bị Thái Y Viện cách chức. Ngày đó, Sùng An Đế đang quét sạch đảng phái của Ninh Vương, lão thái y không bỏ mạng cũng đã xem như vạn hạnh. Chung Uyển lúc ấy vài lần giả bệnh đều là vì muốn thấy lão, nhờ lão truyền tin với Tuyên Thụy, truyền tin cho Sử lão thái phó.

Sùng An Đế tuy giữ mạng Tuyên Thụy, nhưng hắn là trưởng tử của Ninh Vương. Hắn từng ngày lớn lên, không khỏi trở thành cái gai trong mắt Sùng An Đế.

Những thân Vương hoàng triều này, một số là kế thừa Vương vị từ huynh đệ, sau đó lưu tại trong kinh thành làm Vương gia tôn quý, một số là thụ phong sau khi trưởng thành dựa vào quan hệ sau đó với hoàng đế, hoặc là vì giàu có sung túc, hoặc là vì gặp xui xẻo được phong Vương gia ở đất phong nào đó. Nếu đặt trên đầu Tuyên Thụy thì cái nào cũng không dùng được. Hắn vừa không được sủng ái, vừa chưa đủ tuổi thành niên, nhưng Chung Uyển hy vọng hắn có thể đi tới một nơi đất phong xa xôi. Nơi đó không cần phải cảnh đẹp ý vui gì, chỉ cần đủ xa là được.

Chung Uyển sai thái y hỏi Sử lão thái phó, lão thái phó cũng cảm thấy như thế tốt nhất, cũng nguyện ý thay Chung Uyển cầu tình với hoàng đế, làm hoàng đế sớm đuổi Tuyên Thụy đi.

Sau khi ý chỉ phong Vương được truyền xuống, tiểu Chung Uyển hoàn toàn yên tâm, cảm thấy cuối cùng đã trần ai lạc định*. Mỗi ngày y đều đếm ngày tháng, ngóng trông mấy hài tử sớm rời khỏi kinh thành.

**Trần ai lạc định: bụi quay về đất, ý là việc đã qua êm thắm.*

Sau đó thì……

Ngực Chung Uyển bị đè nén, ở trong mộng thở một hơi dài.

Trong mộng, hắn nghe thấy lão thái y ôm hận, rủ rỉ bên tai y.

"Vương gia làm sao có thể thông đồng với địch?!"

"Nhiều năm qua, Úc Vương gia vẫn luôn ở thay hoàng đế làm chút chuyện không ai hay biết. Người này tâm tư độc ác, việc này tất nhiên có hắn nhúng tay vào."

Tại sao lại trùng hợp như vậy? Cũng là quá kỳ quái đi. Ai biết được hoàng đế có phải là đột nhiên nhớ tới chuyện suýt nữa không thể kế vị năm đó, canh cánh trong lòng, đột nhiên muốn xuống tay hay không……"

"Vương gia gặp đại nạn này đều là do mấy kẻ đó âm thầm an bài……"

"Mấy hài tử lập tức có thể ly kinh, bọn họ đi rồi thì dù trong kinh lại xảy ra chuyện, đều sẽ không đổ lên đầu bọn họ."

"Ngươi và ta đều chịu đại ân sâu sắc của Ninh Vương, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù cho Vương gia?"

"Ta vì Vương gia mà cam nguyện chịu chết, ngươi thì sao? Vương gia chính là nghĩa phụ của ngươi! Nếu không có Vương gia, ngươi sẽ an ổn sống mấy năm qua sao? Ngươi có thể sống đến bây giờ sao?"

"Ta biết ngươi chưa từng gặp Úc Vương gia, nhưng ngươi không phải ngày ngày đều có thể gặp thế tử của Úc Vương gia sao? Hắn đối với ngươi……tựa hồ cũng không có nhiều phòng bị."

"Úc Xá là thế tử duy nhất của Úc Vương gia, còn có lời đồn nói rằng hắn là tư sinh tử của hoàng đế, mặc kệ có phải hay không, Úc Xá đều là mệnh căn* của hai người này……"

**Mệnh căn: đường sống, điểm yếu…*

“Không phải hắn hại Ninh Vương thì sao?! Hắn đáng thương, vậy mấy hài tử của Ninh Vương không tội nghiệp sao? Đều là ấu tử vô tội, nhưng không phải đều phải chịu liên lụy như nhau?”

“Việc này mà ngươi cũng muốn trì hoãn? Chỉ cần ngươi giải quyết sạch sẽ, thì mạng ngươi cũng có thể giữ được!”

“Đây là dược……”

“Đây là dược……”

“Đây là dược……”

Trên trán Chung Uyển thấm ra từng hạt mồ hôi, muốn tỉnh lại, nhưng ác mộng cứ quấn lấy y, âm thanh quỷ mị như đang nghẹn ngào thủ thỉ vào tai: Đây là dược.

“Không phải ngươi vốn cũng muốn trốn khỏi nơi này sao? Ngươi sai ta chuẩn bị công văn, vẽ bản đồ lộ trình tới Kiềm An cho ngươi, mấy thứ đó không phải là vì để trốn khỏi nơi này, tới Kiềm An sao?”

“Dù sao cũng phải đi, không cần sợ cái gì. Trước lúc đi, ngươi hạ dược, nhìn Úc Xá uống vào xong rồi đi……”

“Dược này phát tác rất chậm, cũng đủ thời gian để ngươi chạy thoát nơi này, sau khi ngươi ra khỏi thành rồi thì Úc Xá mới phát độc mà chết. Thù báo xong, lại không liên lụy đến ngươi.”

“Bọn họ dù có muốn bắt ngươi, trời cao biển rộng, người đã sớm đi, thì còn có thể bắt ai?”

“Cùng lắm thì trước nhất ngươi không cần hồi Kiềm An là được, những người này đã sát hại Vương gia tới nông nỗi này, chẳng lẽ ngươi không hận sao?”

“Nếu không phải là vì An Quốc trưởng công chúa canh gác cực nghiêm, muốn độc sát Úc Xá khó lại càng thêm khó, ta cũng đã tự mình động thủ! Hà tất phải cầu ngươi?”

“Úc Xá đối với ngươi không có chút phòng bị, này là hắn xứng đáng nhận.”

“Đừng quên Ninh Vương đối đãi với ngươi tình nghĩa thế nào……”

“Trước khi đi, đem dược trộn vào đồ ăn của hắn, dụ hắn ăn vào, nhớ lấy, nhớ lấy……”

“Sau khi ra khỏi thành, không mất bao lâu là, ngươi có thể nhận được tin hắn độc phát thân vong……”

Úc Xá độc phát thân vong.

Chung Uyển đột nhiên ngồi dậy, áo trong trên người đã bị mồ hôi làm cho ướt sũng. Trời đã vào chiều, phòng ngủ còn không đốt đèn, Chung Uyển trong lúc nhất thời còn không nhớ mình đang ở đâu.

Chung Uyển véo véo ấn đường, hít sâu một hơi, nỉ non an ủi chính mình, "Không sao, không sao hết……"

Ngày đó, Chung Uyển không hạ dược.

Cũng không đúng, y có hạ, chỉ là không phải dược mà lão thái y cho y, mà là một chút Mông Hãn Dược.

Đêm đó y trốn đi, Chung Uyển lợi dụng lúc Úc Xá đi mất, rải một chút Mông Hãn Dược vào chén rượu của Úc Xá. Úc Xá không chút nào phòng bị y, uống xuống.

Mỗi khi Chung Uyển nhớ tới một đêm kia vẫn còn cảm thấy kinh hãi, nếu mình lúc ấy hạ độc hắn thì sao?

Tiểu Tử Hựu không có chút nghi ngờ với y, tất nhiên cũng sẽ nuốt xuống hết.

May mắn, không hạ.

Hiện tại hồi tưởng lại, tuy lão thái y lập kế hoạch cho Chung Uyển hạ dược rất chu đáo cẩn thận, nhưng nếu thật sự hạ, thì chuyện sau này sẽ đơn giản vậy sao?

Cứ coi như chính y đền tội, tận lực gánh hết tội danh, chẳng lẽ Sùng An Đế sẽ không giận chó đánh mèo với hậu nhân của Ninh Vương?

Dưới cơn thịnh nộ, sợ là Sùng An Đế cũng muốn cho chôn toàn bộ Kiềm An.

Năm đó, huyết hải thâm thù ăn vào đầu, ai nấy cũng đều phát điên rồi.

Sau khi Chung Uyển ra khỏi thành không lâu, lão thái y cũng ly kinh, cũng chạy tới Kiềm An trước y một bước.

Chung Uyển đến bây giờ cũng không biết lão thái y đã nói gì với Tuyên Thụy còn nhỏ lúc ấy, chỉ là sau khi y dãi gió dầm mưa, ăn sương uống gió trở lại Kiềm An, Tuyên Thụy đã không còn kêu y bằng một tiếng đại ca nữa.

Tuyên Du, Tuyên Từ Tâm lúc ấy vẫn còn quấn khố, sau khi bọn họ lớn lên cũng không biết chuyện Chung Uyển từng là nghĩa tử của Ninh Vương.

Tất nhiên, Chung Uyển cũng không nhắc tới chuyện đó.

Thứ y muốn là báo đáp đại ân của Ninh Vương, Ninh Vương phi. Tiểu hài tử xem y là đại ca hay mưu sĩ, hay là có xem y thành cái gì đi nữa, y đều sẽ không để trong lòng.

Không quá hai năm, lão thái y liền chết ở Kiềm An. Tuyên Thụy tuy không sửa lại xưng hô nhưng vẫn đối đãi với y như trước kia, thời gian trôi qua, đoạn chuyện xưa này cũng cứ như vậy tan thành mây khói.

Nếu không phải Thang Minh gây chuyện hôm nay, có lẽ Chung Uyển cũng đã quên mất.

Chung Uyển tùy tay lau mồ hôi trên trán, tuy không muốn thừa nhận, nhưng vẫn là có chút hối hận.

Ngày đó không nên tự phụ như vậy. Nếu y vừa hồi Kiềm An, sớm nói rõ mọi chuyện với Tuyên Thụy, nói với hắn lợi hại trong chuyện này, chưa chắc Tuyên Thụy đã không nghe theo y.

Chung Uyển cũng không phải là tham luyến gì hai chữ "Đại ca" từ hắn, nhưng nếu giữa hai người không có khúc mắc nào, thì rất nhiều chuyện đã đơn giản đi rất nhiều.

Tỷ như khi thấy Tuyên Thụy buồn bực lo âu, sợ hãi rụt rè không dám tiến lên, Chung Uyển có thể dùng khí thế của huynh trưởng, tát hắn một cái cho tỉnh táo lại.

Tỷ như trước kia khi khuyên Tuyên Thụy uống thuốc giả bệnh, cũng có thể sẽ không khó như vậy.

Lại tỷ như……

Hôm nay Chung Uyển cũng sẽ không cần lo lắng rằng Tuyên Thụy ở Kiềm An sẽ dễ dàng tin lời Thang Minh.

Nhưng Chung Uyển lúc ấy tuổi còn quá nhỏ, dù cho có ở đại lao Hình Bộ đấu tranh ba tháng, thì mũi nhọn trên người y, một thân ngạo cốt này vẫn chưa hề bị dòng đời mài giũa. Ngày y hồi Kiềm An là đúng vào sinh thần 17 tuổi của mình. Thiếu niên Chung Uyển mười bảy tuổi, thấy Tuyên Thụy ánh mắt nghi ngờ gọi mình là "Chung Uyển", thấy lão thái y đề phòng nhìn mình, thiếu điều muốn đem tấm bảng "Tham sống sợ chết bất trung bất hiếu" treo ở trên mặt y. Lúc đó, y cắn môi mỏng của mình tới mức xước máu, đem hết một thang oán khí nuốt vào bụng, không biện bạch lấy nửa lời.

Còn cái gì để biện bạch đây? Một lòng trung can đều có thiên địa chứng giám, phụ thân mẫu thân trên trời đều thấy, Ninh Vương và Ninh Vương phi cũng thấy. Mình cũng già đầu rồi, qua sinh thần này chính là một cái đại nhân, còn có cái gì để nói với mấy hài tử, nói với lão hồ đồ này đây?

Chung Uyển cười tự giễu, ai chưa từng trải qua quãng thời gian niên thiếu cuồng vọng chứ?

Không có cách nào quay lại quá khứ. Nếu thật có thể quay lại, thì ngày đó sau khi trở lại Kiềm An, dù có liều mạng khiến Tuyên Thụy sinh nghi ngờ, thì cũng muốn đem cái lão thái y đầu óc mê muội kia làm thịt trước, thế thì sau này cũng đã không…..

Cổ họng Chung Uyển trở nên hơi ngứa, khụ lên.

Y sờ sờ lên trán, hình như là hơi phát sốt.

Lăn lộn một ngày, chắc lại phải phát bệnh.

Chung Uyển không dám cậy mạnh nên xuống giường, đẩy cửa phòng ra, sai tôi tớ phụng dưỡng trong viện nói một tiếng với Phùng quản gia là có thể y đang bị bệnh.

Chung Uyển về phòng rồi thì thắp một ngọn đèn nhỏ, về lại giường nằm, cười khổ ha ha một tiếng xong lại phát sầu. Tốt nhất là có thể uống dược áp bệnh nhanh một chút, không dễ dàng gì có thể lén lút về lại Kiềm An Vương phủ*, còn không biết phải mất thêm mấy ngày, không thể để vì sinh bệnh mà làm chậm trễ thời gian. Vậy thì không ổn.

**Là cái Vương phủ ở Kiềm An chứ không phải cái ở kinh thành nha.*

Nếu mình bị bệnh, không biết là Phùng quản gia có chịu chặn Úc Xá lại không cho hắn gặp mình hay không……Úc tiểu Vương gia thân kiều thịt quý, bị mình lây bệnh thì không tốt lắm.

Chung Uyển đột nhiên nhớ tới cái gì đó, trong lòng đầy uất hận.

Bị bệnh rồi, không hôn được!!!

Đầu Chung Uyển càng ngày càng nóng, y mơ mơ màng màng nghĩ, hai tiền một lần, ba tiền một lần mở miệng……nếu mình sống lâu, cùng Úc Xá vĩnh viễn ở chung một chỗ, cần cù khắc khổ một chút, thì không bao nhiêu năm là có thể trả hết nợ rồi. Sau khi trả hết thì sao? Hay là vẫn tiếp tục hôn để kiếm một chút bạc dùng?

Hai tiền kia cũng là bạc nha……

Chung Uyển mơ mơ màng màng tính toán, cảm giác được có người đi vào phòng. Chung Uyển cả người đều phát sốt, y cố sức mở mắt ra, híp mắt nhìn nhìn……Trời đã tối, trong phòng chỉ có một ngọn đèn dầu ảm đạm, Chung Uyển lại bị sốt tới mơ hồ, không thấy ra người tới là ai.

Chung Uyển nhắm mắt lại, nghe được tiếng Úc Xá mang theo vài phần tức giận, “Bệnh khi nào?”

Chung Uyển khụ lên.

Úc Xá cắn răng nói, “Khó chịu còn không biết nói sớm?!”

Chung Uyển hơi hơi thanh tỉnh lại, cười: “Ta cũng không phát hiện ra, ngươi cách ta xa một chút, đừng để ta……”

Úc Xá xoay người đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã mang thái y tới chẩn mạch cho Chung Uyển. Hắn lại đi ra ngoài, lại một lát sau, bưng vào một chén dược.

Không đợi Chung Uyển lại mở miệng, Úc Xá không kiên nhẫn nói: “Câm miệng.”

Chung Uyển chỉ có thể thành thành thật thật tiếp nhận chén dược, nhíu mày nuốt mấy ngụm xuống.

Úc Xá lạnh lùng nhìn Chung Uyển, từ trong vạt áo lấy ra một cái túi tiền nhỏ.

Chung Uyển mờ mịt.

Úc Xá đổ ra cái gì đó từ trong túi tiền, Chung Uyển chưa thấy rõ đã bị Úc Xá đem vật kia nhét vào trong miệng.

Là một khối đường mạch nha.

Không biết có phải là vì bỗng nhiên mơ thấy giấc mộng kia hay không, kí ức bảy năm trước cứ như sơn hô sóng thần mãnh liệt đánh vào ngực Chung Uyển khiến y vô cùng đau đớn, hốc mắt trở nên đỏ ngầu.

Chung Uyển không muốn để Úc Xá nhận ra, chỉ biết trở mình, nghiêng đầu chôn mặt vào giữa gối mềm, thanh âm hơi hơi phát run, “Đường gì thế này….sao lại ngọt như vậy……”

55. Chương 55

Editor: Miri

Bao nhiêu đau buồn ưu tư tích tụ nhiều năm trong lòng Chung Uyển bỗng chốc bị Thang Minh làm cho cuồn cuộn dâng lên, hợp với dư độc trong cơ thể bắt đầu thảo phạt khối thân thể này của y. Uống một

chén dược chỉ là biện pháp tạm thời, Chung Uyển không khỏe hơn được dù chỉ nửa phần. Sau nửa canh giờ thì phát sốt tới mức hôn mê.

Từ trước đến nay ở trong kinh, Chung Uyển để tâm tới quá nhiều chuyện, sợ mình phát bệnh thì sẽ làm chậm trễ chính sự, mỗi lần có dấu hiệu hơi phát bệnh một chút liền vội trút dược vào bụng để áp bệnh xuống. Y cứ đè ép nhiều lần, bệnh tật trong cơ thể từ từ tích tụ ấp ủ, bây giờ rốt cuộc cũng thoải mái buông thả, khiến cho bệnh oanh oanh liệt liệt phát tác.

Úc Xá đút cho Chung Uyển ăn một khối đường, sau đó an vị một bên, vãn thiện cũng không dùng. Hắn đợi hai nén hương thì bỗng phát giác ra có gì đó không đúng, tiến vài bước ra khỏi phòng ngủ để kêu thái y tới. Nghi ngờ đè nặng trong lòng Úc Xá, hoài nghi rằng chén dược kia có vấn đề, sai người đi tra dược, lại phái người đi thỉnh thái y khác của Thái Y Viện. Lăn lộn hết nửa canh giờ, các thái y thay phiên nhau bắt mạch cho Chung Uyển, bọn họ thương nghị một lát, sau lại lựa ra một người công đạo với Úc Xá.

Úc Xá lạnh lùng nói: "Thế là thế nào? Không chỉ trị không khỏi, còn khiến y sốt cao như vậy?"

Thái y chậm rãi nói về bệnh tình của y, xong lại cẩn thận khuyên nhủ: "Bệnh phát tác không nhất định là chuyện xấu, thân mình Chung thiếu gia không ổn lắm. Đã là dược thì cái nào cũng có độc, mỗi lần y hơi phát bệnh lại uống mấy thứ hổ lang chi dược* để áp xuống, đem hết độc tố đè nén trong thân thể. Dù cho lần này miễn cưỡng chữa hết cho y thì cũng chỉ ổn trong nửa tháng hay một tháng, hơi vô ý một chút sẽ tái bệnh, không bằng đơn giản dùng một chút ôn hòa dược, khiến y phát tác ra hết."

**Hổ lang chi dược: thuốc hung bạo. Ví dụ dễ hiểu thì là uống panadol trị đau đầu tạm thời nhưng không tìm ra căn nguyên. Ôn hòa dược là mấy thứ như dầu gió chẳng hạn.*

Úc Xá nhìn thái y với ánh mắt nghi ngờ, Phùng quản gia đứng bên cạnh cũng khuyên nhủ: "Thế tử, chúng ta cũng không hiểu mấy chuyện này, cứ nghe thái y đi."

Thái y sợ Úc Xá đa tâm, lại nói: "Tất nhiên, muốn trị nhanh một chút cũng được."

Ánh mắt Úc Xá đen kịt, "Trị nhanh là bao lâu? Còn trị chậm là bao lâu?"

Thái y cúi đầu, "Muốn nhanh, vài ba bữa là có thể tốt lên. Muốn chậm thì phải hơn mười ngày, nhiều lắm là một tháng."

Úc Xá do dự.

Quan tài Tuyên Cẩn đã được đưa vào hoàng lăng, tang sự cũng đã xong, chỉ cần qua mấy ngày nữa là họ có thể hồi Kiềm An, Chung Uyển có muốn đi không?

Nếu cứ dây dưa trị mãi không dứt, y còn có thể kịp hồi Kiềm An sao?

Trước đó Chung Uyển thật ra cũng từng nói qua, tang sự xong rồi, y vẫn tạm thời không trở về Kiềm An. Nhưng y cũng chỉ mới nhắc qua một lần, bây giờ lại vừa mới bị Tuyên Quỳnh gài bẫy một phen thế này, có khi nào lại đổi ý muốn trốn về rồi hay không?

Nếu Chung Uyển muốn đi, thì Úc Xá cũng sẽ không giữ y lại.

Úc Xá quyết tâm, trầm giọng nói: "Trị nhanh……"

"Thế tử." Phùng quản gia ngắt lời Úc Xá, liếc thái y một cái. Thái y lui ra, Phùng quản gia tiếp tục nói, "Vẫn là nên nghe theo ý muốn của Chung thiếu gia đi."

Úc Xá nhíu mày, "Y bệnh thành như vậy rồi, còn biết cái gì nữa mà nói?"

"Chậm rãi trị bệnh cũng không phải là không trị, thái y vừa rồi cũng nói, có thể giống như đang hạ nhiệt cho tiểu nhi tử, không cho uống dược mà trước tiên châm cứu hạ sốt cho Chung thiếu gia, phỏng chừng ngày mai Chung thiếu gia đã có thể tỉnh lại." Phùng thái y tận tình khuyên bảo, "Ta biết thế tử không muốn chậm trễ Chung thiếu gia hồi Kiềm An, nhưng ai biết y có nguyện ý đi về hay không? Nếu y thà chết cũng không đi thì chẳng phải là càng để y chịu khổ thêm sao? Thế tử cũng không cần nghi ngờ thái y, đây đều là những người hầu hạ ngài từ nhỏ, tính mạng người nhà của họ đều bị nắm chặt trong tay ngài, ai dám không tận tâm? *Chậm rãi trị liệu mới chính là y giả nhân tâm**, nếu có thể sớm bẩm báo kết quả thì không phải tốt hơn sao? Còn không phải đều là vì nghĩ đến thân mình Chung thiếu gia không tốt, nên mới không muốn hạ dược mạnh, muốn cho y chậm rãi điều trị? Còn có……"

Mấy câu nói của Phùng quản gia đều chọc vào chỗ yếu của Úc Xá: "Mấy thái y này đều có tiếng trong nước ta, Chung thiếu gia này đây mai đó, chờ tới lúc y hồi Kiềm An rồi, biết tìm một thái y tốt như vậy ở chỗ nào đây? Đừng nói châm cứu, phỏng chừng ngay cả nơi kê dược giỏi như vậy cũng không có, bằng không tại sao bao năm nay Chung thiếu gia lại đem thân mình giày xéo tới như vậy? Tất nhiên là vì bên kia không có lang trung giỏi!"

Úc Xá sợ run lên, lại do dự.

Phùng quản gia tiếp tục tấn công, lại nói: "Thái y giỏi nhất lẫn dược liệu tốt nhất đều có ở chỗ chúng ta, thế tử thật sự không muốn chữa cho Chung thiếu gia sao?"

Trong lòng Úc Xá lo lắng không yên, "Sai bọn họ đi châm cứu! Chờ y……Chờ y tỉnh, nghe chính y quyết định."

Phùng quản gia vui mừng, nhảy nhót đi.

Úc Xá phân phó xong, các thái y cũng không hề trì hoãn, chuẩn bị một chút, sai dược đồng bưng mấy chậu than hỏa vào phòng Chung Uyển, làm ấm phòng ngủ rồi thì trút bỏ xiêm y của Chung Uyển.

Úc Xá vẫn luôn ở trong phòng Chung Uyển, Phùng quản gia cũng không dám khuyên hắn đi. Trước khi thi châm, Úc Xá sai người buông trướng xuống.

Thái y thi châm rất là hoang mang, trong phòng không có một cái nha đầu nào, che che giấu giấu cái gì?

Thái y không dám hỏi nhiều, sau khi buông trướng xuống thì lau lau tay, bắt đầu thi châm. Úc Xá xoay người đi.

Từ đầu đến cuối, Úc Xá chưa từng xoay lại xem một lần, sống sờ sờ đứng suốt một canh giờ. Cho tới khi thái y châm cứu xong rồi, đắp chăn lên cho Chung Uyển thì hắn mới xoay người lại, tiến đến cạnh y mà sờ sờ trán y một phen.

Quả nhiên đã bớt sốt một chút.

Chung Uyển vẫn còn hôn mê, thái y nhỏ giọng nói: "Nếu y tỉnh lại vào nửa đêm, có thể đút cho y một chút cháo, nhưng không cần đút nhiều, đợi đến lần bắt mạch sau thì sẽ quyết định xem nên dùng dược gì tiếp."

Úc Xá gật đầu, sai người đưa thái y ra ngoài.

Chậu than trong phòng đã cháy hết, chỉ chừa một ngọn lửa liu riu trong tiểu lò, phía trên có đặt một cái nồi nhỏ, trong nồi là cháo đã hầm.

Úc Xá bảo tôi tớ lui xuống hết, một mình hắn ngồi ở đầu giường Chung Uyển, trắng đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi trời vừa tờ mờ sáng thời, Chung Uyển rốt cuộc cũng đã mở to mắt. Đang sốt nên cả người y đều nhức mỏi, vừa tỉnh lại thì cảm thấy tứ chi đều tê liệt, đau không chịu được mà hút một ngụm khí. Úc Xá đứng dậy ra khỏi viện, ra lệnh cho thái y tới bắt mạch, còn hắn thì trở về viện của mình để rửa mặt.

Sau khi Úc Xá rửa mặt sạch sẽ, thay đổi một thân y phục mới, Phùng quản gia cũng vừa lúc chạy vào. Trong lòng Úc Xá khẽ động, cố gắng bất động thanh sắc mà hỏi, "Y nói thế nào?"

Phùng quản gia tận lực giả bộ tự nhiên một chút, nhưng trong mắt đã mang theo vài phần vui mừng, "Chung thiếu gia nói, muốn làm phiền thái y chậm rãi trị liệu cho y"

Úc Xá đem khăn lụa trong tay ném vào chậu nước, thở một hơi dài, "Vậy chậm rãi trị đi."

Chung Uyển tỉnh rồi, Úc Xá ngược lại không đi tới viện của y. Úc Xá bị phạt bế môn ăn năn, coi như cũng thật sự xử lý chồng công vụ của mình, vừa liệu lý vừa suy nghĩ, mấy lão thái giám tới xem hắn đều âm thầm kinh ngạc, không biết Úc tiểu Vương gia này sao lại đột nhiên chuyển tính.

Sau hai ngày, bệnh của Chung Uyển đã thuyên giảm, có thể xuống giường ăn cơm. Úc Xá vẫn còn chưa hết lo, ngày đó lại kêu thái y châm cứu tới chỗ Chung Uyển.

Thái y cầu Úc Xá lui hết người khác, khiến cho lòng Úc Xá bỗng chốc trầm xuống.

Trong lòng Úc Xá có chút bất an, "Y lại sốt sao? Vẫn tiếp tục bệnh nặng?"

"Không phải." Thái y vội nói, "Thân mình Chung thiếu gia đã chuyển biến tốt đẹp, thế tử không cần lo lắng, chỉ là……chính là bởi vì thiếu gia giảm bệnh rồi, cho nên lúc bắt mạch mới phát giác ra có chút chỗ không đúng."

Úc Xá hỏi: "Không đúng thế nào?"

Thái y nghĩ trăm lần cũng không ra: "Hai ngày trước Chung thiếu gia sốt đến lợi hại, chỉ có thể chẩn là do phong hàn gây ra. Chúng ta cũng là lấy cách trị phong hàn mà trị cho y, giảm sốt rồi, chúng ta bắt mạch lại cho y, thế nhưng lại phát hiện được Chung thiếu gia còn có chút bệnh cũ. Phận là lang y, không dám quá tò mò, nhưng thế tử đã muốn chúng ta chậm rãi chữa trị cho Chung thiếu gia, vậy thì cũng không thể không hỏi một câu, Chung thiếu gia……đã từng trúng độc sao?"

Mắt Úc Xá tối sầm lại, tận lực bình tĩnh nói: "Độc gì?"

"Không biết, chúng ta cũng vừa mới hỏi qua Chung thiếu gia, Chung thiếu gia nói là tại thân mình y không tốt, mấy năm nay uống dược không biết tiết chế, tích dư độc trong cơ thể, nhưng……" Thái y ngẩng đầu, cẩn thận nhìn thoáng qua sắc mặt của Úc Xá, sau mới tiếp tục nói, "Nhưng chúng ta bắt mạch thì thấy rõ ràng là y từng trúng qua đã bào chế mấy năm trước, chuyện này……không biết Chung thiếu gia rốt cuộc có phải là cũng không phát giác ra hay không, chúng ta cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể tới hỏi thế tử."

Sắc mặt Úc Xá âm trầm như nước, "Chính y nói mình tự uống dược, tất nhiên là biết rõ."

Úc Xá cũng đã sớm cảm thấy không đúng lắm, thân mình Chung Uyển trước kia đều rất khoẻ, tại sao mới qua mấy năm lại liền trở thành một con ma ốm? Dù cho khí hậu không hợp đi nữa, vậy thì tại sao mấy hài tử Ninh Vương kia lại không có việc gì?

Y bị hạ độc.

Là ai làm?

Là ai có thể khiến cho Chung Uyển cam tâm bị hại, đến bây giờ vẫn còn tồn dư độc trong người?

Úc Xá nhắm mắt, cố gắng giấu đi sát ý trong đó, "Có thể trị sao?"

Thái y chần chừ một lát, nói, "Có thể trị."

Không đợi Úc Xá buông tâm, thái y lại nói: "Chỉ là chậm, phải chậm rãi dùng dược, dựa vào năm rộng tháng dài mà chậm rãi đem dư độc bài xuất ra. Sẽ tốn không ít công phu, vả lại dược liệu cũng phải dư dả, dược liệu……đều là thứ khó tìm lại quý báu."

Úc Xá thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt nói: "Trị, thiếu dược liệu nào thì nói lại với quản gia, ta nhất định sẽ đem tới."

Thái y vội gật đầu: "Vậy là tốt rồi."

Thái y lui xuống, Úc Xá nắm chặt bút, ở trong thư phòng ngồi ngây người một hồi, sau đó lại một tay đem đồ tẩy bút đập cho vỡ nát.

"Thiếu gia, ngươi thật sự……" Kinh hỉ tới quá nhanh, Phùng quản gia vui mừng, lặp lại câu hỏi với Chung Uyển, "Thật sự sẽ không đi?"

Chung Uyển sau khi bệnh thì gầy đi một vòng, y bưng chén dược Phùng quản gia mới vừa đưa tới, uống lên sạch sẽ, liếm liếm môi, "Thái y nấu dược gì mà lại nhạt nhẽo như vậy? Không đắng chút nào……Dùng dược thế này thì ta phải dưỡng bệnh tới khi nào? Thật sự không đi, không phải trước đó ta đã nói rồi sao?"

"Ta đâu có dám tin." Phùng quản gia thổn thức, "Bất quá……ta sợ thế tử bên kia sẽ không chịu."

Phùng quản gia cười gượng: "Hai ngày rồi, thế tử chỉ ngây ngốc trong viện của mình, cũng không nói lời nào. Ta sợ hắn lại đang đè nén cái gì đó, sợ hắn lại chui rúc vào sừng trâu*, một hai phải đưa ngươi đi."

Chung Uyển rũ mắt, cười khổ một tiếng: "Hắn……"

Phùng quản gia phát sầu ngồi ở một bên, "Thế tử đã quyết chuyện gì thì đều sẽ không nghe người khác, trước nay đã vậy rồi. Ta muốn khuyên cũng không dám."

Chung Uyển uống dược xong thì hơi hơi có chút tinh thần, suy nghĩ một chút, con ngươi sáng ngời, vẫy tay, "Ta cho ngươi một biện pháp, ngươi trước cứ làm như vậy, ngươi tìm một người giả âm, lại tìm sáp nến tới, sau đó……"

Sau khi Chung Uyển thì thầm lẩm bẩm với Phùng quản gia một lúc lâu, Phùng quản gia sắc mặt cổ quái nhìn nhìn Chung Uyển, cắn răng xong lại dậm chân một cái, đi an bài.

Màn đêm buông xuống, Úc Xá nằm ở trên giường mình, trong mắt tràn đầy tơ máu.

Ban đầu hắn muốn đưa Chung Uyển hồi Kiềm An, nghĩ đây là biện pháp tốt nhất, tương lai nếu mình có thể may mắn sống sót, nếu y muốn trở về đây thì tất nhiên hắn sẽ lập tức đưa y về. Còn nếu mình phải chết giữa chiến trận hỗn loạn này, thì y cũng sẽ không việc gì.

Nhưng bây giờ xem ra Kiềm An cũng không phải là cái nơi an toàn gì.

Rốt cuộc là ai hạ độc y?

Vì sao lại hạ độc?

Vì sao Chung Uyển không nói cho mình biết cái gì hết?

Y rốt cuộc là vì mình mà muốn lưu lại, hay chỉ là vì y từng báo ân Ninh Vương, nên cũng phải báo ân với mình?

Lòng nghi ngờ của Úc Xá càng dâng lên thì lại càng hận Chung Uyển. Hắn hận y cái gì cũng đều không nói cho hắn biết, lại hận chính mình vì nhất thời tham luyến y, sai hết bước này tới bước khác, cuối cùng đi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Trong lòng Úc Xá kích động, hàm răng cắn chặt kẽo kẹt kẽo kẹt rung động, liều mạng nhịn xuống.

Ngay đúng lúc Úc Xá sắp phát bệnh, hắn đột nhiên nghe được dị động ngoài cửa sổ.

Thích khách?

Úc Xá cười lạnh, gia tướng trong phủ đông như vậy mà vẫn có một tên thích khách dám cả gan lẻn vào viện mình, cũng coi như có năng lực.

Muốn chết.

Úc Xá đứng dậy, cầm lấy bội kiếm ở đầu giường, vừa đi đến phía trước cửa sổ thôi thì đột nhiên nghe có vài tiếng nức nở bên ngoài, giống như là……có con dã thú nào đó đang tru lên.

Úc Xá chần chừ, dã thú bên ngoài đột nhiên phát ra tiếng nửa người nửa thú, la to ——

"Chung Uyển không thể đi! Chung Uyển không thể đi! Chung! Uyển! Không! Thể! Đi!!!"

Úc Xá: "……"

Tay cầm bội kiếm của Úc Xá hơi hơi phát run, theo bản năng mà hoài nghi bản thân trước.

Mình…..hoàn toàn bị điên rồi sao?

Úc Xá không thể tin nổi mà nhìn chính đôi tay mình, do dự mà lui về lại trên giường.

Trời đã sắp sáng, cả đêm qua Úc Xá phải nghe tiếng dã thú gào thét không ngừng, hoang mang cực độ. Đáy mắt Úc Xá thâm quầng, hắn ngồi ở trước bàn, vẫn còn đang tự hoài nghi bản thân, chưa thanh tỉnh lại.

Phùng quản gia rón ra rón rén đi đến trước bàn, nhỏ giọng nói: "Thế tử không ngủ ngon sao?"

Úc Xá sửng sốt một chút, theo bản năng nói, "Trà……"

Phùng quản gia chỉ chờ có một tiếng này, vội bưng chén trà tới. Lão run rẩy, không cầm chắc, khiến chén trà ngã ra bàn, nước đổ ra hết……

Phùng quản gia hoảng sợ chỉ vào cái bàn, "Thế tử! Ngài xem!!!"

Úc Xá quay đầu nhìn về phía cái bàn, chỉ thấy nước trà đổ đầy ra bàn, nhưng nước trà cứ như là có linh tính, tránh đi như đang dùng bút viết ra, ẩn ẩn hiện ra mấy chữ: Chung, Uyển, không, thể, đi.

Biểu tình Úc Xá cứng đờ, một lúc lâu vẫn không nói ra lời.

Úc Xá nhắm mắt, tận lực để bản thân không nghĩ rốt cuộc là chính mình điên rồi hay vẫn là thế đạo này điên rồi, chui thẳng vào thư phòng.

Buổi trưa, Úc Xá thật vất vả mới bình tĩnh lại được, thở phào nhẹ nhõm, vừa muốn đứng dậy thì Phùng quản gia nắm chặt một con cá chết đầy máu, mặt đầy vẻ khiếp sợ vọt vào thư phòng.

Úc Xá: "…… Lại làm sao vậy?"

Phùng quản gia kinh hãi cầm con cá chết kia, nói lắp: "Thế tử! Bếp phía dưới mới mổ cá, muốn hầm canh cá cho Chung thiếu gia dùng ngọ thiện, không nghĩ tới….không nghĩ tới! Một dao chém xuống, lại phát hiện cái này ở bụng cá!"

Phùng quản gia từ trong bụng cá lôi ra một cuộn giấy vẫn chưa ướt đẫm máu, mặt đầy kính sợ mà đưa cho Úc Xá.

Úc Xá chết lặng nhận lấy, mở giấy ra……

Trên giấy viết năm chữ: Chung Uyển không thể đi.

Úc Xá: "……"

Phùng quản gia thành kính nói: "Đây là thiên tướng a……"

Úc Xá nắm chặt năm ngón tay, vò nát tờ giấy đầy mùi cá tanh, từ kẽ răng gằn từng chữ từng chữ ra: "Đi……Nói cho Chung Uyển…… Ta sẽ không đuổi y đi……Còn có……"

Phùng quản gia sung sướng, không đợi lão xoay người đi, Úc Xá đã lôi một quyển Sử Ký ra, ném cho Phùng quản gia, hỏng mất nói, "Bảo y chép mười bản, lần sau nộp chung với mười bản Tâm Kinh kia!"

56. Chương 56

Editor: Miri

Úc Xá đi đến trước bàn, dùng ngón tay lau lau trên mấy đạo nét bút mà nước trà tránh đi, xoa xoa đầu ngón tay……Có hơi trơn trượt, là một tầng sáp mỏng.

Nước không dính sáp, khi bị đổ ra bàn thì tất nhiên sẽ chảy tránh đi.

Hồ ly nhóm lửa, bụng cá tàng thư.

**Hồ minh câu hỏa, ngư phúc tàng thư: Hồ ly nhóm lửa, bụng cá chứa thư là điển tích trong Sử Ký, Trần thiệp thế gia. Để tăng sĩ khí và tinh thần bá tánh, quân lính dùng kế giả thần giả quỷ, giả như có hồ ly, thư trong bụng cá.*

Đều từng là đồng môn với nhau, đều là môn đồ được Sử lão thái phó dạy đủ mấy năm kinh thư, Úc Xá còn đọc nhiều hơn Chung Uyển mấy năm, này là ai ngốc hơn ai? Dù cho Úc Xá có học kém hơn Chung Uyển một chút, nhưng không đến mức ngay cả Sử Ký cũng chưa thuộc.

Hơn nữa!

Úc Xá mở tờ giấy bị mình vò nhăn nhúm khi nãy ra —— còn cố ra vẻ huyền bí, dùng chữ triện viết cũng thôi đi, đã vậy còn nhìn là biết ngay do Chung Uyển viết, sau đó bảo Phùng quản gia chép lại, chiếu hồ lô họa bầu*, còn chép sai hai nét bút!

**Chiếu hồ lô họa bầu: nhìn trái hồ lô mà vẽ ra trái bầu - ráng sao chép thứ trân quý, nhưng không đủ tài nên lại vẽ ra thứ tầm thường.*

Nếu quả thật là thiên tướng thì còn có thể sai mặt chữ sao!?

Úc Xá bị Chung Uyển chọc tức tới ù tai, tối hôm qua hắn cả đêm không ngủ, suốt đêm đều sầu lo rằng bệnh tình của mình lại nặng thêm, còn nghĩ tới nhiều chuyện không may, suy xét phải lo hậu sự thế nào, gửi gắm cái gì cho ai, trăm triệu không ngờ tới……

Đầu óc Úc Xá choáng váng đi ngủ bù. Bên kia, Phùng quản gia cũng vội vàng đi tới chỗ Chung Uyển báo tin, trước tiên vui sướng đại sự đã thành, lại nhịn không được mà oán trách Chung Uyển: "Ta nói chỉ cần bôi sáp lên bàn là được rồi, ngươi một hai phải lấy con cá chết kia ra đùa, máu chảy đầm đìa……Sợ là thế tử đã phát hiện ra rồi. Vậy mà trước đó ngươi còn nói là vạn vô nhất thất*. Ngươi mà là cái nữ tử vào cung làm phi, mấy phi tần khác đấu đá với ngươi tất nhiên sẽ bị ngươi trêu chọc tới quần cũng không mặc được, ngươi……ngươi đây cũng lợi hại lắm đấy."

**Vạn vô nhất thất: không để lộ sơ hở*

Mặt Chung Uyển đầy vẻ đau khổ, cầm Sử Ký , "Phủ các ngươi có cái quy củ gì thế này? Ta đã mấy tuổi rồi? Phạm lỗi không phải bị khẻ tay thì chính là bị chép phạt? Xem ta là hài tử ba tuổi sao? Hắn không thể dùng chút hình phạt nào phù hợp với tuổi của ta hơn sao?"

Phùng quản gia nghe không hiểu lắm, ngây người một lát, hỏi, "Có ý gì? Cái gì gọi là hình phạt hợp tuổi ngươi?"

Chung Uyển u oán liếc lão quản gia một cái, không trả lời.

Hình phạt hợp tuổi là cái gì mà còn không hiểu?

Úc Xá nếu thật sự nổi giận thì nên xông tới lột hết y phục của mình, trói mình trên giường như vầy như vầy, sau đó lại phạt mình ba ngày không được mặc y phục, bị bắt trói tại chỗ này mặc cho hắn làm qua làm lại, sau đó lại phạt mình nửa tháng không được mặc tiết khố, để cho hắn tùy ý đùa giỡn mình trong phủ mọi lúc mọi nơi…..

Chung Uyển nháo tâm thở dài, Úc Xá đại khái là cũng hiểu được rồi nhưng không nói ra đi……

"Thiếu gia? Chung thiếu gia?" Phùng quản gia quơ quơ tay trước mặt Chung Uyển, "Làm sao vậy?"

"Không, chuyện cả đời mới làm một lần, là ta không nên vọng tưởng quá sớm." lỗ tai Chung Uyển hơi hơi đỏ chút, y thu hồi ý niệm trong lòng lại, quăng Sử Ký sang một bên, bưng chén dược lên uống vào, "Được rồi, vẫn là có kết quả tốt, tóm lại hắn không đuổi ta đi là được."

Phùng quản gia gật đầu: "Đúng thế…… Ây da, thiếu gia, đáy chén còn dính này, phải uống sạch sẽ."

Phùng quản gia canh chừng Chung Uyển uống cạn chén dược mới cầm đi, "Phạt chép sách tuy không cần gấp, nhưng nếu thiếu gia đã khỏe lại rồi, không ngại viết trước một chút, miễn cho làm thế tử cảm thấy thái độ nhận tội của ngươi không tốt…… Thôi ta đi trước."

Phùng quản gia gấp gáp đi làm việc của mình, Chung Uyển cũng cười khổ, bắt đầu chép sách.

Thời gian trôi cực nhanh, bất tri bất giác, nửa tháng đã qua.

Trong quãng thời gian đó, Lâm Tư có lén tới được một lần, nói với Chung Uyển là Úc Xá đã biết chuyện của Thang Khâm, Chung Uyển yên lòng.

Chung Uyển chép đủ mười bản của Sử Ký , Tâm Kinh cũng chép mười bản, nhưng bệnh vẫn còn chưa hết hẳn.

Chung Uyển mau chóng trị hết phong hàn, nhưng thái y nói muốn thong thả điều trị, làm Chung Uyển tự mình dưỡng bệnh chống đỡ tà độc trong người, không vội cho y dùng dược. Sau khi y hạ sốt rồi thì dược hạ càng ngày càng nhẹ, mỗi ngày còn cho Chung Uyển ăn một loại dược hoàn nhìn không ra là được phối từ gì. Chung Uyển mơ hồ nuốt dược vào bụng, hỏi: "Đây là cái gì? Không giống dược……hơi ngọt, còn có mùi thơm."

Thái y cười cười, không giải thích, chỉ nói: Cách một ngày lại ăn một viên dược hoàn, ăn trong ba, bốn năm……"

Chung Uyển sặc một chút: "Ta chỉ là nhiễm phong hàn mà còn phải trị ba, bốn năm?!"

Thái y vội nói: "Thiếu gia đừng đa tâm, đây là bổ dược, thế tử đã xem qua đơn dược rồi, cũng đã sai người kiểm tra dược hoàn, tuyệt đối không có vấn đề, là trị……trị suy nhược, thiếu gia nên ăn."

Chung Uyển nửa tin nửa ngờ, nói, "Vậy làm phiền thái y cho ta xem qua đơn được?"

Thái y cười: "Là dược tổ truyền của gia môn, thứ ta không thể đưa thiếu gia nhìn."

Chung Uyển thầm nghĩ nói bậy, mỗi năm các ngươi đều phải bốc dược cho quý nhân, nào dám dùng mấy đơn dược mờ ám? Đây là sợ mình không bị nghi ngờ sao?

Trong lòng Chung Uyển khẽ động, đột nhiên nhớ tới mấy tháng trước Úc Xá từng lải nhải là muốn triệu tập hàng ngàn đạo sĩ danh môn cùng tới Thái Miếu, cầu nguyện trời cao ban cho mình mang thai hài tử của hắn……

Chung Uyển chần chờ nói: “Đừng nói đây là……”

Chung Uyển hơi xấu hổ nói, ở bên tai thái y thì thầm một câu.

Thái y thân mình cứng đờ, khổ sở nói: “Thiếu gia nghĩ nhiều rồi.”

Chung Uyển cười cười: “Đùa ngài đấy, ta ăn là được.”

Thái y để lại mười viên đan dược, khom người lui xuống, sau đó tới chỗ Úc Xá bẩm báo lại kết quả công việc.

“Ăn rồi?” trên án thư Úc Xá chất hai chồng công văn sừng sững, cũng không ngẩng đầu lên, “Hữu hiệu sao?”

Thái y thấp giọng nói: “Mấy ngày nay Chung thiếu gia đều ăn dược đúng hạn, chỉ là nói đến tác dụng thì……sợ là trước mắt chưa thể thấy ngay. Đan dược phần nhiều là bổ dược, có dược tính ôn hòa, cần phải ăn dài lâu thì mới có thể nhìn ra được chút hữu hiệu.”

Úc Xá gật đầu, “Y không sinh nghi ngờ chứ?”

Thái y ngừng một chút, thấp giọng nói: “Chung thiếu gia mới vừa hỏi ta, đây có phải là dược tránh sẩy thai không.”

Cây bút trong tay Úc Xá trượt một cái, một đạo mực đen dài lập tức uốn lượn trên công văn.

Thái y hoang mang nhìn Úc Xá, nghĩ bên ngoài đồn đãi chuyện tính tình Úc tiểu Vương gia cổ quái, thận trọng nói: “Thế tử, thứ ta nói thẳng, nam tử không thể……”

“Đừng nói nữa.” Úc Xá ném công văn sang một bên, cầm một cái khác còn trắng qua, xua xua tay, “Đi đi.”

Thái y cực kì cẩn thận hành lễ cáo lui.

Thái y mới vừa đi, Phùng quản gia lại vào.

“Thế tử……”

Úc Xá ngẩng đầu, “Lại làm sao vậy?”

Phùng quản gia nói, “Trong cung có người tới.”

Úc Xá phẩy phẩy mực, “Ngươi tống cổ hắn đi là được. Sao? Là muốn ta tiến cung?”

“Không phải.” Phùng quản gia thấp giọng nói, “Là Hoàng Thượng muốn truyền Chung thiếu gia.”

Phùng quản gia nói: “Hai ngày trước, hai đệ muội của Kiềm An Vương vào cung, nguyên bản Hoàng Thượng có ý muốn cho Chung thiếu gia đi cùng bọn họ, nhưng không ngờ Chung thiếu gia lại ở chỗ chúng ta. Ngài ấy thấy y không đi, hỏi vài câu. Hôm nay trong cung có gia yến, Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử đều đi, Hoàng Thượng nghe nói Chung thiếu gia ở phủ chúng ta, liền phái người tới……Để bây giờ lão nô tới chỗ Chung thiếu gia nói cho y, bảo y thay y phục chuẩn bị vào cung?”

Úc Xá sửa sang lại ngòi bút, nhàn nhạt nói: “Không đi.”

Phùng quản gia sửng sốt: “Cái gì?”

Úc Xá vẫn ung dung viết, “Ta nói không đi.”

Phùng quản gia cười gượng: “Hoàng Thượng truyền y vào, sao có thể không đi?”

Úc Xá cứ như là không nghe thấy, lúc viết xong công văn rồi thì để sang một bên, thấy Phùng quản gia còn đứng bên cạnh, nhíu mày, “Không nghe thấy ta nói gì à?”

Phùng quản gia khó xử muốn chết, “Thế tử làm gì vậy? Chung thiếu gia cũng không phải chưa gặp qua Hoàng Thượng, từ lúc y hồi kinh tới nay đã tiến cung rất nhiều lần, mỗi lần đều rất an ổn. Lần đó đi, Hoàng Thượng không phải còn ban y tranh chữ của Sử lão thái phó sao? Có thể thấy ngài ấy đối với Chung thiếu gia vẫn có vài phần từ ái……”

Úc Xá cười nhạo một tiếng, giống như không nghe thấy gì, lại cầm lấy một công văn khác, tiếp tục vội vã viết.

Phùng quản gia nói giữa chừng, cười gượng, “Thế tử rốt cuộc là làm sao vậy?”

Úc Xá cúi đầu xem công văn, lẩm bẩm trong miệng, “Hắn không phải là muốn gặp Chung Uyển……mà là đang mượn cơ hội đánh động ta.”

Phùng quản gia nghe không hiểu.

“Ngày ấy ta vì Chung Uyển mà đề bút đánh đổi với hắn. Hắn thấy ta chủ động, tất nhiên sẽ cao hứng, nhưng cũng không khỏi nổi lên ý niệm khác, cảm thấy……” Úc Xá lại cầm bút lên, vừa viết vừa nói, “Cảm

thấy ta đã khuất phục, cảm thấy có thể dùng Chung Uyển uy hiếp ta……Tuyên Quỳnh và Chung Uyển đã đối chọi như nước với lửa, hắn cố tình khiến hai người bọn họ gặp mặt chính là vì muốn cho Tuyên Quỳnh làm nhục Chung Uyển, cảnh cáo ta."

Úc Xá trào phúng nói: "Toàn là đế vương chi thuật……"

Phùng quản gia ngẩn ra, "Vậy……vậy làm sao bây giờ?"

"Vậy phải cho hắn biết, ta không dễ khống chế như vậy." trong mắt Úc Xá dần dần hiện ra một chút tơ máu, nhưng ngữ khí vẫn như thường, "Rốt cuộc cũng tìm ra người uy hiếp được ta, chắc là hắn cao hứng muốn điên rồi đi? A……"

Phùng quản gia cười gượng: "Vậy ngài che chở y như vậy, không phải là càng làm Hoàng Thượng thấy ngài rõ ràng là để ý đến Chung thiếu gia sao?"

"Ta trước nay đều không kiêng dè cái này, còn sợ hắn biết? Đừng nói là hắn biết ta để ý hay lạnh nhạt, trong mắt hắn, ta bất quá là loại người lúc nào cũng cảm thấy nghẹn khuất." Úc Xá ngước mắt, đột nhiên cười, "Ngươi biết cách để đối phó dứt khoát với hắn là gì không? Đó là quang minh chính đại cho hắn biết, ta đây thương y, ta đây muốn che chở cho y, nếu y có mệnh hệ gì thì chuyện gì ta cũng làm được."

Úc Xá cười tự giễu: "Muốn so với ta ai điên hơn sao? Lấy cái này so thì ta còn sợ thua ai? Hắn không phải vẫn luôn sợ ta chết sao? Vậy sau này……hắn cũng nên tiện thể lo lắng luôn cho an nguy của Chung Uyển đi."

Phùng quản gia nuốt một ngụm nước miếng, minh bạch.

Úc Xá đây là đang lấy chính mình ra uy hiếp Sùng An Đế, làm Sùng An Đế hiểu rõ, Chung Uyển sống tốt thì Úc Xá sẽ sống tốt, Chung Uyển xảy ra chuyện thì Úc Xá cũng sẽ chết theo.

"Nói người trong cung truyền tới" Úc Xá ném công văn sang một bên, "Chung Uyển sẽ không đi, sau này không cần tới truyền nữa. Hoàng Thượng tất nhiên có thể minh bạch ý tứ của ta, sau này cũng không lại có tâm tư an bài cái Hồng Môn Yến* nào để chọc tức ta."

**Hồng Môn Yến: tiệc mở ra để hành thích một người nào đó trong bữa tiệc.*

Phùng quản gia còn muốn khuyên hai câu, Úc Xá tuy đã sớm ly tâm với Sùng An Đế, nhưng cũng không cần thiết phải hành xử khó coi như vậy, dù sao ai kia cũng là hoàng đế a.

Không đợi lão nhiều lời, Úc Xá lại nói: "Mấy ngày trước đây, ta……suy nghĩ rất nhiều."

Phùng quản gia ngẩng đầu: "Hả?"

Úc Xá thấp giọng nói: “Ngày ấy, ta hoài nghi mình đã hoàn toàn phát điên rồi, cân nhắc tới lui, nghĩ xem nếu ta xảy ra chuyện thì có thể phó thác Chung Uyển cho ai.”

“Suy nghĩ suốt một đêm, vậy mà lại không nghĩ ra được một người nào.”

“Mấy năm nay, ta……sống không để ý thời gian, tới hôm nay, ngay cả một người để gửi gắm cũng tìm không ra.”

Úc Xá nhàn nhạt nói, “Không cần khuyên ta phải xử lý nhẹ nhàng, ta không có ai để dựa vào, chỉ có thể dựa vào chính mình. Ta đã tin không được hắn, thì cũng không cần phải ủy khúc cầu toàn*, ngóng trông hắn sau này sẽ niệm tình mà trông nom Chung Uyển……Ta tin hắn không được.”

**Ủy khúc cầu toàn: nhẫn nhịn để có kết quả tốt đẹp chu toàn nhất.*

Phùng quản gia thở dài, xoay người đi ra.

Phùng quản gia rời khỏi thư phòng, vừa nhấc đầu thì đã thấy Chung Uyển đang đứng ngoài cửa.

Phùng quản gia cười gượng, “Chung thiếu gia, ngươi, ngươi đã đến bao lâu rồi?”

Chung Uyển khổ sở cười một cái, “Hơn nửa ngày……ta nghe có người trong cung tới truyền ta, muốn nói Úc Xá là ta muốn vào cung một chuyến.”

Phùng quản gia bật cười, “Không cần, này……chắc ngài cũng nghe thấy rồi.”

Chung Uyển nhẹ nhàng gật gật đầu.

Từ đầu tới cuối, y đều nghe được.

Úc Xá nói, không thể dựa vào ai, vạn sự chỉ có thể dựa vào chính mình.

57. Chương 57

Editor: Miri

Chung Uyển đứng ngoài thư phòng cũng hết nửa canh giờ, các tôi tớ đi ngang qua đều kinh ngạc mà nhìn y một cái. Chung Uyển xoa nhẹ mặt mình một phen, xoay người trở về viện của mình.

Mới vừa rồi y vẫn luôn suy nghĩ, nếu bây giờ vọt vào thư phòng, lật bài với Úc Xá, thẳng thừng nói hết chuyện mình đã tra được thân thế của hắn, Úc Xá sẽ cảm thấy thế nào.

Mỗi lần Chung Uyển có kích động muốn làm vậy, thì lại là mỗi lần y đè nén ý niệm xuống.

Phải làm Úc Xá thích mình thêm một chút mới được.

Thích đến mức dù mình có biết quá khứ của hắn cũng sẽ không khiến hắn xúc động, phẫn nộ đuổi đánh mình đi, ngược lại còn sẽ đem hết nội tình công đạo rõ ràng một lần với mình, nguyện ý để cho mình lưu lại làm mưu sĩ của hắn.

Chung Uyển thật sự không có tự tin làm được.

Dù sao y cũng là người của Ninh Vương phủ, bây giờ Tuyên Thụy có khả năng đã Vương vào cuộc chiến tranh đoạt, có khi nào Úc Xá sẽ hoài nghi mình là quân át chủ bài được Tuyên Thụy bố trí bên cạnh hắn?

Hiện giờ xem ra, biện pháp tốt nhất chính là……

Chung Uyển lẩm bẩm: "Bức ngươi ngày nào đó đè ta một lần……"

Chỉ cần một lần, là Chung Uyển tự tin có thể bám Úc Xá cả đời.

Nha đầu tới đưa dược cho Chung Uyển sợ tới mức đi đứng lảo đảo, Chung Uyển lập tức đỡ lấy chén dược trong tay nàng, "Sao ngươi lúc nào cũng mang vẻ mặt kinh hồn táng đảm, ta lại không cắn người."

Tiểu nha đầu cảnh giác nhìn Chung Uyển, nàng vẫn luôn cảm thấy y không phải là cái người tốt lành gì.

Tiểu nha đầu cũng không nói lời nào, nhìn chằm chằm Chung Uyển uống dược, xong rồi thì cầm chén dược trống rỗng đi, chạy như bay.

Trước vãn thiện, Úc Xá bị triệu vào cung. Lần này có vẻ không phải là Sùng An Đế tự dưng kiếm chuyện triệu hắn. Nghe nói là ở Bắc Cương có chút không an ổn, hiện giờ trong triều có chút gió thổi cỏ lay gì, dù là chuyện có liên quan hay không liên quan tới Úc Xá thì Sùng An Đế đều sẽ triệu hắn vào cung đứng nghe. Trong lòng Úc Xá thập phần mất kiên nhẫn, nhưng trước kia vì bảo hộ Chung Uyển mà đã giao ước, có muốn cũng không thoái thác được, triệu lúc nào đành phải chầu lúc ấy.

Chung Uyển nhìn trời một cái, thở dài.

Nguyên bản là y dự định dùng vãn thiện xong sẽ bám chân Úc Xá trêu chọc một chút, nhưng xem ra bây giờ diễn không được. Úc Xá sợ là sẽ không về kịp.

Chung Uyển hơi hơi mệt mỏi, từ lúc ăn dược của thái y thì thân mình y thật ra đã tốt hơn rất nhiều, ngủ cũng trầm hơn lúc trước. Mỗi ngày cũng phải ngủ nhiều hơn một canh giờ so với lúc bình thường, ngày nào trời vừa chợm tối là y lại bắt đầu thấy buồn ngủ. Y xoa xoa mắt, đang cân nhắc có nên dứt khoát tới phòng ngủ của Úc Xá luôn không thì song cửa sổ đột nhiên hơi hơi vang lên.

Trong lòng Chung Uyển khẽ động, thoáng nhìn ngoài phòng —— tiểu nha đầu đã đi rồi.

Chung Uyển đóng kín cửa lại trước, sau đó đứng dậy mở cửa sổ ra, để cho Lâm Tư nghiêng người nhảy vào.

Lâm Tư khoa tay múa chân: Buổi sáng đã muốn đến rồi, chỉ là phủ này canh gác quá nghiêm, sau khi Úc tiểu Vương gia và nửa số gia tướng ra ngoài rồi thì ta mới xâm nhập vào được.

Chung Uyển gật đầu: "Tuyên Du và Từ Tâm vẫn ổn chứ?"

Lâm Tư gật đầu: Rất tốt, tiểu thư vẫn luôn hỏi thăm ngươi.

"Không có việc gì là được rồi." Chung Uyển cảm thán, "Ban đầu ta muốn làm hai người bọn họ đi sớm một chút, hiện tại xem ra không cần, cũng không biết Thang Minh đã đến Kiềm An hay chưa, nếu lão thật sự đến đó…..Kiềm An cũng không còn là nơi an toàn nữa."

Nếu Tuyên Thụy thật sự bị Thang Minh mê hoặc làm chút chuyện gì đó ngu xuẩn, hai hài tử nếu lúc đó vẫn luôn ở kinh thành thì còn có thể nói không biết chuyện này, sẽ không bị liên luỵ.

Lâm Tư nghe vậy thì sắc mặt cứng đờ,ngừng một lát, thủ ngữ: Thang Minh không đi Kiềm An.

Chung Uyển ngẩn ra, "Lão không đi? Ta đoán sai rồi sao? Lão bố trí ra cục trận lớn như vậy…. Không phải là vì đi gặp Tuyên Thụy?"

Lâm Tư xua tay: Không đoán sai, là……

Lâm Tư như bị gì đó đè nặng, căng thẳng khoa tay múa chân: Tuyên Thụy căn bản không về lại Kiềm An, sau khi hắn ly kinh thì chưa đi được mười ngày đã gặp người của Thang Minh. Người đó nói với hắn là không thể về Kiềm An nữa, ở đó đã có người cầm đao chờ sẵn để lấy mạng hắn, chỉ còn chờ hắn vừa về là giết chết."

Đầu óc Chung Uyển choáng váng một trận.

Thang Minh….

Lâm Tư tiếp tục nói: Tuyên Thụy nửa tin nửa ngờ, bởi vì người của Thang Minh nói với hắn, nói……

Chung Uyển thấp giọng nói: “Ngươi nói đi.”

Lâm Tư cắn răng: Gã nói với Tuyên Thụy, nếu Kiềm An vẫn an toàn thì tại sao Chung Uyển không quay về?

Chung Uyển sửng sốt, đột nhiên cười phá lên.

Lâm Tư lại nói: Gã còn nói, nếu Vương gia không tin, có thể viện cớ bệnh tật mà từ từ đi về hướng Nam, nghe ngóng động tĩnh trong kinh, xem hoàng đế có phải đang muốn động tới Kiềm An hay không, quả nhiên, nửa tháng trước……Hắn nghe được chuyện của chủ nhân ngươi.

Chung Uyển ít khi lại không cười thế này, Lâm Tư nhìn Chung Uyển, cảm thấy lạnh lùng thay cho y, tiếp tục dùng thủ ngữ: Tuy Úc tiểu Vương gia đã gánh hết tội thay ngươi, nhưng Tuyên Thụy vẫn nghe được chút tiếng gió, hoảng hốt sợ hãi, không dám hồi Kiềm An nữa. Hắn đi theo người của Thang Minh, rẽ sang hướng Bắc mà đi. Nghiêm quản gia cảm thấy không đúng, nhưng hắn khuyên Tuyên Thụy không được, chỉ có thể sốt ruột phái người truyền lại tin tức về kinh để xin ngươi tương trợ. Nhưng lúc đó, ngươi lại không ở trong phủ, người truyền tin bị ta cản lại, ta sợ có kẻ lừa gạt nên hôm qua tự mình đi tra xét, quả nhiên……

Tuyên Thụy đêm qua đã lưu lại một thôn trang khác trong kinh của Thang Minh.

“Vương gia đất phong……” môi Chung Uyển khẽ nhúc nhích, “Tự mình phản kinh*, đều sẽ bị kết tội mưu nghịch……”

*Phản kinh: trở về kinh.

Lâm Tư nóng lòng khoa tay múa chân: Đúng vậy, Tuyên Thụy bị dọa sợ, không dám hồi Kiềm An, nhưng có thể giấu hành tung sao? Hắn có thể trốn được tới khi nào? Ba tháng? Nửa năm? Quân đóng tại Kiềm An và quan viên ở đó không phải người mù, nếu chờ mãi mà không thấy Vương gia hồi đất phong thì sao họ có thể không bẩm về lại trong kinh? Đến lúc đó bị hoàng đế biết được thì……

Hai mắt Chung Uyển đỏ đậm: Thang Minh đâu?”

Sắc mặt Lâm Tư ngưng trọng, thủ ngữ: Hôm nay ta tới chính là vì chuyện này…… Mấy ngày nay không biết lão già kia trốn ở nơi nào, có lẽ là đang chờ Tuyên Thụy phản kinh. Nghiêm quản gia truyền tin nói với ta, khoảng tối nay đến rạng sáng, Thang Minh chắc chắn sẽ đi thôn trang gặp Tuyên Thụy. Nghiêm quản gia đã làm mất tín nhiệm của Tuyên Thụy, khổ sở khuyên can cũng không được. Hắn tốn hết tâm tư cũng chỉ có thể truyền tin đi, không thể làm gì khác. Hắn chỉ hy vọng chủ nhân mượn Úc tiểu Vương gia một ít người, tiêu hủy thôn trang kia. Nghiêm quản gia nói Thang Minh tùy chủ nhân xử trí, chỉ cầu

chủ nhân không đem chuyện Tuyên Thụy hồi kinh báo cho Úc tiểu Vương gia, miễn cho bị truyền ra ngoài, khiến Tuyên Thụy khó giữ được cái mạng nhỏ này."

Chung Uyển không nói lời nào.

Lâm Tư vội vàng: Chủ nhân, ngươi tự điều động người của Úc tiểu Vương gia sao? Ta muốn tới cầu viện Tuyên Cảnh, nhưng cũng chỉ sợ hắn sẽ không bảo toàn Tuyên Thụy.

Lâm Tư đứng ngồi không yên, khoa tay múa chân: Vừa khéo hôm nay Úc tiểu Vương gia cũng không ở trong phủ, chủ nhân có thể điều những người này đi trước, tối nay xử lý xong xuôi việc này? Sau đó mặc kệ là đánh hắn hôn mê hay là trói hắn mang về, sai Nghiêm quản gia lập tức đưa Tuyên Thụy hồi Kiềm An, như vậy thì dù Úc tiểu Vương gia có biết đi nữa, muốn truy cũng không còn còn kịp, chỉ cần Tuyên Thụy có thể hồi Kiềm An là sẽ xong chuyện! Chủ nhân……

Chung Uyển yếu ớt nói: "Gạt Tử Hựu? Điều người của hắn?"

Lâm Tư chần chờ gật đầu.

Chung Uyển nhàn nhạt nói, "Sau này nếu có người nói là Tử Hựu dụ dỗ Kiềm An Vương phản kinh, cùng hắn bí mật mưu đồ, sau đó phái người tiễn Kiềm An Vương hồi đất phong, thì biết phải nói thế nào?"

Lâm Tư sửng sốt, tình thế cấp bách quá, hắn không kịp nghĩ tới chuyện đó.

"Mạng Tuyên Thụy là mạng, còn mạng Tử Hựu thì lại…con mẹ nó……" Chung Uyển nhắm mắt, không nói được nữa.

Lâm Tư lập tức quỳ xuống: Là ta lo lắng không chu toàn, ta……để ta đi cầu Tuyên Cảnh!

"Không cần." Chung Uyển hít sâu một hơi, "Ta có biện pháp……ngươi cứ chờ ở đây, nhiều nhất nửa canh giờ, ta cùng ngươi ly kinh."

Chung Uyển xoay người, bước nhanh ra khỏi viện, tìm được Phùng quản gia nói, "Ta…… Ta thấy không khỏe, nhờ ngài nghĩ cách bảo Úc Xá trở về một chuyến."

Phùng quản gia hoảng sợ, hắn nhìn kỹ thần sắc của Chung Uyển —— mặt mày y tái nhợt, ánh mắt vô thần, quả thật trông rất không đúng, Phùng quản gia hãi hùng khiếp vía: "Sao, sao lại thế này? Dược ngươi ăn đều có người thử qua, đồ ăn mỗi ngày cũng giống với thứ thế tử dùng, làm sao có thể….Ngươi thấy không thoải mái chỗ nào? Ta kêu thái y tới trước."

"Gọi Tử Hựu trước." Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Không gặp hắn, ta không gặp thái y."

Phùng quản gia bị dọa tới điên rồi, vội vàng phái người đi tìm Úc Xá.

Chung Uyển an vị ngay ở chính viện, y mỏi mệt dựa vào bàn, khổ sở tìm cái để mua vui chính mình, thôi xong, mình còn chưa kịp xốc lên thân thế của Úc Xá, sợ là đã bị hắn xốc lên quá khứ của mình.

Không đến nửa canh giờ, Úc Xá mang theo một thân hàn ý trở về cùng với các thái y của Thái Y Viện.

Úc Xá vừa thấy Chung Uyển đã biết y không có việc gì, hắn lạnh mặt cởi áo choàng, lệnh các thái y đi nghỉ ngơi trước.

Úc Xá lui hết người xuống rồi, trong mắt mang theo vài phần tức giận, "Khuya rồi, ngươi còn hồ nháo cái gì?! Các đại thần nội các đều ở đó, đột nhiên người trong phủ xông tới nói ngươi bị bệnh, gặp ta mới chịu uống dược, ngươi……ngươi có biết mấy lão đó đều nhìn ta với ánh mắt thế nào không? Ngươi không ngoan ngoãn ngủ đi, còn cố ý làm nũng cái gì?!"

Chung Uyển muốn cười một chút, ép khóe miệng mình cong lên, nhưng vẫn không cười nổi.

Chung Uyển ngồi một mình ở đây hết nửa ngày, đã tận lực nghĩ hết những biện pháp chu toàn nhất. Y đơn giản kể chuyện Thang Minh cho Úc Xá nghe, nói: "Tối nay nhất định phải tiêu diệt thôn trang này, đợi tới trời sáng thì ta sợ lão già kia lại muốn chạy."

Úc Xá hơi hơi nheo lại đôi mắt, "Ngươi muốn ta lén điều động người của Đại Lý Tự cho ngươi?"

"Không." Chung Uyển nói, "Không cần lén lút, ngươi đưa người cho ta, thừa lúc bây giờ còn có thể vào cung, ngươi đi bẩm với Hoàng Thượng là ngươi nhận được mật thư, nghe nói Kiềm An Vương đang bị kẻ xấu gài bẫy, tiền trảm hậu tấu, phái người đi bao vây diệt trừ, như vậy……thì có xảy ra chuyện gì cũng sẽ không liên quan tới ngươi."

Úc Xá ngoài ý muốn nhìn Chung Uyển.

Úc Xá nói: "Ngươi cảm thấy hoàng đế sẽ tin sao? Hắn tất nhiên sẽ nghi ngờ Tuyên Thụy, hơn nữa, chỉ cần sơ thẩm một lần là có thể biết Tuyên Thụy tự mình phản kinh, có thể không đến mức phải giết hắn……nhưng cái mũ Quận Vương này, sợ là hắn giữ không được."

"Ta biết." Chung Uyển mỏi mệt xoa xoa ấn đường, "Ta cố gắng hết sức rồi……"

Con ngươi Úc Xá khẽ run lên, vào lúc lửa sém lông mày thế này, không hiểu sao Úc Xá lại có chút mừng như điên, không kiềm chế được bản thân.

Không phải Chung Uyển nên lợi dụng mình để bảo hộ Tuyên Thụy chu toàn sao?

Mình sống hay chết thì liên quan gì tới y đâu?

Chuyện này nếu để mình lặng lẽ xử trí, Tuyên Thụy hẳn có thể lui về nguyên vẹn.

Y đây là……sợ mình sau này sẽ bị liên lụy sao?

Úc Xá nhịn không được muốn hỏi Chung Uyển, vì sao ngươi lại xem trọng ta hơn Tuyên Thụy?! Không phải ngươi thích Tuyên Thụy hơn sao?

Chung Uyển thấy Úc Xá sau một hồi lâu vẫn chưa nói câu nào, do dự nói: "Thế tử……vậy được không?"

Úc Xá nhắm mắt lâu một chút, thu hồi mấy tạp niệm trong lòng, "Không đủ chu toàn. Rốt cuộc cái thôn trang kia cất giấu bao nhiêu người, ngươi không biết, ta cũng không biết. Liệu đây có phải là tính kế ngươi hay không, ngươi không biết, ta lại càng không biết. Huống hồ, dù ta có phái bao nhiêu người cho ngươi, thì họ sẽ nghe lệnh ngươi sao?"

Chung Uyển sửng sốt.

"Nếu cho ngươi quá nhiều người, trời đã khuya, dù cho ngươi có cầm thư của ta trên tay cũng không dễ gì ra khỏi thành." Úc Xá cười nhạo, "Lại nói, ngươi muốn ta tới chỗ hoàng đế trước để thỉnh Thượng Phương Bảo Kiếm*, bắt sống tội đồ mê hoặc Tuyên Thụy, công lao to lớn như vậy, chẳng lẽ ta không muốn được tạc công trạng đó lên đầu mình? Cái công này, ta muốn."

**Thượng Phương Bảo Kiếm: Thanh kiếm báu của nhà vua, ý là nhận lệnh xuất quân của hoàng đế.*

"Hơn nữa, chỉ là bẩm báo một tiếng với hoàng đế, không cần ta phải tự mình đi." Úc Xá cầm áo choàng của mình ném cho y, "Mặc vào, kêu con chó của ngươi tới, ta bồi ngươi một đường ra khỏi thành."

Không đợi Chung Uyển từ chối, Úc Xá nhìn Chung Uyển thật sâu, trong mắt nổi lên một cổ sát ý, "Quan trọng nhất chính là……về chuyện của ngươi, ta có rất nhiều lời nói muốn nói, cần phải tự mình hỏi Tuyên Thụy mới được."

58. Chương 58

Editor: Miri

Trước khi xuất môn, trong mắt Úc Xá ẩn ẩn vài phần buồn bã, viện cớ phải lấy áo choàng khác mà tránh mặt Chung Uyển, tùy tay gọi một người tới, thấp giọng dặn dò vài câu.

Thời gian không đợi người, Chung Uyển không sai người chuẩn bị xe, muốn cưỡi ngựa như những người khác. Úc Xá cũng không khuyên y, sai người chuẩn bị khoái mã*, mặt khác lại sai người triệu tập lính của Đại Lý Tự cùng với cùng mấy trăm gia tướng Úc Xá tự dưỡng ở kinh thành, Chung Uyển hỏi hỏi nhân số, cảm thấy cũng đủ rồi.

**Khoái mã: ngựa nhanh.*

"Không đủ." Úc Xá vừa khoác áo choàng vừa phân phó gia tướng, "Mang theo thư tay của ta, điều binh phủ trong kinh tới đây, đem……"

Úc Xá nhìn sang Lâm Tư, nhíu mày hỏi, "Vị trí thôn trang."

Lâm Tư vội móc từ trong lòng ngực ra một bản đồ, chỉ chỉ nơi được khoanh vòng, Úc Xá nhìn thoáng qua, nói, "Chặn hết mấy con đường này, có dịch quán nào trên đường cũng đều phong tỏa hết, giam giữ hết những người nào ra vào mấy chỗ đó từ lúc nhận được tin tức, một người cũng không tha."

Lâm Tư hít vào một hơi, Úc Xá nhìn Chung Uyển, âm thanh lạnh lùng nói, "Không phải ngươi cũng lo lắng sẽ bị trúng kế sao?"

Chung Uyển gật đầu, "Ừ……"

Nhưng dù kế có thâm sâu tới đâu, ở trước mặt binh lực dày đặc thế này thì cũng chỉ còn là nói suông.

Bọn họ không cần nhiều lời nữa, lên ngựa ra cửa, Úc Xá chỉ lệnh hơn mười gia tướng đi theo, những người khác đều tương trợ phía sau.

Sau khi ra khỏi thành, bọn họ xuống ngựa, gia tướng lấy vải vóc bọc bông bao tất cả vó ngựa lại.

Lâm Tư khó hiểu nhìn Chung Uyển, Chung Uyển nhàn nhạt nói: "Úc Xá muốn nghe xem……bọn họ rốt cuộc muốn nói gì."

Lâm Tư cảm xúc khó tả, nhìn nhìn Úc Xá.

Mười mấy người giục ngựa bay nhanh, không đến hai cái canh giờ đã chạy tới thông trang Tuyên Thụy ẩn thân.

Thang Minh còn chưa tới.

Những người khác chờ ở ngoài thôn trang, Lâm Tư lặng lẽ lẻn vào thôn trang, cùng Nghiêm Bình Sơn nội ứng ngoại hợp, âm thầm mở một cửa nhỏ. Chung Uyển cùng Úc Xá lẻn vào từ cửa nhỏ, bọn gia tướng hành tung quỷ mị, yên lặng tách ra, âm thầm ẩn núp ở khắp nơi trong thôn trang. Mọi người ra tay động chân cực khẽ, không làm kinh động những người khác trong thôn trang.

Nghiêm Bình Sơn không dám để Tuyên Thụy phát hiện, không đi tìm Chung Uyển, chỉ dặn dò Lâm Tư chỗ nào tiện để ẩn thân, còn lão thì trước sau vẫn bên cạnh Tuyên Thụy trông nom hắn, tâm thần bất an.

Úc Xá và Chung Uyển lẳng lặng đi vào một gian ngay cạnh thư phòng, nhờ vào ánh trăng soi sáng, Lâm Tư khoa tay múa chân với Chung Uyển: Ta ở trên nóc phòng, nếu có chuyện xảy ra, chủ nhân kêu ta một tiếng, ta lập tức phát tín hiệu ở ngoài.

Chung Uyển gật gật đầu, lá trúc ngoài cửa sổ hơi hơi khẽ động, Lâm Tư đã xoay người ra cửa sổ, nhảy lên nóc nhà.

Trong bóng đêm, Chung Uyển cùng Úc Xá dựa vào tường, không nói câu nào với nhau.

Ước chừng đợi hết một canh giờ, bên ngoài có ngọn đèn dầu lay động, Nghiêm Bình Sơn khụ hai tiếng, có người vào.

Chung Uyển đột nhiên mở mắt ra.

Tường bên kia, Nghiêm Bình Sơn vội vàng nói: “Các ngươi muốn nói gì thì nói mau lên, Vương gia……nơi này không thể ở lâu, ngài vẫn là……”

Tuyên Thụy mơ hồ nói: “Biết, biết rồi.”

Ngoài tường truyền đến vài tiếng chén trà lách cách, có người mang mở cửa đi ra ngoài, phỏng chừng là Nghiêm Bình Sơn.

Có người thở dài một tiếng, con ngươi Chung Uyển đột nhiên co lại….. Quả nhiên là Thang Minh.

Chung Uyển theo bản năng nhìn về phía Úc Xá, chỉ thấy hắn khẽ lắc đầu.

Chung Uyển là tới bắt Thang Minh, nhưng Úc Xá thì không phải.

Phí nhiều sức đến như vậy chính là vì Úc Xá muốn được nghe người mà Chung Uyển đã bảo hộ nhiều năm lát nữa sẽ nói cái gì ngay tại đây.

Tường bên kia……

Thang Minh cảm than: “Vương gia chịu khổ rồi.”

Tuyên Thụy do dự nói: “Vụ án của Kiềm An……ngươi biết rõ sao?”

“Nói biết rõ thì cũng đúng, mà nói không biết rõ thì cũng đúng.” Thang Minh thở dài, “Úc tiểu Vương gia dốc hết sức chịu tội thay cho Quy Viễn, nhưng lại không biện bạch lấy một câu cho Vương gia ngươi ở trước mặt hoàng thượng. Hoàng đế đa nghi, đã không còn an tâm về Vương gia.”

Tuyên Thụy vội vàng nói: “Vậy rốt cuộc làm sao bây giờ? Ta không thể cứ mãi trốn đông trốn tây! Có người ở Kiềm An muốn giết ta, không trở về được, nhưng đệ muội ta vẫn còn ở kinh thành, ta……”

“Vương gia có từng nghĩ tới, hai vị tiểu chủ nhân có khả năng đã thành nhược điểm để khống chế ngài không?”

“Này……”

Thang Minh thổn thức: “Vương gia có từng nghĩ tới vì cái gì mà mình phải đi đến một bước này, rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan?”

Tuyên Thụy: “Sao lại không nghĩ tới? Đều là do lễ vạn thọ, nếu không phải Hoàng Thượng năm nay đột nhiên lại muốn chúng ta vào kinh dự lễ vạn thọ, chúng ta có lẽ vẫn còn yên ổn ở Kiềm An, ta……”

“Cũng không phải.” Thang Minh cảm thán, “Từ lúc bắt đầu đã sai rồi. Năm đó, tuy tuổi Vương gia còn nhỏ, nhưng hẳn là vẫn còn nhớ rõ, sau khi Ninh Vương qua đời thì Hoàng Thượng đã phá lệ, cho ngài tập tước?”

Tuyên Thụy cứng họng: “Đúng vậy……”

Thang Minh hỏi: “Ngài cũng không phạm sai lầm nào lớn, vậy tại sao bây giờ lại thành Quận Vương?”

Tuyên Thụy giải thích: “Là Chung Uyển thay ta……”

“Y gạt ngài, dâng thư thay ngài, nói ngài vô đức vô tài, gánh không nổi thân Vương tước vị, dâng tặng người khác tước vị phụ Vương ngài đã truyền cho ngài!” Thang Minh siết cổ tay, “Nếu không có chuyện đó, thì việc hôm nay cũng không khó khăn như vậy! Ngài chưa từng nghĩ tới vì sao Chung Uyển phải làm như vậy ư?”

Tuyên Thụy ngập ngừng: “Có thể là vì……y muốn lấy lòng hoàng đế, để cho Hoàng Thượng biết ta không có tâm tư vượt quá thân phận mình.”

Thang Minh lại thở dài một trận, lão hạ giọng: "Chung Uyển trước khi hồi Kiềm An, đều là dựa vào ai mà sống sót?"

Tuyên Thụy im lặng một lát, "Úc Xá……"

Thang Minh lạnh lùng nói: "Úc Tử Hựu kia chính là nhi tử của hoàng đế!"

Trong bóng đêm, Úc Xá cắn chặt khớp hàm, gắt gao nhịn xuống xúc động muốn lao ra vặn gãy cổ Thang Minh.

Tường bên kia, Thang Minh thổn thức, "Chuyện đã như vậy, Vương gia còn chưa rõ sao? Ngày đó, Chung Uyển cương quyết muốn ngươi chắp tay nhường lại thân Vương chi vị, rốt cuộc là vì ai, ngài còn nhìn không ra?"

Tuyên Thụy hút một ngụm khí.

Canh Minh cảm than: "Lại nói tiếp…… Chung Uyển đối với Úc tiểu Vương gia cũng coi như là tình thâm ý trọng, vì báo đáp ân cứu mạng của Úc tiểu Vương gia, nên y đã sớm thay hắn dọn sạch chướng ngại từ mấy năm trước, đoạt đi tư cách báo thù phụ thân của ngài, nếu ngài vẫn là thân Vương, hôm nay……chưa chắc đã không thể tranh đoạt với mấy hoàng tử kia."

Tuyên Thụy dường như là bị làm cho hoảng sợ, vội nói: "Ngươi đừng có hại ta, ta sao lại có thể tranh đoạt với các hoàng tử?!"

"Ninh Vương ngày đó suýt nữa đã được kế vị, ngài là trưởng tử duy nhất của hắn, sao lại có thể không có quyền tranh đoạt? Huống hồ bây giờ Vương gia còn có thể lựa chọn sao? Tất cả là vì bọn họ bức ngài không thể không tranh." Thang Minh nói, "Vương gia giờ có muốn để mặc người khác ức hiếp mình cũng không được nữa! Hoàng đế đã nổi lên sát tâm, Vương gia muốn tránh cũng tránh không được!"

Tuyên Thụy ngập ngừng: "Ta……ta còn muốn gặp lại Chung Uyển."

"Ta thay Vương gia trù tính đến tận đây, Vương gia không cảm niệm ta thì ta cũng không oán hận gì, vậy mà Vương gia còn muốn đi gặp Chung Uyển……Thứ cho ta không thể không nói một câu khó nghe." Thang Minh hỏi, "Vương gia, ngài cùng Chung Uyển bầu bạn nhiều năm, Chung Uyển có tâm tư khác hay không, tất nhiên ngài phải rõ hơn ta, nhiều năm như vậy……ngài thật sự chưa từng nghi ngờ y sao?"

Thang Minh thấp giọng nói: "Chung Uyển ngày đó hồi Kiềm An…… Vương gia không phát giác ra có chỗ nào không đúng ư?"

Lại một trận yên tĩnh trôi qua.

"Trước khi ly kinh……" thanh âm Tuyên Thụy khàn khàn, "Thái y đã luôn chiếu cố bọn ta, từng cho Chung Uyển một bao ."

Thang Minh ngẩn ra, "Đó là cái gì?"

Tuyên Thụy im lặng một lát, "Một bao , sau khi hạ dược thì ba ngày sau mới có thể phát tác……Thái y bảo Chung Uyển đem dược kia hạ trong Úc Vương phủ, độc chết Úc Vương gia cùng Úc Xá, thái y nói mỗi ngày Chung Uyển đều nằm cùng một chỗ với họ, hạ độc dễ như trở bàn tay, nếu làm được……thì coi như báo đại thù cho phụ thân ta."

Hô hấp Úc Xá đột nhiên trở nên nặng nhọc hơn nhiều.

Chung Uyển nhắm mắt lại, y không muốn, không muốn nghe nữa.

Thang Minh thong thả nói: "Chung Uyển tất nhiên là không hạ."

"Không hạ." Tuyên Thụy thấp giọng nói, "Cho nên lúc y vừa mới hồi Kiềm An, ta có chút không yên tâm……Ta cũng không dám hỏi, rốt cuộc là thời cơ không tới nên y không dám hạ, hay là sợ liên lụy đến ta nên không thể hạ, hay là, hay là……"

Thang Minh tiếp lời cho Tuyên Thụy: "Hay là vì y đã sớm ly tâm với Ninh Vương phủ, căn bản không hề muốn báo thù cho Ninh Vương."

Tuyên Thụy cúi đầu, thấp giọng nói, "Ai cũng nói ta phụ vương là bị Úc Vương phủ làm hại, nên ngày đó ta hận bọn họ thấu xương……Chung Uyển trụ lại ở phủ của kẻ thù tới ba tháng, ta cho rằng y vì báo thù mới làm vậy, nhưng sau đó……Y không hạ độc, ta không thể không nghi ngờ y."

"Nhưng, nhưng……" Tuyên Thụy vội vàng nói, "Nhưng sau đó, chuyện Chung Uyển lăn lộn vì chúng ta cũng không phải giả, ta dần dần quên đi chuyện này, chỉ là mỗi khi nhớ tới lại cảm thấy……trong lòng có vướng mắc."

Thang Minh thở dài: "Vương gia nhân từ, tất cả là vì Ninh Vương."

Tuyên Thụy ấp úng, "Chỉ là lần này sau khi hồi kinh, không đến mấy ngày, Chung Uyển liền lén đi gặp mặt Úc Xá, ta lại nổi lên nghi hoặc……"

Thang Minh ngoài ý muốn: "Sau khi y hồi kinh từng gặp mặt Úc tiểu Vương gia?"

"Đúng thế." Tuyên Thụy gật đầu, nhẹ giọng nói, "Chính là ngày chúng ta được triệu vào cung, Chung Uyển vốn nên ở ngoài cung chờ ta cùng Tuyên Du, nhưng bọn ta ra khỏi cung thì lại không thấy y. Ta sai người đi tìm, không bao lâu đã thấy y trở lại, ta hỏi y đi đâu vậy, y nói là mướn kiệu phu lạc đường, đi lòng vòng,

nhưng ta hỏi người đi tìm y, thì gã lại nói…… Chung Uyển đi đến biệt viện Úc Vương phủ."

Thang Minh ngừng một chút, "Vậy thì ta cũng không cần nhiều lời nữa, hồi kinh liền đi tìm Úc tiểu Vương gia, còn cố ý gạt ngài, này……"

Tuyên Thụy thấp giọng nói: "Ở kinh thành mấy ngày nay, Chung Uyển đã chạy tới Úc Vương phủ vài lần, ta……ta cũng không hỏi y, chỉ có thể giả vờ không phát hiện, như là không biết gì hết."

Thang Minh nói: "Y đi làm cái gì, chắc ngài bây giờ cũng đã nhận ra rồi? Vu hãm ngài tư giao với quan viên đất phong, ai biết có phải là do Úc tiểu Vương gia gây ra hay không."

Giọng nói Tuyên Thụy cực nhỏ: "Chỉ cần y không hại ta, ta đều có thể giả vờ không biết gì hết……"

Thang Minh nói: "Nhưng ngài bây giờ đã biết rồi, cũng nên minh bạch là ai có thể dựa vào, ai không thể dựa vào đi? Bao nhiêu năm trôi qua, cũng chưa chắc là Chung Uyển……không hề nghi ngờ ngài lấy một lần."

"Hắn có nghi ngờ ta, ta biết." Tuyên Thụy chần chờ, "Năm ấy…… Năm ấy……"

Thang Minh vội hỏi: "Cái gì?"

Tuyên Thụy hoảng sợ vô cùng, tựa hồ như đã thật sự nghĩ Thang Minh đáng để dựa vào, nhịn không được vội nói, "Năm ấy, lão thái y trước khi chết, ép hỏi y……hỏi y……"

"Hỏi y, ngày đó y không hạ độc Úc Xá, rốt cuộc là vì sợ Kiềm An bị liên lụy, hay là không chịu tự tay đâm kẻ thù, Chung Uyển nói ——"

Thang Minh cứng họng: "Quy Viễn nói cái gì?"

Tuyên Thụy run thanh nói: "Chung Uyển không nói gì hết, xoay người đi mất. Lúc ấy……bên ngoài đều là lời đồn đãi, nói Chung Uyển có tư tình với Úc tiểu Vương gia trong kinh, nói y ở biệt viện Úc Vương phủ hai năm trước đã làm thế này thế nọ, tin đồn vô căn cứ, nhưng tất phải có nguyên nhân."

Ở tường phòng cách vách, Chung Uyển dựa lưng trên vách tường, ngực phập phồng căng thẳng.

"Lão thái y cảm thấy Chung Uyển thật có lỗi với phụ Vương ta, trước khi chết đã đem……đem……" Tuyên Thụy nhỏ giọng nói, "Đem độc dược đã từng giao cho Chung Uyển hạ vào đồ ăn của y……Bất quá vẫn sống được! Y chưa ăn bao nhiêu! Cứu về rồi! Thái y lúc này mới nói cho ta biết chuyện, không thể trách ta! Ta cũng là lúc sau mới biết được! Dù sao lão thái y cũng là vì phụ Vương của ta……cho nên……"

Thanh âm Tuyên Thụy phát run: "Chuyện này thật không phải là do ta sai sử lão thái y làm, nhưng ta vẫn

cảm thấy trong lòng Chung Uyển nghi ngờ ta. Đã ngần ấy năm trôi qua, y sống lại, ai cũng không nhắc lại chuyện này, cả ta cũng cho rằng chuyện qua rồi, ta cho rằng……"

Tuyên Thụy vội vàng nói: "Ta cũng không còn cách nào khác! Ta làm sao biết lão thái y còn hận Chung Uyển tới mức đó, muốn hạ độc y? Lúc ấy lại đúng vào lúc lời đồn đãi bay đầy trời, nếu Chung Uyển không thật sự có gì đó với Úc Xá, vậy thì vì sao, vì sao……lại muốn truyền ra lời đồn như vậy? Nếu tất cả đều là giả, vậy thì Úc Xá trong kinh vì sao lại mặc kệ mấy lời đồn đãi bất kham này? Ngay cả Chung Uyển cũng chưa từng biện bạch cho chúng ta nghe một câu nào!"

Cách gian, ngón tay Chung Uyển phát run, y nhẫn nại nãy giờ, cuối cùng chịu khổ không được nữa, "phụt" một tiếng, phun ra một búng máu.

Sắc mặt Úc Xá chợt biến, tê thanh la lên: "Quy Viễn!!!"

Ngay lập tức, Thang Minh và Tuyên Thụy ở phòng bên cạnh kinh hãi, không đợi bọn họ phản ứng lại, Lâm Tư bên ngoài đã phá cửa mà vào, bọn gia tướng đi theo cũng vọt vào, phía sau còn có một gia tướng được Úc Xá âm thầm phân phó mang Tuyên Du và Tuyên Từ Tâm đến.

Khuôn mặt nhỏ của Tuyên Du tái nhợt, bị người đẩy lên phía trước, ngơ ngẩn nhìn Tuyên Thụy.

Tuyên Thụy bị biến cố này làm cho sợ hãi, hơn nửa ngày không phản ứng kịp, hắn dại ra một lát, khàn khàn nói: "Hai ngươi……sao lại tới đây?"

Giọng Tuyên Du run rẩy: "Ca……Huynh mới vừa nói, là gì?"

Tuyên Thụy thấy Lâm Tư nên cũng không quá sợ hãi, hắn nghĩ nát óc không rõ những người này có phải là gia tướng trong phủ tới cứu mình hay không, chỉ trắng mặt thất thần nói: "Đệ không hiểu thì lát huynh về nói cho đệ hiểu, các ngươi làm sao tới đây được? Những người này là các ngươi mang đến?"

Tuyên Du không thể tin nổi mà nhìn Tuyên Thụy, còn đang hỏi, "Huynh mới vừa nói……Chung Uyển là muốn hại chúng ta?"

Tuyên Thụy cả giận nói: "Huynh không có nói như vậy! Huynh chỉ là……đã là người thì sẽ có tư tâm, đệ còn nhỏ không hiểu, quay về rồi huynh nói cho đệ!"

"Đệ đúng là không hiểu……" Tuyên Du tiếng được tiếng mất, "Đến bây giờ đệ vẫn không biết rốt cuộc phụ vương là chết như thế nào, nhưng……Chung Uyển là vì chúng ta nên mới tới Kiềm An, đó không phải là thật sao?"

Tuyên Thụy chột dạ nhìn Lâm Tư, hắn biết Lâm Tư là tâm phúc của Chung Uyển, sợ hắn khi quay về sẽ nói cho Chung Uyển nghe gì đó, dưới tình thế cấp bách, hắn xô Tuyên Du một cái, thấp giọng, "Quay về rồi nói!"

Tuyên Du bị đẩy ngã trên mặt đất, cả người phát run, hắn lảo đảo bò lên, lẩm bẩm, "Cái gì đệ cũng không hiểu, cái gì cũng không biết, nhưng……nhưng mấy năm nay, người nuôi đệ lớn lên là Chung Uyển……Người dạy đệ biết chữ cũng là y, người chỉ cho đệ lý lẽ cũng là y, người cầm tay đệ……"

Nước mắt Tuyên Du tuôn trào, hoàn toàn sụp đổ, ấp úng, "Người cầm tay đệ, dạy đệ viết nhân nghĩa lễ trí tín cũng chính là y……"

Hai mắt của Tuyên Từ Tâm ngấn nước, không thể nhịn được nữa, tiến lên nắm lấy cổ áo Tuyên Thụy, thịnh nộ la lên: "Tuyên Thụy!!! Năm đó y chỉ mới mười sáu! So với ngươi bây giờ còn nhỏ hơn một tuổi! Bảy năm qua y vài lần thiếu chút nữa đã vứt mạng mình ở Nam Cương! Mưu tính? Bao nhiêu năm qua y vào sinh ra tử, chẳng lẽ là vì muốn ngươi nghi kị y hay sao?!"

59. Chương 59

Editor: Miri

Úc Xá nhẹ nhàng đặt Chung Uyển xuống đất, chậm rãi đi ra.

Sắc mặt Úc Xá tái xanh, mắt đỏ bừng, như lệ quỷ nhìn chằm chằm vào Tuyên Thụy, thanh âm khàn khàn, "Độc trên người y……"

Tuyên Thụy vừa thấy Úc Xá, nhất thời sợ tới mức khụy gối xuống đất. Hắn nhất thời phản ứng không kịp, không biết rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, hoảng sợ nói, "Úc, Úc Xá?"

"Ta……" Úc Xá không thể tin nổi mà nhìn Tuyên Thụy, nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm, "Năm đó ta điên rồi sao? Ta cư nhiên cố ý thả y đi, để y đi tìm ngươi, ta……ta rõ ràng là luyến tiếc y, vậy mà ta cư nhiên dung túng y đi tìm ngươi, ta……"

Trong miệng Úc Xá nổi lên một cổ tanh ngọt, hắn hận không thể quay về bảy năm trước, một bạt tai tát tỉnh chính mình.

Mình sao lại ngu xuẩn tới mức đó, chắp tay nhường một Quy Viễn tốt như vậy cho cái thứ này.

Úc Xá kiệt lực kiềm chế tà niệm trong lòng. Trước khi tới hắn đã an bài chu toàn, một mặt cùng Chung Uyển lặng lẽ tiến vào ẩn nấp, mặt khác lại sai người đem hai hài tử của Ninh Vương tới, làm cho hai người họ nhìn rõ ràng, rốt cuộc là ai mới có lỗi với ai, như thế thì sau này khi mình phải đoạt đi Quận Vương tước vị của Tuyên Thụy, thì hai tiểu hài tử cũng sẽ không hiểu lầm Chung Uyển, không đến mức khiến mảnh khổ tâm suốt nhiều năm qua của Chung Uyển chảy hết về hướng đông.

Rõ ràng mình đã tận lực không muốn khiến y thương tâm.

Úc Xá theo bản năng sờ chủy thủ được giấu bên hông, dù sao đã sai càng thêm sai rồi, không bằng bây giờ trực tiếp làm thịt hắn……

Ở chỗ khác, Thang Minh thấy có người tới nhưng nhân số không nhiều lắm, trong lòng ban đầu còn cảm thấy vui mừng, chỉ là nghiêng đi ngó lại vẫn không thấy Chung Uyển đâu thì có chút nghi hoặc. Lúc lão thấy Úc Xá thì cũng trắng hết cả mặt, thất thần, "Sao lại là ngươi?!"

Úc Xá nhắm mắt lại, quay đầu nhìn về phía Thang Minh, hắn hít sâu một hơi, thấp giọng nói, "Giữ lại người của Kiềm An, bắt sống lão này, còn những người khác trong thôn trang…… giết sạch……một người cũng không tha, lập tức thiêu hủy thôn trang này."

Thang Minh lập tức kinh hãi, "Ngoài thôn trang ta còn có……"

"Đã giải quyết." gia tướng tâm phúc của Úc Xá chắp tay, "Lúc thuộc hạ mang tiểu thư và thiếu gia tới, trong lúc chờ, thuộc hạ vô ý để lộ chút hành tung. Chúng ta sợ sẽ quấy nhiễu đến người khác, làm hỏng chuyện của thế tử, đơn giản giết hết bọn họ trước, mười bảy người trong thôn trang, hai mươi ba ngươi ẩn nấp bên ngoài, trên đường tiếp ứng còn có mười bốn người khác, đúng không?"

Khóe mắt Thang Minh tẫn nứt, "Úc Xá!"

"Câm miệng." giọng Úc Xá cứ như đang cười, "Tốt nhất là ngươi nên phù hộ Chung Uyển không có việc gì, bằng không……người trong phòng này, ta sẽ không tha ai hết……"

Úc Xá xoay người trở vào trong, một tay nâng Chung Uyển dậy, trong lòng hoảng loạn, "Về, về nhà thôi."

Úc Xá dùng áo choàng của mình bọc kín Chung Uyển, ôm y leo lên ngựa, được mấy gia tướng hộ tống, cũng không quay đầu trở về thành.

Chung Uyển mơ một giấc mộng.

Trong mộng, y vẫn là một đứa bé ngây thơ, bất hảo bất kham, cả ngày cùng Lâm Tư quấy rối trong Ninh Vương phủ, leo cây trộm trứng chim, xuống nước bắt cá chép, y phục mới đẹp nào đều mặc không tới hai ngày đã bị rách vài chỗ.

Ma ma y mỗi ngày đều phải làm một chuyện đó là vá lại xiêm y cho bọn họ, tới mức ma ma không vá nổi nữa, dứt khoát đi khố phòng kiếm chút vải vóc thô ráp để may cho bọn họ hai bộ xiêm y mới, Ninh Vương phi nhìn không lọt mắt, nói……

Nói Chung Uyển tuy là nghĩa tử, nhưng cũng là nhi tử của Vương gia, không thể để y ăn mặc rách nát.

Ninh Vương phi chọn tơ lụa tốt nhất để may xiêm y cho Chung Uyển, lại cố ý sai người may da thú mềm mỏng vào cổ tay áo và đầu gối quần, da thú vừa rắn chắc lại vừa êm, có bị ngã từ trên núi xuống hay khuỷu tay chạm đất gì đều sẽ không cảm thấy đau.

Ninh Vương phi không có hài tử, Chung Uyển và Lâm Tư muốn có một cái đệ đệ để làm tùy tùng, Chung Uyển có hỏi Ninh Vương phi vài lần là khi nào y mới có đệ đệ, Ninh Vương phi lúc nào cũng chỉ cười nhạt một cái, sau đó lại tiếp tục làm chuyện của mình, không đáp lời.

Sau đó, Chung Uyển lại ngẫu nhiên nghe lão nhân trong phủ lén lút nói khẽ, bảo Ninh Vương phi là do hoàng đế chỉ hôn cho Ninh Vương. Ban đầu hai bên đều không tình nguyện, chỉ là bị thánh ý làm khó nên mới ráng sống chung mà thôi. Bây giờ quan hệ giữa hai người đã dịu đi, nhưng trải qua bao năm không nóng không lạnh, bây giờ lôi kéo nhau thì lại cảm thấy mất mặt, rốt cuộc cũng không ngủ cùng một chỗ.

Chung Uyển nghe thì nửa hiểu nửa không, sao lại cảm thấy mất mặt? Hai người bọn họ không ngủ cùng một chỗ thì sao? Nữ nhân lớn tuổi, không thể tự nhiên mà sinh hài tử sao?

Nhưng y vẫn rất muốn có đệ đệ. Lại một năm trôi qua, đệ đệ vẫn chưa có, Chung Uyển lớn hơn một tuổi lập tức minh bạch, hai người phải thường xuyên ở cùng một chỗ thì mới tốt.

Hôm đó là trung thu, người một nhà khó có được một bữa quây quần bên nhau, Ninh Vương cùng Ninh Vương phi đều có chút xấu hổ, cả hai đều muốn nói chút gì đó, nhưng mỗi khi mở miệng, không hiểu sao lại cảm thấy vô cùng xấu hổ và tẻ nhạt.

Cái đầu Chung Uyển vẫn còn lùn xủn, gắp đồ ăn cũng không tiện. Ninh Vương phi để y ngồi bên cạnh mình, tự mình gắp đồ ăn cho y.

Chung Uyển nhìn Ninh Vương phi, rồi lại nhìn nhìn Ninh Vương, không tim không phổi nói: “Mẫu thân, người sửa tên cho ta đi.”

Ninh Vương phi nhíu mày, “Sửa cái gì?”

Chung Uyển nuốt đồ ăn trong miệng xuống, mơ hồ nói, “Chiêu Đệ, Chung Chiêu Đệ, ta không chê khó nghe.”

**Chung Chiêu Đệ = Chung cầu đệ đệ =)))))*

Sau hai mươi mấy năm làm tiểu thư khuê các, lần đầu tiên Ninh Vương phi ở trên bàn cơm cười ngặt nghẽo. Ninh Vương gắt gao nén cười, đứng dậy vỗ vỗ lưng cho Ninh Vương phi, mặt Ninh Vương phi thoáng chốc đỏ bừng lên.

Từ ngày đó, Ninh Vương liền ngủ chung với Ninh Vương phi.

Không đến một năm, Ninh Vương phi quả nhiên sinh cho Chung Uyển một đệ đệ.

Lại qua mấy năm, cái đệ đệ kia cũng quả nhiên trở thành tùy tùng của Chung Uyển và Lâm Tư, cả ngày đuổi theo sau, bị hai người đùa giỡn. Chung Uyển và Lâm Tư đều thích khi dễ Tuyên Thụy, nhưng lại nuông chiều hắn. Lúc leo cây, Tuyên Thụy bò không lên được, Chung Uyển sẽ cõng Tuyên Thụy. Lúc bắt cá, Tuyên Thụy bắt không được, Chung Uyển sẽ đem con cá lớn nhất đưa cho Tuyên Thụy.

Khi Ninh Vương phi hạ sinh song bào thai kia, nàng bị khó sinh. Trước khi nàng qua đời, Ninh Vương phi có nói mấy câu với Ninh Vương, lại nhìn về phía Chung Uyển, trong mắt ẩn giấu rất nhiều điều nói không nên lời. Chung Uyển đỏ mắt quỳ gối trước giường Ninh Vương phi, kéo tay Vương phi thì thào: "Mẫu thân yên tâm, nếu phụ thân sau này có tái giá, ta cũng sẽ che chở đệ muội, không cho kế mẫu khi dễ chúng ta, không để bọn họ chịu khổ."

Tuy sắc mặt Ninh Vương phi đã trắng bệch, nhưng nghe vậy thì vẫn chịu đựng không nổi, phải cười một cái. Nàng xoa xoa đầu Chung Uyển, thở dài, dặn dò Chung Uyển chăm sóc bản thân cho tốt, dứt lời liền thiếp đi.

Chung Uyển nửa tỉnh nửa mê, tiếng được tiếng mất, thì thào, "Vương phi, ta sợ là……ta sợ là……"

Đầu giường, Úc Xá nắm chặt tay của Chung Uyển, nghe vậy thì ngực liền quặn đau.

Úc Xá xoa xoa đầu Chung Uyển, trầm giọng nói: "Ngươi yên tâm, chuyện Tuyên Thụy, ta sẽ lo liệu chu toàn."

"Tuyên Thụy mất tước vị, ta sẽ tự mình phái người áp tải hắn hồi Kiềm An, lưu lại người ở Kiềm An canh chừng hắn, không để hắn ra khỏi đất phong một bước."

"Lúc còn bái sư, ta nhớ rõ xiêm y ngươi mặc đều do chính tay Ninh Vương phi làm, nàng đối đãi ngươi rất tốt, ta biết, tâm tư của ngươi, ta đều biết……"

"Tước vị Ninh Vương này, ta tạm thời không có xử trí, sau khi ta lo liệu tốt rồi sẽ để Tuyên Du kế thừa Vương vị."

"Sau khi Tuyên Du thuận lợi tập tước rồi là có thể mang Tuyên Từ Tâm hồi Kiềm An, sau này nếu hắn chịu ngoan ngoãn mà sống, cũng có thể được an ổn."

"Quy Viễn……ngươi sống tốt, thì ta sẽ không giết họ."

Chung Uyển vẫn còn trong mộng, không biết có nghe được gì hay không, y nhíu nhíu mày, lại ngủ mất.

Khi Chung Uyển tỉnh lại thì ba ngày đã trôi qua.

Lúc Chung Uyển tỉnh lại thì bên cạnh y chỉ có Phùng quản gia, môi của y cũng đã trắng bệch, hơi hơi hé miệng, "Kiềm……"

Phùng quản gia vội kể lại hết cho Chung Uyển, lại nói: "Thế tử không bẩm lại hết toàn bộ chuyện thật sự xảy ra với Hoàng Thượng, nói một nửa giấu một nửa, thế tử nói có kẻ xấu lừa gạt Tuyên Thụy nhưng cũng chưa nói là ai, hiện giờ người của thôn trang kia đã chết sạch, Hoàng Thượng muốn truy xét cũng truy không được, đúng là vừa khéo."

Phùng quản gia rót cho Chung Uyển một chén trà nóng, nhẹ giọng nói, "Hoàng Thượng mấy ngày nay thân mình không tốt lắm, căn bản cũng không có tinh lực quản chuyện này, cứ như vậy bỏ qua. Còn cái tên Thang gì đó đã bị thế tử bí mật giam lỏng, thế tử nói là còn có chuyện muốn hỏi lão."

Chung Uyển nhắm mắt lại, gật đầu: "Vậy tốt rồi."

"Ngươi mấy năm nay……" Phùng quản gia thở dài, "Thôi, không nói cái này, hai tiểu chủ nhân của Kiềm An Vương phủ vẫn luôn muốn gặp ngài, nhưng đều bị thế tử cản lại, tiểu thư của phủ ngươi có đưa chút xiêm y tới đây, ta đều đem cất hết rồi."

Chung Uyển khàn giọng: "Thế tử……"

"Thế tử khá tốt. Mà cũng kỳ quái, càng bận nhiều việc, thế tử càng minh mẫn hơn, mấy ngày nay xử lý công vụ cũng thập phần thích đáng. Bởi vì có công diệt trừ bao vây nghịch tặc nên còn được Hoàng Thượng tán thưởng một phen." Phùng quản gia không yên lòng nhìn Chung Uyển, "Chỉ là vẫn còn lo lắng cho ngươi."

Chung Uyển cố gắng ngồi dậy, nhẹ giọng nói: "Khá tốt, ta……để ta một mình chờ hắn."

Phùng quản gia đáp ứng, lui xuống.

Chung Uyển thất thần trong chốc lát, phủ thêm áo ngoài, chậm rãi xuống giường, đi tới trước án thư.

Chung Uyển cầm bút lên, cảm thấy có chút lạnh, co rúm người lại, trong lồng ngực lại như bị lửa thiêu cháy.

Mấy năm trước, khi y ở trong ngục biết được Ninh Vương đã chết, Chung Uyển cũng từng phun một búng máu. Nhưng lúc ấy y còn trẻ, không uống dược không nghỉ ngơi, vậy mà vẫn có thể chịu đựng qua được. Hiện tại ngẫm lại cũng không cảm thấy có nhiều khó chịu, thế mà lần này lại chịu không được. Chung Uyển cảm thấy bụng mình như bị ai chôn vào trong mười mấy thanh lưỡi đao, chỉ cần khẽ động một chút liền ghim vào ngũ tạng lục phủ của y, đau thấu trời xanh.

Chung Uyển gục đầu trên án thư nghỉ ngơi một lát, sau đó mở một tờ giấy, đề bút viết hai chữ "Nhi tử", Chung Uyển bật cười, vò nhẹ rồi ném qua một bên.

“Uyển quỳ bẩm.”

“Chuyện Tuyên Thụy, phụ thân……”

Chung Uyển nắm chặt quyền, y cúi đầu hít sâu một hơi, lại lấy tay vò nhẹ tờ giấy, ném qua một bên.

Chung Uyển ngừng một hồi lâu, đề bút thêm lần nữa.

“Uyển quỳ bẩm.”

“Chuyện Tuyên Thụy, Vương gia và Vương phi trên trời có linh, đã biết hết.”

Hốc mắt Chung Uyển đỏ ngầu, cắn răng chịu đựng.

“Từ khi Uyển rời kinh thành đến đất phong, uổng phí mấy năm, vì muốn tự bảo vệ mình mà không từ bất cứ việc xấu nào, làm đủ chuyện bỉ ổi gì, Vương gia Vương phi cũng đã biết.”

“Mấy năm qua, với Vương phủ, nhục môn bại hộ.”

“Bảy năm trời, với Tử Hựu, ân sâu phụ tẫn……”

**Nhục môn bại hộ: sỉ nhục gia môn. Ân sâu phụ tẫn: phụ hết ân tình.*

“Ngươi……”

Chung Uyển sửng sốt, y ngẩng đầu. Úc Xá không biết khi nào đã trở lại, đang đứng ngay phía sau y.

Úc Xá ngơ ngẩn nhìn Chung Uyển đang viết thư cho Ninh Vương, Ninh Vương phi, thấp giọng thì thào, “Bảy năm trời, với Tử Hựu, ân sâu phụ tẫn……”

“Ân sâu phụ tẫn, ân sâu phụ tẫn……” Úc Xá nỉ non lặp đi lặp lại, trong lòng không hiểu sao lại vô cùng khó chịu, hắn nhắm mắt, đè tay Chung Uyển xuống để y không viết hết câu, giọng khàn khàn, “Ngươi không có lỗi gì với ta cả.”

Chung Uyển đột nhiên không dám nhìn Úc Xá, ngực y trở nên đau đớn, chỉ biết cúi đầu, trầm giọng nói, “Ngươi cũng nghe Tuyên Thụy nói rồi đúng không? Năm đó……ta thiếu chút nữa đã hạ độc ngươi.”

Úc Xá không lên tiếng.

Chung Uyển thấp giọng nói: “Chỉ suýt chút nữa thôi là ta đã lấy mạng ngươi, ngươi không trách ta?”

“Tuyên Thụy cảm thấy ta là vì ngươi mới không thể báo thù cho Ninh Vương, ngươi thấy sao? Ngươi cũng nên rõ ràng hơn hắn đi? Ngươi hẳn cũng biết, ta kỳ thật là vì muốn bảo hạ người ở Kiềm An mà không động thủ với ngươi, nghĩ sai thì hỏng hết, nên năm đó ta đã không……”

Chung Uyển nhìn tay của mình, thấp giọng nói: “Nếu sau này lại có thêm một Thang Minh khác nói với ngươi là ta thật ra……”

“Câm miệng.” Úc Xá đánh gãy Chung Uyển, nhàn nhạt nói, “Mặc kệ ngươi là vì ai, dù ngươi có nói gì, dù người khác có nói gì, trong lòng ta tin……ngươi chính là vì ta mới không hạ độc.”

Trong lòng Chung Uyển chấn động, cố sức nói: “Ngươi……”

“Ta không phải Tuyên Thụy, không ai có thể mê hoặc ta, ngươi cũng không thể.” Úc Xá hờ hững nói, “Trong lòng ngươi có ta……Người khác nói cái gì, ta đều sẽ không tin.”

Người từng nói sẽ không khóc - Chung Uyển, giờ đây đang cố hết sức mở mắt, âm điệu thay đổi, “Ngươi làm sao có thể biết lòng ta……”

“Ngày đó……” yết hầu Úc Xá nghẹn ngào, “Ngươi đi rồi, lại kẹp hết giấy bán thân, ngân phiếu, bản đồ ta cho ngươi vào trong một quyển sách. Quyển sách kia là gì, ngươi còn nhớ không?”

Chung Uyển cắn chặt khớp hàm.

Úc Xá nói, “Là Kinh Thi.”

Úc Xá nói, “Là Trịnh Phong.”

Úc Xá nói, “Là……Tử Câm.”

Úc Xá cơ hồ là đang oán hận nhìn Chung Uyển, “Ngày đó, ngươi đã biết không thể ở lại, cho nên không chịu nói với ta, không chịu cho ta biết……”

“Nhưng cố tình, lại để lại một câu chưa hết chi ngôn cho ta, thanh……” Úc Xá gắt gao nhìn chằm chằm Chung Uyển, đôi mắt đỏ bừng, “Thanh thanh tử câm, du du ngã tâm, túng, túng……”

Chung Uyển rốt cuộc sụp đổ, nước mắt lăn xuống, nức nở nói, “……Túng ngã bất vãng, tử ninh bất tự âm.”

Dịch thơ: (by mị)

Cổ áo người xanh xanhTrong lòng ta canh cánhNếu ta không đến được,Sao người cũng lặng im?

Bài thơ trên là về người con gái phải xa người thương, cảm thấy buồn bã nhưng không thể nói ra lời trong lòng. Nếu ta không đến được, sao người cũng không tới nói với ta một lời?

Lời Editor:

Chương 58,59,60 là ba chương mình thích nhất, cũng là chương chua xót, đắng cay, ngọt bùi đều có đủ. Từng dòng trong chương 59 đều khiến mình khắc khoải, từ câu "Về nhà" của Úc Xá, tới câu "Ân sâu phụ tẫn", cả những đoạn Chung Uyển không dám gọi Ninh Vương là phụ thân, không dám tự xưng mình là nhi tử.

Và tất nhiên là bài thơ không hết ý kia.

60. Chương 60

Editor: Miri

Bảy năm trước, khi Chung Uyển chuẩn bị đi, đột nhiên lại càng thích đứng ở trước mặt Úc Xá làm hắn vướng chân vướng tay, không có việc gì liền thích đùa giỡn Úc Xá.

Suốt mấy ngày đó, Úc Xá tâm phiền ý loạn, cố tình lại trốn không thoát y.

Úc Xá ngồi ở cửa sổ đọc sách, Chung Uyển an vị ở ngoài cửa sổ, tay vịn vào lan can hành lang, hái được một bông hoa mai đã nở, ném vào sách Úc Xá đang xem.

Tính tình thiếu niên Úc Xá vô cùng ôn hòa, bị Chung Uyển quấy phá thế nào đều sẽ không tức giận, Chung Uyển ném hoa mai vào sách hắn, hắn liền nhặt lên đặt hoa vào lòng bàn tay. Chung Uyển lại ném, hắn lại tiếp tục nhặt lên, sách chưa xem được hai trang, trong lòng bàn tay đã tích cóp đủ một chùm, còn tỏa hương ngào ngạt.

Chung Uyển ném một đóa hoa mai khác vào ngực Úc Xá, hỏi hắn, "Tử Hựu, ngươi……đã từng khuynh tâm chưa?"

Úc Xá kẹp hoa mai vào trong sách, hỏi, "Thế nào mới là khuynh tâm?"

Chung Uyển ngắt một cành mai, hàm hồ nói: "Chính là…… tới một chỗ, thì đầu tiên sẽ xem y có tới không. Nghe người khác nói về y sẽ nhịn không được mà dừng lại nghe một chút. Không có việc gì làm lại muốn nhìn thấy y, nếu y không còn bên cạnh liền cảm thấy toàn bộ viện phủ đều đìu hiu vắng vẻ."

Úc Xá nghe vậy, trong lòng càng loạn thêm, hắn lắc đầu, "Không có."

Chung Uyển cắm cành mai trong tay vào nền tuyết, suy nghĩ trong chốc lát rồi gật đầu nói, "Vậy thì tốt rồi."

Qua hai ngày, Chung Uyển lại hỏi Úc Xá có trách y phá hỏng hôn sự của hắn hay không, lúc hắn vấn an, quốc trưởng công chúa có tìm cho hắn một quý nữ nhà khác hay không.

Thiếu niên Úc Xá am hiểu sâu sắc đạo lý phi lễ chớ nói, đều giống như mọi lần sẽ không nói tiếp câu nào. Chung Uyển lại một hai phải ngăn đón hỏi cho bằng được, Úc Xá vô pháp, hỏi lại Chung Uyển quan tâm cái này làm gì, Chung Uyển nói y phá hỏng hôn sự của hắn, trong lòng cảm thấy áy náy.

Thiếu niên Úc Xá lúc đó tâm tư rất đơn thuần, thật sự cho rằng Chung Uyển đang tự trách, bất đắc dĩ bảo đảm với Chung Uyển rằng tương lai hắn tất nhiên sẽ cưới được một thế tử phi càng tốt hơn, sau này phu thê hòa thuận, con cháu mãn đường. Chắc chắn sẽ không khiến Chung Uyển áy náy.

Chung Uyển nghe vậy, im lặng hồi lâu, lâu đến mức Úc Xá cảm thấy có lẽ mình đã nói sai cái gì rồi. Không đợi Úc Xá hỏi lại, Chung Uyển đã tiêu sái cười, nói "vậy là tốt rồi".

Sau đó…

"Sau đó, ngươi đi rồi……" cổ họng Úc Xá nghẹn ngào, "Toàn bộ biệt viện Úc Vương phủ bỗng trở nên trống rỗng."

Úc Xá lật tung hết cả viện, cảm thấy Chung Uyển chắc chắn sẽ để lại cho hắn cái gì đó, nhưng cái gì cũng không tìm được, chỉ phát hiện sấp ngân phiếu Chung Uyển không cần nên bỏ lại, còn có cuốn Kinh Thi kia.

Thiếu niên Úc Xá nhìn trang thơ nọ, hồi tưởng lại ba tháng hỗn độn vừa qua ngây thơ bầu bạn cùng y, như vừa bừng tỉnh khỏi một giấc mộng dài.

Tới lúc ấy rồi, Úc Xá mới biết được mấy ngày nay Chung Uyển thật sự đang nói gì.

Bị Ninh Vương phủ làm áp lực tới mức không thở nổi, cái gì Chung Uyển cũng không thể nói với hắn, nhưng cố tình khí phách phong lưu đã khảm trong xương cốt người này, muốn giấu cũng giấu không được.Y chỉ có thể mượn một trương Kinh Thi, xa xa cười với hắn một cái, mang theo ba phần buồn bã bảy phần đùa nghịch, tình cảm phát sinh chỉ dừng ở mức lễ, để lại một câu: Túng ngã bất vãng, tử ninh bất tự âm?

Lời ta nói không được, nhưng ngươi có hiểu chăng?

Chung Uyển rốt cuộc không kiềm được nữa, hoàn toàn sụp đổ, khóc thảm thiết.

Lúc trước có ăn bao nhiêu khổ bao nhiêu đau đớn, Chung Uyển cũng đều cảm thấy mình có thể gắng gượng chịu đựng. Dù cho chân thành mấy năm qua bị người khác phũ bỏ, dù cho phế phủ có nghẹn khuất tới đâu, Chung Uyển cũng sẽ không chảy một giọt nước mắt. Nhưng khi y nghe Úc Xá nói "Người khác nói gì, ta đều sẽ không tin", đủ loại ẩn nhẫn lo âu mấy ngày qua không chịu nổi mà phát tiết ra, ngăn cũng ngăn không được.

Đối với Ninh Vương, Ninh Vương phi hổ thẹn, đối với Tuyên Thụy sớm đã lạnh tâm, đối với tình cảm thời niên thiếu không cam lòng……Bao lỗi lầm đồng thời bộc phát, rốt cuộc phá nát lòng kiêu hãnh của Chung Uyển.

Úc Xá hít sâu một hơi, quàng tay ôm vai Chung Uyển, y đem đầu để ở bên hông Úc Xá, gào khóc tới khàn giọng.

Qua hồi lâu, thể lực Chung Uyển rốt cuộc chống đỡ hết nổi, lại ngất xỉu. Úc Xá ôm y lên giường, kiềm chế lửa giận ngút trời trong lòng, thỉnh thái y chiếu cố y.

Nhiều ngày liên tục, Chung Uyển sốt cao không hạ nhiệt, bệnh nặng hung hăng hút cạn khí lực của y, so với lần trước còn giày vò y lợi hại hơn. Đủ loại bệnh tật trong thân thể y tựa hồ cũng biết chủ nhân của khối da thịt này rốt cuộc chịu không nổi nữa, khí thế ào ạt thảo phạt y.

"Bất quá thế tử không cần phải quá lo lắng, lúc thế tử khảo vấn người của Kiềm An Vương phủ đã tìm được độc dược, chúng ta cũng đã tỉ mỉ tìm hiểu rõ ràng. Đây là chuyện tốt, cái này là kê dược đúng bệnh. Đã biết độc từ đâu ra, chúng ta càng tiện chữa trị cho y." Thái y thấp giọng khuyên giải an ủi Úc Xá, "Trước đây cũng từng nói với ngài, Chung thiếu gia đã mắc bệnh nhiều năm, trị không được, chỉ có thể từ từ dưỡng. Tuy bây giờ bệnh nặng, nhưng kỳ thật là do nóng giận trong lòng mà làm tổn tương phế phủ, hiện tại chúng ta có thể cho y một chút dược khai thông tâm khí, chờ Chung thiếu gia nuốt xuống được cổ nhiệt khí này thì tốt rồi."

Mặt mày Úc Xá tái xanh, lạnh lùng nói: "Làm sao để y nuốt xuống? Ta chặt hết đầu những kẻ chọc y bi phẫn, đặt chúng ở đầu giường của y thì y có khỏe lên không?"

Thái y hoảng sợ, Phùng quản gia đứng bên cạnh nghe không nổi nữa, xua xua tay bảo thái y lui xuống, cười khổ nói: "Thế tử đừng xúc động, ngài……ngài nể mặt Ninh Vương, Ninh Vương phi một chút đi."

"Hai người bọn họ lại chưa từng gặp qua ta, tại sao ta phải nể mặt bọn họ?" Nói là nói như vậy, nhưng Úc Xá vẫn ráng bình tâm lại, "…… Ta sẽ cố gắng đuổi Tuyên Thụy đi sớm một chút."

Phùng quản gia đi theo, nhỏ giọng nhắc nhở, "Còn Tuyên Du, nếu hắn có thể tập tước, có lẽ áy náy trong lòng Chung thiếu gia sẽ bớt đi vài phần."

Úc Xá bực bội nói: “Ta biết rồi! Dược đâu? Còn chưa nấu xong?”

“Xong rồi, xong rồi.”

Phùng quản gia vội tiếp đón, một tiểu nha đầu bưng dược lại đây. Nàng là người hay nấu dược cho Chung Uyển, tuân theo quy củ mà tự uống trước một ngụm, đợi một lát sau mới bưng lại. Phùng quản gia không dám sai tiểu nha đầu động tay động chân đút dược cho Chung Uyển, nên lão tự mình run rẩy ngồi ở đầu giường Chung Uyển, kê một cái gối mềm sau cổ y, thổi thổi nước dược, múc nửa muỗng, đút cho Chung Uyển từng chút.

Đút một nửa, đổ một nửa.

Mấy ngày nay, Úc Xá phải liên tục chạy tới Đại Lý Tự, ở trong phủ không được bao lâu. Dược của Chung Uyển hơn phân nửa đều là do Phùng quản gia đút như vậy, Úc Xá nhìn một lát, nhịn không nổi nữa, “Các ngươi……các ngươi đều đút như thế này? Chưa từng chăm sóc người bệnh sao? Đều……đổ hết ra trong cổ áo y.”

Phùng quản gia cười khổ, “Chung thiếu gia y không mở miệng a! Lão nô cũng không còn cách nào khác, cho nên lần nào cũng sai các nàng nấu dược nhiều một chút, tận lực đút nhiều hơn cho y là được.”

Úc Xá nghe vậy càng cảm thấy không thể tin nổi: “Vậy chẳng phải là căn bản không biết đã đút bao nhiêu dược cho y? Dược này mấy lượng mấy tiền đều là do thái y cân đo, sao có thể lúc thì đút ít lúc thì đút nhiều cho y?”

Phùng quản gia thầm nghĩ, ngươi cẩn thận như vậy từ lúc nào thế? Cười gượng nói: “Dù vậy cũng không thể bóp miệng y rồi rót dược vào a, chỉ có thể là……”

“Thôi.” Úc Xá thật sự nhìn không được, “Đưa cho ta.”

Phùng quản gia cầu còn không được.

Úc Xá tự mình khuấy khuấy chén thuốc, tự mình nếm nếm, đút Chung Uyển từng chút từng chút, khớp hàm Chung Uyển đều cắn chặt vào nhau, đút cũng đều nửa vào nửa đổ như vậy.

Úc Xá cũng không thấy phiền, mỗi lần như thế đều dùng khăn tay lau khóe miệng Chung Uyển.

Phùng quản gia bĩu môi, còn không giống mình làm chắc?

Tiểu nha đầu cúi đầu đứng một bên, vô tội nhìn giày thêu của mình.

Úc Xá lại đút thêm cho Chung Uyển hai muỗng, Chung Uyển tựa hồ là ngủ say, dược vãi ra càng ngày càng nhiều. Úc Xá cầm chén dược để sang một bên, thở dài, đứng dậy, thả màn trướng xuống.

Phùng quản gia mê mang nhìn Úc Xá, làm gì vậy? Cảm thấy mình cũng đút không vào nên mất mặt?

Nhưng màn trướng của phòng ngủ Úc Xá là màn lụa, mỏng manh mềm mại, cái gì cũng che không được.

Phùng quản gia cùng tiểu nha đầu nhịn không được, ngẩng đầu lén nhìn một chút.

Bên trong màn, Úc Xá bưng chén thuốc lên, uống một ngụm, cong lưng, phủ người lên trên Chung Uyển, hôn môi y, miệng đút miệng, làm Chung Uyển nuốt dược xuống.

Phùng quản gia cùng tiểu nha đầu: "……"

Mặt già của Phùng quản gia đỏ lên, không được tự nhiên mà dời mắt đi, tiểu nha đầu vội không ngừng cúi đầu.

Phòng ngủ nhất thời an tĩnh tới mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi, chỉ có thể nghe được một chút tiếng nuốt nước.

Khoảng chừng qua hết một nén nhang, một chén dược rốt cuộc cũng được đút xong.

Úc Xá đứng dậy, buộc màn trướng gọn lên, tự mình rót một chén trà, uống một ngụm để làm bớt đi vị đắng chát trong miệng.

Phùng quản gia cùng tiểu nha đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như cái gì cũng không phát hiện.

Chờ Úc Xá bưng chén thuốc không ra, Phùng quản gia do dự mãi, rốt cuộc hỏi: "Vậy cái kia, thế tử……trở về lại đút dược……"

Úc Xá cảnh giác nhìn Phùng quản gia, "Các ngươi tất nhiên không thể làm vậy."

"Tất nhiên, tất nhiên!" Phùng quản gia bị dọa cho hoảng sợ, cuống quít biện bạch, "Chúng ta làm sao dám……Nhưng trở về lại đút dược, chúng ta không phải là……"

Úc Xá lấy khăn tay đè đè khóe miệng, suy nghĩ một chút, nói, "Thôi, dược buổi sáng để ta đút, buổi tối……sau này ta cố gắng trở về sớm chút."

Phùng quản gia gật đầu, "Vậy tốt rồi, ai…… Ha ha, như thế sẽ không đổ nữa."

Lão nhân gia từ trước đến nay chưa thấy qua cái này, càng nghĩ càng cảm thấy mặt già đỏ lên, lui xuống.

Từ lúc đó, Úc Xá quả nhiên mỗi ngày trước khi xuất môn sẽ lại đút dược buổi sáng cho Chung Uyển, buổi tối thì có thể sớm trở về lúc nào là về lúc ấy. Hai vị Thiếu Khanh của Đại Lý Tự mấy ngày gần đây đều để ý, khi khác thì không sao, nhưng chỉ cần qua giờ Thân hai khắc thôi, nếu lại đưa công vụ qua cho Úc Xá thì chắc chắn sẽ bị ánh mắt lạnh băng của Úc Xá trừng tới.

Hai vị Thiếu Khanh để ý canh giờ cẩn thận, cũng ngoan ngoãn tuân thủ, không dám làm hắn bực bội. Trong ngày có việc gì đều sớm bẩm lên cho Úc Xá.

"Thế tử, về chuyện đưa Kiềm An Vương hồi đất phong, thật sự không phải là chuyện chúng ta có thể quản. Hoặc là được Hoàng Thượng sai khiến, hoặc là tự Tông Nhân Phủ bên kia phái người, nếu chúng ta nhúng tay……thì tựa hồ cũng có chút không danh chính ngôn thuận."

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Có người đang tố cáo bàn tay Đại Lý Tự quá dài à? "

Thiếu Khanh cười gượng.

"Mặc kệ người khác nói thế nào, chuyện này không thể để người khác nhúng tay." Úc Xá nói, "Hoàng Thượng bên kia ta sẽ bẩm lại cho ngài, các ngươi không cần quản, còn có……"

Úc Xá nói: "Cái người ta giam kia, thế nào rồi?"

"Vẫn luôn phái lão ngục quan canh chừng." Thiếu Khanh vội nói, "Nguyên bản một câu cũng không nói, mấy ngày nay không biết lão đã nghĩ thông suốt hay chưa, vẫn ăn ngon ngủ được."

Vài ngày trước đó, Úc Xá mang một người từ trong thôn trang kia về bí mật giam ở ngục, không hề giải thích một câu nào. Hai vị Thiếu Khanh cũng không dám hỏi nhiều, chỉ ra lệnh cho tâm phúc canh chừng kĩ càng, đến bây giờ vẫn còn chưa biết tên của người nọ.

Úc Xá nghiền ngẫm cười, "Ăn no ngủ được? A……Vậy không phải còn sống tốt hơn cả ta sao?"

Thiếu Khanh không dám nói câu nào.

Úc Xá đột nhiên nói: "Mấy ngày hôm trước, tử tù bên Hình Bộ…..đã chém chưa?"

Thiếu Khanh gật đầu: "Hôm qua đã chém hết, sao? Có người của thế tử trong đó?"

"Không có." Úc Xá ung dung cười, "Chỉ là vừa nhớ ra một chuyện khá tốt…..mấy người bị xử trảm đó, hình như là có vài lão nam tử đúng không?"

Thiếu Khanh đáp ứng: "Vâng."

"Chọn một người già nhất." Úc Xá không nhanh không chậm phân phó, "Đem đầu ngón tay của thi thể chặt hết xuống, người chết máu cũng đã khô, các ngươi làm giống một chút, không được để người khác biết, sau đó……"

Thiếu Khanh lạnh hết cả xương sống, muốn đầu ngón tay thi thể để làm gì?

Úc Xá nói: "Sau đó, mỗi ngày đều đưa một ngón tay cho lão già đó, nói đó là ca ca của lão."

"Đừng quăng tới trước mặt lão, cho lão xem một cái là được." Úc Xá nói, "Lão tin hay không tùy lão, đừng nói với lão câu nào khác. Lão không tin hay giả vờ không để ý cũng không sao cả, lão có sốt ruột muốn gặp ta cũng đừng nghe, một ngày một ngón tay, mười ngày sau ta sẽ tái kiến lão."

Úc Xá lạnh lùng cười, "Không phải là ngủ ngon sao……"

Xử trí công vụ xong rồi, Úc Xá liền sớm về phủ.

"Y……" Úc Xá nhìn Chung Uyển nằm ở trên giường, nhỏ giọng nói, "Đã nhiều ngày như vậy, tại sao vẫn chưa tỉnh? Không phải thái y đã nói độc huyết trong phổi y đã được nhổ ra sao?"

"A, quả thật là vậy." Phùng quản gia cũng phát sầu, "Vài vị thái y bắt mạch cũng nói không có chuyện gì, nhưng Chung thiếu gia vẫn chưa tỉnh lại, chẳng lẽ……là do mấy năm nay quá mệt mỏi nên muốn nghỉ ngơi nhiều một chút?"

"Cứ nằm ngây đơ như vậy, sao có thể nghỉ ngơi được?" Úc Xá bực bội, "Ngày mai lại thỉnh hai thái y khác tới, chẩn bệnh y cho kĩ, xem y rốt cuộc là hỏng phế phủ hay là hỏng đầu óc? Tại sao vẫn luôn hôn mê bất tỉnh như vậy?"

"Mấy ngày trước, Chung thiếu gia còn bị sốt cao……" Phùng quản gia ẩn ẩn cảm thấy không đúng lắm, nhỏ giọng nói, "Tôn tử của lão An Vương, chính là khi còn nhỏ từng bị sốt cao hết một tháng, hiện tại đã hai mươi mấy tuổi, một chữ cũng không biết, có phải Chung thiếu gia cũng……"

"Không có khả năng." Úc Xá lạnh lùng nói, "Hắn lớn như vậy rồi, sao có thể nói ngốc liền ngốc?"

Phùng quản gia nhẹ nhàng vả mình một cái, kêu hai tiếng "Bậy bậy", "Phải phải, hài tử bị sốt tất nhiên sẽ trở nên si ngốc, đại nhân…… thì chưa từng nghe tới là cũng bị."

Trong khi nói chuyện, tiểu nha đầu bên ngoài bưng dược đã nấu xong vào, Úc Xá nhận lấy.

Úc Xá chau mày, xua xua tay, lui mọi người xuống.

Úc Xá cúi đầu nhìn Chung Uyển, giơ tay phất phất tóc y ra sau lưng, đột nhiên cười tự giễu.

"Nếu ngươi thật sự si ngốc, còn ta sau này lại điên mất……" Úc Xá nhẹ giọng nói, "Chúng ta phải sống chung thế nào đây? Đến lúc đó……ngươi còn nhớ được ta không?"

Chung Uyển trên giường vẫn không nhúc nhích, ngủ say như chết.

Úc Xá lẳng lặng chờ dược nguội đi một chút, bưng lên, thấp giọng nỉ non, "Ta tìm thái y giỏi nhất tới, nhất định có thể trị hết bệnh cho ngươi, dù không thể……thì ta cũng muốn giống như ngươi, bệnh tới si ngốc, si ngốc rồi thì mới có thể sống ung dung tự tại……"

Úc Xá thổi thổi chén thuốc, nhíu mày nuốt vào một ngụm dược chua xót, cúi đầu hôn môi Chung Uyển, chậm rãi đút cho y.

Đột nhiên, con ngươi Úc Xá đột nhiên sáng lên.

Úc Xá đứng dậy, híp mắt nhìn Chung Uyển.

Hắn trầm giọng chất vấn: "Tỉnh khi nào?"

Úc Xá lấy khăn tay lau lau môi, nghiến răng……

Không phải là phế phủ hỏng mất, cũng không phải đầu óc hỏng mất, mà là sắc tâm của người này hỏng mất rồi! Rõ ràng đã tỉnh, còn muốn lừa mình đút dược cho y bằng cách này!

Mí mắt Chung Uyển khẽ động, chết chống.

Úc Xá bị chọc tức, hít sâu một hơi, không thể nhịn được nữa, "Đầu lưỡi không thành thật như vậy, còn muốn giả vờ?"

Lời Editor:

"Cười một tiếng, ta làm ngươi khóc một lần"

Ai ngờ cái lần khóc này lại đau tới vậy….

61. Chương 61

Editor: Miri

Lông mi Chung Uyển run run, vẫn chưa hết hy vọng, bất chấp muốn giả vờ tiếp, đã diễn thì phải diễn cho giống, y giả vờ như bị quấy nhiễu, không khoẻ nhíu nhíu mày, thoáng giật giật bả vai.

"……" Úc Xá kiềm chế lửa giận, "Không tỉnh?"

Chung Uyển tất nhiên không thể trả lời.

Úc Xá nhanh chóng bị Chung Uyển chọc tới điên rồi!

Lo lắng y bệnh cũ tái phát khiến thân mình chịu đựng không nổi, lo lắng y mấy năm nay tiêu hao quá nhiều tinh lực nên tổn thương tâm huyết. Lo lắng y vì biến cố này mà thương tâm, lo lắng y thật sự không còn gì lưu luyến, mất đi ý niệm muốn sống tiếp.

Mới vừa rồi, Úc Xá còn trách trời thương dân nghĩ, vì sao lại khiến một người thanh khiết như y tổn thương thành như vậy. Hắn còn mang lòng chán ghét cái thế đạo dơ bẩn này, không muốn y lại nhiễm bụi trần. Y vốn là sao Văn Khúc hạ phàm, bây giờ đã trải qua lịch kiếp rồi, vậy thì y có thể yên ổn về trời chưa?

Nếu có thể như vậy, thì mình cần gì phải tranh đoạt nữa?

Nếu thế thì hắn lập tức đem kinh thành này đảo loạn hoàn toàn, có thể kéo ai xuống bùn đều sẽ kéo, không để bất kì kẻ nào được sống an ổn. Sau khi mình chết đi rồi sẽ lại cùng Chung Uyển đầu thai, kiếp sau tùy tiện đầu thai vào nhà ai cũng được, trở thành một đôi tiểu uyên ương.

Chỉ sợ mấy năm nay mình không làm người lương thiện tích đức nên không có được phúc khí đó, lại vẫn còn khúc mắc với Chung Uyển, vậy thì……

Còn chưa đợi Úc Xá tiếp tục đau buồn, sao Văn Khúc đức hạnh kia liền nhẹ nhàng quấn lưỡi hắn một chút.

Úc Xá: "……"

Thế mà bây giờ còn tiếp tục giả vờ hôn mê, ý đồ lừa gạt quá rõ ràng.

Bao nhiêu đau buồn trong bụng đều quẳng cho chó ăn hết.

Úc Xá giơ tay xoa xoa ấn đường, cắn răng, “Mở mắt ra……”

Chung Uyển vẫn như cũ nhắm hai mắt.

Úc Xá gật đầu, nhịn không được cười, được lắm……

“Quy Viễn.” Úc Xá đứng dậy, mở màn trướng ra buộc lên, nói, ” Ngươi biết ta thẩm những tên phạm nhân dù biết rõ vẫn giả vờ hồ đồ thế nào không?

Chung Uyển trên giường thoáng động đậy mắt một chút, vẫn không nhúc nhích.

Úc Xá cũng không vội, hắn đứng dậy, lệnh cho người hầu đứng ngoài phòng bưng hai chậu than lửa lại đây.

Chung Uyển trên giường trong lòng lộp bộp một tiếng, hắn đang bày trò gì? Than lửa?!

Thời gian chưa tới một chén trà, tôi tớ đã bưng hai chậu than tiến vào, đặt ngay mép giường Chung Uyển.

Úc Xá gật gật đầu, sai người lui xuống, tự mình cầm đũa sắt khảy than, chậm rãi đốt lửa, lẳng lặng chờ.

Chung Uyển trên giường cảm thấy có chút không ổn.

Chung Uyển cảm giác được ở mép giường truyền đến một chút hơi ấm, nghe tiếng than lửa lách tách cùng tiếng Úc Xá khảy than lạch cạch, trong lòng hơi hoảng hốt.

Tử Hựu……Hắn không đến mức như vậy chứ?

Sau khi biết mình đang giả bộ ngủ, không phải hắn nên cười vui sướng, mắt ngấn lệ mà hôn mình nhiều thêm vài cái, hôn tới khi mình từ từ tỉnh lại sao?

Hắn sao lại thế này? Sao phải dùng tới biện pháp khảo vấn phạm nhân? Này là muốn dùng thiết côn lạc* thiêu hồng ấn lên mình sao?

**Thiết côn lạc: cái cây sắt đốt lên rồi xăm lên người ấy =))*

Này là cái biện pháp khai môn kiến sơn* thô bạo gì vậy?

**Khai môn kiến sơn: Thẳng thừng giải quyết vấn đề.*

Đừng nói là mình đang giả bộ, dù thật sự hôn mê thì cũng có thể đang sống sờ sờ mà bị bỏng cho tỉnh luôn đấy.

Hắn cần gì phải chơi lớn như vậy?

Sao muốn thân cận với kẻ điên cũng khó như thế?

Trong phòng bị than lửa đốt càng lúc càng nóng, Chung Uyển như đang nằm trên bàn chông, mặt cũng ẩn ẩn chút ngượng ngùng lẫn e ngại, nhưng vẫn luôn nhắm hai mắt. Y cũng sợ cái lạc thiết thiêu hồng kia không biết khi nào sẽ "Xoạt" một tiếng mà ấn lên người mình.

Chung Uyển khóc không ra nước mắt, Đại Lý Tự Khanh sao lại chăm chỉ như vậy? Vì muốn chứng minh người trong lòng đang giả vờ ngủ, cũng muốn tra tấn một chút sao?

Chung Uyển do do dự dự, không biết nên mở hay không mở mắt, lại nghe được thanh âm vải vóc ma sát. Chung Uyển nín thở, cảm giác Úc Xá đã đến gần hơn một chút.

Chung Uyển trong lòng kêu khóc, sắp bị bỏng rồi!

Sau khi bị bỏng, trên người sẽ có sẹo!

Chung Uyển muốn mở mắt nhìn, nhưng lại không dám, muốn nhảy dựng lên, lại cảm thấy mất mặt, cạn kiệt sức lực, lại nghe Úc Xá thấp giọng hỏi: "Không dậy nổi?"

Chung Uyển gắt gao nhắm hai mắt, nghe Úc Xá lẩm bẩm, "Chắc là vẫn chưa tỉnh thật."

Không đợi Chung Uyển thở phào nhẹ nhõm, Úc Xá lại không chút để ý nói, "Vậy thì ta làm cái gì….ngươi cũng không biết."

Chung Uyển dại ra, Úc Xá muốn làm cái gì?

Không, không phải muốn đốt bỏng mình sao?

Bên kia, Úc Xá rũ mắt, ngồi ở bên cạnh Chung Uyển, xốc chăn lên, giải khai một nút áo trên người Chung Uyển.

Chung Uyển trên giường: "……"

Úc Xá nhìn lỗ tai hơi đỏ lên của Chung Uyển, khóe miệng hơi hơi cong lên, không để ý tới y, tiếp tục giải khai nút áo tiếp theo.

Một cái, hai cái, ba cái, bốn cái……

Dù sao phòng cũng đã được than lửa sưởi cho ấm áp, Úc Xá cũng không sợ Chung Uyển bị lạnh, giải khai hết nút thắt của y, sau đó ngừng một chút, đem hai mảnh y phục để bên cạnh người y.

Lỗ tai Chung Uyển nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Úc Xá đứng dậy, bưng chậu nước ấm tới, vắt khăn, kéo tay Chung Uyển qua, tỉ mỉ, từng chút từng chút tự tay lau chùi cho y.

Lau xong bàn tay thì lau qua cánh tay, Úc Xá rửa rửa khăn, lại nhích gần thêm một chút, nhẹ nhàng lau cổ cho Chung Uyển, sau đó nhích xuống một chút……

Úc Xá vẫn không giở trò xấu xa gì, không cố ý lau chùi chỗ nào đó, nhưng Chung Uyển vẫn không nhịn nổi phải đỏ mặt.

Lau thân thể sạch rồi, Úc Xá ném khăn vào chậu nước, nhắm mắt lại.

Úc Xá nhắm mắt, đặt tay lên đai lưng của Chung Uyển.

Vì bệnh nên xiêm y mặc rất ít, eo của Chung Uyển thon gầy nên bên hông chỉ thắt lỏng một dải lụa thêu hoa văn, đừng nói là cởi, chỉ cần dùng sức xoa một cái sẽ lập tức rớt ra.

Úc Xá đem tay ấn lên đai lưng Chung Uyển, vành tai hơi hơi đỏ, thấp giọng nói: “Cởi ra?”

Toàn thân Chung Uyển căng thẳng, rốt cuộc chịu đựng không nổi, đột nhiên nghiêng người, cắn răng giữ chặt đai lưng của mình.

Úc Xá mở mắt ra, khẽ cười chế giễu: “Chưa tỉnh?”

Chung Uyển mặt đỏ tai hồng, nghẹn tới mức đỏ cả mặt, “Đại Lý Tự Khanh, ngày thường ngài thẩm phạm nhân cũng là thẩm như vậy?!”

“Tùy người.” Úc Xá kéo chăn lên đắp cho Chung Uyển, “Dùng cách này thẩm ngươi tương đối hợp, tỉnh bao lâu rồi?”

Chung Uyển ngượng ngùng, "Trước……Tối hôm trước."

Úc Xá: "……"

"Hôm trước đã……" Úc Xá bị chọc tức tới nghẹn lời, "Vậy tại sao không dậy? Muốn làm ta hoảng sợ một phen? Nếu vừa rồi không phải là ta kịp thời nhận ra có gì đó không đúng, ngươi còn muốn giả bộ tới lúc nào?"

"Cũng may là ngươi……" Úc Xá nói không nên lời, nhỏ giọng nói, "Khi nãy phóng đãng……"

"Ta phóng đãng?" Chung Uyển bị chọc tức tới đỏ cả mặt, vừa vội thắt lại đai lưng vừa quở trách, "Thế tử, mấy ngày nay ngươi đút dược cho ta thế nào, trong lòng ngươi còn không rõ sao? Tối hôm trước, sau khi ngươi đút dược còn cho ta ăn một khối đường, Úc tiểu Vương gia, thứ cho ta thiếu kiến thức, đút đường sao còn phải dùng miệng đút?"

Úc Xá: "……"

"Sáng hôm qua, ngươi đút dược cho ta xong, đút đường ổn thỏa, chăn cũng đã kéo che kín, cửa cũng đã ra, một lát sau lại lộn trở về, hôn ta thêm lần nữa, đó là đạo lý gì?"

"Đêm qua càng không phải nói, thế tử, đút dược còn phải dùng đến đầu lưỡi sao?"

"Sáng hôm nay, ngươi lợi dụng chăn che kín, cho rằng Phùng quản gia không phát hiện, luồn tay vào chăn vân vê lòng bàn tay ta……Còn nữa, vì ngươi muốn hôn ta thêm chốc lát còn cố ý làm ướt áo ngoài của ta, sau đó sai Phùng quản gia đi lấy áo ngoài sạch sẽ cho ngươi, đuổi người đi rồi thì liền hôn trán ta một cái!"

"Chưa hết, vừa nãy ngươi còn……"

"Rồi rồi ta không truy cứu ngươi nữa!" Úc Xá nghiêng đầu, hết nghe nổi.

Trong xương cốt Úc Xá đúng là một chân quân tử, nhưng dù có là thánh nhân, ngày ngày đều phải nhìn thấy người trong lòng không chút sức lực chống cự nằm trước mặt mình như vậy, cũng vô pháp không làm chút chuyện đi?

Từ lúc bắt đầu đút dược cho y, vài lần đầu Úc Xá còn nhịn được, ngoại trừ lúc đút dược thì tuyệt không chạm vào Chung Uyển thêm chút nào, nhưng vài lần sau này thì……

Ánh mắt Úc Xá lóe lên, hắn quả thật đã làm một chút……chuyện quá phận.

Hôm trước Chung Uyển đã tỉnh rồi, vẫn luôn không ngồi dậy, một là vì nhớ tới chuyện Tuyên Thụy còn có

chút đau buồn, không muốn đối mặt. Hai là cảm thấy khiếp sợ khi Úc Xá lợi dụng mình hôn mê mà lén lút vụng trộm, còn muốn chờ xem Úc Xá sẽ còn làm gì quá phận hơn nữa.

Phi lễ chớ nhìn Úc tiểu Vương gia lại có thể nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, cố gắng đuổi người ngoài đi để có thể hôn nhẹ mình một cái, vậy nếu qua thêm hai ngày nữa thì chẳng phải hắn sẽ càng làm chuyện quá phận sao?

Buổi tối sẽ ngủ cùng mình sao?

Lúc ngủ chung, sẽ nhịn không được sờ lòng bàn tay của mình sao?

Sờ lòng bàn tay rồi, có phải lại muốn sờ vào vạt áo mình?

Đáng tiếc, không chờ đến Úc Xá phạm cấm, Chung Uyển đã bị lộ tẩy trước.

Úc Xá không nghĩ mấy chuyện lén lút mình làm đều bị Chung Uyển biết hết, nhất thời cũng có chút không được tự nhiên, vành tai hơi đỏ lên, ngồi cách xa y.

Chung Uyển làm hại Úc Xá lo lắng mấy ngày, trong lòng đuối lý, sợ Úc Xá sẽ hung hăng vấn tội mình, ác nhân liền cáo trạng trước, hư trương thanh thế, "Thế tử……Ngươi cũng không nên tức giận đi? Hai ngày nay ngươi cũng chiếm của ta không ít tiện nghi, coi như…… là huề nhau, còn có, còn có, ngươi lúc nãy còn nói với ta, nếu ta có thành một cái ngốc tử, ngươi cũng muốn ta, ngươi……"

Chung Uyển đột nhiên tò mò, "Thế tử, nếu ta thật sự si ngốc, chờ ta tỉnh rồi, ngươi sẽ nói thế nào với ta? Nói ta là ca ca ngươi? Hay là đệ đệ? Đồng môn của ngươi?"

Úc Xá nhìn Chung Uyển, hít sâu một hơi, y thật sự tỉnh lại rồi.

Úc Xá dựa lưng vào ghế nhìn ra ngoài cửa sổ, do dự một chút, "Ta sẽ nói, ngươi là ta……"

Chung Uyển tò mò muốn chết, "Cái gì?"

Úc Xá nhìn Chung Uyển, không nói nữa.

Chung Uyển moi tim cào gan, còn đang muốn truy vấn thì Phùng quản gia bên ngoài đã tiến vào, thấy Chung Uyển đã tỉnh thì vô cùng cao hứng, tiến đến hỏi han ân cần hết nửa ngày mới nhớ tới chính sự, nói với Úc Xá, "Người của Đại Lý Tự bên kia nói là có việc cần bẩm thế tử, thế tử muốn gặp không?"

Úc Xá nói: "Bảo hắn tiến vào."

Một lát sau, một người mặc y phục nha dịch tiến đến, hành lễ với Úc Xá, nói: " "Người nọ" sai tiểu nhân tới truyền lời với thế tử."

Vẻ mất tự nhiên trên mặt Úc Xá nháy mắt tiêu tán, hắn nheo mắt lại, "Nói."

Úc Xá quay đầu nhìn Chung Uyển, giải thích với y: "Đây là người canh giữ Thang Minh."

Chung Uyển khẽ nhíu mày.

Nha dịch nói: "Lúc vừa đưa ngón tay kia tới, lão già đó lập tức hoảng sợ, nhưng đúng như thế tử sở liệu, lão vẫn chưa thật sự tin, cảm thấy đó là ngón tay của người khác, là chúng ta chỉ đang hù dọa lão bằng cách dùng tánh mạng ca ca lão uy hiếp."

"Nhưng qua mấy ngày, chúng ta vẫn chẳng hỏi lão câu nào, lão già đó liền cảm thấy bất an."

"Ngày hôm trước, chính lão nói với chúng ta, hỏi chúng ta rốt cuộc muốn biết cái gì."

Chung Uyển ngồi trên giường, trong lòng khẽ động, nhìn về phía Úc Xá, "Ngươi……truy vấn lão cái gì?"

Úc Xá nhàn nhạt nói, "Cái gì cũng chưa hỏi."

"Ta chỉ là chán ghét bộ dạng kia của lão, ra vẻ như thể nắm hết tất cả trong lòng bàn tay, cho nên……" Úc Xá cười lạnh, "Cố tình không làm theo tâm ý của lão."

"Vâng." Nha dịch nói, "Lão già này nguyên bản cho rằng bản thân mình còn hữu dụng với thế tử, còn muốn đặt điều kiện với chúng ta, không ngờ đã qua mấy ngày liên tục, ngay cả gặp mặt thế tử còn không thèm gặp, ngày ngày chỉ đưa cho lão một đầu ngón tay còn dính máu, một câu cũng không truy vấn. Lúc này lão già đó mới thật sự luống cuống, hôm nay, chúng ta cố ý cho lão một ngón tay bị rút móng ra, lão già kia nhìn thấy thì bắt đầu đứng ngồi không yên, yêu cầu được gặp thế tử. Thiếu Khanh bên kia phái tiểu nhân tới hỏi một chút ý tứ của thế tử thế nào."

Úc Xá lắc đầu: "Không gặp."

"Tiếp tục đưa ngón tay cho lão, hết ngón tay thì tới ngón chân, hết ngón chân rồi thì lỗ tai bị kẹp nát…. Nhìn không ra nơi nào da nơi nào thịt……"

Úc Xá nói: "Cứ chậm rãi……nói cho lão, không muốn thấy mấy thứ này nữa thì tự sát, đâm đầu vào tường có thể đâm chết, đập bể chén sứ cũng có thể lấy mảnh vỡ cắt tay, cởi xuống đai lưng cũng có thể thắt cổ, tùy lão chọn."

"Đừng để lão cho rằng ta để ý tới mạng già này của lão, khi nào lão không còn dám đặt điều kiện với ta nữa mà khai ra hết, khi nào lão tận lực lấy lòng ta mà không phải ta đi cầu lão, thì ta mới có thể gặp lão."

Chung Uyển ngồi bên cạnh, chột dạ thở ra một hơi.

So với chuyện này, biện pháp Đại Lý Tự Khanh vừa dùng để thẩm y……thật sự là quá khoan dung rồi.

62. Chương 62

Editor: Miri

Sau khi công đạo rõ ràng rồi, Úc Xá ra lệnh cho nha dịch lui xuống.

Chung Uyển như đang trầm ngâm suy tư, nhìn đuôi giường mà thất thần.

Úc Xá biết y có rất nhiều thứ muốn hỏi mình, cũng không thúc giục, chỉ lẳng lặng ngồi chờ.

Chuyện của Tuyên Thụy là Úc Xá tự mình dốc hết sức xử trí, hắn kỳ thật cũng không rõ ràng lắm là rốt cuộc Chung Uyển có chấp nhận cách xử trí của hắn hay không.

Chung Uyển bị bệnh hơn một tháng, gầy đi một vòng lớn, cơ hồ là hình tiêu cốt lập*, đôi vai gầy trơ xương đều hiện ra sau lớp trung y.

**Hình tiêu cốt lập: thân thể mảnh khảnh ốm yếu*

Thứ mà đầu vai lởm chởm kia phải gánh vác, chính là toàn bộ Ninh Vương phủ.

Úc Xá nhìn Chung Uyển, bao nhiêu oán khí trong lòng cũng tiêu tan hết.

Chỉ cần y có thể tỉnh lại, thì dù lát nữa Chung Uyển có cầu mình trả lại quận Vương tước vị cho Tuyên Thụy, Úc Xá cũng sẽ không có nửa phần bất mãn.

Úc Xá lại đợi một lát, Chung Uyển vẫn chưa nói câu nào. Trong lòng Úc Xá có chút bất an, người này……rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Y còn có yêu cầu nào không thể trực tiếp nói với mình sao? Đã trải qua chuyện này rồi, còn có lời nào không thể thẳng thắn hỏi mình chứ?

"Ngươi……" Úc Xá không nhịn được, "Muốn hỏi ta cái gì?"

Chung Uyển ngẩn ra, "A?"

Úc Xá nhíu mày, "Cả nửa ngày nay ngươi suy nghĩ cái gì?"

Chung Uyển chột dạ nhìn qua chỗ khác, cắn môi, "Đang đoán……nếu ta thật sự si ngốc rồi, ngươi sẽ gạt ta thế nào."

Úc Xá: "……"

Mình lại suy nghĩ nhiều.

"Gạt ngươi cùng ta là thanh mai trúc mã, gạt ngươi là nhà ngươi gặp chuyện, còn ta là người đã đem ngươi về, chúng ta cùng nhau lớn lên." Úc Xá nói xong còn thấy đau hết cả răng, nhưng hắn biết Chung Uyển chính là muốn nghe cái này, chỉ có thể nói cho nhanh, "Gạt ngươi, nói ngươi đối với ta tình căn thâm chủng*, đối với ta luôn luôn là dư thủ dư cầu, được chưa?"

**Tình căn thâm chủng: Tình rễ bén sâu, yêu sâu đậm.*

Chung Uyển vùi đầu vào gối, thấp giọng cười tới mức ho lên vài tiếng.

Trong lòng Úc Xá lại nhịn không được mà xót xa.

Nếu thật như vậy thì tốt quá rồi.

Úc Xá thấp giọng nói: "Mấy ngày trước lúc ngươi còn bệnh, ta cũng đã nói qua chuyện Tuyên Thụy, cũng không biết ngươi rốt cuộc là có nghe được không, ta xử trí như vậy, ngươi cảm thấy……"

Chung Uyển nói: "Rất tốt."

Tảng đá lớn trong lòng Úc Xá rơi xuống đất, "Chuyện Tuyên Du tập tước vẫn chưa làm được, ta còn đang suy nghĩ biện pháp, ngươi……"

"Cái kia nói sau." Chung Uyển lắc đầu, "Việc này không thể làm bây giờ, không cần cưỡng cầu, lần này Hoàng Thượng có thể giao cho ngươi tùy ý an bài, chính là bởi vì việc ngươi tước đi Vương vị Tuyên Thụy

cũng thuận theo tâm ý hắn, nếu lại phong cho Tuyên Du……Sợ là Hoàng Thượng sẽ không nguyện ý, cứ từ từ, không được thì thôi."

Úc Xá cũng không kể công, "Mấy ngày gần đây bắc cương không an ổn, sức khỏe hoàng đế lại suy yếu, vốn cũng không có tâm tư mà quản Tuyên Thụy, ta nguyện ý ra mặt liệu lý thay hắn, hắn cầu còn không được."

Chung Uyển sửng sốt, "Về Bắc Địch, trước đó mấy ngày ta cũng có nghe nói qua, bên kia không chỉ là bị một chút nạn cướp bóc thôi sao? Lớn chuyện như vậy?"

"Không lớn, Bắc Địch Vương ba tháng trước đã chết, nhi tử nhỏ nhất kế tục Vương vị, nhưng lại đấu không lại mấy đại ca của hắn. Hắn nuôi không nổi đội quân của mình nên phải tới biên cảnh quấy nhiễu." Úc Xá trầm giọng nói, "Bắc Địch hiện tại tổng cộng cũng không còn bao nhiêu người, đánh trả chúng về là được……Đều là chuyện nhỏ, đợi Bắc Địch tự mình nội loạn xong, đáng chết đều đã chết, kẻ sống sót tất cũng sẽ gánh nổi đại cục, lập tức an ổn."

Ninh Vương năm đó chính là chết ở bắc cương, sau trận chiến ấy, Bắc Địch bị đánh cho tan tác, tuy đã tĩnh dưỡng bảy năm nhưng sức dân binh lực vẫn còn không bằng một nửa năm đó. Hiện tại nếu xảy ra nội loạn, xác thật sẽ không có khả năng tạo ra sóng to gió lớn gì, Chung Uyển nghe vậy gật gật đầu, "Hy vọng là vậy……"

Trong khi nói chuyện, thái y bên ngoài nghe nói Chung Uyển đã tỉnh liền muốn tới bắt mạch, Úc Xá sai người cho vào.

Thái y bắt mạch cho Chung Uyển, hỏi vài câu, thấy Chung Uyển vẫn còn chút sốt, không muốn cho y dùng dược, vẫn là muốn thi châm, hỏi ý tứ của Úc Xá. Úc Xá thấy Chung Uyển đã tỉnh rồi thì cũng tín nhiệm thái y nhiều hơn vài phần, gật đầu.

Thái y nhận dược tương* từ trong tay dược đồng, làm theo quy củ của Úc Xá, sai dược đồng đi ra ngoài chờ. Thái y tự mình chuẩn bị đầy đủ ngân châm rồi thì đứng ở mép giường, chờ.

**Dược tương: hòm đựng thuốc.*

Sau một chén trà nhỏ, thái y vẫn không nhúc nhích, còn đang chờ.

Chung Uyển cũng đã bày xong tư thế, vẫn cùng thái y mắt to mắt nhỏ trừng nhau, thái y nghi hoặc nhìn qua Úc Xá.

Úc Xá nhíu mày: "Sao ngươi còn không thi châm, nhìn ta làm chi?"

Thái y lắp bắp, "Đang, đang đợi thế tử a, ngày xưa không phải thế tử luôn muốn……muốn tránh đi sao? Hoặc là xoay người sang chỗ khác……"

Thái y cực kì vô tội, "Này không phải là quy củ thế tử định ra sao?"

Úc Xá nhìn Chung Uyển, tùy tay lấy một quyển sách tới đọc, tận lực khiến cho giọng điệu mình lơ đãng đi một chút, "Vài ngày trước……Người bệnh đã bộc bạch tình cảm với ta, cho nên sau này ta không cần tránh đi."

Chung Uyển đang dựa vào thành giường: "……"

Thái y ngốc tại chỗ, Úc Xá còn cho rằng thái y không tin, nhíu mày, "Ta lừa ngươi làm gì? Quả thật y đã nói với ta rồi, chính là…… Tử Câm của Kinh Thi, ngươi chắc cũng đã đọc rồi đi? Thanh thanh tử……"

"Được rồi được rồi." Chung Uyển hỏng mất, "Đừng đọc thơ!"

Úc Xá biết nghe lời, liền ngậm miệng. Thái y lại lần nữa khiếp sợ trước quy củ nghiêm minh của đại thế gia môn, nuốt nước miếng, "Hảo, vậy……Chung thiếu gia giải khai y phục đi."

Chung Uyển đỏ mặt cởi trung y ném sang một bên, nằm sấp xuống.

Chung Uyển lúc này mới hiểu được, vì sao Úc Xá vừa rồi không che mắt mà vẫn thoát y phục của y ra, nguyên lai là hắn tự động đẩy quan hệ giữa hai người lên thêm một bước, cảm thấy có thể nhìn nửa trên thân thể của y.

Sau khi tỉnh lại, đầu tiên Úc Xá phải xử trí Thang Minh, sau đó lại có thái y tiến vào, hai người còn chưa kịp nói được câu nào riêng tư với nhau.

Nhớ lại chuyện xảy ra trước khi hôn mê, bây giờ Chung Uyển lại có chút ngượng ngùng.

Lời chua xót nói ra thuở niên thiếu, bây giờ nhắc lại……thấy xấu hổ vô cùng.

Tuổi đã không còn nhỏ, vạn sự chỉ cần trong lòng minh bạch là được, nên hôn thì hôn, nên……làm cái đó thì làm cái đó, mấy lời ngoài mặt này cũng không cần phải thật sự nói ra.

Tất nhiên, này chỉ là mong muốn của một mình Chung Uyển.

Úc Xá hiển nhiên là rất muốn nhắc lại.

"Trước đó ta có nói, muốn trị nhanh hay chậm đều phải nghe theo ý y, nhưng sau này không cần." Úc Xá nhìn chằm chằm thái y, đột ngột mở miệng, "Y bệnh, sau này ta có thể làm chủ."

Thái y vội đáp ứng, “Vâng vâng.”

Úc Xá lại nói: “Vì sao lại thế, thì ta đã nói khi nãy.”

Chung Uyển chôn mặt vào gối đầu.

Úc Xá muốn nói lại thôi, “Thái y nếu chưa đọc qua Kinh Thi cũng không sao, lát nữa ta đưa ngươi một quyển.”

Thái y căng thẳng nói, “Vậy……thì tốt quá, đa tạ, đa tạ thế tử tặng sách.”

Úc Xá gật gật đầu: “Không có gì làm thì đọc nhiều một chút.”

Chung Uyển hấp hối, hận không thể làm thái y châm kim chết mình luôn.

May mắn thay, trong cung đột nhiên lại có người tới truyền Úc Xá, thỉnh Úc Xá đi rồi.

Trong triều không an ổn, bắc cương còn xảy ra chuyện, kỳ thật cũng không có quan hệ gì với Úc Xá, chỉ là trước đó Sùng An Đế đã được Úc Xá giao ước, vậy nên có tâm muốn cho Úc Xá học cách liệu lý chính sự, chuyện lông gà vỏ tỏi gì đều phải truyền hắn vào.

Bên kia, Úc Xá ngày ngày dùng phần còn lại của chân tay thi thể kia để tra tấn Thang Minh, nhưng cũng chưa quên mất Thang Khâm bên này.

Thang Khâm ở trong cung, tất nhiên đã biết chuyện Thang Minh mê hoặc Tuyên Thụy bị bưng đi sào huyệt, nhưng từ đầu đến cuối cũng chưa nghe được tin tức về Thang Minh, vậy nên Thang Khâm tin là Thang Minh nhất định đã tránh được kiếp nạn này.

Úc Xá cũng không nhiều lời với Thang Khâm, vào ngày hắn bắt Thang Minh, Úc Xá cướp hết sạch đồ vật tùy thân của lão, sai người vẩy máu vào tất cả mấy món phục sức đó, mỗi ngày đều sai người trong cung đưa cho Thang Khâm.

Cũng như Thang Minh, mới đầu thì Thang Khâm cũng bất động thanh sắc, tựa hồ cũng không để ý, hơn nữa cũng rất đề phòng, chuẩn bị đủ cách để đối phó, nhưng cũng không có ai để ý tới lão.

Đồ vật nhiễm huyết, cứ giống như vậy mà tặng qua cho lão.

Thang Khâm rốt cuộc ngồi không yên, bắt đầu chủ động truyền tin ra ngoài cung, nhưng tin tức lại như đá chìm đáy biển.

Úc Xá lần này ra tay tàn nhẫn, làm thịt sạch sẽ người của Thang Minh, Thang Khâm tìm không được ai.

Thang Khâm minh bạch đây là Úc Xá đang ép lão vào đường cùng. Lão nhịn mấy ngày, cuối cùng vô pháp, chủ động nhờ người truyền tin với Úc Xá.

Ngày ấy Chung Uyển còn hôn mê, Úc Xá căn bản cũng không có tâm tư để ý tới chuyện khác, không đoái hoài gì tới Thang Khâm. Lão thái giám chưa từng giao thủ với người nào như vậy, trong lúc nhất thời lại càng không biết nên đối phó thế nào.

Lại qua thêm vài ngày, Thang Khâm thật sự không nhịn được nữa, lại một lần nữa nhờ người truyền tin cho Úc Xá.

Sau khi hạ triều, Úc Xá lại bị Sùng An Đế giữ lại nghị sự, làm cho mật thám không thể truyền tin tức cho Úc Xá, lại sốt ruột. Phùng quản gia suy nghĩ một chút, dứt khoát đem người vào nội viện, giao cho Chung Uyển.

Chung Uyển không hiểu ra sao, "Làm sao vậy?"

"Người của thế tử, nói có chuyện gấp phải công đạo với thế tử, trì hoãn không được."

Phùng quản gia nói với mật thám, "Có thể nói với Chung thiếu gia."

Nói xong, Phùng quản gia liền lui xuống, thám tử hành lễ với Chung Uyển rồi thấp giọng nói: "Lão thái giám trong cung muốn biết tin tức Thang Minh, nói sẽ nguyện ý bán thế tử một ân tình."

Chung Uyển nói, "Ân tình gì?"

Thám tử nói: "Lão thái giám nói, hôm qua, bên Bắc cương có sai người truyền tin cho Ngũ điện hạ."

Chung Uyển ngạc nhiên: "Bắc Địch?"

"Đúng vậy, chính là người của Bắc Địch Vương." Mật thám nói, "Tình hình cụ thể và tỉ mỉ thì tiểu nhân không hiểu, chỉ là nghe nói Bắc Địch Vương này rất vô dụng, sau khi kế tục Vương vị thì tình cảnh thật không được tốt, bị mấy ca ca của hắn thay nhau khinh nhục. Mấy tháng sau thì lang bạc kỳ hồ*, dời chỗ đóng quân vài lần, đã bị đuổi tới biên cảnh."

**Lang bạc kỳ hồ: lang thang đầu đường xó chợ.*

Chung Uyển gật đầu: "Thế tử cũng nhắc qua một lần với ta, hắn liên lạc Tuyên Quỳnh để làm gì?"

Thám tử nói: “Lão nói rất hàm hồ, tiểu nhân nghe không hiểu, chỉ có thể thuật lại nguyên lời của lão, Bắc Địch Vương hỏi Ngũ điện hạ, có muốn chuyện xảy ra bảy năm trước ở Bắc cương lại được truyền xướng hay không.”

Con ngươi Chung Uyển tối sầm lại.

Chung Uyển tận lực bất động thanh sắc, “Lão còn nói cái gì sao?”

Thám tử lắc đầu, “Không có, tiểu nhân hoài nghi lão già này còn biết chuyện khác, hiện giờ hắn đã thành tâm phúc của Úc Phi, Ngũ điện hạ trong một ngày cũng nhiều lần chạy qua bên Úc Phi, chuyện của họ……lão nhất định biết. Lão già này đang lấy lòng thế tử, tiểu nhân muốn hỏi một câu là tiếp tục ép lão, hay là nghĩ cách thu phục lão, hỏi rõ ràng chuyện này?”

“Trước cứ ép lão, không cần để ý tới.” Chung Uyển nói, “Chờ thế tử trở về, hỏi thế tử…… Ngươi đi trước đi.”

Mật thám không thể ở lâu, nghe vậy liền đi.

Thể lực Chung Uyển chống đỡ hết nổi, ngồi xuống uống hai ngụm trà.

Úc Xá ép Thang Minh cùng Thang Khâm, Thang Khâm hiện tại hiển nhiên là muốn đảo khách thành chủ, tranh quyền chủ động.

Lời lão nói có thể có bao nhiêu phần sự thật?

“Có muốn chuyện xảy ra bảy năm trước ở Bắc cương lại được truyền xướng hay không”, đây tất nhiên là chuyện của Ninh Vương.

Triều đại Thái Tổ hoàng đế đã định ra một thiết luật, mỗi khi có chiến sự, nhất định phải phái một hoàng tử theo quân xuất chinh để làm phấn chấn quân tâm.

Chung Uyển bỗng nghĩ tới một tình huống xấu nhất.

Bắc Địch Vương……có lẽ cũng không phải là bị binh hùng tướng mạnh của các ca ca xua đuổi đến tận bắc cương, mà là hắn đang cố ý.

Chung Uyển suy nghĩ lại lời của mật thám nói, mơ hồ cảm thấy mưa gió sắp tới rồi.

Chung Uyển hy vọng là mình chỉ đang đa tâm, nhưng vẫn đứng dậy kêu Phùng quản gia tới.

"Ta……" Chung Uyển cười gượng, bản thân cảm thấy mình rất nhạt nhẽo, nhưng vẫn là da mặt dày nói, "Thân mình ta có điểm không tốt, làm phiền ngài……vào cung thỉnh thế tử trở về một chuyến."

Phùng quản gia khó xử nhìn Chung Uyển, "Có chuyện gì chờ thế tử buổi tối trở về lại nói, nếu thỉnh thái tử về sớm mà lại dùng cớ này……Thế tử cũng đâu có ngốc? Làm sao sẽ tin?"

Chung Uyển không dám trì hoãn thời gian, vô pháp, đành phải dặn dò Phùng quản gia thế này thế nọ một phen, "Đi…… Đi đi, hắn nghe xong tất nhiên sẽ trở về."

Phùng quản gia một lời khó nói hết đi mất.

Một canh giờ sau.

Trong phòng nghị sự, vị trí chính giữa trống rỗng. Sùng An Đế đã sớm hồi hậu cung, phòng nghị sự phân thành hai gian, ở gian ngoài, các tiểu hàn lâm đang phân loại sửa sang lại công văn; ở noản các, nhóm các lão thì lại ngồi xử lý chính sự. Úc Xá bị

bắt lưu lại cũng ngồi ở giữa noãn, tiếp nhận các công văn đã phê duyệt của nhóm các lão, xem qua từng cái một.

Để cho các hoàng tử hoặc là các tiểu thân Vương được nể trọng biết cách xử lý chính vụ, đều là phải tới đây quan sát thế này. Úc Xá bây giờ cũng bị đưa tới, nhóm các lão trong lòng đều hiểu rõ nhưng không nói ra, cam chịu để người khác họ như Úc Xá ngồi chung.

Một tiểu thái giám ở ngoài noãn các lấp ló nhìn nhìn, đợi hết một nén nhang cũng không thấy Úc Xá ra, vô pháp, chỉ có thể tự mình khom người vào noãn các, vừa vào đã bị các thái giám hầu hạ bên trong phòng quét ra ngoài như bụi, tiểu thái giám lại bất chấp chui vào, nói: "Úc Vương phủ có việc muốn bẩm."

Người khác không dám lại cản nữa, để tiểu thái giám tiến vào.

Trong noãn các yên tĩnh không một tiếng động, chỉ có thể nghe thấy các tiểu hàn lâm sàn sạt bước chân cùng tiếng xoàn xoạt lật công văn của mọi người, Úc Xá buông công văn trong tay xuống, hạ giọng, "Lại làm sao vậy?"

Tiểu thái giám vẻ mặt rối rắm, nhỏ giọng nói, "Thân mình Chung…… Chung thiếu gia không thoải mái."

Mấy các lão trong noãn các đều vội vã làm công vụ của mình, nhưng đều đang dựng đứng lỗ tai lên, hận không thể để sát vào nghe cho rõ ràng.

Lại là Chung thiếu gia kia!

Úc Xá đảo mắt quét ngang mọi người một cái, áp xuống chút hoan hỉ trong lòng, trên mặt lại như thường, "Không nói với y ta đang bận?"

Tiểu thái giám đau khổ, "Nói rồi."

"Nói rồi thì lui xuống." Úc Xá cầm lấy một cuộn công văn khác, "Nói với y, ta xong chuyện bên này rồi sẽ tự khắc hồi phủ bồi y."

Tiểu thái giám không dám đi.

Úc Xá tận lực đè nặng khóe miệng đang cong lên, "Không thoải mái thì tìm thái y, khó chịu một chút lại nhất quyết phải thấy ta là cái tật xấu gì? Ai nuông chiều y như vậy?"

Tiểu thái giám nói lắp, "Tìm……tìm thái y rồi."

Úc Xá cơ hồ là sắp giấu không nổi ý cười trong mắt rồi, nhưng vẫn tận lực giữ mặt lạnh, "Lại không chịu uống dược? Muốn ta đút y?"

Mấy các lão đau răng không thôi, nhưng lỗ tai càng lúc càng thẳng.

Mặt tiểu thái giám mặt nhăn thành một đoàn, "Thế tử……đừng hỏi mà."

Úc Xá chính là muốn nghe Chung Uyển chơi xấu hắn cái gì, làm sao không hỏi cho được. Hắn bưng lên một chén trà nhỏ, đạm nhiên, "Không có gì quan trọng thì bỏ đi."

"Có! Có……" Tiểu thái giám vô pháp, quỳ xuống "bịch" một tiếng, hỏng mất nói, "Chung thiếu gia nói thái y khám ra hỉ mạch cho y! Bảo thế tử vô luận thế nào cũng phải trở về nhìn xem!"

Úc Xá sặc một ngụm trà.

Cùng lúc đó, người trong nửa cái noãn các đồng thanh khụ lên.

63. Chương 63

Editor: Miri

Tiểu thái giám ủy khuất muốn chết, đã bảo đừng hỏi, một hai cứ phải hỏi!

Còn một hai phải làm trò, hỏi trước mặt nhiều đại nhân như vậy, Phùng quản gia bên kia dặn là phải lén lút nói Úc Xá, giờ thì tốt rồi, tất cả mọi người đều biết hết rồi……

"Hỉ mạch……"

"Không nghe lầm, chính là hỉ mạch."

"Chung thiếu gia này, còn không phải là Chung Quy Viễn sao? Y không phải nam tử à……Sao có thể có thai?!"

"Chung Quy Viễn, ta biết y. Y năm đó thiếu chút nữa đã trúng tam nguyên, là sao Văn Khúc hạ phàm!"

"Dù y có là sao Văn Khúc hạ phàm, thì cũng không thể sinh hài tử a……"

"Vô luận là thật hay giả, thái y khám ra hỉ mạch này sợ là không thể quay về Thái Y Viện."

"Trở về không được……"

"Hỉ mạch vừa ra, hết thảy đều không thể giống như trước kia nữa."

……

Trong lòng Úc Xá trống rỗng, hoài nghi có khi nào mình lại phát bệnh.

Mình đây là bắt đầu bị loạn thần rồi sao?

Nhĩ lực của Úc Xá đột nhiên nhạy bén gấp mười lần, ngay giữa noãn các, các tiểu thái giám lẫn tiểu hàn lâm đều châu đầu vào nhau, ghé tai thủ thỉ thù thì, từng chữ đều truyền tới lỗ tai hắn làm hắn hỗn loạn vô cùng, trong đầu ầm ầm vang lên.

Tiểu thái giám truyền lời còn quỳ gối dưới chân Úc Xá, khóc nức nở, "Thế tử, đột nhiên xảy ra chuyện, ai trong phủ cũng không đoán được sẽ như vậy, ngài……mau trở về thôi!"

Bao ánh mắt trong noãn các lập tức dồn về phía hắn, ngay cả một tôn các lão năm nay đã hơn bảy mươi cái xuân cũng khó có thể kiềm tò mò mà buông bút xuống, căng thẳng nhìn về phía Úc Xá.

Mọi người, đều đang chờ đợi câu trả lời của Úc Xá.

Đôi mắt Úc Xá đỏ lên, vô số ý niệm trong đầu hắn bắt đầu phóng như tên bắn.

Hắn một chút cũng không nghĩ muốn có hài tử, nhưng nếu là của Chung Uyển thì sẽ không muốn sao?

Nếu là của hắn thì phải sinh.

Úc Xá tận lực làm mặt của mình tự nhiên một chút, ngữ khí bình tĩnh: "Tin tốt……"

Úc Xá nghe được tiếng hút không khí của mọi người, theo bản năng muốn bảo vệ cho Chung Uyển, làm ra dáng vẻ như là quen thuộc với chuyện này lắm, lẩm bẩm giải thích, "Chuyện, chuyện này rất bình thường……Là người thì sẽ mang thai……Không có gì mới."

Tiểu thái giám mặt nghẹn tới phát tím, cố hết sức gật gật đầu.

"Ta đây……" Úc Xá bất cẩn đánh đổ chén trà, hắn đứng dậy, "Ta đây trở về nhìn xem……"

Úc Xá chạy ngang qua mấy tôn các lão bên kia, nhóm các lão cũng không dám cản, kính sợ đứng dậy, ngừng thảo luận chính sự, cùng cung tiễn Úc Xá ra.

Sau khi ra khỏi cung đi được một hồi, Úc Xá mới bị gió lạnh thổi cho thanh tỉnh.

Úc Xá dừng chân, bị Chung Uyển chọc tức tới đau cả phổi, giãy giụa do dự hết mấy phen, nghĩ xem có nên quay lại noãn các giải thích vài câu hay không.

"Thế tử? Thế tử?"

Năm ngón tay phải thanh mảnh của Úc Xá siết chặt, khớp xương rung động, Úc Xá lắc đầu, "Thôi, thanh giả tự thanh, không, không sao hết……"

Tại biệt viện Úc vương phủ, Chung Uyển lòng nóng như lửa đốt đợi hơn nửa canh giờ, rốt cuộc chờ được Úc Xá.

Chung Uyển thấy sắc mặt Úc Xá không đúng lắm, ngẫm lại lời mình sai người truyền cho hắn cũng có chút xấu hổ, nhưng lại nghĩ dù sao đây cũng chỉ là bí mật tình thú nho nhỏ giữa hai người, không truyền ra ngoài thì lại cảm thấy không có gì, tóm lại không mất mặt với người ngoài thì sợ cái gì?

Úc Xá bụng đầy oán khí trừng mắt nhìn Chung Uyển, cũng không mặt mũi nói cho Chung Uyển biết hiện

tại toàn bộ nội các đều biết chuyện y mang thai. Hai người liếc nhau, quyết định không bàn chuyện này. Úc Xá ngồi ở một bên, thấp giọng nói: "Rốt cuộc làm sao vậy?!"

Chung Uyển thuật lại hết lời mật thám nói trước đó cho Úc Xá.

Úc Xá yên tỉnh một lát, lầm bầm, "Chuyện bảy năm trước……là có ý gì?"

Chung Uyển nói: "Trước đó ngươi có nói với ta chút chuyện của Bắc Địch, không quá kỹ càng tỉ mỉ, ta muốn hỏi ngươi, Bắc Địch Vương hiện tại đang giao chiến với các ca ca sao?"

Úc Xá lắc đầu, "Không có."

Úc Xá nói, "Sau khi lão Bắc Địch Vương chết, mấy nhi tử lớn tuổi đều mang quân đội riêng của mình thoát ly khỏi vương trướng. Bọn họ cũng kiêng kị lẫn nhau, đều nóng lòng muốn chiếm lấy phần thảo nguyên mình quen thuộc nhất, không ai sẽ đi may áo cưới cho người khác mà đi công khai cầm đầu quân phản nghịch lại vương trướng."

Chung Uyển lại hỏi, "Ý ngươi là, chỉ cần bọn họ không hợp lực, thì vẫn là không thể nắm chắc phần thắng trước tân vương?"

Úc Xá nói: "Đúng thế, tân vương là phế vật, nhưng cũng còn đội quân mà lão Bắc Địch Vương để lại cho hắn."

"Nếu không phải là bị đánh đuổi chạy tới……" Chung Uyển trầm ngâm, "Tân Bắc Địch Vương, hà tất phải chủ động chạy đến biên cương phía bắc? Hai mặt đều có địch?"

Úc Xá trầm mặc một lát, "Biên cảnh truyền đến tin tức là Bắc Địch Vương sợ hãi các huynh trưởng, cho nên bị ép phải chạy xuống Nam."

"Nhưng tình thế này tựa hồ không nguy cấp đến mức đó, dời tới phía Nam là hạ sách." Chung Uyển nói, "Phía nam là chúng ta, hướng bắc lại là các huynh trưởng không mang hảo ý. Một trượng cũng không đánh, lại lập tức thoái nhượng đến mức này, tựa hồ có chút……gượng ép."

Úc Xá chần chờ một lát, "Ta cũng có nghĩ tới, nhưng tin tức truyền từ bắc cương không nhất định đúng, có lẽ có đánh qua, có lẽ binh lực Bắc Địch Vương ít hơn nhiều so với tin chúng ta nhận, có lẽ……"

"Có lẽ, hắn là chủ động dời xuống Nam, muốn bị dồn vào tử địa rồi lại tái sinh." Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Thế tử, ta có dự đoán không mấy tốt lành, ngươi muốn nghe không?"

Ánh mắt Úc Xá mang ý bảo y nói.

“Vô luận Thang Khâm có bị ngươi hù dọa hay không, lão bây giờ là đang có ý muốn lấy lòng ngươi, tin tức đầu tiên được truyền đi thì có chín phần tin được.”

“Dù sao cũng là lần đầu lấy lòng ngươi, nếu là giả, sau này còn muốn thương lượng gì được nữa.”

“Nếu đây là thật, ”Chuyện xưa bảy năm trước sẽ lại một lần nữa truyền xướng ở bắc cương“, chính là nói muốn một lần nữa khai chiến.”

“Ai khai chiến với ai? Chúng ta với Bắc Địch.”

“Bắc Địch Vương tìm đường chết như vậy, chính là muốn gây sự chú ý với chúng ta, dụ chúng ta xuất binh.”

“Nhưng các huynh trưởng của tân Bắc Địch Vương đều ở sâu trong Bắc cương địa phận, kẻ xâm phạm biên cảnh của ta lại chính là quân đội của Bắc Địch Vương, chúng ta đánh cũng chỉ biết đánh Bắc Địch Vương, vậy thì hắn làm cách nào để họa thủy đông dẫn*?”

**Họa thủy đông dẫn: Dẫn tai họa đến cho người khác.*

“Coi như hắn có thể rút lui kịp thời khi quân ta tiếp cận, cố tình tạo đường cho quân ta đánh sâu vào Bắc phận, hắn làm cách nào có thể khống chế toàn bộ thế cục lúc đó? Hiện giờ binh lực Bắc Địch cũng không đủ để chống lại chúng ta. Ở trong mắt chúng ta, người Bắc Địch nào cũng đều như nhau, không ai quan tâm bọn họ rốt cuộc là người của ai. Một khi đã giao chiến, chúng ta rất có thể sẽ tiêu diệt tất cả bọn họ, hắn không sợ sao?”

“Hắn sợ.”

“Cho nên hắn cũng không dám quấy nhiễu quá mức, chỉ dám cướp bóc, không dám tàn sát, sợ là sẽ hoàn toàn chọc giận chúng ta.”

Úc Xá uống một ngụm trà, thấp giọng nói: “Cho nên, hắn muốn……”

“Muốn làm một vụ giao dịch với ai đó có cùng tâm tư với hắn.” Chung Uyển thấp giọng nói, “Tuyên Quỳnh.”

“Tân Bắc Địch Vương tất nhiên cũng biết rõ thế cục bên này của chúng ta, biết hoàng đế tuổi đã cao, biết chúng ta còn chưa lập Thái Tử, biết tình cảnh lưỡng nan của các hoàng tử hiện giờ. Hắn nguyện ý cho một vị hoàng tử mượn đao giết người, đương nhiên, sau khi đại sự đã thành thì hắn cũng muốn đoạt được thứ mình muốn. Tuyên Quỳnh hoặc là ở trong triều hành động, tả hữu xuất binh thay Bắc Địch Vương san bằng quân đội của huynh trưởng hắn, hoặc là càng dứt khoát hơn một chút, sau khi tân đế của chúng ta đăng cơ, trực tiếp lấy binh trợ lực hắn, giúp hắn thống nhất thảo nguyên.”

Úc Xá nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, “Bắc Địch Vương có bản lĩnh gì mà đủ tự tin để làm đao cho hoàng tử

tranh trữ?"

"Hắn có." Chung Uyển trầm giọng nói, "Hoàng Đế Thái Tổ đã định ra một thiết luật, khi có chiến sự phải phái một hoàng tử theo quân xuất chinh để làm phấn chấn quân tâm."

Úc Xá híp mắt, "Ta ước chừng Bắc Địch Vương hiện giờ còn không kiếm ra được năm vạn binh mã, dù cho Tuyên Quỳnh có thể nghĩ cách làm Tuyên Cảnh xuất chinh, Bắc Địch Vương xuất hết toàn lực sợ cũng khó lay động được binh mã bên ta, vậy……"

"Không." Chung Uyển ngắt lời Úc Xá, "Bắc Địch Vương sẽ không lấy trứng chọi đá. Xuất hết toàn bộ binh lực chỉ vì giết đội quân tùy thân của hoàng tử? Vậy thì quá khó khăn, cũng hao tổn quá nhiều."

"Bắc Địch Vương không cần phải xuất chinh lấy cứng đối cứng, ngược lại, hắn muốn lấy lòng tướng lĩnh của quân xuất chinh."

"Bỏ ra mấy ngàn người Bắc Địch, để cho quân bắc chinh tàn sát họ, tương trợ hoàng tử xuất chinh lập chiến công."

"Sau đó làm ra thái độ bại lui nhún nhường, để cho hoàng tử xuất chinh có chiến tích đẹp đẽ."

"Cuối cùng truyền vào trong quân ta mấy phong hàm giả, sau đó……"

Chung Uyển nghĩ tới chuyện xảy ra năm đó, trong lòng lại nổi lên vài phần bi phẫn. Y dừng một chút, tiếp tục nói, "Sau đó, mấy phong mật tin này tất nhiên sẽ viết về an bài của bọn họ, truyền về lại trong triều."

Chung Uyển nhìn về phía Úc Xá, "Thế tử, đến lúc đó……người thông đồng với địch sẽ lại biến thành ai?"

Úc Xá trầm mặc hồi lâu, thấp giọng nói, "Năm đó Ninh Vương, liền chết vì điều này."

Chung Uyển không nói thêm nữa, y nhìn ngoài cửa sổ, một lát sau mới nói, "Tất nhiên đây đều là suy đoán của ta, Ninh Vương năm đó rốt cuộc như thế nào, ta cũng không biết, nhưng ý niệm hiện tại của Bắc Địch Vương, ta chắc chắn mình đoán trúng ít nhất cũng phải tám phần, thế tử, ngươi tin ta không?"

Úc Xá buông chén trà xuống, nói: "Ta tin, nhưng có một chút……ta cảm thấy ngươi nghĩ vẫn chưa chính xác."

Chung Uyển ngẩn ra, y tự nhận mình suy xét xem như đã chu toàn, còn cái gì khác sao?

Úc Xá nhìn Chung Uyển, hỏi: "Chỉ cần là hoàng tử thì sẽ mang quân đi được, vì sao ngươi cảm thấy Tuyên Quỳnh đang muốn đẩy Tuyên Cảnh xuất chinh?"

Chung Uyển trong lòng khẽ động, ngạc nhiên: "Chẳng lẽ là……"

Úc Xá cười tự giễu.

"Binh hành hiểm chiêu." Úc Xá nói, "Liều mạng làm Hoàng Thượng nhận hồi ta, sau đó cũng muốn đưa ta đến Bắc cương, dù sao chỉ cần ta vừa xuất binh là chẳng khác nào đang nửa chân dẫm vào quan tài. Ta còn có thể sống đến mấy ngày thì phải xem tâm tình của hắn, cứ như thế……sạch sẽ."

Ngày bao vây diệt trừ Thang Minh, Thang Minh từng nói với Tuyên Thụy chuyện Úc Xá là tư sinh tử của hoàng đế. Sau đó Chung Uyển vẫn luôn bệnh tới bây giờ, hai người cũng không nhắc lại việc này. Chung Uyển biết đây là chuyện Úc Xá kiêng kị, trăm triệu không nghĩ tới Úc Xá sẽ lại tự mình chủ động nhắc về nó.

Úc Xá nhìn Chung Uyển một cái, lạnh lạnh nói, "Đến lúc đó, ngươi phải mang trong bụng hài tử mồ côi phụ thân để tái giá với người khác."

Chung Uyển sửng sốt, quẫn bách, "Chúng ta đang nói chính sự!"

"Ta cũng đang nói chính sự, ngươi suy xét không tồi, sớm nhắc nhở ta, coi như ta nhớ công lao này của ngươi." Úc Xá đứng dậy, "Không thể chỉ nghe lời lão thái giám Thang Khâm, ta có cài người vào bên cạnh Tuyên Quỳnh, sẽ sai họ điều tra rõ ràng trước, ngươi……"

Úc Xá muốn nói lại thôi.

Chung Uyển nghiêm túc chờ, "Còn cái gì muốn phân phó ta sao?"

"Sau này, ngươi……muốn kêu ta tới…" Úc Xá nhíu mày, "Thì đừng có nói mấy cái chuyện kỳ quái đó nữa!"

Vành tai Chung Uyển ửng đỏ, không được tự nhiên nói, "Sợ ngươi không biết đang có chuyện gì, ta quá sốt ruột nên cố ý đùa giỡn ngươi, dù sao……dù sao người khác cũng không biết, có mất mặt cũng chỉ mất mặt với ngươi."

Úc Xá: "……"

Úc Xá không đành lòng nói cho Chung Uyển chuyện ở nội các, mặt mang biểu tình phức tạp đi mất.

Chung Uyển lại ngẫm chuyện bắc cương ở trong lòng một lần nữa, tận lực nghĩ cách ứng phó cho Úc Xá. Y lại không thể nhịn được mà nghĩ đến Ninh Vương, trong lòng không khỏi bi thương.

Chung Uyển thở phào, đứng dậy đi đến cửa sổ thông khí một chút.

Chung Uyển đứng trong chốc lát, nghe được mấy người hầu ngoài cửa sổ đang ghé tai nhau, cùng nhau thì thầm nói chuyện phiếm.

Chung Uyển nhịn không được cười lên một tiếng, Úc Xá nhìn hung hăng thật, nhưng đối đãi hạ nhân rất tốt. Đã nhiều năm như vậy rồi mà người trong phủ vẫn như thế, cái gì cũng đều dám nói, cái gì cũng đều dám bàn tán.

Chung Uyển muốn nghe chút chuyện về Úc Xá, dựa ở cửa sổ, khóe miệng hơi hơi cong lên, nghiêng tai lắng nghe.

Nghe được một lát, ý cười trên mặt Chung Uyển dần dần cứng lại.

"Không thể nào…… Ta cũng không tin Chung thiếu gia có thể mang thai!"

"Nhưng có chính là có, mặc kệ ngươi tin hay không, hiện tại trong cung ngoài cung, đều đã biết rồi."

"Hiện giờ chỉ còn xem thế tử có nhận hài tử này không."

"Thế tử mới vừa rồi xuất môn vội vàng, biểu tình hoảng hốt, tựa hồ cũng không vui lắm……"

"Nếu không nhận thì biết làm sao bây giờ?"

"Vậy hài tử này không phải của thế tử sao!"

"Đừng nói bừa! Tất nhiên là của thế tử……"

"Không muốn sống nữa! Không phải của thế tử thì còn có thể là của ai?!"

"Phải phải phải."

"Ai, Chung thiếu gia mệnh khổ…… Ở Kiềm An chịu khổ nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới hồi kinh được, lại còn phải mang thai hài tử……"

"Nhân sinh thay đổi rất nhanh, không có gì là tuyệt đối."

"Mệnh người là do trời định."

"Phải mang thai, thì sẽ mang thai……"

“Ai có thể đoán trước được điều gì? Chung thiếu gia trốn hết bảy năm, cũng không tránh được thế tử chúng ta lần này.”

“Dù có trốn……thì hài tử này, ông trời đã định là y phải mang thai, còn định là sẽ sinh ra, sau đó y sẽ trở thành phu nhân của quý phủ ta!”

“Không ai có thể lay động địa vị Chung thiếu gia trong phủ hết.”

“Suy cho cùng cũng là thế tử chúng ta lợi hại, có thể khiến thiếu gia mang thai!”

“Phải phải!”

“Thế tử niên phú lực cường……”

“Thế tử bách luyện thành cương……”

Chung Uyển ụp đầu trên cửa sổ, đôi tay phát run.

Không muốn sống nữa……

**Niên phú luật cường: Trẻ trung khỏe mạnh. Bách luyện thành cương: luyện mãi thành thép.*

Lời Editor:

Chương này: How to tự tát mình 101 by Chung Uyển.

Btw, coi như chương này chính thức giới thiệu một thế lực khác có thể giật dây mọi chuyện từ đầu tới cuối. Chuyện Ninh Vương, chuyện Úc Xá, có lẽ hai chuyện đều sẽ liên quan tới nhau ở mức độ nào đó….

Dịch chương này não phải thêm nếp nhăn hơi nhiều…

64. Chương 64

Editor: Miri

Khoan nói việc này sao có thể truyền nhanh như vậy, chưa tới một canh giờ mà mọi người đều biết cả rồi, người trong cái phủ này…..đều điên hết rồi sao?

Chẳng lẽ mọi người tin thật?

Lũ gia tướng và hạ nhân này vì mỗi ngày đều phải nghe lệnh Úc Xá làm chuyện như tháo bánh xe người ta, nên cũng si ngốc theo rồi sao?

Đừng nói là Úc Xá đã lén lút thỉnh đạo sĩ làm phép rồi nhé?

Vậy tức là…… Úc Xá khi nãy cũng tin sao?

"Tử Hựu hắn rốt cuộc có biết không đây….. Nam tử không mang thai được đâu." thanh âm Chung Uyển phát run, "Hắn lại có biết hay không……Dù ta thật có thể mang thai, thì trước đó một ngày cũng phải bị hắn đè chứ……"

Nghĩ vậy rồi, Chung Uyển không khỏi có chút khó chịu, Úc Xá dựa vào cái gì!? Bản thân hắn không xuất chút lực nào lại đòi y sinh tiểu hài tử cho hắn!?

"Ta muốn hài tử, chính ngươi sinh một cái đi."

Úc Xá phỏng chừng là có thể nói ra được lời như vậy.

Nhưng mình có tài cán gì mà có thể lấy nam tử chi thân này để mang thai, dùng chính sức mình để kéo dài hương khói cho hắn đây?

Chỉ là có tình cảm với hắn mà thôi, sao lại đột nhiên còn phải gánh vác trách nhiệm lớn lao này cho hắn?

Ngoài cửa sổ, nhóm gia tướng cùng tôi tớ càng bàn càng xa, Chung Uyển nghe được thì trong lòng không khỏi run sợ, sợ tới mức phải né tránh cửa sổ, đi ngồi ở nơi khác.

Bên kia, trong cung của Úc Phi.

Tuyên Quỳnh đứng ngồi không yên, đứng dậy đi vài vòng, nóng nảy nói: "Rốt cuộc mẫu thân vẫn chưa nghĩ ra?"

Úc Phi đan chặt mười ngón tay, vò khăn tay tới tràn đầy lỗ thủng, ánh mắt lập loè, "Ta, ta muốn hỏi cữu cữu ngươi một chút……"

"Nhưng người vừa bảo cữu cữu sẽ không dám!" Tuyên Quỳnh xoay người, lo âu nói, "Nếu hắn biết thì coi như hết làm được chuyện này, mẫu thân thấy rồi đó, bây giờ phụ hoàng nể trọng Úc Xá nhiều biết bao nhiêu. Mỗi ngày ngài đều đem hắn tới ngồi tại nội các nghe bẩm tấu và định chính sự. Từ khi Tam ca đi rồi, thân mình phụ hoàng càng ngày càng không tốt. Phụ hoàng không còn sức xử lý, nhưng lại không đem nửa phần chính sự nào phó thác cho ta. Này là có ý tứ gì, người còn chưa rõ sao?"

Mặt mày Tuyên Quỳnh tái xanh, " Án tham ô của Giang Nam, nguyên bản nên giao cho bên Hình Bộ chúng ta, nhưng không biết phụ hoàng nghĩ cái gì lại đem án tử này đưa sang Đại Lý Tự, còn phái quan tra xét đi hỗ trợ, rõ ràng là đang muốn rèn luyện Úc Xá! Sau khi kết án tham ô, Giang Nam bên kia sẽ bị chính tay Úc Xá dọn dẹp sạch sẽ một lần, người lưu lại tất nhiên đều là nhân thủ của hắn, lại nói, người được thay vào chính là thân tín do hắn một tay nâng đỡ! Chuyện còn chưa đủ lớn sao!"

"Cữu cữu thì sao? Chỉ biết kinh sợ tạ ơn thay cho Úc Xá, nửa câu cũng không dám nói, quay đầu trấn an ta nhưng thật ra chỉ là một bộ nhún nhường, nói cái gì mà không cần so đo được một mất mười. Không so đo, lại không so đo, cứ thế thì Úc Xá sẽ được phong thành Thái Tử luôn đấy!"

Úc Phi bất an nói: "Nhưng Hoàng Thượng vẫn chưa nhận hồi hắn còn gì? Ngươi muốn ép hắn xuất chinh, thì khác gì để hắn lập tức phải nhận tổ quy tông!"

"Luyến tiếc hài tử thì không thể bắt sói*! Dù ta không đẩy, thì phụ hoàng sớm muộn gì cũng sẽ nhận hồi hắn. Đến lúc đó rồi thì cũng như nhau cả thôi." Tuyên Quỳnh sốt ruột nói, "Mẫu thân, người còn chưa rõ ràng sao? Phụ hoàng đã có tâm tư nhận hồi hắn, chỉ là đang lo không có cái cớ nào, ta đây cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi!"

**Luyến tiếc hài tử thì không thể bắt sói: Trong lịch sử, câu ban đầu là "Luyến tiếc giày thì không thể bắt sói", nhưng âm giày và hài tử giống nhau, từ từ thành thế này. Câu này có ý nếu không trả cái giá nào đó thì không thể làm nên đại sự.*

"Nhận hồi Úc Xá, phái hắn đi Bắc cương, chuyện thuận buồm xuôi gió như vậy, phụ hoàng sẽ không thể nào không động tâm. Chỉ cần Úc Xá tiến lên Bắc cảnh, muốn hắn chết khi nào thì chỉ cần một câu của ta." Tuyên Quỳnh nói, "Bắc Địch Vương đã hứa hẹn ta, chỉ cần Úc Xá đến Bắc cương, hắn nhất định có thể an bài tội danh thông đồng phản quốc cho Úc Xá. Nếu ta lại có thể thay hắn truyền lại tin tức của quân ta, hắn còn có thể có tới bảy phần nắm chắc trực tiếp làm thịt luôn Úc Xá trên chiến trường, vậy thì ta còn gì để lo lắng? Lo lắng ai? Tuyên Cảnh sao? Kẻ thừa thải như hắn có cái gì để tranh với ta?"

Úc Phi đứng dậy, đi một vòng trong phòng, thanh âm phát run, "Nhưng ta vẫn lo, muốn động thủ với Úc Xá cũng không dễ như vậy, phía sau hắn còn có An Quốc trưởng công chúa! Cữu cữu ngươi cũng từng nói, chỉ cần Hoàng Thượng không nhận hồi Úc Xá, thì hắn sẽ vĩnh viễn không danh chính ngôn thuận, vô pháp thật sự làm được gì chống lại ngươi, ta sợ ngươi đây là đang thả hổ về rừng, bằng không……bằng không ngươi vẫn nên chọn Tuyên Cảnh đi! Dùng chuyện Bắc Địch để trừ khử hắn không phải cũng tốt sao?"

"Giết gà cần gì dao mổ trâu!" miệng Tuyên Quỳnh khoác to ra, "Hơn nữa Tuyên Cảnh không thể chết bây giờ được! Hắn chết rồi, trong mắt Úc Xá cũng chỉ còn ta! Vậy thì tình thế của ta càng gian nan!"

Úc Phi sợ hãi, "Nhưng……Nhưng lời tên Bắc Địch kia nói, có thể tin sao?"

"Tất nhiên có thể tin!" mắt Tuyên Quỳnh lóe lên hung quang, "Thứ mật thám đưa tới là huyết thư của Bắc Địch Vương, mạng của hắn bây giờ đã thoi thóp, chỉ có thể dựa vào ta tương trợ hắn!"

Màn đêm buông xuống, tại biệt viện Úc Vương phủ, vẻ mặt Úc Xá nghiền ngẫm nhìn người xa lạ quỳ trên mặt đất, mỉm cười, "Sao ta lại có được thể diện lớn như vậy, dù chưa gặp lần nào nhưng lại được Bắc Địch Vương tín nhiệm, thật là vinh hạnh."

Chung Uyển đứng ở sâu trong phòng, ôm cánh tay dựa vào tường, lẳng lặng nghe.

Y và Úc Xá cũng không ngờ cái tên Bắc Địch Vương này dù có nhiều lựa chọn khác, lại vẫn là tìm tới Úc Xá.

Người xa lạ tháo khăn che mặt trên cổ ra, từ trong lòng ngực móc ra một phong huyết thư, tiến vài bước quỳ xuống, trong mắt rưng rưng, vẻ mặt túc mục chắp tay với Úc Xá.

Úc Xá dùng khăn che lại miệng mũi, hơi nhích xa xa ra một chút, "Ta ghét máu, ngươi lấy thứ này cách xa ta ra."

Người xa lạ: "……"

Chung Uyển ở bên trong hung hăng nhéo mình một cái mới nhịn xuống được, không cười ra tiếng.

Người xa lạ chỉ có thể thu hồi huyết thư lại vào lòng ngực, nói: " Đại Vương chúng ta từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh của Úc tiểu Vương gia, nhiều năm trước đã muốn kết giao với tiểu Vương gia, nhưng Nam Bắc đường trường ngàn dặm, không được như nguyện. Bây giờ Đại Vương ngày ngày đều bị dày vò trong tình thế nước sôi lửa bỏng, tình cảnh gian nan, điều đầu tiên ngài nhớ tới chỉ có một mình bằng hữu là ngài."

Úc Xá cúi đầu giấu đi ánh mắt châm chọc, không nói chuyện.

Người xa lạ nói: "Tình cảnh Đại Vương chúng ga, chắc chắn Úc tiểu Vương gia cũng rõ ràng. Khốn cảnh của Úc tiểu Vương gia, Đại Vương chúng ta cũng nghe được vài nội tình. Đại Vương chúng ta nguyện ý khuynh tẫn toàn lực hoàn thành tâm nguyện to lớn của Úc tiểu, chỉ hy vọng là sau khi nguyện vọng trong lòng của ngài đã đạt thành, còn có thể nhớ tới bằng hữu nơi thảo nguyên xa xôi, xuất chút viện quân tương trợ."

Úc Xá ung dung cười: "Ta có khốn cảnh gì?"

Người xa lạ chần chờ một lát, nói: "Cái này……"

Úc Xá cũng không làm khó dễ gã, lại hỏi, "Đại Vương các ngươi muốn tương trợ ta thế nào?"

Người xa lạ vội lấy lời hứa hẹn với Tuyên Quỳnh trước đó lặp lại lần nữa với Úc Xá, Úc Xá nghe không khỏi âm thầm cảm thán.

Chung Uyển vậy mà đoán trúng tới tám, chín phần, chẳng xa mười bao nhiêu.

Người xa lạ dâng cho Úc Xá một tấm lam đồ giang sơn như họa, tràn đầy xúc động cùng tin tưởng nói, "Tiểu Vương gia chỉ cần đưa Ngũ hoàng tử điện hạ ra chiến trường, Đại Vương chúng ta lập tức khiến hắn không thể trở về được! Như thế……"

Người xa lạ trịnh trọng dập đầu, "Tiểu Vương gia đạt thành ước nguyện, Đại Vương chúng ta không dám cầu gì xa xôi, chỉ cầu tiểu Vương gia sau khi đã cầm quyền thì trích ra một chút binh lực, trợ Đại Vương đoạt lại đồ vật của ngài."

Úc Xá nhẹ nhàng đùa nghịch ngọc bội treo bên hông, nói, "Đạt thành ước nguyện…… Ta có nguyện vọng gì ư?"

Người xa lạ vô pháp, cố hết sức không đắc tội Úc Xá: "Về chuyện liên quan tới thân thế tiểu Vương gia, Đại Vương chúng ta cũng có nghe qua một ít lời đồn đãi……Nếu đó là sự thật, vậy thì tiểu Vương gia từng nếm trải qua đau khổ tranh đoạt ngôi vị, chắc cũng có thể thấu hiểu sự bất đắc dĩ của Đại Vương chúng ta bây giờ."

Trên mặt Úc Xá vẫn nhàn nhạt như cũ, "Các ngươi biết nhiều đấy."

" Đại Vương chúng ta rất ngưỡng mộ Trung Nguyên, từ lâu đã rất thích nghe các thương nhân từ Trung Nguyên kể lại chuyện xưa, cho nên……" Người xa lạ ngước mắt nhìn lướt qua, thử thăm dò nói, "Sẽ biết một ít việc, biết Úc tiểu Vương gia vốn là cành vàng lá ngọc, vốn nên thừa kế tên họ hoàng tộc, vốn nên……"

Úc Xá quay đầu đi, "Đủ rồi."

Người xa lạ sợ chọc Úc Xá tức giận, vội đổi đề tài, "Không nhắc tới cái này nữa, là Đại Vương chúng ta cảm thấy không cam lòng cho tiểu Vương gia, nguyện ý thay tiểu Vương gia dọn sạch chướng ngại, tiểu Vương gia……"

Người xa lạ ngẩng đầu, nhìn Úc Xá trầm giọng hỏi: "Chẳng lẽ ngài không hận họ sao?"

"Thiên hạ này vốn phải dâng cho ngài, thế nhưng bọn họ lại cướp lấy vật của ngài, còn muốn bức bách ngài tới bước đường này, đây là đạo lý gì?" Người xa lạ nói, "Chúng ta ở thảo nguyên cũng đã nghe qua diễm tình bi thương của ngài và sao Văn Khúc. Tiểu Vương gia, nếu không phải tại những người đó tàn nhẫn độc ác, nếu không phải trong tay ngài nắm chưa đủ quyền lực……thì nào có chuyện ngài và người thương phải xa cách nhiều năm như vậy?"

Sắc mặt Úc Xá khẽ biến.

Người xa lạ thừa cơ tiến lên, "Tiểu Vương gia, chỉ cần ngài sau này có thể kế vị, thì không còn người nào có thể ngăn trở ngài đoàn tụ với người thương."

Chung Uyển đứng bên trong, thầm nghĩ không ổn rồi.

Không lẽ Úc Xá cũng bị lũ Bắc Địch này mê hoặc rồi sao?

Úc Xá híp mắt, đột nhiên nói, "Hoàng Thượng hiện giờ cũng không tính xuất binh, các ngươi làm sao giải quyết chuyện này?"

Người tới thấy Úc Xá bắt đầu động tâm, vội vàng nói, "Sợ không kịp truyền tin với tiểu Vương gia, nên chúng ta cũng không dám quấy nhiễu quá mức! Chỉ chờ tiểu Vương gia gật đầu một cái, chúng ta lập tức sẽ cử binh tiếp cận, tiến một trăm dặm lên hướng Nam! Năm ngoái, tuy không ít trai tráng ở Bắc cương đã di dân về phía Nam Trung Nguyên, nhưng sẽ luôn còn các lão già bệnh tật sót lại. Chúng ta sẽ giải quyết bọn họ sạch sẽ. Nếu hoàng đế của các ngươi vẫn không động binh, chúng ta có thể lại đi thêm ba trăm dặm về hướng Nam! Mọi chuyện đều tùy tiểu Vương gia phân phó!"

Úc Xá nói: "Tuyên Quỳnh đi Bắc cương thì sao? Nếu hắn tham công liều lĩnh……"

Người xa lạ nói: "Chúng ta sẽ đi bắt sống người Trung Nguyên để cải trang họ thành người của chúng ta, ra lệnh bọn họ nghênh địch! Chờ tới khi Ngũ hoàng tử điện hạ báo tình hình chiến sự về triều, tiểu Vương gia trực tiếp tham tấu lên hoàng đế bảo Ngũ hoàng tử điện hạ mạo lĩnh quân công*! Đây là trọng tội ở Trung Nguyên các ngươi, Ngũ hoàng tử điện hạ lại không biết những người đó là người Trung Nguyên, hắn hết đường chối cãi."

**Mạo lĩnh quân công: Dẫn quân chiến đấu mê muội chỉ vì muốn lập công*

Úc Xá lại hỏi, "Vậy nếu hắn hèn nhát không dám nghênh chiến?"

"Vậy càng đơn giản, chúng ta chỉ cần tiếp tục hành quân lên phía Nam, giết hết một trăm dặm này rồi lại tiếp tục tàn sát trăm dặm khác, tất cả chuyện xảy ra đều là do Ngũ điện hạ sợ địch! Chúng ta có thể lại đưa chút "tang chứng" cho tiểu Vương gia để chứng minh Ngũ điện hạ là được bọn ta hứa hẹn, cho nên mới không dám trực tiếp giao chiến với địch." Người xa lạ cười tự tin với Úc Xá, "Tội thông đồng với địch nghiêm trọng tới mức nào, tất nhiên tiểu Vương gia còn rõ ràng hơn ta."

Con ngươi Úc Xá khẽ động, "Tử lộ lẫn sinh lộ, đều bị hủy….."

Trong phòng, Chung Uyển nghe ra được Úc Xá đang động tâm, túa ra một thân mồ hôi.

Người xa lạ hạ giọng, "Tiểu Vương gia không cần làm gì hết, cứ yên lặng chờ tin Ngũ hoàng tử điện hạ bị nhốt chết ở Bắc cương là được."

Úc Xá lầm bầm trong miệng, “Chỉ cần ta có thể khiến hắn dẫn quân đi Bắc cương, là ta có thể vĩnh viễn giải quyết thứ phiền toái này.”

Người xa lạ nói: “Đúng vậy!”

Úc Xá im lặng hồi lâu, ngước mắt: “Sau khi xong chuyện, Bắc Địch Vương chỉ cần một ít binh lực thôi?”

Người xa lạ đại hỉ, vội khiêm tốn nói, “Đúng thế! Sau khi ngài đạt thành tâm nguyện, chúng ta chỉ muốn ngài có thể hồi báo một chút thôi! Chỉ cần ngài cho Đại Vương chúng ta một chút binh lực, chúng ta sẽ vĩnh viễn là bằng hữu trung thành nhất của ngài.”

Úc Xá đứng dậy, chậm rãi dạo bước đến cửa sổ, nhẹ giọng nói: ”Có một chút chuyện ta vẫn chưa yên tâm, Bắc Địch Vương……tại sao lại tin tưởng ta nhất định sẽ giao thủ với hắn?

Trong mắt người xa lạ lóe lên một mạt huyết sắc, nảy sinh ác độc nói: “Bởi vì Đại Vương chúng ta nói, kẻ trong lòng mang đại hận mới thật sự có thể làm nên đại sự. Mấy năm nay, tiểu Vương gia đã bị thế gian này cho nếm trải bao nhiêu khổ sở, tư vị bị từng người chí thân liên tiếp phản bội, ngài chắc chắn hiểu hơn ai hết. Cảm giác bị ép phải chia lìa với người trong lòng, ngày ngày bất lực nhìn người thương chịu khổ mà không thể làm gì, ngài cũng là người hiểu rõ nhất.”

“Mấy năm nay, tiểu Vương gia bị người thân luôn kề cận cắm một đao rồi lại một đao vào lòng, ngài phải trải qua những ngày tháng thế nào, quả thật thường nhân khó có thể tưởng tượng được.” Người xa lạ đơn giản nói thẳng, “Huyết thống của tiểu Vương gia tuy không thuần khiết như Ngũ hoàng tử điện hạ, nhưng Đại Vương chúng ta có một câu nói rất đúng, kẻ mang huyết mạch dơ bẩn mới càng có thể làm nên đại……khụ……khụ……”

Úc Xá nhanh tay gỡ xuống bội kiếm treo trên tường, xoay người, nhất kiếm xuyên tâm, từ sau lưng đâm xuyên qua người xa lạ.

Người xa lạ vẫn còn ngỡ ngàng, cúi đầu nhìn lưỡi kiếm thọc ra từ ngực mình, miệng trào máu tươi, “Tiểu……tiểu Vương gia……”

Mặt Úc Xá vẫn vô biểu tình, lại đẩy mạnh kiếm về phía trước, một tấc lại một tấc, thấp giọng lặp lại, “Để cho các ngươi tàn sát lão niên, nữ nhân và hài tử ở biên cương?”

“Dung túng cho các ngươi xâm phạm xuống Nam?”

“Để các ngươi bức bách con dân Bắc cương nghênh chiến với đại quân Bắc phạt?”

Úc Xá trở nhẹ cổ tay, khiến kiếm xoay một vòng, khoét rộng cái lỗ trên ngực người xa lạ đang thoi thóp. Người xa lạ như một con heo bị người mổ xẻ, la lên một tiếng.

Úc Xá buông tay, xoay người xé mở áo chòang của người xa lạ, lấy phong huyết thư ra, nhàn nhạt nói: "Huyết mạch ta dơ bẩn, nhưng dù ta có dơ có ghê tởm thế nào, cũng không đến mức cẩu thả với dị tộc……"

Úc Xá chán ghét nhìn tên Bắc Địch đã chết kia, "Các ngươi là thứ rác rưởi gì."

Bên trong, Chung Uyển thả lỏng người ngồi xuống giường, hoàn toàn yên tâm.

65. Chương 65

Editor: Miri

Chung Uyển bệnh nặng chưa khỏi, tâm lực kém, trong lòng phập phồng mấy lần nên không duy trì tỉnh táo được bao lâu, y nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát, khi mở mắt ra đã thấy Úc Xá đi vào trong cách gian.

Úc Xá đem huyết thư đặt ở một bên, thấy vẻ mặt Chung Uyển không đúng lắm, nhíu mày, "Không thoải mái?"

"Không có……" Chung Uyển cũng đoán được mặt mình bây giờ chắc không đẹp đẽ lắm, tự giễu cười, "Ta tự dọa mình sợ……làm ngươi chê cười rồi."

"Tốt xấu gì ta cũng là người được Sử thái phó dạy dỗ mấy năm." Úc Xá biểu tình bình tĩnh, "Dù có kém xa ngươi thì cũng không đến mức làm ra chuyện bán nước."

Chung Uyển rũ mắt, thấp giọng nói, "Chuyện Bắc cương……ngươi tính ứng phó thế nào?"

Úc Xá không trả lời, hỏi ngược lại: "Bắc Địch Vương rốt cuộc muốn làm cái gì, ngươi đoán được không?"

Phế phủ của Chung Uyển hơi đau, nhưng y sợ Úc Xá sẽ phát hiện ra, không dám xoa, giả vờ như đang suy tư để âm thầm điều chỉnh hô hấp, một lát sau nói: "Ta đoán hắn phái người tới tìm ngươi, không đơn thuần chỉ là muốn tìm thêm một người để bảo đảm thành công."

Úc Xá khẽ nhíu mày, "Ngươi nói đi."

"Hai người các ngươi, ai cũng đều biết kế hoạch của hắn, sau này vô luận ai đi Bắc cương đều sẽ trở nên cảnh giác, kế hoạch này muốn thực hiện được cũng không dễ dàng như vậy, nếu thế thì……" Chung Uyển nhìn về phía Úc Xá, "Có hai loại khả năng, một là ngươi cùng Tuyên Quỳnh đều nghĩ thông suốt chuyện

dùng Bắc cương chiến sự để mượn đao giết người, đều muốn cho đối phương tùy quân xuất chinh, như vậy thì hai cổ thế lực trong triều đều chế hành lẫn nhau, trái lại còn khó có thể xuất binh hơn, như thế thì Bắc Địch Vương cũng lập tức có đủ thời gian để xây dựng vững gót chân của mình ở Bắc cương. Đợi tới khi hắn ở biên cảnh bắt chúng ta làm tù binh thì cũng đã đủ lương thảo lẫn nhân lực, hắn liền khai chiến thật sự với các huynh trưởng, đến lúc đó hắn vỗ vỗ mông đi mất, dựa vào tình thế không có ý khai chiến bây giờ…… Tám phần sẽ không ai để ý chuyện hắn đoạt về lại đồ của hắn, tùy hắn đi rồi."

Úc Xá lẳng lặng nghe, nói, "Loại khả năng thứ hai?"

"Khả năng thứ hai, tất nhiên chính là xuất binh." Chung Uyển nói, "Nhưng cũng không phải là hai ngươi đi, một khả năng lớn khác là ngươi và Tuyên Quỳnh tranh đấu gay gắt lẫn nhau một hồi, phát hiện hai bên giằng co không kết quả, sau đó sẽ lui mà cầu khẩn đẩy Tuyên Cảnh ra ngoài."

"Như vậy thì đơn giản rồi, Bắc Địch Vương đã dưỡng đủ binh mã, lại có thể tạo quan hệ với các ngươi, thậm chí là hai người còn có thể đồng thời hợp lực, đồng tâm hiệp lực diệt trừ Tuyên Cảnh, như vậy trong tay Bắc Địch Vương sau này lại có nhiều hơn chỉ một phần hứa hẹn, muốn tấn công lấy lại phúc địa thảo nguyên chỉ là chuyện ngày một ngày hai mà thôi." Chung Uyển nói, "Tân Bắc Địch Vương biết rõ hướng đi của triều đình ta, suy xét mệnh mạch* cũng rất ổn, lại cũng vô cùng hiểu biết về quan hệ giữa ba người các ngươi, rằng thế lực của Tuyên Cảnh là yếu nhất, có khả năng kế vị nhỏ nhất, cho nên……"

**Mệch mạch: điểm mấu chốt quyết định thắng bại.*

Trong mắt Chung Uyển mang theo ba phần hài hước, "Phân huyết thư này, chỉ độc nhất Tuyên Cảnh là hắn không đưa, ngươi tin hay không?"

Úc Xá nghe vậy, khóe miệng hơi hơi cong lên, thấp giọng nói, "Tuyên Cảnh nếu biết chính mình bị người khác cho ăn, phỏng chừng sẽ bị chọc giận……"

Chung Uyển nhẹ giọng cười một cái, nói: "Đương nhiên, này cũng chỉ là suy đoán của ta……Bắc Địch Vương đại khái không đoán được ngươi căn bản không để ý tới hắn, thế tử, sứ giả đã bị ngươi chém, con đường thứ hai đã đứt, ngươi chuẩn bị làm sao đây?"

Úc Xá không nói tiếp.

Chung Uyển cũng không thúc giục, liền yên lặng chờ.

Sau một lúc lâu, Úc Xá nuốt xuống ghê tởm trong lòng, nhíu mày, "Ta tự thỉnh xuất chinh."

Chung Uyển ngạc nhiên, không đợi hắn nói chuyện, Úc Xá nói: "Bằng không, làm sao ta có thể khiến Hoàng Thượng danh chính ngôn thuận nhận hồi ta?"

"Ngươi……" Chung Uyển cố tìm ngữ khí nhẹ nhàng nhất, "Thật sự……nguyện ý khiến hoàng đế nhận hồi

ngươi?"

Úc Xá nói, "Không muốn."

"Nhưng không còn lựa chọn nữa."

"Vô luận là Tuyên Cảnh hay Tuyên Quỳnh kế vị, bọn họ đều sẽ không tha cho ta." Úc Xá cứ như đang nói chuyện người khác, ngữ khí nhẹ nhàng, "Ta muốn sống thì nhất định phải muốn đoạt quyền, nhưng đoạt thế nào đây? Dùng cái thế tử chi vị này đi đoạt?"

Chung Uyển cố hết sức nói, "Ta chỉ là cảm thấy……trong lòng ngươi hận hoàng đế, không muốn thuận theo tâm ý hắn."

"Không muốn, nhưng cũng phải phân nặng nhẹ." Úc Xá nói, "Đã sống tùy ý nhiều năm như vậy, bây giờ thời thế thay đổi, chuyện đã không còn dễ dàng thì phải làm chút chuyện trái lương tâm, bằng không……"

Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển, nuốt xuống lời muốn nói.

Bằng không, chúng ta làm sao sống sót cùng nhau?

Mấy lời chua xót buồn nôn này, Úc Xá chỉ muốn nghe chứ không muốn nói, hắn tiếp tục: "Hoàng đế biết rõ tư chất của Tuyên Cảnh, từ đầu đến cuối đã không nghĩ tới chuyện cho hắn kế vị. Hoàng đế lại không vui khi thấy Tuyên Quỳnh quá dựa dẫm vào Úc Vương. Mấy năm nay, hoàng đế đối với Úc Vương vừa nể trọng vừa phòng bị, cũng không muốn đem quyền lực trăm năm sau giao vào tay Úc Vương, cho nên……hiện giờ càng thiên về ta một chút, tất nhiên cũng không can hệ gì tới tư chất của ta, chỉ là bây giờ vừa khéo ta là người thích hợp nhất."

Chung Uyển trầm mặc một lát, "Nhận hồi xong thì sao? Ngươi……thật sự muốn Bắc chinh?"

"Đương nhiên không." Úc Xá lắc đầu, "Thân mình Hoàng đế không tốt lắm……Ta không thể ly kinh."

"Vậy ngươi……" Chung Uyển sửng sốt, y nhìn phong huyết thư trên bàn, nháy mắt minh bạch, "Chờ tới lúc gần xuất chinh, ngươi lại đem phong huyết thư này đưa cho hoàng đế…… Hoàng đế tất nhiên sẽ không chịu thả ngươi đi."

Úc Xá khẽ cười.

Chung Uyển nghĩ tới nghĩ lui, gật đầu: "Cũng được, Tuyên Quỳnh không biết chuyện Bắc Địch Vương cũng liên lạc với ngươi, sợ là ngược lại còn sẽ khuyên nhủ hoàng đế nhận hồi ngươi."

Úc Xá hít sâu một hơi, “Như thế coi như vẹn toàn.”

Úc Xá đứng dậy, ”Không còn thời gian trì hoãn, ta đi vào cung thỉnh an……thể hiện một chút thành ý muốn nhận tổ quy tông với Hoàng đế.

Chung Uyển biết Úc Xá cũng không cam nguyện, trong lòng phát khổ, chần chờ nói, “Không bằng……ta đi cùng ngươi?”

Chung Uyển đột nhiên cảm thấy quyết định này rất được, đứng dậy nói, “Đưa ta theo ngươi, như vậy thì ngươi sẽ không cần nói cái gì cả, ta nói thay hết cho ngươi. Ta sẽ nói với Hoàng Thượng là nhiều năm qua trong lòng ngươi vẫn xem hắn như phụ thân, chỉ là bởi vì có tiểu nhân ở bên trong làm khó dễ mới khiến các ngươi hiểu lầm. Ta tới, ta cầu hắn, quỳ xuống khóc lóc gì cũng được hết! Dù sao trong lòng hắn cũng hiểu rõ, minh bạch hiện tại chỉ là không ai nhún nhường ai, để ta giải quyết hết cho……”

Chung Uyển càng nghĩ càng cảm thấy mình rất thích hợp làm chuyện này, “Ta đi thay y phục……”

“Đừng làm loạn.” Úc Xá bật cười, “Ngươi đi nói sao?”

Chung Uyển gật đầu, “Đúng vậy, ta lại không biết xấu hổ!”

“Chỉ ngươi muốn thế thôi.” Úc Xá nhíu mày, “Ta còn ước gì ngươi không hề biết việc này, làm sao có thể để ngươi nhìn thấy tận mắt? Còn việc phải để ngươi cúi đầu làm trò trước mặt hắn……Chuyện này không có khả năng.”

Không đợi Chung Uyển tranh cãi nữa, Úc Xá lại nói: “Hơn nữa, ngươi lấy cái thân phận gì đi nói chuyện với hắn? Nô tịch? Cựu tiến sĩ*? Hay là……thế tử phi?”

**Tiến sĩ: người đỗ đầu thi Hội.*

Chung Uyển ngây người, vành tai hơi hơi phiếm hồng, khóe miệng ngăn không được muốn cong lên. Y tận lực giữ nguyên vẻ mặt, cố nói chính sự trước, “Ngươi tin ta, ta tuyệt còn hiếu thắng hơn ngươi nhiều. Vả lại mấy loại sự tình này ta cũng quen làm rồi, thật đấy, ở biên cương bên kia dù là tiểu quan cửu phẩm gì ta đều có thể nịnh hót thỏa đáng, ta……”

“Ngươi quen làm loại sự tình này.” Úc Xá nhàn nhạt nói, “Không phải là lý do để ta có thể giày xéo ngươi.”

Chung Uyển ngẩn ra.

“Ngươi hiện giờ đã chặt đứt với quá khứ rồi, nếu đã vào nhà ta, thì cũng phải hoàn toàn tuân theo quy củ nhà ta.” Úc Xá đứng dậy, “Ta không muốn phí thời gian, không đùa giỡn với ngươi nữa. Chính ngươi tự ngẫm lại kĩ càng xem có nên lại lấy cái bộ dạng đối đãi với Tuyên Thụy kia để đối đãi với ta hay không.”

Úc Xá dứt lời liền đi mất, nhưng Chung Uyển vẫn còn đứng tại chỗ, hơn nửa ngày không phản ứng kịp.

Mình không phải là mưu sĩ của hắn sao?

Mấy chuyện chịu nhục, không ai làm nổi, bị người đời khinh thường……không phải vốn dĩ nên để mình làm sao?

"Hơn nữa……" Chung Uyển hoảng hốt, "Lời hắn nói, sao nghe như là ta đã tái giá gả vào nhà hắn……"

Lần đầu tiên Chung Uyển bị người khác cự tuyệt không cho ôm rắc rối vào người, không thích ứng kịp, ngốc ngốc về lại phòng ngủ của Úc Xá, mơ mơ màng màng.

Lâu quá chưa được ai thương như vậy, ngược lại Chung Uyển còn cảm thấy không quen. Y ở trong phòng đi tới đi lui, dùng xong vãn thiện cũng không chờ Úc Xá trở về. Y nằm ở trên giường Úc Xá, lăn qua lộn lại ngủ không được.

Ước chừng lại đợi khoảng nửa canh giờ, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, Chung Uyển phủ thêm xiêm y đứng dậy, quả nhiên là Úc Xá đã trở lại.

Úc Xá nhìn Chung Uyển, bất mãn nói, "Thái y không phải bảo ngươi ngủ sớm sao?"

"Ngủ một giấc mới tỉnh." Chung Uyển mở to mắt nói dối, bất an nói, "Sao rồi?"

Sắc mặt Úc Xá không tốt lắm, hắn uống ngụm trà, "Không sao hết, ta không nói rõ, nhưng hắn hiểu ý tứ của ta, rất ngạc nhiên, không khỏi……giáo huấn ta vài câu, ta quỳ nghe là xong."

Chung Uyển nhìn Úc Xá từ trên xuống dưới một cái, vẫn có điểm chưa phục hồi tinh thần lại, này……

Không bao lâu nữa, Úc Xá sẽ phải trở thành hoàng tử?

Úc Xá quay đầu xem Chung Uyển: "Lại nghĩ cái gì?"

"Ta……" Chung Uyển ngập ngừng, nói, "Đang nghĩ……nếu sau này ngươi không đi Bắc chinh, vậy chuyện Bắc cương phải xử trí thế nào."

"Tuy không dễ xử trí, nhưng tóm lại không để Bắc Địch Vương đạt được ý nguyện là được." trong mắt Úc Xá lóe lên một tia chán ghét, "Vì đoạt quyền mà dụ dỗ chúng ta Bắc phạt tàn sát con dân của hắn, tám phần cũng là kẻ điên……"

Chung Uyển nhịn không được, cười một cái.

Chung Uyển nhìn Úc Xá thật sâu, nghĩ tới lời hắn vừa nói, không khỏi xuất thần.

Lúc mới hồi kinh, Lâm Tư nói với Chung Uyển rằng Úc tiểu Vương gia tính tình đại biến.

Sau đó hai người Chung Uyển và Úc Xá lúng ta lúng túng gặp nhau vài lần, đôi lúc còn hoảng sợ. Chỉ mới mấy năm trôi qua, Úc Xá thế mà lại thoát cốt hoán thai, hoàn toàn biến thành một người khác.

Nhưng chính lúc ấy, Chung Uyển nhìn bộ mặt đã hoàn toàn thay đổi của ý trung nhân, vẫn là không thể rời mắt khỏi hắn.

Dù bị Úc Xá nói lời lạnh nhạt, Chung Uyển cũng sẽ không để trong lòng, chỉ là có một chút đau buồn.

Bọn họ xa nhau thật sự đã quá lâu rồi.

Nhưng càng gặp nhau, thì y càng nhận ra người nọ vẫn như cũ, là người mà y tâm tâm niệm niệm thời niên thiếu.

Sau đó, khi đã biết tường tận Úc Xá bị giày vò thế nào tới nỗi phải trở thành bộ dáng như hôm nay, Chung Uyển lại phát giác ra rằng dù Úc Xá có bỏ mặc nhân tình thì cũng không ai có thể trách được hắn. Hắn là sống sờ sờ bị buộc đến bước đường này.

Nhưng lại qua một đoạn thời gian, càng ở gần hắn, Chung Uyển càng có thể cảm nhận được, ẩn sâu trong hắn vẫn là một Úc Tử Hựu đã trưởng thành từ trong cốt nhục.

Khắc kỉ phục lễ vẫn là hắn, vì nhân do kỷ vẫn là hắn.

**Khắc kỉ phục lễ, vi nhân do kỷ: Tuân theo lễ nghĩa mà kiềm chế bản thân, vì người khác mà bỏ quên thân mình.*

Mặc cho bản thân bị phong sương tàn phá, mặc cho chính mình phải băng qua tám ngàn dặm núi đao biển lửa, cho dù số phận thoáng chốc đổi thay trở nên lận đận khốn cùng, trong lòng thiếu niên vẫn giữ vững phép tắc.

Mặc kệ là đối mặt với dụ hoặc của ngoại tộc, người ngày ngày bên cạnh mình vẫn là một khối hoàn bích không thể bào mòn. Úc Xá đều có quy củ của riêng mình, sẽ không làm nên chút chuyện nào trái với đạo lý.

Mặc dù hắn đối với mình lại có suy nghĩ bất thường, còn cả cái chuyện mang thai kia nữa.

Lại nói, rốt cuộc Úc Xá vì sao đến bây giờ vẫn còn chưa chịu cho mình phá thân? Mấy năm nay mình sống trong đại vũ cuồng phong cũng không dễ dàng gì rồi, rốt cuộc lại phải ăn bao nhiêu khổ, chịu bao nhiêu tội, mới có thể có may mắn cùng tư cách động đầu lưỡi, đem bàn tay luồn vào vạt áo Úc Xá khi thân mật với hắn đây?

Lần trước bàn tay mình vừa mới sờ vào một chút thôi, đã bị Úc Xá tức giận gạt tay ra, còn bị mắng phóng đãng.

Chung Uyển nửa chua xót nữa khổ sở, cười một cái.

Một khi chuyện mang thai được truyền ra rồi, thoại bản lưu truyền trong Giang Nam Giang Bắc không biết lại trở nên hương diễm thế nào đây, nhưng mấy cái người thư sinh chấp bút đó, có ai biết được tình cảnh thật của mình bây giờ?

Người ngoài chỉ cảm thấy mình quá quang tiên lượng lệ*, nhưng thâm sau chốn hầu môn có bao nhiêu khổ, chỉ có chân chính người từng trải qua mới hiểu.

**Quang tiên lượng lệ: vinh dự cùng mình, cuộc sống tốt đẹp, vv =)))*

Úc Xá thấy Chung Uyển một lúc lâu vẫn không nói lời nào, biểu tình đầu tiên là bi thương lại sầu khổ, sau đó lại hiện ra nhiều phần dâm đãng, không khỏi hoảng sợ, "Ngươi lại suy nghĩ cái gì?!"

Chung Uyển khổ sở lẩm bẩm, "Nghĩ ngươi chừng nào thì có thể đè ta……"

Úc Xá đầy vẻ khiếp sợ.

Sinh tử trước mắt, gia quốc đại nghĩa trước mắt, vậy mà người này……

"Mới vừa rồi……" Úc Xá cố sức nói, "Hoàng Thượng thật đúng là có hỏi thăm ngươi."

Chung Uyển hoàn hồn, kinh ngạc: "Hỏi ta cái gì?"

Úc Xá nghiến răng, "Trong cung đồn đãi, thâm tình của ngươi và ta khiến trời xanh cảm động, ông trời hiển linh, ban ta một hài tử ở trong……bụng ngươi."

66. Chương 66

Editor: Miri

Vừa nhớ tới cái này thì Úc Xá liền giận tới nghiến răng. Mới vừa nãy bóp mũi đi thỉnh an Sùng An Đế, Sùng An Đế cứ như đã sớm đoán được hắn sẽ đến, còn dụng tâm triệu hai các lão cùng vài tông thân tới.

Úc Xá cũng không dùng cái biểu tình lơ đãng, ứng đối qua loa cho có lệ như ngày xưa. Hắn biểu tình túc mục, quy quy củ củ dập đầu thỉnh an Sùng An Đế. Sùng An Đế còn cố ý răn đe Úc Xá, không bảo hắn đứng dậy, làm trò trước mặt mọi người. Hắn để Úc Xá quỳ trên gạch đá lạnh lẽo khoảng chừng một nén nhang, hỏi hắn mấy ngày gần đây vào nội các nghe bẩm tấu và quyết định chính sự thấy thế nào, còn thật sự nghiêm túc giáo huấn Úc Xá một phen, thể hiện đủ loại lão tử uy phong, sau đó lại dùng ngữ khí an ủi ôn hòa. Hắn ân cần hỏi Úc Xá gần đây có mệt hay không, có vất vả không. Nếu là ngày xưa thì Úc Xá đã lập tức đứng dậy đi mất, nhưng lần này, hắn lại không làm vậy.

Biểu tình trên mặt Úc Xá tuy không mang vẻ cung kính, nhưng hắn quỳ đoan chính, Sùng An Đế hỏi điều vô nghĩa nào hắn cũng đều nhất nhất trả lời, không có nửa phần qua loa, khiến cho người khác sửng sốt, không biết Úc Xá sao lại đột nhiên chuyển tính.

Sùng An Đế trước sau vẫn không cho Úc Xá đứng dậy, cuối cùng vẫn là có một lão tông thân nhìn không nổi nữa, nói giỡn một chút chuyện linh tinh, lại nhắc tới chuyện Chung Uyển.

Lão tông thân mỉm cười nhìn Úc Xá, hỏi, "Nghe nói trong Úc vương trong phủ vừa có hỉ sự? Sao Tử Hựu còn không đứng dậy, kể cho Hoàng Thượng nghe?"

Sùng An Đế không hiểu lắm, lão thái giám tùy thân của hắn vội tiến lên, nhỏ giọng thuật lại chuyện vừa lan truyền trong nội các với Sùng An Đế. Sùng An Đế nghẹn lời một hồi lâu, hắn đoán không nổi Chung Uyển đây là đang có mưu tính gì, không khỏi nhìn về phía Úc Xá, "Quy Viễn……y muốn làm cái gì?"

Úc Xá quỳ trên mặt đất giận tới đau gan. Mới qua có bao lâu mà lời đồn cư nhiên đã tả được chi tiết mắt mũi, hài tử là nam hay là nữ cũng đều đã định rồi.

Trong lòng Úc Xá đem Chung Uyển ra mắng một trận, lạnh giọng trả lời: "Trong phủ có người hồ đồ, truyền lời bậy."

Sùng An Đế trong lòng khẽ động, cười nói, "Vậy là người khác có thai? Nha đầu trong phòng ngươi sao?"

Mắt Úc Xá hiện lên một tia chán ghét. Mấy năm trước, bởi vì hắn không chịu thành thân, có một đoạn thời gian, Sùng An Đế cùng An Quốc trưởng công chúa đều thay phiên nhau đem người đưa tới biệt viện Úc vương phủ. Úc Xá một người cũng không cần, đều từ chối.

Hai huynh muội này thấy không thể đem người vào được, lại lần lượt khuyên Úc Xá nạp vài nàng thiếp, lại không được, khuyên hắn thu mấy cái nha đầu cũng không xong. Họ còn chưa nói dứt lời, thì Úc Xá ngay sau đó liền đem hết mấy nha đầu đã thành niên phân phát ra ngoài, chỉ để lại vài lão phụ đã qua tuổi năm mươi, cùng một nha đầu mười tuổi không muốn về nhà. Đến bây giờ, biệt viện Úc vương phủ mỗi khi ngẫu

nhiên nghênh đón khách lạ, đều chỉ có thể giữ thể diện bằng nha đầu mười mấy tuổi kia.

Chuyện này Sùng An Đế cũng biết, hắn hoang mang nói: "Nha đầu trong phủ ngươi mới bao lớn?"

Trong lòng Úc Xá cảm thấy nhạt nhẽo vô cùng, "Không ai mang thai cả."

Sùng An Đế nghe vậy lắc đầu, nói, "Vậy không phải đã mừng hụt một hồi rồi sao? Thôi, không bằng trẫm tuyển cho ngươi vài khuê nữ xinh đẹp, ngươi không thích quý nữ của cao môn vọng tộc, trẫm biết. Vậy ta tuyển vài người huyết thống trong sạch cho ngươi thì sao? Ít nhất ngươi cũng có người hầu hạ sớm chiều……"

Úc Xá thầm nghĩ, quả nhiên những người này đều như vậy, nhường họ một bước, họ liền phải lấn tới hai bước.

Mấy ngày gần đây, Sùng An Đế cho Úc Xá không ít chỗ tốt, đều là những thứ đáng giá đánh đổi. Bù lại, Úc Xá cũng phải cho Sùng An Đế không ít chỗ tốt.

Tỷ như hắn bây giờ phải tận lực kiềm nén để bản thân không phát bệnh, giả làm "Người đứng đắn" trước mặt Hoàng Đế, lại tỷ như bây giờ phải ngoan ngoãn quỳ gối ở đây, để Sùng An Đế khoe khoang cho người khác xem.

Úc Xá am hiểu sâu sắc các thủ đoạn để khống chế quyền lực lẫn nhau, cũng không muốn nhượng bộ quá nhiều.

"Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, nhưng không cần." trong mắt Úc Xá hiện lên một mạt tàn bạo, "Hiện giờ ta mới vừa học nghe bẩm tấu và quyết định chính sự, không đủ lực để ứng phó với người trong phòng."

Sùng An Đế cười khụ hai tiếng, "Này thì ngươi cần gì phải phí lực? Ngươi bất quá chỉ là có thêm vài người hầu hạ, ngươi yên tâm, trẫm biết ngươi rất quy củ, nên sẽ không ép ngươi nhận ai. Chính ngươi đi tuyển, tuyển được người ngươi thích, hợp tâm ý, mặc kệ là ai, trẫm đều ban cho ngươi."

Úc Xá ngữ khí bình tĩnh: "Ta không thích ai hết."

Ý cười trên mặt Sùng An Đế phai nhạt đi vài phần, nửa ngày nay Úc Xá đều thành thành thật thật, không nghĩ khi nhắc tới chuyện nạp thiếp thì lại bắt đầu ngoan cố. Sùng An Đế kỳ thậtcũng không thập phần sốt ruột với chuyện này, nhưng hắn đã muốn dạy dỗ Úc Xá, muốn khiến Úc Xá hoàn toàn thuần phục mình, thì tất nhiên không thể để hắn lại không nghe theo tâm ý của mình.

Sùng An Đế ỷ ở trên đệm mềm, ngữ khí phai nhạt chút, "Này chỉ là cho ngươi nạp thiếp, vậy chuyện thú thê sau này thì sao? Không thích thì sẽ không thú ai? Tử Hựu……ngươi cũng không còn nhỏ, đừng nói tới chuyện hài tử, ngươi không mê nữ sắc cũng không sao, nhưng chẳng lẽ sau này cũng không cần hài tử? Đừng hồ nháo, chính ngươi tự quyết định, tuyển mấy cái……"

Úc Xá vẫn không chịu thua, “Không cần.”

Sùng An Đế im lặng, ngữ khí lại lạnh thêm vài phần, “Tử Hựu……đừng quên thứ ngươi muốn là cái gì.”

Úc Xá nghe vậy thì khóe miệng hơi hơi cong lên, nhịn không được bật cười một tiếng.

Sùng An Đế âm thầm nghi hoặc, chuyện này thì có gì buồn cười?

Úc Xá rũ mắt, không nói lời nào nữa.

Hắn muốn cái gì sao? Hắn hiện giờ chỉ muốn sống sót, cùng Chung Uyển sống sót.

Nhưng nếu mình phải thú người khác, lại cùng người đó có hài tử, vậy còn có thể xem như cùng Chung Uyển sống sót sao?

Không.

Phải sống chung với thê thiếp, lại còn có một mưu sĩ không danh không phận vô cùng kỳ quái kè kè bên cạnh, thứ quỷ đó mà gọi là sống sót?

Nếu thật phải như thế, không bằng mình và Chung Uyển đồng quy vu tận, sớm đi đầu thai làm một đôi dã uyên ương.

Sùng An Đế hoang mang nhìn Úc Xá, không hiểu sao hắn lại đột nhiên trở lại tính tình kia, mấy ngày gần đây mình còn chưa thiên vị hắn đủ sao? Hiện giờ bất quá là muốn hắn nạp vài cái thiếp, chuyện này thì có gì lớn lao?

Sùng An Đế nín thở, khụ mấy tiếng hỏi, “Lại thất thần cái gì?!”

Úc Xá không giải thích, Hoàng Đế căn bản không cùng suy nghĩ với mình, nói không thông.

Sùng An Đế vừa mất chút mặt mũi nên muốn tìm trở về, nhưng lại sợ nếu quá bức Úc Xá sẽ khiến hắn tức nước vỡ bờ. Đang lúc do dự thì đúng lúc có một tông thân xen mồm cười nói, “Tử Hựu đây là sợ chậm trễ chính sự. Thôi, bởi ta nói, Hoàng Thượng chính là quá thương Tử Hựu nên mới muốn tuyển cho hắn tới vài khuê nữ, bất quá hắn lại từ chối, không bằng trong số đó chỉ tuyển một người thôi là được.”

Sùng An Đế miễn cưỡng ngầm đồng ý với cách nói của tông thân, nhìn về phía Úc Xá.

Úc Xá nhíu mày, trong lòng bực bội, nhịn không được muốn giận chó đánh mèo Chung Uyển, đang yên

đang lành, một hai phải nói cái gì hỉ mạch, liên lụy ra nhiều chuyện lung tung rối loạn như vậy

Úc Xá quỳ trên mặt đất, nhắm mắt thầm nghĩ, Chung Uyển, là ngươi đối ta bất nhân, hại ta đến bước đường này, vậy thì chớ trách ta đối với ngươi bất nghĩa.

"Còn đang nghĩ cái gì? Vẫn luôn thất thần." Chung Uyển vẫn chưa biết chân tướng sự thật, liền nghi hoặc nhìn Úc Xá, "Hoàng Thượng nói lời gì không dễ nghe sao? Hay là tại quỳ lâu quá nên mệt?"

Úc Xá ít nhiều vẫn có chút chột dạ, hắn quay đầu đi không nhìn hung Uyển, "Không còn sớm nữa, ngủ đi."

"Ta không ngủ." Chung Uyển nói, "Có chuyện gì khó xử ư? Nói ta biết đi."

"Không có gì." Úc Xá đứng dậy, "Ngươi ngủ đi, ta ngủ ở thư phòng."

Chung Uyển cứng họng, đây là làm sao vậy?

Mấy ngày trước còn cực nhọc ngày đêm, không thể an tâm nghỉ ngơi mà canh giữ ở trước giường mình. Hiện tại mình còn chưa hết bệnh mà, sao lại đột nhiên không để ý tới mình nữa?

"Đây là……" Chung Uyển khó nhọc nói, "Ngươi thành hoàng tử rồi, nên ta không còn xứng ngủ chung với ngươi?"

Úc Xá: "……"

Úc Xá chịu thua, "Ngủ……Ta ngủ chung với ngươi."

Chung Uyển nằm trên giường một hồi, trằn trọc không ngủ được.

Úc Xá thẹn trong lòng, cũng ngủ không được.

Chung Uyển cảm thấy thần sắc Úc Xá không đúng, trong lòng âm thầm sốt ruột. Y thay Úc Xá đem chuyện xảy ra từ đầu tới cuối suy nghĩ lại một lần, nghĩ nghĩ lại nhớ tới mấy cuốn thoại bản, càng cảm thấy mệnh mình sao quá khổ, đến bây giờ còn chưa nhận được chỗ tốt nào cũng đành thôi, vậy mà trước mắt đã thấy tình cảm sắp phai nhạt rồi.

Nếu tương lai, Úc Xá thật sự đăng cơ làm hoàng đế, mình có khả năng chỉ được cho ngủ ở Ngự Thiện Phòng.

Ngự Thiện Phòng thật ra cũng không tồi, ít nhất không phải lo ăn uống, xem ai không vừa mắt còn có thể

tiểu vào đồ ăn của họ. Nếu sau này Úc Xá có thú Hoàng Hậu hay phi tử gì đó, thì mình lập tức sẽ ngày ngày đứng tiểu trước bếp, làm toàn gia bạch nhãn lang này ăn cái gì cũng không yên.

Nhưng……

Chung Uyển khổ sở nói: "Nước tiểu đồng tử mặt khác còn là dược trị bệnh, vậy thì tiện nghi chết các ngươi."

Úc Xá đưa lưng về phía Chung Uyển, nghe vậy đột nhiên mở mắt ra, "Nói mớ cái gì đó?"

"Không." Chung Uyển thảm thương nói, "Thế tử, ngươi biết Tiết Bình Quý không?"

**Tiết Bình Quý: một tướng quân thời nhà Đường. Mình cũng không biết Uyển có ý gì nhưng đoán chắc là đang nhắc tới chuyện Vương Bảo Xuyến trung trinh chờ chồng, chàng Tiết Bình Quý, 18 năm ròng ở một căn hầm nhỏ hẹp, khốn khổ. Mà sau này hai người đoàn tụ.*

Úc Xá đờ đẫn.

Úc Xá trở mình, "Lại suy nghĩ tới chuyện cổ quái gì?"

"Đang nghĩ ngươi vong ân phụ nghĩa……" Chung Uyển nhỏ giọng nói, "Thế tử, nếu sau này ta tiểu ở Ngự Thiện Phòng, có phải ngươi cũng sẽ đuổi ta ra khỏi Ngự Thiện Phòng không? Sau đó tới cơm cũng không cho ta ăn? Ngươi cùng một đám thê thiếp ngồi ở trong phòng dùng thiện, ta chỉ có thể ngồi xổm ngoài cửa sổ, bụng đói kêu vang gặm cỏ, ăn trọc hết cỏ còn sẽ bị ngươi mắng. Sau đó ta cũng chỉ có thể đi uống nước hồ, chờ đến mùa đông hồ nước kết băng, ngay cả nước hồ còn uống không được……"

"……" Úc Xá tận lực tâm bình khí hòa hỏi, "Có phải ngươi lúc vãn thiện, ăn chưa no không?"

Chung Uyển lắc đầu, "Ăn no, nhưng ngươi biết đấy, mấy thứ cơm nước này, ăn hay không cũng vậy."

Úc Xá nhắm mắt lại, không muốn cãi với Chung Uyển, nhưng lại nhịn không được phải ngồi dậy, "Rốt cuộc ngươi muốn cái gì?"

"Không có gì." Chung Uyển cười khổ, "Ta chỉ là cảm thấy mệnh mình không tốt."

Úc Xá bị nghẹn nói không ra lời.

Mệnh ngươi không tốt, mệnh ta thì tốt ư?!

Úc Xá còn muốn la Chung Uyển hai câu để y mau ngủ, nhưng hồi ban ngày, Úc Xá vừa mới làm chuyện thực có lỗi với Chung Uyển ở trong cung, lúc này không có cái tự tin thường có để nổi giận, chỉ có thể đè nặng hỏa khí nói, "Ngày mai còn không ít chuyện phải làm, ta phải đi nội các, ngươi còn phải đi gặp Tuyên Cảnh, ngủ sớm một chút."

Hai mắt Chung Uyển đột nhiên sáng ngời, có tinh thần hơn hẳn, "Trong lòng đột nhiên có tâm sự, ngủ không được……"

Úc Xá từ kẽ răng phát ra từng tiếng ken két, "Ngươi thật sự ngủ không được, hay là muốn ta chạm vào ngươi?"

Chung Uyển nhắm mắt lại cười một cái.

"Thái y nói, ngươi sinh bệnh liên tục, thân thể không thể bị giày vò, ta không thể thân mật với ngươi." Úc Xá gắt gao chịu đựng, thấp giọng nói, "Ngủ không được thì đi mà niệm thanh tâm chú, hoặc là Trần Thiệp Thế Gia……Gì cũng được, niệm xong vài lần sẽ ngủ được."

Chung Uyển tội nghiệp vô cùng, thật sự bắt đầu đọc Tâm Kinh .

Thanh âm cực kì khẳng khái, to tới bên ngoài cũng nghe được.

Úc Xá: "……"

Úc Xá bị tra tấn tới không phát cáu được nữa, "Hơn nửa đêm rồi…… Ngươi muốn cho toàn phủ đều ngủ không được sao?"

Úc Xá không thể nhịn được nữa, xốc chăn lên rồi lật người lại, cúi đầu chặn miệng Chung Uyển một cái.

"Đột nhiên mua cá về hầm ăn, nhưng trong bụng cá……Ưm……"

"Hôn một chút rồi ngủ ngay." Úc Xá hơi hơi ngẩng đầu, rũ mắt nhìn Chung Uyển, thanh âm thực nhẹ, "Được chưa?"

Hơi thở của Úc Xá quét qua mặt Chung Uyển khiến cho xương cốt y nhũn đi vài phần, nháy mắt liền ngoan ngoãn, do dự nhỏ giọng hỏi trước, "Vậy ta có thể……lộn xộn sao?"

Úc Xá ngập ngừng, "Có thể."

Chung Uyển nâng cằm lên, chủ động hôn môi Úc Xá.

Hôm sau, khi Chung Uyển rời giường thì Úc Xá đã sớm đi rồi. Chung Uyển ăn điểm tâm, khi thấy Phùng quản gia từ bên ngoài trở về, dáng vẻ lão như vừa trút được gánh nặng, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có việc gì." Phùng quản gia châm trà cho Chung Uyển, "Mới vừa nghe là hôm qua Hoàng Thượng ép thế tử nạp thiếp, nên có chút hoảng sợ."

Chung Uyển sửng sốt, nuốt cháo trong miệng xuống, "Hắn phải, phải nạp thiếp?"

"Đúng vậy." Phùng quản gia nói, "Nguyên bản là phải nạp, nhưng……"

Phùng quản gia nhìn Chung Uyển từ trên xuống dưới, ấp úng, "Nhưng thế tử nói với Hoàng Thượng là thiếu gia ngươi……sẽ ghen tị, vô cùng quấn người, thế tử chỉ liếc mắt nhìn người khác lâu một chút thôi mà ngươi còn có thể khóc hết một đêm, sau đó ngươi còn, còn……ra tay tàn nhẫn."

"Hoàng Thượng sợ ngươi khóc tới mù mắt, lại sợ ngươi thật sự đi giết người, lập tức không nhắc chuyện này nữa."

67. Chương 67

Chung Uyển cứng họng, "Ngươi đùa ta sao? Hắn mà nói được mấy lời này?"

"Thế tử xác thật đã nói với Hoàng Thượng như vậy, không ít người đều nghe thấy được." Phùng quản gia căng da đầu, "Thế tử hẳn chỉ là sốt ruột nên mới nói vậy, nhưng lời đồn đãi bên ngoài thì có chút khó nghe, nói ngài thực kiêu căng, mới lần đầu ăn dấm thôi đã có thể khóc nháo không ngừng, không dễ gì dỗ được. Lúc thiếu thời, An Quốc trưởng công chúa từng nghị thân cho thế tử, ngài liền đại náo một hồi, sau đó vừa khóc vừa trốn đi, chạy một lần thôi mà mất biệt cả bảy năm, dọc đường còn nước mắt thành sông, đi qua nơi nào thì liền lưu lại thoại bản thảm thiết làm động lòng người nơi đó……"

Chung Uyển thất thanh: "Sống sờ sờ khóc lóc chạy bảy năm? Ta mà là súc vật thì cũng đã chết dọc đường rồi đi?!"

"Còn nữa! Năm đó lão tử một đường màn trời chiếu đất, thoi thóp đi tới Kiềm An! Chính là vì Ninh vương!" Chung Uyển bị chọc tức tới đầu ầm ầm vang lên, "Úc Tử Hựu sao dám tự thiếp vàng lên mặt như vậy?! Chuyện này có can hệ gì với hắn? Khi nào thành chuyện của hắn?! Hơn nữa ai là một đường khóc lóc chạy về hả! Là ba tháng cước trình đó! Còn phải khóc lóc chạy! Ngươi với hắn thử chạy cho ta xem!!!"

Phùng quản gia vội trấn an nói: "Này cũng không phải là thế tử nói, chỉ là truyền miệng thôi, ai ngờ lại truyền thành như vậy……"

Chung Uyển bị chọc tức tới ngũ tạng lục phủ đều đau, "Hắn……còn nói cái gì?"

Phùng quản gia vội nói: "Thế tử không nói cái gì không dễ nghe nữa, chỉ nói ngài không thích hắn nạp thiếp, đến lúc đó chắc chắn sẽ quấn lấy hắn mỗi ngày, không cho thế tử đi thượng triều, rất phiền toái……"

"Được rồi được rồi đừng nói nữa." Chung Uyển da đầu tê dại, hỏng mất, "Ta đột nhiên không muốn gặp Tuyên Cảnh vì hắn nữa."

Phùng quản gia sợ Chung Uyển sẽ cãi nhau với Úc Xá, vội khuyên giải, "Đừng giận, đừng giận, thế tử làm thế không phải cũng là vì không muốn nạp thiếp sao? Ngài bây giờ chính là mưu sĩ của thế tử, không thể vì chuyện nhỏ mà nổi giận, không phải ngài đã nói vậy sao? Ngài là mưu sĩ, chuyện mất mặt nào cũng nguyện ý làm vì thế tử, vậy thì ngài nhận chuyện này vì đại nghĩa đi! Vì lòng trung thành của ngài với thế tử!"

"Ta con mẹ nó chưa từng nghe……" Chung Uyển bị chọc tức tới hơi thở thoi thóp, "Có mưu sĩ nhà ai phải chịu cái loại oan ức như vậy."

Phùng quản gia chỉ có thể cười gượng: "Người tài thường lắm việc……"

Trong lòng Chung Uyển khóc hết nước mắt, vùi hết đau thương vào đáy lòng.

Miễn cưỡng ăn hết điểm tâm, Chung Uyển sai người chuẩn bị xe, tự mình đi tìm Tuyên Cảnh.

Lúc Chung Uyển tới phủ Tuyên Cảnh, vừa lúc gặp được Tuyên Cảnh hạ triều trở về. Tuyên Cảnh nhìn thấy xe ngựa treo bảng của Úc vương phủ liền cảm thấy vô cùng không thoải mái, nhưng còn xem như khách khí đón Chung Uyển vào phủ.

Bưng trà lên xong, Tuyên Cảnh bảo bọn hạ nhân tránh đi, vỗ bàn một cái, "Lâm Tư đâu?"

Không đợi Chung Uyển mở miệng, Tuyên Cảnh cả giận nói: "Đừng nghĩ lại gạt ta! Lúc Kiềm An vương tự mình phản kinh, Úc Xá đi bao vây tiêu diệt, không ít người đều thấy Lâm Tư! Hắn cư nhiên trốn ta mà chạy đi tìm ngươi! Uổng công ta trước kia tin tưởng ngươi như vậy!"

Chung Uyển cứng họng, đã lâu như vậy rồi, Lâm Tư vẫn luôn tránh mặt Tuyên Cảnh sao?

Chung Uyển không biết Lâm Tư tính làm gì, tuy y không quá tán đồng cách trốn tránh này của hắn, nhưng cũng không muốn làm chủ thay cho Lâm Tư, ngập ngừng nói: "Đúng thế, Lâm Tư quả thật đã đi tìm ta, nhưng ngươi cũng biết, sau đó ta liền bệnh tới bây giờ, vẫn luôn không ra khỏi biệt viện Úc vương phủ. Hiện giờ hắn rốt cuộc ở đâu, ta quả thật không biết."

Ánh mắt Tuyên Cảnh trở nên ảm đạm, do dự nói, "Có phải hắn……còn trách ta hay không?"

Chung Uyển căn bản không biết hai người rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nói: "Không có, ta hỏi hắn, hắn nói là tự thấy hổ thẹn trong lòng, không dám gặp ngươi."

Tuyên Cảnh mắng vài lời thô tục.

Tuyên Cảnh không kiên nhẫn: "Ngươi tới tìm ta, là vì Úc Xá có chuyện cần nói với ta?"

"Ừ, cũng là chủ ý của ta." Chung Uyển nghiêm mặt nói, "Bắc Địch vương liên tục quấy phá biên cảnh chúng ta, chắc ngươi cũng biết?"

Tuyên Cảnh không tín nhiệm lắm nhìn Chung Uyển, "Biết, rồi sao? Bất quá là do hiện tại đang thời kỳ giáp hạt*, những tên địch đó không đủ cơm ăn, theo lệ thường mà đi đánh cướp một trận."

**Thời kỳ giáp hạt: mùa vụ chưa tới, lúa chưa chín, trái cây còn xanh.*

Chung Uyển thầm thở dài, quả nhiên, Tứ hoàng tử không được ai thương không được ai yêu, dị tộc lẫn triều đình có tính kế cũng không chơi với hắn.

Tuyên Cảnh nhíu mày, "Làm sao vậy?"

"Không có gì, chỉ là thế tử muốn nhắc nhở ngươi một câu." Chung Uyển nói, "Sau này nếu triều đình khai chiến với Bắc Địch, ngươi trăm triệu đừng bị người khác mê hoặc, tùy quân xuất chinh."

Tuyên Cảnh cảnh giác nói, "Các ngươi đang nghĩ cái gì? Bắc cương có được bao nhiêu người Bắc Địch, còn đáng phải khai chiến với họ?"

"Đáng giá." Chung Uyển giấu đi việc mật thám Bắc Địch đi tìm Úc Xá, đem chuyện Bắc Địch vương bí mật mưu đồ với Tuyên Quỳnh nói cho Tuyên Cảnh, lại bảo, "Trong triều chỉ có hai vị hoàng tử, nếu Bắc Địch vương không đi tìm ngươi, vậy thì bẫy rập này chính là chuẩn bị cho ngươi, nếu sau này thật sự ứng nghiệm…… thì ngươi tự nghĩ ra biện pháp, giả bệnh hay tự làm mình bị thương cũng ợợc, tóm lại đừng xuất chinh."

Tuyên Cảnh nghe choáng váng, một hồi lâu mới hiểu được, thịnh nộ nói: "Bắc Địch vương con mẹ nó cũng là đồ ngu! Hắn sao không cùng ta kết giao gài bẫy Tuyên Quỳnh?!"

Chung Uyển: "……"

Chung Uyển trái lương tâm an ủi, "Ước chừng là biết Tứ điện hạ ngươi lòng mang thiên hạ, đoán là ngươi sẽ không thông đồng với hắn làm bậy."

Tuyên Cảnh nghe vậy ngẩn ra, bị Chung Uyển chọc trúng chỗ ngứa, không được tự nhiên khụ hai tiếng, "Tất nhiên là vậy."

Tuyên Cảnh bưng chén trà lên, lại buông xuống, nghi ngờ nói: "Úc Xá sao lại có lòng tốt như vậy, cố ý tới nhắc nhở ta?"

"Tứ điện hạ." Chung Uyển thản nhiên nói, "Ngài sẽ không thông đồng với Bắc Địch vương làm bậy, thế tử sẽ làm bậy sao?"

Chung Uyển nói: "Trong triều người một nhà nội đấu thì thôi, nhưng cấu kết với người dị tộc, lại lôi kéo tiểu loạn vốn có thể sớm bình ổn ở biên cảnh thành một trận đại chiến, loại sự tình này, có thể làm sao?"

Tuyên Cảnh nhíu mày, suy nghĩ một lát sau cười lạnh, "Đừng có nịnh ta…… Bắc Địch vương đây là không tới tìm ta. Nếu tìm ta, nói không chừng ta sẽ nghĩ cách đem Tuyên Quỳnh đưa đến bắc cương…… Làm gì có ai thích chết, Tuyên Quỳnh có cây đại thụ Úc vương phủ làm chỗ dựa, hắn một ngày không ngã, thì ta một ngày cũng không yên ổn."

Tuyên Cảnh quay đầu nhìn về phía Chung Uyển, "Úc Xá sẽ không sợ Tuyên Quỳnh? Ta nói thật với ngươi luôn, theo tin tức ta biết bên này…… Tuyên Quỳnh hiện giờ kiêng kị Úc Xá còn nhiều hơn kiêng kị ta. Nếu Úc Xá đột nhiên có hảo tâm tới nhắc nhở ta một câu, thì ta đây cũng nói cho ngươi biết một chuyện. Mấy ngày gần đây, Úc vương gia rất không vừa lòng với hành động của Úc Xá, các ngươi……"

Chung Uyển nhíu mày: "Có ý gì? Úc vương muốn làm cái gì?"

"Ta đây làm sao biết? Tin tức bên Úc vương không dễ thám thính, ta có thể biết được cái này cũng mất một phen công sức. Tóm lại các ngươi tự giải quyết cho tốt." Tuyên Cảnh nói, "Bảo Úc Xá đừng nằm mơ cũng đừng trông cậy vào đó, hắn là cái thứ gì, Úc vương là người rõ ràng nhất. Úc vương một lòng muốn cho Tuyên Quỳnh thượng vị, Úc Xá hiện tại đã trở thành cái gai trong mắt hắn, các ngươi……tự mình suy xét đi. Tin tức này là từ An Quốc trưởng công chúa truyền ra tới, các ngươi tự mình đi hỏi."

Chung Uyển trầm mặc một lát, gật đầu, "Cảm tạ."

"Ngươi……" Tuyên Cảnh muốn nói lại thôi, "Ngươi đã muốn cảm tạ ta, vậy……nếu ngươi thấy Lâm Tư thì bảo hắn sớm trở về một chút, nói với hắn, nói……"

Mặt Tuyên Cảnh đầy vẻ bực bội, "Nói ta không trách hắn, một cái người câm, ở bên ngoài bị ngã kêu còn không ra tiếng, trốn đông trốn tây làm cái gì?!"

Chung Uyển cười, đứng dậy, "Được."

Tuyên Cảnh bụng đầy tâm sự tiễn Chung Uyển ra phủ, lo lắng sốt ruột về phòng.

Trong lòng Chung Uyển rõ ràng, lời mình vừa nói, Tuyên Cảnh cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, chỉ cần Tuyên Cảnh biết âm mưu của Tuyên Quỳnh, tương lai sẽ không nôn nóng thỉnh đi bắc chinh là được rồi.

Hơn nữa dưới tình thế như vậy, Úc Xá lại tự thỉnh xuất chinh, Tuyên Cảnh cũng sẽ biết Úc Xá đang có ý tranh ngôi, tất nhiên sẽ muốn cản hắn.

Còn sẽ sống chết ngăn cản hắn.

Sùng An Đế sẽ nghĩ thế nào?

Hai hoàng tử, một vị thì không lên tiếng, một vị thì kiệt lực ngăn cản. Chờ tới ngày hôm sau, Úc Xá đem phong huyết thư mật thám của Bắc Địch dâng lên, Sùng An Đế lại sẽ nghĩ thế nào?

Sau chuyện này, Sùng An Đế sẽ hoàn toàn thất vọng với Tuyên Quỳnh.

Chung Uyển nhẹ giọng thở dài, hy vọng sau này Tuyên Cảnh sẽ không quá trách mình.

Cùng lắm thì……đợi ngày nào đó Lâm Tư tới tìm mình, mình thay Tuyên Cảnh hạ chút Mông Hãn dược cho hắn, sai Phùng quản gia hỗ trợ vác Lâm Tư đến chỗ Tuyên Cảnh là được.

Ra khỏi phủ Tuyên Cảnh thì sắc trời cũng còn sớm, gia tướng cùng xe hỏi Chung Uyển muốn hồi phủ hay là tới chỗ nào khác, Chung Uyển do dự một chút, "Thôi, không đi."

Gia tướng sửng sốt: "Chung thiếu gia muốn đi nơi khác? Thế tử nói, ngài chỉ cần không ra khỏi thành, thì chỗ nào cũng đều có thể đi."

"Không đi." Chung Uyển buồn bã cười, "Ta với hắn……không còn lời nào để nói."

Gia tướng thăm dò nói: "Thiếu gia đang nhắc tới nguyên Kiềm An Vương? Hắn còn ở kinh thành, ngài muốn gặp cũng rất tiện."

Chung Uyển lắc đầu, buông màn xe xuống.

Buổi tối, xong một ngày cũng là lúc Úc Xá rốt cuộc hồi phủ.

Úc Xá không dừng lại tiền viện, hồi phủ liền tới viện của Chung Uyển, trong tay còn cầm một gói đồ.

Chung Uyển đang đọc sách, hai người bốn mắt chạm nhau, Úc Xá lập tức dời ánh mắt sang chỗ khác.

Chuyện hắn ở trước mặt Sùng An Đế bịa đặt Chung Uyển thích ăn dấm, Chung Uyển tất nhiên là đã biết.

Úc Xá có chút băn khoăn, hạ triều xong, trên đường trở về đi ngang qua sạp điểm tâm còn cố ý xuống xe, mua một bao đường cho Chung Quyển.

"Cho ngươi." Úc Xá đặt bao đường ngay ngắn trên bàn nhỏ, "Sớm muộn gì cũng phải uống dược, lúc đó rồi ăn."

Chung Uyển thở dài, Úc Xá đây là đang muốn dỗ mình như đang dỗ hài tử sao?

Mình đã hai mươi mấy tuổi đầu, cũng không thế nói là thiếu thốn gì so với người thường, nhưng hiện tại thứ mình thiếu chính là đường sao?

Chung Uyển cúi đầu chơi ngọc bội, đột nhiên nhỏ giọng nói: "Tuyên Cảnh hôm nay chê cười ta."

Úc Xá nháy mắt có chút chột dạ.

Chung Uyển tội nghiệp, "Ta hôm nay hồi phủ, đi trên đường có cảm giác tất cả mọi người đều chỉ chỉ trỏ trỏ ta……nói ta ghen tị."

Ánh mắt Úc Xá lóe lên, chần chờ, đẩy đẩy bao đường trên bàn về phía y.

Chung Uyển bị chọc tới mức buồn cười, này là có ý ăn đường xong thì cho qua chuyện này sao?

Thoáng chốc đã tới giờ vãn thiện, tiểu nha đầu theo thường lệ cầm đèn đi vào hầu hạ, Chung Uyển nhỏ giọng thì thầm, "Thế tử……có phải ta nên trả nợ không?"

Ở gian ngoài biệt viện Úc vương phủ chỉ có duy nhất nha đầu đang bày chén tách, trong phòng ngủ sau bình phong, Úc Xá đặt Chung Uyển lên đầu giường, trốn tránh tiểu nha đầu kia, trộm hôn môi.

Chung Uyển cũng không thích hôn lướt qua rồi ngừng, Úc Xá cũng rõ ràng. Hắn như là đang muốn bồi thường, lại như đang muốn xin lỗi, hôn rất sâu, lại còn nghiền ngẫm cái "phương diện yêu thích kia" của Chung Uyển, cố ý cưỡng bách y một chút, khóa tay Chung Uyển ra sau lưng.

Chung Uyển bị Úc Xá hôn tới mức có chút thở không nổi. Hôn xong rồi, Úc Xá để một tay lên eo Chung Uyển, buông tay y ra.

Úc Xá cho Chung Uyển điều hòa hô hấp một lúc, thấp giọng nói: "Không thích đường, lại thích cái này?"

Chung Uyển bị Úc Xá hôn tới hô hấp dồn dập, nhỏ giọng "ừ" một cái.

Úc Xá lại hôn y một lần nữa.

Phòng ngủ không thắp đèn, tiểu nha đầu cho rằng trong phòng không có ai, bưng giá cắm nến vào, liếc mắt một cái lại thấy hai người. Tiểu nha đầu sợ tới mức bím tóc đều dựng đứng, co giò chạy.

Úc Xá buông Chung Uyển ra, ngồi qua một bên.

Chung Uyển có chút chưa đã thèm, nhưng nếu lại quấy lấy Úc Xá thì quá ngượng ngùng. Y cầm đường Úc Xá mang về, mở ra bao giấy gói, nhìn thoáng qua, lại nhịn không được nói lung tung: "Thế tử……trong thoại bản, ngươi đút ta ăn đường thế nào?"

Chung Uyển nhấp môi, có ý gì, không cần nói cũng biết.

Hôn cũng hôn rồi, lại còn muốn để hắn dùng miệng đút đường cho y.

Úc Xá rũ mắt, ánh mắt đen tối, "Ngươi thật sự muốn nghe?"

Chung Uyển ực một cái, áp xuống thẹn thùng trong lòng, "Ngươi đọc nhiều thoại bản như vậy……nhất định cũng biết."

Úc Xá quay đầu đi, đột nhiên giống như cảm thán mà cười một cái.

Không biết sống chết.

Nếu không giáo huấn một chút, thì thật sự sẽ quản không được.

Úc Xá đứng dậy, đi đến trước người Chung Uyển, ngắt ra một viên đường, nhỏ giọng thủ thỉ, "Muốn biết, trong thoại bản ta đút ngươi thế nào ư?"

"Trong thoại bản……ta sẽ đem viên đường này." Úc Xá nhìn Chung Uyển, ngữ khí bình tĩnh, "Đặt vào chỗ phía sau của ngươi…..sau đó lại ép hỏi ngươi có ngọt không."

Mặt Chung Uyển lập tức đỏ lên, "Ngươi!"

Úc Xá căn bản không để ý tới y, hơi hơi cúi thấp, nhỏ giọng nói vào tai Chung Uyển, "Dám nói không ngọt, ta lại nhét vào đó thêm một viên, bức ngươi tới mức chịu không nổi nữa, nói ngọt, nói ngươi thích ăn như vậy……"

Chân Chung Uyển mềm đi, quay đầu, “Đừng, đừng nói nữa…..”

Lỗ tai Úc Xá cũng đỏ, nhưng hắn vẫn còn bình tĩnh được, lợi dụng bóng đêm để không bị Chung Uyển phát hiện. Úc Xá vặn cằm Chung Uyển qua để cảnh cáo, âm thanh lạnh lùng nói, “Biết chưa? Ta không phải là không nghĩ tới mấy loại chuyện này, cũng không phải sẽ không……Mới nói thôi mà ngươi đã chịu không nổi, vậy thì cũng đừng chẳng biết nặng nhẹ mà trêu chọc ta.”

“Cái thân ốm đau này của ngươi có thể chịu được cái gì?” Úc Xá nhìn Chung Uyển từ trên xuống dưới một cái, khó có thể tin, “Còn thích bị người khác trói. Nếu thật sự trói ngươi cả đêm, ngươi còn sống nổi sao?”

Chung Uyển vừa muốn phản bác, thì Phùng quản gia bên ngoài thấy tiểu nha đầu chạy ra cũng quay vào phòng, còn tưởng rằng hai người cãi nhau dọa sợ nha đầu, vội chạy tới đây, hai người đúng lúc câm miệng lại hết.

Phùng quản gia thấy hai người không cãi nhau, rất là vui mừng, tiến lên bày chén, cười nói, “Nha! Sao lại còn mua đường ở bên ngoài? Loại đường quý nào được tiến cống mà trong phủ chúng ta lại không có?”

Phùng quản gia vô tâm thuận miệng hỏi: “Ngọt không?”

Chung Uyển sặc một cái.

Úc Xá nhìn sang một bên, khóe miệng hơi hơi cong lên, nhàn nhạt nói: “Hỏi ngươi kìa.”

Chung Uyển nghẹn lời, đỏ hết mặt, sau một lúc lâu nói: “Ngọt.”

68. Chương 68

Editor: Miri

Dùng xong vãn thiện, Chung Uyển kể lại kĩ càng thêm một lần chuyện gặp Tuyên Cảnh hôm nay với Úc Xá, hỏi: “Úc vương sẽ làm cái gì?”

Úc Xá sau một lúc lâu vẫn không nói gì.

Úc Xá lắc đầu: “Đoán không được.”

"Từ nhỏ, ta đã luôn đoán không chuẩn suy nghĩ của hắn." Úc Xá nói, "Bây giờ ta chủ động thành quân cờ để Hoàng Thượng khống chế, không ngừng khiến mâu thuẫn giữa hắn và Hoàng Đế trở nên gay gắt……. Suy cho cùng, Hoàng Đế lập Tuyên Quỳnh cũng chính là lập Úc vương. Hoàng đế vẫn luôn dung túng ta, còn có một nguyên nhân lớn khác là vì hắn biết ta sẽ không thành con rối của Úc vương."

Chung Uyển nói: "Ngươi nói xem…..chuyện Tuyên Quỳnh cấu kết Bắc Địch, Úc Vương có biết hay không?"

Úc Xá lắc đầu: "Hơn phân nửa là không biết."

Chung Uyển im lặng, nhịn không được cười một tiếng.

Ý cười trong mắt Úc Xá cũng lóe lên.

"Tin tức là từ An Quốc trưởng công chúa kia truyền ra tới, rốt cuộc có phải là cố ý hay không thì khó mà nói trước được." Chung Uyển nói, "Thế tử, ngươi muốn đi gặp trưởng công chúa sao?"

"Tất nhiên." Úc Xá nói, "Ngày mai."

Chung Uyển: "Ta đi chung với ngươi?"

"Đừng, chuyện nạp thiếp……" Úc Xá khó có lúc phải đuối lý, "Sợ là nàng sẽ trách ngươi, đừng tự mình tìm phiền toái."

Chung Uyển cố ý hỏi, "Ngươi sẽ mặc kệ mà nhìn công chúa đánh ta sao?"

"Sẽ không." Úc Xá nói, "Nhưng ta không thể bịt miệng nàng để nàng không mắng ngươi, được rồi việc này không thương lượng nữa, ngày mai ngươi ngốc ở phủ đi."

Chung Uyển vô pháp, gật đầu nói: "Đúng rồi, nhờ thế tử dặn dò bọn gia tướng của ngươi một tiếng, mấy ngày này nếu Lâm Tư tới tìm ta, làm phiền các đại ca châm chước một chút, đừng lại ngăn hắn. Ta có chính sự cần nói với hắn."

Úc Xá theo bản năng nhíu mày, trông không nguyện ý lắm.

Chung Uyển tò mò, "Thế tử……có chuyện ta vẫn thấy vô cùng kỳ quái, vì sao ngươi lại chán ghét Lâm Tư?"

Úc Xá cúi đầu uống trà, không trả lời.

"Hắn là một người câm, cũng không làm phiền ngươi, bình tĩnh xem xét lại thì……" Chung Uyển nói, "Tâm

địa hắn rất tốt, làm người cũng thật thà, ta quả thật không rõ vì sao lại có người không thích hắn."

Úc Xá cười nhạo, hỏi lại Chung Uyển, "Ngươi muốn gặp hắn, ngoại trừ có việc cần công đạo thì có phải còn truyền lại lời Tuyên Cảnh cho hắn không?"

Chung Uyển sửng sốt, sao Úc Xá biết được?!

Úc Xá lại hỏi: "Nếu ta đoán không sai…… Có phải giữa hắn và Tuyên Cảnh hiện tại có chút khúc mắc, khiến hai người lạnh nhạt với nhau?"

Chung Uyển nghĩ nghĩ nói: "Cũng không tính là lạnh nhạt……Hôm nay Tuyên Cảnh mới nói với ta, bảo ta nói lại với Lâm Tư là hắn không trách Lâm Tư, bảo Lâm Tư trở về."

Úc Xá nghe xong lời này thì sắc mặt càng kém, chán ghét nói, "Làm ra vẻ chia xa, kỳ thật lại là ve vãn tán tỉnh nhau, còn bảo ngươi chạy ở giữa cầu hòa……Ghê tởm!"

Chung Uyển nhịn không được, cười một chút, "Còn chưa hỏi ngươi, sao ngươi lại biết chuyện của hai người họ?"

Úc Xá hờ hững: "Đã sớm đoán được."

"Sớm tới mức nào?" Chung Uyển cứng họng, "Cả ta cũng mới chỉ biết hồi mấy tháng trước."

Úc Xá nói: "Mấy năm trước."

Chung Uyển hoảng sợ: "Lâm Tư hắn sớm đã thế sao……Hắn còn tâm tư để làm vậy à? Lúc ấy hắn còn truyền tin tới Kiềm An bảo không an tâm cho ta, sầu lo không buồn ăn uống, cả ngày ăn không ngon, vậy mà ta còn thật sự tin, sợ hắn lo lắng cho ta nên còn lừa gạt hắn, nói thân mình ta khá tốt. Nguyên lai là hắn đã sớm đè Tuyên Cảnh ra làm? Vậy mấy tháng trước kia đều là giả vờ với ta?!"

"Đè……" Úc Xá có chút nói không nên lời, hắn liếc Chung Uyển một cái, nói lảng sang chuyện khác, "Ta không biết bọn họ có làm tới bước kia chưa, nhưng hai bọn họ tất nhiên đã sớm có tâm tư, bằng không thì trước kia đã……"

Úc Xá không phải là rất có hứng thú nói chuyện này, cầm dược tới cho Chung Uyển, Chung Uyển thì lại tò mò muốn chết, "Trước kia thế nào?"

Úc Xá bất đắc dĩ, "Muốn nghe?"

Chung Uyển gật đầu như đảo tỏi, Úc Xá nói, "Uống dược trước đã."

Chung Uyển vô pháp, ăn dược hoàn vào, không khỏi thúc giục, "Nói nói……"

Úc Xá híp mắt suy nghĩ trong chốc lát, "Bốn năm trước? Mẫu phi của Tuyên Cảnh là Thục phi tới phủ hắn……giáo huấn Lâm Tư một chút."

Chung Uyển thay đổi sắc mặt, Úc Xá không lắm để ý nói: "Không ra tay tàn nhẫn, hơn nữa căn bản chỉ là hiểu lầm."

"Đoạn thời gian đó……là sắp tới sinh thần của Thục phi, là sinh thần tròn năm tuổi, Tuyên Cảnh ở phủ hắn mở yến tiệc, muốn làm cho trọng đại. Trước một ngày, Thục phi đi tới phủ của hắn, liếc mắt thấy Lâm Tư."

"Lâm Tư ăn mặc xiêm y của tôi tớ, lại có thể ra ra vào vào viện dễ dàng, trên người còn đeo một cái ngọc bội cũ kĩ lôi thôi lếch thếch. Thục phi nhìn hắn thấy cổ quái, hỏi một câu, sau khi biết được hắn là tội thần rơi xuống nô tịch thì càng cảm thấy kinh ngạc."

"Thục phi cho rằng hắn lẻn vào nội viện trộm đồ, sai người đi vào phòng hắn lục soát, quả nhiên tìm được không ít vật bằng vàng bạc. Hắn chỉ là một cái nô tài, tiền tiêu hàng tháng còn không có, làm sao có bạc được? Thục phi khẳng định hắn trộm đồ vật, nhưng kẻ câm như Lâm Tư lại chỉ biết khoa tay múa chân, ai xem hiểu?"

"Hắn giải thích không được, bị trói lại, vốn dĩ cũng không phải là chuyện lớn gì, nhà ai sẽ không có vài hạ nhân tay chân không sạch sẽ? Thục phi còn đang mừng sinh thần, cũng không muốn làm lớn chuyện gì, chỉ sai người đánh……chừng hai mươi mấy trượng đi?"

Chung Uyển nhíu mày, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó Tuyên Cảnh trở lại thì thấy được, lúc ấy kỳ thật đã gần đánh xong." Úc Xá vẻ mặt hờ hững, "Nhưng Tuyên Cảnh vừa thấy Lâm Tư quỳ rạp trên mặt đất, lại còn bị đánh, thì ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, chất vấn ai dám đánh Lâm Tư. Sau khi biết là ý của Thục phi thì hắn khàn cả giọng, nói mẫu phi nếu người muốn đánh chết hắn thì trước tiên đánh chết ta đi."

Chung Uyển: "……"

Chung Uyển đỡ trán, Tuyên Cảnh sao ngu xuẩn tới vậy……

Úc Xá đờ đẫn: "Đừng nói Thục phi, cả ta còn kinh sợ."

Chung Uyển cố sức nói: "Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó nữa." Úc Xá nói, "Thục phi bị hoảng sợ, nhất thời không phản ứng kịp, Tuyên Cảnh cho rằng Thục phi quả thật muốn đánh chết Lâm Tư, dậm chân nổi giận, nhào lên chắn cho hắn. Lâm Tư

liền xoay người chắn Tuyên Cảnh dưới thân, bởi vì hắn làm một phen ầm ĩ này mà Lâm Tư ăn thêm vài trượng."

Chung Uyển ráng nhịn cười, một chút cũng không đau lòng.

"Thục phi quả thực không thể hiểu được, đang mừng sinh thần tốt đẹp, tự nhiên thiếu chút nữa đánh nhi tử mình. Nàng ban đầu không nổi lên nghi ngờ gì, nhưng thấy thế rồi lại cảm thấy có chút không đúng, chất vấn hai người một hồi lâu....." Úc Xá nói, "Nhưng lúc ấy hai người bọn họ ước chừng là cũng chưa có tâm tư gì, chỉ là thân thiết với nhau hơn một chút so với người khác. Nàng hỏi bọn hắn, hỏi hạ nhân trong phủ, cũng không tra ra cái gì, nên cũng không giải quyết được gì."

Úc Xá nói: "Sau đó, Tuyên Cảnh sợ Lâm Tư lại xảy ra chuyện, không cho hắn đồ vật đáng giá nữa."

Úc Xá xuất thần nhìn ánh nến, buồn bã nói, "Trong viện của Tuyên Cảnh có một gốc cây hạch đào đại thụ……kết hạch đào cũng không tệ lắm. Tuyên Cảnh không dám tặng Lâm Tư vàng bạc, vậy nên đem hạch đào kết trong viện mình làm tiền bạc thưởng cho hắn. Lúc Lâm Tư nghĩ muốn cái gì hoặc là muốn mua cái gì, thì lấy tiểu hạch đào kia trao đổi với Tuyên Cảnh."

"Sau đó ta lại tới phủ của Tuyên Cảnh dự tiệc." Úc Xá nói, "Từng chính mắt thấy hắn trộm hái hạch đào trên cây nhét vào tay áo Lâm Tư, biểu tình trên mặt họ……Hai người họ có lẽ chưa từng ngẫm lại cẩn thận nên không nhận ra, nhưng ta nhìn lại rõ ràng hết mọi chuyện."

Chung Uyển nghĩ tới cảnh tượng kia, y cơ hồ đã quên mất Tuyên Cảnh cũng là một tên ngốc tử. Vậy cũng là quá xứng đôi rồi. Trong mắt Chung Uyển mang theo vài phần ý cười, "Vậy cũng không đúng, đây là Tuyên Cảnh ngu ngốc, sao ngươi lại giận chó đánh mèo Lâm Tư?"

"Ta không phải giận chó đánh mèo chỉ mình hắn, ta là ghen ghét cả hai bọn họ."

Ý cười trên mặt Úc Xá tan đi, hờ hững nói: "Hoàn cảnh đều giống nhau, nhưng dựa vào cái gì mà hai người bọn họ có thể kề cận, còn có thể cùng nhau nếm trải tư vị, mà ta lại……"

Chung Uyển bỗng có chút đau lòng.

"Nếu ngươi không đi, ta tất nhiên đối đãi ngươi còn tốt hơn Tuyên Cảnh đối đãi Lâm Tư……."

Úc Xá nhìn Chung Uyển, không nói nữa.

Bảy năm trôi qua, hiện tại ngẫm lại, rốt cuộc vẫn cảm thấy khổ sở lẫn xót xa.

Chung Uyển còn chưa hết bệnh, suy nhược nên dễ mệt mỏi, sau khi dùng vãn thiện thì vẫn luôn ngáp ngắn ngáp dài. Y cố gắng gượng dậy nghe Úc Xá nói hết nửa ngày, bây giờ tới mắt còn không mở ra hơn phân

nửa. Y thấy Úc Xá có chút buồn bã, còn muốn cùng Úc Xá nói chuyện một lát, nhưng Úc Xá lại đứng dậy nói, "Ngủ đi, hôm nay lẽ ra không nên để ngươi ra ngoài."

"Còn khỏe, chỉ là hơi mệt." Chung Uyển xoa xoa đôi mắt, áy náy nói với Úc Xá, "Bởi vì ta mà mỗi ngày ngươi đều phải ngủ sớm…."

Úc Xá hỏi lại, "Ai nói với ngươi ta muốn ngủ cùng ngươi?"

Chung Uyển xấu hổ lại sửng sốt, "Ngươi…… Ngươi không ngủ cùng ta sao?"

Úc Xá nói, "Ta còn có việc, ngươi đi ngủ trước đi"

Chung Uyển không quá yên tâm, cố nén buồn ngủ nói, "Ngươi có phải lại muốn đi thư phòng không?"

Úc Xá bật cười, không đợi hắn giải thích, Chung Uyển đã hù dọa trước, "Ngươi có biết là trong phủ người khác, nếu chủ nhà không ngủ ở phòng ngủ của mình thì đều là có nghĩa gì không?"

Chuyện này thì Úc Xá quả thật không rõ ràng lắm, hắn nhíu mày nhìn về phía Chung Uyển, Chung Uyển hư trương thanh thế: "Có nghĩa là hai ta đã cãi nhau! Hai vợ chồng cãi nhau, trượng phu sợ thê tử buổi tối sẽ giết mình, nên mới tới thư phòng ngủ!"

Úc Xá hoảng sợ.

Chung Uyển biểu tình nghiêm túc: "Xác thật là như thế, hơn nữa nếu trong phủ ngươi có lão nhân, thấy tiểu phu thê không ở cùng nhau thì sẽ hỏi han khuyên giải. Mệnh hai ta không tốt nên không có trưởng bối quản chúng ta, nhưng ngươi cũng không thể bởi vì vậy mà liền phóng túng bản thân, tùy tùy tiện tiện đi ngủ ở thư phòng, có đúng không?"

Úc Xá mê mang, rốt cuộc là đang nói cái gì?

Chung Uyển nói rành mạch hẳn hoi, "Còn có một loại tình huống khác là chủ nhà đi ngủ ở thư phòng chính là để lén đi gặp nhân tình, nhưng nếu tình huống này xảy ra trong phủ ngươi, ai sẽ là người thích hợp để đi với ngươi đây? Chẳng lẽ là mấy cái ma ma kia? Hay là tiểu nha đầu còn cao chưa qua eo của ta? Hay là mấy cái gia tướng to cao như núi của ngươi? Hoặc là Phùng quản gia? Lời này mà bị truyền ra, ngươi cảm thấy dễ nghe sao?"

Úc Xá: "……"

Chung Uyển hối tiếc nói: "Hơn nữa ngươi như vậy cũng sẽ làm ta rất khó xử. Ngươi đi ngủ thư phòng, người trong phủ ngươi sẽ cảm thấy ngươi hết thích ta. Nếu cứ như thế thì sau này bọn họ sẽ không còn dụng tâm chiếu cố ta như vậy nữa, tiện đà còn cho ta mặc xiêm y cũ kĩ, cho ta ăn cơm thừa, cuối cùng đuổi

ta tới phòng chất củi. Ta cũng chỉ có thể một bên giã mễ một bên xướng khúc……"

Úc Xá bình tĩnh nói, "Ngươi bịa tiếp đi."

Chung Uyển ngượng ngùng câm miệng.

Úc Xá nhíu mày, "Ngươi ngủ trước, một lát ta tới."

Úc Xá đi thư phòng, sai người kêu gia tướng hôm nay đi theo Chung Uyển xuất môn.

Gia tướng kể hết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, hôm nay Chung Uyển làm cái gì, nói gì, đều tỉ mỉ nói qua một lần.

Úc Xá nghe Chung Uyển chần chờ không muốn gặp Tuyên Thụy thì ngừng lại gia tướng nói: "Muội muội của nguyên Kiềm An vương phái người tặng rất nhiều lần đồ tới phủ chúng ta, mỗi lần như vậy đều saingười tiện thể truyền tin lại là nói muốn thấy Chung thiếu gia. Chung thiếu gia tuy có trả lời nàng, nhưng vẫn luôn không qua gặp. Hôm nay xuất môn cũng không có nhiều chuyện phải xử lý, thuộc hạ cố ý hỏi Chung thiếu gia là có muốn hồi phủ ngồi một chút hay không, Chung thiếu gia nói không cần."

Gia tướng nói: "Nhưng nhìn vẻ mặt của Chung thiếu gia, rõ ràng là do dự."

Úc Xá rũ mắt, "Y vẫn cảm thấy hổ thẹn với Ninh vương."

Gia tướng không hiểu nội tình, "Vậy sao lại không nói với thế tử ngài?"

"Y sợ ta khó xử, không chịu mở miệng với ta." Úc Xá nhắm mắt thấp giọng nói, "Ngược lại còn sợ ta không thoải mái, nên mới không tim không phổi đùa giỡn làm ta vui……."

Gia tướng cũng đã mơ hồ nhận ra chủ nhân của mình bây giờ đang có ý tranh ngôi, cứng rắn thấp giọng khuyên nhủ: "Chuyện này thì có gì khó? Tương lai nếu thế tử có thể được như ước nguyện thì phong cho tiểu thiếu gia một tước vị thân vương, còn phong hắn làm Ninh vương, lại phong cho tiểu thư làm Quận Chúa, như thế thì Chung thiếu gia đã có thể hoàn toàn vực dậy Ninh vương gia tộc!"

Trong lòng Úc Xá khẽ động, "……Đó cũng là một cách tốt."

69. Chương 69

Editor: Miri

Hôm sau, Úc Xá không thượng triều, tự mình đi gặp An Quốc trưởng công chúa.

Chung Uyển vẫn muốn đi theo hắn. Bây giờ y tự cho mình là mưu sĩ của Úc Xá, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy đây nhất định là chuyện của mình. Y lại lo lắng Úc Xá nói chuyện không hợp, cãi nhau với An Quốc trưởng công chúa rồi bị một bạt tay, nghĩ nếu có vạn nhất thì mình còn có thể ở giữa hòa hoãn. Thế là Chung Uyển dậy thật sớm trước cả Úc Xá, xiêm y đều mặc chỉnh tề, chết sống muốn đi chung.

Úc Xá bảo y lưu lại thì y không thèm nghe, Úc Xá đi ra một bước thì y cũng ra theo một bước, chỉ còn thiếu dây trói y vào người Úc Xá là đủ. Úc Xá bị y quấn tới bất lực, lại không thể thật sự dùng xích trói y lên.

Chuyện không thể chậm trễ được, Úc Xá sai hạ nhân xuất môn cùng mình tránh đi trước, còn mình thì đóng cửa phòng lại, kéo Chung Uyển vào nội thất, thu ba văn tiền nợ của y.

Bây giờ Úc Xá xử lý Chung Uyển rất thuần thục, không phí bao nhiêu công lực đã khiến cả người y đứng còn không vững nổi. Úc Xá buông Chung Uyển ra, nhìn ánh mắt Chung Uyển lộ chút xuân tình nhàn nhạt, nói: "Ngươi tự mình soi gương xem ngươi có bao nhiêu……"

Có bao nhiêu phóng đãng.

Úc Xá nói một nửa lưu một nửa, cũng khẳng định Chung Uyển đoán được. Quả nhiên Chung Uyển nghe xong lời này, hiếm khi có chút e lệ. Úc Xá dùng ngón cái lau đôi môi đỏ bừng của Chung Uyển một chút, "Ra ngoài với bộ dáng này, ngươi muốn ai cũng thấy ngươi như vậy sao?"

Úc Xá xoay người xuất môn.

Bọn gia tướng thấy Úc Xá ra rồi thì vội đi theo. Úc Xá vẫn còn nhớ bộ dáng Chung Uyển thấp giọng dặn dò mình thận trọng khi nãy, khóe miệng hơi hơi mỉm cười.

Gia tướng quay đầu lại nhìn cửa phòng đã bị đóng chặt, không đầu không đuôi hỏi: "Không phải Chung thiếu gia nói muốn đi theo sao?"

"Đêm qua y vẫn còn sốt, đi cái gì." Úc Xá vừa đi vừa sửa sang vạt áo vừa bị Chung Uyển lôi kéo, "Chỉ là mượn cớ làm nũng với ta mà thôi, không cần để ý đến y."

Gia tướng nuốt chút nước miếng, thầm nghĩ ta cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi mà.

Úc Xá lại rất có hứng nói chuyện, cứ như đang muốn quan sát và thấu hiểu tình cảnh bá tánh, "Ngày thường các ngươi ra ngoài, người trong phòng cũng không ngừng bám dính lấy, không cho các ngươi đi

sao?"

Gia tướng nghẹn lời, suy nghĩ rồi nói: "Tiện nội*……không dám."

**Tiện nội: vợ.*

"Còn y thì rất dám." Úc Xá lại hỏi một gia tướng khác, "Nhà ngươi thì sao?"

Một gia tướng khác lại dại ra, vội cứng rắn lắc đầu, lớn tiếng cãi lại nói: "Cũng không làm vậy!"

"Cũng là một người nhát gan." Úc Xá gật gật đầu, nói một câu sát tâm, "Tất nhiên cũng có thể là vì các nàng không quan tâm tới các ngươi."

Mấy gia tướng âm thầm nuốt máu tươi đang chực trào ra, giận mà không dám nói gì.

Úc Xá sửa sang lại vạt áo chỉnh tề, lên xe ngựa, lầm bầm lầu bầu phiền não, "Một hai cứ phải dính chặt, không chịu để yên, làm mình xuất môn trễ hơn. Nếu là đi thượng triều thì tháng này lại bị phạt trừ lương bổng."

Người đánh xe im lặng, mấy năm nay Úc tiểu vương gia thượng triều có lần nào không muộn sao, hiện tại sao đột nhiên làm ra bộ dáng nghiêm túc căng thẳng đi thượng triều thế kia, toàn làm ra vẻ.

Tại An Quốc trưởng công chúa phủ.

An Quốc trưởng công chúa sai người cẩn thận chuẩn bị trà bánh, đã sớm chờ ở noãn các.

Bởi vì chuyện xảy ra trước khi xuất môn, tâm tình Úc Xá cũng rất tốt. Ít nhất hai mẫu tử cũng duy trì được sự hòa thuận ngoài mặt.

An Quốc trưởng công chúa không đau không ngứa hỏi vài câu về cuộc sống hằng ngày lẫn ăn uống của Úc Xá của mấy ngày gần đây, xong rồi thì lui hết người xuống, thở dài, "Lần trước ta đã nói với ngươi thế nào? Nếu Tuyên Quỳnh thượng vị, tất nhiên ngươi cũng sẽ không còn chỗ dung thân. Hiện giờ hoàng huynh chỉ mới vừa nổi lên tâm tư muốn nhận hồi ngươi thôi mà bên kia đã đứng ngồi không yên."

Úc Xá cúi đầu uống trà, "Úc vương gia chuẩn bị xử lý ta thế nào?"

An Quốc trưởng công chúa im lặng một lát, không trả lời, hỏi ngược lại, "Tử Hựu, lúc trước ngươi từng giao ước với ta, sau này nếu ta tương trợ ngươi thượng vị, ngươi……có thể bảo toàn ta, bảo toàn Úc vương phủ sao?"

Úc Xá cười một cái, “Công chúa, sau này Tuyên Quỳnh đăng cơ, Úc vương sẽ bảo toàn ta sao?”

An Quốc trưởng công chúa lại sầu muộn.

Úc Xá nhìn An Quốc trưởng công chúa, mấy ngày gần đây không biết có phải là bị Chung Uyển ảnh hưởng hay không, tâm Úc Xá cũng mềm hơn hẳn, khiến hắn nhớ tới quãng thời gian hắn bám dính lấy nàng, một bước cũng không rời.

Hắn và An Quốc trưởng công chúa, cũng đã từng mẫu tử hiếu thuận với nhau.

Úc Xá ngập ngừng, nói: “Nếu bây giờ người muốn quay đầu đi tương trợ Tuyên Quỳnh, ta cũng sẽ không trách người. Tương lai dù kết quả thế nào ta cũng sẽ không động tới phủ công chúa, nhưng Úc vương……Bây giờ ta cũng là người đã có gia thất, không thể lưu loại hậu hoạn này cho mình.”

An Quốc trưởng công chúa chán ghét nói, “Cái gì mà gia thất……”

An Quốc trưởng công chúa bưng chén trà lên, sau một lúc lâu lại buông trà xuống, bất đắc dĩ, “Thôi……ngươi coi như ta chưa hỏi đi.”

An Quốc trưởng công chúa e ngại thân phận của mình, đã là thân cô mẫu của Tuyên Quỳnh, lại là dưỡng mẫu của Úc Xá. Hai người tranh ngôi, nàng vô pháp đặt mình ngoài cuộc, tất nhiên phải bị liên lụy.

An Quốc trưởng công chúa cả đời tâm cao khí ngạo, không muốn tương lai lại bị Úc Phi đạp ở dưới chân, hiện giờ cũng chỉ có thể hi sinh một số thứ.

“Ta và Úc vương tuy đã sớm ly tâm, nhưng những năm trước kia, ta quả thật đã làm chuyện có lỗi với hắn……” An Quốc trưởng công chúa lắc đầu, “Thôi, không nói nữa.”

An Quốc trưởng công chúa nhỏ giọng nói: “Mấy ngày gần đây, hoàng huynh quả thật có hơi chút nóng ruột, trước tiên bảo ngươi vào nội các, lại liên tục minh kỳ ám chỉ ngươi với các lão tông thân. Vài ngày trước đó lại còn làm mai cho ngươi, hiện giờ chỉ còn duy nhất một bước cuối cùng. Sao Úc vương có thể trơ mắt nhìn ngươi được hoàng huynh nhận hồi? Hắn……”

Úc Xá ngắt lời An Quốc trưởng công chúa, nói, “Có phải hắn muốn đem chuyện sinh mẫu của ta ra quấy loạn một lần?”

An Quốc trưởng công chúa kinh ngạc, “Ngươi biết rồi?”

“Đoán thôi.” Úc Xá bình tĩnh nói, “Bằng không còn có thể làm gì? Mấy năm nay tuy ta phát điên, nhưng ta chỉ tự hành hạ mình, chưa bao giờ hại người khác. Nếu hắn phải tìm chuyện có thể chứng minh ta không đáng nhận ngôi vị này, thì cũng chỉ có thể lấy thân thế của ta ra để gây chuyện, hơn nữa……”

Úc Xá tự giễu cười, "Chuyện này vẫn là tâm bệnh của hoàng đế, bây giờ hắn chỉ cần thả ra một chút tiếng gió, hoàng đế lo lắng chuyện xưa của mình bị thế nhân biết thì rất có thể sẽ chôn luôn ta cùng cọc chuyện xưa kia xuống mồ, như thế tất cả đều sạch sẽ."

"Hoàng huynh sẽ không nhẫn tâm đến vậy." An Quốc trưởng công chúa nhíu mày, "Lại nói……lúc đó chẳng phải đều đã quấy nhiễu sóng ngầm rồi hay sao?"

Úc Xá nhìn An Quốc trưởng công chúa, cười nhạt: "Chuyện này còn phải do dự sao? Tất cả mọi người đều rõ ràng, ta sẽ vĩnh viễn là một cái quan khiếu cân bằng thế cục, tới lúc cấp bách đe dọa tính mạng, chỉ cần vứt bỏ ta là có thể bớt đi không ít phiền toái."

"Không phải lúc nên nói mấy lời xui xẻo đó." An Quốc trưởng công chúa thấp giọng nói, "Tuy ta không tra hỏi kĩ càng được, nhưng nghe nói vài ngày trước, Úc vương đã phái người đi tới một nơi rất xa xôi, hình như là đi tìm người."

Úc Xá nói: "Là người trong cung……hầu hạ nữ nhân kia vào năm đó?"

An Quốc trưởng công chúa gật đầu.

Úc Xá híp mắt, "Ta chỉ có một chút chuyện còn nghĩ chưa thông, chẳng lẽ Úc vương không lo rằng hoàng đế sẽ liều mạng vứt hết mặt mũi, cắn răng thừa nhận chuyện sinh mẫu của ta xong rồi vẫn nhận hồi ta?"

"Này……" An Quốc trưởng công chúa nửa lưu nửa giấu đi nói, "Nếu nói chuyện sinh mẫu của ngươi ra, vậy thì……thật ra ngược lại không thể chứng minh được ngươi là nhi tử của hoàng huynh."

Úc Xá khó hiểu.

An Quốc trưởng công chúa quyết tâm, cố gắng làm cho giọng nói hòa hoãn một chút, "Trước khi tiên đế băng hà, cung điện có nhiều chỗ cần phải sửa chữa, tiên đế ngại ồn ào nên chuyển đến hành cung phía bắc để ở. Ngài đi hết mấy tháng, sinh mẫu của ngươi lại không đi theo, cũng chính lúc đó nàng mang thai ngươi. Nhưng khi đó ra ra vào vào cung điện không chỉ có mỗi hoàng huynh."

"Nếu sinh mẫu của ngươi có thể làm chuyện đó cùng hoàng huynh……" An Quốc trưởng công chúa thấp giọng nói, "Vậy thì cũng có thể làm với người khác…"

An Quốc trưởng công chúa mơ hồ nói, "Nếu Úc vương tìm những cung nhân trước kia, nói lung tung rằng sinh mẫu của ngươi mờ ám với người khác……Vậy thì Hoàng Thượng biết chứng minh thế nào?"

Úc Xá nhìn chằm chằm vào mặt đất, đột nhiên phá lên cười.

An Quốc trưởng công chúa sợ Úc Xá lại phát bệnh, vội nói: "Tất nhiên ta có thể đảm bảo, ngươi tuyệt đối

là hài tử của hoàng huynh! Chỉ là năm đó, hoàng huynh và sinh mẫu của ngươi không dễ gì gặp nhau được. Chúng ta nhiều nhất chỉ có thể sai mấy thợ thủ công tới tu sửa cung uyển của sinh mẫu ngươi, nếu không thì sao có thể lén lút vào được trong đó? Sự tình trước sau đều là do ta liệu lý nên ta biết rõ ràng mọi chuyện, chỉ là……chỉ là ngày đó quả thật có làm chút chuyện phá vỡ quy củ, bên Ngự Sử Đài cũng từng nói qua vài lần, nhóm tông thân còn bảo là muốn cho sinh mẫu của ngươi dời cung. Thái Hậu đã che giấu hết rồi, nhưng sợ là còn công văn ghi chép lại. Mấy ngày gần đây, Úc vương cũng đang tra lịch tiến xuất cung của các lão hoàng năm ấy, ta sợ hắn sẽ rêu rao mấy cái đó."

An Quốc trưởng công chúa vội vàng giải thích, "Tử Hựu……ngươi cũng rõ ràng đúng không? Ngươi đừng suy nghĩ vớ vẩn, ngươi xác thật là nhi tử của hoàng huynh."

Úc Xá nhìn thẳng vào mắt An Quốc trưởng công chúa, hỏi, "Nếu những việc này quan trọng như vậy, sao các người còn muốn lưu lại những người đó? Không giết sạch họ?"

Môi An Quốc trưởng công chúa giật giật, đột nhiên không phản ứng kịp, theo bản năng che miệng lại.

Nói sai lời rồi.

Úc Xá tất nhiên rõ ràng.

"Năm đó, ngươi và Úc vương lo là hoàng đế không thể thuận lợi đăng cơ, sợ sẽ còn biến động, nên mới âm thầm giấu đi vài người này, nghĩ rằng nếu người đăng cơ là Ninh vương thì còn có thể dựa vào mấy người này làm vật chứng để quy phục Ninh vương, đúng không?" Úc Xá thông thấu mọi chuyện, thay An Quốc trưởng công chúa nói ra, "Sau khi hoàng đế đăng cơ, nếu hắn nổi tâm tư vắt chanh bỏ vỏ, những người này lại biến thành bùa hộ mệnh của các ngươi, còn bây giờ…..thì lại thành quân cờ tốt để kiềm chế ta, không tồi đâu."

Úc Xá nhìn về phía An Quốc trưởng công chúa, áp xuống hận ý ngập tràn trong lòng, cố nở ra một nụ cười với nàng.

Người đã biết từ lâu rồi.

Úc Xá cười tự giễu.

Nguyên lai mẫu tử hòa thuận lúc thiếu thời, lại là hắn tự mình đa tình.

Vậy mà mới vừa rồi, Úc Xá còn nói với An Quốc trưởng công chúa rằng, tương lai dù nàng có quay đầu đi tương trợ Tuyên Quỳnh, nếu hắn có thể kế vị thì cũng sẽ bảo toàn nàng.

Bởi vì trước kia, Úc Xá đã thật sự xem An Quốc trưởng công chúa là sinh mẫu của mình.

Úc vương nạp thiếp thất, liên tục sinh hạ thứ tử, cũng rất ít khi tới phủ công chúa.Thiếu niên Úc Xá quy củ như vậy, còn bởi vì chuyện này mà chống đối Úc vương không ít lần.

Lúc những người này nhìn mình làm vậy, chắc là đang thầm cười nhạo mình chăng?

Trong mắt Úc Xá dần dần nổi lên tơ máu bò khắp nơi, hắn nhắm mắt lại, lẩm bẩm, "Không sao hết……Đã quen rồi mà, không sao hết, vốn dĩ đã nên như vậy……"

An Quốc trưởng công chúa hối hận không thôi, nhất thời bất cẩn không phủi sạch tội lỗi trên người mình. Nàng vội vàng sửa lời, "Ta……ta đúng là đã biết từ lâu, nhưng ta luôn giấu đi những người này cũng không phải chỉ để phòng bị ngươi, ta cũng muốn đề phòng Úc vương mà. Huống hồ nếu ta không lưu họ để phòng hờ sau này, không an bài người vào bên trong thì làm sao bây giờ có thể nói cho ngươi tin quan trọng này?"

Úc Xá thì thào: "Đừng nói nữa……"

"Ta sẽ cố gắng tìm ra những người đó trước." Úc Xá đứng dậy, "Ta sẽ nghĩ ra cách……mượn miệng kẻ khác để tiết lộ việc này cho hoàng đế, thử dẫn dắt hoàng đế đấu với Úc vương……"

An Quốc trưởng công chúa sốt ruột nói: "Tử Hựu, có phải ngươi đang trách ta không? Ngươi……"

"Những điều đã đáp ứng người, ta đều sẽ làm." đầu Úc Xá đau tới muốn nứt ra, "Ta muốn……hồi phủ."

70. Chương 70

Editor: Miri

Sau khi Úc Xá xuất môn, Chung Uyển ăn dược, thay Úc Xá xem hết đám công văn mà Đại Lý Tự đưa qua.

Nhìn công văn hết một canh giờ, Chung Uyển kiệt sức, cúi đầu nằm trên án thư chợp mắt một chút.

Chung Uyển bị Úc Xá nhiễu tỉnh.

Chung Uyển đang ngủ mơ mơ màng màng, vừa mở mắt đã thấy Úc Xá, còn chưa phản ứng lại kịp đã bị Úc Xá đè trên lưng ghế, Chung Uyển vẫn còn buồn ngủ, ánh mắt mông lung không thấy rõ vẻ mặt Úc Xá lúc này, chỉ cảm thấy quanh thân Úc Xá tràn đầy sát khí, như thể đang giấu trong lòng một cỗ oán khí ngập trời. Chung Uyển hoảng hốt không thôi, hắn bị làm sao vậy?

Chung Uyển vừa muốn mở miệng thì đã bị Úc Xá đẩy cằm lên, hôn xuống môi.

Úc Xá phát bệnh, xuống tay không phân nặng nhẹ, tay còn lại của hắn gắt gao bấu chặt vào cổ tay Chung Uyển, siết chặt tới mức hằn ra vài dấu tay đỏ ngầu. Chung Uyển ăn đau, hút một ngụm khí, sau lại nghe Úc Xá khàn giọng, mơ hồ nói, "Ngươi……mở miệng ra."

Chung Uyển hết cách, đành phải nghe lời tách môi ra, lập tức bị Úc Xá chiếm sạch tiện nghi từ trong ra ngoài.

Chung Uyển mờ mịt, Úc Xá bị sao vậy?

Ban ngày ban mặt, vừa hồi phủ lại đột nhiên nảy sinh ác ý với mình.

Thật đúng là……huyết khí phương cương.

Một lát sau, Úc Xá buông Chung Uyển ra, cứ như cạn hết sức lực, cúi người ôm Chung Uyển vào lòng.

Chung Uyển bị Úc Xá hôn tới mức môi đã hơi hơi tê dại, y cười một cái, đang muốn trêu ghẹo Úc Xá hai câu thì đã nghe Úc Xá nhỏ giọng nói: "Quy Viễn……"

Giọng điệu Úc Xá không đúng lắm, Chung Uyển hoảng sợ, ý cười trên mặt liền tan đi, "Sao, ngươi bị sao vậy? Lại cãi nhau với trưởng công chúa ư?"

Chung Uyển muốn nghiêng đầu nhìn Úc Xá, nhưng lại bị Úc Xá ôm chặt thêm lần nữa. Sức lực của Úc Xá rất lớn, Chung Uyển không thể động đậy nổi, trong lòng bất an, "Rốt cuộc làm sao vậy?"

Úc Xá chôn mặt vào cổ Chung Uyển, một hồi lâu mới khàn khàn nói, "Quy Viễn, đôi lúc….ta thật sự không biết nên hận ai nữa."

Úc Xá nói không đầu không đuôi, nhưng không biết vì sao trong lòng Chung Uyển lại đột nhiên đau quặn lên.

Chung Uyển do dự, ôm ngược lại Úc Xá, nhẹ giọng nói: "An Quốc trưởng công chúa nói gì sao?"

Úc Xá không trả lời, một lát sau lại đột nhiên nói: "Chung Uyển, dù sau này có thế nào……xin ngươi đừng chê ta ghê tởm……"

"Đột nhiên……" Úc Xá thì thào, "Ta đột nhiên lại cảm thấy rất có lỗi với tất cả mọi người, nhưng càng nghĩ thì lại càng thấy không cam lòng……xuất thân này cũng không phải ta tự chọn cho mình."

“Ta nghĩ hết cách này tới cách khác để ngươi không gặp được Thang Minh, không cho ngươi gặp công chúa. Ta sợ, sợ ngươi biết hết mọi chuyện sẽ trách ta, hận ta…..Nhưng ta lại không thể biện bạch cho mình nửa lời, cũng không thể xẻo một thân huyết nhục này đem trả lại cho bọn họ……”

Chung Uyển nghe không nổi nữa, “Rồi rồi, ta không trách ngươi, cũng tuyệt sẽ không cảm thấy ngươi ghê tởm, rốt cuộc là có chuyện gì?”

Úc Xá không nói gì nữa.

Qua một hồi lâu, Úc Xá mới thấp giọng nói: “Ta muốn ngủ một lát.”

Chung Uyển vô pháp, “Được, ta ngủ chung với ngươi.”

Hai người cùng nằm trên giường, Úc Xá nắm chặt tay Chung Uyển, một lát sau đã ngủ rồi.

Chung Uyển nghiêng người nhìn Úc Xá, nhíu mày.

Chuyện có liên quan tới thân thế Úc Xá, hai người vẫn chưa từng nói rõ.

Úc Xá cam chịu chuyện mình là nhi tử của Sùng An Đế, nhưng còn mấy chuyện khác, từ đầu tới cuối hắn đều không nhiều lời với Chung Uyển. Chung Uyển cũng có nói bóng nói gió hỏi qua, nhưng đều bị hắn hàm hồ trả lời cho hết chuyện. Chung Uyển biết đây tâm bệnh kín của hắn, cũng không muốn gặng hỏi.

Thế nhưng mấy ngày gần đây, trong lòng Chung Uyển cũng đã mơ hồ có đáp án.

Chung Uyển thở dài một hơi, nào có ai ghét bỏ ai đâu? Đều là thân bất do kỷ.

Chung Uyển gối lên cánh tay mình, không hề buồn ngủ. Khoảng nửa canh giờ sau, tay Úc Xá giật giật, mở to mắt.

Khuôn mặt đã trở lại như thường.

Úc Xá ngồi dậy, ngơ ngẩn một lát rồi mới từ từ hồi tưởng lại. Hắn nhớ tới bộ dáng thất thố của mình vừa rồi, bỗng nhiên có chút bực bội.

Chung Uyển nhẹ giọng hỏi: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Không có việc gì.” Úc Xá vừa sửa sang lại xiêm y vừa đạm nhiên nói, “Mấy ngày gần đây người bỗng nhiên thay đổi, trở nên tự phụ, nghe xong vài câu không dễ nghe thôi đã chịu không nổi……”

Úc Xá liếc Chung Uyển, không quên giận chó đánh mèo, "Đều là tại ngươi quấy phá."

"Không sao hết." thần thái Úc Xá lại như thường, cũng không quên nhìn kỹ xem môi Chung Uyển có sưng không, kéo cổ tay bị siết đỏ của Chung Uyển qua xoa xoa, thấp giọng dặn dò, "Lần tới ta lại nổi điên……thì đừng ráng nói chuyện với ta, tránh xa được bao nhiêu thì tránh."

"Như vậy sao được." Chung Uyển nói, "Ta đi rồi, vậy tiện nghi này để người khác lấy sao?"

Úc Xá bật cười.

Chung Uyển tùy ý để Úc Xá xoa xoa cổ tay mình, thu lại giọng điệu ngả ngớn, lại hỏi một lần nữa: "Rốt cuộc trưởng công chúa nói gì?"

Úc Xá cứ như không nghe thấy, đứng dậy nói: "Có chút bầm, để ta đi lấy dầu dược thoa đẩy máu bầm cho ngươi."

"Tử Hựu." Chung Uyển ngồi ở trên giường, nhẹ giọng nói, "Ngươi tự mình nói với ta……vẫn là tốt hơn để người khác nói, đúng không?"

Bước chân Úc Xá đình trệ, vẫn như cũ không nói câu nào, tiếp tục đi lấy dầu dược.

Chung Uyển cũng đành chịu.

Không bao lâu, Úc Xá đã tự mình bưng một chậu nước ấm tới.

Úc Xá xăn cổ tay áo lên, vắt nhẹ khăn đã thấm nước nóng, đắp lên cổ tay Chung Uyển.

" Hoàng Thượng đang tại vị……" Úc Xá ngừng một lát, chờ khăn đã lạnh đi thì gỡ xuống, lại tẩm ướt nước ấm thêm một lần nữa, sau khi vắt khô thì cột vào cổ tay Chung Uyển, "Đã từng là một hoàng tử, lâu thật lâu trước kia."

"Tiên đế trường thọ, nhưng vài hoàng tử đã chết, lúc ấy hoàng tử lớn nhất chính là hoàng đế bây giờ, cũng là Nhị hoàng tử ngày đó."

"Tiên đế cũng không yêu thích Nhị hoàng tử, hắn thích Lục hoàng tử……cũng chính là Ninh vương."

Úc Xá lại đổi khăn. Hắn sợ nước không đủ ấm, tự lấy tay mình đè lên giữ ấm cho cổ tay Chung Uyển, tiếp tục nhàn nhạt nói, "Chuyện cũ năm xưa, không ai có thể tường tận, cũng không ai dám nói nhiều……Lúc ấy tiên đế động tâm tư lập ấu, không……không phải động, đúng hơn là đã quyết định sẽ lập, chỉ còn thiếu một phong chiếu thư là xong."

"Mấy năm đó, sau hạn hán lại tới lũ lụt, tiên đế cảm thấy mấy năm nay không tốt, không cát lợi, lại tự nhận thân thể mình còn khoẻ mạnh, nên muốn đợi tới mấy năm sau phì nhiêu thuận lợi rồi mới lập Thái Tử, thuận tiện đại xá thiên hạ, một đường thuận buồm xuôi gió."

"Tiên đế ngày đó quả thật rất sủng Ninh vương, kẻ sáng suốt đều đã nhìn ra, Nhị hoàng tử……cũng rất sốt ruột."

"Tuy tiên đế tuổi đã lớn, nhưng hắn vẫn luôn khống chế triều chính trong tay. Nhị hoàng tử ở bên ngoài cũng không thể làm gì, dù hắn có Úc vương trợ lực."

"Vậy biết làm sao đây? Úc vương nghĩ ra cho hắn một sáng kiến."

"Úc vương mượn An Quốc công chúa, âm thầm thả ra lời đồn đãi trong cung, nói tiên đế muốn sát mẫu lưu tử, sau khi lập trữ sẽ lập tức kết liễu hai tỷ muội Chung phi."

Trong lòng Chung Uyển trở nên căng thẳng.

"Ngươi cũng nghe những tin đồn đó rồi, cũng tin đây là chủ ý của tiên đế, đúng không?" Úc Xá nhàn nhạt nói, "Không đâu, tiên đế chưa bao giờ động tâm tư này."

"Chung phủ không có nam tử tài giỏi mưu mô, Chung Quý Phi lại là một nữ tử hiền huệ, chưa đến mức làm tiên đế kiêng kị như vậy."

"Nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, hai hoàng phi của gia môn ngươi, nghe xong lời này thì sợ hãi ngày đêm, nhưng cũng không dám hỏi. Ngày nào Chung Quý Phi cũng rơi lệ, mỗi lần nhìn thấy Ninh vương đều dùng ánh mắt sắp vĩnh biệt mà nhìn hắn, cứ như thế, lời nói dối cũng biến thành sự thật."

"Chung Quý Phi cam nguyện vì tiền đồ nhi tử mà chịu chết, nhưng tiểu Chung phi…… lại không cam nguyện."

"Dù sao Ninh vương cũng không phải là nhi tử của nàng."

Úc Xá ném khăn sang một bên, cầm lấy lọ dầu dược đổ vào lòng bàn tay, hơi hơi chà xát, sau khi dầu đã thoa đều trong tay, hắn ấn nhẹ lòng bàn tay mình lên cổ tay bị thương của Chung Uyển.

"Tiểu chung phi và Nhị hoàng tử phi lại là thủ mạt giao*, trước khi vào cung cũng đã diện kiến Nhị hoàng tử, giữa hai người……có giao tình gì? Cũng không ai biết được"

**Thủ mạt giao: bạn bè khăn tay, tức là bạn thân từ lâu, từ thời khuê nữ chưa lấy chồng, vẫn còn giữ khăn tay ấy.*

“Nhị hoàng tử chờ sau khi tiểu Chung phi nghe được tin đồn, phó thác cung nhân truyền lại tin tức cho nàng, nói với nàng là nhiều năm qua hắn đối với nàng nhớ mãi không quên, chỉ hận nàng đã là thứ mẫu của mình, dù có đa tình cũng chỉ có thể im lặng cam chịu, bây giờ nghe nàng sắp gặp nạn nên không thể mặc kệ nhìn nàng chịu chết.”

“Tiểu Chung phi lúc ấy ngày nào cũng lo lắng là mình vì nhi tử của tỷ tỷ mà mất mạng, vô cùng kinh hồn táng đảm, nhận được tin như vậy thì làm sao có thể không động tâm?”

“Nhị hoàng tử hứa hẹn nàng rằng nếu sau này hoàng đế muốn giết nàng, thì hắn tất nhiên sẽ nghĩ cách bảo toàn nàng, dùng thế thân, hoặc tìm dược giả chết cho nàng, tóm lại sẽ không để nàng thật sự phải chết trong cung.”

“Tiểu Chung phi bắt được cọng rơm cứu mạng này, cảm động nhớ mãi không quên, hai người nhờ cung nhân truyền lời qua lại, nói biết bao lời thề non hẹn biển……vô cùng êm tai.”

Chung Uyển gian nan nói, “Tiên đế chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sát hại hai hoàng phi họ Chung này, đã là nói dối thì sớm muộn cũng sẽ bị vạch trần……”

“Đúng vậy.” Úc Xá buông tay ra, lại đổ vào lòng bàn tay chút dầu dược, chà xát, ấn lên cổ tay Chung Uyển thêm lần nữa, “Đừng sốt ruột, đây cũng chỉ là bước đầu tiên trong mưu kế của họ mà thôi.”

“Nhị hoàng tử và tiểu Chung phi mới đầu cũng chỉ là truyền lời qua lại bằng cung nhân, sau đó dần dần sẽ gặp nhau một hai lần trong cung, sau đó lại……”

“Tiểu Chung phi mang thai.”

“Nàng bị dọa chết khiếp, ý niệm đầu tiên nảy ra trong đầu chính là muốn xóa sạch thứ nghiệt chủng này đi……Nàng cũng đã thật sự làm vậy.”

“Nhưng đáng tiếc, thân thể nàng quá tốt.” Úc Xá dùng lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa máu bầm cho Chung Uyển, “Một chén phá thai dược uống vào……Đau tới thắt cả ruột gan, thế nhưng lại không giết được hài tử trong bụng.”

Úc Xá cười nhạo, “Mạng lớn a……”

“Nhị hoàng tử chờ chỉ có một ngày này, sau khi nghe vậy thì vội phái người truyền lời với tiểu Chung phi, nói nàng tuyệt đối không thể tổn thương hài tử này.”

“Nhị hoàng tử nói, nhi tử của hắn đều yếu mệnh, rất muốn hài tử này của người thương, lại còn giả vờ oán hận, nói tiểu Chung phi nhẫn tâm, không thật sự yêu thương hắn.”

“Tiểu Chung phi còn muốn dựa vào Nhị hoàng tử để sống sót, làm sao dám trở mặt với hắn, nhưng nàng lại không thể thật sự sinh hài tử này ra……Nhiều năm nay tiên đế chưa từng để ý tới nàng, làm sao có thể nói đứa nhỏ này là nhi tử của tiên đế.”

“Vậy bây giờ phải làm sao?”

“Nhị hoàng tử hiến kế cho tiểu Chung phi.”

“Hắn đưa cho tiểu Chung phi một bao .”

“Ngày đó, tiên đế bị nhiễm phong hàn, là Chung Quý Phi cực nhọc ngày đêm hầu hạ, không thể an tâm nghỉ ngơi một khắc nào……Tiểu chung phi muốn bỏ dược vào, quả thật rất dễ dàng.”

“Nhị hoàng tử nói với tiểu Chung phi phải tiên hạ thủ vi cường, dù sao cũng phải chờ hoàng đế đưa họ tới chỗ chết, vậy chi bằng trước khi chuyện đó xảy ra thì ra tay với lão già tàn nhẫn đó, như thế thì nàng và tỷ tỷ đều không cần phải chết.”

“Nhị hoàng tử lại hỏi tiểu Chung phi……”

Úc Xá tự giễu cười, “Hỏi nàng có muốn làm Hoàng Hậu, có muốn để nhi tử trong bụng làm Thái Tử tương lai.”

Ngón tay Chung Uyển hơi hơi phát run.

“Nhị hoàng tử nói, chờ tới khi hoàng đế băng hà, hắn sẽ đối xử tử tế với Chung Quý Phi, sẽ xem Ninh vương là thân đệ đệ của mình, sẽ đưa tiểu Chung phi tới ẩn nấp ở thôn trang của hoàng lăng. Qua vài năm sau sẽ cho nàng cải danh đổi họ, thú nàng thêm lần nữa, đưa nàng hồi cung.”

“Nhưng sự thật sau đó thế nào? Ngươi chắc cũng biết rồi.”

“Dược là do chính tay Chung Quý Phi đút, nàng thoát không được. Sau khi tiên đế băng hà, Chung Quý Phi hết đường chối cãi, cũng chưa chờ tin tức bị truyền ra thì đã bị Hoàng Hậu ép uống dược, đưa cho một dải vải trắng, còn không kịp tái kiến Ninh vương một lần.”

“Chung phủ tất nhiên cũng không tránh khỏi liên lụy.” Úc Xá kéo tay khác của Chung Uyển qua, tiếp tục xoa, “Hoàng Hậu ”nhân từ“, nói đây là đều là có kẻ muốn khinh nhục hoàng gia, không muốn thông cáo cho mọi người, chỉ truyền lời rằng Chung Quý Phi sợ hãi lời đồn sát mẫu lưu tử, nhất thời hồ đồ làm ra loại sự tình này. Nhưng nàng vẫn còn nhi tử độc nhất là Ninh vương, không thể mặc kệ toàn bộ tiền đồ của hoàng tử, cho nên sau khi Chung phủ suy tàn trong một đêm, người còn sống cũng không dám nhiều lời……Kết quả thế này đã là thiên ân rồi, nếu thật sự xử theo tội hành thích Hoàng Đế thì một người của Chung gia cũng không sống nổi.”

Đầu vai Chung Uyển phát run.

"Thứ nên giải quyết đều giải quyết, Nhị hoàng tử ban đầu còn muốn kết liễu luôn tiểu Chung phi, nhưng vào khắc cuối cùng……Hoàng Hậu, không, đã là Thái Hậu rồi, Thái Hậu đột nhiên không chịu."

"Nhị hoàng tử vẫn chưa có nhi tử khỏe mạnh nào, Thái Hậu sợ hài tử trong bụng tiểu Chung phi là một nam anh* nên luyến tiếc."

**Nam anh: con trai khôi ngô tuấn tú, tài giỏi.*

"Cũng thật khéo làm sao, An Quốc công chúa lại vừa mất đi hài tử của mình."

"Càng trùng hợp hơn, phò mã của An Quốc công chúa là người mà Nhị hoàng tử vừa nể trọng vừa kiêng kị - Úc vương."

"Thời điểm có hài nhi chưa thành hình nam hình nữ này……quá thích hợp."

"Cho nên, tiểu Chung phi ở biệt trang của hoàng lăng sống một tháng, tâm tâm niệm niệm chờ được đưa vào cung làm Hoàng Hậu thêm lần nữa. Nhưng người nàng chờ là Nhị hoàng tử thì không thấy đâu, mà lại thấy An Quốc trưởng công chúa tới."

Úc Xá buông tay Chung Uyển, bình tĩnh nói: "Nam anh kia là ai, ngươi tất nhiên cũng biết rồi."

"Nếu không phải vì cái nam anh sớm nên chết bởi chén phá thai dược kia……" Úc Xá đứng dậy rửa tay, "Thì rất nhiều người đã không cần chết, mà ngươi……"

"Cũng sẽ không phải cửa nát nhà tan."

Lời Editor:

Vì Úc Xá tồn tại, một nhà họ Chung đều phải chết, cha mẹ Chung Uyển phải chết, cũng vì Úc Xá, Ninh Vương mới không thể kế vị mà bị hại chết. Nhưng đâu phải là do Úc Xá tự chọn?

"Những người còn sống của Chung gia", tức là có thể người chủ mưu tiết lộ hết cho Úc Xá là một người Chung gia.

71. Chương 71

Editor: Miri

Nếu Chung Uyển muốn lưu lại, thì những việc này y cũng phải biết, sớm hay muộn gì cũng phải nói cho y.

Mấy tháng qua, Úc Xá như bám vào vực sâu, như đi trên băng mỏng, thời thời khắc khắc đều lo lắng bị Chung Uyển biết được hết nội tình. Nhưng bây giờ Úc vương muốn lấy thân thế mình ra để bức mình, không thể nào giấu được nữa.

Chung Uyển nói đúng, tự mình nói ra vẫn tốt hơn là người khác nói cho y.

Sau khi Úc Xá cố gắng bình tĩnh kể lại hết mọi chuyện rõ ràng, Chung Uyển ngơ ngẩn, vẫn không nói lời nào.

Úc Xá muốn biện giải vài câu cho mình, nhưng lại không thể nào mở miệng.

Cũng như hắn đến hôm nay vẫn chưa biết nên hận ai, Úc Xá cũng không biết nên bộc bạch với Chung Uyển thế nào.

Sinh phụ, sinh mẫu, dưỡng phụ, dưỡng mẫu, tất cả đều nhúng tay vào huyết án này. Mình là thân nhi tử của bọn họ thì có thể sạch sẽ tới đâu?

Nếu năm đó Ninh vương có thể thuận lợi kế vị, Chung Uyển thân là người của Chung gia tất nhiên có thể bình an lớn lên. Thiếu niên đỗ đạt công danh, lớn lên làm quan làm tướng, làm gì đến nỗi phải lưu lạc tới bước đường này?

Mình thật sự vô tội sao?

Mấy năm qua mình sống sung túc đủ đầy, thật sự không liên quan gì tới Chung Uyển sao?

Úc Xá trốn ra viện tử của Chung Uyển.

Vẻ mặt Úc Xá đầy hoảng hốt, hắn chui vào thư phòng, đóng chặt cửa lại.

Úc Xá tựa vào cửa, ngón tay phát run sờ sờ lòng ngực……

Úc Xá muốn lấy đồ vật kia trong người ra, nhưng lại do dự, không lấy ra được.

Chưa đến mức đó, còn chưa tới lúc phải dùng nó.

Úc Xá không biết sau khi Chung Uyển nghe xong những lời này sẽ thế nào. Nếu Chung Uyển đi mất, thì thời điểm mình phải dùng tới thứ này vẫn còn rất nhiều, không thể lãng phí.

Úc Xá sờ sờ ngực, ngồi xuống, không hề trì hoãn thời gian mà truyền gia tướng tới, phân phó xuống, sai người tận lực tập hợp những cung nhân từng hầu hạ tiểu Chung phi năm đó. Sau khi công đạo rõ ràng, Úc Xá thay vào triều phục, sai người chuẩn bị kiệu vào cung.

Trên đường tiến cung, Úc Xá gắng sức bình tâm lại, sinh tử vẫn còn trước mắt, bây giờ không thể làm rớt dây xích được.

Sùng An Đế cũng không đi nội các như thường lệ, ở trong cung tự mình nhìn nhìn công văn được đưa lên xong rồi nghỉ ngơi, nhóm lão thái giám hầu hạ Sùng An Đế đứng canh ngoài đại điện, hồi trưa đã ngăn cản vài người xin cầu kiến. Bọn họ thấy Úc Xá tới thì có hơi do dự một chút, đi vào bẩm báo một tiếng, không bao lâu đã quay ra nghênh đón Úc Xá vào nội điện.

Sùng An Đế nửa nằm nửa ngồi ở trên giường, thấy Úc Xá tới thì rất vừa lòng, cười, "Mấy ngày nay còn nhớ phải tới thỉnh an sao? Tới đây……"

Úc Xá cúi đầu hành lễ, đứng dậy nói: "Thần có việc muốn bí mật bẩm báo cho Hoàng Thượng."

Lông mày Sùng An Đế nhíu lại, xua xua tay, bọn thái giám hầu hạ trong nội điện đều lui xuống.

Úc Xá hít sâu một hơi, đem hết những lời mà An Quốc trưởng công chúa đã nói bẩm lại một năm một mười cho Sùng An Đế.

Úc Xá hờ hững nói: "Sau khi ghe xong mấy lời này, thần cũng có chút động dung, còn thỉnh Hoàng Thượng khai sáng cho thần, rốt cuộc sinh phụ của thần là……"

"Lời nói vô căn cứ!" sắc mặt Sùng An Đế đại biến, giận tới mức cả người phát run, "Đều là lời nói vô căn cứ! Ngươi……Ngươi chính là trẫm, trẫm……"

Sùng An Đế choáng váng một lát, phải chống đỡ lên bàn nhỏ, tàn nhẫn nói, "Bây giờ trẫm chỉ còn có một nhi tử hữu dụng là ngươi, vậy mà những người này còn muốn hại trẫm, ông trời vất vả lắm mới để lại cho trẫm một hài tử tốt, vậy mà bọn họ, bọn họ……"

Úc Xá thẳng lưng quỳ trên mặt đất, không cáo tội, cũng không khuyên giải an ủi.

Trong phòng không còn thái giám hầu hạ, Sùng An Đế chỉ có thể tự mình run rẩy đứng dậy cầm lấy chén trà. Hắn miễn cưỡng uống một ngụm trà sâm, sắc mặt tái nhợt, "Đây là chủ ý tàn độc của ai?"

Trong mắt Úc Xá hiện lên một mạt dị sắc, buồn bã nói: "Ngũ điện hạ, Tuyên Quỳnh."

Sùng An Đế thất thần, "Quỳnh Nhi? Hắn……trẫm lần trước rõ ràng đã cảnh cáo hắn, hắn sao còn……"

"Lần trước hắn bí mật cất giữ người của hoàng lăng nhưng không đạt được kết quả, nên Ngũ điện hạ mới liên tục xếp nhân thủ vào bên cạnh thần, thần không chịu nổi bị người khác quấy nhiễu, mỗi lần như vậy đã cố gắng nhịn nhục, nhưng không nghĩ hắn lại tra được kĩ càng như vậy……" Úc Xá trầm giọng nói, "Lần này điều tra xong còn muốn cho thần cải danh đổi họ, thần……"

"Đừng suy nghĩ vớ vẩn." Sùng An Đế ngắt lời Úc Xá, "Thân thế của ngươi, trẫm rõ ràng nhất! Đừng nói nữa……"

Sùng An Đế bi phẫn không thôi, "Nghịch tử! Hắn không nên người, cả ngày chỉ biết dựa vào ngoại gia luồn cúi nương nhờ chút đồ vật để đi đường tắt, bây giờ còn dám làm ô nhục danh dự của trẫm, nghịch tử……"

Sùng An Đế quăng ngã chén trà, Úc Xá hơi hơi nghiêng đầu, tránh đi mấy mảnh sứ vỡ đang văng tứ tung.

Này kỳ thật là mưu kế của Chung Uyển.

Chuyện Bắc Địch Vương lén lút liên lạc với Tuyên Quỳnh, Úc Xá đều có đầy đủ nhân chứng vật chứng. Chung Uyển nguyên bản là muốn báo hết tình hình thực tế cho Tuyên Cảnh, chờ hắn nổi giận mà bẩm lại với Sùng An Đế, rằng hết thảy đều là mưu kế của Úc vương.

Úc vương từ đầu tới đuôi không biết chuyện này, như thế mới có thể đánh hắn một đòn chí mạng, trở tay không kịp.

Đến lúc đó rồi, Tuyên Cảnh chắc chắn sẽ lại bỏ đá xuống giếng. Hai bên tố giác lẫn nhau, Sùng An Đế nghi ngờ càng sâu, tất nhiên sẽ nhận định đây là bọn họ sanh cữu* hợp mưu.

**Sanh cữu: cậu cháu.*

Đã có thể đem tội Tuyên Quỳnh phải chịu vứt lên đầu Úc vương, dựa vào hành tung của Úc vương, làm sao hắn có thể không vu tội lại cho Tuyên Quỳnh?

Úc vương tâm tư thâm trầm, lúc này tất nhiên đã chuẩn bị sẵn đường thoát thân hoàn hảo cho mình. Nếu thẳng thắn tố giác hắn, không chừng còn sẽ bị cắn ngược lại một cái.

Đã như thế rồi, không bằng để Tuyên Quỳnh nhận oan ức này.

Sùng An Đế yên tĩnh một hồi lâu mới bình tĩnh lại, hắn thấp giọng nói: "Ngươi……về phủ đi, ngươi không cần quản việc này, trẫm tự có đạo lý……"

Úc Xá đứng dậy, đang xoay người muốn ra ngoài thì Sùng An Đế đột nhiên lại gọi hắn, "Tử Hựu."

Úc Xá dừng chân.

Sùng An Đế thở dài một hơi, "Hài tử ngoan……Mặc kệ ngươi vì sao lại như vậy, bây giờ ngươi nguyện ý một lòng thay đổi, trẫm thật sự rất vui."

"Trẫm cả đời này, không có phúc đức tôn tử, lại còn nhiều lần thương tâm, bây giờ chỉ còn lại hai nhi tử không ra hồn, ngỗ nghịch……" ánh mắt Sùng An Đế vẩn đục, thương hại nhìn Úc Xá, "May là còn có ngươi. Trẫm biết mấy năm nay ngươi chịu nhiều ủy khuất, nhưng người sống trên đời, nào có ai không phải chịu ủy khuất đâu? Trẫm cũng ủy khuất, lúc trẫm còn là hoàng tử, cũng y như ngươi vậy……"

Sùng An Đế thở dài, "Ngươi về phủ rồi……thì đừng đi đâu, tối nay……trẫm sẽ có ý chỉ"

Trong lòng Úc Xá sóng cuộn trào dâng, đưa lưng về phía Sùng An Đế, sờ sờ ngực.

Úc Xá xoay người, quỳ xuống.

Sùng An Đế vui mừng cười, "Hài tử ngoan…… Nếu không có ngươi, trẫm lúc này thật không biết nên trông cậy vào ai. Ngươi cũng biết thân mình trẫm không tốt, đúng không? Trẫm không tin ngươi là vì sợ chết, sợ tương lai Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh không tha cho ngươi nên mới tranh ngôi vị. Ngươi làm tất cả là vì trẫm, đúng không? Ngươi cũng không đành lòng, có đúng không? Dù sao……cũng đều là máu mủ tình thâm, nên ngươi đã tha thứ cho trẫm, đúng không?"

Úc Xá cắn chặt răng, chịu đựng ghê tởm dâng lên trong lòng, khom người dập đầu.

Trải qua chuyện này, Sùng An Đế sẽ không do dự nữa.

Như vậy cũng đủ rồi.

Sùng An Đế lau lau nước mắt, xua xua tay, "Hài tử ngoan, đi đi."

Úc Xá đứng dậy ra khỏi nội điện. Ý cười trên mặt Sùng An Đế tan đi, thấp giọng nói: "Truyền……Tuyên Quỳnh tới đây."

Úc Xá đứng một hồi lâu trước cửa cung, tùy tùng đi theo hắn hỏi hết vài lần Úc Xá mới phản ứng lại, Úc Xá thất thần nói, "Hồi phủ?"

Tùy tùng nói: "Đúng vậy, không về sao ạ?"

Úc Xá hơi sợ.

Sợ là khi trở về rồi, không còn thấy Chung Uyển nữa.

Cuối cùng, Úc Xá vẫn lên xe ngựa.

Trên đường đi, Úc Xá có kêu ngừng lại vài lần. Hắn đi ngang qua sạp điểm tâm thì xuống xe mua đường cho Chung Uyển, đi ngang qua tiệm bánh ngọt, Úc Xá lại xuống xe chọn bánh cho Chung Uyển, lúc đi ngang qua cầu thì lại thấy có người nặn tượng đất, Úc Xá tiếp tục hạ kiệu, mua cho Chung Uyển vài cái.

Bảy năm trước, Chung Uyển không có việc gì làm, lại không được ra khỏi phủ, nên mới bảo Úc Xá mang về cho y mấy thứ này.

Nào là tòa kiều bằng đất, nào là kẹo hồ lô bên đường, rồi cái gì mà đồ chơi nặn bằng đường, cái gì mà tranh vẽ sạp, Chung Uyển nói năng có đạo lý, chỉ huy Úc Xá đi mua.

Thiếu niên Úc Xá lúc đó ôn hòa nói với Chung Uyển là công chúa không cho mình mua đồ vật ven đường, không phải đồ ăn cũng không được. Nàng nói là không an toàn, dù mình có mua cũng không thể mang vào phủ. Đồ vật cổ quái bên ngoài, ai biết ăn vào, chạm vào sẽ bị gì.

Thiếu niên Úc Xá quả thật rất kính sợ mẫu thân, An Quốc trưởng công chúa nói gì, hắn đều sẽ nghe theo.

Chung Uyển lải nhải với hắn, Úc Xá đều không nghe, bị hỏi nhiều, Úc Xá lại sai trù đầu trong phủ làm cho y, nhưng làm chẳng ra cái gì. Chung Uyển cũng không thích, chuyện này rốt cuộc bị bỏ ngõ.

"Nhờ ngài nặn cẩn thận một chút." Úc Xá thấp giọng nói, "Y nói……muốn Tôn Ngộ Không."

Lão nhân nặn tượng đất chưa từng thấy qua đại nhân như vậy, kinh hồn táng đảm nặn tượng đất rồi quỳ xuống dâng lên cho Úc Xá, không dám thu bạc.

Úc Xá lại đi qua tiểu sạp bên cạnh mà thả một thỏi bạc, cẩn thận che chở tượng đất trong tay rồi mới lên kiệu.

"Lúc ấy, ta……" Úc Xá nhìn tượng đất trong tay, ở trong kiệu thì thào, "Lại nghe lời nàng, không mua cho ngươi……"

“Ngươi chỉ muốn một cái tượng đất thôi, vậy mà ta còn không cho ngươi……”

Úc Xá nhắm mắt lại, lòng đau như cắt, cả người phát run.

Ta hại ngươi đến nhường này, rốt cuộc phải bù đắp cho ngươi thế nào?

Úc Xá cũng không biết mình rốt cuộc đang muốn kéo dài thời gian hay là đang nghĩ cách chuộc tội. Hắn xoay đi xoay lại ở phố xá sầm uất một hồi lâu, mua một đống đồ vật vụn vặt, không cho ai chạm vào, tự mình mang hết về phủ.

“Chung thiếu gia……” Úc Xá che chở linh vũ* trên đầu “Tôn Ngộ Không”, cố gắng làm mặt mình thản nhiên, hỏi, “Ngủ rồi sao?”

**Linh vũ: lông đuôi chim để trên đầu làm trang sức.*

Phùng quản gia cẩn thận nhìn Úc Xá từ trên xuống dưới, thấp giọng nói: “Thế tử, sau khi ngài xuất môn không bao lâu……Chung thiếu gia lập tức lên đường hồi Kiềm An vương phủ.”

Phùng quản gia kinh hồn táng đảm, sợ Úc Xá nổi điên, nhưng không ngờ Úc Xá chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu, “Vậy à.”

Tay Úc Xá run rẩy, không cẩn thận bóp nát cánh tay của “Tôn Ngộ Không”. Hắn vội dùng tay áo che lại, không đầu không đuôi nói, “Ta mua cái này cho y……mang cho ta chút hồ nhão tới, ta dán cái này lại.”

Đôi mắt Phùng quản gia đỏ lên, đáp ứng rồi đi mất.

Úc Xá nhốt mình vào thư phòng, cẩn thận sửa lại tượng đất. Tay hắn cứ run bần bật, mới sửa một chút thôi đã làm hỏng thêm mấy chỗ, nhưng hắn lại không dám cáu gắt, sợ càng chạm càng hư, chỉ có thể nhịn xuống, nhẫn nại sửa sang từng chút một.

Sau khi Úc Xá ước chừng đã ngồi sửa hết hai canh giờ, thì người trong cung tới truyền ý chỉ. Sùng An Đế rốt cuộc cũng nhận hồi hắn, nhưng Úc Xá bên trong màn trướng chỉ vội vã làm chuyện của mình, còn chưa quỳ lạy, chỉ bảo người buông thánh chỉ xuống rồi đi.

Không bao lâu sau, người của Tông Nhân Phủ cũng tới, mấy lão tông thân cũng tới, nhưng vẫn không thể diện kiến Úc Xá.

Trời đã tối khuya, tượng đất trong tay Úc Xá đã nát không còn thấy rõ hình thù. Úc Xá vẫn không dám tức giận, đứng dậy vài lần, rồi lại ngồi xuống vài lần.

“Xin lỗi……”

Úc Xá cẩn thận lấy ra chút keo, chậm rãi thoa trên người tượng đất, giọng khản đặc, “Ta cố gắng lắm rồi, nhưng rốt cuộc vẫn hại ngươi thành như vậy……”

“Ta thật sự không biết……” Úc Xá rốt cuộc sụp đổ. Hắn buông tượng đất, gắt gao siết chặt nắm tay, “Không biết nên làm thế nào mới tốt……”

Khi Chung Uyển vội vàng chạy về biệt viện Úc vương phủ thì đã là nửa đêm.

Phùng quản gia thấy Chung Uyển thì hoảng sợ, chỉ vào cái trán đầy máu của y mà kinh hô, “Ngươi bị sao vậy?! Toàn là máu……”

“Không sao hết.” Chung Uyển ung dung cười, tùy tay lau một phen, “Là ta tự dập đầu, ta……mới nghe tin tức hồi chiều, cả thành đều chiêu cáo, cực kì náo nhiệt, thế tử đâu rồi?”

Phùng quản gia nuốt nước miếng, “Ở thư phòng……”

Chung Uyển gật gật đầu, tính về viện của mình trước, nhưng Phùng quản gia vội nói: “Ngươi đi xem thế tử trước đi!”

Chung Uyển đẩy cửa thư phòng ra.

Trong thư phòng một mảnh hỗn độn, thánh chỉ chiếu thư bị ai đó xé nát vứt trên mặt đất, trên án thư còn bày bừa một đống đồ vật không thấy rõ là gì. Tại dưới cửa sổ thư phòng, Úc Xá y phục hỗn độn ngồi dưới đất, trong tay cầm một bao giấy nho nhỏ.

Trong lòng Chung Uyển có chút hoảng hốt, Hàn Thực Tán……

Chung Uyển hận thấu bản thân, sao mình một hai phải làm ra vẻ, đi tới cái gì mà phần mộ tổ tiên! Bức Úc Xá đi ăn thứ này!

Chung Uyển tiến lên vài bước, y chưa kịp giật lấy đồ vật trong tay Úc Xá thì đã sửng sốt, ngây ngẩn cả người.

“Ngươi……”

Chung Uyển không thể tin nổi mà nhìn đồ vật trong tay Úc Xá, hốc mắt lập tức đỏ ngầu, “Sao ngươi lại còn giữ……”

Dưới ánh trăng mờ ảo, lại còn đang phát bệnh, Úc Xá căn bản không nhìn thấy được Chung Uyển, si ngốc mở ra bao giấy trong tay. Giữa bao giấy là một nhúm lá trà xanh mượt, Úc Xá vo thành một viên nhỏ, trân trọng bỏ vào trong miệng.

Đó là lá trà từ Kiềm An đã bị Chung Uyển uống hết, chỉ còn nhiêu đó.

Nhưng Phùng quản gia từng nói, dù ít nhưng đều là mầm tiêm.

Là do Chung thiếu gia tự tay tỉ mỉ lựa ra tặng cho hắn.

Chỉ còn một chút như vậy, cho nên hắn không dám uống.

72. Chương 72

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Miri

Chung Uyển quỳ một chân bên cạnh Úc Xá. Máu trên trán y vẫn chưa được lau đi, tiếp tục chảy từ ấn đường của y xuống dưới. Chung Uyển lại không có sức lo chuyện này, thanh âm khàn khàn truy vấn, "Ngươi chỉ ăn cái này, không ăn Hàn Thực Tán, đúng không?"

Úc Xá hơi hơi ngẩng đầu, nhìn Chung Uyển. Bây giờ thần chí của hắn đã không còn minh mẫn, căn bản còn không nhìn rõ người trước mặt là ai.

Chung Uyển đau lòng tới mức có chút sốt ruột, y cẩn thận sờ soạng trong ngực Úc Xá, không tìm được cái gì khác, lại hỏi: "Không ăn Hàn Thực Tán, đúng không?"

Úc Xá tỉ mỉ nhấm nuốt lá trà trong miệng, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Không đợi Chung Uyển thả lỏng, Úc Xá lại lẩm bẩm, "Quy Viễn không cho ta ăn."

Tay nắm vạt áo Úc Xá của Chung Uyển cứng ngắc tại chỗ.

Chung Uyển gắt gao chịu đựng, không cho nước mắt trào ra, cổ họng hơi hơi nghẹn ngào, "Không thấy thư ta lưu lại cho ngươi sao? Ngươi tưởng ta đi mất rồi? Không trở lại nữa?"

Úc Xá nhíu mày nhìn Chung Uyển, không rõ người trước mặt đang nói cái gì.

"Ta……" máu trên mặt Chung Uyển uốn lượn chảy xuống, y sợ sẽ làm kinh động đến Úc Xá, đứng dậy tùy tay cầm một chén trà nhỏ, ngửa đầu đổ nước trà lên mặt mình. Nước trà thấm vào miệng vết thương trên trán khiến y đau một hồi, Chung Uyển lại không rảnh lo chuyện đó, qua loa lau mặt, xoay người lại, nhỏ giọng nói với Úc Xá, "Đứng……Đứng lên đã, ta không đi đâu hết."

Úc Xá bị Chung Uyển kéo lên, vẫn không quên che chở bao lá trà trong tay. Hắn lấy giấy bọc kĩ lá trà lại, nhét vào vạt áo.

Chung Uyển cầm tay Úc Xá kéo lên giường, tùy tiện đắp chăn cho hắn. Úc Xá lẳng lặng để mặc cho Chung Uyển muốn gì làm nấy, hai mắt vô thần thì thào, "Đừng động đến đồ ta để trên bàn……"

“Cái, cái gì?” Chung Uyển nhìn thoáng qua ra bên ngoài, vội nói, “Ta không động đâu, thứ gì? Thánh chỉ? Ngươi muốn lấy tới đây sao?”

Úc Xá lắc đầu, “Đừng chạm vào, đó là tượng đất ta mua cho Quy Viễn.”

Môi Chung Uyển hơi hơi phát run, đau lòng muốn nứt ra.

Chung Uyển cách một tầng chăn ôm lấy Úc Xá, bả vai kịch liệt run rẩy, cúi đầu chôn mặt thật sâu vào trong chăn.

“Ta……”

Chung Uyển mặc kệ Úc Xá có nghe được hay không, y ôm chặt Úc Xá, nhẹ giọng nói, “Tượng đất hỏng rồi thì cứ để nó hỏng, không sao hết, ta cũng đâu thích nó……Bảy năm trước ta ép ngươi mua cho ta là vì ta nhớ nhà.”

“Vương phi luôn luôn dung túng ta. Trước đó nàng không có hài tử, lúc nàng dắt ta ra ngoài……thì rất chiều chuộng ta. Mấy nhóm tiểu thương đều biết dễ kiếm bạc từ tiểu thiếu gia của Ninh vương phủ, lúc ấy……” Chung Uyển ngừng một chút, thì thào, “Bọn họ canh thời gian, chờ ta và Lâm Tư bái sư xong sẽ tập tức lách vào ngõ nhỏ ngoài cửa phủ Ninh vương, chỉ cần đồ chơi cho tiểu hài tử, Vương phi đều sẽ sai người mua cho ta.”

“Còn có lý do khác là……” Chung Uyển đỏ bừng mắt, run rẩy nói, “Ta cố ý đùa giỡn ngươi……Trưởng công chúa quản giáo ngươi quá nghiêm khắc, làm ta cảm thấy ngươi lúc nhỏ sống không có gì thú vị. Ta muốn cho ngươi đi dạo khắp nơi……”

“Lúc ấy ta quả thật diễn rất giỏi, có nói cái gì, cũng không chịu nói thẳng……” Chung Uyển ôm Úc Xá, khó nhọc nói, “Lúc ấy ta rõ ràng nhận ra tâm ý của mình, nhưng……ai cũng nói là phụ vương ngươi giết phụ thân ta, giết Ninh vương. Bao nhiêu lời cất giấu trong lòng lại không thể nói ra.”

Chung Uyển nỉ non, “Sau này, ta lại nghĩ thoáng ra, đời này của ta……dù có cô phụ đại ân dưỡng dục của Ninh vương, Vương phi, dù không còn mặt mũi nào tái kiến bọn họ, thì bản thân ta cũng không sợ báo ứng, nhưng……”

Chung Uyển nuốt xuống nước mắt nhìn Úc Xá, nhẹ giọng nói: “Nhưng còn ngươi thì sao?”

Chung gia liệt tổ liệt tông trên trời, nếu biết mình khuynh tâm với nhi tử của Sùng An Đế, thì liệu có giận chó đánh mèo với Úc Xá không?

Ban ngày, Úc Xá đi rồi, Chung Uyển mất một lúc để bình tâm lại, mặc kệ thân thể bệnh nặng, để lại một phong thư tự tay viết. Y gọi người chuẩn bị kiệu ra ngoài, tới phần mộ tổ tiên của Chung gia.

Chung Uyển đã bảy, tám năm không tới.

Chung Uyển tự nhận mình làm ô nhục tổ tiên, đã từng tự gạch tên mình ra khỏi gia phả, không chịu đặt nửa bước chân tới phần mộ tổ tiên.

Bây giờ đã biết được huyết cừu năm đó, không thể không tới.

Chung Uyển có lẽ đã dập đầu trước mộ phần phụ mẫu của mình hết vài canh giờ.

Mấy năm nay Chung Uyển làm nhiều chuyện nhục môn bại hộ, không dám biện bạch cho mình nửa câu. Không biết y đã dập đầu hết bao nhiêu lần, thềm đá thấm đầy máu, chỉ ngầm cầu xin phụ mẫu, tông thân muốn trách thì chỉ oán trách mình y, không cần giận chó đánh mèo Tử Hựu.

“Người động tâm trước là ta, người câu dẫn ngươi cũng là ta……” Chung Uyển tùy ý lau mặt mình một chút, “Người thực sự có tội, cũng là ta……”

Úc Xá nhắm mắt lại, ngủ rồi.

Chung Uyển trở mình, để Úc Xá nằm thoải mái, còn mình thì chen chúc bên cạnh Úc Xá.

"Tử Hựu……" Chung Uyển để đầu lên người Úc Xá, lẩm bẩm, "Ta cũng không biết có phải mấy năm nay, ngươi chịu tội đều là do có người đang âm thầm đòi nợ ngươi hay không. Ta sợ bọn họ không biết, nên mới muốn đi nói một câu……Người sai không phải ngươi, có tội cũng không phải ngươi."

Máu trên mặt Chung Uyển thấm vào chăn bông, yên tĩnh không một tiếng động.

Không biết đã qua bao lâu, y cứ như vậy ôm Úc Xá rồi ngủ mất.

Khi mặt trời vừa lên, Chung Uyển đã tỉnh dậy.

Úc Xá vẫn còn hôn mê.

Chung Uyển ngồi dậy sờ sờ trán Úc Xá, không có cảm giác gì, lại cúi người xuống cụng trán mình vào Úc Xá. Chung Uyển lắp bắp kinh hãi, mình vậy mà còn nóng hơn Úc Xá nhiều.

Cả người Chung Uyển nhức mỏi, cái trán càng lúc càng đau, lúc này mới phát giác ra là mình bị sốt. Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi, tay chân không chút động tĩnh xuống giường.

Chung Uyển cũng không biết mình lại nhiễm phong hàn hay gì, hối hận tối hôm qua không nên ngủ chung với Úc Xá, cũng không biết là đã lây bệnh cho Úc Xá chưa. Y mặc áo ngoài Úc Xá cởi ra hôm qua, ra phòng ngủ, khom lưng nhặt lên thánh chỉ bị xé tan nát không còn ra hình thù.

Chung Uyển âm thầm kinh hãi, thánh chỉ này……cư nhiên còn có vài dấu răng.

Chung Uyển ghép thánh chỉ lại, nhìn một lần.

Sùng An Đế cũng coi như còn ôn hòa, ý chỉ hạ xuống không long trời lở đất gì, chỉ nói Úc Xá là nhi tử của hắn và một nữ tử trong sạch trong phủ An Quốc trưởng công chúa. Ngày đó, trưởng tử và nhị tử của hắn liên tục chết non, tam tử lại có thể nhược, tuổi tác không đủ, Sùng An Đế lo lắng là Úc Xá còn quấn khố cũng sẽ gặp họa, cho nên tạm thời đoạt đi hoàng họ của hắn, dưỡng hắn ở dưới gối Úc vương và An Quốc trưởng công chúa.

Ý chỉ của Sùng An Đế ban vẫn chưa chính thức thay tên đổi họ cho Úc Xá, chỉ nói là sẽ chọn ngày phong vương tước cho Úc Xá, đại xá thiên hạ.

Không đổi họ, không nhắc chuyện lập trữ.

Chung Uyển híp mắt……

Lời này nói thế nào đều được, chuyện Úc Xá là nhi tử của Sùng An Đế, tuy người trong triều cũng đã ngầm đoán được mà không nói ra, nhưng nếu thật muốn nhận hồi thì tất nhiên cũng phải từng bước một thực hiện. Nếu lập tức phong hắn làm Thái Tử thì quá không thích hợp. Bây giờ Sùng An Đế sai Úc Xá vào nội các cũng là vì để Úc Xá có thể có chút chiến tích, để Hoàng Đế có thể ban thưởng hắn từng chút, giúp hắn có thể thu phục thần tử.

Nếu nghĩ như vậy, thì an bài của Sùng An Đế thật sự rất thích hợp.

Nhưng mặt khác, đây còn là vì Sùng An Đế đang phòng bị Úc Xá.

Sùng An Đế là người nào, sao có thể thật sự tin Úc Xá đột nhiên xem hắn là phụ thân.

Giữa hai người còn bao nhiêu mạng người đang ngăn trở, phụ tử tình thâm mấy năm qua càng lúc càng xa, sao có thể thật sự một sớm một chiều trở lại như xưa.

Nếu thật sự lập hắn lên ngôi, thì với tính tình của Úc Xá bây giờ, có khi nào hắn sẽ làm ra chuyện như hành thích Hoàng Đế hay không?

Mấy ngày nay, Úc Xá nhẫn nhục kính trọng Sùng An Đế toàn là ngoài mặt, chẳng lẽ hắn chưa từng có ý định như vậy sao?

Dù cho Úc Xá không làm cái gì, nhưng một khi chính thức lập Thái Tử, thì có khi nào Úc vương và Tuyên Quỳnh sẽ chó cùng rứt giậu không?

Hai bên, Sùng An Đế đều kiêng kị.

Chung Uyển nắm chặt thánh chỉ, cảm thấy rằng phong chiếu thư lập trữ sẽ không tới nhanh như vậy.

Khi nào đến thì lại nghĩ cách tiếp.

Chung Uyển hơi hơi choáng váng. Cả người y bị sốt tới khó chịu, không dám lại cậy mạnh. Y thu hồi thánh chỉ gọn gàng, tự mình đi tìm thái y.

Đi tới cửa, Chung Uyển do dự một chút, sợ Úc Xá trên giường lát nữa tỉnh lại sẽ giống như hôm qua, nhất thời không thấy mình thì phát điên.

Bộ dáng khi Úc Xá phát bệnh, Chung Uyển thật sự không muốn nhìn thấy lần nữa.

Chung Uyển suy nghĩ một lát, thở dài, sau lại lộn trở về, đứng ở trước giường Úc Xá, cúi đầu cười khổ. Y cởi áo ngoài ra, cởi áo trong của mình xuống rồi đặt gần tay Úc Xá.

Thấy đồ vật tư mật như vậy, chắc người này sẽ không suy nghĩ vớ vẩn nữa đi?

Chung Uyển tự nhận mình liệu lý chu toàn, mặc áo ngoài vào, gắng gượng đi tìm thái y.

Sau nửa canh giờ, mặt trời đã lên cao, Úc Xá mơ mơ màng màng tỉnh.

Mỗi lần sau khi phát bệnh, ký ức của Úc Xá đều sẽ trở nên rất mơ hồ. Hắn ngồi ở trên giường, tự mình lục lọi ký ức một hồi lâu, mơ hồ nhớ lại chuyện hôm qua.

Úc Xá buồn bã nhìn màn trướng, cười tự giễu.

Thế là hết.

Chung Uyển đi rồi, hết thảy đều xong rồi.

Úc Xá ban đầu còn cho rằng này đã là tình huống xấu nhất rồi, thế nhưng khi hắn ngồi dậy thì mới hiểu được, thế sự vô thường, mệnh người lắm phong ba. Mỗi khi hắn tuyệt vọng thì sau này vẫn luôn còn nhiều chuyện đáng sợ hơn đang chờ hắn.

Con ngươi Úc Xá hơi hơi phát run. Hắn nhìn mặt giường hỗn độn, trên chăn loang lổ vết máu, gần tay còn có một kiện áo trong không rõ của ai. Huyết sắc trên mặt hắn lập tức bị rút hết.

Úc Xá tuyệt vọng đứng dậy, cúi đầu xem xét cánh tay, ngực của mình……

Vẫn còn nguyên, chưa có một miệng vết thương nào.

Vết máu này không phải của hắn, vậy chỉ có thể là của người khác.

Úc Xá đọc qua không ít thoại bản, khi nào trên chăn xuất hiện vết máu, trong lòng hắn rất rõ ràng.

Úc Xá căm ghét nhìn cái áo trong trên giường, giận dữ hét lên, "Người đâu!!!"

Phùng quản gia lập tức lăn lê bò lết từ gian ngoài vào trong.

"Ai……là ai?" môi Úc Xá tái nhợt, chỉ vào kiện áo trong trên giường, đè nặng lửa giận ngút trời, "Là tiện nhân nào?"

Phùng quản gia dại ra một lát, thầm nghĩ, hai người cãi nhau à?

Phùng quản gia cẩn thận, định bụng giảng hòa hai bên, nói: "Cái…… Cái gì?"

Úc Xá căn bản là không nhớ rõ tối hôm qua đã phát sinh chuyện gì. Hắn tự biết mình bị bệnh điên, cho nên cũng không dám lưu nha đầu trong phủ, sợ là khi mình phát bệnh sẽ có người thừa nước đục thả câu, nhưng không nghĩ cực khổ phòng bị rồi vẫn ngăn không được.

Nếu Chung Uyển biết chuyện này, y còn chịu trở về sao?

Mình phải giải thích thế nào với y?

Úc Xá thất hồn lạc phách nghĩ, Chung Uyển sẽ chê mình dơ bẩn sao?

Phùng quản gia cảm thấy thần sắc Úc Xá thật sự không đúng lắm, kinh hồn táng đảm nói: "Thế tử……Rốt cuộc có chuyện gì?"

"Ngươi còn nhìn chưa ra?" Úc Xá run rẩy nói, "Trên chăn dính máu, còn có y phục của tiện nhân, ngươi còn nhìn chưa ra sao? Là ai?!"

Phùng quản gia nuốt chút nước miếng, nhẹ giọng nói, "Mấy cái này sao có thì lão nô không rõ ràng lắm, nhưng có một chuyện lão nô cần phải nói cho ngài rõ ràng……"

Phùng quản gia nhẹ giọng nói: "Từ tối hôm qua đến giờ, chỉ có Chung thiếu gia tới phòng này."

Úc Xá như bị sét đánh ngang tai, cứng người tại chỗ.

Vết máu ái muội trên giường nháy mắt không còn chút ghê tởm, kiện áo trong kia cũng trở nên kiều diễm hẳn.

Nhưng mà……

Úc Xá thất thần, "Ta tổn thương y tới như vậy, y không đi, đã trở lại, tới tìm ta, ta……"

Úc Xá hỏng mất, "Vậy mà sau đó ta còn làm loại chuyện này với y?"

Úc Xá vẫn còn chưa hết hy vọng, hỏi, "Người kia đâu?"

"Không khỏe lắm, vừa sáng sớm đã bảo lại sốt lên, cả người còn ê ẩm." Phùng quản gia có một nói một, "Đi tìm thái y."

Úc Xá: "……"

Mặt Úc Xá hơi hơi đỏ lên, hắn xoay người tự sửa sang lại chăn, Phùng quản gia vội muốn tiến lên giúp, Úc Xá đứng trước chăn che lại, chần chờ nói, "Này, cái này ngươi không nên nhìn……Đây là của Chung Uyển…… Thôi, để tự ta dọn dẹp."

Lời Editor:

Tôi đau chương 71 và 72 này mà cũng thích ghê hồn…

Btw đây là hình ảnh Úc Xá gặm lá ngón =))))) Fanart truyện hiếm như đống lá trà anh giữ, mà anh lúc nào cũng được vẽ tóc tai bù xù như thằng điên….thương.

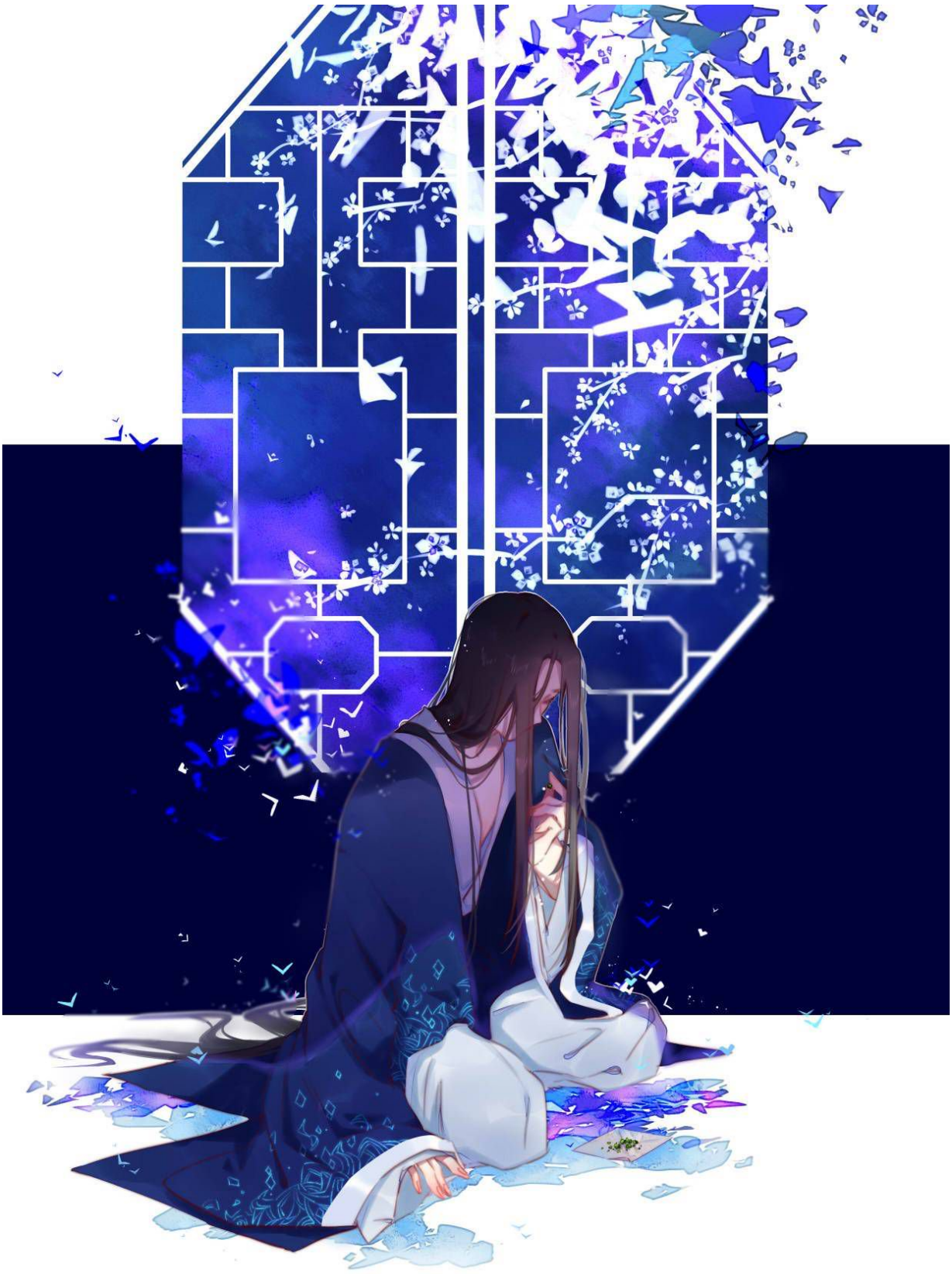
@-鶴九-

73. Chương 73

Editor: Miri

Phùng quản gia nào dám để Úc Xá tự mình động thủ làm những việc này, vội vàng muốn tiến lên hầu hạ, nhưng Úc Xá bướng bỉnh nói: “Lui xuống.”

Phùng quản gia thật sự không hiểu nổi, sao mình không xứng nhìn máu của Chung Uyển cơ chứ?!

Không phải tối hôm qua Chung Uyển đầu rơi máu chảy, mình cũng đã thấy hết rồi à?

Thế nhưng Úc Xá quá ngoan cố, lão cũng chỉ có thể lo lắng sốt ruột lui xuống.

Úc Xá sắp xếp suy nghĩ một chút, thoáng cảm thấy may mắn. Ít ra vẫn là Chung Uyển,không phải người khác.

Úc Xá đợi Phùng quản gia đi ra rồi thì lập tức xoay người, lung tung tháo chăn giường ra. Hắn không quen làm mấy chuyện này, còn không cẩn thận làm chăn rách một lỗ to bằng miệng chén.

Vất vả lắm mới tháo ra được, Úc Xá cuộn lại lung tung đem ném xuống dưới giường, sau đó lại cầm lấy kiện áo trong kia.

Trên áo trong, cũng dính một chút máu.

Úc Xá vốn cũng muốn ném áo xuống giường, nhưng lại cảm thấy đồ vật tư mật như vậy mà sai tôi tớ tới tẩy sạch thì có vẻ không ổn lắm. Úc Xá suy nghĩ một lát, đem áo trong nhúng vào chậu nước rửa mặt được chuẩn bị cho hắn.

Không tiện để cho người ngoài thấy, cũng không thể để Chung Uyển đụng vào, vậy chỉ còn mình làm thôi.

Úc Xá không kịp rửa mặt chải đầu, cứ đầu tóc xỏa tung mà đứng trước chậu nước, vén tay áo lên, chậm rãi chà rửa áo trong.

Thân là thế gia công tử, lần đầu làm loại sự tình này cũng không khỏi có chút vụng về. Cũng may Úc Xá đủ kiên nhẫn, cũng đủ nghiêm túc.

Sợ tẩy không sạch, Úc Xá còn lấy chút bồ kết dùng để rửa mặt mà chà trên vết máu, nhẹ nhàng xoa tẩy.

Bây giờ Úc Xá đang vô cùng kinh hoảng, nhưng vẫn không khống chế được mà nghĩ, phu thê thông thường có phải cũng giống như vậy, giúp nương tử tẩy sạch y phục riêng không?

Úc Xá nắm chặt áo trong, nhắm mắt nghĩ lại……

Thật sự là nhớ không nổi gì hết.

Hắn chỉ nhớ rõ đêm qua mình vẫn luôn cố gắng sửa lại tượng đất nhưng không thể nào sửa được, căn bản không có ấn tượng là Chung Uyển đã trở về.

Lần đầu của mình và Chung Uyển cứ như vậy trôi qua không chút minh bạch.

Lại còn hấp tấp khiến y đổ máu.

Úc Xá căn bản không dám nghĩ làm sao có thể tạo ra vết máu ghê người trên cái chăn hắn vừa tháo kia.

Tuy Úc Xá chưa từng thân mật với ai, nhưng hắn đọc nhiều sách, đối với mấy chuyện nam tử chi gian, vẫn là có chút hiểu biết.

Có thoại bản ghi lần đầu tiên sẽ không có gì khổ sở.

Nhưng có thoại bản ghi Chung Uyển máu chảy thành sông.

Thậm chí, trong khi động phòng còn huyết lưu phiêu xử, thi sơn huyết hải*.

**Huyết lưu phiêu xử: máu nhiều tới mức chày nổi trên đó. Thi sơn huyết hải: xác chết chất chồng như núi trên biển máu.*

Úc Xá vẫn luôn cho rằng đó chỉ là thoại bản thổi phồng, lại cảm thấy làm sao con người có thể làm ra chuyện như vậy. Chỉ cần mình đủ ôn nhu thì sẽ không đến mức thật sự làm đau Chung Uyển. Vậy mà trăm triệu không nghĩ tới, chuyện hắn lo lắng nhất lại thật sự xảy ra.

Lại còn là lúc mình không tỉnh táo mà phát sinh.

Ngay tại căn phòng này, ngay tại đêm qua, Chung Uyển máu chảy thành sông, bị mình đè dưới thân, muốn trốn cũng trốn không thoát.

Vậy mà mình còn mặc kệ y.

Từ đầu tới cuối chăn toàn là vết máu, Úc Xá không dám tưởng tượng……sau khi mình ngủ say rồi thì Chung Uyển phải bị vũng máu này dày vò trong bao lâu.

Nếu không phải vì y không còn sức lực để chạy đi, thì làm gì mà Chung Uyển phải đợi tới sáng sớm mới đi tìm thái y như vậy?

Úc Xá vất vả khổ cực mới giặt rửa sạch sẽ xong kiện áo trong, treo kiện áo còn đầy bọt lên, lung tung chải vuốt một chút, ra khỏi phòng ngủ.

Bọn hạ nhân trong phủ hôm qua cũng nghe được ý chỉ, ánh mắt nhìn Úc Xá vừa kính vừa sợ, đều chỉ dám hành lễ, không dám nhiều lời.

Thần trí Úc Xá lại vô cùng hoảng hốt, không để ý tới cái gì khác, lập tức đi đến viện của Chung Uyển, nhưng lại dừng chân ngay cửa.

Càng gần càng sợ.*

**Cận hương tình khiếp: lấy từ bài thơ Độ Hán Giang, "Cận hương tình cánh khiếp", "Càng tới gần quê lòng càng kinh hãi". Ý là Úc Xá bây giờ sợ phải thấy sự thật.*

Tiểu nha đầu trong phủ từ viện của Chung Uyển đi ra, Úc Xá gọi nàng lại, cau mày, "Chung thiếu gia……sao rồi?"

Tiểu nha đầu sợ hãi rụt rè, thấp giọng nói, "Vẫn còn sốt cao, cũng ăn không nổi thứ gì. Thái y sợ làm tổn thương tràng vị* của thiếu gia nên không cho thiếu gia uống dược, đang thi châm."

**Tràng vị: dạ dày.*

Úc Xá chần chừ, lại hỏi, "Y……có nói gì không?"

Tiểu nha đầu lắc đầu, "Chưa nói gì hết, à không, có nói, y phân phó chúng ta lại nhìn, nếu thế tử tỉnh rồi thì chúng ta phải nói với thế tử là đêm qua y đã trở về."

Úc Xá thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Y nói như vậy, hẳn là không quá tức giận mình.

Nghĩ vậy, trong lòng Úc Xá càng chua xót hơn.

Xua xua tay bảo tiểu nha đầu lui xuống, Úc Xá đang muốn đi vào viện của Chung Uyển thì lại có một gia tướng từ bên ngoài đuổi vào đây.

Úc Xá mất kiên nhẫn, "Lại làm sao vậy?"

Gia tướng nhận ra Úc Xá đây là đang muốn đi gặp Chung Uyển, tự biết mình rất chướng mắt, ngượng ngùng nói: "Trong cung có người tới, truyền thế tử vào cung."

Úc Xá nói: "Nói ta bị bệnh, không đi được."

"Còn nữa, còn nữa." Gia tướng vội ngăn đón, "Phủ công chúa cũng có người tới, tất nhiên như thường lệ đều bị Phùng quản gia ngăn lại đuổi về, bất quá……người chúng ta cũng có việc muốn nói với thế tử."

Úc Xá đưa mắt nhìn lướt vào trong viện một chút, bất đắc dĩ xoay người đi ra cùng gia tướng.

"Đúng như thế tử đã sở liệu, hôm qua Hoàng Thượng truyền ngũ điện hạ vào, nổi trận lôi đình."

Úc Xá thất thần, bực bội, "Nói cái gì hữu dụng thôi!"

Mật thám khom người, "Vâng, hôm qua Hoàng Thượng truyền ngũ điện hạ, ban đầu đã không nhắc……không nhắc tới chuyện cung nhân kia, chỉ hỏi ngũ điện hạ vì sao lại liên tục gây khó dễ thế tử, có phải đã nghe ai nói gì không."

"Ngũ điện hạ còn coi như nhạy bén, không nhắc tới Úc vương nửa câu, cự tuyệt không thừa nhận chuyện hại thế tử, Hoàng Thượng không tin……theo thuộc hạ suy đoán, Hoàng Thượng cũng không tin Ngũ điện hạ có bản lĩnh tìm được người xưa trong cung của Chung phi, mập mờ truy vấn một hồi, ép hỏi Ngũ điện hạ có phải là Úc vương lừa gạt hắn cái gì không, nhưng vô luận Hoàng Thượng có hỏi có trách thế nào, Ngũ điện hạ cũng không nói ra."

"Hoàng Thượng gạt Ngũ điện hạ một câu, nói người xưa trong cung đã bị bắt rồi."

Mật thám nhìn Úc Xá đầy bội phục, "Chiêu này của thế tử rất tinh diệu, Ngũ điện hạ thật sự không hiểu lòng người, cho nên đối đáp không được. Vậy là Hoàng Thượng tin ngay là chuyện trong cung đều do Ngũ điện hạ an bài, còn chuyện ngoài cung đều qua tay Úc Vương."

Úc Xá cúi đầu, thấp giọng nói, "Không phải chủ ý của ta, kỳ thật là của Chung……thôi, còn gì nữa?"

"Hoàng Thượng lửa giận công tâm, nhưng vẫn chưa hỏi trách cứ Úc vương. Tuy vậy đã có ý muốn mạng ngài ấy……Trong lòng Hoàng Thượng đã có chủ ý, cho nên cũng không cần hỏi nhiều."

"Thuộc hạ nhớ rõ lời thế tử căn dặn, hôm qua sau khi chờ thế tử ra cung, một canh giờ sau mới đi truyền lời tới phủ công chúa, nói thế tử chọc giận long nhan, cầu công chúa tương trợ cầu tình với Hoàng Thượng. An Quốc trưởng công chúa nghe xong lời này thì không chần chờ một khắc, lập tức tiến cung, canh cũng thật đúng lúc, tới vào lúc Hoàng Thượng còn đang chất vấn Ngũ điện hạ."

Úc Xá nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng không gặp nàng?"

Mật thám gật đầu, mắt sáng lên: "Không gặp, nhưng sau khi nghe có người truyền là công chúa cầu kiến, Hoàng Thượng giận tới mức đẩy hết đồ trên án thư xuống mặt đất."

Úc Xá cười nhạo, "Hoàng Thượng cho rằng công chúa vừa nhận được tin tức, nên tới cầu tình cho Úc vương."

"Vâng." Mật thám nói, "Nghe lão công công nói, Hoàng Thượng tức tới mức thở dốc, còn nói……còn nói một câu nữ nhi xuất giá bênh vực người ngoài."

Khóe miệng Úc Xá hơi hơi cong lên.

Mật thám không yên tâm nói: "Thuộc hạ vẫn còn lo lắng một chút chuyện. Tuy trưởng công chúa không gặp Hoàng Thượng, nhưng sau khi hồi phủ nghe tin thì tất nhiên sẽ biết là bị thế tử tính kế, vậy……sau này chúng ta phải làm thế nào để trưởng công chúa tương trợ chúng ta?"

"Từ đầu đến cuối……" Úc Xá thấp giọng nói, "Ta đã không quá trông cậy vào nàng, còn sợ cái gì?"

Mật thám khó hiểu, Úc Xá nhàn nhạt nói: "Hẳn trong lòng nàng cũng tự rõ ràng là ta sẽ không lừa nàng. Những thứ ta hứa hẹn với nàng, ta đều sẽ làm, nhưng làm thế nào, nhờ nàng tương trợ thế nào, thì đều phải theo quy củ của ta."

Úc Xá tin tưởng An Quốc trưởng công chúa là thật lòng muốn giúp hắn, nhưng tình mẫu tử đã sớm đoạn tuyệt nhiều năm, Úc Xá thật sự không dám tín nhiệm nàng thêm lần nào nữa.

"Ta bây giờ mệnh huyền nhất tuyến*, chỉ có thể để bọn họ nghi kỵ lẫn nhau thì mới có thể có cơ hội." Úc Xá nói, "Trải qua chuyện này, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ càng nghi ngờ công chúa, Úc vương cũng sẽ hoài nghi công chúa là đang giả vờ, công chúa sẽ trách ta, hận ta, nhưng cũng chỉ vậy……nàng mới có thể càng nể trọng ta, không trông cậy được vào người khác."

**Mệnh huyền nhất tuyến: Ngàn cân treo sợi tóc, tình huống nguy hiểm.*

Mật thám minh bạch, gật đầu, "Cũng đúng, tuy công chúa đã được thế tử nhiều lần hứa hẹn, nhưng ai biết được liệu nàng có quay đầu phản bội lại chúng ta hay không, vẫn nên sớm chặt đứt ý niệm quy phục hai bên của công chúa."

Úc Xá nói: “Tuyên Quỳnh đâu?”

“Đã bị giam lỏng.” Mật thám vội nói, “Theo thế tử phân phó, nhóm công công vẫn luôn cầu tình cho hắn, làm Hoàng Thượng nhớ tới tình phụ tử, không thật sự đưa Ngũ điện hạ bắt nhốt ở Tông Nhân Phủ, bằng không nước cờ tiếp theo chúng ta cũng đi không được.”

Mật thám thuận thế vỗ mông ngựa với Úc Xá, “Thế tử suy xét thật chu đáo.”

Úc Xá cười lạnh, không nói nữa.

Sùng An Đế sẽ không bởi vì mấy câu của lão thái giám mà ôn nhu với Tuyên Quỳnh. Hoàng Đế không trách cứ nặng nề Tuyên Quỳnh, bất quá cũng chỉ là muốn giữ hắn lại để khống chế mình thôi.

“Tạm thời không cần làm gì nữa.” Úc Xá nói, “Nên làm đều đã làm xong, vạn sự đều là tốt quá hóa dở, trước hết cứ đứng xem bọn họ nội đấu với nhau. Các ngươi truyền ra lời đồn là ta bị bệnh, không xuống giường được, để cho bọn họ loạn một phen đi.”

Mật thám đáp ứng xong, đi ngay.

Vất vả lắm mới đuổi được mật thám đi, Úc Xá còn chưa kịp uống một ngụm trà đã đứng dậy đi vào viện của Chung Uyển.

Chung Uyển ở trong phòng, bên ngoài có treo một cái dược oa* nho nhỏ đang nấu dược, trong phòng không có một bóng người, thái y thi châm đã đi rồi.

**Dược oa: nồi nấu thuốc.*

Úc Xá đi qua bình phong vào nội thất, phòng ngủ, nửa thân trên của Chung Uyển không mặc gì, nằm úp sấp trên giường, phía sau lưng còn ghim tới hơn mười cái ngân châm.

Úc Xá hơi hơi cúi đầu nhìn thoáng qua……Chung Uyển ngủ rồi.

Úc Xá cố gắng đi khẽ lại, tới trước giường Chung Uyển rồi ngồi xuống.

Trên đầu Chung Uyển quấn một dải lụa trắng, Úc Xá suy nghĩ một chút thì lập tức hiểu ngay…… Hôm qua y mới vừa biết hết nội tình, chắc là đang tự mình để tang cho người nhà.

Úc Xá nhìn từ trên xuống dưới, trên tấm lưng thon chắc trắng nõn của Chung Uyển cũng không có vết thương nào, nửa gương mặt lộ ra cùng cần cổ của y cũng sạch sẽ, không có chỗ nào thương tổn.

Không cần mơ mộng hão huyền nữa, tất nhiên là y phải bị thương ở hạ thân…

Úc Xá lại bắt đầu buồn lo vô cớ, tuy Chung Uyển ngày thường nhìn rất đỉnh đạc, nhưng y thật sự sẽ mở miệng nói với thái y là mình bị thương ở chỗ đó sao?

Thái y có xem qua cho y chưa?

Có thoa dược chưa?

Úc Xá để ý bên mép giường có một lọ dược, hắn cầm lên để ngay tầm mắt —— trên bình sứ có dán tờ giấy ghi là Kim Sang dược.

**Kim Sang Dược: thuốc để thoa vết thương do đao kiếm gây ra.*

Úc Xá nhíu mày, loại dược trị ngoại thương này……hóa ra là có thể dùng ở bất cứ chỗ nào sao?

Thái y này có trị được vết thương chỗ đó hay không đây?

Hay là Chung Uyển ngượng ngùng, nên đã tùy tiện lừa gạt thái y rồi?

Nhớ lại vết máu loang lổ kia, Úc Xá không khỏi cảm thấy bất an.

Úc Xá nhìn vòng eo gầy mảnh trần trụi của Chung Uyển, do dự mãi, buông bình dược xuống.

Úc Xá chậm rãi xốc chăn trên eo của Chung Uyển lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt lên đai lưng lỏng lẻo của Chung Uyển, chần chờ một lát mới nhẹ nhàng xả đai lưng của y xuống.

Úc Xá nắm lấy tiết khố của Chung Uyển, kéo xuống mấy tấc……

"Tử Hựu……"

Không biết Chung Uyển đã tỉnh lại tự lúc nào, còn đỏ hết cả mặt mà giữ chặt lưng khố của mình, gian nan nói, "Ta còn bệnh……ngươi muốn làm gì?"

Vành tai Úc Xá dần dần đỏ, nhưng vẫn không buông tay ra. Hắn nhịn một lát, trong giọng nói còn mang theo vài phần thẹn thùng, thì thầm, "Ta muốn……nhìn thử."

Chung Uyển: "……"

Chung Uyển hoài nghi bản thân, mình hoàn toàn bị sốt tới mơ hồ rồi sao?

74. Chương 74

Editor: Miri

Chung Uyển sốt cao, gân cốt cả người đều đau, ngủ cũng không sâu, có người tiến vào trong phòng là y liền nhận ra ngay. Y nghĩ là thái y nên cũng không ngồi dậy, lại quá buồn ngủ nên không quan tâm.

Một lát sau không thấy động tĩnh gì nữa, Chung Uyển lại ngủ tiếp, thẳng đến lúc y cảm giác có người đang sờ eo của mình.

So với Úc Xá, Chung Uyển mới thật sự là công tử được ma ma lẫn nha đầu hầu hạ tới lớn, người khác cho y mặc y phục hay đắp chăn gì đó, Chung Uyển đều sẽ không sao. Chỉ có duy nhất một điều là y không chịu được có người nào đụng vào da thịt mình. Chung Uyển từ nhỏ đều tự mình làm mọi chuyện không phải là do y đã sớm biết nghi ngờ người khác, mà thật ra là do trên da thịt của y có quá nhiều chỗ mẫn cảm.

Lúc Úc Xá giải khai đai lưng của y, Chung Uyển đã lập tức tỉnh dậy. Y vốn là đang nghiêng đầu, cúi xuống một chút đã thấy ngay Úc Xá, lúc này mới không nhúc nhích.

Thấy Úc Xá vẫn lành lặn, Chung Uyển thoáng an tâm. Ban đầu Chung Uyển còn tưởng là Úc Xá sợ mình đeo đai lưng sẽ ngủ không thoải mái, nên mới thuận nước đẩy thuyền giả bộ ngủ để Úc Xá đùa nghịch mình.

Úc Xá không dám phá quy củ quá nhiều, nếu hắn thấy mình tỉnh thì nhất định sẽ không giúp mình nữa.

Nghĩ tới hôm qua lại thấy chua xót, Chung Uyển còn âm thầm nghĩ, chờ Úc Xá giải khai xong đai lưng của mình thì sẽ đột nhiên mở mắt ra hù dọa hắn một phen. Đã nhiều năm như vậy rồi, bây giờ hai người đã tâm ý tương thông, còn có đau khổ nào là chịu không nổi đâu.

Nhưng chuyện xảy ra lại không giống với tưởng tượng của Chung Uyển.

Y thật sự giả bộ hết nổi nữa.

Sau lưng Chung Uyển còn cắm một đống ngân châm, y không ngồi dậy được, cảm giác bị động thế này khiến y có chút chật vật, thấp giọng nói, “Đừng phá.”

Nếu là ngày thường, Úc Xá tất nhiên lập tức buông tay, nhưng hiện tại hắn lại nhận định là hai người đã làm chuyện phu thê rồi, Úc Xá cảm thấy không có gì là mình không thể xem.

Úc Xá nghĩ Chung Uyển còn đang e lệ, nhưng cũng có thể là y đang tức giận, chỉ có thể ôn nhu nói, "Ngươi và ta đã……còn sợ ta xem sao?"

"Không phải." Chung Uyển mơ hồ, y cũng không biết Úc Xá đây là đã thanh tỉnh hay vẫn còn đang phát bệnh, y vội la lên, "Ngươi đột nhiên muốn làm chuyện kia cũng không sao, nhưng thái y không biết khi nào sẽ về, lỡ để cho người khác thấy thì sao? Ngươi……Ngươi……"

Úc Xá không vừa lòng ngó bình kim sang dược kia, "Vào đây càng tốt, ta còn có chuyện muốn hỏi hắn, tiện thể bảo hắn nhìn qua nơi này của ngươi."

"Ngươi lặp lại lần nữa ta nghe?" Chung Uyển hoài nghi lỗ tai mình chắc bị điếc rồi, sợ tới mức giọng nói thay đổi, "Bảo hắn…… Nhìn nơi này của ta?!"

Chung Uyển đỏ mặt cả giận nói: "Ta không muốn!!!"

Úc Xá không dám cứng rắn với y, sợ Chung Uyển giãy giụa sẽ đụng phải châm đang ghim sau lưng, thở dài, buông tay ra.

Không đợi Chung Uyển thở phào nhẹ nhõm, Úc Xá đã đứng dậy khóa cửa phòng ngủ, lại thả màn trướng xuống. Úc Xá lần này không ép buộc nữa, hắn ngồi bên cạnh Chung Uyển, dùng hết ôn nhu từ lúc sinh ra tới giờ có được, nhỏ giọng nói, "Là ta sai, ta không ngờ ngươi lại để ý đến như vậy……Nhưng ta vẫn muốn để thái y nhìn một chút, bằng không ta an tâm không nổi."

Chung Uyển da đầu tê dại nghĩ, an tâm cái gì?! Vì sao lại muốn thái y nhìn qua? Úc Xá vừa được phong vương, chẳng lẽ hắn nói với Hoàng Thượng là muốn thành thân với mình? Cho nên phải nhờ thái y chứng minh mình còn là đồng trinh?

Chưa từng nghe triều đại mình còn có quy củ này……

Hơn nữa mình còn là một đại nam nhân, biết phải chứng minh kiểu gì?

Chẳng lẽ phải xem đồ nối dõi của mình mạnh hay không mạnh? Hay là phải xem mặt sau có đủ căng mềm hay không?

Chung Uyển hỏng mất, "Cút con mẹ ngươi đi!"

Mặt Úc Xá vẫn không đổi sắc, cam chịu, "Ngươi cứ việc mắng, chờ ngươi đứng dậy được rồi thì cứ lấy kiếm đâm ta một nhát, ta tuyệt sẽ không tránh."

Chung Uyển sởn tóc gáy: "Không phải, ngươi……"

"Được rồi." Úc Xá không dám ép y, "Không cần thái y, ta tự mình xem cho ngươi, được chưa?"

Úc Xá nhìn sắc mặt tái nhợt của Chung Uyển thì càng sốt ruột không thôi, cúi đầu hôn má Chung Uyển một cái, ở bên tai y thủ thỉ, "Quy Viễn, ta thề với ngươi, chỉ một lần cuối cùng này thôi, sau này ta nhất định sẽ không làm ngươi đau nữa."

Chung Uyển nghe vậy thì trong lòng càng khổ sở, ấp úng, "Thật, thật sự chỉ có một lần thôi ư?"

"Yên tâm, nhất định là vậy." Úc Xá nắm tay Chung Uyển, vừa để sát mặt vào tai y, vừa lợi dụng lúc y không chú ý mà lấy đai lưng vừa tháo ra của Chung Uyển để trói tay y lên. Không đợi Chung Uyển nói tiếp, Úc Xá đã cúi đầu hôn lên môi Chung Uyển, khàn giọng nói, "Đừng nhúc nhích, ta không thể không kéo xuống xem……"

Hai tay Chung Uyển bị trói vào đầu giường, y bị chọc tức tới mức không cáu kỉnh nổi nữa, đơn giản chôn cái mặt đỏ của mình vào gối đầu, "Được……được rồi, làm gì tùy ngươi đấy!"

Úc Xá đứng lên, nhìn Chung Uyển bị mình trói trên giường, mang bộ dáng mặc người khác xâu xé, trong lòng tự nhiên nổi lên một cổ kiều diễm khác thường, hắn tự mắng trong lòng mình là cái đồ súc sinh, hít sâu một cái, kéo tiết khố của Chung Uyển xuống.

Úc Xá: "……"

Chung Uyển từ mặt đến cổ đều đỏ, y bực bội nói: "Nhìn ra cái gì? Nhìn ra lão tử vẫn còn non sao?"

Úc Xá rốt cuộc cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Úc Xá vô cùng cẩn thận kéo chăn qua đắp kĩ Chung Uyển, cố gắng giữ bình tĩnh nói: "Ta……ta còn có chút việc, người trong cung tới tìm ta……ta đi nhanh rồi trở lại."

Úc Xá thất hồn lạc phách co giò chạy.

Sau một nén nhang, thái y lại đây rút châm ra, thấy tay Chung Uyển bị trói thì hoảng sợ. Chung Uyển đã không còn mặt mũi nào để gặp người khác, y gượng cười, "Đời sống chốn hầu môn……thật là quá khắt khe."

Thái y hãi hùng khiếp vía cởi trói cho Chung Uyển, gỡ hết châm xuống rồi mới cẩn thận nói: "Thiếu gia, thân mình của ngài như vậy, trăm triệu lần không thể làm loại chuyện này bây giờ."

Chung Uyển cười khổ lẩm bẩm, "Ừ……không phải là ta……quá được sủng ái sao, đành chịu thôi."

Thái y không tán đồng nhìn Chung Uyển, rồi lại thông cảm gật gật đầu, "Hay là để ta nói vài câu với thế tử?"

Chung Uyển xua xua tay, nuốt hết khổ sở vào bụng, "Được……Nếu ngài có thể khuyên được thì khuyên hắn đi."

Thái y thổn thức đi mất, Chung Uyển thần chí không rõ lại nằm xuống, thương cảm trong lòng bị Úc Xá quét sạch không chừa lại một mảnh, chỉ còn lại sầu muộn không thôi

"Nhìn xong……cái gì cũng chưa làm….đã đi rồi, đã đi rồi……"

Chung Uyển lẩm bẩm, "Chỗ đó của ta……lại khiến người khác thất vọng nhiều như vậy……"

Ngoài biệt viện Úc vương phủ, An Quốc trưởng công chúa mang theo bảy phần hỏa khí, cả giận nói, "Chuyện gì? Ai chắn ở phía trước?"

Xa phu của An Quốc trưởng công chúa tiến lên trả lời, "Bẩm công chúa, phía trước là kiệu của Kiềm An vương phủ, nhưng không biết trong xe là ai."

"Kiềm An vương phủ?" An Quốc trưởng công chúa bật cười, "Kiềm An vương không phải đã bị đoạt đi tước vị rồi à? Làm gì còn có cái gọi là Kiềm An vương phủ, đi……bảo kiệu xe phía trước tránh ra."

Xa phu đi rồi, chỉ trong chốc lát đã trở về nói: "Công chúa, trong xe là muội muội của nguyên Kiềm An vương, hình như cũng là tới gặp thế tử. Xe của họ đang nói chuyện với bọn gia tướng canh cửa, còn chờ thông báo."

"A." An Quốc trưởng công chúa cười, "Tử Hựu còn không chịu gặp ta, làm sao có thể gặp nàng? Đi, bảo kiệu xe của họ ra bên ngoài đường chờ, đừng chắn ở chỗ này."

Xa phu cảm thấy làm vậy thì không tốt lắm, hiện giờ ai cũng biết Chung Uyển là khách quý của biệt viện Úc vương phủ, là người Úc Xá quan tâm nhất. Chung Uyển lại xuất thân từ Ninh vương phủ, ở trước mặt hạ nhân của Úc Xá phủ làm vậy, tựa hồ có chút không ổn, gã thấp giọng nói: "Kiệu của nàng cũng không ở giữa đường, không chắn hết kiệu công chúa, tiểu nhân quẹo qua một chút là có thể tránh đi."

An Quốc trưởng công chúa vốn đã bén lửa rồi, cả giận nói: "Sao? Bây giờ ta còn phải sợ cả một tiểu tôn thất nữ chưa có phong ấp ư? Ta thông cảm cho nàng vẫn chưa xuất giá nên mới không bảo nàng ở giữa đường quỳ xuống đất thỉnh an ta, vậy là đã khoan dung lắm rồ. Bảo nàng tránh sang một bên!"

Ca phu không dám chọc giận An Quốc trưởng công chúa rồi chuốc họa vào thân, vội đi. Không bao lâu, kiệu của Tuyên Từ Tâm quả nhiên tránh qua một bên.

An Quốc trưởng công chúa cứ như tới để vấn tội, hỏi cũng không thèm hỏi, sai người mở cổng biệt viện ra, ngồi trên kiệu vào thẳng.

Ở bên cạnh đường, Tuyên Từ Tâm vén màn xe lên, nhíu mày hỏi, "Đó là kiệu của ai?"

Lâm Tư khoa tay múa chân, Tuyên Từ Tâm miễn cưỡng nhận ra, "An Quốc trưởng công chúa……Đúng thế, ta chỉ là tiểu tôn thất nữ, tất nhiên phải nhường đường cho nàng."

Lâm Tư nhìn ra sắc mặt khó coi của Tuyên Từ Tâm, dùng thủ ngữ: An Quốc trưởng công chúa là dưỡng mẫu của thế tử, thân phận tôn quý, tất nhiên muốn vào trước.

Tuyên Từ Tâm cười khổ, "Không cần an ủi ta, đã lâu như vậy rồi, cũng đã tặng không ít đồ vật qua bên này, cũng không ít lời thăm hỏi y, nhưng Chung Uyển vẫn không chịu gặp ta, ta còn dám nói cái gì chứ. Nếu không phải nhờ chủ tử trong phủ của họ bây giờ đã sửa thành họ Tuyên, ta đã không thể tới rồi."

Tuyên Từ Tâm tuy có quan hệ tông thân với Úc Xá, nhưng tóm lại vẫn là người khác họ. Biệt viện Úc vương phủ không có nữ quyến, Tuyên Từ Tâm lại là nữ nhi chưa xuất giá, không thể tự tiện đi lại. Tuyên Du vốn là muốn tới thay cho nàng, nhưng Tuyên Từ Tâm lại không tin được hắn, đại ca của nàng là bị thân thủ của Úc Xá xử trí, Tuyên Từ Tâm sợ Tuyên Du mơ màng nói sai lời nào, lại vô tình gây phiền toái cho Chung Uyển. Hôm qua Tuyên Từ Tâm nghe ý chỉ, biết Úc Xá được hoàng đế nhận hồi, rốt cuộc cũng thành người một nhà với mình, thế là nàng không cần lo sợ nữa, hôm sau liền vội vàng chạy tới đây.

Tuyên Từ Tâm nhíu mày hỏi: "Người An Quốc trưởng công chúa muốn gặp là Úc Xá, ta lại muốn gặp Chung Uyển, chắc là……không có gì trở ngại chứ? Chẳng lẽ ta phải đợi nàng ra khỏi đó thì mới có thể đi vào?"

Lâm Tư cũng không biết nói sao, khoa tay múa chân: Cứ chờ trước đã.

Tuyên Từ Tâm nhìn đồ vật trên xe một chút, "Thôi…… Không gặp thì lần sau lại đi, lát nữa nếu bọn họ không cho chúng ta vào, ngươi đem y phục cùng hộp điểm tâm kia đưa vào thay ta, thuận tiện nói với Chung Uyển là có……có thời gian thì sai người nói với ta một tiếng, không cần y phải hồi phủ, ta tự mình đến thăm y."

Tuyên Từ Tâm thở ra một hơi, nén giận: "Nghe nói Úc Xá không phải là dạng người dễ ở chung, lâu như vậy rồi, cũng không biết y ở bên này có chịu ùy khuất gì không, có thiếu thốn cái gì không, rốt cuộc sống như thế nào."

Lâm Tư khoa tay múa chân: Chờ một chút.

Tuyên Từ Tâm buông màn xe xuống, chờ bị sập cửa vào mặt, nhưng không nghĩ chỉ mới trôi qua một chén trà thôi, gia tướng của biệt viện Úc vương phủ lại bước nhanh tới chỗ nàng, hành lễ nói: "Đã để chờ lâu, thỉnh tiểu thư nhập phủ."

Lâm Tư lôi kéo dây cương, vốn tưởng rằng phải từ cửa bên hông tiến vào, không nghĩ bọn gia tướng lại mở rộng cửa lớn ra, cung cung kính kính nghênh đón Tuyên Từ Tâm vào phủ.

Tuyên Từ Tâm vào phủ, xuống xe, được tôi tớ của nội viện đưa vào chính sảnh.

Ngồi ngay giữa chính sảnh, An Quốc trưởng công chúa đang bực bội uống trà.

Tuyên Từ Tâm tiến lên hành lễ, An Quốc trưởng công chúa hơi hơi hạ mí mắt, thấp giọng "Ừ" một tiếng.

Tuyên Từ Tâm đứng dậy, không đợi nàng ngồi xuống, Phùng quản gia đã chạy một mạch ra từ bên trong. Phùng quản gia ngượng ngùng khom người cười với An Quốc trưởng công chúa một cái, sau lại quay qua nói với Tuyên Từ Tâm nói: "Thỉnh tiểu thư vào bên này."

An Quốc trưởng công chúa không thể tưởng tượng nổi, nói: "Cái gì?"

Phùng quản gia kêu khổ trong lòng, thầm nghĩ mấy ngày trước người vừa mới thọc một đao vào tâm thế tử. Còn bên kia, thế tử mới vừa đắc tội với Chung thiếu gia từ trong ra ngoài, nghe nói có người bên ngoại gia tới thì chột dạ không thôi, còn tâm trí đâu mà đi lo cho công chúa đây.

Phùng quản gia căng da đầu cười nói: "Thế tử chắc là nghĩ công chúa tới đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, cho nên muốn cho công chúa ngồi nghỉ ngơi một chút."

An Quốc trưởng công chúa bị chọc tức tới sắc mặt thay đổi: "Được, được lắm."

Tuyên Từ Tâm ngước mắt nhìn An Quốc trưởng công chúa, áp xuống khóe miệng đang muốn cong lên, hành lễ với nàng, xong rồi cùng Phùng quản gia tiến vào nội viện.

Lời editor:

Ai không hiểu thì Chung Uyển còn đang tưởng cả đời này Úc Xá thật sự chỉ làm một lần với y nha……Đọc lại mấy chương trước sẽ rõ.

Anh Úc rõ ràng là sợ vợ…

75. Chương 75

Editor: Miri

Úc Xá về lại viện của mình, trước đó hắn còn đi hỏi Phùng quản gia là có phải trán Chung Uyển do dập đầu mà bị thương không, Phùng quản gia gật đầu như đảo tỏi, vội nói, "Không chỉ là xây xát thôi, hôm qua lúc mới trở về, trán của y chảy máu không ngừng ấy chứ."

Úc Xá ức chế tới mức có kích động muốn xách Phùng quản gia ra đánh cho một trận, hữu khí vô lực, "Sao ngươi không nói ta biết."

Phùng quản gia khó hiểu nhìn Úc Xá, chuyện này còn phải nói sao, bị thương rõ ràng như vậy, Úc Xá chỉ cần liếc mắt một chút là thấy được ngay còn gì.

Phùng quản gia cẩn thận hỏi: "Thế tử vừa mới đi thăm Chung thiếu gia sao? Y khá hơn chút nào không?"

Úc Xá nói không ra lời.

"Tam thư lục lễ……" Úc Xá suy sụp ngồi xuống, "Cái gì cũng chưa làm nhưng vẫn ngủ cùng nhau thì thôi đi……nhưng lúc y đang bệnh mà ta lại, ta lại……"

Phùng quản gia thăm dò hỏi: "Thế tử? Thế tử?"

Phùng quản gia còn muốn hỏi tiếp, nhưng bên ngoài truyền lời, nói An Quốc trưởng công chúa và tiểu thư của nguyên Kiềm An vương phủ tới. Phùng quản gia ngoài ý muốn, "Hai vị này sao lại tới cùng nhau?"

Người hầu truyền lời công đạo rõ ràng, Phùng quản gia nhìn về phía Úc Xá: "Gặp công chúa trước? Thế tử? Thế tử!"

Úc Xá như vừa tỉnh khỏi giấc mộng, không chút nghĩ ngợi nói, "Thỉnh Tuyên Từ Tâm tới."

Phùng quản gia chần chờ, "Không ổn lắm, lão nô nghĩ chắc là tiểu thư tới đây để gặp Chung thiếu gia, thế tử có muốn cho nàng gặp không."

"Tám phần là nàng muốn cầu tình cho đại ca, không cần để Chung Uyển gặp." Úc Xá sửa sang lại y phục một chút, "Thỉnh nàng tới."

Phùng quản gia bất lực, đi thỉnh Tuyên Từ Tâm.

Úc Xá thu hồi cảm xúc lại, ở chính sảnh gặp Tuyên Từ Tâm.

Hai bên gặp nhau rồi, nhưng mỗi người lại có tâm sự riêng, nên không ai nói câu nào.

Úc Xá rõ ràng trong lòng là mình và hậu nhân Ninh vương có quan hệ huyết thống với nhau, nhưng có lẽ bởi vì hắn luôn căm ghét xuất thân của mình, Úc Xá cũng không dùng một chút ôn nhu nào để đối đãi với hài tử Ninh vương. Hôm nay hắn cho Tuyên Từ Tâm thể diện lớn như vậy, bất quá đều là vì Chung Uyển.

Úc Xá *cũng có chút tính toán.* Trong lòng hắn, Ninh vương phủ chính là nhà của Chung Uyển, dù hắn không muốn nhìn thấy hậu nhân Ninh vương đi nữa, lúc nào nên cho họ thể diện thì hắn đều sẽ cho, bằng không để người ngoài thấy thì không phải sẽ nghĩ là mình không coi trọng Chung Uyển sao?

Nếu đúng như Chung Uyển nói, thì không phải người ngoài sẽ nghĩ y chưa từng được sống yên ổn trong phủ mình sao?

Đầu bên kia, Tuyên Từ Tâm cũng có chút xấu hổ.

Tuyên Từ Tâm từ nhỏ đã không chịu sự quản thúc, ở Kiềm An nàng chỉ có người thân lớn nhất là đại ca, nhưng đại ca của nàng cũng quản không được chuyện của nàng, lúc nào cũng cãi vã giằng co từ nhỏ tới lớn, bây giờ tới kinh thành mới biết được trời cao đất rộng. Nàng ở kinh thành hết nửa năm, lại trải qua chuyện của Tuyên Thụy, bao nhiêu góc cạnh sắc bén cũng đã bị mài giũa phẳng phiu.

Chung Uyển bảo vệ nàng rất tốt, chuyện quan hệ giữa Úc Xá và Chung Uyển, nàng thật sự không biết một chút nào.

Sau khi xảy ra chuyện Tuyên Thụy, Tuyên Từ Tâm hồi phủ hỏi Nghiêm quản gia, sau lại hỏi Lâm Tư, lúc này mới hiểu Úc Xá chính là "Khoa Phụ" kia.

Làm rõ hết mọi chuyện rồi, Tuyên Từ Tâm ngũ vị tạp trần, cảm thấy có lẽ cả đời này Chung Uyển sẽ không trở về phủ nữa.

Trong lòng Úc Xá bậy giờ chỉ có một ý niệm duy nhất là bồi tội với Chung Uyển, không rảnh lòng vòng với Tuyên Từ Tâm, hỏi: "Lần này tiểu thư tới đây là có chuyện cần ta hỗ trợ sao?"

Phải liệu lý Tuyên Thụy thế nào, trong lòng Úc Xá đã sớm có kế hoạch, tương lai phải an bài Tuyên Du, Tuyên Từ Tâm thế nào, hắn cũng đã có chủ ý. Hắn cũng đã chuẩn bị tốt lý do thoái thác, chỉ còn chờ Tuyên Từ Tâm tới cầu tình.

Tuyên Từ Tâm do dự, "Chung Uyển……"

Úc Xá ngước mắt.

Tuyên Từ Tâm cố gắng khiến phong thái mình khiêm nhường, "Chuyện của đại ca ta, Chung Uyển thật sự

không biết gì, thỉnh thế tử không cần vì chuyện của hắn mà giận chó đánh mèo Chung Uyển."

Úc Xá bất ngờ nhìn Tuyên Từ Tâm, "Ngươi đang……lo cho Chung Uyển?"

Tuyên Từ Tâm định bụng sẽ ra tay cứng rắn. Dù sao đại ca nàng cũng là tự mình tìm đường chết, cứu không nổi nữa thì dứt khoát mặc kệ hắn, tận lực tẩy sạch cho Chung Uyển là được, miễn cho y trụ ở phủ này không yên ổn. Nàng thấp giọng nói: "Thân thể y không tốt, lúc nào cũng sinh bệnh, còn thỉnh……thế tử không cần vì chuyện của đại ca ta mà khắc khe với y."

Úc Xá nheo mắt lại.

Hắn đột nhiên nhớ tới trước kia khi Chung Uyển lừa hắn, y có nói một câu.

Phu thê bình thường nếu cãi nhau đều sẽ có trưởng bối tới khuyên giải.

Tuy Chung Uyển bình thường hay làm loạn, nhưng câu nói kia của y kỳ thật rất đúng.

Úc Xá nhìn Tuyên Từ Tâm, trong lòng dâng lên một ý niệm có thể nói là vô cùng xấu xa.

Trong lòng Chung Uyển lo lắng cho cặp song bào thai này nhiều đến bao nhiêu, Úc Xá tất nhiên biết rõ.

Hắn với Chung Uyển đều mệnh khổ, không có trưởng bối đáng tin cậy, nhưng có thể mượn nha đầu này dùng một chút.

Úc Xá vẫn không lên tiếng, chỉ nhìn vật trang trí nho nhỏ trên bàn, thấp giọng nói: "Thật không dám giấu giếm, quan hệ giữa ta và Chung Uyển bây giờ quả thật có chút xa cách."

Tuyên Từ Tâm thầm nghĩ, biết ngay mà.

Tuyên Từ Tâm âm thầm đem Tuyên Thụy ra mắng tám trăm lần, đúng là được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều. Nàng tận lực cung kính nói: "Thế tử không cần tin lời người khác, ta có thể làm chứng, Chung Uyển thật sự là……"

"Ngươi hiểu lầm rồi." Úc Xá thở một hơi dài, "Chuyện Tuyên Thụy, ta không hề hoài nghi y nửa phần."

Tuyên Từ Tâm nhíu mày: "Không phải vì đại ca ta, còn có thể vì cái gì?"

Úc Xá nhìn ra ngoài cửa sổ, buồn bã nói: "Ngày hôm trước, ta nói với y chút chuyện cũ năm xưa, tất nhiên là cũng có chút liên quan tới đại ca ngươi, sau khi nói xong…… Chung Uyển liền chạy đi."

Tuyên Từ Tâm hoảng sợ: “Chạy? Chạy đi đâu?”

Úc Xá vẫn úp úp mở mở, lại nói, “Ta sốt ruột chờ y, sau đó y trở về, lại còn bị thương. Vừa trở về là y lại ngã bệnh, ta đi thăm y thì……y như thay đổi thành một người khác vậy.”

Úc Xá làm ra thái độ như có chút khó nói, ngừng một lúc mới bảo: “Y không muốn thân mật với ta.”

Tuyên Từ Tâm nuốt chút nước miếng, biết là mình không nên nghe, nhưng nhịn không được hỏi: “Rốt cuộc là vì sao?”

Úc Xá lắc đầu: “Không biết, y mắng ta rất khó nghe, còn nói phải dùng kiếm thọc ta, còn không cho ta xem vết thương của y.”

Tuyên Từ Tâm đại kinh thất sắc, “Chung Uyển y……y không phải là người như vậy đâu.”

Tuyên Từ Tâm đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói: “Chẳng lẽ y đang trách ngươi? Trách ngươi không cứu đại ca ta?”

Úc Xá mập mờ, “Không biết.”

Tuyên Từ Tâm cả giận nói: “Tuyên Thụy là tự mình tìm chết! Có thể giữ mạng cho hắn là tốt lắm rồi, sao Chung Uyển còn có thể không hiểu lý lẽ mà đi bênh vực người thân như vậy?”

Úc Xá lại không nói nữa.

Úc Xá đứng dậy, một lát sau đã trở lại, trong tay cầm một tượng đất đã tu bổ, giao cho Tuyên Từ Tâm, thấp giọng nói: “Này là đồ vật ta thức cả đêm để dán lại, ngươi đem cái này cho y……thay ta nói vài câu, thỉnh y đừng trách ta.”

“Tất nhiên rồi.” Tuyên Từ Tâm lập tức đồng ý, “Nếu Chung Uyển còn dám cáu gắt với ngươi, ta cũng sẽ nổi nóng với y.”

Tuyên Từ Tâm nhìn tượng đất nho nhỏ trong lòng bàn tay, chua xót nói: “Này chẳng lẽ là do y quăng ngã, rồi ngươi vất vả dán lại?”

Úc Xá nhìn sang nơi khác, lắc đầu, “Đừng hỏi.”

Tuyên Từ Tâm trong lúc nhất thời còn cảm thấy xúc động, cũng không khỏi phẫn nộ, không thể nhịn được nữa, dùng khăn bọc tượng đất kĩ càng, đi theo Phùng quản gia tìm Chung Uyển.

Bởi vì cớ sự nực cười xảy ra khi nãy, Úc Xá bây giờ thật sự không còn mặt mũi nào mà đi gặp Chung Uyển. Hắn âm thầm cầu nguyện Tuyên Từ Tâm có thể hữu dụng, giúp mình thoát kiếp nạn này. Sau đó hắn đứng dậy đi gặp An Quốc trưởng công chúa.

Chính sảnh, trà đã lạnh.

Sắc mặt An Quốc trưởng công chúa sắc cực kì kém, thấy Úc Xá tới thì vẫn cứ như chưa thấy hắn, mí mắt cũng không thèm nâng lên chút nào.

Úc Xá ngồi xuống, sai người đổi trà.

Không đợi An Quốc trưởng công chúa nổi giận chất vấn, Úc Xá liền lên tiếng trước: "Công chúa cũng nhận được ý chỉ?"

An Quốc trưởng công chúa bình tĩnh lại, sau một lúc lâu mới "Ừ" một tiếng.

Úc Xá không nhanh không chậm hỏi: "Hoàng Thượng vẫn chưa đổi họ cho ta, công chúa thấy thế nào?"

An Quốc trưởng công chúa vẫn còn nghẹn tức trong bụng, ngữ khí lạnh băng, "Nào có nhanh như vậy?"

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Nhưng lần trước công chúa đã nói với ta là sức khỏe Hoàng Thượng không tốt lắm mà."

An Quốc trưởng công chúa sửng sốt.

"Hoàng Thượng có chút tự phụ." Úc Xá nhẹ giọng nói, "Hắn muốn ta và Tuyên Quỳnh khống chế lẫn nhau để bảo toàn đoạn năm tháng an bình cuối cùng của mình, ta có thể chờ, nhưng Tuyên Quỳnh thì sao? Hắn tha cho ta sao?"

An Quốc trưởng công chúa nhíu mày, "Hoàng huynh đã nhận hồi ngươi, hơn nữa hắn rõ ràng là thiên vị ngươi hơn, ngươi còn chưa an tâm?"

"Một ngày ta không đạt báu vật, một ngày ta không thể an tâm." ánh mắt Úc Xá mịt mờ, "Ta muốn châm lửa thêm lần nữa."

An Quốc trưởng công chúa không kịp vấn tội hắn, nàng bất an nói, "Ngươi muốn làm gì?"

"Thỉnh công chúa thay ta làm một chuyện." Úc Xá nhẹ nhàng nói, "Thay ta vạch trần thân thế của ta."

"Ngươi điên rồi?!" An Quốc trưởng công chúa đứng dậy, nàng hoảng loạn đảo mắt ra nhìn bên ngoài, nhỏ giọng, "Ngươi điên rồi? Chuyện sinh mẫu của ngươi……có thể để người khác biết sao?!"

Úc Xá bình tĩnh nói: "Sao lại không? Hoàng Thượng đã nhận hồi ta, vô luận sinh mẫu của ta là ai, hoàng đế vẫn là sinh phụ của ta, chuyện này không thể làm lung lay thân phận ta. Ta nên kế vị thì có thể kế vị."

Thứ duy nhất bị hủy hoại, cùng lắm chỉ là thanh danh của hoàng đế, tiểu Chung phi, và cả mình thôi.

Úc Xá căn bản không quan tâm chuyện đó.

An Quốc trưởng công chúa khó tin nổi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?"

"Thay Úc vương tạo áp lực cho Hoàng Thượng." Úc Xá nói, "Hôm qua vừa xảy ra chuyện, Úc vương trở tay không kịp, không thể hiểu nổi vì sao chậu nước bẩn này lại đổ lên người Tuyên Quỳnh, tất nhiên sẽ hoảng loạn. Hắn sẽ không tiếp tục động tay chân, nhưng nếu để một ngày qua đi thì hắn có thể đã nghĩ ra biện pháp ứng đối, phải hành động kịp thời."

Úc Xá lắc đầu: "Ta chờ không được, hắn không làm, thì ta thay hắn làm."

An Quốc trưởng công chúa nổi nóng, cười lạnh: "Ngươi thay hắn làm sao? Ngươi đây là đang thay ta phân rõ giới hạn với hắn!"

Úc Xá bật cười: "Công chúa, trước kia ta đã nói với người là dù người có tùy cơ quay đầu tương trợ cho Tuyên Quỳnh, ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ ngăn người. Nhưng không phải chính người nói là muốn một lòng tương trợ ta sao?"

An Quốc trưởng công chúa nghẹn lời.

An Quốc trưởng công chúa ngồi trở lại ghế, sau một lúc lâu nói: "Ngươi……muốn ta làm gì?"

"Ta tin công chúa có thân thủ riêng của mình trong Úc vương phủ, truyền lời cho bọn họ." Úc Xá nói, "Ra ngoài truyền tin đồn, ta là do tiểu Chung phi sinh ra."

An Quốc trưởng công chúa chần chờ một hồi lâu, cuối cùng quăng bể chén trà, bỗng nhiên đứng lên, không nói lời nào mà đi mất

Phùng quản gia kinh hồn táng đảm từ ngoài đi vào phòng, khom người nhặt chén trà, nhỏ giọng nói: "Công chúa đây là đáp ứng hay là không đáp ứng?"

Úc Xá cười nhạo: "Tất nhiên là đáp ứng rồi."

Phùng quản gia vẫn không yên tâm, "Thế tử…… chuyện quan trọng như vậy lại giao cho trưởng công chúa làm, có thể yên tâm sao?"

Úc Xá nhẹ nhàng nói: "Không sao."

Dù sao lúc này, An Quốc trưởng công chúa cũng chỉ là con mồi mà thôi.

Thân thế của mình sẽ từ lão thái giám tâm phúc của Úc Phi trong cung, Thang Khâm nói ra.

Giữ hai lão già đó lâu như vậy, rốt cuộc cũng có tác dụng.

Úc Xá nhéo nhéo ấn đường, nghĩ lại kế hoạch của mình một lần nữa. Hắn vừa mới phát bệnh nên không quá an tâm về bản thân, đang chuẩn bị bàn bạc với Chung Uyển, muốn nhờ y chu toàn một vài chuyện cho mình.

Nhưng mà……

Úc Xá hỏi: "Tuyên Từ Tâm còn trong viện của y sao?"

Phùng quản gia căng thẳng gật đầu.

Úc Xá có chút đuối lý, lại ngồi xuống, chờ tin tốt từ Tuyên Từ Tâm.

Trong viện của Chung Uyển.

Chung Uyển ngồi ở trên giường, nhìn Tuyên Từ Tâm nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trợn mắt há mồm.

"Tuy các ngươi đều là nam tử…… Thôi không nói chuyện này, muội vẫn luôn không hiểu lắm mấy chuyện tình tình ái ái, nhưng nếu muốn ở một chỗ thì phải hòa thuận với nhau."

Tuyên Từ Tâm tận tình khuyên bảo, "Cãi nhau một chút thôi mà huynh liền quăng bể đồ vật, quăng xong còn chạy trốn, lại chạy suốt một buổi tối?"

Chung Uyển mờ mịt: "Ta quăng bể cái gì?"

Tuyên Từ Tâm đem tượng đất nhỏ đưa cho Chung Uyển, khó hiểu nói, "Bình thường huynh đối tốt với chúng ta như vậy, chưa từng nổi giận dù chỉ một chút, vậy sao không trích ra một ít ôn nhu đó cho hắn? Hai người không phải là thanh mai trúc mã sao?"

Chung Uyển như bị nghẹn ở cổ họng, "Con mẹ hắn……Hắn nói cái gì với muội?!"

"Huynh còn mắng hắn? Không phải hắn nói muội nghe, huynh không cần đổ oan cho hắn." Tuyên Từ Tâm bất mãn nhìn Chung Uyển, "Muội ở trong phủ chúng ta nghe người khác nói là ngày thường huynh vì hắn mà cáu gắt làm đủ thứ chuyện, khóc sướt mướt, còn lấy mấy việc vụn vặt ra làm cớ gọi hắn về, mấy lời đó là giả sao?"

Chung Uyển nghẹn tới ngực đau, gật đầu: "Ừ, ta nhận."

"Vậy huynh còn oan ức gì." Tuyên Từ Tâm nói, "Huynh biết thế tử có bao nhiêu đáng thương không, hắn cẩn thận chăm huynh từng chút."

Chung Uyển gian nan nói: "Xin lỗi……"

"Đừng nói với muội câu đó, nói với thế tử đi." Tuyên Từ Tâm thở dài, "Trước kia muội nghe nói Úc tiểu vương gia tính tình không tốt, làm muội ngày ngày kinh hồn táng đảm, cho rằng huynh bị hắn tra tấn, trăm triệu không thể ngờ…."

Tuyên Từ Tâm lắc đầu, "Nghe nói hôm nay hắn chỉ muốn nhìn vết thương của huynh thôi mà huynh lập tức nổi nóng với hắn? Sao huynh lại xấu tính tới như vậy? Hắn muốn nhìn vết thương không phải là vì lo cho huynh sao?"

Chung Uyển bị chọc tức tới nỗi cắn gối đầu.

Cái tên Úc Tử Hựu này……đúng là kẻ điên đáng đánh!

Hắn cho rằng bảo Từ Tâm tới khuyên giải mình không tức giận nữa thì mình sẽ lập tức hết giận sao?

Hắn có biết cách dỗ người khác không? Hắn thật sự không phải là đang phái Từ Tâm tới đổ thêm dầu vào lửa đó chứ?!

Tuyên Từ Tâm cực kì có trách nhiệm của một người được gửi gắm, nói: "Huynh nói cho muội một lời chắc chắn, huynh sẽ để hắn nhìn, được không?"

Lỗ tai Chung Uyển đỏ ửng, y cắn gối đầu, tiếng răng kẽo kẹt vang lên, "……Được rồi."

76. Chương 76

Editor: Miri

Tại lương đình bên ngoài viện phủ của Chung Uyển, Úc Xá ngồi ở trên băng đá, cố chấp nhìn chằm chằm cửa viện chờ Tuyên Từ Tâm ra, chờ Tuyên Từ Tâm nói với hắn là Chung Uyển không trách hắn.

Vậy là hắn có thể lại đi gặp Chung Uyển rồi.

Úc Xá cực kì tin rằng Chung Uyển sau khi được người nhà khuyên giải, sẽ không lôi chuyện cũ ra trách hắn nữa.

Tuy rằng hắn trước nay chưa từng thử qua cách này.

Phùng quản gia khoác áo choàng cho Úc Xá, lo lắng sốt ruột: "Thế tử……sao lão nô cảm thấy Chung thiếu gia có thể sẽ càng tức giận hơn."

"Không thể nào." Úc Xá vẫn nhìn chằm chằm cửa viện, vô thức nói, "Sao ngươi lại nghĩ như vậy?"

Phùng quản gia không còn lời nào để nói, cái này còn phải hỏi sao?

Phùng quản gia tận lực khiến cho giọng mình êm dịu một chút: "Thế tử, tuy khi nãy ngài không nói dối, nhưng ai cũng sẽ nghe ra ý của ngài là Chung thiếu gia vô cớ gây loạn rồi cáu gắt với ngài, làm sao mà Chung thiếu gia…… không giận cho được?"

"Chứ ta nên nói gì?" giọng điệu Úc Xá bình thản, môi khẽ nhúc nhích, như là đang nói cho chính mình nghe, "Ta nói với nha đầu kia là ta tự mình phát điên, hiểu lầm là ta giày vò Chung Uyển tới mức máu chảy thành sông, sau đó lại lợi dụng lúc Chung Uyển châm cứu không thể động đậy, cưỡng ép y phải cho ta thoa dược vào cái chỗ ta đoán là y bị thương kia?"

Phùng quản gia sặc một ngụm khí.

Thanh âm Úc Xá càng ngày càng nhỏ xíu, "Nếu ta nói như vậy, ngươi đoán nha đầu kia có khi nào sẽ cảm thấy Chung Uyển ở bên này sống một ngày như ở một năm, sau đó khuyên Chung Uyển dọn về Kiềm An vương phủ cũ?"

Phùng quản gia nghĩ lại, giật mình nhận ra, quả thật rất có khả năng này.

"Ta cũng có muốn như vậy đâu, nhưng ta đã đắc tội Quy Viễn rồi, nếu không mượn sức nha đầu này, lại để cho bọn họ gặp mặt, hai bên tính toán, càng nói càng giận, giận rồi lại cùng nhau chạy mất, thì ta biết làm sao?" Úc Xá nhìn mầm lá xanh mọc đầy trên cây, lắc đầu, "Chung Uyển rất coi trọng nàng, ta mới cùng nàng hàn huyên vài câu thôi cũng đã nhìn ra được, nàng cũng rất quan tâm tới Chung Uyển, cho nên ta không thể mạo hiểm……"

"Nàng rất có thể là tới thăm dò ta……Đúng thế, nàng chính là tới để khảo giáo ta, nàng muốn xem ta và Chung Uyển có thật sự hòa thuận hay không." Úc Xá nhìn xa xăm, dáng vẻ đầy phòng bị, "Bọn họ là người một nhà, ta nhất định phải biểu hiện thực tốt…… thì nàng mới không khuyên Chung Uyển bỏ rơi ta. Chờ nàng đi rồi, Chung Uyển chắc chắn sẽ không trách ta nữa."

Úc Xá nhìn về phía Phùng quản gia: "Mỗi ngày ta đều phải nói dối, nói có lệ với đủ loại người, vì sao không thể lừa nàng?"

Nghe Úc Xá nói hợp tình hợp lý, không ai có thể giữ vững lòng mình trong thời gian hơn một nén nhang.

Phùng quản gia nhất thời không phản ứng kịp, thiếu chút nữa đã bị Úc Xá thuyết phục.

Nhưng lão mơ hồ cảm thấy bộ dáng thao thao bất tuyệt này của Úc Xá có điểm không đúng lắm, Phùng quản gia nghi hoặc nhìn kỹ lại sắc mặt Úc Xá, thở dài, lại phát bệnh rồi thế tử ơi.

Vậy thì không cần phải giải thích nữa, Phùng quản gia nói: "Thế tử nói gì cũng đúng."

Úc Xá gật gật đầu, "Hiện tại cứ chờ nha đầu kia ra là được…… Ta đoán Chung Uyển sẽ tha thứ thân thế của ta, ta đoán y sẽ tha thứ cho ta đã đắc tội y, sau này dù y lại cãi nhau với ta, ta cũng có thể đi thỉnh Tuyên Từ Tâm hỗ trợ."

Phùng quản gia thầm nghĩ, ta đoán Chung thiếu gia sẽ mặc kệ bệnh tình mà đuổi đánh ngươi một trận. Tất nhiên lão không dám nói ra, chỉ có thể chờ cùng Úc Xá.

Hai người đợi hồi lâu, sau gần nửa canh giờ, Tuyên Từ Tâm rốt cuộc cũng đi ra.

Mắt Úc Xá sáng lên, nhỏ giọng thúc giục: "Đi……tiễn nàng ra cửa cẩn thận vào."

Phùng quản gia đi, Úc Xá tự mình sửa sang lại y phục, vào viện của Chung Uyển.

Trong phòng ngủ, Chung Uyển dựa vào đầu giường, tay vân vê tượng đất.

Bị Úc Xá chọc tức tới mức mắt đầy sao xẹt, nhưng Chung Uyển vẫn cực kì nâng niu tượng đất này, sợ lại đụng vào làm hỏng mất, khiến tâm ý Úc Xá bị tổn thương.

Chung Uyển nghe được động tĩnh ở bên ngoài, y vén mành trướng lên, thấy Úc Xá đang đứng ở cửa phòng ngủ.

Hàm răng Chung Uyển bắt đầu ngứa, y không biết phía sau Úc Xá có người hay không, không muốn làm hắn mất mặt ngay trước mặt người ngoài, nghiến răng nói, "Ngươi……vào đây trước đã."

Úc Xá không vào.

Úc Xá chần chờ, nói: "Ngươi nói đi, ta nghe được."

Chung Uyển bực mình, Úc Tử Hựu đây là sợ mình nhảy dựng lên cắn hắn sao?!

Chung Uyển tức tối, nhỏ giọng chất vấn: "Ngươi giả vờ đáng thương với Từ Tâm làm gì?!"

Úc Xá hơi hơi nhíu mày, nhìn kỹ sắc mặt Chung Uyển một chút: "Sao ngươi vẫn còn giận?"

Chung Uyển thất thanh: "Thế tử! Vậy bây giờ ta nên vui vẻ sao?"

Úc Xá khó lý giải nổi nhìn Chung Uyển: "Không phải ngươi nói, cãi nhau……nếu có trưởng bối tới khuyên, thì sẽ không có việc gì sao?"

Chung Uyển ngốc lăng, mình nói cái này khi nào?

Chung Uyển cứng họng: "Từ khi nào Từ Tâm lại thành trưởng bối của ta? Nàng còn mới vừa hỏi ta là sau này có thể gọi ta là ca ca hay không……Nếu nói như vậy thì ta là trưởng bối của nàng mới đúng."

Úc Xá lại bắt được trọng điểm một lần nữa, do dự hỏi: "Nhất định phải là trưởng bối mới được sao?"

Trước kia, mỗi lần Chung Uyển muốn dỗ dành Úc Xá thì miệng đều nói ra đầy lời mê sảng, y căn bản không nhớ rõ mình có nói qua chuyện trưởng bối khuyên giải, không hiểu gì nên hỏi: "Cái gì trưởng bối?"

Úc Xá không nói gì.

Úc Xá nhìn chằm chằm vào Chung Uyển, như là đang giãy giụa phân vân.

Úc Xá nắm chặt khung cửa, sau mấy lần dao động, gian nan nói: "Vậy để ta đến……thỉnh Hoàng Thượng hoặc trưởng công chúa, hoặc là Úc vương tới khuyên ngươi?"

Trong lòng Úc Xá tràn đầy cự tuyệt, nhưng vẫn là nói: "Người nào ta cũng không muốn nói chuyện, nhưng nếu ngươi muốn……thì ta có thể nghĩ cách."

Chung Uyển khó có thể tưởng tượng được viễn cảnh Sùng An Đế hoặc là An Quốc trưởng công chúa giống như Từ Tâm vừa rồi đi khuyên mình, dọa y tới mức túa một thân mồ hôi, "Thế tử, ngươi tha cho ta đi."

Úc Xá cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn nhẹ giọng nói: "Vậy ngươi không trách ta nữa?"

Chung Uyển nhẫn nhục, trịnh trọng lắc đầu, không dám làm loạn nữa.

Úc Xá hơi thả lỏng một chút, đi vào phòng ngủ, ngồi ở đầu giường Chung Uyển.

Úc Xá lấy tượng đất trong tay Chung Uyển ra cắm ở trên bồn cây bên cạnh.

Úc Xá nhìn nhìn dải lụa trắng quấn trên đầu Chung Uyển, trầm giọng nói: "Bị thương chỗ này?"

Chung Uyển cười nhạt, "Là ta tự mình không cẩn thận, dập đầu."

Úc Xá cứ như không nghe được Chung Uyển nói gì, lại hỏi, "Ngươi dập đầu với ai?"

Chung Uyển ngừng một chút, đột nhiên nhanh trí, cười, "Ta hiểu ngươi hiểu lầm cái gì rồi, ngươi cho rằng ngươi đã……"

Úc Xá ngồi sát vào y thêm một chút, hắn giơ tay, cẩn thận giải khai dải lụa trắng trên đầu Chung Uyển.

"Đừng đừng." Chung Uyển trốn đi, "Thật sự không có việc gì……"

Úc Xá mắt điếc tai ngơ, giống như lúc dán tượng đất mà trân trọng cẩn thận, chậm rãi giải khai dải lụa trên đầu Chung Uyển.

Cái trán trắng nõn của Chung Uyển, bây giờ lại huyết nhục mơ hồ.

Hồi nãy Chung Uyển nằm bò không cẩn thận, lại cọ chảy ra máu, khiến cho dược thoa khi nãy bị trôi đi một chút.

Úc Xá ném lụa trắng sang một bên, đứng dậy đi lấy dược, đổi dược lần nữa cho Chung Uyển.

Chung Uyển ỷ trên gối đầu nhìn Úc Xá, nhẹ giọng nói: "Ta đi dập đầu với thân sinh phụ mẫu của ta, cũng

không biết nên nói cái gì, nên muốn dập đầu nhiều một chút, mong họ……”

Úc Xá thay dược cho Chung Uyển xong, cầm lụa trắng sạch sẽ quấn kín vết thương cho Chung Uyển, khàn khàn nói, “Mong họ đừng trách ta.”

Chung Uyển khẽ cười.

Úc Xá nói: “Quy Viễn…… Ta sẽ cố gắng chuộc tội.”

Chung Uyển suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: “Tương lai nếu ngươi đăng cơ thì trùng tu lại mộ phần nhà ta đi. Nhiều năm không ai quét dọn xử lý, hôm qua ta tới viếng thì thấy không ít mồ đều đã sụp, xung quanh toàn là cỏ hoang.”

Úc Xá gật đầu: “Không cần chờ tới lúc đăng cơ, ngày mai ta sai người đi tu.”

Chung Uyển chần chờ: “Không được, ngươi đột nhiên đi tu sửa mộ phần tổ tiên Chung gia, có khi nào sẽ khiến người khác nghĩ nhiều không?”

Úc Xá nói: “Lấy danh nghĩa của ngươi đi sửa.”

Chung Uyển suy nghĩ một chút, cảm thấy ý kiến này cũng ổn, từ từ nói: “Tương lai, phong cho Tuyên Du làm Quận Vương đi, cũng đừng lại để hắn đi về Kiềm An, nói thật……Ta một chút cũng không muốn về lại cái nơi quỷ quái ấy nữa, có thể là vì từ nhỏ đã lớn lên ở bên này, tình nguyện chịu cóng chịu lạnh, vẫn là cảm thấy bên này tốt hơn. Còn Từ Tâm……”

Chung Uyển lại nói: “Cũng phong cho nàng làm Quận Chúa đi, cấp cho riêng nàng một phủ đệ, tương lai tự nàng chọn hôn sự cho mình.”

Úc Xá yên lặng nghe, không nói lời nào.

Chung Uyển nghĩ không ra cái gì nữa, Úc Xá thay y chu toàn: “Người của Chung gia, có thể tìm được ai đều tìm mang về, có thể cho ai tước vị đều cho hết, nếu thật sự không thể cấp tước thì ban thưởng vàng bạc.”

Chung Uyển cười: “Hào phóng như vậy? Còn phải cho tước vị? Cho tước vị gì?”

Úc Xá nói: “Thừa Ân Công.”

Chung Uyển nhíu mày, “Ngươi đây là sợ người khác không biết sinh mẫu của ngươi là ai sao?”

Phong hào này từ trước tới nay đều là cấp cho người bên ngoại gia, nếu Úc Xá cấp cho Chung gia loại phong hào này, tất nhiên sẽ khiến người khác nghi ky……

"Nghi kỵ ta sủng ngươi tới mức nào." Úc Xá nhẹ nhàng thở dài, "Thế tử phi, ngươi lại nghĩ cái gì? Nhà ngươi còn không phải là ngoại gia của ta sao."

Chung Uyển ngẩn ra, giọng nói không được tự nhiên, "Đừng làm loạn."

Úc Xá không nói gì.

"Về chuyện sinh mẫu của ta…"

Úc Xá đem kế hoạch của mình nói cho Chung Uyển.

Chung Uyển suy xét một lát, "Muốn phú quý phải liều lĩnh*, không tệ. Nhưng Tử Hựu, có một chuyện ta luôn lo lắng……"

**Phú quý hiểm trung cầu là câu gốc.*

Úc Xá nói: "Ngươi nói."

Chung Uyển hoang mang nhìn Úc Xá, "Sao ta cứ cảm giác ngươi hành sự vẫn là có chút quá kích động? Mọi việc đều có vạn nhất, vạn nhất Úc vương cũng không muốn sống nữa, muốn cùng ngươi cá chết lưới rách, muốn vạch trần chuyện sinh mẫu của ngươi cho cả thiên hạ đều biết, hoặc là hắn còn có hậu chiêu, có thể khiến xuất thân của ngươi trở nên mơ hồ, làm người khác cảm thấy ngươi có khả năng là nhi tử của tiểu Chung phi cùng người khác……Lúc đó ngươi biết làm thế nào?"

Úc Xá cúi đầu cười.

Chung Uyển bất đắc dĩ: "Hỏi ngươi đó, ngươi không nghĩ tới chuyện này?"

"Nghĩ tới." Úc Xá nhẹ nhàng nói, "Còn không phải là vì ta không biết xấu hổ với ai sao? Trước khi ngươi hồi kinh….ta nguyên bản là muốn oanh oanh liệt liệt náo loạn một phen trước khi chết."

Úc Xá nói: "Yên tâm, chỉ là ý niệm trước kia."

"Ta hiện tại chỉ cần khiến cho Tuyên Quỳnh không còn khả năng kế vị nữa, những thứ khác đều không quan trọng." Úc Xá hỏi một đằng trả lời một nẻo, "Chỉ cần giải quyết Tuyên Quỳnh là ổn."

Chung Uyển vẫn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, nhưng không đợi y ngẫm lại, Úc Xá tiếp tục nói một câu xuyên tâm, khiến y không khỏi đau xót, "Tóm lại, những chuyện trước kia ta không muốn làm, chuyện ta cảm thấy ghê tởm, bây giờ đều đã có thể làm, chỉ cần có thể bảo trụ ngươi."

Chung Uyển buồn bã. Úc Xá vẫn luôn chán ghét xuất thân của mình. Trước kia, ngay cả cái thế tử chi vị này hắn còn muốn vứt bỏ, hiện giờ lại vì mạng sống mà thỏa hiệp nhiều như vậy, thật sự là không dễ dàng.

Úc Xá nói: "Nếu ngươi cũng cảm thấy ổn thỏa, ta liền sai người đi phân phó Thang Khâm."

"Thang Khâm……" Chung Uyển vừa muốn dặn dò Úc Xá phải cẩn thận cái lão thái giám phản bội mê hoặc lòng người kia thì trong lòng đột nhiên sáng ngời, cười, "Ngươi coi vậy mà lại vật tẫn kỳ dụng*."

**Vật tẫn kỳ dụng: Tận dụng triệt để.*

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Không phải Thang Minh bọn họ vốn dĩ là muốn vạch trần chuyện xấu hổ của người xưa, muốn tạo phản sao? Ta đang ép lão chỗ nào, rõ ràng là đang trợ lực cho lão."

Úc Xá lưu lại hai huynh đệ này đến hôm nay, chính là vì một bước này.

Úc Xá nói: "Nếu đầu óc của lão quá đần độn, một hai phải cùng ta giằng co, vậy thì đêm nay ta liền chặt đầu Thang Minh đưa cho lão. Ta không để bụng, dù sao hai người bọn họ đối với ta chỉ có tác dụng này, không cần thì lập tức làm thịt. Ta nghĩ lão thái giám cũng tự mình rõ ràng."

Chung Uyển gật đầu: "Được."

Nói xong chính sự, Chung Uyển ngó Úc Xá một cái, "Hôm nay, ngươi thấy hết rồi sao?"

Thân mình Úc Xá lập tức cứng đờ.

Úc Xá rũ mi nói, "Không phải bảo là không tức giận sao?"

"Vốn dĩ cũng không giận……" Chung Uyển nói xong, lỗ tai cũng đỏ lên. Y hơi cong một chân của mình lên, đầu gối cọ vào cánh tay của Úc Xá, "Tử Hựu, buổi sáng ngươi đùa giỡn ta như vậy…..khiến ta hơi ngứa ngáy."

77. Chương 77

Editor: Miri

Sống lưng Úc Xá cứng đờ, hắn giơ tay ấn lại đùi Chung Uyển, không cho y lại lộn xộn.

Chung Uyển ngả ngớn nói: "Ngươi sờ chân ta làm gì?"

Úc Xá cuống quýt dời tay đi, ngón tay thon dài bấu chặt vào mép giường, đầu ngón tay trở nên trắng bệch.

Không phải là hắn không muốn thân cận với Chung Uyển.

Trước kia hắn không vượt một bước qua Lôi Trì là vì muốn lưu cho Chung Uyển một con đường sống, tương lai dù hắn có nổi điên hoặc chết đi, Chung Uyển đều còn lựa chọn khác.

Sau này hắn vẫn không chịu tùy tiện thân cận, một là vì quân tử cốt khí lưu lại thuở thiếu thời ngăn cản hắn. Hắn vẫn cảm thấy giữa hai người chưa thật sự có danh phận gì, nếu mặc kệ lễ nghi thì không đúng lắm.

Cái thứ hai chính là thân thể ốm đau của Chung Uyển không thể chịu đựng được chút giày vò nào. Hai người vất vả lắm mới sống được tới hôm nay, tự nhiên lại vì.....cái chuyện kia mà chết, thế thì cũng quá oan uổng.

Cố tình Chung Uyển lại không hiểu, không biết lấy đại cục làm trọng!

Chung Uyển nghiêng đầu nhìn Úc Xá, thấp giọng cười một cái. Y kỳ thật cũng không muốn làm gì, chỉ là muốn đùa giỡn Úc Xá, thuận miệng trêu chọc một câu.

Bị thân thế làm cho thương tâm, tuy Úc Xá lần này trời xui đất khiến, cực nhọc vất vả vượt qua được nỗi đau, nhưng nghĩ lại, Chung Uyển vẫn còn cảm thấy đau lòng.

Y đau cho Úc Xá.

Chuyện đã qua, căn bản không thể vãn hồi.

Tầng tầng lớp lớp chọc nhân tâm.

Thời điểm Úc Xá phát bệnh, thất hồn lạc phách ngồi dưới đất, bộ dáng cẩn thận nhấm nuốt lá trà, đến bây giờ vẫn còn ám ảnh trong lòng Chung Uyển.

Người này cư nhiên cho rằng mình bỏ đi, không trở lại.

Nếu mình thật sự không trở lại, Tử Hựu phải biết làm sao?

Chỉ có chút đỉnh lá trà đó, hắn có thể ăn được bao lâu?

Trong lòng Úc Xá giãy giụa hết mấy lần, nhìn Chung Uyển, nhíu mày, "Lại suy nghĩ cái gì?!"

Chung Uyển nói: "Nhớ tới chuyện trước kia."

Úc Xá ngẩn ra một lát, tựa hồ cũng nhớ tới chuyện trước kia, hắn trầm mặc hồi lâu, nói: "Quy Viễn, có chuyện, ta vẫn luôn muốn hỏi nhưng lại không dám……"

Chung Uyển bật cười: "Ngươi còn có chuyện không dám? Chuyện gì?"

Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển, trong mắt cơ hồ mang theo vài phần do dự, "Từ khi nào trong lòng ngươi có ta?"

Chung Uyển thầm nghĩ, này có cái gì không dám hỏi.

Chung Uyển kỳ thật không thích nhắc mấy việc này, trước kia khi Thang Minh dùng một câu xé rách tâm sự của y, y cơ hồ còn có chút thẹn quá hóa giận.

Nhưng hôm nay y muốn an ủi Úc Xá.

"Lúc mới đầu……bản thân ta cũng ngây thơ mờ mịt. Lúc ấy tuổi quá nhỏ, cũng không rõ cảm giác của mình." Chung Uyển chịu đựng thẹn thùng đang dâng lên, nói thật, "Nghiêm túc xét lại, thì ước chừng là……lúc mới gặp ngươi."

Chung Uyển lại dùng đầu gối đụng Úc Xá một chút, hơi xấu hổ nói: "So với ngươi thì ta động tâm sớm hơn nhiều, ngươi cao hứng không?"

Trên mặt Úc Xá lại không chút nào vui sướng.

"Cho nên, bảy năm trước khi người vừa tới phủ của ta." Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển, trong mắt mang theo vài phần không đành lòng, "Thì đã khuynh tâm với ta sao?"

Chung Uyển ngây người một lát, "Đúng vậy."

Bảy năm trước, đủ loại chuyện phát sinh tại phủ viện này như ngựa phi lướt qua trong đầu Úc Xá. Hắn gắt gao nắm chặt mép giường, ngón tay như muốn chôn vào trong.

Sớm chiều ở chung trước kia, tuy rằng quãng thời gian đó nhìn chung đều là nhẹ nhàng vui vẻ, nhưng nếu tất cả xảy ra khi "Chung Uyển ngày đó đã sớm khuynh tâm với hắn" thì dù nghe rất ngọt ngào, cũng lại không khỏi cay đắng.

Úc Xá vẫn luôn không dám xác thực chuyện này với Chung Uyển, chính là vì sợ cái này.

Hắn không dám nhớ lại.

Hắn không dám nhớ lại hình ảnh thiếu niên Chung Uyển đã sớm khuynh tâm với mình, dùng giọng điệu cứ như đang đùa giỡn nói, "Ngươi biết không? Độ tuổi cường tráng của nam nhân, kỳ thật chỉ có mấy năm thôi."

Mình không để ý tới y, nhưng y vẫn tiếp tục nói, "Thời gian như bóng câu qua khe cửa, ngươi không biết quý trọng hiện tại thì khoảng hai năm nữa thôi, giá trị của ta cũng sẽ không còn cao như vậy nữa."

Mình vẫn mặc kệ y, y lại nói, "Ngươi biết không? Không có thứ gì sẽ đứng yên tại chỗ chờ ngươi đâu."

Nguyên bản mình lúc ấy cho rằng y đang cố ý chọc giận mình, ai ngờ trong lời nói của người này ẩn giấu hai tầng nghĩa, lại cố tình dùng giọng điệu không đứng đắn nhất để nói ra.

Từng đoạn quá khứ tích tụ, đều thành mũi kiếm xuyên thấu nhân tâm.

Úc Xá đè chân Chung Uyển lại, thấp giọng hỏi: "Lúc ấy ngươi hỏi ta là có muốn làm thế với ngươi không….có phải lúc đó, trong lòng ngươi cũng có chút chờ mong?"

Chung Uyển sửng sốt, hiểu được, bắt đầu hối hận không nên nhắc tới cái này, cười: "Thóc mục vừng thối thôi mà……"

Úc Xá lại càng muốn nhắc đến hồi ức đã qua lâu, rất lâu trước kia.

Chung Uyển thở dài, Úc Xá cái gì cũng tốt, chỉ là tâm không đủ rộng lượng.

Mấy chuyện nhỏ nhặt đã qua tám năm trước, sao cứ nhất định phải làm rõ.

"Được rồi, là tại ngươi một hai phải nghe đấy." Chung Uyển không thành thật dùng chân đụng Úc Xá, "Lúc ấy ta đã sớm khuynh tâm với ngươi, khi biết ngươi mua ta, tuy ngoài mặt giả vờ ngoan cường, nhưng trong lòng ta lại ẩn ẩn có chút vui sướng, cảm thấy ông trời cũng không tới nỗi bạc đãi ta. Lúc ta xui xẻo nhất lại cư nhiên đưa ta đến tay ngươi."

Dằn vặt trong mắt Úc Xá càng lúc càng sâu.

Chung Uyển tiếp tục nói, “Ban đầu ngươi kiêng kị ta nên không tới biệt viện bên này, ta còn có chút tiếc nuối. Lúc ấy mỗi ngày ta đều trốn ra ngoài, còn nghĩ chưa từng được thấy ngươi một lần đã đi thì có chút đáng tiếc.”

“Sau đó Phùng quản gia bị ta quấy phá tới chịu không nổi, thỉnh ngươi tới, lòng ta kỳ thật lại có chút cao hứng.”

“Lại sau đó, mỗi lần hỏi ngươi có phải là muốn đè ta hay không, trong lòng ta kỳ thật cũng có chút chờ mong.” Chung Uyển nói xong, mặt hơi hơi đỏ, y ngồi dậy cầm tay Úc Xá, “Chờ mong ngươi bị chọc tới phát điên, thật sự làm gì đó với ta.”

Úc Xá có chút không được tự nhiên, Chung Uyển cùng Úc Xá đan mười ngón tay vào nhau, không thành thật dùng ngón tay cào vào lòng bàn tay của hắn, “Ngươi biết lúc ngươi hơn mười tuổi, tuấn tú tới mức nào không? Làm ta mê mẩn đến phát điên.”

Chung Uyển để cằm lên đầu gối của mình, miên man bất định, “Đặc biệt còn nghĩ đến cảnh ngươi trở nên điên cuồng, xé rách xiêm y của ta, trói ta vào cái giường này, ngày ngày không cho ta xuống giường, làm ta chỉ biết khóc lóc cầu ngươi, thấy ngươi liền sợ tới mức run rẩy.”

Chung Uyển đoán mò một chút, biết mình bắt đầu hơi rung động, nhịn không được thủ thỉ, “Nhưng ngươi thiệt thòi lớn rồi, ta lúc mười sáu tuổi, rất mềm đó.”

Úc Xá nghe không nổi nữa. Mình đang thương tâm biết bao nhiêu, vậy mà người này lại chỉ biết phá rối mình!

Úc Xá liếc Chung Uyển một cái, nhịn không được nói, “Không cần tiếc nuối, Quy Viễn. Bây giờ ngươi cũng rất mềm.”

Chung Uyển cứng ngắc cả người.

Úc Xá hình như nghĩ đến cái gì, bất mãn nói, “Còn có, cái gì kêu ta lúc hơn mười tuổi thì tuấn tú tới mức nào, bây giờ thì sao?!”

Chung Uyển cắn môi, mặt dày thì thầm vào tai Úc Xá, “Lúc mới hồi kinh, sau khi ngươi bắt ta tới phủ của ngươi, nhìn bộ dáng hiện tại của ngươi, ta trở về mơ thấy xuân mộng rất nhiều lần……Sau đó, mỗi lần ngươi lạnh lùng với ta, eo ta đều mềm nhũn, muốn ngươi trách phạt ta, ở nơi vắng người đùa giỡn ta…”

Úc Xá nghe không nổi nữa, giơ tay bịt kín miệng Chung Uyển.

Chung Uyển đã động tình, nhịn không được mà liếm lòng bàn tay Úc Xá một chút.

Đầu ngón tay Úc Xá run lên.

Muốn rút tay lại, nhưng không bỏ ra được.

Mặt Chung Uyển càng lúc càng đỏ, y muốn lấy lòng Úc Xá, liếm vào khe hở ngón tay của hắn.

Giọng Úc Xá trở nên khản đặc: "Bị sốt sao?"

"Không có." Chung Uyển nói chuyện chỉ còn lại khí âm, "Tử Hựu, đừng nói là ngươi không nhận ra ta đang bị làm sao, ngươi……đừng để mặc ta nữa, được không?"

Chung Uyển khẽ nâng cằm nhìn Úc Xá, trong mắt mang màn nước mờ mịt, ngữ điệu đều mềm nhũn.

Úc Xá nhắm mắt lại, dựa vào duy nhất một chút thanh minh còn lại trong lòng nói: "Ta phải, ta phải hỏi trước, hỏi……"

Chung Uyển nhíu mày: "Hỏi cái gì? Hỏi ai? Thân sinh phụ mẫu của ta sao?"

Chung Uyển lập tức thề thốt nói: "Phụ mẫu ta đều đồng ý! Thật sự, khi ta dập đầu với họ thì cả hai đều đảm bảo cho ta rồi. Họ nói được thôi, làm gì cũng được, còn nói nếu ngươi lại không làm gì ta thì buổi tối bọn họ sẽ lập tức dẫn theo thái mỗ mỗ thái nãi nãi*, cùng nhau tới tìm ngươi……"

**Thái mỗ mỗ, thái nãi nãi: Bà ngoại, bà nội.*

Úc Xá: "……"

Úc Xá cố sức nói xong lời muốn nói: "Ta muốn đi hỏi thái y trước."

Chung Uyển hỏng mất, "Thái y khẳng định là không thể làm!"

Úc Xá nói: "Vậy thì không được!"

Chung Uyển giận tới mức sọ não đều đau, mình vứt hết mặt mũi đi câu dẫn hắn hết nửa ngày, vậy mà người này cư nhiên còn ngoan cố!

Chung Uyển lại ngã nằm xuống giường, y vừa cảm thấy có chút buồn cười lại vừa cảm thấy bất lực, lúng túng nói, "Vậy……tạm thời quên chuyện này đi."

Chung Uyển kéo chăn đắp luôn qua đầu, vẫn cảm thấy có chút không cam lòng, nhỏ giọng nói, "Nhưng ngươi hứa với ta, chờ ta hết bệnh rồi, rửa mặt chải đầu sạch sẽ, thì ngươi nhất định phải……Ối!"

Trong chăn, Chung Uyển lập tức trợn to con ngươi.

Tay Úc Xá đang đặt ở……

Cách một tầng chăn bông, Chung Uyển nghe được Úc Xá đang nhẫn nhịn nói bên tai y: "Tạm thời……như vậy."

Đầu lưỡi Chung Uyển líu lại, "Vậy, ta đây cũng cho ngươi……"

"Không." Úc Xá cự tuyệt

"Ta chỉ muốn làm cho ngươi."

Chân Chung Uyển theo bản năng muốn khép lại, nhưng ngay sau đó đã bị Úc Xá bẻ ra.

Úc Xá ở bên tai y thì thầm: "Ta không muốn trói ngươi, chính ngươi tự mở ra……"

Hai chân Chung Uyển phát run, hơi hơi tách ra một chút.

Ngoài chăn, Úc Xá nhìn hai chân dài trắng thuần của Chung Uyển, không biết lại đang nghĩ tới cái gì, cứ như bị mê hoặc mà trong giọng nói mang theo một chút ý vị uy hiếp: "Còn chưa đủ, ngươi không muốn sao?"

Chung Uyển cắn răng, "Ngươi……ngươi lại không thật sự làm ta……"

"Nhưng ta muốn nhìn." ánh mắt Úc Xá u ám, thấp giọng nói, "Quy Viễn, nghe lời……Tách ra rộng nhất cho ta xem."

Chung Uyển từ mặt đến cổ đều hồng thấu, y nhắm mắt lại, làm theo.

Úc Xá dùng một tay an ủi Chung Uyển, một tay khác lại xốc chăn lên, cúi người hôn Chung Uyển một cái.

……

Sau một nén nhang, Úc Xá đắp chăn lại cho Chung Uyển, "Toàn là mồ hôi, đừng cởi vội."

Chung Uyển bị Úc Xá làm cho mặt đỏ tai hồng, vốn dĩ cũng không có tinh thần đứng lên. Y nhớ lại chuyện vừa rồi, vẫn cảm thấy có chút mất mặt, nhất quyết nhắm mắt giả bộ ngủ.

Chung Uyển nửa ngủ nửa tỉnh, cảm thấy trong phòng vẫn luôn có tiếng nước. Y nguyên bản cho rằng Úc Xá là đang rửa tay, nhưng tiếng nước tí tách tí tách vẫn chưa ngừng lại, y ngẩng đầu lấp ló nhìn một chút……

Úc Xá đang đứng trước chậu nước giặt sạch tiết khố cho y.

"Đừng!" mặt Chung Uyển đỏ lên, "Ngươi đừng động vào! Ngươi……"

Úc Xá mắt điếc tai ngơ, ngựa quen đường cũ đem tiết khố giặt sạch sẽ xong rồi đặt sang một bên, bình tĩnh nói, "Ta không tẩy, ngươi định giữ lại cho ai xem?"

Chung Uyển nghẹn lời.

Úc Xá nhìn Chung Uyển, rốt cuộc vẫn không yên tâm, muốn đi hỏi thái y một chút, hắn sợ Chung Uyển e lệ không cho, lừa Chung Uyển nói: "Ta còn có chút chính sự phải làm, ngươi ngủ trước, đợi trời tối……chờ mồ hôi khô rồi thì đi tắm rửa."

Chung Uyển hiện giờ cũng rất hối hận, thành thật đáp ứng ngay.

Nhìn theo bóng dáng Úc Xá đi ra ngoài, Chung Uyển ngoan ngoãn nằm, nhịn không được nhắm mắt nhớ lại chuyện mới vừa xảy ra.

Không đợi y nhớ lại thì song cửa sổ phòng ngủ vang lên.

Chung Uyển lập tức mở mắt ra, đứng dậy phủ thêm trung y vừa cởi, chờ y cài nút trung y xong rồi, Lâm Tư mới nhẹ tay nhẹ chân vào trong.

Ở phía dưới Chung Uyển vẫn chưa mặc cái gì, y sợ Lâm Tư nhận ra, ho một cái: "Bệnh……không đứng dậy được, ngươi ngồi đi."

Lâm Tư ngồi ở cuối giường Chung Uyển, khoa tay múa chân: Hôm nay để tiểu thư tới đây, ban đầu muốn thay tiểu thư tới xem chủ nhân thế nào, thuận tiện nói chút chuyện quan trọng, không ngờ Úc tiểu vương gia lại để tiểu thư vào, vậy nên tới trễ, bây giờ mới gặp được.

Chung Uyển gật gật đầu, đang muốn bảo Lâm Tư nói chính sự trước, đột nhiên sửng sốt.

Chung Uyển cứng đờ nói, "Đừng nói là ngươi vẫn luôn ở đây, không rời đi đấy?"

Lâm Tư đoan chính gật gật đầu, khoa tay múa chân: Gia tướng chỗ này quá lợi hại, từ bên ngoài trà trộn vào rất khó, ta sợ phiền toái, nên dứt khoát không đi.

"Ngươi vừa rồi……" Chung Uyển cười gượng, "Ở gần đây sao?"

Lâm Tư như cũ, gật đầu.

Lòng Chung Uyển vẫn mang một chút hy vọng, thanh âm càng ngày càng nhỏ xíu, "Ngươi……không nghe thấy cái gì đúng không?"

Chung Uyển cảm thấy giọng mình cũng không lớn, cúi đầu tự an ủi, "Không nghe thấy, nhất định không nghe thấy."

Nhưng Lâm Tư không chịu tự nhiên vô cớ bị người khác nghi ngờ nhĩ lực, hắn xuất thân nhà võ, kiêng kị nhất cái này. Hắn nghe vậy thì tích cực dùng thủ ngữ: Một chữ cũng không sót, nghe hết toàn bộ.

Chung Uyển: "……"

Lâm Tư ngay thẳng hỏi: Chủ nhân, ta nhớ rất rõ sinh thần của ngươi, rõ ràng là ngươi lớn hơn Úc tiểu vương gia một tuổi, sao vừa rồi lại gọi hắn là ca ca? Còn gọi rất nhiều lần? Còn gọi một lần hảo ca ca.

Chung Uyển: "……"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Là vì cầu xin hắn buông ngươi ra sao? Hay là ta nhớ lầm cái gì? Hay là……

"Lâm người câm." Chung Uyển cố gắng giữ bình tĩnh, "Câm miệng."

78. Chương 78

Editor: Miri

Lâm Tư vẫn luôn nhịn cười cho tới khi đi vào, sau khi chứng minh nhĩ lực của mình thì lập tức ngừng khoa tay múa chân.

Chung Uyển giả vờ mạnh mẽ, không thèm để ý, "Muốn nói gì với ta?"

Lâm Tư thu liễm ý cười, nghiêm mặt nói: Chủ nhân, hai ngày trước bên Tông Nhân Phủ đã chọn ngày đưa Tuyên Thụy về Kiềm An.

Chuyện Tuyên Thụy cơ bản đã kết thúc, Sùng An Đế chỉ đoạt tước vị của hắn, nhưng phủ đệ và phong ấp ở Kiềm An vẫn chưa thu hồi, hiện giờ đã sóng yên biển lặng, quả thật là nên đưa hắn về Kiềm An.

Chung Uyển nói: "Rồi sao?"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Tấu chương còn chưa kịp đưa đến nội các, đã bị Úc vương gia phái người cản lại.

Chung Uyển nhíu mày, "Từ khi nào Úc vương lại quản chuyện Tuyên Thụy?"

Lâm Tư khoa tay múa chân: Vậy nên mới kỳ quái, mấy ngày nay ta vẫn luôn hầu hạ tiểu thư và tiểu thiếu gia, tiểu thư nghe lời chủ nhân ngươi, khi nào gặp chuyện đều sẽ thương nghị với ta. Bên Tông Nhân Phủ cũng có cử người tới phủ ta, truyền tin tới lui, tiểu thư cũng không tránh mặt ta. Nghe ý tứ của bọn họ mấy hôm trước, rõ ràng là muốn lập tức đưa Tuyên Thụy đi, nhưng tự nhiên hai ngày trước lại đột nhiên đổi ý, nói Nam Cương đường xa, cần phải chuẩn bị lâu hơn.

Chung Uyển không cần nghĩ cũng biết đây chỉ là cớ thoái thác.

Lâm Tư dùng thủ ngữ: Ta cảm thấy không đúng nên đi thám thính nhiều lần, mới biết được là Úc vương báo với người khác, xong rồi mượn tay người ngoài cản lại, ta không hiểu lắm, nên mới vội vã tới nói cho chủ nhân.

Chung Uyển dựa trên đầu giường, nhíu mày, "Úc vương lưu lại Tuyên Thụy để làm gì……"

Lâm Tư suy đoán: Chuyện của ngươi và Úc tiểu vương gia sự, Úc vương chắc chắn biết, có khi nào là muốn lưu Tuyên Thụy lại ở kinh thành, chọc tức Úc tiểu vương gia?

"Không phải." Chung Uyển lắc đầu, "Chỉ vì chuyện nhỏ này mà hoảng loạn thì cũng quá ngu xuẩn, chẳng lẽ hắn muốn khi lâm vào thế cá chết lưới rách thì lấy mạng Tuyên Thụy ra để áp chế Úc Xá? Không……Cũng không đúng."

Chung Uyển bật cười: "Đừng nói là áp chế, bản thân Úc Xá còn muốn lấy mạng Tuyên Thụy nữa là."

Chung Uyển hỏi Lâm Tư nói: "Bàn tay Úc vương có thể dài bao nhiêu? Nếu có vạn nhất, hắn có thể đoạt người từ Tông Nhân Phủ sao?"

Lâm Tư không dám khẳng định, khoa tay múa chân: Để ta đi tra xét.

"Ta cũng sẽ bảo Úc Xá đi tra một chút." Chung Uyển thấp giọng nói, "Ta đoán là Úc vương ước chừng sẽ không làm được."

Lâm Tư nhìn Chung Uyển, Chung Uyển nói: "Nếu hắn thật sự có thể sai khiến Tông Nhân Phủ, cần gì phải phái người đi cản, từ đầu đến cuối cứ để cho Tông Nhân Phủ đưa Tuyên Thụy hồi Kiềm An là được rồi, không phải sao? Dù gì hoàng đế cũng không còn để ý tới cọc án tử này nữa."

Chung Uyển thấp giọng nói: "Cứ như hắn nhất thời nảy lòng tham vậy."

Lâm Tư gật đầu, khoa tay múa chân: Đúng vậy, ấn theo thời gian thì hẳn là lúc tin đồn hoàng đế quyết định muốn nhận hồi Úc tiểu vương gia được truyền ra.

Chung Uyển lẩm bẩm, "Nếu Tông Nhân Phủ đưa Tuyên Thụy đi, tất nhiên Úc Xá sẽ phái người của mình đi áp giải. Có thể Úc Xá còn không an tâm để cho Tuyên Thụy về Kiềm An, muốn lưu người trông coi, miễn cho việc phản kinh việc tái diễn, nói cách khác……Sau khi Tuyên Thụy ra khỏi Tông Nhân Phủ thì sẽ bị Úc Xá khống chế trong tay."

"Úc vương làm vậy để tránh chuyện này ư? Tại sao?"

"Vì sao Tuyên Thụy lại đột nhiên trở nên quan trọng?"

Lâm Tư cũng không hiểu rõ mấu chốt này.

Chung Uyển trầm ngâm một lát, nói: "Ngươi đi đi, việc này giao cho ta, ngươi cứ để ý Từ Tâm và Tuyên Du là được."

Lâm Tư gật đầu đứng dậy, Chung Uyển lại nói, "Còn nữa."

Lâm Tư vội nghiêm túc nghe.

Chung Uyển thở dài: "Ngươi dành thời gian đi gặp Tuyên Cảnh đi."

Lâm Tư cúi đầu, một lát sau khoa tay múa chân nói: Thừa lúc hắn ngủ, ta có đi gặp hắn vài lần.

"Ngủ rồi thì còn ích lợi cái rắm gì." Chung Uyển nói, "Lần trước hắn nói với ta là không còn trách ngươi nữa, đừng làm uổng phí thời gian, làm rõ mọi chuyện với hắn sớm một chút."

Con ngươi Lâm Tư khẽ động, gật gật đầu rồi đi mất.

Lâm Tư vừa đi, Chung Uyển đã lấy xiêm y sạch sẽ ra mặc vào cho chỉnh tề, sai người thỉnh Úc Xá tới.

Úc Xá bên kia còn chưa kịp tìm thái y đã bị Chung Uyển rống lên thúc giục trở về, Úc Xá ra lệnh cho tôi tớ truyền tin lui xuống, mặt đầy bất đắc dĩ mà nói thầm, "Ngươi thế nào mà lại không thể rời khỏi ta nửa khắc như vậy?"

Chung Uyển nghẹn lời, lỗ tai đỏ lên, thiếu chút nữa đã quên muốn nói cái gì.

"Có, có chính sự cần nói với ngươi." Chung Uyển thuật lại đầy đủ lời Lâm Tư vừa nói khi nãy với Úc Xá, lại nói, "Ngươi cứ đi tra xét đi, lòng ta cũng có suy đoán rồi nhưng không quá đảm bảo, không dám nói với ngươi."

Úc Xá im lặng một lát, cười: "Này có cái gì không dám nói, ta cũng đoán được."

Úc Xá ngồi xuống, híp mắt, "Mấy ngày nay Úc vương không tốt lắm, triều cục không xong, hoàng đế lại liên tiếp đề bạt ta. Tâm hắn bất an, thỏ khôn có ba hang, bắt đầu tự tìm đường lui cho mình."

Chung Uyển nhẹ giọng nói: "Hắn muốn biến Tuyên Thụy thành đường lui cuối cùng cho mình."

"Tuyên Cảnh và Úc vương phủ trở mặt nhiều năm, trông cậy vào không được." Úc Xá nhẹ giọng nói, "Nếu sau này ta nuốt luôn Tuyên Quỳnh, thì ở khắc cuối cùng hắn còn có thể đi một nước cờ hiểm, giết ta và cả Tuyên Cảnh, sau đó……"

Chung Uyển nói: "Nâng đỡ Tuyên Thụy lên làm con rối."

Úc Xá cười nhạo: "Kỳ quái, mệnh của Tuyên Thụy sao lại tốt đến thế? Có nhiều người như vậy muốn nâng đỡ hắn."

Úc Xá nhìn Chung Uyển, sắc mặt khó coi, "Còn có người liều chết che chở hắn nhiều năm liền."

Chung Uyển nghe ra được một chút vị dấm, bật cười, "Đang nói chính sự."

"Tuyên Thụy lại là trưởng tử vô dụng của Ninh vương, có lợi thế về huyết mạch. Ngoài trừ hoàng tử thì hắn là người tôn quý nhất, lại còn có tính tình dễ lừa gạt như vậy." Chung Uyển cũng tự thừa nhận, "Xác thật là con rối tốt trời ban."

Úc Xá trầm mặc một lát, nói, "Ta có biện pháp."

Chung Uyển ngước mắt, Úc Xá đứng dậy, "Ngươi không cần phải xen vào, ngày mai ta vào cung sẽ có cách."

Chung Uyển cứng họng: “Gấp như thế để làm gì? Ngươi có biện pháp nào? Không, không thương lượng với ta sao?”

Úc Xá nhìn Chung Uyển, “Tuyên Thụy bị Úc vương theo dõi, ngươi thật sự không sốt ruột sao?”

Chung Uyển âm thầm nói, vị dấm càng ngày càng nặng rồi.

Chung Uyển giơ tay cầm cổ tay Úc Xá, nhỏ giọng nói, “Cũng có chút sốt ruột, nhưng ta lo lắng cho ngươi hơn.”

Sắc mặt Úc Xá lập tức đẹp hơn rất nhiều.

Úc Xá nói hết trù tính của mình cho Chung Uyển, y líu lưỡi, “Ngươi……”

“Cách đơn giản nhất đôi khi lại hữu hiệu nhất. Nếu địch ở trong tối còn ta ở ngoài sáng, thì ta cứ việc lợi dụng điều này mà làm.” Úc Xá giơ tay sờ soạng trán Chung Uyển một chút, “Còn chưa hết sốt, nằm trở về đi. Ngày mai ta sẽ đi thượng triều, trở về liền kể lại cho ngươi.”

Chung Uyển vô pháp, thành thành thật thật nằm lại trên giường.

Hôm sau, Sùng An Đế không lâm triều, nhưng Úc Xá lại xuất hiện đúng giờ ở nội các.

Đây là lần đầu tiên Úc Xá lộ diện sau khi Sùng An Đế hạ ý chỉ nhận hồi hắn.

Nhóm các lão cũng không biết nên xưng hô với Úc Xá như thế nào, hai mặt nhìn nhau, đều có chút khó xử. Sắc mặt Úc Xá lại vẫn như thường, đạm nhiên nói: “Chư quân hết thảy cứ làm như bình thường là được.”

Mọi người như trút được gánh nặng, hành lễ lung tung, người người vẫn vội vã như cũ.

Úc Xá nhìn công văn trong chốc lát, đi tới trước án thư của tôn các lão.

Tôn các lão vội vàng muốn đứng dậy, nhưng Úc Xá khiêm kính đè nhẹ lên tay của tôn các lão, nhỏ giọng nói, “Tôn các lão không cần đứng dậy, là ta có việc muốn làm phiền ngài.”

Mấy năm nay Úc Xá hành sự quái đản, thanh danh vô cùng xấu.

Khi người trong nội các cột nhiên biết được vị này muốn vào nội các học chính sự, trong lòng ai cũng vừa ngầm khẳng định hắn là tư sinh tử của Sùng An Đế như lời đồn, vừa kêu khổ không ngừng.

Sợ Úc Xá sẽ ăn Hàn Thực Tán nổi điên tại đây, sợ Úc Xá đột nhiên đòi chết đòi sống, sợ chỉ cần không đáp ứng hắn một cái thôi thì tất cả mọi người đều phải cùng nhau đi bán muối.

Ngoài dự đoán, trừ việc Úc Xá sẽ ngẫu nhiên đến trễ về sớm, hắn cũng chưa làm chuyện gì khác người.

Úc Xá an an tĩnh tĩnh, nếu không để ý thì chắc chắn sẽ không phát hiện trong nội có nhiều thêm một vị thần tử.

Công văn qua tay hắn, dù có là loại nào cũng đều được hắn cho lời phê độc đáo, đánh trúng chỗ yếu hại.

Tuy không thể nói là hắn vô cùng lợi hại, nhưng so sánh với Tuyên Cảnh, người cái gì cũng xem không hiểu; so sánh với Tuyên Quỳnh, kẻ đầu óc rối loạn không biết cách chỉ huy, thì hắn lập tức trở nên quá nổi bật.

Đã qua nhiều ngày thấy hắn tới đây, mấy các lão cũng thay đổi suy nghĩ về Úc Xá.

Tỷ như nếu là hai vị hoàng tử kia, họ chắc chắn sẽ không dùng loại thái độ và ngữ khí này để nói chuyện với thần tử nội các.

Tôn các lão không ý thức được mình đã thay tâm, thấy Úc Xá khiêm tốn tìm hắn, cũng vội thấp giọng nói: "Không biết…… Không biết thế tử có gì muốn phân phó?"

Úc Xá do dự, tựa hồ như có chút không tiện mở miệng.

Tôn các lão vội nói: "Thế tử cứ nói, đừng ngại."

Úc Xá lắc đầu cười: "Là chuyện nội tử của ta, không muốn làm phiền đại nhân."

Tôn các lão nhất thời không phản ứng kịp, không biết "Nội tử" này là ai, nhưng lời đã nói ra miệng, "Thế tử cứ phân phó."

Úc Xá cắn môi một chút, thấp giọng nói, "Nội tử xuất thân từ Ninh vương phủ, hẳn đại nhân cũng biết y."

Tôn các lão suýt nữa sặc khí, sắc mặt đại biến, cười gượng nói, "Là Quy Viễn à…… Lúc y còn niên thiếu, ta đã gặp qua y."

Úc Xá gật đầu: "Đại nhân tất nhiên cũng biết án tử của nguyên Kiềm An vương đúng không?"

Tôn các lão gật đầu, "Án tử kia không phải do thế tử xử lý sao?"

"Đúng thế, nhưng nguyên Kiềm An vương là tông thân, không thể xử lý bởi Đại Lý Tự, sau khi kết án thì bị giam lỏng ở Tông Nhân Phủ." Úc Xá sầu lo nói, "Án tử đã kết, nhưng lâu như vậy rồi, hắn vẫn còn ở trong Tông Nhân Phủ."

Tôn các lão bất mãn nói: "Hẳn là do Tông Nhân Phủ chậm chạp."

"Cũng không thể nói là vậy, không tính là rất chậm, nhưng……" giọng Úc Xá càng lúc càng nhỏ, "Quy Viễn lo lắng cho hắn, không buồn ăn uống, ta ngày ngày nhìn, trong lòng cũng sốt ruột."

Tôn các lão tận lực ngó lơ hương vị ái muội nồng đậm trong giọng Úc Xá, miễn cưỡng cảm thán, "Nghĩa tử này của Ninh vương thật đúng là không phí công nuôi dưỡng."

Úc Xá nói: "Hiện giờ thân phận của ta rất xấu hổ, lời nói không có trọng lượng với Tông Nhân Phủ, muốn thỉnh tôn đại nhân hỗ trợ viết một tập công văn, giục Tông Nhân Phủ theo quy tắc mà xử lý, như vậy có tiện cho ngài không?"

Tôn các lão cười nói: "Này có gì là khó?"

Vốn dĩ trong lòng tôn các lão vẫn còn vài phần cảnh giác, sợ Úc Xá muốn mượn sức mình, sợ Úc Xá có đại sự khó khăn gì sai khiến mình, trăm triệu không nghĩ tới, lần đầu tiên Úc Xá mở miệng với mình, lại là vì Chung Uyển, lại còn là việc vụn vặt như vậy.

Thuận nước đẩy thuyền ban cho một cái nhân tình, sao lại không làm?

Tôn các lão thấp giọng nói: "Nếu thế tử sốt ruột, kỳ thật còn có một biện pháp đơn giản hơn, không cần nhờ tới Tông Nhân Phủ, trực tiếp làm."

Úc Xá nói: "Còn thỉnh tôn đại nhân chỉ điểm."

"Không dám." Tôn các lão nhẹ giọng nói, "Chuyện này không lớn, không cần phải khổ cực qua nha môn làm chi, cũng không cần phải thúc giục Tông Nhân Phủ. Bây giờ chỉ cần viết một phong tấu chương, thuyết minh việc quan trọng, sau đó……"

Tôn các lão ngụ ý để cho Úc Xá nhìn hai chồng tấu chương cao cả thước ở bên cạnh, "Đặt vào chồng tấu chương hôm nay, lát nữa lập tức có thể đưa đến ngự tiền. Nếu Hoàng Thượng nhìn, tất nhiên sẽ lập tức chấp thuận, trực tiếp đưa tới Tông Nhân Phủ……Sự tình không lớn, nếu Hoàng Thượng không thấy thì buổi tối nó sẽ quay về chỗ chúng ta. Chúng ta đóng ấn lên, theo lệ mà đưa đến Tông Nhân Phủ. Tông Nhân Phủ tất nhiên sẽ lại lập tức xuống tay đưa nguyên Kiềm An vương đi, không chậm trễ nữa."

Úc Xá gật đầu, "Đa tạ đại nhân nhắc nhở."

"Không dám không dám, chuyện không có gì đáng nói, để ta lập tức viết một tấu chương cho thế tử." Tôn các lão vui vẻ bán ân tính cho Úc Xá, "Sau khi thế tử xem xong, cảm thấy không muốn sửa chỗ nào thì nửa canh giờ sau là có thể đưa đến ngự tiền."

Khóe miệng Úc Xá khóe hơi hơi cong lên, "Vất vả đại nhân rồi."

Úc Xá trở lại án thư của mình, lẳng lặng chờ, tới buổi tối, toàn bộ tấu chương Sùng An Đế xem qua đều được đưa trở về, phong tấu chương của tôn các lão kia quả nhiên không được đụng tới.

Bây giờ Sùng An Đế không còn sức khỏe, tấu chương từ nội các đưa đi đều được phân loại kĩ càng. Hoàng đế chỉ xem mấy tấu chương quan trọng nhất, còn mấy cái dư lại không đau không ngứa, ngã cũng chẳng sao thì trực tiếp đưa trở về giao cho nội các xử lý.

Tôn các lão cố ý giúp Úc Xá, phong tấu chương kia của lão tất nhiên là đặt ở chồng không quan trọng.

Sau khi tấu chương được lựa ra, tôn các lão phê bình, ra lệnh Tông Nhân Phủ tức khắc hộ tống Tuyên Thụy hồi Kiềm An, Úc Xá tự mình hạ ấn.

Địch ở trong tối, ta ngoài sáng, chỉ cần lợi dụng chính chuyện này là được.

Thánh chỉ đã hạ, Úc vương tất nhiên ngăn không được.

Sau khi hồi phủ buổi tối, Úc Xá không vội đi tìm Chung Uyển mà kêu gia tướng tâm phúc của mình tới trước, lại sai người đi thỉnh thái y tới.

Đây là người mà Úc Xá đã sớm quyết định cho gã hộ tống Tuyên Thụy hồi Kiềm An, không đợi gia tướng nói chuyện, Úc Xá nhàn nhạt nói: "Miễn lệnh, ngươi không cần đi theo."

Tâm phúc ngẩn ra, "Không phải thế tử nói là muốn chúng ta canh chừng nguyên Kiềm An vương cho kĩ, miễn cho hắn lại bị kẻ xấu mê hoặc, tự nhiên phá ngang đại sự sao?"

Úc Xá bất ngờ thay đổi mệnh lệnh làm cho tâm phúc kinh hãi, thật sự không hiểu gì

Úc Xá phí bao nhiêu sức đoạt Tuyên Thụy lại từ tay Tông Nhân Phủ, vậy mà lại không nhìn chằm chằm hắn.

Thế không phải là dã tràng se cát sao?!

"Không cần, ta có an bài khác." ánh mắt Úc Xá u ám, "Các ngươi đi, ngược lại còn hỏng việc."

Tâm phúc còn muốn nói nữa, nhưng Úc Xá nói: “Tất nhiên vẫn phải đi cùng hắn, các ngươi đưa hắn ra khỏi thành, chờ hắn ra khỏi thành rồi thì lập tức trở về, không cần quản chuyện sau đó.”

Tâm phúc cứng họng: “Vậy có khác gì không đi cùng ạ?”

Phùng quản gia mang theo thái y tới, Úc Xá xua xua tay, “Ta tự hiểu chuyện mình làm, ta còn có việc, ngươi đi trước đi.”

Tâm phúc đầy một bụng tâm sự lui xuống.

Thái y không dám nhìn nhiều, chờ gia tướng tâm phúc đi xa rồi mới tiến lên nói: “Thế tử.”

“Hồi nãy quá gấp gáp, không kịp hỏi thái y.” Úc Xá nhẹ nhàng gõ gõ mặt bàn, đem chuyện xảy ra trong phòng với Chung Uyển hôm qua, giấu đi chi tiết cùng quá trình, kể lại mơ hồ với thái y.

Úc Xá nói rất mơ hồ, nhưng thái y thông thấu, chuyện gì mà chưa từng nghe qua? Lão không cần Úc Xá nhiều lời đã lập tức gật đầu hiểu rõ.

Úc Xá cực kì nhỏ tiếng hỏi: “Không được sao?”

“Này……” Thái y suy nghĩ một chút, nghiêm cẩn nói, “Thân mình Chung thiếu gia quả thật không tốt, nhưng y đang tuổi lớn, không thể nào lại không mang thất tình lục dục. Chuyện này vốn là nhân chi thường tình, nếu chỉ làm một lần giống thế tử nói thì cứ làm một lần là được, sẽ không gây trở ngại cho y.”

Sầu lo ở ấn đường Úc Xá vẫn không giảm, sau một lúc lâu mới thấp giọng nói: “Sợ là y không chịu chỉ làm một lần.”

Thái y sửng sốt, ngẩng đầu Phùng quản gia bên cạnh, “Ý thế tử là……”

Khi nói chuyện, tiểu nha đầu hay hầu hạ Chung Uyển nhẹ nhàng vào phòng, nói Chung Uyển thỉnh Úc Xá qua.

Úc Xá xua xua tay đuổi tiểu nha đầu đi, vẻ mặt như bị một cục phiền toái lớn làm cho bối rối, nhìn thái y nói, “Ngươi xem, bây giờ y còn không thể xa ta được một khắc, ngươi cảm thấy y có thể hiểu được hai chữ ”tiết chế” sao?”

Hôm qua rõ ràng Chung Uyển còn sốt, Úc Xá càng nghĩ càng hối hận, hối hận hôm qua không nên chơi xấu khi dễ y, không nên giày vò y như vậy. Hắn bực bội trong lòng mà không có chỗ phát tiết, chỉ có thể làm phiền thái y, nhíu mày chất vấn, “Rốt cuộc ngươi có biết y dính ta nhiều tới mức nào không?”

Mặt thái y đờ ra, ở trong lòng la hét chói tai, vì sao ta phải biết?!

Phùng quản gia còn đứng ở sau lưng Úc Xá, thấy thế vội hoà giải, "Thế tử không cần phải gấp gáp, có biện pháp! Thái y nhất định có biện pháp."

Thái y thì lại thầm nghĩ trong lòng, chuyện phòng the nhà các ngươi thì ta có thể có biện pháp gì?! Thái y nhẫn nhục phụ trọng, sau khi trầm tư suy nghĩ thì nói: "Thế tử, bằng không cứ như vầy……ta có thể cho Chung thiếu gia uống một chút thanh tâm dược."

Úc Xá nhíu mày, "Lại uống dược?"

Úc Xá nhớ rất rõ ràng, chính miệng thái y này đã nói là sâu bên trong thân thể Chung Uyển không tốt, phải ăn ít dược, nghỉ ngơi nhiều.

"Không không, cứ như uống trà bình thường là được." Thái y nói với Phùng quản gia, "Lấy một chút tang diệp, bạch cúc hoa, trần bì, dùng nước sôi nấu lên rồi cho vào một chút mật ong, làm như nước trà cho người bệnh uống là được."

Đều là dược liệu ôn hòa dùng để giải nhiệt, Phùng quản gia cảm thấy cái này tin được, nói với Úc Xá, "Hẳn là có thể dùng được."

Úc Xá lại cảm thấy cách này cũng không có gì cao minh, "Chỉ là trà giải nhiệt không mặn không nhạt tầm thường mà thôi."

Thái y bất lực nói: "Hoặc có thể lại châm cứu thêm cho y một chút….."

"Thôi, cho thêm dược liệu thì cũng chỉ có thể chữa thân mình cho y." Úc Xá không vui không buồn, buông một câu hờ hững phủ bỏ sạch sẽ tâm huyết thái y, "Ngươi, chữa không được cái tâm muốn dính lấy ta thời thời khắc khắc của y."

Thái y: "……"

79. Chương 79

Editor: Miri

Úc Xá từ bé đã lớn lên ở trong cung, khi ngẫu nhiên mắc bệnh nhẹ thì tất nhiên sẽ được trông chừng bởi các thái y giỏi nhất chuyên bắt mạch cho các hoàng tử công chúa trong cung.

Lúc hắn đã là thiếu niên trưởng thành, ở trong cung đi lại bất tiện nên dọn ra cung, luân phiên lưu lại hai bên Úc vương phủ và An Quốc công chúa phủ, mỗi khi có bệnh tật đều là do thái y tâm phúc của An Quốc trưởng công chúa chữa trị.

Sau đó, Úc Xá cùng Úc vương cùng An Quốc trưởng công chúa ân đoạn nghĩa tuyệt, hàng năm đều sống đơn độc ở biệt viện bên này, ai hắn cũng không tin, thái y chữa trị cũng đổi thành mấy người xuất thân trong sạch do hắn tự đề bạt lên trước kia, vị thái y này cũng chính là một trong số đó.

Trước khi đặc biệt được Úc Xá trọng dụng, thái y này cũng hầu hạ qua không ít vương công quý tộc, mấy bệnh khó nói trong phòng, thật ra hắn cũng từng trị qua rồi.

Thái y không nhanh không chậm nói: "Kỳ thật cũng có, nhưng phần lớn đều là nam tử trung niên, tinh lực hữu hạn, đáp ứng không nổi người trong phòng luôn quấn quýt si mê mình, chỉ có thể bảo thái y sắc cho mình chút dược tráng kiện thân thể, nhưng thế tử ngược lại muốn trị người trong phòng, xác thật là có chút….."

Lời này Phùng quản gia cực kì không thích, "Nói bừa cái gì đấy? Thế tử đáp ứng không được?! Đây chỉ là vì thế tử trước giờ chưa từng làm chuyện này thôi!"

Úc Xá trừng mắt nhìn Phùng quản gia, chuyện này có cái gì để khoe khoang? Không chê mất mặt sao?!

Thái y hoảng sợ, trước nay chưa từng làm sao!?

Úc Xá nháy mắt liền mất hứng thú nói chuyện, đứng dậy hậm hực nói, "Ta đi xem Chung Uyển, các ngươi……đi chuẩn bị cái thứ trà kia đi, có một chút còn hơn không."

Hai người nhìn bóng hình Úc Xá đi vào nội viện, thái y cẩn thận dè dặt, nhỏ giọng hỏi: "Thật sự chưa từng làm?"

Phùng quản gia vẫn kín miệng như bưng, lắc lắc đầu.

Trong viện Chung Uyển, Úc Xá cùng Chung Uyển dùng vãn thiện.

Chung Uyển đã giảm sốt, vãn thiện cũng toàn là món y ưa thích, bị Úc Xá thúc giục, y ăn không ít đồ ngon.

Sau khi ăn xong, Chung Uyển sờ sờ bụng, không muốn đi nằm sớm như vậy nên muốn cùng Úc Xá nói chuyện Tuyên Thụy. Bên ngoài, Phùng quản gia bưng một bình trà tiến vào, nói là cố ý chuẩn bị cho Chung Uyển.

Chung Uyển cười: “Không được, mới vừa ăn hơi nhiều, uống không nổi nữa.”

Phùng quản gia gian nan nhìn Úc Xá, hắn ra hiệu bằng mắt, Phùng quản gia liền buông bình trà xuống rồi đi mất. Úc Xá rót một chén trà nhỏ đưa cho y, thấp giọng nói, “Cứ uống một ít đi.”

Chung Uyển cúi đầu nếm nếm, “Có vị ngọt……là gì vậy? Còn nói là cố ý chuẩn bị cho ta, để trị gì sao?”

Trị tâm ma dâm tà đáng sợ trong lòng ngươi.

Úc Xá không nói ra miệng, qua loa, “Cứ uống đi, tóm lại là tốt cho ngươi.”

Chung Uyển đành phải thành thành thật thật uống vào, hỏi, “Chuyện hôm nay thuận lợi sao?”

Úc Xá giấu đi chuyện mình lấy Chung Uyển ra làm cớ phó thác tôn các lão, còn lại đều kể hết cho y.

“Vậy là được rồi.” Chung Uyển yên lòng, “Nếu không có gì bất trắc, thì có lẽ ngày mai Tông Nhân Phủ phải đưa Tuyên Thụy đi ngay lập tức, đúng không?”

Úc Xá gật đầu.

Chung Uyển do dự: “Lúc trước Lâm Tư có nói qua, muốn tự mình đưa Tuyên Thụy hồi Kiềm An, nhưng……”

“Nhưng hành trình dài tới vài tháng, ta còn muốn lưu hắn lại trong kinh, thuyết phục hắn giải quyết chuyện của hắn và Tuyên Cảnh.” Chung Uyển cười với Úc Xá, “Có thể phiền thế tử phái nhiều người một chút, thay hắn đi một chuyến này hay không?”

Lời này chọc trúng tâm sự của Úc Xá, hắn bất động thanh sắc gật đầu, “Được.”

Màn đêm buông xuống, ở thư phòng Úc vương phủ, đèn đuốc vẫn sáng trưng.

“Bàn tay Tử Hựu cũng quá dài……”

Úc vương Úc Mộ Thành cúi đầu nhìn sổ sách do thuộc hạ sao chép, cau mày, “Ta bất quá mới chỉ ngăn cản một chút, hắn lại lập tức bảo nội các viết tấu chương.”

Phụ tá của Úc Mộ Thành thì thầm: “Ngài muốn cùng với Tông Nhân Phủ bên kia ngẫm lại biện pháp khác không?”

"Vô dụng." Úc Mộ Thành lắc đầu, "Tuy không có châu phê, nhưng tấu chương kia đã qua tay Ngự Tiền, lại do nội các đưa đi, không khác gì thánh chỉ cả……Muộn rồi."

Úc Mộ Thành ném sổ sách lên trên án thư, thở dài, "Hoàng Thượng nể trọng nội các là vì thần tử nội đều là thân tín của Hoàng Thượng. Tứ điện hạ và Ngũ điện hạ lúc trước cũng vào nội các học chính sự, Tứ điện hạ học nửa năm, Ngũ điện hạ học tới hai năm. Hai năm ròng rã cũng chưa có thể kết giao với mấy các thần đó, vậy mà Tử Hựu đi chỉ mới vào hơn một tháng, tôn các lão đã ân cần nghe theo phân phó của hắn."

Úc Mộ Thành thở dài một tiếng, thì thào, "Đây thật sự là thiên mệnh như lời đồn sao?"

Một phụ tá khác vội nói: "Nào có cái gì gọi là thiên mệnh, bất quá tất cả đều là trùng hợp mà thôi! Ngày đó Ngũ điện hạ nhập các nghe và quyết định chính sự, thân thể Hoàng Thượng khoẻ mạnh, việc triều chính ngài đều giữ chặt trong tay, nhóm các lão nào dám kết giao với hoàng tử, phạm vào kiêng kị của Hoàng Thượng? Nhưng hôm nay…… Ai cũng đều tự tìm cho mình một đường lui cả."

Úc Mộ Thành bật cười, "Đúng thế, ta đây không phải cũng đang tìm đường lui sao?"

Một phụ tá khác còn muốn nói nữa, nhưng bên ngoài lại có một người tiến vào, quỳ xuống thấp giọng nói: "Vương gia, biệt viện bên kia có động tĩnh."

Úc Mộ Thành nói: "Nói đi."

Mật thám trầm giọng nói: "Thế tử chúng ta lén phân phó gia tướng, nói là không cần hộ tống nguyên Kiềm An vương hồi đất phong nữa, chỉ cần đưa người ra khỏi thành là được."

Mọi người nhìn lẫn nhau.

Đàn tinh cực lự* không đoạt được, lúc không ôm hy vọng thì lại đột nhiên vào tay.

**Đàn tinh cực lự: Suy nghĩ kĩ càng, toan tính.*

Đây là đạo lý gì?

Úc Mộ Thành sai người lui xuống, đầu óc mơ hồ nhìn về phía các phụ tá.

Một phụ tá nhẹ giọng nói: "Vương gia, tiểu nhân có suy nghĩ này, thế tử ra mặt liệu lý chuyện này…… Có thể nào chỉ là thể hiện ngoài mặt thôi không?"

Một người bên cạnh hỏi: "Thể hiện cho ai xem?"

"Nghĩa tử của Ninh vương, Chung Uyển." Phụ tá nhẹ giọng nói, "Theo thuộc hạ biết, thế tử chúng ta ngày đó bao vây tiêu diệt phản tặc, suýt nữa đã xử lý luôn cả nguyên Kiềm An vương. Hắn sẽ thiệt tình muốn giúp nguyên Kiềm An vương sao?"

Một người khác lắc đầu nói: "Thiệt tình hay không thiệt tình, giúp hay không giúp vốn cũng không can hệ. Thế tử đã đoán được Vương gia chúng ta có thể là đang đem Tuyên Thụy làm quân cờ cuối cùng, chỉ là không chịu để Tuyên Thụy đoạt lấy quyền kế vị của hắn thôi."

"Đều là tiên đế tôn nhi, một bên là trưởng tử độc nhất của Ninh vương, một bên là nhi tử do Kim Thượng và thứ mẫu dâm loạn sinh ra, tông thân và các triều thần muốn ủng hộ lập ai còn chưa khẳng định được, thế tử làm sao có thể tha cho Tuyên Thụy?"

Phụ tá mở miệng đầu tiên vỗ tay một cái, "Mấu chốt chính là ở đây. Thế tử không muốn tha cho Tuyên Thụy, vậy sao có thể an tâm nhốt hắn ở Kiềm An?"

Trong mắt Úc Mộ Thành lóe lên một tia kỳ quái.

Còn có người vẫn chưa hiểu, "Vậy hắn không hề hộ tống trông chừng, tức là có ý muốn dâng Tuyên Thụy cho chúng ta?"

Có người đứng cạnh gã thấy gã còn chưa hiểu, nhịn không được mở miệng nói: "Đừng có mơ mộng, thế tử đây là đang nổi lên sát tâm, muốn giết nguyên Kiềm An vương nửa đường, lại tùy ý để Tông Nhân Phủ hoặc chúng ta xử lý thay hắn."

Phụ tá kinh hãi, sốt ruột nhìn về phía Úc vương.

Úc Mộ Thành ngồi xuống, sau một lúc lâu mới từ từ nói, "Lần này Tử Hựu quá tham lam rồi."

"Thế tử thật sự tính toán chu toàn, một mặt không chịu ly tâm với Chung Uyển, muốn ở bên kia giả thâm tình, một mặt cố ý dâng Tuyên Thụy cho chúng ta, lại rút củi dưới nồi* muốn lấy mạng Tuyên Thụy." Phụ tá líu lưỡi, "Trước kia là do ta quá xem thường thế tử, thấy hắn cố tình làm bậy mấy năm nay nên nghĩ hắn chỉ biết tàn nhẫn ngoài mặt, không ngờ lại nghĩ ra thủ đoạn đâm sau lưng người khác lợi hại như vậy."

**Rút củi dưới nồi: Giải quyết tận gốc.*

Phụ tá nhìn về phía Úc Mộ Thành, "Vương gia, này……Không thì chúng ta cũng thu tay lại? Miễn cho mượn sức Tuyên Thụy không thành, muốn quay đầu lại bị thế tử ngụy tạo dấu vết, đem tội hành thích Tuyên Thụy quăng lên đầu chúng ta."

Úc Mộ Thành im lặng, sau một lúc lâu mới lắc đầu, "Không được."

"Tử Hựu muốn cái gì, ta cho hắn cái đó là được." Úc Mộ Thành chậm rãi nói, "Hắn muốn Tuyên Thụy chết, được……vậy thì ta thành toàn cho hắn."

Một phụ tá vội muốn khuyên can, người bên cạnh gã lại kéo gã một chút, nói nhỏ, "Giả chết."

Phụ tá suy nghĩ một chút, chợt bừng tỉnh, khom người nói: "Vương gia anh minh."

"Tử Hựu một hai muốn Tuyên Thụy chết, vậy chỉ cần nghe tin Tuyên Thụy chết là có thể yên tâm. Thế thì để ta diễn một vở tuồng cho hắn xem là được." Úc Mộ Thành thấp giọng nói, "Phái nhiều người hộ tống Tuyên Thụy một chút, hành sự giống như chúng ta đang muốn chuộc lỗi với Tuyên Thụy, sau khi cứu hắn rồi thì phải giấu hắn cho kỹ, chờ mấy ngày sau……"

Phụ tá cười bí hiểm, "Ngày sau nếu thật phải đi tới một bước kia, Tuyên Thụy hẳn sẽ tin Vương gia là ân nhân cứu mạng của hắn. Không lẽ hắn sẽ tin người đoạt đi tước vị Vương gia của hắn, Chung Uyển sao?"

Úc Mộ Thành trầm giọng nói, "Không thấy hắn quay về, sau khi Chung Uyển bị lừa gạt biết được chân tướng, có khi y lại muốn đòi mạng Tử Hựu."

Có một phụ tá vẫn chưa yên tâm, nói: "Vương gia, nếu chúng ta đoán sai thì sao? Nếu thế tử thật sự chỉ là không muốn để ý tới Tuyên Thụy thì sao?"

Úc Mộ Thành mỉm cười, trong mắt vậy mà lại thật sự mang theo vài phần ôn hoà, "Ta là dưỡng phụ của hắn, tất nhiên phải hiểu rõ tâm tư của hài tử này, thay hắn "giết" Tuyên Thụy một lần."

Phụ tá hoàn toàn yên lòng, cười nói: "Vương gia làm việc thật sự tích thủy bất lậu, khi đó Chung Uyển cùng thế tử ân đoạn nghĩa tuyệt, không chừng không cần chúng ta làm thêm cái gì thì bệnh cũ của thế tử lại tái phát, khiến hắn hoàn toàn điên loạn. Một cái kẻ điên, làm sao có thể kế vị?"

Một người khác suy tư nói: "Mạng thế tử cũng coi như tốt, rõ ràng đã có bệnh từ sớm, lại giả vờ vì thân thế của mình mà tính tình mới trở nên không tốt, gây loạn đến bây giờ, lại còn khiến cho Hoàng Thượng không tin hắn thực sự có bệnh điên. Vận khí thật tốt."

"Bệnh của hắn quả thật không nặng, hắn lại có thể khắc chế bản thân, nên Hoàng Thượng lập tức bị lừa gạt."

"Không, hắn thật ra không vì bệnh tật mà chịu thiệt, Tử Hựu hài tử này……" Úc Mộ Thành buồn bã nói, "Hắn ăn thiệt cũng chỉ vì lòng tham không đáy. Một bên muốn ngôi vị hoàng đế, một bên lại còn muốn Chung Uyển. Sao hắn lại không ngẫm ra rằng từ xưa đến nay, nào có ai có vận mạng tốt như vậy, cái gì cũng có thể như ý?"

"Cái gì hắn cũng muốn, thì tất nhiên cái gì cũng không còn."

Sáng sớm hôm sau, sau khi biết được Tông Nhân Phủ đã lập tức muốn đưa Tuyên Thụy hồi Kiềm An, gia tướng tâm phúc của Úc Xá lại đi tới chỗ Úc Xá để xác nhận thêm lần nữa, xem có thật là chỉ cần đưa Tuyên Thụy ra khỏi thành thôi hay không.

Úc Xá gật đầu, "Đúng vậy."

Gia tướng càng lúc càng nghi ngờ, Úc Xá bật cười, "Ngươi biết mấy ngày gần đây ta đắc ý nhất là cái gì không?"

Gia tướng theo bản năng hỏi, "Cái gì ạ?"

"Đắc ý nhất chính là……" Úc Xá nhẹ nhàng nói, "Ta bị điên hết ngần ấy năm, hiện giờ những người này, ai cũng không biết ta thật sự nghĩ cái gì, muốn cái gì. Nhiều người như vậy, đều đang dùng tâm tư ghê tởm của họ mà suy đoán ta."

Gia tướng nghe vậy lại càng mơ hồ, Úc Xá suy nghĩ chút, lắc đầu, "Không, Chung Uyển thì khác. Y vẫn hiểu rõ tâm ý của ta……"

Gia tướng không nghe rõ: "Cái gì ạ?"

"Không có gì." Úc Xá bất động thanh sắc, "Đi thôi, không có việc gì."

Gia tướng còn chưa đi, Phùng quản gia đã vội vàng chạy tới, Úc Xá nhíu mày, "Chuyện gì?"

Phùng quản gia cười gượng: "Thế tử, chuyện xấu, không biết ai tung lời đồn bậy bạ, làm Chung thiếu gia nghe là……"

Úc Xá cũng không để ý, "Chuyện của ta không có gì cần giấu y, chuyện nào y cũng sẽ biết, là chuyện gì?"

Phùng quản gia nuốt chút nước miếng, "Là cái nước trà kia, không biết sao Chung thiếu gia lại biết nước đó là để trị bệnh nào đấy, có nói thế nào y cũng không chịu uống, còn nói, còn nói……"

Sắc mặt Úc Xá cứng đờ, "Nói cái gì?"

Phùng quản gia nhỏ giọng nói: "Chung thiếu gia nói, thế tử ngài đang muốn khiến y bất lực!"

Úc Xá đau đầu, "Ta khi nào……"

Úc Xá đứng dậy muốn đi tìm Chung Uyển, bên ngoài lại có gia tướng đi theo Úc Xá khi nãy tiến vào, thúc

giục nói, “Thế tử, sắp tới giờ rồi, nên đi thượng triều.”

Úc Xá cởi bỏ triều phục, vội vàng đi ra ngoài, “Hôm nay không đi.”

“Không đi?” Gia tướng vò đầu bứt tóc nói, “Phải tìm lý do gì lừa bọn họ đây?”

Úc Xá ngại gã không nhạy bén, lại sợ người khác không biết hắn là vì Chung Uyển mới không lâm triều, phiền muộn nói, “Lừa cái gì mà lừa? Bộ trong triều đình này không thể có vài câu nói thật sao? Cứ ăn ngay nói thật là được!”

Úc Xá dứt lời liền hồi nội viện tìm Chung Uyển, gia tướng vô tội nhìn về phía Phùng quản gia, “Vậy rốt cuộc nên…… nói thế nào?”

Phùng quản gia nghiền ngẫm tâm tư chủ nhân, thở dài: “Cứ nói là Chung thiếu gia của phủ chúng ta đêm qua mơ thấy ác mộng, sáng nay còn thấy sợ nên phải quấn lấy thế tử, không cho ra cửa.”

80. Chương 80

Editor: Miri

Trong cung, Tuyên Quỳnh đã bị giam lỏng suốt năm ngày.

Lòng Úc Phi nóng như lửa đốt.

Năm ngày trước, Úc Xá vào cung một chuyến, không biết đã nói gì với Sùng An Đế mà ngay sau đó Sùng An Đế lập tức truyền Tuyên Quỳnh, đuổi hết mọi người ra, đóng chặt cửa điện. Không đến nửa canh giờ sau, Sùng An Đế hạ lệnh giam lỏng Tuyên Quỳnh trong cung, bất luận kẻ nào cũng không được đến thăm hỏi.

Úc Phi ba hồn sáu phách bị dọa rớt hết một nửa, không chờ tới lúc nàng truyền lời cho Úc vương, Sùng An Đế lại hạ ý chỉ, gióng trống khua chiêng nhận hồi Úc Xá.

Úc Phi lập tức bất tỉnh.

Đã nhiều ngày nay, Úc Phi sống một ngày như ở một năm.

Dù hoàng Thượng chưa giam lỏng nàng, nhưng đã sai cung nhân truyền lời cho nàng, khẩu dụ nói thật dễ nghe, nói Tuyên Quỳnh vẫn còn được khoan dung, giam lỏng hắn chỉ là giáo huấn nhẹ nhàng, sẽ không khiển trách hắn nữa. Úc Phi chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cung nhân truyền khẩu dụ lại ôn tồn nói với Úc Phi: "Hoàng Thượng cho Ngũ điện hạ ngẫm lại, chờ điện hạ tự suy nghĩ cẩn thận rồi, ăn năn hối cãi, tất nhiên sẽ không sao nữa, chỉ sợ nương nương tự nhiên xen vào. Hoàng Thượng vẫn chưa trách cứ nương nương, còn thỉnh nương nương nhẫn nại một chút, không cần thăm hỏi, không cần thỉnh tội cho điện hạ, tốt nhất……là cũng không nên sai người khác vì điện hạ cầu tình."

Úc Phi hãi hùng khiếp vía, cái "Người khác" này sợ là đang nói Úc vương đi?

Úc Phi hoang mang lo sợ, không biết lời này của Sùng An Đế có ý tứ gì không, vội sai người nhét ngân phiếu vào tay cung nhân. Cung nhân bất động thanh sắc thu vào, thanh âm càng nhỏ đi, "Nương nương, thánh thượng bây giờ chỉ là giam lỏng điện hạ, nhưng vẫn có chút không cam lòng, lỡ như ngài ấy lại đang suy nghĩ biện pháp khác thì sao."

Úc Phi thất thanh nói: "Giam lỏng còn chưa đủ sao? Còn muốn làm gì nữa?"

Cung nhân lắc đầu: "Thần không biết, nhưng Hoàng Thượng không cho nương nương thăm hỏi cầu tình, vậy cũng không phải là bất lực rồi sao? Còn thỉnh nương nương trước tiên cứ nhẫn nại một thời gian, có lẽ người kia bây giờ đã đạt ước nguyện rồi nên sẽ nguyện ý thả một con ngựa cho điện hạ không chừng?"

Úc Phi giận tới mức thay đổi sắc mặt, "Úc, xá."

Cung nhân lui xuống.

Úc Phi đứng ngồi không yên, Úc Xá hiện giờ đã được Sùng An Đế nhận hồi, chọn ngày lành tháng tốt để phong vương. Tất cả đã đến bước này rồi, hắn sẽ thả cho Tuyên Quỳnh một con ngựa sao?

Không có khả năng.

Úc Phi muốn giả bệnh để truyền Úc Mộ Thành vào cung, nhưng nghĩ đến lời vừa nãy của cung nhân, sợ lại dẫn lửa thiêu thân, không dám chọc giận Sùng An Đế.

Trước nay nàng chưa từng đưa ra chủ ý nào, nghĩ tới nghĩ lui nửa ngày cũng nghĩ không ra cách nào tốt, sau một lúc lâu đột nhiên nói, "Đúng rồi, đi……"

Thanh âm Úc Phi phát run, "Đi gọi Thang Khâm tới!"

Mới qua hơn tháng, Thang Khâm lại già đi rất nhiều.

Úc Phi khó nhịn nói, "Đại ca sai người nói với ngươi cái gì rồi? Có phải bây giờ hắn cũng đang bị nghi ngờ?

Không dám vào cung?"

Thang Khâm vừa mới được Úc Xá bày mưu đặt kế, lúc này giống như một con ruồi nhỏ nhoi.

Thang Khâm không muốn làm việc cho Úc Xá, nhưng Úc Xá lại quang minh lỗi lạc đưa bản án cũ tới tay lão, không khác dâng đao cho người.

Lão đã muốn cây đao này từ lâu, nhưng cứ nghĩ đây là ý tứ của Úc Xá thì cũng không khỏi bực bội.

Ánh mắt Thang Khâm vẩn đục, nghĩ tới thân đệ đệ không biết sinh tử thế nào trong tay Úc Xá, thở dài, thanh âm khàn khàn, "Bẩm nương nương, Vương gia vẫn chưa truyền tin gì cho nô tài để gửi qua bên này."

Mắt Úc Phi ngập tràn oán hận, "Có phải hắn cũng muốn phủi sạch can hệ?!"

Thang Khâm nói chuyện rất chậm, "Nương nương, Hoàng Thượng đã nhận hồi Úc tiểu vương gia, định đoạt đại cục, lúc này mỗi người đều muốn tự bảo vệ mình, lại nói……sợ là cầu tình cũng vô dụng. Không phải lúc trước An Quốc trưởng công chúa cũng vào cung muốn cầu tình sao? Hoàng Thượng luôn luôn kính trọng trưởng công chúa, nhưng lần này còn không thèm diện kiến, làm trưởng công chúa vô cùng mất mặt, sợ là dù Vương gia có tới cũng sẽ như vậy."

"Hai phu thê này……" Úc Phi nộ mục nghiến răng, "Sợ là đang muốn đổi chiều đi? Đúng vậy, Úc Xá dù sao cũng là do hai người bọn họ nuôi lớn, dù cho tình phân dĩ thất cũng chưa chắc sau này sẽ gánh tội danh bất hiếu mà xử lý bọn họ. Nhưng ta và Tuyên Quỳnh thì sao?"

Thang Khâm lẳng lặng nghe, thấp giọng nói, "Bây giờ nương nương chỉ có thể tự cứu mình thôi."

Úc Phi bất an nói: "Ta có cách nào?!"

Thang Khâm chậm rãi nói, "Ý chỉ hoàng Thượng nói, Úc tiểu vương gia là nhi tử của Hoàng Thượng cùng một nữ tử trong sạch trong phủ công chúa hạ sinh."

Lông mày Úc Phi khẽ động, "Ý của ngươi là……"

Thang Khâm nói: "Đây là khối tâm bệnh của Hoàng Thượng, chỉ cần đem đoạn chuyện xưa này vạch trần, thánh thượng tất nhiên sẽ tìm mọi cách che lấp. Mẫu tử nhất thể*, muốn áp chuyện tiểu Chung phi xuống thì cũng phải cân nhắc việc áp chế Úc tiểu vương gia sau này……Còn phải xem thánh thượng muốn cân nhắc thế nào. Thánh thượng muốn giữ thanh danh thì nhất định phải ủy khuất Úc tiểu vương gia."

Úc Phi hoảng sợ, "Nhưng vạn nhất, Hoàng Thượng liều mạng không cần mặt mũi, cũng muốn lập nhi tử tiểu Chung phi thì sao?"

Thang Khâm gừng một chút, nói, "Vậy chỉ có thể gặp chiêu nào thì phá chiêu đó, đến lúc đó nương nương lại vạch trần chuyện thân thế của Úc tiểu vương gia. Tiểu Chung phi là phi tử của tiên đế, phụ thân của nhi tử trong bụng nàng là ai……làm sao có thể nói rõ?"

"Đúng vậy, nếu hoàng Thượng khăng khăng muốn lập hắn thì còn có thể bôi nhọ thân thế của hắn, chỉ là……" Úc Phi hoang mang lo sợ, "Ta không thể lộ diện, thì ai có thể thọc chuyện này ra?"

Thang Khâm thấp giọng nói, "Lão nô vẫn còn liên lạc với thân tín của Úc vương thời còn trẻ, có thể để bọn họ hỗ trợ."

Úc Phi vội vàng lắc đầu: "Không được, vạn nhất bị Hoàng Thượng tra được, vậy không phải sẽ làm đại ca bị liên lụy sao?"

Thang Khâm thở dài: "Nương nương, nhìn dáng vẻ Vương gia lúc này, không phải là muốn khư khư giữ mình thì cũng là muốn đứng ở bên Úc tiểu vương gia, lúc này người không lôi kéo hắn thì còn phải đợi tới khi nào?"

Úc Phi ngơ ngẩn, sau một lúc lâu mới đề ra quyết tâm, "Đúng thế, hắn không muốn giúp ta, ta cũng sẽ buộc hắn giúp ta……Chỉ vậy thôi thì không đủ, ngươi thay ta ở trong cung tung ra lời đồn. Không phải bọn họ muốn giấu sao……vậy thì ta càng muốn ai cũng biết cái này."

Bí mật hoàng thất thập phần ô nhục cứ như vậy mà bị xuyên tạc từ trong ra ngoài cung.

Sùng An Đế đã nhiều ngày chưa lâm triều, hôm nay bổn muốn đi, nhưng nghe đến tin tức này thì lại lập tức miễn lâm triều.

Trời xui đất khiến, Úc Xá lại vừa khéo chọn đúng hôm nay không đi, các triều thần một bên nghĩ Úc Xá đây là đang kiêng kị, một bên lại tin vào lời đồn về sinh mẫu của hắn là tiểu Chung phi.

Sau triều hội, tông thân cùng Ngự Sử Đài cùng làm khó dễ, trong đó còn có người Sử Kim để lại cho Chung Uyển, cũng có cả người Úc Xá an bài, còn có không ít người có khúc mắc với Tuyên Cảnh, Tuyên Quỳnh. Mọi người cứ như giao hẹn với nhau trước, tấu chương như tuyết rơi hoa bay đưa tới nội các, nội dung lại còn giống nhau tới mức kỳ quái, đều là đang nghi ngờ xuất thân của Úc Xá.

Người lên tiếng cũng không ít, nhưng chỉ duy nhất thân tín của Úc vương phủ là không nói câu nào.

Sùng An Đế nhìn đống tấu chương, sắc mặt âm trầm, "Người của Úc vương lần này vậy mà lại không gây thêm rắc rối."

Thái giám phụng dưỡng Sùng An Đế mang tới bút mực, nhẹ giọng nói: "Vương gia đứng giữa, lại biết lý lẽ, tất nhiên không phải là loại người nghe gió thổi đã nghĩ mưa sắp rơi"

"Nhưng tại sao……khi ta sai người đi tra thì lại phát hiện tin tức giống như là được Úc vương phủ truyền ra?" Sùng An Đế xanh hết cả mặt, "Mấy ngày trước, Quỳnh Nhi không hiểu chuyện, truy tra chuyện xưa, trẫm hỏi hắn là có phải do cữu cữu nói gì đó với hắn không, Quỳnh Nhi cắn chết không thừa nhận."

Sùng An Đế thấp giọng nói, "Quỳnh Nhi nguyện ý để trẫm giam lỏng, cũng không chịu khai ra cữu cữu của hắn, đây là đang xem trọng cữu cữu hơn phụ hoàng……"

Trong mắt Sùng An Đế lóe lên một tia sát ý, thái giám liền im như ve sầu mùa đông, không dám nói tiếp.

Sùng An Đế hỏi: "Úc vương bên kia, có động tĩnh gì khác không?"

Giáo thư thái giám lắc đầu, "Sau khi lâm triều, Úc vương vẫn chưa vào cung, nhưng có sai cung nhân đi thỉnh an Úc Phi nương nương, sốt ruột bảo nương nương giục Ngũ điện hạ biết an phận một chút, lại khuyên nương nương bế quan suy nghĩ, trăm triệu không thể tin vào lời đồn."

Thái giám nhỏ giọng nói: "Úc vương phủ bên kia cũng có chút hoảng loạn, có vẻ……là thật sự không biết chuyện này."

"Như thế thì trẫm lại càng không tin." Sùng An Đế nghe vậy cười lạnh, "Chuyện thiên gia, tôn thất hỏi thì cũng thôi đi, nhưng mấy kẻ triều thần này có gì lại phải náo loạn như vậy? Nói không ai ở sau lưng xúi giục, ai tin cho được?"

Sùng An Đế đem tấu chương trong tay vứt xuống mặt đất, "Lời nói vô căn cứ, không có gì để giải thích."

Giáo thư thái giám nhặt tấu chương lên, nhẹ giọng hỏi, "Không phê sao ạ?"

"Không." Sùng An Đế mỏi mệt nói, "Nói cho các thần tử là mấy thứ này không đáng để ta phúc đáp, sai người khác tra xem là ai đang gây sóng gió, bịa đặt lời đồn."

Thái giám đáp ứng, Sùng An Đế ngẩng đầu, "Tử Hựu đâu? Hôm nay hắn không vào cung sao?"

Thái giám lắc đầu, "Cáo bệnh, có hỏi thăm, nói là, nói là……"

Sùng An Đế nhíu mày, "Chẳng lẽ hắn đã biết trước là có người muốn sinh sự sao?"

"Không không." Thái giám vội nói, "Nói là vị Chung thiếu gia trong phủ có chút bệnh nhẹ, Úc tiểu vương gia bị y……làm vướng chân."

Sùng An Đế dở khóc dở cười, "Tử Hựu thiệt là…."

Thái giám nghiền ngẫm tâm tư Sùng An Đế, thấp giọng nói: "Mấy ngày nay Úc tiểu Vương gia có vẻ lãng phí quá nhiều tâm tư vào vị Chung thiếu gia kia, Hoàng Thượng có phải là nên……"

Sùng An Đế trầm ngâm một lát, lắc đầu, "Thôi, tùy hắn làm loạn đi. Chỉ là một tên nam tử, còn có thể làm loạn tới đâu? Trẫm không làm chuyện ác nhân này."

Thái giám cố gắng nói thật nhỏ: "Nhưng Chung thiếu gia……dù sao cũng là người Chung gia."

Ý cười trên mặt Sùng An Đế nhạt đi, "Chính bởi vì y là người Chung gia, trẫm mới giữ y."

Thái giám nhíu mày, ngay sau đó mới hiểu ra, "Đúng thế, Úc tiểu vương gia càng để ý Chung thiếu gia thì càng phải thay thánh thượng giấu chuyện năm đó việc! Bằng không nếu để Chung thiếu gia biết Chung gia vì sao lại diệt môn, thì tất nhiên y sẽ muốn ân đoạn nghĩa tuyệt với hắn……"

Sùng An Đế nhíu mày, thái giám vội câm miệng.

Một hồi lâu sau, thái giám mới nhẹ giọng nói: "Hoàng Thượng thánh minh, trước kia nô tài còn tò mò vì sao Hoàng Thượng lại dung túng việc này như vậy, hiện tại xem ra lại là cách kìm chế Úc tiểu vương gia, rất tốt."

"Tử Hựu hài tử này, khi phát điên lên thì mặc kệ mọi chuyện." Sùng An Đế thở dài, "Cũng là nghiệt duyên."

"Mấy chuyện gần đây quả là ủy khuất Tử Hựu." Sùng An Đế xoa xoa cái trán, "Đi……thưởng cho hắn vài thứ, thuận tiện nói với hắn, rảnh rỗi thì tiến cung thỉnh an, bên ngoài càng đồn đãi sôi nổi thì hắn càng phải cố gắng mặc kệ, bằng không người khác lại cho rằng hắn đang chột dạ thì sao? Còn nữa."

"Hỏi một chút, nếu thân mình Chung Uyển khỏe lên rồi thì bảo y tới cùng. Lần trước trẫm truyền y vào cung, Tử Hựu cản lại. Bây giờ truyền hai người cùng vào thì chắc cũng không ngăn cản nữa? Với cả, hắn làm sao còn tâm tư……"

Sùng An Đế nhíu mày, "Có lời đồn như vậy truyền ra, làm sao Tử Hựu có thể không phiền muộn được."

Tại biệt viện Úc vương phủ, Úc Xá quả thật là đang cực kì phiền muộn.

Từ lúc Chung Uyển mới dậy hồi sáng sớm, y đã đau thương buồn bã.

"Nếu ta là nữ tử, ngươi biết chuyện này sẽ biến thành cái gì không?" Chung Uyển khó có thể tin, "Thế này chẳng khác nào là ngươi đang rót một nồi hồng hoa cho ta! Khiến ta không bao giờ có thể mang thai nữa! Sao tâm tư ngươi có thể độc ác như vậy?"

Úc Xá dùng lời hay ý đẹp, "Ta là muốn tốt cho ngươi……"

Chung Uyển hỏng mất: "Muốn tốt cho ta nên ngươi đi làm ta bất lực sao?"

Úc Xá bất đắc dĩ, "Ta làm ngươi bất lực khi nào? Chỉ là một chút thanh tâm dược……"

"Tại sao ta phải uống cái thứ thanh tâm dược này?" Chung Uyển càng nghĩ càng kinh hãi, "Tử Hựu, đôi khi ta thật sự không hiểu, vì sao ngươi lại phải giày vò mình như vậy? Trong phủ này rõ ràng chỉ có hai chúng ta, vậy mà ngươi cư nhiên có thể khiến cuộc sống hằng ngày còn phức tạp hơn chốn hậu cung. Thứ này thật sự không phải là của tiểu thiếp nhà ai đang muốn tranh sủng nên mới đưa cho tiểu thiếp khác ăn đó chứ?"

Úc Xá không hiểu gì hết: "Ngươi đang nói cái gì? Tiểu thiếp nào?"

Chung Uyển khó có thể lý giải, "Hay là ngươi cảm thấy ta quá nhàn rỗi? Sợ ta dưỡng bệnh nhàm chán, trong phủ không có tiểu thiếp, nên ngươi tự mình đi chơi cung đấu với ta?"

Úc Xá triệt để ngớ ngẩn, "Ta chỉ muốn ngươi tịnh tâm một chút……"

"Vì sao ta phải tịnh tâm?" Chung Uyển cảnh giác nhìn Úc Xá, "Bây giờ ta còn lo là buổi tối ngươi sẽ thừa cơ lúc ta ngủ mà cạo trọc đầu ta, bức ta xuất gia."

"Đang yên đang lành, ta cạo đầu ngươi làm cái gì?" Úc Xá nhẫn nại, "Hôm nay trong triều có động tĩnh lớn, chúng ta trù tính đã nhiều ngày, hôm nay còn phải làm loạn một phen. Ta còn đang muốn vào cung một chuyến, ngươi ngoan ngoãn uống dược vào, ta phải đi rồi."

Chung Uyển rúc vào một bên, "Không uống."

Úc Xá nhíu mày, "Ngươi……"

Chung Uyển cẩn thận, "Ngươi sẽ sai người cạy miệng ta rồi đổ vào sao?"

Chung Uyển tâm tồn mong đợi, "Hay là ngươi dùng miệng đút ta?"

Úc Xá quả thật đang muốn thế, nhưng sợ lát nữa lại khiến nhiệt hỏa bốc lên thì lại phiền, chỉ còn cách nói, "Thôi, không uống thì không uống. Ta đi trước, ngươi nghỉ ngơi cho tốt."

Chung Uyển không hiểu gì, về lại giường nằm, càng nghĩ càng cảm thấy Úc Xá không thể hiểu được. Một lúc sau, Phùng quản gia chân sáo đem một quyển tranh tới.

Chung Uyển vội đứng dậy, “Gì vậy?”

Phùng quản gia vội nói: “Thế tử trước khi đi còn cố ý tới thư phòng viết chữ cho thiếu gia, bảo thiếu gia treo ở đầu giường, mỗi ngày nhìn nó.”

Chung Uyển cười, kẻ điên này rốt cuộc cũng biết áy náy, lại còn biết viết thơ tình cho mình?

Chỉ có điều……

Chung Uyển nhìn cuộn tranh Phùng quản gia ôm trong lòng ngực thì khẽ nhíu mày, viết một bức thư giấy là được rồi, sao phải viết lớn như vậy?

Không đợi Chung Uyển nhận lấy, Phùng quản gia đã buông rầm một cái, trải rộng bức hoạ đang cuộn tròn kia. Trên bức họa là chữ Úc Xá dùng đầu bút lông mạnh mẽ viết nên, nét chữ rồng bay phượng múa, sáu cái chữ to đùng.

“Tồn thiên lý, diệt nhân dục.”

Chung Uyển: “……”

*Tồn thiên lý, diệt nhân dục: Để giữ được đạo lý lẽ trời thì dục vọng con người phải bị vứt bỏ, diệt trừ =)))))) Một câu trong Lý học đời Bắc Tống.

Lời Editor:

Hôm tớ up cái này cũng vừa đúng chương 104 aka chương cuối cùng của truyện ra bên Trung.

Tâm sự mỏng là cái kết dang dở vồn, vẫn đang chờ mong phiên ngoại….

81. Chương 81

Editor: Miri

Sùng An Đế nghi ngờ Úc Mộ Thành, một mặt đàn áp lời đồn đãi, một mặt sai người âm thầm điều tra. Hắn tìm kiếm hỏi thăm, tất cả manh mối đều chỉ thẳng đến Úc Vương phủ.

Sùng An Đế càng nghi hoặc thì càng sẽ không giáp mặt truy hỏi. Úc Mộ Thành muốn biện giải cái gì cũng sẽ không mở miệng.

Úc Mộ Thành tất nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết. Ban đầu hắn hoài nghi là Úc Xá muốn ngọc nát đá tan, sau hai ngày điều tra thì lại tra được chút mờ ám từ bên phủ An Quốc trưởng công chúa, không chờ hắn chất vấn An Quốc trưởng công chúa, thì người phía dưới lại điều tra ra tin tức ban đầu là từ Úc Phi trong cung truyền ra.

Úc Mộ Thành lập tức hận không thể làm thịt Úc Phi.

"Hoàng Thượng căn bản không thật sự tin Úc Xá, hắn còn lưu Ngũ điện hạ cũng là vì trong lòng đang do dự!"

Trong cung Úc Phi, Úc Mộ Thành tận lực đè nặng nóng giận trong lòng, thanh âm phát run, "Thắng bại chưa định, hết thảy đều còn có thể thay đổi, rốt cuộc muội muốn làm cái gì? Sao lại hấp tấp như vậy?!"

Lời đồn đãi trong cung nổi lên bốn phía, Sùng An Đế phải lấy cớ là còn chưa định được ngày tốt, đẩy lùi chuyện phong vương của Úc Xá. Úc Phi tự cho đây là công lao của mình, lưng trở nên cứng rắn hơn. Nàng còn ngờ vực Úc Mộ Thành, cảm thấy lập trường của đại ca mình mơ hồ, nghe vậy thì lãnh đạm nói: "Muội hấp tấp ư? Sợ là giờ chỉ còn có muội sốt ruột cho Quỳnh Nhi đi? Nếu muội còn không động thủ, sợ là Quỳnh Nhi có chết cũng không ai quan tâm."

Úc Mộ Thành bật cười, "Muội đây là đang giúp Ngũ điện hạ sao?"

"Không phải sao?" Úc Phi cười lạnh, "Hoàng Thượng có bản lĩnh thì cân nhắc tiếp cái kẻ dã chủng kia đi! Hoàng Thượng dám phong vương cho hắn, muội liền dám tiếp tục làm loạn, lời đồn đãi sẽ lập tức càng truyền càng khó nghe. Muội thật ra còn muốn biết xem Hoàng Thượng nghe nhiều lời đồn đãi rồi, sẽ còn nguyện ý liếc mắt tới cái tên dã chủng kia không."

"Muội cho rằng muội đang làm Hoàng Thượng và Úc Xá ly tâm?" Úc Mộ Thành không thể tin nổi nhìn nàng, "Muội đây là đang đưa họ lên trên cùng một thuyền! Sao bây giờ muội còn nhìn chưa rõ? Nếu muốn vạch trần việc năm đó thì cũng không nên vạch trần thế này! Muội cứ bám víu vào chuyện thân phận sinh mẫu của Úc Xá là thế nào? Dù cho người khác đều tin sinh mẫu của hắn là tiền triều tiểu Chung phi thì sao? Bộ hắn không phải vẫn là nhi tử của Hoàng Thượng ư? Rốt cuộc muội đang hất nước bẩn vào mặt Úc Xá, hay là hất nước bẩn vào mặt Hoàng Thượng?!"

Úc Phi sửng sốt, cố chấp nói, "Có gì khác nhau?! Thân thế hắn không sạch sẽ, chẳng lẽ không phải là vết nhơ trên người hắn sao?"

Úc Mộ Thành bị chọc tức tới ngã ngồi trên ghế, hắn đã ở an bài hết cho các cung nhân từng phụng dưỡng tiểu Chung phi vào kinh, chỉ là còn đang quan sát tình hình. Hắn và Sùng An Đế đã là quân thần mấy chục năm nay, hiểu rõ tâm tư vị kia hơn bất kì ai khác. Rõ ràng hắn vẫn còn chưa có quyết định dứt khoát nào, chỉ muốn giữ lại một đòn sát thủ. Nếu Sùng An Đế thật sự lập Úc Xá thì hắn sẽ phơi bày chuyện này, sau đó đem đầu mũi lao hướng vào thân phận sinh phụ của Úc Xá, làm tông thân cùng các triều thần hoài

nghi Úc Xá là nhi tử do tiểu Chung phi cùng những người khác vụn trộm sinh ra. Hắn sẽ lấy cung nhân năm đó làm đao, lấy lời đồn đãi tru tâm kia làm mũi kiếm, nhất kích tức trung, một đao giết Úc Xá, khiến hắn không kịp đối phó.

Nhưng hiện tại thì……Úc Mộ Thành nản lòng nhìn Úc Phi, cây đao hắn rèn nhiều năm chỉ để cắm vào ngực Úc Xá ngực, giờ lại bị Úc Phi đoạt đi cắt vào tay của Úc Xá trên tay, một đường không đau không ngứa.

Hàm dưỡng của Úc Mộ Thành còn xem là tốt, ngũ tạng lục phủ đều bị chọc tức tới muốn méo mó nhưng vẫn không tỏ ra lạnh lùng tàn nhẫn với Úc Phi. Hắn đỡ ngực chậm rãi nói: "Ta không vội ra tay không phải là vì không lo lắng cho Ngũ điện hạ, cũng không phải muốn quay đầu ủng hộ lập Úc Xá, mà là thời điểm chưa tới……Muội cho rằng Úc Xá sẽ cứ thành thật như vậy sao?"

"Trong lòng hắn cũng không kính phục Hoàng Thượng, hắn còn có thể giả làm hiếu tử được mấy ngày? Được, trước không nói hắn có thể chiều chuộng Hoàng Thượng được bao lâu, thế nhưng không phải thân thể hắn luôn có chuyện sao?"

"Mấy năm trước, khi hắn ăn Hàn Thực Tán bị thương tâm phủ, thường thường sẽ phát bệnh, chỉ là hắn giấu kĩ không cho ai thấy, giờ chúng ta chỉ cần không cho hắn giấu là được! Bộ khó lắm sao?"

"Còn có chuyện đoạn tụ của hắn, Hoàng Thượng mắt nhắm mắt mở, tốt thôi, tạm thời buông thả thì buông thả."

"Nhưng hắn lớn như vậy còn không chịu thú thân nữa thì sao? Lần trước Hoàng Thượng muốn ban thiếp, hắn lôi kéo một hồi, lấy đủ cớ để từ chối không chịu, lúc đó Hoàng Thượng đã không vui rồi, bộ không thể lấy chuyện này ra chèn ép hắn sao?"

Úc Mộ Thành mỏi mệt vô cùng, "Trên người hắn có bao nhiêu nhược điểm như vậy, ngươi tùy ý chọn cái nào càn quấy cũng được, vì sao một hai phải động tới chuyện này trước?"

Úc Phi ngu muội lại ngông cuồng, giận sôi gan, "Đại ca nói vậy thì chắc đã tường tận, tất nhiên cũng biết chuyện thân thế của hắn là lợi hại nhất. Muội muốn hủy hắn, tất nhiên phải chọn cây đao sắc bén nhất để giết hắn."

Úc Mộ Thành hận không thể rống to, ngươi đây là đang dùng cây đao của ta quá sớm đấy!

Úc Mộ Thành đột nhiên cạn kiệt sức lực, một câu cũng không muốn nói với Úc Phi.

Hắn nhìn muội muội cố chấp lại ngu xuẩn của mình, đột nhiên chán nản nghĩ, nếu mình dốc hết sức lực lúc này, bất chấp mạo hiểm đắc tội Sùng An Đế, liều chết ủng hộ lập Tuyên Quỳnh, dù cho tương lai thật sự thuận lợi đi nữa, nhưng sau đó thì sao?

Muội muội bây giờ đã nghi ngờ mình, không chịu nghe theo an bài của mình, tới lúc nàng làm Hoàng Thái

Hậu thì sẽ thế nào nữa? Úc Phi tuổi còn trẻ, tương lai tất nhiên sẽ thiệp chính.

Quyền lực không đáng sợ, nhưng quyền lực để người ngu xuẩn nắm giữ, mới là đáng sợ nhất.

Úc Mộ Thành thành khẩn nghĩ, càng đáng sợ hơn nữa là Tuyên Quỳnh và Úc Phi, hai người lại chẳng khác gì nhau.

Úc Mộ Thành không khỏi nghĩ tới Tuyên Thụy, người đã sớm bị Úc Xá đưa ra kinh.

Úc Mộ Thành nguyên bản chỉ là muốn lấy hắn làm đường lui cuối cùng, thậm chí mới vừa nãy, Úc Mộ Thành vẫn còn chưa cảm thấy mình thực sự phải dùng đến Tuyên Thụy một ngày nào đó.

Thân ngoại sanh của mình vẫn còn đây, cần gì phải dùng cái kẻ ngu xuẩn kia.

Nhưng nhìn Úc Phi lúc này, Úc Mộ Thành bỗng nhiên do dự.

Tuyên Thụy tuy không phải thân thích của mình, nhưng ít nhất hắn không phải là kẻ vừa ngu xuẩn vừa thích khoa tay múa chân.

Trong lòng Úc Mộ Thành nghiêng trời lệch đất, nhưng trên mặt vẫn giữ bình tĩnh như cũ, hắn thở dài, "Được rồi, nếu muội đã ra tay thì ta cũng không còn gì để nói, chỉ có một chút, coi như đại ca cầu xin muội, đừng tiếp tục canh me chuyện sinh mẫu của Úc Xá nữa! Hoàng Thượng đã cảnh giác thì sẽ lập tức tra được mọi chuyện là do muội làm ra, muội không sợ sao?"

Con ngươi Úc Phi khẽ động, bất an nhìn về nơi khác.

"Hôm nay ta liều mạng tới thăm muội dù có làm Hoàng Thượng nghi ngờ đi nữa, không phải là để cãi cọ ầm ĩ với muội." Úc Mộ Thành khẩn thiết nói, "Muội ngồi yên không được, một hai phải làm gì đó, thì có thể nào dùng nhược điểm khác của Úc Xá để làm loạn được chưa?"

Úc Phi suy tư một lát, không cam lòng gật gật đầu, "Muội biết rồi."

Úc Mộ Thành trông đã bớt mỏi mệt, dựa vào ghế đứng lên, cười khổ hai tiếng rồi đi.

Úc Phi ngồi một mình hồi lâu, nhấm nuốt mấy lời Úc Mộ Thành vừa nói, một lát sau kêu cung nhân tâm phúc của mình tới.

"Đại ca vừa rồi nói……" Úc Phi nhẹ giọng nói, "Hoàng Thượng lần trước ban thiếp cho Úc Xá nhưng bị hắn cự tuyệt, còn chọc Hoàng Thượng không vui. Hắn cự tuyệt thế nào, ngươi biết không?"

Cung nhân tâm phúc thì thầm.

Úc Phi chán ghét nói, "Dã chủng đúng là dã chủng, câu kết làm bậy với một nam nhân, hắn không thấy ghê tởm cũng thôi đi, còn dám nói với Hoàng Thượng."

Úc Phi suy nghĩ một lát, khóe miệng hơi hơi cong lên, "Đại ca có một câu nói rất đúng."

Cung nhân nói: "Cái gì ạ?"

"Vạn sự không nên làm trái tâm tư Hoàng Thượng, làm vậy chỉ có thể đẩy Hoàng Thượng càng ngày càng xa." Úc Phi nhẹ giọng nói, "Hoàng Thượng muốn Úc Xá nạp thiếp, đúng không?"

Cung nhân lẩm bẩm, "Đúng vậy."

Úc Phi nhẹ giọng nói, "Vậy thì đúng rồi, vừa muốn làm Hoàng Thượng vừa ý, vừa tìm phiền toái cho Úc Xá, ngươi nói xem, biện pháp tốt nhất là gì?"

Cung nhân cười gượng, "Nương nương, dù cho chỉ là việc nạp thiếp của Úc tiểu vương gia, cũng không phải là chuyện nương nương có thể quản đâu ạ."

Úc Phi cười: "Đương nhiên không phải là ta xen vào, đi……đi thỉnh an Hoàng Hậu."

Cung nhân vẫn cảm thấy không tốt lắm, "Nương nương, có phải là người cố ý không?"

"Yên tâm, ta sẽ không ngơ ngác tặng người cho hắn, ta không ngốc tới vậy." Úc Phi thấp giọng nói, "Ta sẽ cầu Hoàng Hậu ban Quỳnh Nhi một người trước, sau đó nói hài tử kia hiện tại cũng không ai chăm sóc, đến nỗi Úc Xá bên kia……Ta sẽ khiến Hoàng Hậu sai người đến ngự tiền, bảo là tuyển hai cô nương tốt, một người đưa cho Quỳnh Nhi, thuận đường cũng ban một người cho Úc Xá."

"Hoàng Thượng vốn dĩ cũng muốn cho Úc Xá nạp thiếp, hắn tất nhiên nguyện ý." Úc Phi cười lạnh, "Úc Xá không phải không muốn nạp thiếp sao? Vậy thì ta nhất định phải đưa cho hắn một người."

Tại biệt viện Úc vương phủ, Chung Uyển đã hoàn toàn hạ sốt, bệnh cũng đã tốt hẳn lên, tâm thần y bỗng nhiên có chút bất định.

Chung Uyển nhìn bức họa treo ở đầu giường, dở khóc dở cười.

Từ ngày treo cái bức hoạ này, Úc Xá đã ngừng thân mật cùng y hết mấy ngày nay.

Phùng quản gia sợ Chung Uyển sẽ cãi nhau với Úc Xá, rảnh rỗi một tí là lại tới lải nhải, "Chuyện này thật sự không thể trách thế tử, là thái y nói thân mình ngài không được."

Chung Uyển vén tóc mái lên, soi gương đồng xem miệng vết thương trên trán mình đã lành hay chưa, thở dài, "Được rồi ta không có trách hắn, ngài thật sự không cần phải nói ta không được mấy chục lần một ngày, là nam nhân ai lại muốn nghe lời đó……"

Phùng quản gia cười gượng: "Còn không phải là ta sợ thiếu gia hiểu lầm tâm ý thế tử sao? Thiếu gia không biết đó thôi, mấy ngày nay thế tử bận rộn như vậy mà mỗi ngày vẫn không quên, hồi phủ là lập tức triệu thái y qua, hỏi ngươi hôm nay ăn dược gì, có khỏe hơn chút nào chưa……hắn thương ngươi như vậy."

Chung Uyển liếm môi một chút, khẽ cười nói, "Ừ, ta đây cũng thương hắn."

Cùng lúc đó, trong nội các, Úc Xá nhận được tin tức, cười lạnh một tiếng, không nói câu nào.

Tiểu thái giám đi theo Úc Xá vào cung nhìn quanh bốn phía, không dám lớn tiếng nói chuyện, thì thầm vào tai: "Thế tử, Hoàng Hậu chọn người cho ngài, Hoàng Thượng cũng đã xem qua, bảo khi thế tử hồi phủ thì mang nàng về, làm sao bây giờ ạ?"

"Không làm gì hết." Úc Xá cúi đầu đọc tấu chương, "Không cần là không cần."

Tiểu thái giám ngượng ngùng, "Này……sao lại không cần được ạ? Cả hoàng Thượng cũng đã mở miệng, lệnh cho nàng lên xe ngựa của ta trở về."

Úc Xá cũng không ngẩng đầu lên, "Đuổi xuống."

"Đuổi?" Tiểu thái giám hoảng sợ, "Bọn nô tài làm sao dám?"

Úc Xá vẫn mặc kệ.

Tiểu thái giám khổ không nói nổi, đành khó xử lui xuống.

Trong lòng Úc Xá rõ ràng, Sùng An Đế sẽ không bởi vì loại chuyện nhỏ này mà xé rách da mặt với hắn, nhiều nhất chỉ là nổi giận thêm một trận thôi, cũng không cưỡng bức mình chuyện gì nữa.

Nhiều nhất cũng chỉ là trong lòng Sùng An Đế không thoải mái, mượn chuyện khác giáo huấn mình, không sao cả.

Chỉ cần không cần nạp thiếp nữa, thì mọi chuyện đều tốt đẹp.

Úc Xá vô cùng tự tin, thẳng đến khi ra khỏi nội các vào buổi tối, xa xa nhìn xe ngựa của mình, thấy tôi tớ bên đó nhiều hơn gấp đôi bình thường.

Sắc mặt Úc Xá lập tức thay đổi.

Sùng An Đế lần này không nhượng bộ nữa.

Tròng mắt Úc Xá lạnh băng, đứng xa xa nhìn xe ngựa treo đèn lồng, trong lòng dâng lên một trận hốt hoảng không kiểm soát được.

Mình kiên trì nhẫn nhịn, nhưng sao những người này lại không thể buông tha cho hắn?

Úc Xá trực tiếp đứng trước xe ngựa, sắc mặt kém tới dọa người.

"Hồi cung." Úc Xá lạnh lùng nói, "Nàng từ chỗ nào tới thì ta đưa nàng về chỗ đó."

Úc Xá tự mình cầm dây cương, xốc màn kiệu lên……

Trong xe ngựa, Chung Uyển lấy chăn bọc kín mình, dựa cửa sổ xe, ngủ say như chết.

Úc Xá sửng sốt.

Chung Uyển……sao lại tới đây?

Tiểu thiếp đâu? Chung Uyển đuổi đi rồi?

Sau đó hắn đổi chỗ với tiểu thiếp, nằm ở đây chờ mình?

Úc Xá không nhịn nổi nữa, phì cười một tiếng.

Úc Xá lên xe ngựa, cúi đầu nhìn khuôn mặt lúc ngủ của Chung Uyển, đột nhiên ngộ ra tâm tư vì sao người khác lại thích nạp tiểu thiếp như vậy.

Nếu có một tiểu thiếp thế kia, thật ra lại có thể nạp.

Úc Xá nhìn Chung Uyển, suy nghĩ trong lồng ngực bị gió đêm thổi cho tâm tàn ý lạnh, nháy mắt ấm áp trở lại.

82. Chương 82

Editor: Miri

Úc Xá nghiêng đầu ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Sao y lại ở đây?”

Gia tướng theo xe ở ngoài trầm giọng nói: “Hôm nay Chung thiếu gia hết sốt rồi nên ở trong phủ thay thế tử xử lý chút công vụ, sau đó cảm thấy nhàn rỗi nhàm chán nên nói muốn đón thế tử hồi phủ.”

Úc Xá nhàn nhạt nói: “Hồ nháo.”

Úc Xá sợ đánh thức Chung Uyển, thanh âm vô cùng nhỏ, “Y muốn ra, các ngươi không ai dám ngăn sao?”

Gia tướng chỉ biết nhận tội, lại hỏi có đi hay không, Úc Xá ngồi ở trong xe ngựa, khẽ lắc đầu, “Khoan đi……để y ngủ một lát.”

Bọn gia tướng lẳng lặng đứng ở ngoài xe ngựa, Úc Xá ở trong xe ngây người nhìn Chung Uyển.

Qua một nén nhang, Chung Uyển khụ hai tiếng, tỉnh dậy.

Chung Uyển vừa thấy Úc Xá, tinh thần nháy mắt tốt lên, “Ra rồi?”

Úc Xá nhàn nhạt nói: “Nàng kia đâu?”

Chung Uyển cười: “Thay ngươi đưa về.”

Úc Xá sửng sốt, “Ngươi đưa trở về?”

“Sao nào? Hóa ra thế tử không muốn đưa nàng về?” Chung Uyển cười cười, “Nhưng chậm mất rồi, ta còn thay ngươi tới chỗ Hoàng Thượng tạ tội.”

Chung Uyển xoa xoa bả vai: “Người nọ căn bản còn chưa kịp đưa ra. Hôm nay cũng vừa khéo. Ta muốn tới đón ngươi, tới đây hơi sớm, lại cũng vừa lúc thấy người trong cung đi ra, muốn đem xe ngựa của ngươi vào đón người, ta đoán chắc là chuyện như vậy, hỏi hỏi, vừa lúc hai vị công công đều quen biết ta, cũng nguyện ý thay ta truyền lời, vậy nên……ta tiến cung một chuyến, thay ngươi liệu lý.”

Úc Xá không tán đồng lắm nhìn Chung Uyển, y trấn an nói, "Không phải đại sự, chỉ là không hiểu sao Hoàng Hậu đột nhiên nhớ tới cái gì đó, muốn đưa người cho ngươi, phỏng chừng là vì muốn bán cho Hoàng Thượng một ân tình."

Úc Xá ngừng một chút, nói, "Có thể là do Úc Phi chủ ý, muốn làm ta không thoải mái."

Chung Uyển nghĩ nghĩ, gật đầu, "Cũng có thể."

Úc Xá vẫn không yên tâm, "Ngươi nói thế nào với hắn? Hoàng đế làm khó ngươi sao? Người khác thì sao? Có nói ngươi cái gì không?"

"Không làm khó ta." Chung Uyển nhẹ nhàng nói, "Hoàng đế cũng không ngốc, phỏng chừng cũng biết đây là có người cố ý làm khó dễ ngươi, hắn chỉ nguyện ý thuận nước đẩy thuyền, nếu ngươi không chịu thì liền thôi, không nói gì nữa."

Úc Xá nhìn Chung Uyển từ trên xuống dưới, "Thật sự không làm khó dễ ngươi?"

Chung Uyển hơi hơi nhích lại sát Úc Xá một chút, thủ thỉ, "Ngươi không yên tâm thì muốn tự tay kiểm tra không? Nhìn xem trên người ta có bị thương hay không."

Úc Xá nghiêng người trốn, "Đừng làm loạn."

Chung Uyển cười cười, thành thật ngồi ngay ngắn trở lại, nói, "Yên tâm đi, ta biết ngươi sẽ cùng hoàng đế cứng đối cứng. Chuyện chẳng có gì lớn, ta chắn cho ngươi chuyện này, lại không đắc tội hoàng đế. Nếu để cho ngươi liệu lý thì chắc ngươi lại đến đại náo một hồi đúng không?"

Úc Xá im lặng.

Chung Uyển nhướng mày, "Ta đã sớm nói với ngươi, những việc này cứ giao cho ta, mọi chuyện đều thỏa đáng."

Điểm này thì Úc Xá thừa nhận. Chung Uyển liệu lý so với hắn chu toàn hơn nhiều, cũng lại ôn hòa hơn.

Chung Uyển nhìn nhìn bên ngoài, "Còn chưa đi sao?"

Úc Xá phân phó bọn gia tướng về phủ, thuận tiện cầm tay của Chung Uyển, "Chẳng lẽ ngươi còn từng liệu lý mấy chuyện này cho Tuyên Thụy? Trông ngươi ngựa quen đường cũ như vậy."

Úc Xá chỉ là thuận miệng nói, muốn thuận tiện bôi xấu Tuyên Thụy một chút. Hắn không tin ở Kiềm An sẽ có kẻ dám đưa người vào phòng Tuyên Thụy.

Không ngờ Chung Uyển nghe vậy, ý cười trên mặt của y cứng lại.

Úc Xá khó có thể tin: "Thật sự có?"

Chung Uyển cười.

Úc Xá cười lạnh nói: "Nhà ai đui mù như vậy? Đưa cô nương tốt cho hắn."

"Nhân gia dù vô dụng, vẫn là một quận vương. Nói chung vẫn sẽ có người muốn nịnh bợ." Chung Uyển dựa vào cửa sổ xe, suy nghĩ một lát nói, "Bất quá thật đúng là không phải cho hắn, là……"

Úc Xá chờ Chung Uyển nói tiếp.

Chung Uyển nghĩ nghĩ, hơi xấu hổ nói, "Là đưa cho ta."

Sắc mặt Úc Xá lập tức thay đổi.

Những năm gần đây trong phòng Chung Uyển có người hay không, Úc Xá quả thật không biết.

Úc Xá nheo lại mắt, "Chuyện khi nào?"

Chung Uyển lắc đầu, "Chuyện qua rồi, không cần nhắc lại."

Vẻ mặt Úc Xá vẫn như thường, nhưng trong lòng lại cực kì khó chịu. Chuyện này sao có thể không nhắc chứ?!

Chung Uyển nói, "Ta lại không hề chạm vào nàng, vậy mà thế tử vẫn muốn truy cứu sao?"

Chung Uyển thì thầm, "Hay là ngài ghen tị? Thế tử, ta có còn là đồng tử hay không……Ngài rõ ràng nhất còn gì?"

Trong lòng Úc Xá nóng lên, nhưng vẫn chưa bị Chung Uyển lừa gạt. Hắn không cho y nhích qua dính chặt vào hắn, giữ cằm Chung Uyển lại, lời ít mà ý nhiều, "Nói."

Chung Uyển hối hận, đang yên đang lành, nhắc chuyện này làm chi không biết.

Chung Uyển nghĩ nghĩ, nói, "Mấy năm qua rồi……cũng đã quên mất. Dù sao cũng đã là chuyện nhiều năm trước."

"Ta lúc đó vừa bệnh nặng mới khỏi." Chung Uyển chậm rãi nói, "Trong phủ chúng ta khó được một bữa yến hội, nói là đuổi đi vận đen của ta."

"Ngày đó ta nghĩ thông suốt không ít chuyện, tâm tình còn khá tốt. Tuy rằng thân mình còn chưa thật sự khỏe, nhưng vẫn uống không ít rượu."

Thanh âm Úc Xá trầm thấp, "Say?"

Úc Xá nhớ rất rõ ràng, tửu lượng của y không tồi, không dễ gì say được.

"Say chuếnh choáng." Chung Uyển nghĩ nghĩ nói, "Đi đường bị ngã, được người khác dìu, nhưng đầu óc coi như vẫn minh mẫn."

Úc Xá nói: "Sau đó?"

"Sau đó…… Ta vốn định nói vài câu với Tuyên Thụy, nhưng vừa muốn mở miệng, thì hắn lại mời rượu. Ta cũng lại nghĩ, đều là đại nam nhân, có cái gì muốn nói đều phải qua rượu."

"Cuối cùng ta uống đến nửa đêm, thật sự uống đến bất động, phải nhờ người đỡ ta hồi viện của mình."

Chung Uyển lảo đảo vào viện mình, nuốt chút nước miếng chuẩn bị ngã đầu xuống gối ngủ, không ngờ vừa tới tới rèm cửa phòng ngủ lại thấy trên giường mình, một cô nương tướng mạo xinh đẹp đang ngoan ngoãn ngồi.

Chung Uyển lập tức tỉnh rượu hết một nửa.

Cô nương rụt rè, không biết nên đứng hay nên ngồi, căng thẳng nhìn Chung Uyển.

Đầu Chung Uyển một trận choáng váng, y tựa vào khung cửa, trầm giọng hỏi, "Vương gia sai ngươi tới?"

Cô nương khiếp đảm gật gật đầu.

Ngày đó, Chung Uyển còn chưa đến hai mươi, vẫn còn mang dáng dấp thiếu niên, cô nương cũng không biết nên kêu thiếu gia hay là kêu lão gia, nhẹ giọng nói: "Vương gia nói……đem ta tới thay hắn bồi tội."

Chung Uyển nghe vậy, đột nhiên khom lưng, cúi người cười to, cười lâu thật lâu.

Lâu tới mức cô nương sợ hãi, cho rằng người này đã phát điên rồi.

Chung Uyển cười đủ rồi mới qua loa lau mặt, chắp tay với cô nương, thần thái phong nhã ung dung, "Cô nương ngủ ngon, ngày mai ta sẽ sai người đưa ngươi trở về."

Cô nương bất an nói: "Ngươi đi đâu vậy?"

"Ta?" Chung Uyển say khướt, xua xua tay, "Ta đi……Ta đi ngắm trăng."

Chung Uyển dứt lời lập tức ra phòng, đóng kín cửa phòng lại, lảo đảo đơn độc đi ra tiểu viện của mình. Y đi đến chỗ tay vịn hành lang, tựa người vào ngồi bệt xuống, trong miệng ngâm nga một làn điệu nghe không ra là khúc gì, cứ như vậy ngồi suốt một đêm.

Úc Xá chau mày, "Ngươi ở bên ngoài suốt một đêm?"

"Dù ta không chạm vào nàng, nhưng nếu ngủ trong viện một đêm thì thanh danh nàng cũng huỷ hoại." Chung Uyển thở dài, "Hà tất phải vậy? Ta không thích nàng, hủy trong sạch của nàng làm cái gì? Hôm sau ta sai người đưa nàng đưa về nhà, nhà nàng dưới quê cũng không so đo cái này, sau đó nàng được gả cho một nhà rất tốt."

Úc Xá im lặng một lát, hỏi: "Đây là sau khi lão thái y kia hạ độc ngươi, nên Tuyên Thụy muốn bồi tội?"

Chung Uyển "Ừ" một tiếng, hiển nhiên không muốn nhắc lại nữa.

Úc Xá nhìn Chung Uyển, có làm gì cũng không áp xuống nổi mối hận ý trong lòng.

Úc Xá hỏi: "Trước kia ngươi từng nói với ta là sau khi ngươi tìm được đường sống trong chỗ chết, Tuyên Thụy có giải thích với ngươi, chính là giải thích như vậy? Hắn tưởng chỉ cần đưa cho ngươi nữ nhân là coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra?"

Chung Uyển im lặng một lát, nói: "Ta vốn muốn bộc bạch với hắn. Lúc ấy ta nghĩ hắn cũng đã lớn, có rất nhiều chuyện có thể nói với hắn, thuyết phục hắn, miễn cho sau này trong lòng có khúc mắc, nhưng Tuyên Thụy lại kiêng dè, cũng không muốn nói nhiều với ta."

"Hắn cũng là người bị giày vò." Chung Uyển nhìn Úc Xá, một lát sau, buồn bã trong mắt y đã bị đánh tan cho không còn một mảnh. Chung Uyển không đứng đắn thủ thỉ với Úc Xá, "Ta lại không thích cô nương."

Úc Xá trầm mặc nhìn Chung Uyển, trong lòng rõ ràng, Chung Uyển chỉ là đang nói giảm mọi chuyện.

Chung Uyển ngày đó, màn trời chiếu đất ngủ ở trong hoa viên vương phủ, trong lòng không biết có bao nhiêu thất vọng cùng sa sút.

Thân đệ đệ mà y từng toàn tâm toàn ý đối đãi lại thiếu chút nữa hại chết y, sau đó lại còn đưa nữ nhân vào phòng y, cầu y có thể câm miệng, có thể bỏ qua chuyện cũ, có thể tiếp tục bán mạng cho Kiềm An vương phủ.

Một khang nhiệt huyết đều đút cho chó ăn.

Úc Xá trong lòng sớm đã có an bài cho Tuyên Thụy sau này, nghĩ vậy thì lập tức muốn sửa lại kế hoạch.

Đối với thứ này, thật sự không thể quá khoan dung.

"Đã bảo đừng nhắc lại rồi." Chung Uyển từ trong lòng ngực móc ra một bao giấy dầu, vội lải nhải như đang hiến dâng vật quý cho Úc Xá, "Nhìn xem đây là cái gì."

Úc Xá cúi đầu nhìn thoáng qua, "……Bánh táo đỏ?"

Điểm tâm có hình thức tinh xảo, không giống như là của mấy cửa tiệm ngoài phố có thể làm được, Úc Xá nói, "Mua ở đâu vậy?"

"Hoàng thượng mới vừa chiêu đãi ta." Chung Uyển cẩn thận bẻ một góc, "Ta sợ nguội mất nên vẫn luôn đặt ở trong lòng ngực, ngươi nếm thử."

Úc Xá khó tưởng tượng nổi, "Hoàng Thượng ban điểm tâm……sao ngươi lấy ra được?"

Chung Uyển vô tội nói: "Là ta tự mở miệng xin đó, ta ăn thấy ngon, muốn cho ngươi cũng được nếm thử."

Chung Uyển phỏng chừng mình cũng ăn không ít điểm tâm, nói ngọt như mật. Y sợ gia tướng bên ngoài nghe xong sẽ chê cười, liền thì thầm: "Ta cũng không biết ta bị sao nữa, nhìn thấy gì đẹp, ăn thứ gì tốt, trong đầu đều nghĩ muốn mang về cho ngươi trước."

Úc Xá rũ mắt, khóe miệng không khống chế được cong lên một chút.

Hắn thật sự không tưởng tượng nổi Chung Uyển làm cách nào có thể liệu lý chuyện tiểu thiếp cho mình xong, còn có thể không coi ai ra gì mà mở miệng với Sùng An Đế xin điểm tâm về.

Người có thể mang đồ ăn từ trong cung ra, ước chừng cũng chỉ có Chung Uyển.

"Ngươi nếm thử." Chung Uyển đút cho Úc Xá, "Còn nóng."

Úc Xá cúi đầu cắn điểm tâm ngậm trong miệng, quả nhiên rất ngọt.

Úc Xá mơ hồ nói, “Nóng như vậy, ngươi có bị bỏng không?”

Chung Uyển không thèm để ý lắc đầu, Úc Xá không tin, tự mình xốc vạt áo y lên một chút, nhìn ngực y ửng đỏ lại nhíu mày.

“Còn không phải vì muốn dỗ ngươi vui sao?” Chung Uyển kéo vạt áo vào, “Đúng rồi, vậy thì thương lượng một chút, hai ngày sau Tuyên Cảnh có thể sẽ làm phiền ta, thế tử có thể che chở cho ta một chút không?”

“Ngươi mà sợ hắn?” Úc Xá không để tâm, “Ngươi sao lại đắc tội hắn?”

Chung Uyển cười khổ nói: “Ta vốn cũng là hảo tâm, từ trong phủ ra còn quá sớm nên muốn tới gặp hắn trước, thuận tiện hỏi một chút về chuyện Lâm Tư, không ngờ……”

Úc Xá ngước mắt, “Không ngờ cái gì?”

Chung Uyển thở dài, “Không ngờ……lúc ra khỏi phủ hắn, ta không cẩn thận, chạm vào làm nát một món đồ của hắn.”

Úc Xá bình thản nói, “Bảo hắn ra giá, ta đền cho hắn gấp mười.”

Sắc mặt Chung Uyển trở nên cổ quái, sau một lúc lâu mới thật cẩn thận nói: “Là một cái chén ngọc.”

Úc Xá nhíu mày, đột nhiên cảm thấy cái chén ngọc này nghe quen quen.

Chung Uyển thành thật kể lại, “Chính là cái chén mà hắn liều mạng hơn một tháng……Thật không thể trách ta! Cái gã sai vặt nhà hắn vẫn còn là cái choai choai hài tử, làm việc động tay động chân, nhìn lá gan còn rất nhỏ, lúc bưng trà vào phòng còn bị ngạch cửa làm vướng chân, ta liền thuận tay đỡ hắn một phen, không ngờ tay áo lại trùng hợp quét tới cái đồ vật đáng chết kia……”

Úc Xá: “……”

Vẻ mặt Chung Uyển đầy đau khổ, “Hắn nói muốn giết ta.”

Úc Xá kỳ thật là có chút đồng tình với Tuyên Cảnh, nhưng bộ dáng Chung Uyển trộm điểm tâm từ trong cung mang cho hắn thật sự là khiến người ta thương gần chết. Tâm Úc Xá lúc này đều mềm nhũn, không có chút đạo lý nào, gian nan gật đầu nói: “Ừ, không trách ngươi, là tại cái chén ngọc kia không tốt.”

Úc Xá thậm chí còn trấn an Chung Uyển, “Cho hắn chút chuyện làm lại càng tốt, miễn cho hắn rảnh rỗi sinh khó chịu, tới làm phiền ta.”

Nói đến cái này Chung Uyển lại càng chua xót, đau lòng nói: "Ngươi biết lần này ta đi, hắn nói cái gì với ta không?"

Úc Xá nhìn Chung Uyển.

"Ngươi tin được không?" Chung Uyển khó khăn nói, "Tuyên Cảnh gần đây đang vô cùng nghiêm túc tra xét xem chuyện Tuyên Quỳnh ở trong cung rơi xuống nước lần trước, rốt cuộc là chính hắn nhảy xuống hay là ngươi đẩy xuống."

Úc Xá: "……"

Chung Uyển càng nghĩ càng đau lòng, "Hắn thần thần bí bí nói với ta là sau khi đã điều tra xong cái này thì có thể sáng tỏ được rất nhiều chuyện khác."

Úc Xá gian nan nói, "Lâm Tư không thể nhắc nhở hắn một chút là chúng ta gần đây đã có ý tranh trữ sao?"

"Lâm Tư căn bản còn không gặp hắn!" Chung Uyển sầu đứt ruột, "Ngươi nói xem, Tuyên Cảnh sao lại xui xẻo như vậy? Thời niên thiếu còn cùng niệm thư với nhau, hắn đã theo không kịp, hiện tại tranh trữ cũng theo không kịp, bất quá cũng đúng, người khác tranh đấu với người khác, còn hắn thì lại đấu với chính mình, lại còn đấu vô cùng xuất sắc……Đến bây giờ hắn còn lo lắng xem ngươi hay là Tuyên Quỳnh sẽ dùng cái chén ngọc kia làm hại hắn, đi ngự tiền cáo trạng, nói hắn hủy hoại ngự tứ chi vật!"

Úc Xá mặt vô biểu tình lắc đầu: "Ta không có cái hứng thú tốt như vậy."

Chung Uyển bóp cổ tay, "Nửa năm, là suốt nửa năm đó, không ai nhắc nhở hắn, càng không ai quấy rầy hắn, hắn còn đang rối rắm chuyện cái chén ngọc……"

Úc Xá một lời khó nói hết, miễn cưỡng bảo đảm nói: "Được rồi, ngươi nợ hắn một lần, ta bảo đảm……sau này chỉ cần hắn không hại ta, thì ta cũng sẽ không làm hại hắn."

83. Chương 83

Editor: Miri

Cho tới khi đến cửa phủ, Úc Xá mới kịp phản ứng lại, hắn xuống xe trước, nhéo nhéo cổ tay Chung Uyển, thấp giọng nói: "Vừa nãy là cố tình giở trò với ta, giả vờ đáng thương để xin cho Tuyên Cảnh đấy à?"

Chung Uyển bị Úc Xá chọc trúng tâm sự, cũng không giấu giếm nữa, cười, "Giận rồi?"

Úc Xá không nói không rằng.

Chung Uyển thành thật khai, "Đúng là ta giả vờ đáng thương xin cho hắn, nhưng chuyện hắn quá ngu xuẩn cũng là thật."

Úc Xá mỉm cười, đem áo choàng của mình ném cho Chung Uyển: "Khoác vào rồi xuống."

Văn thiện còn chưa chuẩn bị xong, nên Úc Xá sai người kêu thái y tới trước, muốn để lão nhìn ngực Chung Uyển xem có phải đã bỏng hay không.

Chung Uyển kêu khổ không ngừng, "Ta chỉ là bất cẩn ngủ quên, để nó bên trong nên mới có hồng ấn, căn bản không sao cả. Ngươi đừng để người khác lại nói ta đỏng đảnh! Hai tháng nay ta không cách nào ra cửa được nên cũng đâu biết gì, ai ngờ bây giờ bên ngoài đồn đãi ta cái gì cũng có, thanh danh hoàn toàn huỷ hoại."

Úc Xá vô tội nói, "Nói bừa, ta bôi nhọ thanh danh ngươi khi nào?"

Chung Uyển giận mà không dám nói gì, thuở thiếu niên y cũng tung không ít lời đồn đãi về Úc Xá, hiện tại bị báo ứng đến phiên mình khó chịu, y kỳ thật không có tư cách gì để chất vấn Úc Xá. Hôm nay xuất môn, trong cung Tuyên Cảnh có lão thái giám kia nghe được không ít lời đồn liên quan tới y, kể cho Chung Uyển nghe khiến y hết sửng sốt tới ngỡ ngàng, nếu không biết trước mấy lời này là nói về y thì chắc y cũng tin luôn.

Chung Uyển thật sự không muốn lại truyền ra lời đồn kỳ quái nào nữa, tỏ vẻ vô cùng đáng thương, "Ngươi không yên tâm thì tự ngươi nhìn cho ta là được."

Úc Xá nhíu mày, "Ta không biết y thuật."

Nói là nói như vậy, nhưng Úc Xá ngó ngó bên ngoài, nhân lúc thái y chưa tới, đứng dậy thả màn trướng bên trong xuống, đến trước mặt Chung Uyển. Sau một thoáng do dự, hắn bắt đầu giải khai vạt cổ áo Chung Uyển.

Chung Uyển hơi hơi ngẩng đầu để tiện cho Úc Xá hành sự hơn.

Úc Xá cởi áo Chung Uyển ra, nhìn nhìn lần nữa, cảm thấy màu đỏ của hồng ấn vừa nãy càng lúc càng đậm, "Vậy mà còn bảo không bỏng?"

Chung Uyển ngẩng đầu nhìn Úc Xá, hầu kết hơi hơi động, "Chỉ có chỗ này? Còn phía dưới thì sao?"

Úc Xá mới vừa rồi vẫn chưa xem ở dưới, nghe vậy thì nhíu mày, "Bụng cũng bỏng?"

Úc Xá lại tiếp tục cởi xiêm y Chung Uyển thêm chút nữa, nhìn tỉ mỉ phần bụng lành lặn của y, "…… Phía dưới không có hồng ấn, ngươi còn đau chỗ nào?"

Chung Uyển cắn môi, thì thầm, "Xuống chút nữa……Ngươi nhìn giúp ta đi."

Ngón tay Úc Xá khựng lại như đang suy nghĩ lại cái gì.

Úc Xá bình tĩnh nhìn vào mắt Chung Uyển, tâm bình khí hòa hỏi, "Quy Viễn, bánh táo đỏ vừa rồi, nguyên lai là ngươi kẹp vào giữa hai chân giấu đem về cho ta? Vì sao phải mang nó ra ngoài kiểu đó?"

Chung Uyển đùa giỡn Úc Xá không thành công, xấu hổ ho một tiếng, "Tất nhiên không phải."

Úc Xá lại không lưu tình chút nào, "Không phải thì phía dưới ngươi đau cái gì?!"

Thái y bên ngoài xách theo thùng dược tới, Úc Xá buông Chung Uyển ra, xốc màn trướng lên, lệnh cho thái y xem qua Chung Uyển.

Úc Xá không có chút nào giấu bệnh sợ thầy, còn rất phối hợp, kể lại rõ ràng cho thái y nghe, nào là hồng ấn trên ngực Chung Uyển là bị bánh táo đỏ làm bỏng, nào là bánh táo đỏ là do y muốn đem cho hắn ăn.

Thái y chửi thầm trong lòng, lặng lẽ nghĩ mặc kệ cái bánh táo đỏ này là mang cho ai, bị bỏng tức là bị bỏng.

"Còn ổn, chưa nổi bọt nước, thoa cao trị bỏng lên là được rồi." Thái y xem qua xong thì nghiêm túc nói, "Đừng để dính nước, để qua mấy ngày cho nó tróc một tầng da là được."

Úc Xá gật đầu, lệnh cho thái y để dược lại.

Khi đang dùng vãn thiện, Chung Uyển vừa ăn vừa nói, "Kế hoạch Úc Phi không thành, có khi nào sẽ lại làm phiền ngươi không?"

Úc Xá gắp đồ ăn cho Chung Uyển, nói, "Có lẽ, bất quá nàng lăn qua lộn lại cũng chỉ có bao nhiêu thủ đoạn vụn vặt đó, cùng lắm chỉ làm người khác ghê tởm ta, không làm được gì khác."

Chung Uyển trầm ngâm một lát, "Trong tay nàng không nắm thực quyền, lại có Thang Khâm nhìn chằm chằm, sẽ không tạo ra sóng to gió lớn. Hiện tại chỉ phải lo về Úc vương bên kia, Úc vương……nhiều ngày nay hắn đang làm gì? Ngươi biết không?"

"Ẩn nhẫn ngủ đông." Úc Xá nói, "Bị hai ta lừa gạt, hắn ăn hai lần oan ức chắc cũng đã mệt, sẽ không lại dễ dàng bị lừa. Hiện giờ Hoàng Thượng không cho bất luận kẻ nào gặp Tuyên Quỳnh, hắn cũng không có biện pháp nào khác, vậy thì hai ngày nay…… Nếu ta đoán không sai thì hắn đang lặng lẽ thu thập nhân chứng vật chứng năm đó, muốn lật lại bản án cho phủ của ngươi."

Chung Uyển cứng họng, "Phủ của ta? Ngươi nói Chung phủ hay là Ninh vương phủ?"

"Ninh vương phủ." Úc Xá nói, "Hắn đã có suy nghĩ muốn âm thầm nâng đỡ Tuyên Thụy làm con rối, vậy thì phải giúp Ninh vương lật lại bản án, khiến tông thân cùng các triều thần tin phục rằng tiên đế năm đó xác thật là muốn lập Ninh vương làm Thái Tử."

"Người họ Tuyên đồng trang lứa không ít, nếu muốn chứng minh Tuyên Thụy mới là người thuận theo mệnh trời thì đây là biện pháp đơn giản và hợp lý nhất." Úc Xá cười tự giễu, "Bất quá hắn nghĩ cũng không sai, năm đó nếu không có bọn họ mưu triều soán vị, Ninh vương thuận lợi kế vị, thì kẻ hiện giờ nên đăng cơ quả thật là Tuyên Thụy."

Úc Xá nhìn Chung Uyển, "Quy Viễn, ngươi có muốn giúp Tuyên Thụy tranh ngôi không? Ta không phải nói hiện tại, nhưng trước kia thì sao? Lúc ngươi và hắn vẫn còn có chút tình nghĩa thì sao?"

Chung Uyển nuốt cơm trong miệng xuống, nhẹ nhàng cười, "Không có."

"Tuyên Thụy nguyên bản có khả năng kế vị, nhưng cũng không phải bởi vì hắn hơn người khác." Chung Uyển nhàn nhạt nói, "Mà là bởi vì Ninh vương thiên tư thông minh, khiến cho tiên thượng hài lòng."

"Hắn chỉ là hưởng phúc của Ninh vương thôi."

Chung Uyển thở dài, "Ninh vương còn chưa kế vị được thì sao hắn lại có nổi cái phúc khí đó? Hơn nữa, ta lúc ấy chỉ hy vọng bọn họ có thể giữ được mạng, nào có sức nghĩ tới chuyện này."

"Không đúng." Chung Uyển suy nghĩ rồi nhíu mày, "Tuyên Thụy hiện tại coi như còn nằm trong tay ngươi, sao Úc vương lại đổi chiều nhanh như vậy? Tuyên Quỳnh bên này vẫn còn hy vọng, vậy thì hắn phí thời gian cho Tuyên Thụy làm gì?"

Úc Xá uống một ngụm canh, một hồi lâu nói: "Ai biết được? Có lẽ…… Hắn cảm thấy Tuyên Thụy chỉ cần tồn tại thì sẽ còn khả năng làm con rối, bất quá là muốn nắm được người thì phải tốn chút thời gian. Hắn đây là đang chắc chắn rằng ta đến chết cũng sẽ không giết Tuyên Thụy? Cho nên hắn mới yên tâm như vậy."

Chung Uyển nghĩ lại, cảm thấy cũng hợp tình hợp lý.

Người khác hiểu lầm Úc Xá, nhưng trong lòng Úc vương tất nhiên rõ ràng, dù Úc Xá có biểu hiện thô bạo gì thì hắn vẫn không phải là kẻ vô cùng hung ác, sẽ tùy tiện đi giết người.

Úc Xá nhẹ giọng nói: “Cứ để cho hắn chịu cực một phen, như thế còn không quá tốt sao?”

Chung Uyển bật cười, “Ngươi đây là đang mượn tay Úc vương thay chúng ta lật lại bản án sao?”

Úc Xá không chút để ý cười.

Chung Uyển suy nghĩ, yên tâm, “Vậy thì thời gian sau ngươi chắc sẽ được an ổn hơn ít nhiều.”

Úc Xá nhướng mày, “Tại sao?”

“Nếu Úc vương có cái tâm tư này, vậy thì tất nhiên sẽ muốn thu liễm mũi nhọn, âm thầm trù tính.” Chung Uyển nói, “Giả vờ an phận thì tất nhiên sẽ không thể lại đối chọi gay gắt với ngươi, còn phải làm ra tư thái kẻ bại trận.”

Chung Uyển sở liệu không tồi, nửa tháng sau, Úc vương ngoài mặt thu liễm mũi nhọn, bị Sùng An Đế ám chỉ khiển trách vài lần hắn đều thành thành thật thật chịu tội, không giải thích cho mình nửa phần. Mặc kệ là chuyện Tuyên Quỳnh hay là chính sự vụn vặt khác, chỉ cần hỏi han trách cứ là Úc vương lập tức đáp lại, còn đáp rất thành khẩn, hết tấu chương thỉnh tội này tới tấu chương thính tội khác được đưa, bộ dáng càng ngày càng luồn cúi, tựa hồ như đang thật sự chịu khuất phục, nhịn xuống chuyện Sùng An Đế nhận hồi Úc Xá, không dám có nửa câu oán hận.

Nhưng mặt khác, Úc vương cũng đang âm thầm xuất lực. Chuyện năm đó vốn là do hắn cùng Sùng An Đế hợp mưu, ngày đó hắn còn để lại một tay. Ngoại trừ cung nhân hầu hạ tiểu Chung phi thì các loại nhân chứng vật chứng khác đều còn rất nhiều, loại sự tình này hắn làm tiện hơn nhiều so với bất cứ ai.

Sùng An Đế có bị mê hoặc hay không thì không rõ ràng lắm, nhưng Úc Xá và Chung Uyển tất nhiên trăm triệu không tin hắn. Chung Uyển chơi xấu, bày mưu đặt kế bảo Úc Xá mượn tay nội các để khiến Úc vương gặp rắc rối.

Dù sao hắn cũng đang muốn giả vờ chịu thiệt, lúc này không khi dễ hắn thì biết khi dễ lúc nào?

Tất nhiên Úc Xá vô cùng thuận theo ý y.

Từ ngày đó, ngoại trừ chuyện nghiêm túc nghĩ cách làm phiền Úc vương, Chung Uyển còn có thêm một chuyện: Mỗi ngày đi đón Úc Xá hồi phủ.

Mưa gió cũng đi, làm không biết mệt.

Úc Xá cũng từng nói với y vài lần là không cần y nhọc công tới đón, Chung Uyển không nghe.

Trước đó hai người nói chuyện có nhắc đến lúc còn đọc sách cùng nhau, Úc Xá vô tình nói qua là hắn đố kỵ với mệnh tốt của Tuyên Thụy, hận Tuyên Thụy mỗi ngày đều có thể cùng Chung Uyển như hình với bóng.

Trong lòng Chung Uyển cũng hiểu, Úc Xá không phải là đố kỵ Tuyên Thụy, hắn chỉ là đang hối hận.

Hắn hối hận rằng thuở còn thiếu niên đồng môn với nhau lại không thể sớm quen biết, không thể làm thanh mai trúc mã cùng lớn lên.

Thật ra Chung Uyển cũng không cam lòng. Nếu lúc hơn mười tuổi ấy y và hắn bên nhau, âm thầm dưới tầm mắt của Sử lão thái phó mà truyền nhau thư tình, ở nơi không có ai mà vụn trộm thân mật một chút, thì không phải sẽ rất thú vị sao.

Dù sao quá khứ cũng đều đã qua, bây giờ cả y lẫn hắn chỉ còn biết cách cố gắng bù đắp cho nhau.

Hôm nay y đi đón Úc Xá như thường lệ, xe ngựa mới vừa dừng ổn định lại thì bên ngoài đã có một tiểu thái giám chạy một mạch đuổi theo.

Đây là thái giám mỗi ngày đi theo Úc Xá vào cung, thấy Chung Uyển tới thì vội tiến lên thỉnh an, nói, "Thiếu gia, thế tử nói, hôm nay nội các có nhiều việc, sợ là phải bận đến tối mới về, bảo ngài về phủ trước."

Mỗi ngày, sau khi nội các xử lý hết công văn đệ trình lên thì mới có thể tan, lúc có nhiều việc thì quả thật không về được, Chung Uyển gật gật đầu, "Được, ngươi đi đi."

Tiểu thái giám truyền lời xong thì lập tức trở về, nhưng Chung Uyển vẫn không đi.

Hồi phủ cũng không có việc gì làm, chi bằng cứ chờ ở cửa cung.

Thời tiết càng ngày càng ấm áp, vào chiều cũng không lạnh, Chung Uyển xuống xe ngựa, dựa lưng vào xe ngựa híp mắt một chút. Chỉ một lát sau, lão thái giám tặng người từ trong cung hôm bữa tiến lên vài bước, thỉnh an với Chung Uyển.

Chung Uyển cười nói, "Không dám, công công làm gì vậy?"

"Làm ban sai, vừa khéo lại thấy Chung thiếu gia." hỏi rõ ràng xong lý do Chung Uyển đến, lão thái giám mới cười nói, "Chung thiếu gia không phải người bên trong nên đành đợi ngoài nội các cũng là lẽ thường tình, nhưng vừa lúc lão nô lát nữa muốn tới nội các đưa cho Úc tiểu vương gia trà bánh Hoàng Thượng ban thưởng, thiếu gia có muốn đi cùng không?"

Chung Uyển do dự, lão thái giám vẫn kiên quyết muốn lấy lòng Úc Xá, thấp giọng nói, "Thiếu gia chỉ cần nói là người trong phủ cần đưa đồ cho Úc tiểu vương gia là được."

Quả thật Chung Uyển cũng muốn nhìn bộ dáng làm việc ngày thường của Úc Xá một chút, cười, "Đa tạ công công."

Lão thái giám ân cần mang Chung Uyển đi.

Bên trong nội các, muốn ra vào cũng không dễ dàng như vậy, sau khi lão thái giám đem người tới thì cung kính nói: "Các đại nhân bên trong hẳn là đang dùng vãn thiện, thiếu gia đứng chờ ở đây một chút, lão nô đi vào báo cho tiểu vương gia một tiếng."

Chung Uyển gật đầu, quy quy củ củ đứng ở cửa đại sảnh.

Chung Uyển ngước mắt nhìn quanh bốn phía, cười nhạt một cái.

Lúc còn chưa hiểu chuyện, Sùng An Đế từng hỏi y có muốn làm bí thư cho thiên tử hay không, y từng buông một câu mạnh miệng, khiến cho Sùng An Đế chờ năm đại hỉ khi y đỗ đạt vào đây.

Rốt cuộc đều thành một trận nói suông.

Chung Uyển không thể vào nội các, nhưng thật ra vẫn khá tò mò.

Y đứng ở cửa đại sảnh, bên trong có động tĩnh gì, Chung Uyển đều nghe được rõ ràng.

Có chút âm thanh của chén tách, còn có tiếng sàn sạt do tiểu thái giám sửa sang lại tấu chương.

Chung Uyển không biết Úc Xá khi nào sẽ ra tới, nín thở nghe……

Trong phòng, mọi người vội vàng dùng vãn thiện, chờ ăn xong lại tiếp tục bận rộn.

Nhóm thần tử lão các không còn là thiếu niên ăn nhiều ăn mạnh, hấp tấp ăn không vào được bao nhiêu đồ, chỉ ăn mấy đũa rồi thôi, lúc chờ những người khác ăn thì nhìn món ăn được đưa lên, nói chuyện phiếm vài câu.

Một các lão thở dài nói, "Mấy năm nay ngực ta thấy không thoải mái, thái y nói là phải ăn ít đồ mặn lại, người trong phòng quản ta cực nghiêm, không cho chạm vào, đồ ăn này kia chỉ có thể xem, không thể ăn."

Một đại nhân khác có vẻ cũng xúc động theo, tâm sự, "Phải phải, mấy năm nay thái y bảo ta kiêng rượu, nguyên bản là do ta nhịn không được, khiến cho phu nhân sau đó bắt đầu canh chừng cho ta."

Tôn các lão cũng hùa theo cười một tiếng, "Tiện nội mấy ngày gần đây không biết nghe ai nói gì, không

cho ăn đồ ăn có gừng, nói lão xương cốt chịu không nổi, cũng không cho đụng vào nữa."

Úc Xá ngồi ở một bên lẳng lặng dùng bữa, ngẩng đầu nhìn hai vị đại nhân nói chuyện phiếm, trong lòng có chút hâm mộ.

Nhưng thân thể hắn khoẻ mạnh, cũng không có đồ ăn gì phải kiêng dè, Chung Uyển cũng chưa từng quản thúc hắn ăn cái gì, cho nên không thể tham gia nói về đề tài này.

Nhưng nếu đã nói về người trong phòng thì hắn lại rất muốn nói hai câu.

Một đại nhân khác lại nói, "Tiện nội bảo ta ăn ít thịt luộc, nói sẽ thương gan tụy."

Một đại nhân khác như nhớ tới cái gì, nói thêm, "Nàng bảo ta ăn ít rau ngâm, nói thương thận."

Úc Xá muốn nói lại thôi, vài lần muốn xen vào nhưng đều không thuận lợi.

Chờ mọi người rốt cuộc đã nói xong một vòng, khi các tử an tĩnh rồi thì Úc Xá mới buông đũa, cố gắng vân đạm phong khinh mà nói với các lão đầu trong nội các hôm nay một câu, "Nội tử bảo ta ăn ít Hàn Thực Tán, bảo ăn vào sẽ chết."

Chúng các lão: "……"

Chung Uyển đứng nghe bên ngoài: "……"

84. Chương 84

Editor: Miri

Một câu của Úc Tử Hựu đã chặt đứt đường lui của bàn dân thiên hạ.

Chỉ một câu thôi cũng khiến cho buổi chuyện phiếm trở nên quá mức trầm trọng, nhóm lão đại nhân muốn nói tiếp cũng không biết nói gì.

Cố tình Úc Xá lại còn nhìn mọi người, trong ánh mắt mơ hồ còn mang vài phần chờ mong.

Hắn thích nói về cái này, còn đang muốn nói tiếp vài câu.

Một trận cực kì yên tĩnh trôi qua, vẫn là tôn các lão gật đầu gắng gượng nói: "Đúng thế, quả thật sẽ chết."

Úc Xá gật gật đầu, tự nhận thấy không khí vẫn bình thường, nhàn nhạt nói, "Ta vốn là không để ý tới, nhưng lại không chịu nổi y lải nhải bên tai, chỉ có thể nghe theo y, dù sao y nói cũng không sai, độc dược thì phải ăn ít lại."

Tôn các lão căng da đầu nói: "Không sai."

Úc Xá gật gật đầu, cầm lấy khăn xoa xoa ngón tay, vẻ mặt tự phụ không thôi, sai người dọn chén đũa, tiếp tục đọc tấu chương.

Nhóm các lão hai mặt nhìn nhau, nhanh chóng nốc cơm vào miệng, phê tấu chương càng lúc càng nhanh.

Chung Uyển bên ngoài úp mặt vào cột, một chút cũng không muốn vào gặp Úc Xá.

Tiểu thái giám hầu hạ Úc Xá tới đây, vừa muốn mở miệng, Chung Uyển lại "suỵt" một tiếng, "Đừng thông báo, ta ở chỗ này chờ hắn là được."

Nhờ phúc của Úc Xá, Chung Uyển một chút cũng không hiếu kỳ nội các ra sao nữa.

Thậm chí y còn cảm thấy may mắn là mình không có cái kẻ điên này làm đồng liêu.

Tiểu thái giám gật gật đầu, nhỏ giọng lui xuống.

Chung Uyển ngồi xuống, một bên uống trà một bên chờ, gần một canh giờ sau, tiểu hàn lâm bên trong bắt đầu đưa tấu chương ra ngoài, Chung Uyển cảm thấy cũng tới giờ rồi, đứng dậy tự ra khỏi cung.

Chung Uyển bảo mọi người giấu chuyện y đi tìm Úc Xá, chỉ nói y hồi phủ xong rồi quay lại đây đón. Bọn họ đợi không đến nửa chén trà nhỏ thì Úc Xá đã ra.

Úc Xá nhíu mày, một mặt răn dạy bọn gia tướng không tuân theo lời phân phó của hắn, một mặt không chịu nổi Chung Uyển cứ cầm cầm tay áo mình, không tình nguyện nắm lấy tay Chung Uyển.

Xa phu thu dọn ghế, thắp đèn lồng, quay đầu ngựa lại, lái xe hồi phủ.

Trong xe ngựa có lò sưởi, tay Chung Uyển để ở đầu gió bên ngoài một hồi lâu chờ Úc Xá nên còn lạnh. Úc Xá sắc mặt không quá đẹp che tay Chung Uyển lại, Chung Uyển nhân cơ hội này mà dính dính lấy hắn,

“Cả người ta cũng lạnh…… Thời tiết này thật sự không tốt chút nào.”

Úc Xá chần chờ một chút, cởi bỏ áo choàng, bọc kín Chung Uyển.

Chung Uyển thỏa mãn than thở một tiếng, thấp giọng nói, “Hôm nay sao lại nhiều việc như vậy?”

“Úc vương tạm lánh mũi nhọn, đảng người của hắn hết cáo lão lại tới bị vứt bỏ……” Úc Xá trầm giọng nói, “Trong nội các tuy không có người của hắn, nhưng dưới trướng thiếu người, mấy việc vặt tất nhiên phải chuyển lên trên xử lý.”

Chung Uyển nhẹ giọng nói: “Úc vương không nhất định muốn cho hoàng đế mặt mũi, hắn phải làm ra bộ dáng nhân nhượng này, thủ hạ tất nhiên cũng phải co đầu rút cổ theo, ý Hoàng Thượng thế nào?”

Úc Xá lắc đầu, “Không rõ lắm, hôm nay đưa tấu chương lên, hắn đều đọc qua hết nhưng không có ý kiến phúc đáp nào, nội các cũng có đề lên chuyện mấy quan viên chức vị quan cần phải thay mới, nhưng hoàng đế chưa cho lời chắc chắn, bảo nội các tiếp tục nghị luận.”

Chung Uyển nói: “Là đang thử ngươi.”

Úc Xá “Ừ” một tiếng, “Ta không mở miệng……Mấy lão thần nói chuyện được việc, tất cả đều là thân tín mấy năm nay do hoàng đế tự tay đề bạt, bọn họ sẽ không nghe ta, đến lúc này cũng sẽ không có ý muốn quy phục ta, nhiều lời vô ích, hơn nữa……”

Úc Xá nhàn nhạt nói, “Ta cũng không có người nào chống lưng.”

Úc Xá mấy năm nay chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn tranh trữ, cũng không bồi dưỡng nhân thủ gì, có thể nói là thế lực trong triều của hắn so ra còn kém hơn Tuyên Cảnh.

Chung Uyển nghĩ nghĩ nói, “Sử lão thái phó để lại cho ta vài người, trong đó có một người là Tư Thiên Giám thiếu giam.”

Úc Xá đè lại cái tay đang lộn xộn của Chung Uyển, trầm giọng nói: “Sao? Bảo cái tên thiếu giam kia đi nói với hoàng đế là đêm nay gã xem thiên tượng, phát hiện ngoài ta ra thì không ai có thể lên ngôi?”

Chung Uyển cười, nói, “Ngày mai ta qua đó một chút.”

Không đợi Úc Xá mở miệng, Chung Uyển vội nói, “Tất nhiên sẽ không để người khác phát hiện ta qua đấy, ngày mai trở về chắc đã muộn rồi nên cũng không tới đón ngươi được.”

Úc Xá im lặng một lát, gật đầu, “Được.”

Đường vào đêm khuya, xe ngựa của Úc Xá truyền ra vài tiếng thầm thì thủ thỉ, thản nhiên an bình, cứ như rằng phong ba bão táp sắp tới chẳng can hệ gì tới hai người trên xe.

Mấy ngày sau, Sùng An Đế khó được một ngày có tinh thần lâm triều. Sau khi lâm triều xong thì lưu Úc Xá lại.

Thời tiết ấm áp, Sùng An Đế chống quải trượng, đi dạo ở Ngự Hoa Viên.

Úc Xá đi theo sau Sùng An Đế, Sùng An Đế không nói lời nào, hắn cũng không mở miệng.

"Mấy ngày nay, chuyện nội các ngươi lao tâm không ít, trẫm có nghe người khác nói." Sùng An Đế nghiêng đầu nhìn Úc Xá, "Tử Hựu, nếu trước kia ngươi chưa rõ, thì chắc sau lần lao tâm này cũng biết rồi đúng không? Vị trí này, không phải là nơi yên ổn để ngồi."

Sùng An Đế dừng chân, nhìn hoa xuân nở rộ nơi xa xăm, xuất thần nói, "Lúc trẫm bằng tuổi ngươi cũng đã từng tâm tâm niệm niệm muốn vì tiên đế phân ưu, nhưng khi tới lúc thật sự kế vị……thì lại cảm thấy quá mệt mỏi."

Úc Xá trầm mặc không lên tiếng.

Sùng An Đế tiếp tục tới phía trước, trầm giọng nói, "Trẫm mấy năm nay, trắc thực tiêu y*, điều động trong lẫn ngoài cung, hao tổn tâm huyết, tự nhận rằng sai lầm thời niên thiếu cũng đã được trả sạch sẽ, sau này……sẽ lại đến phiên ai đây?"

**Trắc thực tiêu y: có thể hiểu là đầu tắp mặt tối, dịch tiếng trung là chỉ ăn khi trời đã tối, vừa sáng sớm đã dậy, chỉ người siêng năng làm việc không ngơi nghỉ.*

Sùng An Đế nói xong lại nhìn Úc Xá, thấy ánh mắt hắn u lãnh thì không nói tiếp.

Sùng An Đế tiếp tục đi tới trước, cách đó không xa là hồ Bích Ba Trì, Sùng An Đế do dự một lát, quay đầu sang hướng khác đi.

Trong mắt Úc Xá hiện lên một tia châm chọc.

Sùng An Đế chắc là đang sợ mình đột nhiên nổi điên, đẩy hắn xuống nước.

Sùng An Đế bây giờ nể trọng hắn, nhưng vẫn phải đề phòng hắn.

Quan hệ huyết thống phụ tử mà lại trở thành thế này, cũng quá trêu người.

Sùng An Đế như cũ vẫn nhắc tiếp, “Trẫm nghe các lão nói, mỗi ngày ngươi đều rất cần cù đọc tấu chương, nói ít làm nhiều, vào nội các lâu như vậy nhưng chỉ xem chỉ học, chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện gì.”

Sùng An Đế thổn thức, “Trẫm nhớ rõ Quỳnh Nhi lúc ấy…… hận không thể khiến toàn bộ nội các đều nghe theo hắn.”

Úc Xá không chút để ý, “Ta tài hèn học ít, vốn dĩ cũng không thể hỗ trợ gì.”

Sùng An Đế tiếp tục đi về phía trước, hỏi, “Vậy ngươi học lâu như vậy, có cảm thấy làm kẻ đứng trên dễ dàng hay không?”

Úc Xá tận lực giấu đi chê cười trong mắt, trầm mặc một lát nói, “Thực không dễ dàng, nhưng có khi vì không dễ dàng nên mới có thể xem là còn may mắn, nếu ngày trôi qua quá an nhàn……thần sợ mình cũng không thể sống lâu.”

Sùng An Đế nhìn Úc Xá thật sau, thở dài, “Ngươi nói vài câu dễ nghe, coi như là hiếu thuận với trẫm, không được sao?”

Úc Xá rũ mi.

Diện mạo Úc Xá không giống tiểu Chung phi, chỉ có mặt mày là có một chút giống với Sùng An Đế lúc còn niên thiếu, Sùng An Đế nhìn đôi mắt Úc Xá, nhẹ giọng nói, “Ngươi từ nhỏ lớn lên trong cung, Tử Hựu, ngươi biết không? Ngươi biết đi rất muộn, hài tử người khác chưa đến một tuổi đã biết đi rồi, chỉ có ngươi, tới hai tuổi vẫn còn lung lay, đi rất chậm, nhưng mỗi lần vừa ngươi vừa thấy trẫm thì lại mặc kệ, chạy cực nhanh. Ngày đó tại Ngự Hoa Viên này, ngươi thấy trẫm, từ xa đã chạy tới thỉnh an trẫm, các cung nhân đều đuổi không kịp ngươi, ngươi chạy quá nhanh, ngã trên thềm đá, hai bàn tay nhỏ đều dính máu,ngày đó trẫm đau lòng muốn nứt ra……”

Tay Sùng An Đế đỡ trên quải thượng bằng gỗ, khụ hai tiếng, thở dốc nói, “Bây giờ nhớ lại, cảm thấy hối hận cực kỳ. Ngày đó còn cố giữ lễ nghi cái gì? Lẽ ra nên chạy vài bước, không để ngươi té ngã, sớm bế ngươi lên ôm vào lòng……”

Sắc mặt Úc Xá vẫn như thường, “Thần học đi muộn, từ nhỏ đã hay té, ngã nhiều, sớm đã thành thói quen, Hoàng Thượng không cần để trong lòng.”

Sùng An Đế cười khổ, lại ho khan vài tiếng, “Ngươi vẫn đang trách trẫm.”

Úc Xá biểu tình bình tĩnh, “Đây là lời nói thật, quả thật đã thành thói quen.”

Sùng An Đế cũng tự biết, bây giờ có muốn bồi đắp tình cảm với Úc Xá cũng không còn kịp rồi, không cần phải nhiều lời nữa, xua xua tay, “Thôi, lại bồi trẫm đi tiếp hai bước.”

"Úc vương mấy ngày nay bế quan không ra, thực an phận." Sùng An Đế nói, "Ngươi nói xem……hắn thật sự không muốn tranh đấu, hay là đang có trù tính khác?"

Úc Xá đi theo sau Sùng An Đế, nghe vậy nói, "Tâm tư Úc vương, từ nhỏ thần đã đoán không chuẩn, không dám nói."

"Ngươi và hắn làm phụ tử nhiều năm, ngươi đoán không ra, trẫm lại càng đoán không được." Sùng An Đế bước từng bước một lên thềm đá, "Tư Thiên Giám hôm nay tới báo thiên tượng……"

Thân mình Sùng An Đế thật sự không khỏe, mới bò vài bước trên thềm đá đã bắt đầu suyễn, hắn dừng lại, chậm rãi nói, "Nguyên bản chỉ là theo lẽ thường, nói xuân năm nay nước mưa như thế nào, nói hạ năm nay có hồng thủy hay không, nhưng lần này bọn họ còn nhắc tới……Nói năm nay, sợ là có Huỳnh Hoặc Tinh bức Tâm Túc."

Huỳnh Hoặc thủ Tâm, thiên tử đại hung.

**Huỳnh hoặc = sao Hỏa, Tâm Túc là chòm sao được cấu từ ba ngôi sao nằm trong chòm Bò Cạp. Tâm túc đại diện cho hoàng đế, thái tử và con thứ. Sao Hỏa xuất hiện che chắn ngôi sao đại diện cho thiên tử.*

Sùng An Đế chậm rãi nói: "Tử Hựu, đây là ai đang muốn trẫm gặp bất lợi đây?"

Úc Xá sắc mặt như thường, nói: "Nói đến thiên tượng, có thể tin, nhưng không nên tin."

"Trẫm năm nay tinh thần không được tốt, nhưng biết giữ mình thì còn có thể sống thêm hai năm, hẳn là không phải ông trời muốn cho trẫm đi." Sùng An Đế thanh âm trở nên lạnh nhạt, trầm giọng nói, "Tư Thiên Giám còn nói, hai sao trong Tâm Túc, lúc sáng lúc tối, một hung một cát."

Sùng An Đế nhìn Úc Xá, ánh mắt sâu thẳm, "Hai ngôi sao này luôn chỉ đại hoàng tử, một hung một cát, ngươi nói xem, cái nào là hung, cái nào là cát?"

Sắc mặt Úc Xá khẽ biến.

Sùng An Đế ấn tay lên vai Úc Xá, "Chủ cát kia lại bị chủ hung vây khốn, lời này……không phải quá trắng trợn hay sao?"

Úc Xá hít sâu một hơi, "Ta là kẻ sống sinh tháng bảy, xác thật là chủ hung, Tuyên Quỳnh hiện giờ bị giam lỏng, cũng xác thật là……"

Úc Xá cười nhạo một tiếng, không nói câu nào nữa.

"Mấy lời quỷ quỷ thần thần này, trẫm cũng từng tin. Thời niên thiếu có người nói trẫm không có phúc lợi tôn tử, trẫm quả thật đã mất vài hoàng tử, thương tâm một hồi lâu." Sùng An Đế híp mắt, đột nhiên chuyển giọng, "Nhưng hiện giờ, trẫm vẫn còn ba nhi tử khỏe mạnh trên đời, thế này lại là thế nào?"

"Trước nói có Huỳnh Hoặc Thủ Tâm, lại nói có hoàng tử bị nguy, lại nói hoàng tử chủ cát này có thể phá thế cục hôm nay." Sùng An Đế thanh âm hoàn toàn trở nên lạnh lùng, "Úc vương tưởng như ngủ đông nhiều ngày, hóa ra lại là đem tất cả tâm tư đặt vào đây! Muốn mượn miệng Tư Thiên Giám để trẫm lập Tuyên Quỳnh, còn thuận tiện muốn lấy sinh thần của ngươi để rêu rao, tâm tư quá ác độc……"

Cảm xúc Úc Xá nãy giờ rốt cuộc cũng thả lỏng, nhịn không được mà âm thầm cảm thán, Chung Uyển cân nhắc tâm tư Sùng An Đế, nắm bắt cũng quá chuẩn rồi.

Ấn đường Sùng An Đế phát đen, sắc mặt âm trầm, "Trách trẫm kéo dài chuyện phong vương cho ngươi quá lâu, lâu đến mức làm những người này cảm thấy có thể nắm bắt tâm tư trẫm."

"Đừng lo lắng." Sùng An Đế trấn an Úc Xá, nói, "Trẫm vừa mới hạ ý chỉ, chính thức phong ngươi làm thân vương."

Úc Xá quỳ xuống tạ ơn, quy quy củ củ, không nói lời mang ơn đội nghĩa nào dư thừa.

Sùng An Đế lệnh hắn đứng dậy, cười khổ, "Sao trẫm lại nghe nói là ngươi nói rất nhiều với Quy Viễn, mỗi ngày đều ở cùng một chỗ, người khác muốn xen vào cũng không được, với trẫm thì lại kiệm lời thế này?"

Sùng An Đế nhíu mày nghĩ nghĩ, nói, "Đúng rồi…… Trẫm nghe ai nói là……"

"Nói sau khi trẫm nhận hồi ngươi, Tông Nhân Phủ cùng Nội Vụ Phủ bên kia có tặng phủ ngươi không ít đồ vật, cũng có người bắt đầu nhớ chuyện mỗi đêm ngươi ngủ ở đâu." Sùng An Đế bật cười, "Trẫm không biết sao lại nghe nói, quyển sổ kia, trong đó toàn là……"

Úc Xá đạm nhiên nói: "Tất cả đều là Chung Uyển."

Sắc mặt Úc Xá hơi thay đổi, có chút ngại làm Chung Uyển mất mặt, nhưng lại nhịn không được nói, "Y, y căn bản không biết quyển sổ kia là để làm gì, cho rằng viết tên người nào thì ngày đó ta phải tìm người đấy, vì thế y lấy hết mấy chục quyển khởi cư* đi, rảnh rỗi một chút lại viết tên mình vào, khiến cho sổ tràn ngập tên y, hiện giờ……"

Úc Xá không đành lòng, còn nói thêm, "Đại khái y đã an bài cho ta đến hết vài thập niên sau."

**Khởi cư: là quyển sách "cuộc sống sinh hoạt hằng ngày" để ghi chép đêm nay hoàng tử ở đâu, ở cung thê thiếp nào để thị tẩm =)))) Tức là Uyển Uyển ghi đêm nào y cũng thị tẩm.*

———-

*L*ời Editor:

Việt Nam vô đị- à mà thôi =))))))))))

85. Chương 85

Editor: Miri

———————-

Các hoàng tử cũng không có quan viên ghi chép lời nói việc làm của họ vào quyển khởi cư, nhưng vì để bảo toàn dòng máu hoàng thất thuần khiết, triều đại này có quy tắc, các hoàng tử thành niên mỗi đêm cùng ai cộng tẩm, người trong phủ đều phải ghi chép lại.

Vài ngày trước, Úc Xá được Sùng An Đế nhận hồi, xem như cũng là một hoàng tử chân chính, Nội Vụ Phủ cũng tặng một quyển khởi cư cho biệt viện Úc vương phủ. Phùng quản gia là người ghi chép, nhưng Úc Xá cũng không có thân mật với nữ tử nào nên những quyển sổ đó không có tác dụng gì, đều bị Phùng quản gia gác sang một bên, trùng hợp sao lại để Chung Uyển thấy.

Chung Uyển lật lật quyển sổ trắng tinh, không hiểu để làm gì, nghĩ nghĩ, cảm thấy đây là quyển sổ an bài người nghỉ lại chỗ Úc Xá mỗi đêm nên rất coi trọng nó.

Chung Uyển thừa lúc Phùng quản gia không để ý, tiện tay lấy hai quyển đi, lại lén lút giấu đi một cây bút lông, tới chỗ vắng người, cẩn thận nghiêm túc điền tên họ của mình vào, lại thừa lúc người khác không thấy mà trả trở về.

Chung Uyển ở trong phủ dưỡng bệnh, ngoài trừ bày mưu tính kế cho Úc Xá thì cũng không có quá nhiều chuyện để làm, phát hiện có vật để nghịch, không có gì làm liền hoan thiên hỉ địa trộm quyển sổ rồi viết tên lên, làm không biết mệt. Y như kẻ nghèo phát đại tài, lặng lẽ dùng hết hộp mực thỏi mạ vàng của Úc Xá, hắn có muốn không phát hiện ra cũng khó.

Úc Xá yên lặng nhìn đầu bút lông đã trọc của mình, trong lòng âm thầm thở dài, nếu nhân vật như Chung Uyển có thể nhập hậu cung, sợ sẽ là lão thiên đặc biệt có thể khống chế cả lục đầu bài*.

**Lục đầu bài: thanh trúc mỏng dài, trên đầu sơn màu xanh ghi tên phi tần cung nữ, đưa lên mâm bạc để vua chọn thị tẩm =))*

Y sẽ âm thầm trộm hết lục đầu bài của các phi tần, sửa lại cho toàn bộ đều viết tên của mình, khiến cho hoàng đế khi xốc thẻ bài thì không phòng bị được, muốn tránh cũng không thể tránh……

Chuyện này Chung Uyển tuyệt đối có thể làm ra.

Úc Xá nhắm mắt giả vờ không biết, mặc kệ Chung Uyển hồ nháo.

Chỉ khổ cho Phùng quản gia, lão quản gia chẳng hay biết gì, cái gì cũng không biết, một tuần trôi qua, quan viên Nội Vụ Phủ tới lấy quyển khởi cư thì lão mới nhớ ra, liền đưa đi.

Quan viên trong Nội Vụ Phủ xem xét quyển sổ, lúc nhìn thấy quyển sổ tràn ngập hai chữ Chung Uyển, hoảng hốt không ngừng.

Chuyện tân hoàng tử ngày ngày không rời xa Chung thiếu gia, cứ như thế truyền vòng qua vòng lại, truyền tới tai Sùng An Đế.

Úc Xá cũng không muốn nói với Sùng An Đế chuyện Chung Uyển, úp úp mở mở giải thích hai câu rồi lập tức hồi phủ.

Về phủ thấy Chung Uyển, không nhịn được phải giáo huấn y hai câu.

Chung Uyển hư trương thanh thế, giả vờ không hiểu, "Chuyện gì? Ta đụng vào đồ của ngươi khi nào? Quyển sổ nào?"

"Quyển Khởi cư của ta!" Úc Xá không thể nhịn được nữa, "Là quyển Khởi cư đấy! Lỡ như mấy năm sau người trong cung thấy được, bộ họ sẽ không cảm thấy kỳ quái sao? Ngươi đây là đang làm trò quỷ gì? Sao không hỏi một tiếng?"

Chung Uyển nghẹn lời, mặt đỏ bừng, "Ta tưởng……"

Úc Xá nhìn hắn, nhịn không được phải truy vấn, "Ngươi tưởng cái gì?"

Phùng quản gia vào phòng đưa điểm tâm, thấy thế thì cười làm lành, "Làm sao vậy? Có gì bình tĩnh từ từ nói."

Chung Uyển làm mặt đáng thương, "Thế tử nói ta đụng vào đồ của hắn."

Phùng quản gia vội che chở Chung Uyển, "Không cẩn thận đụng vào thì đụng vào, Vương gia thương Chung thiếu gia như vậy, sao lại vì chút chuyện này mà nổi giận."

"Y đây chỉ là đụng vào thôi sao? Y là……" Úc Xá khựng lại, ngước mắt hỏi, "Có ý chỉ?"

Chung Uyển cười, "Người truyền chỉ mới vừa đi, chúc mừng Vương gia."

"Phong hào còn chưa định." Úc Xá nhìn về phía Chung Uyển, thấp giọng nói, "May mà người của ngươi nhạy bén, hoàng đế bây giờ đã hoàn toàn cảm thấy Úc vương cấu kết với người Tư Thiên Giám để sinh sự."

Thấy hai người bắt đầu nói chính sự, Phùng quản gia để trà bánh lên bàn, biết điều khom người lui xuống.

Úc Xá trầm giọng nói: "Đoán xem, hoàng đế còn muốn chờ bao lâu mới bằng lòng lập trữ."

"Lúc thân thể càng suy nhược thêm một chút……" Chung Uyển trầm ngâm một lát, "Hoặc là phát hiện Úc vương hay Tuyên Quỳnh đang tiếp tục sinh sự."

Chung Uyển nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: "Chỉ chờ Tuyên Quỳnh tự gây chuyện thì có vẻ hơi khó, ngươi muốn gợi chuyện Bắc Địch lên trước hay không?"

"Không vội." Úc Xá lắc đầu, "Cho Úc vương thêm một chút thời gian……Chuyện phủ ngươi, hắn còn chưa lật lại bản án cho ngươi đâu."

Chung Uyển nhịn không được, cười, "Vương gia, tâm tư ngươi sao lại độc ác như vậy?"

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Là do hắn tự tìm. Con người hắn chính là như vậy, người khác là thỏ khôn có ba hang, hắn là hận không thể đào cho mình một trăm cái đường lui. Lòng tham không đáy, rốt cuộc đang sống sờ sờ lại bị mệt mỏi đến chết."

"Ngươi đây là không tham sao?" Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Ta đang sợ muộn tắc sinh biến, nếu Úc vương thật sự nhất quyết phải dùng mọi thủ đoạn để chứng minh tiểu Chung phi từng hành thích vua, ngươi……Dù sao ngươi cũng là nhi tử của tiểu Chung phi, nếu có người lấy cái này để nghi ngờ ngươi, cảm thấy ngươi không xứng đáng kế vị thì phải làm sao bây giờ?"

"Không nhất định phải đến bước đường đó, hơn nữa lúc đó ta còn chưa sinh ra, đâu phải chuyện liên quan tới ta." Úc Xá không lắm để ý, nói sang chuyện khác, "Bên công chúa đã có tin tức sao?"

Chung Uyển lắc đầu, "Từ lúc ta thay ngươi chu toàn, khiến cho hoàng đế tin là Úc vương lại nhắc chuyện tiểu Chung phi, công chúa lập tức không qua lại bên này nữa. Ta sai Lâm Tư đi thám thính đã nhiều ngày, Úc vương lại không đi tới công chúa phủ."

Chung Uyển nhìn Úc Xá, "Tử Hựu, ngươi nhiều lần ép buộc An Quốc trưởng công chúa phải tỏ thái độ với họ, rốt cuộc là vì muốn nàng phải một mực giúp ngươi, hay là đang thay nàng phân rõ giới hạn, để cho nàng sau này không chịu liên lụy?"

Úc Xá im lặng, một lát sau mới nhìn y thật sâu, tự giễu nói, "Cả hai."

Chung Uyển có chút đau lòng cho Úc Xá, nhưng nhìn đôi mắt hiện lên hung ác nham hiểm của hắn thì y lại nghĩ, người này một khối kiệt ngạo xương cốt nhưng tâm địa lại ôn nhu mềm yếu. Càng nghĩ, y càng khó có thể cảm thấy không mê muội.

"Viết tấu chương tạ ơn chưa?" Chung Uyển cầm một chiết thư trống không đặt trước mặt Úc Xá, "Rốt cuộc cũng phong vương rồi, cũng đã nhận vương bào, ngươi cũng nên giữ chút thể diện cho Hoàng Thượng."

Úc Xá không vui lắm, qua loa nói, "Tùy tiện bảo ai viết một phong đi, chắc gì hắn đã xem."

"Nhưng vạn nhất lúc lâm triều, ngài ấy sai người đương triều đọc thì sao?" Chung Uyển thúc giục, "Mau viết đi."

Úc Xá thật sự không muốn viết, ban ngày đã phải cân nhắc đắn đo với Sùng An Đế nửa ngày, tới bây giờ khi nhớ đến Sùng An Đế hắn vẫn còn ghê tởm không thôi, Úc Xá xoa xoa cái trán, "Đau đầu, ngươi……ngươi thay ta viết vài câu đi, lát nữa ta chép lại."

Chung Uyển đáp ứng rất sảng khoái, "Được."

Chung Uyển cũng không ngồi, liền đứng trước người Úc Xá, cầm bút lông chấm chấm mực, triển khai chiết thư, không cần nghĩ sẵn trong đầu dù chỉ một chút, tùy tay viết lên.

Úc Xá lẳng lặng nhìn, "Ngươi không đến Trung Thư Tỉnh, quả thật là nhân tài không được trọng dụng."

"Thấy đủ chưa?" Chung Uyển không ngừng múa bút, một mặt biền tứ lệ lục* viết mấy lời tạ ơn sáo rỗng, một mặt không quên thổi phồng bản thân hai câu, "Hội nguyên của bảy năm trước bây giờ trở thành thư đồng cho ngươi, cao hứng không?"

**Biền tứ lệ lục: một cách viết giống như làm thơ của nước ta, viết thành khổ thơ có bốn câu, mỗi câu từ 4-6 chữ.*

Cùng lắm chỉ qua một chén trà nhỏ, Chung Uyển đã viết tràn ngập một trương chiết thư, thần thái ngời sáng, "Nhìn xem, có muốn sửa gì không?"

Úc Xá nghiêm túc nhìn qua một lần, lắc đầu, "Một chữ cũng không cần sửa."

Chung Uyển biết hắn đang thật sự rất bực bội, thở dài nói, "Ta thấy ngươi cũng không cần chép làm chi, để ta cẩn thận chép lại một phần đưa đi là được."

Úc Xá gật đầu, Chung Uyển thay đổi một cây bút lông đầu nhỏ hơn, lại cầm một trương chiết thư còn trống tới. Úc Xá muốn đứng dậy nhường chỗ cho y ngồi, Chung Uyển lắc đầu, cười nhạt, "Đồ ít như vậy, sao còn dùng để tứ bình bát ổn*?"

**Tứ bình bát ổn: Tứ phía yên bình, tám phương ổn định, cũng là một kiểu để phong thủy. Ý Chung Uyển là đồ ít như vậy cần gì phải để không.*

Chung Uyển thay đổi bút viết, nét chữ đoan chính ôn nhuận, sợ là các lão thần đã viết tấu chương hết vài thập niên cũng không bằng y.

Úc Xá nhìn Chung Uyển như vậy, hầu kết có chút nghẹn ngào.

Chính bàn tay đang đề bút viết an bình xã tắc kia, hai ngày trước đã viết vào quyển khởi cư của hắn, hết lần này tới lần khác, không hề mệt mỏi mà viết vào hai chữ "Chung Uyển".

Tay áo dài rộng của Chung Uyển rũ bên người Úc Xá, phất phơ một chút rồi lại một chút theo động tác của y. Chung Uyển hơi hơi cong eo, mắt Úc Xá không tự chủ được mà nhìn vòng eo mảnh khảnh của y.

Úc Xá cưỡng bách bản thân dời mắt sang chỗ khác, giọng nói không được tự nhiên, "Ngươi ngồi đi."

Úc Xá nói xong liền lập tức đứng dậy, nhưng lại bị Chung Uyển dùng tay trái ấn xuống, y chuyên tâm chép, thấp giọng lẩm bẩm, "Không cần……chút nữa là xong rồi."

Tay phải của Úc Xá nắm chặt, duỗi xuống bên thân mở nắm tay ra, sau đó chậm rãi đặt trên eo Chung Uyển.

Tay Úc Xá dùng để ôm lấy Chung Uyển đột nhiên dùng sức, ấn y ngồi xuống đùi mình.

Cổ tay Chung Uyển khẽ động, thiếu chút nữa là chấm một vết mực lớn trên tấu chương.

Úc Xá nhắc nhở nói: "Cẩn thận một chút."

Vành tai Chung Uyển hơi đỏ, vừa viết vừa thì thầm: "Vương gia đối đãi với thư đồng như vậy sao?"

Úc Xá bất động thanh sắc, "Ngươi viết loạn vào quyển khởi cư của ta, đã làm sai chuyện thì tất nhiên phải nhận chút khiển trách."

Chung Uyển tích cực: "Tôn các lão ngẫu nhiên phạm sai lầm, ngươi cũng sẽ phạt các lão đại nhân ngồi trên chân của ngươi sao?"

Úc Xá thiếu chút nữa lại cười ra tiếng.

Chung Uyển chấm chấm mực, chỉnh giọng, đỏ mặt, "Không phải ngươi đây cũng đang rất, rất chơi xấu sao?"

Úc Xá híp mắt, làm Chung Uyển dựa vào người mình, "Học được từ thoại bản……ta đã sớm nói với ngươi rồi, ta không phải là sẽ không làm."

Nói như thế tức là hắn không phải sẽ không làm, cũng không phải là không thích.

Úc Xá cố ý muốn làm Chung Uyển vui vẻ, cân nhắc chừng mực, bàn tay đang ôm eo y chậm rãi lần mò xuống dưới một chút.

Lỗ tai Chung Uyển càng lúc càng đỏ, y sợ viết sai, bút sa gà chết hại Úc Xá, nín thở cẩn thận viết, nhưng vẫn nhịn không được mà nhỏ giọng oán trách, "Vậy ngươi ngày thường……"

"Ngày thường ta cái gì cũng không làm với ngươi, luôn kiềm chế bản thân mình dù trong lòng khó nhịn." Úc Xá nhắm mắt lại, "Ta không dám quá thân cận……là vì sợ cái thân ốm đau này của ngươi lại trở nặng."

Úc Xá lầm bầm trong miệng, "Ta hiện tại cũng nhát tay nhát chân, sợ chết mà còn làm ra vẻ."

Sợ mình chết, nhưng lại càng sợ Chung Uyển chết.

Úc Xá mở mắt ra, nhíu mày, "Còn chưa viết xong?"

Chung Uyển cố ý muốn quấn quýt Úc Xá lâu thêm một chút, viết càng ngày càng chậm. Hắn liếc mắt một cái đã nhìn ra tiểu tâm tư này của y, trong mắt mang theo ý cười.

Úc Xá nhỏ giọng hỏi, "Ngươi thích ta làm như vậy?"

Chung Uyển nói không nên lời, Úc Xá cũng không ép uổng y. Hắn lấy tay ấn lên đùi Chung Uyển, hơi hơi dùng sức tách chân y ra.

Sống lưng Chung Uyển đột nhiên căng thẳng, Úc Xá thì thầm, "Yên tâm, chỉ chạm vào phía trước."

Chung Uyển run run, "Ta còn chưa viết xong! Phía trước cũng không……"

Y lại không cẩn thận, bút sượt trên chiết thư quẹt ra một đường mực thật dài, một phong tấu chương đang văn hay chữ tốt như vậy, lập tức bị huỷ hoại.

"Trên tấu chương có nét mực là đại bất kính." Úc Xá buông lỏng đai lưng của Chung Uyển ra, giọng điệu nghe ôn nhu nhưng câu chữ lại hà khắc, "Quy Viễn, viết lại."

Úc Xá vừa nói vừa trượt tay xuống.

Lòng bàn tay Chung Uyển đổ đầy mồ hôi, y cố sức lấy tới một chiết thư trắng tinh khác, hơi thở dồn dập, "Ngươi, ngươi chờ một lát rồi hãy……"

"Vừa rồi ngươi nói gì?" Úc Xá bình tĩnh nói, "Đồ vật ít như vậy, sao còn để làm tứ bình bát ổn?"

Chung Uyển vác đá nện chân mình, đỏ mặt không nói được lời nào.

Động tác của Úc Xá quả thật quá dịu dàng, không biết hắn là đang thật sự sủng Chung Uyển hay là lại đang chơi xấu, vừa làm vừa hỏi y, có thích hay không, thoải mái hay không, mình cúi đầu nhìn một cái được không……

Bị tra tấn từng chút một, xương cốt cả người Chung Uyển đều run lên theo.

Sau nửa canh giờ, y huỷ hoại hết bảy tám phong tấu chương cũng không sao viết ra được một phong sạch sẽ. Cuối cùng vẫn là Úc Xá nắm tay y, giống như đang dạy tiểu hài tử học chữ, giúp Chung Uyển từng nét từng nét viết hoàn thành tấu chương tạ ơn cho ngày mai.

86. Chương 86

Editor: Miri

Buổi tối, Úc Xá sờ sờ trán của Chung Uyển, không cảm thấy gì, hắn nhỏ giọng nói, "Nếu ngươi không thoải mái thì nói với ta, ngồi xuống trước đi rồi lát nữa hãy sai bọn họ bưng đồ ăn đến phòng ngủ để dùng."

Úc Xá bảo Chung Uyển ngồi ở trên giường, còn mình thì tự tay quăng mấy dải lụa bị ô uế kia vào trong chậu nước, sau đó lại vứt áo trong y vừa thay ra vào luôn. Hô hấp của Chung Uyển còn có chút chật vật, y nhìn Úc Xá, bật cười, "Tiểu vương gia, ngươi cứ để đó chờ người khác tới thu thập, được chưa? Ngươi không cho ta giúp ngươi, trong lòng ta vốn dĩ đã cực kì áy náy rồi, ngươi lại còn muốn làm hết mấy chuyện của hạ nhân, có phải ngươi đang cố ý làm lòng ta bất an hay không?"

Úc Xá nhìn Chung Uyển, đi đến trước án thư, vừa xếp gọn lại mấy chiết thư bị vò nhăn nhúm lung tung, rơi rớt ngổn ngang, vừa nhàn nhạt nói: "Sai ai tới thu thập?"

Chung Uyển dựa vào chăn, thanh âm thực nhẹ, "Ai cũng được, Phùng quản gia, nha đầu……Thôi đừng bảo nha đầu, nàng còn quá nhỏ, người nào khác……"

"Ai cũng được?" Úc Xá nhặt lên mấy cây bút rơi lung tung trên mặt đất, vẻ mặt bình tĩnh, "Ai nhìn mấy thứ này lại chẳng đoán ra được vừa có chuyện gì xảy ra?"

Trong mắt Chung Uyển còn mang vài phần hơi nước, nhỏ giọng nói, "Đoán được thì đoán được, không sao."

"Lỡ truyền ra thì còn thể thống gì." Úc Xá tùy tay lấy qua một cái khăn sạch sẽ lau án thư, nhìn Chung Uyển với ánh mắt không thể hiểu nổi, trong mắt cơ hồ còn mang vài phần khiển trách, "Phu thê nhà ai lại cùng nhau trong chính phòng, ở trước án thư làm loại sự tình này?"

Chung Uyển đột nhiên bị trả đũa làm cho ngớ ngẩn ra, suýt chút nữa quên mình muốn nói gì.

Chung Uyển nhìn bộ dáng đạo mạo của Úc Xá, ngay thẳng không nhiễm một hạt bụi trần, thiếu chút nữa tin người vừa gắt gao nắm chặt y không chịu buông tay, buộc y tự mình nói ra một tràng câu không dám nói ngày thường, không phải là Úc Xá.

Chung Uyển ngây người một lát, nói, "Tử Hựu, người vừa làm mấy chuyện khi nãy không phải là ngươi ư?"

Sắc mặt Úc Xá vẫn ung dung, "Lại làm sao? Chẳng lẽ ngươi muốn người khác biết là ngươi giống như một cái tiểu thiếp tầm thường, cùng ta làm loạn trước án thư?"

Khuôn mặt Chung Uyển cứng lại, một lát sau đột nhiên hiểu ra tâm tư của Úc Xá, không nhịn được mà cười một tiếng.

Chung Uyển đem cánh tay gối lên sau cổ, cẩn thận suy nghĩ lại. Quả thật Úc Xá từ trước đến nay chỉ khoe khoang với người khác là y khuynh mộ hắn thế nào, không chịu rời xa hắn bao nhiêu, quấn chặt lấy hắn không buông, nhưng cụ thể y "quấn quýt" hắn thế nào, hắn không chịu để lộ nửa chữ cho người khác.

Cái vết máu dở khóc dở cười lần trước, Úc Xá cũng là tự mình tránh đi người khác, yên lặng giặt sạch sẽ, không cho ai nhìn vào.

Trong xương cốt, Úc Xá vẫn là một thiếu niên rất quy củ. Hắn cảm thấy loại sự tình này hẳn là phải giấu giếm đi, nói cách khác……

Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Ngươi cảm thấy ta là tiểu vương phi vẫn chưa được ngươi tam môi lục sính rước về, sợ người khác biết ta lén hồ nháo với ngươi thì sẽ cảm thấy ta không biết tự trọng, đúng không?"

Đầu ngón tay Úc Xá hơi hơi đình trệ, vội vàng thu dọn án thư, sau một lúc lâu mới nói, "Ta là sợ người khác nói……"

Chung Uyển tò mò, “Nói cái gì?”

Úc Xá thì thầm, “Nói ta không kính trọng ngươi.”

Chung Uyển mỉm cười, trong ngực đột nhiên trở nên ấm áp dễ chịu.

Đủ loại dư vị vẫn còn trong người Chung Uyển, xương cốt cả người vẫn cảm thấy có chút mềm nhũn, y nhỏ giọng nói, “Là rất bất kính mới đúng, ngươi ngẫm lại xem, vừa rồi ngươi bức ta nói mấy lời thế nào……”

Khóe miệng Úc Xá cong lên, tôi tớ bên ngoài tiến vào thay trà, Úc Xá thu liễm thần sắc, nhanh tay ném bay cái khăn tay vừa lau xong xuống đất, khó khăn lắm mới che đậy được mấy dấu vết hoang đường kia.

Úc Xá bình tĩnh phân phó, “Chung thiếu gia không thoải mái, vãn thiện đem tới phòng ngủ, không ra ngoài.”

Mấy tôi tớ đều biết thân thể Chung Uyển không khỏe dễ sinh bệnh, nghe vậy thì vội hỏi: “Truyền thái y sao ạ?”

Úc Xá nhìn Chung Uyển đầy thâm ý, thản nhiên nói với tôi tớ, “Không cần, chỉ là bệnh nhẹ, ta trị được.”

Màn đêm buông xuống, đèn tại biệt viện Úc vương phủ sớm đã tắt, cách đó không xa là Úc vương phủ đèn vẫn sáng trưng.

Trong thư phòng, mấy phụ tá cố gắng đè thấp giọng mình, cãi nhau ầm ĩ, tranh chấp không thôi.

Úc Mộ Thành bị các phụ tá nháo đến choáng váng đầu, nhưng chẳng những không tức giận mà sắc mặt vẫn giữ được nét ôn hòa.

Một phụ tá nghi ngờ nói: “Kỳ quái, Hoàng Thượng trước kia có tin những việc này đâu! Không thì lúc trước cũng sẽ không đưa thế tử đến chỗ Vương gia để tránh nạn. Bây giờ yên ổn rồi, Vương gia thay Hoàng Thượng dưỡng dục thế tử, Hoàng Thượng bên này trở mặt thành người dưng thì cũng thôi đi, lại còn tức giận với chúng ta.”

“Làm gì có chuyện tin hay không tin, chỉ có dùng hay không dùng được thôi. Dùng được thì liền tin, không hợp tâm ý thì coi như người kia dụng tâm kín đáo.”

“Tư Thiên Giám kia đúng là hồ ngôn loạn ngữ! Nói ra mấy câu phạm vào kiêng kị của Hoàng Thượng, ngoài mặt còn cố tình như đang nói thay cho chúng ta! Rác rưởi!”

“Chuyện xảy ra đột ngột, Hoàng Thượng dậy sớm đã gặp người của Tư Thiên Giám, vậy mà lâm triều lại

không hé ra một chữ. Hạ triều liền trực tiếp lưu lại thế tử, sau đó hạ xuống thánh chỉ, từ đầu đến cuối không bàn bạc một câu với người khác, Vương gia có muốn biện bạch hai câu cũng không được."

"Còn biện bạch như thế nào? Người Tư Thiên Giám không nhắc tới Vương gia, toàn nói mấy câu đỡ cho Ngũ điện hạ, Vương gia chúng ta bây giờ tránh còn tránh không khỏi, làm sao có thể vì điện hạ mở miệng? Đây là tình hình bây giờ! Điện hạ còn bị giam lỏng không biết gì, Vương gia muốn hỗ trợ nhưng lại sợ khiến hoàng thượng kiêng kị! Người này đã đoán trước được chúng ta chỉ có thể ngồi đây lo lắng suông."

Có người kinh ngạc, "Ngươi và ta đều biết đây không phải do chúng ta làm, hơn phân nửa là thủ đoạn của thế tử, nhưng……nhưng cũng chưa từng nghe là thế tử có người ở Tư Thiên Giám bên kia, hắn có sao?"

Mọi người đồng loạt nhìn Úc Mộ Thành, hắn lắc đầu, "Tử Hựu mấy năm nay tuy hồ nháo, cũng sẽ xếp vài nhân thủ vào một số nơi, nhưng hắn cũng không kết giao quyền thần, cũng không lui tới với người của nha môn, dù có âm thầm làm……theo ta điều tra, hắn cũng không có nhân thủ nào."

Phụ tá không chắc chắn lắm, nói, "Chẳng lẽ là trùng hợp? Thực sự có thiên tượng sao?"

Một người cả giận nói: "Không có! Ta nhận tin xong thì sai người tìm thuật sĩ nổi danh trong kinh hỏi, thuật sĩ nói là sau khi vào đông, tinh tú có biến là chuyện bình thường! Càng không thể thấy được trong chòm Tâm Túc có ngôi nào sáng ngôi nào tối, chỉ là hơi có biến hóa, căn bản là Tư Thiên Giám kia đang chuyện bé xé ra to!"

"Vậy còn có thể là ai?"

Một phụ tá nãy giờ vẫn chưa lên tiếng nhìn về phía Úc Mộ Thành, thăm dò nói, "Xin hỏi Vương gia, Ngũ điện hạ giam lỏng mấy ngày nay……có phải là có chút thiếu kiên nhẫn không?"

Úc Mộ Thành im lặng.

Chuyện này nếu không phải do Úc Xá làm, vậy bút tích này hơn phân nửa là do Tuyên Quỳnh hoặc là Úc Phi.

Úc Mộ Thành mỏi mệt thở ra một hơi.

Các phụ tá thấy thế cũng tin thêm vài phần, không dám nhiều lời nữa. Một lát sau, một người lấy hết can đảm nói: "Chuyện đã đến nước này, Vương gia cần phải quyết định thôi!"

Úc Mộ Thành trầm giọng nói: "Quyết định cái gì?"

"Giữa phong ba bão táp, thuyền lớn lại mục nát đinh xuyên, bây giờ muốn khuynh lực tu bổ, hay là, hay là……" Người này quyết tâm, "Thói quen khó sửa, hay là bỏ quên con thuyền này, tìm một cái thuyền nhỏ

khác?”

Thuyền nhỏ khác đang nói đến, tất nhiên chính là Tuyên Thụy.

Một người lập tức phản bác: “Đó là thân ngoại sanh của Vương gia! Nhiều năm tâm huyết……”

“Nhiều năm tâm huyết thì sao? Ngũ điện hạ bây giờ tự tiện làm bậy, một lần lại một lần, tự đập đá hủy hoại mình, còn muốn tu bổ thế nào?”

“Nói gì vậy? Vậy là không giữ được Ngũ điện hạ?!”

Các phụ tá khác lại la hét ầm ĩ lên, Úc Mộ Thành đặt chén trà không nhẹ không nặng lên trên bàn, mọi người im lặng.

Úc Mộ Thành chậm rãi nói, “Không phải ta không muốn bảo toàn Ngũ điện hạ, nhưng các ngươi không nhìn ra sao? Hoàng Thượng đã hoàn toàn nghi ngờ ta, đối với Ngũ điện hạ, ta đã không còn sức để tương trợ nữa.”

“Đó là thân ngoại sanh do bào muội ta sinh ra, ta tất nhiên thương hắn hơn ai khác.” Úc Mộ Thành thở dài, “Nhưng bây giờ, tìm một cách khác ngoài hắn thì mới càng có thể giữ lại bọn họ.”

Úc Mộ Thành nhắm mắt lại, “Phân phó người đi theo tới Kiềm An…… Động thủ đi.”

Từ khi Úc Xá chính thức được phong vương, trong kinh, ít nhất là ở ngoài mặt, lại bất ngờ an tĩnh hơn bình thường.

Sùng An Đế quả thật rất biết thương bản thân mình, điều dưỡng thích đáng, triều hội nào cũng lâm triều, không ai dám nhắc tới chuyện lập trữ. Bản thân Sùng An Đế cũng rất trầm ổn, không nghiêng không lệch, sau khi Úc Xá phong vương thì lại quay đầu ban thưởng cho Tuyên Quỳnh đang bế quan.

Úc Xá đối với chuyện này bất động thanh sắc, mỗi ngày cứ theo lẽ thường mà xử lý công sự. Thật ra sau khi Tuyên Cảnh biết chuyện thì nổi giận, liền tới phủ của Úc Xá náo loạn một lần, oán trách Sùng An Đế phong thưởng hai người lại trừ bỏ một mình hắn, nhưng cũng không ai để ý tới chuyện này.

Nội các lão thần không biết là được Sùng An Đế ám chỉ cái gì, hay là cũng đã chết tâm đối với Tuyên Quỳnh,Tuyên Cảnh, cảm thấy trữ quân chi vị không còn nghi ngờ gì nữa, trở nên thân thiện hơn với Úc Xá, càng tận tâm dạy dỗ hắn xử lý chính vụ.

Ban ngày, Úc Xá mỗi ngày đều nghiêm túc học chính sự, buổi tối lại tần mẫn liệu lý Chung Uyển, ngày trôi qua không khỏi an bình lẫn thú vị.

Hôm nay, Tuyên Từ Tâm mang Tuyên Du tới gặp Chung Uyển.

Lần trước, Tuyên Từ Tâm tới biệt viện Úc vương phủ được Úc Xá đối đãi tận tình hơn bình thường, vậy nên nàng không băn khoăn gì nhiều, cảm thấy Úc Xá cũng không đáng sợ như lời đồn, thoải mái hào phóng mang Tuyên Du tới xuyến môn.

Tuyên Du đã lâu không thấy Chung Uyển, bây giờ hắn đã biết chuyện năm đó, gặpChung Uyển thì áy náy tới đỏ cả hốc mắt, lúc ở trong phủ hắn đã sớm nghĩ sẵn trong đầu lời cần nói, nhưng không chờ hắn kịp nói một hơi các cảm xúc ấp ủ trong lòng cho Chung Uyển nghe, y đã đau đầu nói: “Lau sạch nước mắt đi, qua một năm rồi, đệ cũng không còn nhỏ, phải học tập Từ Tâm, đừng việc gì cũng rớt nước mắt.”

Tuyên Du còn có lời muốn nói, nhưng Chung Uyển đã ngồi xuống, tự mình khảo giáo chuyện học của hắn. Tuyên Du nháy mắt trở nên khẩn trương, mấy ngày này trong phủ không ai quản hắn nên việc học của hắn bị bỏ bê không ít. Hắn sợ làm Chung Uyển thất vọng nên tập trung tinh thần để ứng đối, một lát sau đã quên muốn nói cái gì.

Sau nửa nén hương, Chung Uyển gật gật đầu, “Miễn cưỡng chấp nhận, may là đệ gặp được tiên sinh là ta, nếu đệ mà thụ giáo với Sử lão thái phó năm đó, sợ là thư đồng của đệ mỗi ngày đều bị đánh.”

Tuyên Từ Tâm nghe vậy thì trừng người đệ đệ không biết cố gắng của mình, Tuyên Du ấp úng bảo đảm, “Đệ trở về sẽ lập tức ôn kĩ lại.”

Chung Uyển xoa nhẹ đầu hắn, sai người lấy cho hắn điểm tâm, Tuyên Du há mồm vài lần, lại sợ mình quên từ, cúi đầu trầm mặc, không nói câu nào.

Tuyên Từ Tâm bực bội thúc giục, ”Chỉ có mấy câu, không phải đệ ở phủ đã đọc thuộc cho tỷ nghe rồi sao, thế mà đã quên hết?

Chung Uyển cười, “Rốt cuộc đệ muốn nói gì?”

Tuyên Du nuốt chút nước miếng, căng thẳng nói, “Mấy ngày trước, mấy ngày trước…… Phụ vương cùng mẫu phi báo mộng cho ta.”

Chung Uyển sửng sốt, “A?”

Tuyên Du sốt ruột, mấy từ học thuộc đều đã quên hết, mở lời không đầu không đuôi, “Bọn họ bây giờ vô cùng tốt! Còn trông rất trẻ!”

Chung Uyển nhạt nhẽo nói, “Ừ.”

Tuyên Du vô thức đọc thuộc, nghiêm túc nói, “Phụ vương bảo đệ nói một câu với huynh.”

Ý cười trên mặt Chung Uyển nhạt đi, "…… Nói cái gì?"

Con mắt Tuyên Du ửng đỏ, "Phụ vương nói, mấy năm nay huynh quá khổ, ngài đã thấy hết mọi thứ. Chuyện đại ca, là do chính hắn tìm đường chết, trách không được người khác. Phụ vương còn nói ngài chưa bao giờ trách huynh nửa phần, nói huynh một chút cũng không cần cảm thấy có lỗi với vương phủ. Ngài bây giờ chỉ đau lòng cho huynh, bảo đệ hỏi huynh sao ban đầu rõ ràng khoẻ mạnh như vậy, bây giờ lại trở nên ốm yếu?"

Chung Uyển bật cười, hai hài tử này vì muốn mình an tâm mà bỏ không ít sức, thật là uổng phí tâm tư.

Tuyên Du nhỏ giọng nói: "Mẫu phi cũng có chuyện nói với huynh."

Chung Uyển khựng một chút, biết rõ là giả, nhưng vẫn là nhịn không được hỏi, "Vương phi nói cái gì?"

Tuyên Du vừa mở miệng lại khóc, khụt khịt nói không ra lời, Tuyên Từ Tâm đem khăn tay của mình quăng vào mặt Tuyên Du, nhịn không được mà nổi giận, "Lời cũng nói không rõ, đệ còn có ích lợi gì?!"

"Để cho tỷ nói." Tuyên Từ Tâm hắng giọng, lúng túng nói, "Chuyện kia, phụ vương mẫu phi cũng báo mộng cho ta."

Tuyên Từ Tâm nói, "Mẫu phi nói, Quy Viễn hài tử ngốc này, mười năm qua……"

Tuyên Từ Tâm nghẹn ngào, nàng mắng Tuyên Du không biết cố gắng, nhưng đến phiên mình, chỉ vừa nói xong một câu thôi mà nước mắt đã rơi xuống rồi.

Tuyên Từ Tâm hít sâu một hơi, cố gắng bình tĩnh nói, "Mẫu phi nói, năm đó trước khi nàng đi, trong lòng cất giấu thiên ngôn vạn ngữ không thể nói hết một lần, càng có rất nhiều điều không tiện nói với phụ vương, nhưng không biết sao lại nhịn không được mà nhìn huynh."

"Huynh tri kỷ lại hiểu chuyện, nói với nàng là nàng cứ an tâm, tương lai dù phụ vương có tục huyền cũng sẽ bảo vệ chúng ta, không cho chúng ta bị kế mẫu khi dễ, nhưng mẫu phi ngày đó không có ý này."

Tuyên Từ Tâm lau nước mắt qua loa, tiếp tục nói, "Mẫu phi vốn muốn nói nếu phụ vương tục huyền, kế mẫu cũng sẽ không dám làm gì chúng ta, bởi vì chúng ta là thân tử của phụ vương. Nhưng huynh lại không giống vậy, huynh là người mang họ khác, sợ là tương lai sẽ khiến kế mẫu kiêng kị."

Chung Uyển nhẫn nhịn tới bây giờ, nhưng lúc này lại thật sự chịu đựng không nổi nữa, đứng dậy đi tới bên cửa sổ.

Tuyên Từ Tâm nghẹn ngào, nghiêm túc nói, "Mẫu phi bảo muội nói với huynh là vạn sự phải cẩn thận, nhất định phải tự bảo hộ mình cho tốt. Huynh là hài tử đầu tiên của nàng, trong lòng nàng luôn coi huynh

là cốt nhục của mình, đừng lại giày xéo bản thân, khiến nàng ở bên kia đau lòng."

Chung Uyển đưa lưng về phía Tuyên Từ Tâm cùng Tuyên Du, một hồi lâu mới khàn giọng đáp lại: "Ừ."

87. Chương 87

Editor: Miri

Khi Tuyên Thụy bị Thang Minh mê hoặc rồi phản kinh, Nghiêm Bình Sơn đã lén truyền tin tức cho Chung Uyển, xem như là đã hoàn toàn đắc tội Tuyên Thụy. Từ lúc đó, Nghiêm quản gia bắt đầu lưu tại trong Kiềm An Vương phủ trong kinh, hầu hạ song bào thai. Hẳn là lão cũng đã nói với bọn họ không ít chuyện năm đó.

Chung Uyển trong lòng tất nhiên minh bạch, báo mộng gì đó đều là do Tuyên Từ Tâm bịa ra để an ủi mình, nhưng nhìn Tuyên Từ Tâm mang khuôn mặt giống Ninh vương phi tới bảy phần, nghe nàng học theo miệng lưỡi Ninh vương phi khuyên giải an ủi mình, Chung Uyển vẫn là suýt nữa khóc trước mặt hai hài tử.

Chung Uyển xuất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhớ tới Úc Xá lúc trước từng nói qua một câu.

Hắn nói Quy Viễn, có đôi khi ta thật sự không biết mình nên hận ai nữa.

Lúc trước, khi Chung Uyển ở thôn trang của Thang Minh bị lời nói của Tuyên Thụy bức tới mức nôn huyết, trong lòng chính là mang tư vị giống như vậy.

Mấy năm nay, y xác thật đã làm rất nhiều chuyện sai, Chung Uyển đều nhận hết tội.

Đủ loại suy nghĩ tâm cao khí ngạo thời niêu thiếu đã sớm bị mài giũa cho tan tành, Chung Uyển nghĩ rằng không còn khuất nhục nào là mình chịu không nổi nữa.

Nhưng ngẫu nhiên, y cũng sẽ làm ra vẻ, khi bị đại đệ đệ từ nhỏ lớn lên cùng nhau hoài nghi thì cũng sẽ muốn biện bạch cho bản thân hai câu, thế nhưng lại không cách nào mở miệng được.

Y nhận đại ân của Ninh vương với Ninh vương phi, dù Tuyên Thụy có giết y, thì y còn có thể nói cái gì đây?

Chung Uyển tham luyến lẩm nhẩm gặm nuốt từng câu Tuyên Từ Tâm vừa nói ra, nhưng lại không dám để

ở trong lòng.

Nếu Ninh vương, Ninh vương phi trên trời có linh, nhìn y vấp vấp ngã ngã mấy năm qua, hai người thật sự sẽ không thất vọng sao?

Nếu hai người lại biết y khắc sâu nhi tử kẻ thù ở trong lòng, từ Bắc vào Nam, từ Nam ra Bắc, bây giờ còn cùng người nọ lăn lộn ở một chỗ, thật sự sẽ không đau lòng, mắng y là đồ bạch nhãn lang sao?

"Còn có……"

Tuyên Từ Tâm lau sạch sẽ nước mắt, nàng thu liễm thần sắc, tiếp tục nói, "Mẫu phi còn nói……"

Hai vai Tuyên Du run rẩy, ô ô nuốt nuốt nghẹn ngào không ngừng, Tuyên Từ Tâm hai lần mở miệng đều bị hắn xen ngang, sức kiên nhẫn của nàng có hạn, bực bội nói, "Ngươi đủ chưa? Còn muốn nghe mẫu phi nói gì hay không?!"

Tuyên Du sợ tới mức cúi đầu che miệng lại, không dám phát ra một tiếng.

Tuyên Từ Tâm khụ một cái, nghiền ngẫm ngữ khí của Ninh vương phi, thành bà cụ non mà nói, "Mẫu phi còn nói, bảo ngươi chung quy cũng không cần cáu kỉnh với Úc Xá, không cần vô cớ gây rối, không cần tùy hứng, không cần không giải thích một tiếng liền chạy mất."

Chung Uyển: "……"

Úc Xá lần trước diễn trò với Tuyên Từ Tâm cực kì thành công, Tuyên Từ Tâm bây giờ càng nhìn Úc Xá càng thấy hắn đáng thương, càng nhìn Chung Uyển càng thấy y yếu đuối.

Tuyên Từ Tâm cứ tùy theo tâm ý của mình, thao thao bất tuyệt, dùng giọng điệu của Ninh vương phi mà giáo huấn Chung Uyển một trận.

Chung Uyển dở khóc dở cười, u buồn trong lòng bị đập nát cho không còn một mảnh.

Chung Uyển lưu Tuyên Từ Tâm và Tuyên Du lại trong phủ dùng ngọ thiện, đã lâu rồi ba người mới quây quần bên nhau như hồi ở Kiềm An, vừa dùng bữa vừa nói chuyện phiếm.

Khi Chung Uyển còn đang thương lượng với Tuyên Từ Tâm về việc nhờ tiên sinh nào tới dạy dỗ Tuyên Du, Phùng quản gia thần sắc hoảng loạn chạy vào phòng, sốt ruột nhìn Chung Uyển, muốn nói lại thôi.

Trong lòng Chung Uyển hơi hơi trầm xuống, bất động thanh sắc nói là có chút việc muốn đi phân phó hạ nhân, bảo Tuyên Du và Tuyên Từ Tâm tiếp tục dùng bữa, còn y thì đứng dậy đi ra.

Chung Uyển đi theo Phùng quản gia chờ ở ngoài phòng, một đường ra khỏi viện, Chung Uyển nhíu mày, "Làm sao vậy? Trong triều xảy ra chuyện gì? Hay là Tử Hựu hắn……"

"Không phải Vương gia." Phùng quản gia nhìn nhìn về phía trong phòng Chung Uyển, biểu tình căng thẳng, "Ta vốn không dám nói cho thiếu gia ngươi, muốn chờ Vương gia trở về rồi hỏi ý tứ Vương gia, nhưng hai vị tiểu chủ nhân còn ở trong phủ chúng ta, nhưng sợ lát nữa bọn họ đi, biết được tin tức bên ngoài rồi thì sẽ xảy ra chuyện. Bây giờ ít ra còn có người làm chủ."

Chung Uyển bật cười, "Rốt cuộc làm sao vậy?"

Phùng quản gia nuốt nước miếng, "Tin tức từ Kiềm An nói là nguyên Kiềm An vương Tuyên Thụy……đã xảy ra chuyện."

Mấy ngày nay triều hội nhiều công vụ, ước chừng là sau khi nghe la hét ầm ĩ gần hai canh giờ, Sùng An Đế ban đầu còn có chút tinh thần, sau lại thật sự gượng không nổi nữa, cuối cùng bảo chúng thần đem hết mấy chuyện chưa thảo luận rõ ràng chuyển giao cho nội các, còn mình thì hồi hậu cung nghỉ ngơi.

Nói là giao cho nội các, kỳ thật chính là giao cho Úc Xá.

Mấy ngày gần đây Sùng An Đế không hề chỉ cho Úc Xá "Học chính sự". Sau khi được Sùng An Đế bày mưu đặt kế, các lão thần nội các hiện giờ đều đổi phe, mỗi ngày sẽ phân công chút tấu chương quan trọng lẫn không quan trọng cho Úc Xá. Các lão thần cho Úc Xá ghi ý kiến phúc đáp trước, sau đó lại xét duyệt từng cái, không có vấn đề gì thì trực tiếp đưa đi, có dị nghị lại thương thảo với Úc Xá.

Sùng An Đế ngoài miệng không hé một lời, nhưng xác thật đã mơ hồ có ý muốn cho Úc Xá giám quốc, người của đảng Tuyên Quỳnh nhìn nhau không nói gì, vẻ mặt phẫn uất vung tay đi mất.

Úc Xá không màng hơn thua, sắc mặt không có nửa phần đắc ý. Hắn cứ theo lẽ thường sai người sửa sang lại tấu chương, chuẩn bị phúc đáp từng cái cho nội các.

Úc Mộ Thành hôm nay cũng thượng triều, sau khi tan triều lại chậm rì rì lui ra, cố tình chậm hai bước, đứng chờ trên con đường Úc Xá nhất định phải đi qua.

Úc Xá từ trước đến nay dù thấy Úc Mộ Thành cũng coi như không thấy, khi lướt qua Úc Mộ Thành thì lại nghe gã mở miệng ôn hòa kêu: "Tử Hựu."

Úc Xá dừng chân, ánh mắt đạm mạc nhìn Úc Mộ Thành, ý bảo gã mau cút nhanh.

Úc Mộ Thành hiền hoà nói, "Không có việc gì, vi phụ thấy ngươi gần đây vất vả, muốn nhắc nhở ngươi vài câu, bảo trọng thân mình."

Nếu là trước đây, Úc Xá tất nhiên sẽ muốn nói vài câu ngứa tai khiến Úc Mộ Thành muốn lui cũng không được, nhưng bây giờ hắn đã nhận một kẻ như Sùng An Đế làm phụ hoàng rồi, làm gì có chuyện ghê tởm nào là nhịn không nổi nữa.

Úc Xá mặt vô biểu tình gật gật đầu, không để phí chút thời gian nào nữa, lập tức đi mất.

Úc Mộ Thành nhìn Úc Xá đi xa, lẩm nhẩm lặp lại lời gã đã nói với Úc Phi.

"Trên người Tử Hựu có bao nhiêu nhược điểm, ngươi tùy ý chọn cái nào bôi nhọ chẳng được……"

Úc Xá vốn chỉ cho rằng Úc Mộ Thành là theo đang như thường lệ diễn tuồng phụ tử hiếu thuận trước mặt người khác, cho tới mấy cái canh giờ sau, hắn mới hiểu được gã làm vậy là có ý gì.

"Ngươi……"

Úc Xá tách khỏi mọi người, mang tiểu thái giám truyền lời một đường ra tới chỗ vắng vẻ, "Ngươi nói cái gì?!"

Tiểu thái giám vẻ mặt đau khổ, "Nội tình tiểu nhân cũng không biết, chỉ biết nghe gì nói nấy, mật thám trong phủ chúng ta ngày đêm phi ngựa, nửa canh giờ trước vừa mới đuổi vào kinh, nghe nói là Vương gia ngài còn chưa hồi phủ thì vốn cũng không sốt ruột gì, chờ Vương gia hồi phủ thì sẽ báo cáo lại cho Vương gia chuyện Kiềm An."

Tức là cũng không có vấn đề gì, Úc Xá nhíu mày nói, "Vậy sao lại đột nhiên thúc giục ngươi tới tìm ta?!"

Tiểu thái giám nôn nóng nói: "Chuyện này chồng chuyện kia, không biết có người từ đâu tới lại truyền tin tức cho cả mật thám trong phủ ta lẫn Kiềm An vương phủ vài canh giờ trước! Đây là người ở đâu? Cũng không tìm Vương gia ngài, bắt được ai thì nói với người đó! Không hề cố kỵ, dọa mật thám chúng ta một phen kinh hồn táng đảm!"

Úc Xá trong lòng trầm xuống, "Bọn họ nói gì?!"

Tiểu thái giám chấn kinh không ít, ấp úng nói, "Bọn họ cãi cọ ầm ĩ thông báo cho cả hai bên phủ, nói, nói nguyên Kiềm An vương bị tập kích, đã……qua đời."

Trong đầu Úc Xá như vừa có thứ gì đột nhiên vỡ toang.

Úc Xá phái không ít mật thám đi theo Tuyên Thụy tới Kiềm An, dựa theo kế hoạch của Úc Xá, mấy mật thám đó không bảo vệ Tuyên Thụy thì cũng canh chừng hắn kĩ lưỡng. Nếu Úc Mộ Thành thật sự ra tay với Tuyên Thụy, nhóm mật thám đó sẽ bảo hộ Tuyên Thụy, nếu úc mộ giả vờ ra tay thì lập tức thuận nước đẩy thuyền, sau đó phân người hồi kinh thông báo cho hắn.

Úc Xá có tư tâm.

Hắn cũng không xác định là Úc Mộ Thành sẽ ra tay. Nếu Úc Mộ Thành không ra tay, Úc Xá sẽ giấu suy nghĩ thứ hai của mình cho Tuyên Thụy đi, làm như chưa có chuyện gì phát sinh.

Một là vì hắn không muốn Chung Uyển lo lắng, hai là……

Úc Xá sợ Chung Uyển sẽ không đồng ý.

Kế hoạch ban đầu của Úc Xá rất chu toàn, chuyện Tuyên Thụy bị tập kích nếu muốn truyền tới trong kinh thì cần phải có thời gian, nhưng bất quá cũng sẽ không nhanh bằng mật thám của hắn. Nếu có chuyện xảy ra thì hắn cũng có đủ thời gian để giải thích rõ ràng cho Chung Uyển, rằng Tuyên Thụy chỉ là tạm thời bị Úc Mộ Thành giam giữ mà thôi.

Nhưng hiện tại……

Sắc mặt Úc Xá cực kém, "…… Bọn họ còn cố ý đi nói cho song bào thai kia."

Tiểu thái giám vội la lên: "Vẫn chưa! Bọn hắn sợ hai cái tiểu chủ nhân kia cái gì cũng đều không hiểu, nên muốn nói cho Chung thiếu gia! Trước đó Chung thiếu gia từng nói với hai tiểu chủ nhân kia là việc hộ tống nguyên Kiềm An vương đều do Vương gia một mình đảm đương, tuyệt đối sẽ không xảy ra sự cố. Bây giờ xảy ra chuyện, thiếu gia sợ hai tiểu chủ nhân không phân đen trắng, hoài nghi là do Vương gia ngươi ra tay……"

Giọng điệu Úc Xá lạnh băng, "Trong kinh nửa điểm tin tức còn chưa truyền đến, người của ta lại biết thấu triệt, nói không phải ta làm, có người tin sao?"

Úc Xá cắn chặt hàm răng, mấy ngày gần đây hắn quá đắc ý rồi.

Úc Mộ Thành đã thủ sẵn chờ mình tại đây.

Mọi chuyện gần đây đều thuận buồm xuôi gió với mình, sao Úc Mộ Thành có thể mặc kệ được?

Úc Xá hơi hoảng hốt, khiến cho bao nhiêu phẫn uất tích tụ trong lòng đột nhiên nổi lên. Rõ ràng là muốn cho Ninh vương lật lại bản án, rõ ràng không muốn Chung Uyển phải lo lắng, tại sao bây giờ hắn lại phải chịu sự hoài nghi của Chung Uyển và song bào thai kia, nghĩ rằng hắn hạ độc thủ với Tuyên Thụy?! Dựa vào cái gì?!

Rốt cuộc hắn làm mọi chuyện là vì ai?

Ý nghĩ xằng bậy bắt đầu nổi lên bốn phía trong lòng Úc Xá, hắn khó khống chế được bản thân cảm thấy muốn oán hận cả thiên hạ này. Hắn biết mình đây là đang phát bệnh, cố gắng bình tâm lại nỗi lòng nói, "Hồi, hồi phủ trước……"

Chiều buông xuống, Úc Xá trở lại phủ, kiệt lực khắc chế không cho bản thân nổi điên.

Úc Xá đột nhiên cảm thấy hơi sợ, sợ Chung Uyển giống như lần trước, không còn ở đó nữa.

Tiểu viện Chung Uyển vẫn an tĩnh như ngày xưa.

Úc Xá kinh hồn táng đảm đi thẳng vào trong, lúc đẩy cửa phòng ngủ Chung Uyển ra, tay hắn đều run rẩy.

Trong phòng ngủ, Chung Uyển gối lên cánh tay mình, tựa vào trước án thư ngủ mất.

Úc Xá hơi hơi chao đảo, một đoàn tâm hỏa tụ ở ngực hắn nháy mắt bị đánh tan, phân tán khắp người.

Úc Xá chần chờ, đi đến gần vài bước, chạm nhẹ vào bả vai Chung Uyển.

Chung Uyển hơi hơi cử động.

Chung Uyển mở mắt ra, nhìn đôi mắt đầy tơ máu trài rộng của Úc Xá thì trong lòng trầm xuống, sau đó bất động thanh sắc nói, "Đã trở lại rồi?"

Úc Xá cả người đều căng thẳng, nghe vậy thì cứng ngắc gật gật đầu.

Chung Uyển thấy bộ dáng Úc Xá như lâm phải đại địch, trong lòng bất đắc dĩ lại xót xa.

"Tử Hựu……"

Chung Uyển nuốt hết chính sự muốn nói vào trong bụng, y nghiêm túc nhìn Úc Xá, "Ta đột nhiên nhận tin tức thế này nhưng lại tuyệt không hoài nghi ngươi nửa phần, vì cái gì ngươi lại không thể học ta……cũng tín nhiệm ta nhiều hơn vài phần chứ?"

Úc Xá sửng sốt, bỗng nhiên có chút phản ứng không kịp.

Chung Uyển thở dài, "…… Ngươi đây là có chuyện gì? Vì sao lại không cẩn thận như vậy? Hôm nay may mắn là Từ Tâm và Tuyên Du tới gặp ta, mấy kẻ muốn truyền tin cho hai người bọn họ đều bị ta cản lại, bằng không nếu hai người bọn họ làm loạn lên, ngươi muốn phải xử lý thế nào đây? Hai tiểu hài tử, lúc bối rối thì không phân đúng sai, vạn nhất bị người khác mê hoặc rồi đi đến Ngự Tiền tố cáo, lúc đó biết phải

làm sao?"

Úc Xá còn có chút thất thần, nghe vậy thầm nghĩ người khác muốn loạn thì làm loạn, đâu có liên quan tới ta? Mấy năm nay ta làm nhiều chuyện ác như vậy, còn sợ cái này sao?

Điều duy nhất ta sợ là ngươi cũng hiểu lầm ta thôi.

Chung Uyển không muốn kích động Úc Xá, chậm rãi giơ tay dắt lấy tay của hắn, thấp giọng nói, "Ngươi muốn lấy Tuyên Thụy làm mồi, thuận nước đẩy thuyền đem hắn đưa cho Úc vương, làm Úc vương gia tự tin gã đã khống chế được con rối hoàn mỹ này, như vậy thì Úc vương gia mới có thể tận tâm tận lực lật lại bản án cho Ninh Vương, mưu đồ danh chính ngôn thuận đẩy con rối của mình lên đài, đúng không?"

Con ngươi Úc Xá khẽ động, hơi hơi gật gật đầu.

"Dù cho Tuyên Thụy phải chịu khổ một chút, nhưng ngươi đây vẫn là đang giúp Ninh vương, Ninh vương phi lật lại bản án." ngữ khí Chung Uyển vô thức trầm đi, "Tuyên Thụy thân là nhi tử, vì thân sinh phụ mẫu chịu khổ, chẳng phải là điều nên làm sao?!"

Úc Xá triệt để ngớ ngẩn.

Chung Uyển một chút tâm lý sẵn sàng cũng không có, đầu tiên là nhận được tin Tuyên Thụy chết, trong cơn khiếp sợ lại phát giác ra điểm đáng ngờ, tận lực bảo trì bình tĩnh, phân phó mật thám xong thì lưu lại song bào thai ngồi tại chỗ mình lâu một chút. Y đồng thời sai người hoả tốc kêu Lâm Tư tới, nói cho Lâm Tư biết lợi hại trong chuyện này, sai hắn coi chừng song bào thai, không để cho ác nhân hồ ngôn loạn ngữ với hai tiểu hài tử.

Miễn cưỡng quét sạch sẽ cái đuôi cho Úc Xá, cả thể xác và tinh thần Chung Uyển đều mỏi mệt, mới dựa vào án thư một chút đã ngủ quên mất.

Úc Xá gạt y nhiều thứ như vậy, không thể nào Chung Uyển lại không giận được. Lúc này y thấy bộ dáng Úc Xá như vậy thì liền nhận ra hắn không tín nhiệm mình nửa phần, tà hỏa trong lòng y lại dâng cao tới đỉnh điểm.

Ánh mắt Chung Uyển hiện ra vẻ mỏi mệt, "Đến bây giờ, ngươi vẫn còn cảm thấy ta xem trọng Tuyên Thụy hơn ngươi, có phải không?"

Úc Xá còn chưa kịp tiếp thu biến cố thình lình xuất hiện, có chút phản ứng không kịp. Mắt hắn tràn đầy tơ máu, nhìn Chung Uyển còn nhìn không rõ, trong ngực có một vạn câu muốn nói nhưng hết thảy đều kẹt lại ở cổ họng, một câu cũng nói không nên lời.

Úc Xá khắc chế bản thân, nắm chặt quyền, thời thời khắc khắc cảnh cáo chính mình: đừng phát bệnh, đừng nổi điên, đừng làm Quy Viễn bị thương.

Chung Uyển vốn dĩ muốn triệt để phân lượng với Úc Xá một phen, nhưng hiện tại nhìn hắn như kẻ đã chết, y biết có nói cái gì cũng vô dụng.

Chung Uyển đứng dậy, "Thôi, không muốn nói thì đừng nói."

Úc Xá cả người cứng đờ như đúc bằng sắt, hắn theo bản năng tiến lên phía trước một bước, một tay nắm chặt ở góc bàn, muốn ngăn Chung Uyển không cho y đi mất, lại sợ mình vừa động thủ thôi thì sẽ bẻ gãy cổ tay Chung Uyển.

Nhưng y không hề đi.

Chung Uyển đứng ở trước mặt Úc Xá, thở dài, "Nói cái gì với ngươi cũng vô dụng, vẫn là làm chút chuyện mới tốt……"

Chung Uyển tóm lấy ngọc bội bên hông của Úc Xá, tùy tay ném sang một bên, sau đó nhẹ nhàng cởi đai lưng của hắn ra.

Úc Xá hoàn toàn ngốc, theo bản năng lui về phía sau nửa bước, lại bị Chung Uyển bám dính vào người.

Chung Uyển cầm lấy giá cắm nến, trở tay dập tắt nó trên án thư. Ánh nến tắt, phòng ngủ hoàn toàn tối mịt.

Trong bóng đêm, Chung Uyển ngẩng đầu hôn lên môi Úc Xá, thì thầm, "Lúc trước đều là ngươi giúp ta, hôm nay……tới lượt ta "thương" ngươi."

88. Chương 88

Editor: Miri

Úc Xá giơ tay lên cản Chung Uyển một chút, không được tự nhiên nói, "Đừng, đừng như vậy……"

Úc Xá hoang mang lo sợ chạy về phủ, tóc tai đều có chút rối loạn, một cọng tóc rũ xuống vai, thoáng chặn mắt hắn, khiến cho khuôn mặt anh tuấn của hắn lại càng trở nên cô độc, Úc Xá khó nhọc nói, "Hôm nay không được……"

Chung Uyển bị cái tên biệt biệt nữu nữu này chọc đến điên mất, "Vậy rốt cuộc ngươi muốn thế nào? Nói

cũng không nói, thân cận cũng không cho."

"Hôm nay không được, chờ……" Úc Xá nhắm mắt lại, chau mày, như là đang chịu đựng cái gì, "Chờ ngày mai……"

Chung Uyển ngốc ra, "Tại sao? Ngày mai……là cái ngày lành tháng tốt gì?"

Úc Xá thất thần nói, "Ta phát bệnh……"

Đèn đã tắt lửa, ánh trăng mờ ảo từ bên ngoài xuyên vào phòng, Úc Xá nhìn Chung Uyển, dựa vào vài phần thanh minh còn sót lại, gian nan nói, "Ta phát bệnh, ngày mai ngủ dậy, ta sẽ không còn nhớ rõ gì hết, Quy Viễn, bây giờ ngươi đối tốt với ta, ngày mai ta cũng nhớ không được, đừng……"

Úc Xá cúi đầu thở dốc một chút, "Đừng phí sức."

Chung Uyển hơi hơi hé miệng, còn chưa nói lời nào thì hốc mắt đã đỏ ngầu.

Úc Xá cúi đầu, đột nhiên hận thấu những kẻ đã mê hoặc hắn ăn Hàn Thực Tán năm đó.

Úc Xá lùi ra sau hai bước, hít sâu mấy hơi, "Nếu ngươi nguyện ý, ngày mai……lại giúp ta."

Úc Xá tự do tự tại trong cung, bây giờ lại đang đau khổ khắc chế chính mình, gần như đã sụp đổ. Hắn cố sức nở ra một nụ cười ảm đạm, "Tất nhiên, nếu ngươi không làm, thì ta cũng sẽ không biết."

Úc Xá như là đang an ủi Chung Uyển, cũng như đang an ủi chính mình, "Tật xấu này của ta đã khá hơn trước kia rất nhiều, đã lâu không phát bệnh, lúc phát bệnh cũng không đau đầu, chỉ là có chút thứ ta còn chịu không nổi……"

Úc Xá lẩm bẩm trong miệng, "Ta chịu không nổi khi phát bệnh lại quên mất ngươi đối tốt với ta thế nào."

Một tay Chung Uyển vịn trên án thư, môi hơi hơi phát run, ngũ tạng lục phủ đều bị Úc Xá giày vò đau dữ dội.

Úc Xá lui về sau hai bước, "Ngươi nghỉ ngơi cho tốt, đêm nay ta đi thư phòng ngủ."

Úc Xá xoay người đi ra ngoài, lại bị Chung Uyển kéo lấy cổ tay áo lần nữa.

Bị bóng đêm đen nhánh bao phủ, Chung Uyển nhẹ nhàng nói, "Không sao hết, quên thì quên."

Không đợi Úc Xá đáp lại, Chung Uyển nói, "Ngươi quên rồi, ngày mai ta lại làm một lần nữa, ngày sau lại làm một lần, ngày kia lại làm một lần……"

Chung Uyển giọng khàn khàn, "Đối tốt với ngươi, ta nguyện ý làm cho ngươi cả đời."

Tín niệm kiên định, Úc Xá một lòng muốn tránh khỏi Chung Uyển, tìm một nơi không có ai rồi chậm rãi đợi bản thân bình tĩnh lại, giờ đây nghe vậy thì hai chân lại giống bị rót chì, đột nhiên không tài nào ra được khỏi cửa.

Úc Xá nhiều năm qua như ngựa không ngừng vó, nghĩa vô phản cố mà chạy tới địa phủ, nơi có mặt đất trải đầy gai nhọn luôn chờ hắn. Hắn đã nhớ không rõ đây là lần thứ mấy bị Chung Uyển kéo tay lại, buộc hắn phải rẽ sang một con đường khác, buộc hắn sống tiếp.

Hiện tại không chỉ là chạy không thoát, mà y chỉ cần dùng một chút sức lực thôi thì đã dễ như trở bàn tay dắt Úc Xá tới giường.

Úc Xá thân thể cứng đờ tựa vào đầu giường.

Tóc hắn đã rối tung lên, Chung Uyển nhẹ nhàng tản tóc của Úc Xá ra, tóc đen như mực. Sau khi tán tóc Úc Xá ra, mắt hắn lộ ra, mang đầy vẻ cố chấp lẫn đề phòng, biểu tình lúc này của hắn kỳ thật là có chút đáng sợ.

Nhưng y lại không có chút nào sợ hãi.

Chẳng những không sợ hãi, y còn dám dán chặt vào Úc Xá, chạm vào rồi sờ vào.

Úc Xá kiên trì, cố gắng nói, "Ta nói ngươi rồi, ta không nhớ được……"

Con ngươi Chung Uyển khẽ động, nhỏ giọng nói: "Vừa đúng lúc."

Úc Xá nghe không hiểu, lúc này nếu hắn thấy được, hẳn là có thể phát hiện lỗ tai Chung Uyển đã đỏ lên.

Chung Uyển thì thầm, "Không nhớ được mới tốt, lão tử vì ngươi……thật là cái gì cũng đều có thể làm."

Úc Xá nghe không rõ, hoảng hốt hỏi: "Cái gì?"

"Không có việc gì."

Chung Uyển ép chặt thân mình lên người Úc Xá, lung tung hôn hai cái trên cằm hắn, đồng thời lấy tay mò

sang bên hông Úc Xá, sờ soạng xuống dưới.

Úc Xá theo bản năng giơ tay cản, Chung Uyển chụp tay Úc Xá lại, sắc mặt không được tự nhiên, "Tử Hựu, ngươi đáp ứng ta, lát nữa…… Vô luận thế nào ngươi cũng không được động đậy, ngươi nghe rõ không?"

Úc Xá do dự một lát, buông lỏng tay ra, một tiếng "Ừ" nhỏ tới mức không nghe được.

Chung Uyển kéo y phục của hắn ra, hôn trên cổ Úc Xá, lại hôn hôn lồng ngực căng thẳng của hắn, sau đó một đường hôn xuống ——

Úc Xá đột nhiên ý thức được cái gì, không đợi hắn tránh né, Chung Uyển đã "Thương" hắn.

Hầu kết Úc Xá kịch liệt ngạnh động.

Gân xanh trên cánh tay thon dài của Úc Xá gồ lên, ngón tay hắn không khống chế được mà luồn sâu vào tóc của Chung Uyển, liều mạng khắc chế lực tay đi xuống của mình.

……

Sau một nén nhang, Chung Uyển ôm eo Úc Xá, đem mặt chôn vào cái bụng nhỏ của hắn, nghỉ một hồi lâu mới dùng giọng khàn khàn kỳ cục nói, "Tử Hựu, cổ họng đau quá……"

Úc Xá lập tức khôi phục thần trí, hắn dùng một tay kéo Chung Uyển lên ôm vào lòng ngực, thở dốc nói, "Làm sao vậy?"

Chung Uyển vô cùng ngượng ngùng nhìn Úc Xá, tuy hai người cũng từng thân mật với nhau, nhưng Úc Xá cũng chưa làm cái này cho y bao giờ. Chung Uyển chỉ mới xem cái này trong thoại bản, vốn dĩ cho rằng rất đơn giản, không ngờ lại vất vả như vậy. Y để đầu lên vai Úc Xá, hàm hồ nói, "Đừng hỏi, để ta nghỉ ngơi là được."

Úc Xá không nói chuyện nữa, hồi tưởng chuyện mình làm khi động tình lúc nãy thì có chút hối hận, cúi đầu hôn vào sườn mặt của Chung Uyển.

Chung Uyển giống như đang rất hưởng thụ, "Lại, lại hôn ta một chút……Bị ngươi lăn lộn tới chết rồi."

Úc Xá đem tay chống ở trên giường ngồi dậy một chút, hắn nhẹ nhàng vòng tay qua Chung Uyển, đổi cho y một tư thế thoải mái hơn, lại cúi đầu hôn vài cái.

Có vẻ như Chung Uyển đang vô cùng thích ý, lại rên rỉ hai tiếng.

Úc Xá cứ như vậy ôm Chung Uyển, sau một hồi mới nhỏ giọng hỏi, "Cổ họng đau?"

Chung Uyển hơi hơi gật gật đầu.

Miệng lưỡi Úc Xá như dính sáp, hắn hít sâu một hơi, "Ta……ngươi cứ nằm, ta rót cho ngươi chén trà."

"Đừng." Chung Uyển một chút cũng không muốn động, y cọ vào ngực của Úc Xá, đỏ mặt thấp giọng nói, "Bụng đầy rồi, uống không được."

Úc Xá nghe vậy, suýt chút nữa lại ấn Chung Uyển xuống giường.

Úc Xá khó nhịn nhắm mắt lại, "Vậy đừng nói chuyện."

Nhưng Chung Uyển vẫn chưa cạn kiệt sức lực tới như vậy, lại rất muốn nói chuyện.

Chung Uyển thở dài, "Nói thật, ta hối hận rồi."

Thân mình Úc Xá cứng đờ.

Chung Uyển tiếp tục nói, "……Ngày mai nếu ngươi quên hết thì chẳng phải ta bị thiệt đến chết sao."

Khóe miệng Úc Xá khó khống chế được, hơi cong lên một chút, hắn thấp giọng nói, "Không phải mới vừa rồi ngươi nói là chuyện đối tốt với ta, ngươi nguyện ý làm cả đời sao? Ngày mai nếu ta quên, ngươi lại làm một lần nữa là được."

"Đừng." Chung Uyển thảm thiết, thanh âm khàn khàn, "Lời nói của nam nhân trên giường sao có thể xem là thật? Ta chỉ là thuận miệng nói, ngươi quên hết đi, xấu hổ chết người…… Ước gì ngươi quên hết thì càng tốt."

Úc Xá cười.

Làm sao hắn chịu quên được.

Úc Xá ôm lấy Chung Uyển, đột nhiên nói, "Quy Viễn, ta có cách này."

Chung Uyển kỳ thật còn có chút không khoẻ, chỉ là không muốn để Úc Xá phát hiện ra, hắng giọng hỏi, "Cách gì?"

Úc Xá nói: “Ghi lại, sáng ngày mai xem.”

Chung Uyển vội nói, “Không được!”

Úc Xá cảm thấy ý kiến này lại vô cùng rất được, “Ta đi lấy cho ngươi giấy bút, ngươi hành văn tốt, ngươi viết thật hay cho ta xem ngày mai, được không?”

Úc Xá suy nghĩ, “Viết tường tận một chút……”

Mặt Chung Uyển đỏ lên, “Vương gia, ngài đừng khinh người quá đáng, ngài không muốn giữ chút thể diện nào sao?”

“Không muốn.” Úc Xá cúi đầu hôn Chung Uyển một chút, ánh mắt sâu thẳm, “Ta bây giờ chỉ muốn ngươi, nếu không phải thái y nói thân mình ngươi không được, thì ta đã……”

Chung Uyển có chết cũng không chịu làm loại sự tình này, y sợ Úc Xá phát bệnh rồi thì sẽ ngăn không được, vội nói sang chuyện khác, “Đúng rồi, chuyện Tuyên Thụy, kế hoạch ban đầu của ngươi là gì?”

Mới vừa được người thương “Chăm sóc” như vậy, Úc Xá còn tâm trí nào muốn nói về mấy người khác, đặc biệt là cái người hắn chán ghét. Úc Xá không nói lời nào, giơ tay xoa nhẹ lên cổ Chung Uyển.

Mặt Chung Uyển càng đỏ hơn, “Sờ cái gì vậy.”

Úc Xá không nói lời nào, hắn ấn Chung Uyển xuống không cho y động đậy, cứ như đang xin lỗi, một chút lại một chút, nhẹ nhàng xoa ấn.

Chung Uyển bị Úc Xá sờ tới xương cốt mềm nhũn, y biết thân thể mình phế vật tới mức nào, biết hôm nay không thể lại lăn lộn cùng hắn, ở trong lòng niệm hai lần thanh tâm chú rồi nói: “Đang hỏi ngươi đó, nói ta nghe.”

Úc Xá thập phần không cam lòng, nhưng vẫn nói, “Kế hoạch ban đầu là người của ta hồi kinh rồi thì ta sẽ ngả bài với ngươi, nói rõ hết mọi chuyện.”

“Sau đó trước khi tin Tuyên Thụy chết truyền tới trong kinh, sẽ đem song bào thai đưa đi, dùng người của ta bảo hộ hai người bọn họ, coi chừng kỹ càng.”

“Khi tin tang sự truyền đến rồi thì sẽ cùng ngươi diễn trò hay, có thể lừa gạt được Úc Mộ Thành là tốt nhất, bất quá có lừa được hay không cũng không quan trọng, ta vốn là muốn giết Tuyên Thụy, tất nhiên hắn cũng sẽ biết điều đó.”

"Chuyện sau đó chắc ngươi cũng đoán ra, hắn đem Tuyên Thụy làm con át chủ bài cuối cùng, ta ở ngoài sáng, hắn ở trong tối, nên đấu thế nào cũng không cần nói nữa. Ta bên ngoài vẫn là muốn đấu với Tuyên Quỳnh, làm hắn suy sụp hoàn toàn. Sau đó ta sẽ yên lặng chờ Úc Mộ Thành hoàng tước tại hậu*, chờ hắn lật lại bản án cho Ninh Vương."

**Bắt nguồn từ thành ngữ "Đường lang bổ thiền, hoàng tước tại hậu" có nghĩa là bọ ngựa săn mồi ở phía trước, không ngờ có chim hoàng tước núp ở đằng sau. Ý là lo mãi săn mồi, không ngờ có kẻ rình lại mình.*

Úc Xá híp mắt, "Lần này ta suýt lâm vào tử lộ là do hắn hơn ta một nước cờ, ta tâm phục khẩu phục."

"Cũng không phải do hắn lợi hại." Chung Uyển nhỏ giọng nói, "Là do ngươi còn có điều băn khoăn, hơn nữa kỳ thật còn là do ta. Ngươi có thứ uy hiếp được bản thân, lo trước lo sau, bị hắn bắt được chỗ trống."

"Ta không phải đang an ủi ngươi." Không đợi Úc Xá mở miệng, Chung Uyển lại nói, "Ngươi cùng Úc vương không phải là người đồng đạo, hắn vì thắng mà có thể tráng sĩ cắt tay, dao sắc chặt đay rối bỏ quên cả thân ngoại sanh Tuyên Quỳnh và thân muội muội Úc Phi của mình, ngươi thì sao? Ngươi có thể sao?"

Úc Xá dứt khoát nói: "Là do mục đích bất đồng thôi, mục tiêu của hắn là nhiếp chính vương, mục tiêu của ta là ngươi."

Trong lòng Chung Uyển mềm nhũn, nói, "Vậy còn……Tuyên Thụy thì sao."

"Yên tâm, so với tất cả mọi người, Úc Vương là kẻ sợ hắn gặp chuyện nhất, tuyệt đối sẽ không làm hắn bị thương nửa phần, vả lại còn có người của ta nhìn chằm chằm hắn." Úc Xá không hài lòng nói, "Nhiều nhất hắn cũng chỉ chịu chút kinh hách, sẽ không có việc gì."

Chung Uyển bật cười, "Không cần phải giải thích như vậy, ta không có ý đó, dù hắn có bị va va đập đập hai cái thì có sao."

Sắc mặt Úc Xá lập tức đẹp lên không ít.

Chung Uyển suy nghĩ một lát, nói, "Tang tin phỏng chừng vài ngày nữa sẽ truyền vào kinh, sợ là Úc vương lại dùng thủ đoạn nào nữa, ta muốn……"

Úc Xá nói: "Cái gì?"

Chung Uyển giật giật, nói, "Ta nhớ rõ ngươi cũng có thôn trang trong kinh?"

Úc Xá gật đầu.

"Đưa Từ Tâm và Tuyên Du đi." Chung Uyển nói, "Không cần ngươi ra mặt, ta sẽ nói với bọn họ là tháng ba trong kinh sẽ rét lạnh, đưa bọn họ đi thôn trang chơi hai ngày, tránh thời tiết xấu này một chút."

Chung Uyển lại nói: "Thôn trang của ngươi nên có phải nhiều người đi một chút cũng sẽ không gây chú ý, ngươi canh chừng bọn họ kỹ càng."

Như thế là tốt nhất, Úc Xá gật đầu, "Nghe lời ngươi."

Chung Uyển cọ cọ Úc Xá, "Không có việc gì nữa thì ngủ đi."

Một đêm mộng đẹp.

Sáng sớm tỉnh lại, Chung Uyển mở mắt ra nhìn nhìn bốn phía, sắc trời đã sáng trưng, Úc Xá hẳn là đã đi thượng triều rồi.

Cổ họng Chung Uyển còn hơi không khoẻ, y khụ hai tiếng, thở dài.

Đêm qua mình ngoan ngoãn, dốc sức như vậy.

Đáng tiếc là Úc Xá hôm nay chẳng nhớ rõ cái gì.

Chung Uyển tìm niềm vui trong đau khổ, an ủi chính mình, quên cũng tốt, ngày hôm qua y có nhiêu mặt mũi đều vứt hết.

Chung Uyển đứng dậy rửa mặt, sau khi đã đổi y phục chỉnh tề thì Phùng quản gia bưng trà vào phòng.

Chung Uyển tiếp nhận chén trà, uống một ngụm, ngoài ý muốn, "Trà Tuyết Lê? Thật vừa khéo, ngươi cư nhiên lại pha cái này."

Phùng quản gia cười, "Làm gì có, là Vương gia dậy sớm phân phó, nói cổ họng Chung thiếu gia hôm nay không khoẻ, muốn uống chút trà chữa khàn giọng."

Chung Uyển phun ra một ngụm trà.

Sao lần này lại không quên?!

89. Chương 89

Editor: Miri

Chung Uyển hỏng mất, quên cái gì không quên cái gì, chẳng lẽ còn tùy tâm tình của hắn sao?

Chung Uyển phòng bị nhìn Phùng quản gia, "Tử Hựu hắn còn nói cái gì với ngươi?"

Phùng quản gia nghi hoặc nhìn Chung Uyển, "Cũng không nói gì, hôm nay Vương gia dậy rất sớm, đã ra ngoài lên kiệu rồi, đột nhiên lại nhớ tới chuyện này, sai người trở về dặn dò ta. Hắn nói thiếu gia ngươi có chút nóng trong người, từ tối hôm qua tới giờ cổ họng đều không thoải mái. Ta cố ý hỏi hắn là có muốn kêu thái y đến xem cho ngươi không, Vương gia nói không cần, uống chút trà thông cổ họng là được. Ta nghĩ tới nghĩ lui, liền cho người pha một bình trà Tuyết Lê."

Chung Uyển an tâm, còn ổn còn ổn, Úc Xá hẳn là đã thanh tỉnh, còn biết che chở cho chút da mặt còn sót lại của mình, bất quá……

Chung Uyển kinh hãi, người này thanh tỉnh từ lúc nào?

Chẳng lẽ hôm qua đã tỉnh rồi?!

Chung Uyển đỏ mặt uống trà, tối hôm qua y nghĩ dù Úc Xá có cảm thấy gì cũng đều sẽ nhớ không rõ, vậy nên y cũng không cần thẹn thùng, muốn phóng đãng tới đâu liền phóng đãng tới đó, trăm triệu không nghĩ tới……

Úc Tử Hựu hiện tại cũng là càng ngày càng có tiền đồ.

Phùng quản gia thấy Chung Uyển mặt lúc đỏ lúc trắng, nghi hoặc nói, "Thiếu gia? Làm sao vậy?"

Chung Uyển lại tự rót một chén trà cho mình, mơ hồ nói, "Không sao…… Làm phiền ngươi chuẩn bị kiệu cho ta, lát nữa ta xuất môn."

Phùng quản gia đáp ứng, "Thiếu gia đi chỗ nào?"

Chung Uyển uống trà, "Kiềm An vương phủ."

Một canh giờ sau, tại Kiềm An vương phủ.

Tuyên Du nghe nói sẽ được đi tới chơi ở thông trang Úc Xá, lại nghe nói thôn trang kia có núi có sông có suối nước nóng, cao hứng muốn điên rồi. Hắn không biết là đang nghĩ tới cái gì, không dám nói với Tuyên Từ Tâm, lại như hồi bé mà dính sát bên người Chung Uyển, ấp a ấp úng muốn to nhỏ với y.

Từ trước đến nay đã như vậy, so với đại ca và tỷ tỷ, Tuyên Du thân với Chung Uyển nhiều hơn một chút. Chung Uyển bất đắc dĩ, "Thiếu gia đã bao lớn rồi? Còn muốn kề tai nói nhỏ? Muốn nói gì?"

Tuyên Du sợ hãi ngó Tuyên Từ Tâm một cái, nói nhỏ, "Chúng ta……chúng ta đều đi sao?"

"Đệ và Từ Tâm đi." Chung Uyển khụ hai tiếng, lấy chén trà qua, nói, "Ta không đi, ta không có cái phúc khí được nhàn hạ này. Cái thôn trang kia ta cũng đã nghe Tử Hựu nói qua, tuy không đi được, nhưng lời nói không sai, đúng là do lão Vương gia tiền triều lưu lại, xây dựng rất độc đáo."

Chung Uyển kiên nhẫn hỏi, "Đệ muốn mang ai đi?"

"Không có." Tuyên Du do do dự dự, "Có thể……không mang theo ai sao?"

Tuyên Từ Tâm ngồi ở một bên, lạnh mặt nói: "Không muốn mang tỷ theo sao?"

Chung Uyển mỉm cười, Tuyên Du vội lắc đầu, "Kia làm sao dám?! Đệ, đệ tưởng……"

Tuyên Du đáng thương hề hề nhìn Chung Uyển, nhỏ giọng nói, "Có thể không mang tiên sinh đi được không?"

Tuyên Du vẻ mặt đưa đám, "Tiên sinh dữ lắm, ta không muốn mang hắn đi theo! Để hắn ở kinh thành đóng băng luôn đi!"

Chung Uyển thở dài, xoa nhẹ đầu Tuyên Du một phen, hơi phát sầu, "Ninh vương học phú cao thâm, Vương phi năm đó cũng có tiếng là tơ liễu tài cao, hiện giờ tuy không cầu đệ trò giỏi hơn thầy, nhưng cũng không thể quá kém cỏi đúng không?"

Tuyên Du cúi đầu nghe giáo huấn, ủy ủy khuất khuất.

"Thôi." Chung Uyển nói, "Không mang thì không mang, việc học dang dở thì khi nào quay về lại bù vào."

Mắt Tuyên Du lập tức sáng ngời, vội vàng không ngừng đi thu thập hành trang.

Tuyên Từ Tâm trừng Tuyên Du một cái, nàng nhìn về phía Chung Uyển, nhíu mày, "Sao lại đột ngột như vậy? Buổi chiều lập tức đưa chúng ta đi."

“Còn không phải bởi vì bên kia hiện tại sơn hoa rực rỡ, phong cảnh hữu tình sao.” Chung Uyển đã sớm chuẩn bị tốt lý do thoái thác, cười nói, “Nghe nói mùa hoa chóng qua, không đi ngay thì sẽ không kịp.”

Tuyên Từ Tâm vẫn cảm thấy quái quái, “Quá vội vàng, bọn nha đầu có lẽ sẽ không kịp thu thập hành trang của muội.”

Hiện tại Tuyên Từ Tâm không còn dễ lừa gạt, Chung Uyển suy nghĩ một lát, thở dài, “Thôi, nói thật với muội vậy.”

Tuyên Từ Tâm lập tức ngồi thẳng.

Chung Uyển đánh cược da mặt, nghiêm túc nói, “Tử Hựu hôm qua có làm chút việc đắc tội ta, muốn lấy lòng các ngươi, nên…… Muội biết đấy, hắn lúc nào cũng vậy, không đầu không đuôi, tự cho mình thông minh.”

Chung Uyển nói ái muội, Tuyên Từ Tâm xấu hổ gật gật đầu.

“Đắc tội……” Tuyên Từ Tâm do dự một chút, vẫn tiếp tục hỏi, “Đắc tội thế nào? Có phải là……”

Tuyên Từ Tâm có chút căng thẳng, truy vấn: “Có phải là Úc tiểu vương gia muốn nghị thân?”

Chung Uyển bật cười, “Muội nghĩ xa xăm tời đâu vậy.”

Tuyên Từ Tâm nói, “Không phải thì tốt, bất quá……”

Tuyên Từ Tâm lo lắng sốt ruột, “Hôm qua ta đã muốn hỏi, nhưng không phải là không biết xấu hổ. Úc tiểu vương gia hắn sẽ không thành thân sao?”

Chung Uyển ấp úng, “Không, chắc là không.”

“Muội không rõ lắm thế cục hiện tại trong triều là cái gì, tất cả đều chỉ nghe người khác nói qua. Muội nghe nói hoàng đế nhận hồi Úc tiểu vương gia, còn rất nể trọng hắn, bên ngoài đều nói là vì ngài đã có ý lập trữ hắn.” Tuyên Từ Tâm hỏi, “Nếu hắn tương lai thật sự làm hoàng đế, sao có thể không có hậu cung? Đến lúc đó……Huynh phải thế nào?”

Chung Uyển nghĩ nghĩ, cười, “Ta thật đúng là không nghĩ tới cái này.”

Chung Uyển không phải là đang an ủi Tuyên Từ Tâm, y là thật sự không nghĩ tới.

Sau khi hồi kinh, đặc biệt là sau khi cùng Úc Xá ở cùng một chỗ, hết chuyện này lại tới chuyện kia, giống như bị ai đó thúc giục mà vội vàng nối đuôi nhau chạy loạn, họ có thể giữ được cái mạng nhỏ này đã không tồi rồi, nào còn có tinh lực nghĩ tới tương lai?

Hơn nữa, dù Úc Xá chưa từng nói gì nhưng không biết vì sao, Chung Uyển vẫn luôn cảm thấy giữa y và Úc Xá sẽ không có loại phiền toái này.

Tuyên Từ Tâm nhíu mày, "Tại sao lại không nghĩ? Muội chưa từng nghe nói có hoàng đế nào lại không cần hậu cung, nhóm tông thân có thể đáp ứng sao? Các triều thần sẽ mặc kệ sao?"

Chung Uyển bật cười, "Ta còn chưa lo tới chuyện này, vậy mà muội đã thay ta suy nghĩ chu đáo."

Sắc mặt Tuyên Từ Tâm không tốt, "Vậy huynh cứ cho là muội buồn lo vô cớ đi……Muội thật ra tin Úc tiểu vương gia là thật lòng đối đãi huynh, nhưng tương lai còn dài, ai biết sẽ thế nào. Huynh cũng nên tính toán cho mình."

Chung Uyển một lòng chỉ nghĩ cách để khiến hai người bọn họ nhanh ra khỏi kinh, qua loa nói, "Được, ta tính toán, ta tính toán. Muội mau đi xem một chút coi có gì muốn mang theo không, đừng chậm trễ."

Tuyên Từ Tâm uể oải không vui đi.

Chung Uyển không nhịn được thúc giục, mất cả buổi mới đưa hai người lên xe được, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Chung Uyển nhìn đi kiệu xe đã đi khuất, một bên hoàn toàn yên tâm, một bên nhìn mây đen mịt mù phủ kín chân trời, đột nhiên có loại cảm giác gấp gáp như thấy gió thổi mưa giông trước cơn bão.

Chờ tới lúc song bào thai hồi kinh, trong kinh hẳn là đã trần ai lạc định.

Chung Uyển mới vừa rồi ra phủ, nghe bọn gia tướng nói mới biết được là Úc Xá đã sớm dặn dò gia tướng đi theo, ngày sau nếu hết thảy thuận lợi thì lập tức đem song bào thai hồi kinh thụ phong.

Nếu có vạn nhất, vô luận Úc Xá và y gặp phải kết cục gì, bọn gia tướng cũng không cần trở về, trực tiếp mang song bào thai chạy trốn khỏi thôn trang. Sơn cao thủy viễn, đi càng xa càng tốt, mai danh ẩn tích, đi nơi nào cũng được miễn là có thể bình an, vĩnh viễn không cần hồi kinh.

Gia tướng đi theo Chung Uyển cẩn thận nhìn y, nghiền ngẫm tâm tư của y xong thì trầm giọng nói, "Thiếu gia đừng nghĩ quá nhiều, ngày sau chưa định, không nhất thiết phải tới bước đường kia! Thế tử chỉ là sợ làm liên lụy hài tử nên mới tính toán phòng hờ mà thôi."

Chung Uyển nhìn xa xăm, lẩm bẩm, "Nếu có vạn nhất, vừa rồi……chính là lần cuối cùng ta gặp mặt hai hài

tử."

Tuyên Từ Tâm quá thông minh, Chung Uyển một câu tri kỷ thôi cũng không dám nói, trong lòng có muôn vàn bất an cũng không dám dặn dò nhiều, sợ sẽ khiến nàng hoài nghi. Hiện tại ngẫm lại, y lại có chút buồn bã.

Chung Uyển cười tự giễu, "Đột nhiên hối hận."

Gia tướng trong lòng đau xót, là hán tử thô kệch nên cũng chỉ biết khuyên giải an ủi, "Thiếu gia đừng suy nghĩ vớ vẩn! Hối hận…… Hối hận cái gì? Có cái gì muốn nói, hoặc có cái gì muốn mang cho bọn hắn, thiếu gia phân phó ta, ta đi làm!"

"Hối hận ta quá mềm lòng." Chung Uyển hối hận, "Nên đưa tiên sinh theo họ! Lỡ như chúng về không được, không có tiên sinh quản giáo thì Tuyên Du khác gì đã chết? Nếu lúc hắn quay về thật sự không biết một cái chữ to nào, thì ta thật là không còn mặt mũi nào đi gặp Vương gia Vương phi nữa!"

Gia tướng: "……"

Gia tướng cố hết sức an ủi, "Tiên sinh tuổi không còn nhỏ, không nên đi theo họ bôn ba chân trời góc biển. Tiên sinh sống cũng không dễ dàng."

Chung Uyển gật đầu, "Đúng vậy, thôi."

Gia tướng nhìn bộ dáng bất cần của Chung Uyển, thật sự an ủi không nổi nữa, đỡ Chung Uyển lên xe xong thì miễn cưỡng nói, "Về ngân lượng, thiếu gia cũng không cần lo lắng. Ngoại trừ mấy thứ bọn họ mang đi, thế tử còn cố ý sai tâm phúc mang theo không ít bạc, tóm lại……tóm lại bọn họ sẽ không thiếu gì."

Trong lòng Chung Uyển mềm nhũn, cười một cái, lại có chút đau lòng cho Úc Xá.

Ngày ngày dốc hết sức lực tranh đấu gay gắt với mấy kẻ hung ác cùng cực kia cũng thôi đi, còn phải phân tâm đi liệu lý mấy việc vụn vặt này.

Người này cả ngày phải ở nội các lâm uyên lí băng, không biết phải chịu bao nhiêu vất vả.

Lâm uyên lí băng Úc Tử Hựu, lúc này tại nội các kỳ thật không có một chút vất vả nào.

Hôm nay sau khi Úc Xá dậy sớm thì tinh thần thanh minh, tâm tình tốt đến không ngờ.

Hạ triều, lúc Úc Xá tình cờ gặp Úc Mộ Thành trên đường, hắn thậm chí còn cười một cái với Úc Mộ Thành.

Dọa Úc Mộ Thành sợ hãi không thôi.

Cả buổi sáng, Úc Xá không phê xong một phần tấu chương nào.

Trong đầu hắn bây giờ đều toàn chuyện tối hôm qua.

Mấy việc vụn vặt lẻ tẻ, hắn quả thật nhớ không rõ lắm, nhưng mấy chuyện liên quan tới Chung Uyển thì hắn đều nhớ rất rõ.

Nhớ rõ tới từng chi tiết.

Mấy tháng trước, khi hắn phó thác thái y trị tận gốc bệnh của Chung Uyển, Úc Xá có hỏi qua thái y là bệnh của hắn còn có thể trị khỏi hay không.

Lời này Phùng quản gia trước kia cũng hỏi qua, thái y lúc ấy nói bệnh tại tâm trí, không thể cam đoan, chỉ có thể tu dưỡng an tĩnh quanh năm suốt tháng thử xem.

Nhưng lần đó thái y lại nói hắn đang trong độ tuổi khỏe mạnh, thân mình có chút bệnh tật thì bản thân sẽ tự chậm rãi hồi phục. Hắn đã lâu rồi cũng chưa ăn thứ dược đó, độc tố trong cơ thể mỗi ngày đều sẽ bớt đi, rất có khả năng sẽ dần dần chuyển biến tốt.

Úc Xá lúc ấy không để trong lòng, lúc này lại hơi tin tưởng.

Đêm qua hắn rõ ràng phát bệnh, nhưng chuyện liên quan tới Chung Uyển, hắn lại hoàn toàn nhớ rõ.

Bao gồm cả cái câu kia của y: "Ngươi quên, ngày mai ta lại làm một lần, ngày sau lại làm một lần, ngày kia lại làm một lần".

Úc Xá ngồi nghiêm chỉnh ở nội các, nghiêm túc nghĩ xem đêm nay hồi phủ có nên giả vờ đã quên, bức Chung Uyển thực hiện hứa hẹn này không.

"Vương gia, Vương gia?"

Úc Xá hoàn hồn, khép lại chiết thư trên tay, ôn hòa đáp lại tôn các lão, "Đại nhân mời nói."

Tôn các lão cười, "Không có gì, chỉ là có tấu chương này muốn cho Vương gia nhìn xem."

Úc Xá nhận lấy, tôn các lão nói, "Hôm nay Thượng Thư của Ngự Sử Đài nói, Ngũ điện hạ cấm túc đã lâu, cũng đã có tâm hối cãi, bọn họ tấu thỉnh Hoàng Thượng xem có nên giải cấm cho Ngũ điện hạ không."

Tôn các lão cố ý bán Úc Xá một ân tình, nhẹ giọng nói, “Hoàng Thượng hôm nay sức khỏe kém, lộ mặt ở triều hội một chút đã hồi hậu cung, rất có thể sẽ không còn tâm tư xem cái này. Tấu chương quan trọng hôm nay có không ít, vậy tấu chương này….có thể đưa, cũng có thể không đưa.”

Úc Xá nhìn kĩ chiết thư một lần, biểu tình bình tĩnh, “Đưa đi.”

Tôn các lão kinh ngạc, không đợi lão nói tiếp, Úc Xá lại nói, “Chỉ là không thể cứ như vậy mà đưa đi, công đạo lại với bọn hắn một tiếng, nói tấu chương này viết không đủ tường tận, chưa rõ ràng, bảo bọn họ viết tốt lại một phong khác rồi đưa lại đây.”

Tấu chương của các đại thần viết không diễn đạt hết ý, chuyện nội các ngăn lại rồi trả về cho bọn họ viết lại là chuyện rất bình thường, tôn các lão gật đầu, “Được.”

Úc Xá lại nói: “Chờ bọn họ đưa tới tiếp, còn muốn thỉnh tôn đại nhân nhọc công làm một chuyện.”

Tôn các lão nói: “Vương gia, mời nói.”

Úc Xá nhàn nhạt nói, “Chờ phong tấu chương tiếp theo được đưa tới rồi gom lại chung với phong này,sau đó lại gom góp các phong khác được gửi đến trước kia……Phàm là chiết thư có liên quan tới việc này, dù được đưa tới bất cứ lúc nào cũng đều thu lại đặt chung với nhau, gom lại đặt vào hộp chứa chiết thư quan trọng nhất, đưa đi diện thánh cùng một lúc.”

Tôn các lão âm thầm líu lưỡi, Úc tiểu vương gia tuổi còn nhỏ, tới nội các lăn lộn chưa được mấy thán mà đã học xong các thủ đoạn độc ác này đó của lão các thần.

Rầm rầm rộ rộ dâng đống tấu chương đó lên, nếu Sùng An Đế tưởng lầm là Tuyên Quỳnh bị cấm túc còn có thể cấu kết với đủ loại quan lại thì tất nhiên sẽ không tha cho hắn nữa.

90. Chương 90

Editor: Miri

Động thủ như vậy cũng không xem như trực tiếp ra tay hại Tuyên Quỳnh, dù sao nội các hiện giờ đã có Úc Xá tọa trấn, khi xong việc lỡ như có người mang tâm tìm tòi tra xét thì đều có Úc Xá chịu trách nhiệm, tôn các lão cũng sẽ không bị tị hiềm, gật đầu đáp ứng.

Úc Xá nghĩ nghĩ, lại kêu người của mình tới, âm thầm phân phó. Hắn sai cung nhân nghĩ cách truyền lời

lại cho cái lão già Thang Khâm kia.

Tiền triều còn dốc sức vì Tuyên Quỳnh, hậu cung hắn cũng không thể nhàn rỗi.

Tuyên Quỳnh cấm túc đã một thời gian, Úc Xá không tin cô mẫu dễ bị lợi dụng kia của hắn sẽ không sốt ruột.

Ba ngày sau, hậu cung Úc Phi, đảng phái Ngự Sử Đài tận trung với Tuyên Quỳnh, cùng với người trong triều của Úc Xá và Chung Uyển, mấy phương thế lực cứ như là đã ước định với nhau, đồng thời xuất lực, tấu chương như bông tuyết mà tuôn trào vào nội các.

Nhóm các lão thở dài nhẹ nhõm một hơi, này cũng không phải là do bọn họ cố tình lợi dụng chức vị để tạo thế lực cho hoàng tử. Nhiều người cầu tình cho Tuyên Quỳnh như vậy, ồn ào náo động không ngừng, có muốn không coi trọng cũng không được. Nhóm các lão đem tấu chương mới lẫn cũ phê chuẩn chỉnh chu, sau đó gom góp lại cùng đưa đến Ngự Tiền.

"Hắn đây là đang ăn năn hối cãi đấy à?!!"

Sắc mặt Sùng An Đế tái xanh, dùng một tay đẩy chồng tấu chương đang xếp thành núi nhỏ ra, "Trẫm chỉ là lo lắng hắn không đầu óc, bị mẫu phi hồ đồ của hắn mê hoặc, chịu sự bài bố của cữu cữu hắn. Trẫm không tin những chuyện trước đó đều là do hắn làm, cho nên mới giam lỏng hắn ở trong cung! Lại còn cho các cung nhân tâm phúc nhiều năm của trẫm canh chừng hắn! Trẫm sợ hắn mắc thêm lỗi lầm, lún sâu vào vũng lầy, sau này có muốn bảo hộ hắn cũng không được. Vậy mà tiểu tử này…… Khụ……"

Sùng An Đế ho khan, một tay của hắn đỡ trên án thư, lồng ngực như một chiếc rương chứa đồ bị chém làm đôi. Hắn hổn hển không ngừng, mặt mày tái nhợt một lát rồi bắt đầu tím lên.

Úc Xá mặt vô biểu tình đứng ở một bên, cứ như không thấy gì.

Nhóm lão thái giám vội vã đi lên, lấy tay vỗ vỗ sau lưng, rót trà liên tục, bận rộn một hồi lâu mới khiến cho Sùng An Đế thuận khí.

Úc Xá không mặn không nhạt nói: "Hoàng Thượng bảo trọng long thể."

Sùng An Đế thất thần nhìn một đống chiết thư trước mặt, thấp giọng nói, "Ngươi trách trẫm vẫn luôn che chở Tuyên Quỳnh, đúng không?"

Úc Xá không nói một lời.

Sùng An Đế đột nhiên nhận ra điều gì đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Úc Xá, chậm rãi nói, "Đống tấu chương này là ngươi sai nhóm các thần cùng dâng lên một lúc?"

Sùng An Đế còn chưa tới mức hồ đồ, bất quá phải tốn một chút thời gian mới nhận ra mờ ám trong đó. Úc Xá cũng không trông cậy vào chuyện này có thể lật đổ Tuyên Quỳnh, hắn thản nhiên nói, "Vâng."

Vẻ mặt Úc Xá bình tĩnh: "Các triều thần đều đã thay nhau lên tiếng, nội các tất nhiên không thể bỏ mặc. Về công, đây là chức trách của thần, về tư……Thần tất nhiên không muốn cho hắn yên ổn."

Úc Xá thẳng thắn nói ra lại khiến cho Sùng An Đế không thể tức giận nổi.

"Oan nghiệt……"

Sùng An Đế lắc đầu, "Trẫm thật sự đã già rồi, cũng bắt đầu do dự, lo trước lo sau."

"Úc Phi một lòng muốn trẫm thả Tuyên Quỳnh ra, nhưng thả hắn ra làm gì?" Sùng An Đế mỏi mệt nói, "Thả hắn ra để cùng ngươi huynh đệ tương tàn sao?"

"Tuyên Quỳnh rốt cuộc vẫn chưa làm gì có thể coi là phạm tội lớn không dung, trẫm nhốt hắn ở trong cung là vì không muốn hắn bị người khác lợi dụng, thì tương lai……" Sùng An Đế nhìn về phía Úc Xá, thanh âm khàn khàn, "Trẫm mới có thể làm chủ, bảo ngươi phóng cho hắn một con ngựa, đúng không?"

"Trẫm là thiên tử, cũng là phụ thân." Sùng An Đế thở dài một hơi, "Trẫm cũng muốn giữ được tất cả nhi tử của mình, tâm nguyện này, tại sao những người đó không thể hiểu?"

Lời Sùng An Đế nói động lòng người, nhưng trong lòng Úc Xá lại không nổi chút gợn sóng nào.

Úc Xá tin những lời Sùng An Đế đang nói đều là thật, nhưng cũng tin lão lưu trữ Tuyên Quỳnh là để khống chế hắn, lưu thêm một quân cờ để chọn, là thật.

Mấy năm nay Úc Xá nghe Sùng An Đế nói quá nhiều lời hư tình giả ý, sớm đã thành thói quen, không còn như trước kia mở miệng chế giễu nữa.

"Tâm tư của Úc Phi, trẫm tất nhiên minh bạch. Nhưng nàng là một phụ nhân, bàn tay không thể vươn đến tiền triều." Sùng An Đế thấp giọng nói, "Bút tích lần này……chẳng lẽ lại là của phụ vương hiền từ của ngươi?"

Sùng An Đế nhìn về phía Úc Xá, "Tử Hựu, ngươi nói đi?"

Sùng An Đế đã sinh nghi ngờ, Úc Xá không lại bỏ đá xuống giếng nữa, cứ theo lý do thoái thác đã thương nghị tốt với Chung Uyển trước đó mà bình tĩnh nói, "Không biết."

Sùng An Đế nhíu mày, Úc Xá lạnh lùng nói, "Việc này thần cũng chịu hiềm nghi, không dám lại dính líu

tới người khác."

"Tiểu tử này!" Sùng An Đế nhíu mày, "Sao bây giờ lại còn hồ nháo? Trẫm vừa rồi bất quá chỉ là thuận miệng hỏi, nếu trẫm thật sự nghi ngờ ngươi, còn có thể để ngươi tự do xử lý chính sự tại nội các ư?"

Úc Xá lại không nói.

Sùng An Đế bật cười, "Thôi……tính tình ngươi xưa giờ đã vậy rồi."

Sùng An Đế lẩm bẩm tự nói, "Trẫm kỳ thật cũng thích tính tình ngươi như vậy, vui giận rõ ràng, sẽ không nói lời hư tình giả ý lừa gạt trẫm."

Sùng An Đế tùy tay cầm lấy một phần chiết thư, nhỏ giọng nói, "Úc vương trước đó vài ngày giả vờ ngủ đông, sau lưng lại động thủ hết lần này tới lần khác, cấu kết Tư Thiên Giám không thành thì lại quấy loạn chuyện này, hiện giờ trẫm còn có thể ứng phó, nhưng tương lai thì sao?"

Sùng An Đế nhìn kỹ sắc mặt Úc Xá, hỏi, "Tử Hựu, nếu chuyện này để cho ngươi liệu lý, ngươi muốn xử trí Úc vương thế nào?"

Trong lòng Úc Xá khẽ động, cố gắng áp xuống câu "Nhổ cỏ tận gốc" để không nói ra khỏi miệng, trầm mặc.

Úc Xá ngày xưa chung quy cũng là như vậy, hỏi ba câu đáp một câu, nhưng Sùng An Đế hôm nay lại không có ý buông tha hắn, truy vấn nói, "Tử Hựu, ngươi muốn thế nào?"

Lồng ngực Úc Xá phập phồng, trong lòng đột nhiên thanh minh là mình đã bắt được quan khiếu.

Sùng An Đế đang do dự, không biết nên giải quyết phiền toái này ngay bây giờ hay là vẫn nên để lại cho mình lo liệu.

Lưng Úc Xá thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hầu kết Úc Xá hơi hơi khẽ động, nhưng vẫn không mở miệng.

Sắc mặt Sùng An Đế tối sầm, nhíu mày nói, "Đây là cái tật xấu gì?! Trẫm đang hỏi ngươi! Nói!"

Úc Xá cắn chặt khớp hàm, một lát sau lại thẳng tắp quỳ xuống.

Sùng An Đế thả lỏng, trong nội điện nhất thời yên tĩnh vô cùng, nhóm lão thái giám liếc nhau, đồng loạt lui xuống.

Sùng An Đế đã quá già rồi, trên mặt mấy năm nay đã nổi đốm, sắc mặt hắn lúc xanh lúc trắng lại trở nên có chút đáng sợ, da mắt hắn ngấn lại, lạnh lùng nói, "Sao? Bây giờ ngươi đại diện trẫm xử lý chính sự, chúng các lão đều nguyện ý nghe lời ngươi sai khiến, thay ngươi dẫm đạp Tuyên Quỳnh. Ngươi có bản lĩnh lớn như vậy mà còn không biết nên liệu lý Úc vương thế nào sao?"

Úc Xá nín thở, một lát sau nói, "Năm mười tuổi, trưởng công chúa đưa thần ra cung."

Sùng An Đế ngẩn ra.

"Trưởng công chúa vốn muốn dưỡng thần ở phủ công chúa, nhưng Úc vương lại nói, ngọc không mài không sáng. Hắn sợ công chúa cưng chiều thần nên mới tự mình đưa thần về Úc vương phủ."

"Từ đó tới lúc thần thành niên, hơn phân nửa thời gian đều lưu tại Úc vương phủ. Người dạy thần làm người chính là Úc vương, khảo dạy việc học của thần cũng chính là Úc vương. Mỗi khi thần bị bệnh, người cực nhọc ngày đêm, không thể an tâm nghỉ ngơi mà chăm sóc thần, liên tục mấy ngày không ngủ không nghỉ, cũng là Úc vương."

Sắc mặt Sùng An Đế cứng lại, ngữ khí không còn tự nhiên, "Đó là do hắn……"

"Thần biết, hắn đối tốt với thần là vì có mưu đồ lợi dụng thần." Úc Xá nhàn nhạt nói, "Thần có ích lợi cho hắn thế nào, chắc không cần phải nói cho ngài nghe?"

Ánh mắt Sùng An Đế né sang nơi khác, "Đừng nói nữa."

Úc Xá cũng không để ý, hắn nhìn Sùng An Đế, "Nhưng mấy năm nay có ai đối tốt với thần mà không mang mưu đồ sao?"

Sùng An Đế cả giận nói, "Hồ ngôn loạn ngữ!"

Úc Xá bình tĩnh nói, "Thần chỉ ăn ngay nói thật thôi."

Điều Sùng An Đế kiêng kị nhất chính là nghe Úc Xá nhắc lại chuyện xưa, trong nháy mắt tự tin của Sùng An Đế đều biến mất, hắn không vui nói, "Nhắc chuyện này để làm gì?"

Úc Xá nhàn nhạt nói: "Hoàng Thượng hỏi thần sẽ xử trí Úc vương thế nào, đây là đáp án của thần."

"Thần hiện giờ nguyện ý phũ bỏ tất cả, không cần biết trưởng công chúa đối với thần thế nào, không cần biết Hoàng Thượng đối với thần thế nào, đối với Úc vương……Chỉ cần hắn không hại thần thì thần cũng sẽ không lại mua dây trói mình."

Sùng An Đế nổi cơn thịnh nộ, "Trẫm đối đãi ngươi thế nào ư!? Nếu ngươi vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện cũ, truy cứu trẫm năm đó đối với ngươi thế nào, vậy không phải trẫm đã uổng phí một phen tâm huyết sao?!"

Úc Xá cười lạnh trong lòng, cúi đầu không nói.

Sùng An Đế chính là kẻ như vậy, hắn tự mãn với bộ dáng "quy thuận" của Úc Xá bây giờ, cảm thấy mình và Úc Xá máu mủ tình thâm, đã nhận hồi hắn rồi thì Úc Xá hẳn là phải mang ơn đội nghĩa với mình. Đủ loại sự tình trước kia, chỉ cần không ai nhắc tới là có thể rơi vào quên lãng.

Hắn một mặt tưởng rằng Úc Xá đã thật sự mở lòng với hắn, một mặt lại muốn cho Úc Xá và Úc Mộ Thành tiếp tục thủy hỏa không dung, cả đời không qua lại với nhau.

Hắn nghĩ cứ mơ hồ cho qua như vậy là có thể chứng minh mấy việc xấu xa năm đó là chẳng can hệ gì tới hắn.

Sùng An Đế im lặng một hồi lâu, Úc Xá đột nhiên nhớ tới một câu mà mật thám đã thuật lại cho mình từ Úc Mộ Thành.

"Lòng tham không đáy."

Các ngươi xem, kẻ bây giờ lòng tham không đáy rốt cuộc là ai?

Trong nội điện, hai người đều không nói tiếng nào, ước chừng cứ như vậy an an tĩnh tĩnh suốt một chén trà nhỏ.

Sùng An Đế mệt mỏi dựa trên lưng ghế, "Thôi, đứng lên đi."

Sùng An Đế cười khổ, "Tính tình này của ngươi rốt cuộc là giống ai đây?"

Úc Xá không nói tiếp, Sùng An Đế tự vấn tự đáp, "Thôi, trẫm nể trọng ngươi vốn cũng là vì thích ngươi trọng tình nghĩa như vậy..... Trẫm hiểu là có một số việc, ngươi làm không được."

Sùng An Đế nhìn về phía Úc Xá, ánh mắt hiền hoà nhưng không hiểu sao lại người khác hãi hùng khiếp vía, hắn nhẹ giọng nói, "Chuyện ngươi làm không được, phụ hoàng giúp ngươi làm."

"Vì ngươi, cũng vì Quỳnh Nhi."

Úc Xá âm thầm thở ra một hơi, chậm rãi đứng lên.

Úc Xá cũng tự hiểu ra rằng hắn không có cách nào soán vị, cũng không dám chắc mười phần là có thể lật đổ được Úc Mộ Thành.

Cho nên hắn cùng Chung Uyển chỉ có thể tá lực đả lực, bọ ngựa bắt ve thì hắn muốn làm hoàng tước. Hiện tại hắn nhất định phải từng bước cẩn thận, làm một ít chuyện hắn vốn không bao giờ muốn làm.

Chẳng hạn giống như vừa, diễn vở tuồng phụ tử tình thâm với Úc Mộ Thành.

"Vừa lúc có cảnh xuân……" Sùng An Đế thấp giọng nói, "Trẫm đột nhiên muốn ra khỏi thành một hồi lâut."

Trong lòng Úc Xá lập tức lướt qua nhiều ý niệm khác nhau, cẩn thận không nói nhiều.

Sùng An Đế tiếp tục nói: "Đã rất lâu rồi trẫm chưa tới hành cung lưu lại một thời gian."

Sùng An Đế cảm thán cười, "Hơn nữa, hành cung ở phía Nam kinh thành còn là do Úc vương thời niên thiếu xây cất lên cho tiên đế."

"Trẫm muốn qua bên kia trụ một đoạn thời gian……" sát khí trong mắt Sùng An Đế chợt hiện lên rồi phụt tắt, hắn lẩm bẩm nói, "Đưa Tuyên Quỳnh, Tuyên Cảnh, các công chúa, còn có……còn phải đưa An Quốc trưởng công chúa đi theo, đưa hết ít ỏi thân nhân của trẫm tới đó ở một thời gian."

Úc Xá đột nhiên cảm thấy căng thẳng. Sùng An Đế đang muốn lưu Úc vương lại trong kinh, động thủ ở đó, triệt để giải quyết hắn.

Trù tính hết mấy tháng, Sùng An Đế cuối cùng cũng chính thức ra tay với Úc Mộ Thành.

Sùng An Đế nhìn về phía Úc Xá, trong mắt ánh lên thêm vài phần hiền hoà, "Hài tử ngoan, ngươi yên tâm, trẫm sẽ không để ngươi ở lại kinh thành, khiến ngươi khó xử. Ngươi bồi trẫm tới đó, được không?"

Úc Xá trầm mặc một lát, gật đầu, "Được."

Sùng An Đế vừa lòng gật gật đầu, hắn thảm đạm cười, "Ngươi đến bây giờ vẫn không chịu kêu trẫm một tiếng phụ hoàng, nhưng trẫm đối đãi với ngươi thế nào? Trẫm sợ ngươi mềm lòng, sợ ngươi sau này bị người khác kiềm chế, kéo cái thân tàn này dọn dẹp sạch sẽ đường phía trước cho ngươi. Trẫm đối với ngươi, xem như là cũng đã tận tâm tận lực đi."

Môi Úc Xá khẽ nhúc nhích, muốn nói cái gì đó nhưng lại nhịn xuống.

Sùng An Đế nhìn nhi tử mình đang nể trọng nhất lúc này, trong lòng đột nhiên nổi lên vài phần mong đợi, hắn giật giật thân mình, "Ngươi muốn nói gì?"

Úc Xá rũ mắt, còn đang do dự. Hắn có một câu quan trọng cần phải nói. Tuy hắn không đọc hiểu được ánh mắt người khác, nhưng cũng cảm thấy trong không khí phụ tử từ hiếu thế này, nói ra câu đó thì không đúng lắm.

Sùng An Đế nhịn không được thúc giục, "Ngươi nói đi!"

Úc Xá bối rối do dự một lúc, sau đó lại quỳ xuống thêm lần nữa.

Ngón tay khô gầy của Sùng An Đế phát run, ánh mắt chờ mong nhìn Úc Xá.

Úc Xá nghiêm túc nói, "Hoàng Thượng, thần phải mang Chung Uyển đi hành cung."

Sùng An Đế: "……"

Úc Xá cũng biết lời của mình nghe thật mất hứng, nhưng cái gì nên nói thì nhất định phải nói, "Hoàng Thượng hẳn cũng biết, y không rời xa thần được, lần này đi không biết phải đi bao lâu. Thần sợ Quy Viễn tương tư thành tật, thân mình của y vốn đã không tốt, nếu lại bởi vì nhớ nhung thần mà lại xảy ra chuyện thì thần thật không……"

Sùng An Đế không kiên nhẫn, "Được rồi, được rồi. Ta biết rồi, mang y đi theo!"

Úc Xá dập đầu, "Tạ chủ long ân."

91. Chương 91

Editor: Miri

Úc Xá yên tâm, sau khi hành lễ với Sùng An Đế xong thì liền ra khỏi cung.

Sùng An Đế bị Úc Xá chọc giận tới sức cùng lực kiệt, hơn nửa ngày rồi mà ngực vẫn còn đau.

Thái giám tùy thân của Sùng An Đế vào nội điện, vừa quỳ xuống thu thập chiết thư rơi trên mặt đất vừa cười nói, "Lúc tiểu vương gia lui khỏi cung thì sắc mặt cũng không tệ lắm, không giống như trước kia, mỗi lần đi ra đều mang vẻ mặt âm trầm, hiếm khi thấy ngài ấy như vậy."

"Hắn nói cái gì thì trẫm làm cái nấy, hắn còn có gì không hài lòng sao?" Sùng An Đế vừa xoa huyệt Thái Dương vừa nói, "Ngươi nói xem hài tử này rốt cuộc đang đứng về ai? Trẫm minh kỳ ám chỉ bao nhiêu lần, vậy mà hắn vẫn làm như thật sự không hiểu gì."

Lão thái giám thở dài, "Đã ngần ấy năm, tiểu vương gia vẫn luôn không thân cận với bất cứ ai, đạo lí đối nhân xử thế của hắn……có lẽ có chút thành thật hơn người khác, âu cũng là chuyện thường."

"Hắn đó là đang thành thật sao? Tử Hựu hắn mới vừa rồi không phải là nghe không hiểu ý của trẫm, đang vào thời điểm quan trọng như vậy mà hắn không hỏi tính toán của trẫm, không hỏi trẫm sau này muốn xử trí Úc vương thế nào, thứ đầu tiên hắn nghĩ đến lại chính là mang Chung Uyển theo." Sùng An Đế lắc đầu, "Cũng hiếm thấy, người thuộc hoàng gia thế mà lại là một kẻ si tình,"

Lão thái giám cười nói: "Nhắc tới chuyện này, nô tài có một chuyện hài hước muốn kể cho Hoàng Thượng nghe. Mấy ngày hôm trước đột nhiên có một trận mưa phùn. Mưa xuân quý như mỡ, cũng không lớn, nhưng tiểu vương gia chúng ta ở nội các lại đứng ngồi không yên. Mỗi ngày Chung thiếu gia đều tới đón hắn, tiểu vương gia sợ Chung thiếu gia tới sớm, sợ y không mang dù, cố ý sai bọn nô tài đem dù tới rồi đưa cho cung nhân mang ra ngoài."

"Chung thiếu gia lúc ấy quả nhiên đã chờ sẵn ở ngoài cung, nhưng bên ngoài mưa càng lúc càng nhỏ, tới mức chỉ còn lâm râm. Có lẽ Chung thiếu gia sợ không có dịp dùng đến cây dù kia, cố ý xuống xe ngựa trước, bung dù đứng ở trong mưa chờ."

Sùng An Đế bật cười.

Lão thái giám cũng cười theo, "Lúc trời nắng cũng thế, Chung thiếu gia còn vô cùng không thành thật, phàm là người ngày thường không hợp với tiểu vương gia đi ngang qua y, y sẽ xoay xoay cán dù, biểu diễn khoe khoang một phen. Tứ điện hạ chúng ta ngày ấy tiến cung diện thánh, lúc ra khỏi cung có chút không thống khoái, sau đó lại còn chạm mặt với Chung thiếu gia, không thể hiểu được vì sao còn bị Chung thiếu gia xoay dù hất đầy nước mưa vào mặt. Chung thiếu gia còn hỏi Tứ điện hạ, nói ngươi vì sao lại không bung dù? Có phải là không sợ bị ướt không? Chẳng lẽ ngươi không sợ mặt dính nước? Y khiến cho Tứ điện hạ tức điên lên, thiếu chút nữa động thủ với Chung thiếu gia."

Sùng An Đế nhịn không nổi nữa, cười thành tiếng.

Lão thái giám cười nói, "Người thú vị như vậy, chẳng trách tiểu vương gia lại thích. Hoàng Thượng trước kia không phải cũng rất thích Chung thiếu gia sao?"

"Đúng thế, hài tử kia từ nhỏ đã khiến người ta rất thích y, năm đó……" Sùng An Đế chậm rãi nói, "Lúc y còn ở dưới gối Ninh vương, Ninh vương phi đã khiến cho đôi tiểu phu thê kia vô cùng yêu thương nuông chiều y rồi. Trẫm ban đầu cũng rất coi trọng y."

Lão thái giám khựng một chút, minh bạch hai chữ "ban đầu" này có ý nghĩa gì, cẩn thận đổi cách nói, "Bất quá Chung thiếu gia vẫn là một nam tử, tiểu vương gia yêu thích y như vậy……cũng không tốt."

Sùng An Đế xuất thần nói, "Là rất không tốt, nhưng phụ tử chi tình của trẫm và Tử Hựu chỉ vừa mới tu bổ được chút ít, lúc này nếu ra tay thì không được tốt lắm, sẽ khiến tình cảm giữa hai bên lại tổn thương."

Lão thái giám cẩn thận an ủi nói, "Có lẽ chỉ là chuyện kéo dài ba bốn năm thôi? Chờ hai người lớn thêm chút nữa, dù sao cũng không thể mãi mãi gắn bó keo sơn như vậy, đúng không?"

Sùng An Đế không tỏ ý kiến gì, "Chuyện này khó mà nói trước được, hài tử này từ trước tới nay đều chưa đâm nam tường thì không quay đầu lại, vạn nhất hắn nhất quyết phải đâm đầu vào tường tới chết thì sao?"

Lão thái giám cảm giác được hơi thở của hoàng đế bất thường, không dám nói tiếp nữa.

Sùng An Đế thổn thức lắc đầu, "Làm phụ thân quả nhiên không dễ dàng, phải thay hắn mượn sức các thần, phải thay hắn liệu lý Úc vương, còn phải thay hắn xử trí loại việc nhỏ này."

Lão thái giám nghe ra được giọng Sùng An Đế có chút xa cách, căng da đầu nói, "Hoàng Thượng, ngài cũng rõ tính tình của tiểu vương gia, lúc cuồng loạn phát điên thì hắn đều lục thân đoạn tuyệt. Nếu ngài ra tay kết liễu Chung thiếu gia, nô tài sợ tiểu vương gia dưới cơn tức giận sẽ làm ra chuyện gì đó quá khích."

Sùng An Đế cười, "Ngươi đoán cái gì đâu, đang yên đang lành, trẫm giết Chung Uyển làm cái gì. Trẫm chỉ là muốn thay nhi tử lót sẵn một con đường thôi, hắn đã muốn cái đại vị này thì tất nhiên sẽ nghe lời."

Năm ngày sau, Sùng An Đế từ biệt tất cả quan viên, mang theo nhóm hoàng thất tông thân, trùng trùng điệp điệp xuất cung tới hành cung.

Sùng An Đế đem tất cả nhi tử của mình, ngoài trừ Hoàng Hậu ra cũng không mang theo phi tần nào khác.

Chung Uyển ngồi ở trên kiệu, y dựa ở trên gối mềm, vén màn xe lên nhìn thoáng ra bên ngoài, lắc đầu nhỏ giọng nói, "Hoàng đế cũng đủ tàn nhẫn, hậu cung nhiều người như vậy mà không mang một người nào, tốt xấu gì cũng là sinh mẫu của hoàng tử, hắn không sợ Úc vương sẽ bắt ai đó làm con tin sao?"

Úc Xá cúi đầu đọc tấu chương, cũng không ngẩng đầu lên nói, "Ngươi cho rằng ai cũng giống như ta, đi đâu cũng phải trói ngươi bên người sao."

Chung Uyển cười một cái, thả màn xe xuống, nói, "Muốn ta xem hộ ngươi không?"

Hoàng đế không ở trong kinh, mỗi ngày đều có người lui tới hành cung để truyền qua lại tấu chương từ nội các. Sùng An Đế không còn sức xử lý chính vụ, thế nên toàn đẩy cho Úc Xá. Hắn cũng không muốn làm chậm trễ chính sự, từ khi lên xe ngựa đã chú tâm ghi ý kiến phúc đáp.

Úc Xá đem một chồng tấu chương phân thành hai, phân cho Chung Uyển một nửa, hỏi, "Hoàng đế mới vừa rồi nói nói mấy câu với ngươi, hỏi cái gì?"

Chung Uyển không nói chuyện, y cầm lấy một cây bút, viết vào một phong chiết thư trống: Hỏi ta là có muốn mang Từ Tâm và Tuyên Du theo không.

Úc Xá nhíu mày, ánh mắt hai người giao nhau, Úc Xá viết: Hắn sinh nghi ngờ?

Chung Uyển lắc đầu: Nói thế cũng không đúng, ta không tin hắn không biết song bào thai không còn ở trong kinh. Hắn cố ý hỏi ta một câu giống như là đang thăm dò hơn.

Chung Uyển suy nghĩ chút, lại viết: Tin Tuyên Thụy bị giết vẫn còn chưa truyền tới trong kinh, hắn hẳn là không biết, bằng không cũng sẽ không xuất kinh như vậy.

Úc Xá trầm mặc một lát, viết nói: Quá thông minh, trái lại còn là một nhược điểm.

Chung Uyển cười, cầm chiết thư ngập chữ lên, xé thành nhiều mảnh nhỏ rồi ném vào trong tiểu lư hương trên kiệu.

Hai người tiếp tục đọc chiết thư, Chung Uyển xem còn nhanh hơn Úc Xá, phúc đáp xong hết rồi thì nhìn chung quanh, nhỏ giọng nói, "Hoàng đế đại khái sẽ động thủ khi nào?"

Úc Xá trầm mặc một lát, lắc đầu, "Hắn không nói ta biết, nhưng……hẳn là sẽ sớm thôi."

Chung Uyển thở dài, "Ta còn chưa từng tới hành cung, còn đang muốn dạo chơi mấy ngày."

Úc Xá không quá để tâm, "Sau này sẽ cho ngươi ở thỏa thích."

Chung Uyển cười, "Mới vừa rồi ngươi còn đang lo được lo mất a tiểu vương gia, vậy mà bây giờ đã chắc chắn sau này có thể cho ta tùy tiện ở tại hành cung?"

Úc Xá không nói chuyện, Chung Uyển lại nhất quyết muốn quấn lấy Úc Xá, nhích nhích cọ cọ sát bên người hắn, thoải mái dựa vào vai hắn, mặc sức tưởng tượng nói, "Hành cung này thì thôi đi, quá lớn, ta ở không hết được. Nếu tương lai mọi chuyện thật sự thuận lợi, ngươi cất cho ta một cái nhỏ hơn đi, lúc còn trẻ thì lấy nó làm hành cung, vài thập niên sau lại biến nó thành biệt viện dưỡng già, được không?"

Úc Xá gật đầu: "Được."

Chung Uyển duỗi duỗi chân dài, bàn tay đặt lên đầu gối, cười hỏi, "Đến lúc đó, ngươi có còn ở chung với ta không?"

Úc Xá như cũ gật đầu, "Ở chung."

Chung Uyển híp mắt nhìn Úc Xá, đột nhiên cảm thấy có vài lời nói cũng không cần phải hỏi lại nữa.

Không biết vì sao trong lòng Chung Uyển luôn vững tin rằng những chuyện Từ Tâm lo lắng cho y kia, vĩnh viễn sẽ không phát sinh.

Y cùng Úc Xá một đường nghiêng ngả, lảo đảo sống tới hiện tại, tất nhiên không phải là để sau này hai người càng lúc càng xa, biến thành người dưng.

Đoàn người đi ước chừng hết một ngày, tới chạng vạng thì rốt cuộc cũng đến hành cung.

Úc Xá cũng không ngại ngùng gì, không cho Chung Uyển rời hắn nửa bước. Biểu tình của Chung Uyển bên cạnh cũng vô cùng tự nhiên, cứ như hai người vốn phải luôn như thế này.

Sùng An Đế mắt nhắm mắt mở cho qua, người khác cũng không dám nói cái gì. Sau yến tiệc ồn ào náo nhiệt, từng người lại trở về viện của mình.

Sùng An Đế để cho Úc Xá ở tại một cung uyển có vị trí rất tốt, ở một nơi cách không xa chủ điện, lại cũng đủ yên tĩnh. Úc Xá và Chung Uyển thưởng thức trong ngoài một phen, sau đó trở về nội điện lui hết mọi người ra ngoài. Chung Uyển nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Úc Xá cười, "Rốt cuộc cũng chờ đến ngày này rồi, sao vậy? Sợ à?"

Chung Uyển lắc đầu, "Không phải là sợ…… Tử Hựu, hôm nay ngươi thời thời khắc khắc nắm tay ta, vừa rồi còn cố ý làm trò trước mặt người, muốn bọn họ chuẩn bị cái này chuẩn bị cái kia cho ta. Ngươi đây là có thâm ý gì đây?"

Úc Xá ngẩn người, "Thâm ý gì?"

Chung Uyển cắn răng: "Không có thâm ý thì ngươi cần gì phải lớn tiếng nói với cung nhân là ta trước khi ngủ phải tắm gội, bồn tắm phải thả cánh hoa, cánh hoa còn phải tươi mới, lại còn nói chỉ được cho cánh hoa hồng đỏ?! Ngươi đây là đang muốn làm ra vẻ với người khác sao? Ta từ khi nào tắm gội phải có cánh hoa hồng?!"

Úc Xá xấu hổ xoay người, không nói chuyện.

"Ngươi……" Chung Uyển cắn môi, hỏi, "Có phải ngươi đang lo lắng là Hoàng Thượng sẽ thuận tay kết liễu ta không?"

Úc Xá trầm mặc một lát, "Không phải không có khả năng."

Chung Uyển ngồi trên giường, nhướng mày, “Cho nên ngươi cố ý khiến cho tất cả mọi người đều biết là ta ngủ chung với ngươi, muốn cho hoàng đế phải ném chuột sợ vỡ đồ, sợ giết ta rồi thì sẽ tổn thương cả ngươi, đúng không?”

“Lo trước khỏi hoạ.” Úc Xá ngồi xuống, nhàn nhạt nói, “Hoàng đế luôn ôn hòa với ngươi, nhưng cũng đừng vì vậy mà bị hắn lừa gạt.”

Chung Uyển nói: “Tất nhiên sẽ không rồi.”

“Ta chỉ là đột nhiên lo lắng một chuyện khác.” Chung Uyển đặt tay lên đùi Úc Xá, bắt đầu viết chữ trên đùi hắn.

“Tuyên Quỳnh là bị Úc vương làm liên luỵ, Hoàng Thượng không muốn Úc vương sau này lấy tân đế làm đồ chơi. Hắn còn bị ngươi mê hoặc, cảm thấy ngươi sau này sẽ nhân từ nương tay với Úc vương, cho nên liền đơn giản bỏ quên quân cờ này. Nhưng lỡ còn có người khác thì sao?”

“Ngoài ta ra, còn ai có thể ảnh hưởng đến ngươi?”

Chung Uyển nhìn Úc Xá, lại viết: Hoàng Thái Hậu nhiếp chính……

Lòng Úc Xá trầm xuống.

Chung Uyển nhẹ giọng nói, “Tử Hựu, không phải lúc tới ngươi có mang theo không ít trà bánh sao? Sai người của ngươi đưa một chút cho An Quốc trưởng công chúa đi?”

Ánh mắt Úc Xá và Chung Uyển giao nhau, hắn hiểu ý của Chung Uyển là gì, một lát sau gật đầu, “Được.”

Giờ Sửu, Úc Xá cùng Chung Uyển nằm ở trên giường, cũng chưa nhắm mắt.

Chung Uyển bắt lấy tay Úc Xá, nghịch ngón tay của hắn. Úc Xá lấy tay của mình ra, nhẹ giọng nói, “Ngủ đi, có việc ta sẽ kêu ngươi……”

Úc Xá còn chưa dứt lời, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận gào thét hỗn loạn, ngọn đèn dầu ngoài cửa sổ nđong đưa, có vẻ như là có không ít người xông vào sân.

Chung Uyển hô hấp dồn dập, quả nhiên Sùng An Đế động thủ rất nhanh.

Một lát sau, một cung nhân bên ngoài gõ cửa dồn dập, hô lớn, “Tiểu vương gia? Tiểu vương gia không sao chứ? Tiểu vương gia? Có chuyện rồi! Chuyện lớn rồi!!!”

Úc Xá đứng dậy phủ thêm ngoại bào, cầm bội kiếm đặt ở đầu giường, mở cửa ra, "Chuyện gì?"

"Đã xảy ra chuyện!!!" Cung nhân bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, khóc ròng nói, "Không biết bằng cách nào mà thích khách có thể trà trộn vào hành cung này! Bọn họ không biết đã ẩn nấp bao lâu, mới vừa rồi đã thừa dịp đêm tối mà đột nhiên ra tay, Hoàng Thượng cùng trưởng công chúa đều bị đâm!"

Trong bóng đêm, ánh mắt Úc Xá chợt lóe lên, "Công chúa sao rồi?"

"Còn ổn còn ổn!" Cung nhân vội vàng nói, "Bên ngoài có người gặp được mấy tên thích khách đó, phát hiện sớm, bọn thị vệ xông vào cũng vừa đúng lúc. Công chúa chỉ bị thương cánh tay, không có gì trở ngại!"

Chung Uyển trong phòng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sắc mặt Úc Xá lạnh băng, "Hoàng Thượng đâu?"

Cung nhân sốt ruột nói, "Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, cũng không có việc gì. Nhưng không biết là có bao nhiêu thích khách xông vào, cũng không biết là cònbao nhiêu đang ẩn nấp trong hành cung. Hoàng Thượng không yên tâm, bảo công chúa và các hoàng tử lập tức đi chính điện! Bên kia nhiều thị vệ, tất sẽ không xảy ra sự cố nào nữa!"

Úc Xá đút bội kiếm vào vỏ, "Được."

Sau một chén trà nhỏ, Úc Xá mang Chung Uyển chạy tới chính điện, Tuyên Cảnh Tuyên Quỳnh bọn họ mới vừa bị kinh hách, sắc mặt không tốt đứng ở một bên, lão thái giám trong điện thấy Úc Xá tới liền vội thỉnh người vào.

Trong nội điện, Sùng An Đế khoác một kiện áo choàng, sắc mặt lạnh băng ngồi ở trên giường, sau khi nghe thị vệ nói xong thì hỏi, "Đã tra xét xong chưa? Thích khách là từ đâu tiến vào?"

Thị vệ không xác định nói, "Trong viện uyển…… Có chỗ rừng trúc, lâm thâm diệp mậu, chỉ được canh gác sơ sài. Khi thần tra xét thì có phát hiện một mật đạo."

Trong điện nhất thời yên tĩnh vô cùng.

Sùng An Đế cười lạnh một tiếng, "Nếu trẫm nhớ không lầm thì hành cung này, năm đó là do Úc vương xây cất đúng không?"

92. Chương 92

Editor: Miri

Lời còn chưa dứt, sắc mặt Tuyên Quỳnh đã trắng bệch, đầu gối mềm nhũn, quỳ xuống bịch một tiếng.

Chung Uyển bất đắc dĩ, cái tên phế vật này.

Tuyên Cảnh vĩnh viễn chậm hơn nửa nhịp so với người khác, ngẩn ra một chút rồi mới phản ứng kịp. Mắt hắn sáng ngời, nhịn không được mà vui vẻ phấn chấn bỏ đá xuống giếng, "Ngũ đệ, hiện tại mới chỉ nói hành cung là do Úc vương xây dựng, cũng chưa nói thích khách là do Úc vương phái tới, vậy mà ngươi sốt ruột cái gì? Chẳng lẽ là ngươi biết chút chuyện gì sao?"

Hiện tại Tuyên Quỳnh cũng không biết vì sao mình lại chột dạ như vậy. Hắn bị Sùng An Đế giam lỏng nhiều ngày, đã sớm trở thành chim sợ cành cong, có chút gió thổi cỏ lay liền kinh hồn táng đảm. Hắn miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, nhỏ giọng nói, "Phụ hoàng, cữu cữu tất nhiên, tất nhiên không biết chuyện này……"

Sùng An Đế một lời khó nói hết nhìn Tuyên Quỳnh, trong mắt tràn đầy mỏi mệt.

Sùng An Đế rũ mí mắt, "Trẫm cũng không tin……Đứng lên đi."

Tuyên Quỳnh vội bò lên, run run rẩy rẩy đứng ở một bên.

Trong điện nhất thời không ai dám nói chuyện, một hồi lâu sau, trưởng thị vệ mới tiến vào cung điện đáp lời, "Hồi Hoàng Thượng, các cung uyển đã được tra xét sạch sẽ. Khi nãy thần không hộ giá kịp, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội."

"Tất nhiên không thể tha các ngươi!" Tuyên Cảnh đang ngủ êm đẹp, đột nhiên bị chọc cho tỉnh nên lửa giận phừng phừng. Đây là lần đầu hắn gặp chuyện hành thích, quả thực không thể hiểu được, "Một nửa cấm vệ đều tới hành cung này để canh gác mấy ngày qua, các ngươi làm việc kiểu gì vậy?!"

"Hiện tại không phải lúc để truy cứu cái này." Sùng An Đế nhíu mày, "Nói chuyện thích khách trước, đã bắt hết chưa?"

Thị vệ trưởng gật đầu, "Vâng, trong lẫn ngoài cung, có nơi nào khả nghi đều đã tra sạch sẽ, trong phòng từng người cũng đã có thị vệ thân thủ tốt tra xét. Chúng thần sợ có thủy quỷ, cũng lặn xuống hồ ao, hiện đã tra xét sạch sẽ."

Sùng An Đế thở phào nhẹ nhõm, "Vậy là tốt rồi, đêm đã khuya, trẫm đi thăm trưởng công chúa, các ngươi về viện của mình trước, đúng rồi……"

Sùng An Đế nhíu mày khó chịu nói, "Thái y tới rồi sao? Trưởng công chúa ở thiên điện này đã nửa ngày, sao thái y còn chưa tới chỗ trẫm."

Một lão thái giám vội tiến lên nói, "Hoàng Thượng yên tâm, thái y vẫn còn băng bó cho trưởng công chúa, còn chưa kịp tới đây hồi bẩm. Lão nô mới vừa đi qua xem, thái y nói không bị thương chỗ yếu hại, xem như vẫn ổn."

Sắc mặt Sùng An Đế càng kém, "Phế vật! Nhiều người như vậy mà bảo hộ không được một công chúa!"

Trưởng thị vệ vừa mới đứng dậy xong, bây giờ lại tiếp tục quỳ xuống lần nữa, cúi đầu nói, "Thần vô năng, cung của trưởng công chúa nằm gần phiến rừng trúc kia nhất, chỗ thích khách tới đầu tiên chính là cung của trưởng công chúa, cũng may là cấm vệ trực đêm lúc ấy lại đang tuần tra ngoài cung của trưởng công chúa, bằng không…… Thần chết muôn lần cũng không thể tạ hết tội."

Sùng An Đế trầm ngâm một lát, lầm bầm, "Cũng may, cũng may……"

Trưởng thị vệ ngoài miệng nói tội đáng muôn chết, nhưng vẫn muốn giải vây cho cấm vệ, "Số lượng thích khách đông đảo, lại còn đột nhiên xông vào, thật sự là không đoán được. Cấm vệ tuần tra ban đêm bị tử thương hơn quá nửa, đã dùng hết toàn lực."

Sùng An Đế vốn đã muốn đứng dậy đi thiên điện, nghe vậy thì khựng lại, chậm rãi quay đầu, mày nhíu lại một chút, "Thích khách vẫn chưa tới cung trưởng công chúa, vậy mà cấm vệ trực đêm lại tử thương quá nửa……Thích khách có bao nhiêu người?"

Trưởng thị vệ nói, "Thích khách tổng cộng có ba mươi bảy người, chết ba mươi người, trọng thương hai người, bị thương nhẹ năm người."

Sắc mặt Sùng An Đế thay đổi.

Tuyên Cảnh cứng họng, "Còn sống ư? Đi thẩm mau!"

Trưởng thị vệ một lòng muốn lấy công chuộc tội, vội nói, "Vâng! Hoàng Thượng yên tâm! Năm người thương nhẹ kia đang được chúng ta trông giữ kỹ càng, miệng cũng đã bị chặn lại, tuyệt đối không thể chết được! Hiện giờ chỉ đợi hình thẩm mấy kẻ lớn mật này!"

Huyết sắc trên mặt Sùng An Đế bị trút hết, thân hình hắn hơi hơi run lên, sau khi miễn cưỡng ổn định lại thì dựa vào *bàn lùn*, lại tiếp tục ngồi xuống.

Sùng An Đế đột nhiên ho lên, nhóm lão thái giám tiến lên thuận khí cho hắn.

Chung Uyển đứng ở một bên nhíu mày, quay đầu liếc mắt với Úc Xá. Ánh mắt hai người giao nhau, Chung Uyển không biết lại nghĩ tới cái gì, hít vào một ngụm khí lạnh, trong lòng đột nhiên dâng lên một cái ý niệm đáng sợ.

Sùng An Đế ho khan tới mức như muốn nôn phổi ra, sau một lúc lâu mới khàn khàn nói, "Các ngươi trước hết không cần…… trở về cung mỗi người……"

"Toàn bộ các công chúa tới cung an trí cho Hoàng Hậu, các hoàng tử, hoàng tử……"

Sùng An Đế ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua ba nhi tử của mình, một lát sau phân công nói, "Tuyên Quỳnh, Tuyên Cảnh, lưu tại tây điện, Tử Hựu……lưu ở đông điện. Không có minh dụ của trẫm thì không được xông loạn, không được ra ngoài."

Tuyên Cảnh nghe vậy lại muốn nổi giận, hắn trăm lần không muốn ở chung một chỗ với Tuyên Quỳnh, nhưng thấy sắc mặt Sùng An Đế tối sầm tới mức đáng sợ, nghẹn nghẹn khuất khuất cúi đầu đáp ứng.

Sùng An Đế lại nhìn về phía trưởng thị vệ, "Các người đều tập trung quanh hai cung uyển này, nếu lại gây ra sai lầm thì cũng đừng trách trẫm không đủ nhân từ."

Thế này thì canh gác sẽ đỡ khó khăn hơn nhiều, trưởng thị vệ vội dập đầu tạ ơn.

Sắc mặt Sùng An Đế hơi dịu lại, nói sang chuyện khác, "Trẫm thật sự cảm thấy không khỏe, nên không đi xem các công chúa được, các ngươi……tới thay trẫm đi xem trưởng công chúa, thay trẫm trấn an. Sau khi nàng có thể đi lại được thì cũng đem công chúa đưa vào cung Hoàng Hậu, lệnh thái y coi chừng nàng cẩn thân, không được lại có sai lầm nào."

Cung nhân theo theo lệnh rời đi.

"Từng người các ngươi đều đi đi……" Sùng An Đế có chút mất hồn vía, "Đi thôi, đều đi thôi."

Hành trang của mọi người đều có cung nhân điều phái, hoàng tử và các công chúa dựa theo phân phó của Sùng An Đế mà lần lượt rời đi.

Chung Uyển tất nhiên cũng theo Úc Xá tới đông thiên điện, trong ngoài tất cả đều là người của Sùng An Đế, một câu cũng không tiện nói. Úc Xá sai người đem người do mình điều phái lại đây, cùng Chung Uyển đi phòng ngủ.

Bình lui cung nhân rồi, hai người lên giường. Úc Xá ôm Chung Uyển, ở bên tai y thì thầm, "Ngươi cũng cảm thấy không đúng chỗ nào, đúng không."

Chung Uyển không nói chuyện.

Úc Xá nhẹ giọng nói, "May là ngươi nhắc nhở ta đúng lúc. Người của ta lúa đi đưa điểm tâm cho công chúa, cố tình dặn dò người của trưởng công chúa là hành cung để đó không dùng đã nhiều năm, sợ là sẽ canh gác sơ sài, cung uyển công chúa lại có rừng trúc bên trong lẫn biển rừng bên ngoài, sợ sẽ có rắn, chuột……"

Úc Xá hôn nhẹ lên gò má Chung Uyển, lí nhí, "Công chúa đột nhiên nghe như vậy, không nhất định sẽ cảm thấy có gì đó kỳ quặc, nhưng hiện tại……nàng tất nhiên đã hiểu được là có người muốn mạng của nàng."

Chung Uyển cọ cọ vào lòng ngực Úc Xá, tìm cho mình một tư thế thoải mái, thấp giọng nói, "Ta cảm thấy có gì đó không đúng."

Tai vách mạch rừng, thì thầm cũng vẫn có nguy hiểm, Chung Uyển không nói chuyện nữa, ngược lại lại viết chữ vào lòng bàn tay Úc Xá:

"Hoàng đế cùng Úc vương nhiều năm qua quân thần tương hợp, ít nhất bên ngoài mặt, Úc vương đối với Hoàng Thượng vẫn xem như trung thành và tận tâm. Úc vương trước đó có lập ủng chi công, sau lại có dưỡng dục hoàng tử chi lao. Hắn lại còn là phò mã của trưởng công chúa, thân cữu cữu Tuyên Quỳnh, là Hoàng Thượng chí thân. Úc vương phủ cũng có quan hệ tông thân với không ít người quyền quý trong kinh thành, người như vậy……Hoàng Thượng căn bản không thể động đến."

"Vô luận Úc vương đã làm bao nhiêu chuyện ác, đối với hoàng đế mà nói, hắn vẫn là đại công thần. Từ xưa, muốn giết công thần thì họ cũng phải mang tội không thể dung tha, tỷ như……hành thích vua."

Úc Xá bị Chung Uyển cào lòng bàn tay đâm ra ngứa, nắm tay của y.

Chung Uyển nhẹ nhàng rút tay ra, tiếp tục viết: "Chiêu này của hoàng Thượng tuy rằng dễ đoán, nhưng lại hữu hiệu nhất. Nếu không phải xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì còn có thể thuận tay kết liễu An Quốc trưởng công chúa."

"Hắn lo lắng An Quốc trưởng công chúa sau này làm Hoàng Thái Hậu sẽ bài bố ngươi, lại lo lắng sau khi có chuyện Úc vương hành thích vua thì Úc vương trong lúc cùng đường sẽ vạch trần chuyện xưa của Chung phi. Vậy nên hắn muốn sớm giết nhân chứng còn đang do dự là công chúa, hắn chọn lúc này để động thủ, kỳ thật cũng không quá khó đoán."

"Xét đủ loại tình cảm trước kia thì tất cả đều hợp tình lý, điều kỳ quái nhất chính là những kẻ làm việc này tất nhiên đều là tử sĩ, vì sao còn có người sống sót?"

Thanh âm Úc Xá nhỏ tới không thể nghe thấy, "Cái tên thị vệ kia nói là thích khách tổng cộng có ba mươi bảy người, chết ba mươi người, trọng thương hai người, bị thương nhẹ năm người, sau khi gã nói xong câu đó, nét mặt hoàng đế lập tức thay đổi."

Chung Uyển trầm mặc một lát, viết: "Ngươi cảm thấy hắn vì lời nào mà sắc mặt đại biến?"

Úc Xá nheo mắt.

Chung Uyển tiếp tục viết nói: "Cho dù có tử sĩ nào hối hận vào phút cuối, không muốn chết, nhưng bọn hắn hiện tại đều lọt vào tay Hoàng Thượng, hắn muốn âm thầm độc sát bọn họ cũng sẽ không quá khó đi?

Hoàng Thượng không phải đang kiêng kị câu này, mà là câu……”

Úc Xá thấp giọng nói, “Thích khách tổng cộng ba mươi bảy người.”

Chung Uyển viết từng nét: “Có lẽ là…… số thích khách Hoàng Thượng an bài, cũng không nhiều như vậy.”

Trong lòng Úc Xá vừa rồi cũng mơ hồ có suy đoán này, sau khi bị Chung Uyển nói toạc ra, hắn vẫn nhịn không được mà cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Bây giờ, ngay lúc này, trong hành cung vẫn có thể còn có thích khách ẩn nấp.

Còn có thể là những thích khách không rõ lai lịch.

Chung Uyển viết: “Cho nên hắn lập tức sửa lại chủ ý, đem hoàng tử và công chúa ở chung một chỗ, bởi vì hành cung này đã không như hắn sở liệu nữa, không còn hoàn toàn nằm trong khống chế của hắn.”

Úc Xá theo bản năng ôm chặt Chung Uyển thêm một chút.

Chung Uyển viết: “Có thể nào hắn đang nghi ngờ ngươi không?”

Úc Xá lắc đầu, “Không rõ lắm, rất có khả năng.”

Chung Uyển nghĩ nghĩ, lại viết nói: “Bất quá hắn hẳn cũng minh bạch là khả năng đây là do Úc vương xuống tay lại cao hơn. Hắn bài bố thế này cũng khó tính là cao minh, Úc vương vẫn có thể dự đoán trước được, nhưng mấy cái người sống đang bị đòi mạng kia, ta đoán không được bọn họ sẽ quay qua cắn ai.”

Úc Xá viết vào lòng bàn tay Chung Uyển: “Ngươi sợ bọn họ sẽ quay qua cắn ta?”

Chung Uyển không an tâm.

Úc Xá lắc đầu, “Yên tâm, sẽ không đâu.”

Chung Uyển chớp mắt một cái, nhỏ giọng nói, “Sao ngươi biết?”

Úc Xá viết: “Theo như ta hiểu hoàng đế, hắn sẽ không để mấy người kia sống đến ngày mai.”

Úc Xá lại viết nói, “Hắn vô pháp xác định được mấy cái người sống kia có phải là tử sĩ của hắn hay không, ngươi cũng nói rất có khả năng là có kẻ đột nhiên không muốn chết còn gì? Thừ hắn đời này chú trọng

nhất chính là thanh danh, hiện tại chắc chắn hắn chỉ muốn bịt miệng, nếu không lỡ như loại sự tình này bị phát giác ra, thì chuyện hành thích này sẽ bị xé ra to tới mức nào? Hoàng đế tự mình giết người của mình, lại còn làm trưởng công chúa bị thương.....Trò khôi hài này cũng quá lớn rồi."

Chung Uyển không yên tâm nói, "Thật sự là vậy?"

Úc Xá gật đầu, "Tin ta."

Chung Uyển nhìn Úc Xá, hai người nằm đối diện một lát, Chung Uyển thở dài một hơi, nhàn nhạt nói, "Tử Hựu, ngươi có biết lần duy nhất ngươi nói một câu "tin ta" này với ta, là khi nào không?"

Úc Xá sửng sốt, không nhớ gì cả.

"Bảy ngày trước, ở thư phòng của biệt viện Úc vương phủ."

Mặt Chung Uyển lạnh nhạt, cũng không viết chữ, nói thẳng, "Ngày ấy ước chừng là do ở trong nội các quá nhàn hạ nên ngươi cảm thấy nhàm chán, hoặc là ngươi ở bên ngoài vừa nghe nhìn cái gì đó khiến cho ngươi kích động, sau khi hồi phủ, đang sóng yên biển lặng thì ngươi lại muốn biển lặng nổi sóng! Ngươi đột nhiên nói với ta, ngươi cảm thấy bản thân không tốt lắm, đau đầu, hình như là sắp phát bệnh."

Úc Xá ôm Chung Uyển, mơ hồ nói, "Không, không nói cái này."

"Ngươi chột dạ cái gì?!"

Chung Uyển nhớ tới thôi mà vẫn cảm thấy tức giận, ngứa hết cả răng, "Ngươi giả giống lắm, từ dáng vẻ tới mặt mày đều hiện nét khó chịu! Ngươi còn cố ý giả vờ làm tình thánh hỏi ta, ngươi phát bệnh nổi điên rồi, bảo ta tránh xa ra!"

"Ta quá lo lắng bệnh của ngươi, không nghĩ nhiều, bị ngươi đè ở trên giá sách, sống sờ sờ bị ngươi lăn lộn hết nửa canh giờ xong rồi mới cảm thấy có gì đó không đúng lắm, cuối cùng lấy hết sức tàn hỏi ngươi là có phải đang giả vờ không, có phải đang mượn cớ khi dễ ta không. Úc tiểu vương gia! Ngươi nhớ rõ ngươi lúc ấy nói thế nào sao?" Chung Uyển bực bội cắn một ngụm vào vai Úc Xá, "Ngươi nắm tay của ta, tình thâm ý trọng nói với ta hai chữ này! "Tin ta"!"

93. Chương 93

Editor: Miri

Lúc trời vừa tờ mờ sáng, Sùng An Đế được bọc trong chăn bằng da sói, ngồi xếp bằng ở trên giường, híp mắt nói, "Đã chết?"

Thái giám tâm phúc của Sùng An Đế tiến lên nói: "Hai kẻ bị trọng thương vốn cứu không được, qua một lát liền chết, còn sót lại năm người sống, vừa rồi cũng lần lượt chết."

Sùng An Đế mở mắt ra, "Chết như thế nào?"

Thái giám nói nhỏ: "Bị độc chết, chúng ta làm rất sạch sẽ. Hoàng Thượng yên tâm, người trông coi cũng rất kín miệng, không dám hồ ngôn loạn ngữ. Ngày mai Hoàng Thượng hỏi bọn hắn, bọn họ sẽ chỉ biết nói là trong miệng nhóm thích khách có giấu sẵn độc dược, thấy hành thích không thành thì sợ tội, tự sát. Hết thảy đều hợp tình hợp lý."

Sùng An Đế thoáng buông tâm, thái giám nhịn không được hỏi: "Hoàng Thượng sao không thẩm vấn họ? Bọn nô tài chuẩn bị tử sĩ rõ ràng chỉ có hai mươi lăm người, hiện giờ tự nhiên từ không khí xuất hiện thêm mười hai người! Rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

"Tội hành thích vua là bị tru di cửu tộc, ban đêm lúc bị bắt sống còn chưa tự sát, bọn chúng là đang chờ bị lăng trì sao? Bọn họ không phải không có cơ hội, nhưng vẫn tạm thời bảo toàn mạng mình." giọng Sùng An Đế trở nên lạnh lùng, "Chẳng lẽ những người này không biết nếu sống cũng phải chịu nhiều ít tội sao? Bọn chúng không sợ cái này, tất nhiên cũng rõ chúng là kiểu người có tâm trí kiên định. Thẩm vấn những người này, ngươi cảm thấy có thể thẩm vấn ra lời nào thật lòng sao?! Hiện tại không giết bọn họ, chờ trời sáng rồi lại khiến cho chúng có cơ hội khai ra nhiều lời hồ đồ sao?"

Sắc mặt Sùng An Đế kém tới cực điểm, kế hoạch ban đầu của hắn vốn rất hoàn hảo, đầu mâu đều chỉ về hướng Úc vương, không cần hắn nhiều lời, đều có người thuận theo tâm ý hắn tra xét cọc đại án này. Tội hành thích vua, có mười tên Úc vương cũng gánh không nổi, muốn giải quyết Úc Mộ Thành, đây là biện pháp nhanh nhất.

Mấy ngày qua, Tuyên Quỳnh vẫn luôn bị hắn giam lỏng, không chút nào cảm kích. Hắn dù sao cũng sẽ không bị mẫu gia liên lụy quá nhiều, cùng lắm thì chỉ xá tội thêm cho Úc Phi, căn bản không có mất mát nào.

Trăm triệu không nghĩ tới, giả đạo tặc lại gọi ra quỷ thật. Sau khi biết được thích khách có ba mươi mấy người, Sùng An Đế là thật sự toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Nếu không phải hắn tính tình cẩn thận, vì phòng vạn nhất mà bố trí rất nhiều cấm vệ ngoài cung uyển của mình, hắn biết mình có thể thật sự bị hành thích.

Tưởng tượng đến cảnh mấy canh giờ trước, mười mấy thích khách thật sự lẻn vào hành cung, lưng Sùng An Đế như bị kim đâm vào.

"Chỉ là……" Thái giám khó xử chau mày, thấp giọng nói, "Hiện giờ qủa đúng là có chút không thể xuống

tay, nô tài mới vừa rồi đã thẩm vấn người phụ trách chiêu mua tử sĩ, cũng động trọng hình, nhưng mấy người kia không nói gì rõ ràng, chỉ hô oán oan uổng, hình như là thật sự không biết gì, chuyện này…..phải tra tiếp tục thế nào ạ?"

Thái giám cẩn thận hỏi, "Hoàng Thượng trong lòng có nghi ngờ người nào không? Bọn nô tài có phương hướng rồi thì cũng sẽ truy tra được một chút."

Sùng An Đế cười lạnh, "Các ngươi trong lòng không có suy đoán nào ư? Bất quá là không dám tra thôi."

Thái giám ngượng ngùng cười, không dám nói tiếp nữa.

Một lát sau, một cấm vệ mặc đồ thường dân làm thông truyền ngoài kinh vào đại điện, quỳ xuống hành lễ, "Hoàng Thượng, mật thám đã trở lại."

Sùng An Đế đã một đêm không ngủ, cảm thấy mỏi mệt không thôi, nghe vậy thì hữu khí vô lực đáp, "Nói."

Cấm vệ mặc đồ thường dân, "Hoàng Hậu bên kia không có động tĩnh, trưởng công chúa bị chút kinh hách, ăn an thần dược vào liền hôn mê. Sau khi Hoàng Hậu thăm trưởng công chúa thì lại đi xem mấy tiểu công chúa, lúc sau liền nghỉ ngơi, không làm gì khác."

"Tứ điện hạ cùng Ngũ điện hạ bên kia có chút náo nhiệt, sau khi hai vị điện hạ trở về tây thiên điện liền bắt đầu khắc khẩu. Tứ điện hạ một mực khẳng định việc này là do Úc vương động thủ, chất vấn Ngũ điện hạ có phải hắn cũng biết chuyện này, bằng không tại sao suốt từ lúc tới hành cung đến giờ đều không ra khỏi phòng, chẳng lẽ hắn đã sớm nghe gì đó, sợ chết nên mới trốn đi. Ngũ điện hạ giận dữ, sống chết nói mình cái gì cũng không biết, hai vị điện hạ la hét ầm ĩ một hồi lâu, cuối cùng đường ai nấy đi, mỗi người đều về phòng nghỉ ngơi."

"Tuyên Cảnh nói Tuyên Quỳnh suốt từ lúc tới hành cung đều không ra khỏi phòng?" Sùng An Đế nhíu mày, "Tra xét qua chưa? Là thật?"

Cấm vệ quỳ trên mặt đất gật đầu: "Là thật, thần nguyên bản nghĩ là ngũ điện hạ bị giam lỏng nhiều ngày, không dám đi lại nhiều thì cũng không kỳ quái, nhưng vẫn sai người áp tải tôi tớ của Ngũ điện hạ tới thẩm vấn. Chúng thần điều tra rõ là trước khi ly kinh, người của Úc vương gia đúng là đã tới chỗ Ngũ điện hạ thỉnh an, họ có dặn dò ngũ điện hạ, bảo Ngũ điện hạ sau khi tới hành cung thì phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không cần lại chọc tức thánh thượng. Lời này tuy là Úc vương gia hảo ý nhắc nhở, cũng có thể coi là Úc vương gia đang ám chỉ cái gì, khó có thể phản bác được. Thần không dám bắt gió bắt bóng, còn muốn tiếp tục truy tra hay không, thỉnh Hoàng Thượng minh kỳ."

Sùng An Đế im lặng, suy tư một lúc lâu mới nói, "Tử Hựu bên kia sao rồi?"

Cấm vệ ngừng một chút, nói, "Úc tiểu vương gia mang Chung thiếu gia trở về đông thiên điện, lại sai người đem người phụng dưỡng đổi qua đây, lúc sau liền an trí Chung thiếu gia, trước khi ngủ…… chỉ thì thầm vài câu tâm sự riêng tư, không có quan hệ gì tới vụ án."

Sùng An Đế không kiên nhẫn, "Thì thầm cái gì? Có chuyện lớn xảy ra như vậy, hai người bọn họ lại không nói câu nào?"

Cấm vệ bất lực, chỉ biết căng da đầu nói, "Úc tiểu vương gia cùng Chung thiếu gia hình như là nổi lên chút tranh chấp, ban đầu quả thật nói rất nhỏ, cái gì cũng nghe không rõ, sau đó có vẻ là tranh chấp căng thẳng thêm, Chung thiếu gia liền lớn tiếng hơn một chút, rốt cuộc mật thám cũng nghe thấy được."

"Chung thiếu gia nói, gạt người thì thôi đi, tại sao còn cố ý khi dễ y, đem y, y……trói lại chỗ kia cũng thôi đi, tại sao còn muốn bịt miệng y, làm y muốn xin tha cũng không được, chỉ có thể để mặc người đùa giỡn."

"Úc tiểu vương gia nói vô cùng nhỏ, bảo Chung thiếu gia quá……quá……dâm đãng, bịt miệng y là vì muốn đùa giỡn với y một lát, Chung thiếu gia nghe vậy thì vô cùng nhỏ tiếng hỏi không phải ngươi thích ta câu dẫn ngươi sao, sau đó Úc tiểu vương gia lại nói……"

"Được rồi!" Sùng An Đế ngắt lời cấm vệ, đau đầu không thôi, "Trẫm không muốn nghe."

Cấm vệ như trút được gánh nặng.

Sùng An Đế giận tới mức nói không nên lời, "Hành cung mới vừa gặp thích khách! Vậy mà hai người bọn họ vẫn còn tâm tư này! Này……"

Thái giám vội ôn hòa nói, "Hoàng Thượng đừng sốt ruột, Úc tiểu vương gia cùng Chung thiếu gia đều là người thông minh, ước chừng là đoán được có người đang nghe lén họ, nên dù có nói gì quan trọng cũng sẽ không để mật thám nghe thấy."

"Trẫm tất nhiên biết!" Sùng An Đế giận sôi máu, "Trẫm là giận bọn họ vô tâm vô phế! Là lúc cận kề cái chết rồi! Nam nhân nào còn có tâm tư này?! Đây là một lũ không tiền đồ, mấy đời cũng chưa từng thấy qua gì thế này?!"

Cấm vệ không dám nhiều lời.

"Thôi, gì cũng không thể trông cậy vào hắn."

Sùng An Đế xoa xoa ấn đường, "Phân phó xuống…… An Quốc trưởng công chúa mang thương, không nên hoạt động, tạm thời không trở về cung."

Thái giám vội khuyên nhủ, "Như vậy sao được? Hoàng Thượng vạn kim chi khu, sao có thể lưu lại?"

"Bây giờ trở về thì án tử của Úc vương muốn tra thế nào?" Sùng An Đế âm thanh lạnh lùng nói, "Kéo dài thời gian cho hắn, để hắn bẻ mình không còn một mảnh sao?"

Sắc mặt Sùng An Đế âm trầm, "Tử Hựu bị nghi ngờ, Hình Bộ có không ít người của Tuyên Quỳnh, cũng bị nghi ngờ, đi…… ra lệnh cho các quan viên lập tức nghĩ ra cách nào đó loại bỏ mấy kẻ ngáng chân này, phó thác cho các thần tử đắc dụng, lập tức bắt đầu tra xét cho trẫm."

Thái giám hiểu chuyện, vội đi phân phó.

Sau hừng đông, Úc Xá lập tức bị Sùng An Đế kêu đi, sau khi Chung Uyển rời giường thì một mình ăn điểm tâm, chờ nghe tin tức.

Không bao lâu sau, nội thị đi theo Úc Xá tới hành cung thông báo cho Chung Uyển, nhẹ giọng nói, "Mấy thích khách kia, toàn bộ đều đã chết."

Chung Uyển bật cười, quả nhiên như Úc Xá tương liệu.

Chung Uyển hỏi, "Đại Lý Tự đang chịu nghi ngờ, hiện tại án tử này do ai tra?"

"Đều là thân tín của Hoàng Thượng." Nội thị thấp giọng nói, "Trời còn chưa sáng, đã có người hồi kinh truyền Úc vương gia."

Chung Uyển im lặng.

Sùng An Đế muốn dao sắc chặt đay rối, Úc Mộ Thành bên kia hẳn là cũng muốn động thủ.

Chung Uyển gật gật đầu, lệnh cho nội thị đi xuống.

Chung Uyển nghĩ tới cuộc nói chuyện "nhỏ" tối hôm qua của hai người, phỏng chừng Úc Xá hôm nay sẽ chịu không ít giáo huấn, chắc sẽ không có khả năng về ngay. Chung Uyển căn bản không dám tưởng tượng đến cảnh Úc Xá sẽ lại cùng Sùng An Đế ông nói gà bà nói vịt nói cái gì đó.

Y cảm thấy ngồi một mình quá nhàm chán nên đi tới chỗ Tuyên Cảnh.

Tuyên Cảnh còn ghi hận Chung Uyển, nhìn thấy y lập tức tức giận, "Ngươi tới làm cái gì?! Ta thật sự bận rộn, không rảnh nói nhiều với ngươi!"

Mặt Chung Uyển hiện rõ nét mặt của một huynh đệ tốt, không chút nào khách khí, "Điện hạ có cái gì bận rộn sao? Muốn nói ta nghe không?"

"Ngươi……" Tuyên Cảnh muốn nói lại thôi, hắn thật sự đang rất chán ghét Úc Xá, hiện tại cũng bắt đầu chán ghét Chung Uyển theo, "Cút! Vài lần ta nói chuyện với ngươi vốn đều là muốn hỏi tung tích Lâm Tư một chút, không ngờ ngươi vừa tâm địa độc ác lại vừa là phế vật, không biết thì hỏi không ra, biết thì lại

không nói cho ta, ai còn nguyện nói lý với ngươi?"

Chung Uyển cứng họng, "Không phải nha, lần trước ta gặp Lâm Tư còn cố ý bảo hắn đi tìm ngươi, hắn không đi sao?"

Tuyên Cảnh do dự, hàm hồ nói, "Xem như đã tới đi."

Chung Uyển bật cười, "Xem như?"

Tuyên Cảnh sắc mặt đen như đáy nồi, không nói gì. Chung Uyển truy vấn vài câu, Tuyên Cảnh không chịu nổi bị y làm nhiễu loạn, chần chờ nói, "Một tháng nay, mỗi ngày trước khi ngủ ta đều sẽ để một hạch đào ở đầu giường, sáng mỗi ngày tỉnh lại……"

Tuyên Cảnh rũ mắt, "Hạch đào đều không còn nữa."

Chung Uyển ngẩn ra, hồi tưởng lại đoạn điển cố "Hạch đào" Úc Xá nói qua, trong lòng có chút chua xót.

"Ngày ấy ta nói có chút khó nghe, nhưng hắn có cần tới mức vậy không?" Tuyên Cảnh quả thực muốn hận chết Lâm Tư, "Vô thanh vô tức đi mất, vừa đi chính là vài tháng, rõ ràng đã trở lại nhưng ỷ vào thân thủ tốt, chỉ đợi tới lúc ta ngủ rồi mới trở lại! Hắn sợ cái gì? Sợ ta trong cơn giận dữ cưỡng bức hắn sao?"

Chung Uyển nghĩ nghĩ nói, "Có lần ta với hắn từng nói qua một lần, tuy Lâm Tư không nói thẳng ra, nhưng ta đại khái đoán được vài phần. Hắn tựa hồ là sợ tương lai có cái vạn nhất, bảo toàn không được mạng, làm chậm trễ ngươi."

"Có thể có cái gì vạn nhất?" Tuyên Cảnh này mỗi lần mở miệng là có thể tức chết người ta, "Có vạn nhất cũng là Úc Xá với ngươi chết! Hắn có thể có cái gì nguy hiểm?!"

Chung Uyển bị người khác mắng vào đầu đã thành thói quen, nhưng vừa nghe người khác nguyền rủa Úc Xá chết đi thì trong lòng lập tức mất hết thống khoái, Chung Uyển nhìn Tuyên Cảnh thật sâu, nói, "Điện hạ muốn bắt Lâm Tư, ta có một biện pháp, ngươi muốn nghe không?"

Tuyên Cảnh vội nói, "Ngươi nói!"

"Bẫy kẹp." Chung Uyển nghiêm túc nói, "Điện hạ từng nghe qua chưa?"

Tuyên Cảnh nghĩ nghĩ khoa tay múa chân nói, "Một cái miếng gỗ, mặt trên có một cái kẹp sắt……"

"Chính nó!" Chung Uyển làm như thật, "Làm lớn một chút, lấy cái ván giường làm miếng gỗ, đặt ở dưới giường, ở mặt trên để nhiều hạch đào một chút, nửa đêm hắn tới đây, lỡ như không cẩn thận liền……"

“Ngươi cho ta ngốc à?” Tuyên Cảnh sợ hãi, “Ngươi điên rồi? Cái bẫy kẹp to như vậy, hắn nhìn không thấy sao?”

Chung Uyển nghiêm túc nói, “Hơn nửa đêm, có thể thấy rõ cái gì?”

Tuyên Cảnh suy nghĩ một chút, “Cũng đúng……”

Chung Uyển lại bồi thêm, “Nếu điện hạ không yên tâm, muốn bảo đảm hơn nữa thì còn có thể mua thêm bẫy kẹp thú đặt ở cửa sổ, ở chân giường, đặt nhiều một chút.”

Tuyên Cảnh ngẫm lại một lát, vậy mà lại thực sự có chút động tâm.

94. Chương 94

Editor: Miri

Chung Uyển cùng Tuyên Cảnh từ nhỏ đã quen biết nhau, hơn nữa trước khi chuyện Ninh vương phát sinh, trong số các hoàng tử đồng môn tính luôn cả Úc Xá, Chung Uyển nói chuyện với Tuyên Cảnh nhiều nhất. Ba năm gặp nhau đến phát ngán, Chung Uyển ngày đó đã cảm thấy Tuyên Cảnh thật sự rất ngu xuẩn, nhưng trăm triệu không dự đoán được có thể ngu xuẩn đến phân thượng này.

Chung Uyển nhìn Tuyên Cảnh, trong lòng thở dài, may mà Úc Xá suy nghĩ cẩn thận xong thì nguyện ý tranh trữ, bằng không đem ngôi vị hoàng đế giao vào tên ngốc tử này, làm sao tương lai quốc gia này có thể yên ổn.

Tuyên Cảnh cảnh giác trừng mắt nhìn Chung Uyển, “Ngươi nhìn ta suốt để làm gì? Ngươi lại suy nghĩ tới cái gì?!”

“Không có việc gì.” Chung Uyển thật sự có chút đau lòng cho Tuyên Cảnh, “Ta lại truyền thụ cho ngươi mấy chiêu?”

Tuyên Cảnh phòng bị nhìn Chung Uyển, “Ngươi là người của Úc Tử Hựu, ngươi có thể cho ta cái ý gì hay?”

“Không liên quan tới chính sự.” Chung Uyển có chút ghét bỏ cái tâm hẹp hòi của Tuyên Cảnh, “Tranh trữ là chuyện gia quốc đại nghĩa, chúng ta là cố hữu chi giao, vẫn có thể lén lút làm bằng hữu.”

Tuyên Cảnh cứng họng, “Lén lút làm bằng hữu?”

“Tất nhiên.” Chung Uyển vô cùng sảng khoái, “Lâm Tư thường xuyên tới nhìn ngươi buổi tối, vậy xin hỏi điện hạ, mỗi đêm ngươi đều mặc cái gì?”

Tuyên Cảnh trì độn nói, “Còn có thể là cái gì, áo trong chứ cái gì.”

“Vậy không được, mặc kín một chút.” Chung Uyển nghiêm túc nói, “Tử Hựu lúc trước thấy ta mặc đầy đủ xiêm y đi ngủ, đột nhiên liền……chuyện sau đó không tiện nói, điện hạ tự mình tưởng tượng là được.”

Tuyên Cảnh khiếp sợ.

Chung Uyển suy nghĩ một chút, lại nói, “Đúng rồi, ngươi tốt xấu cũng là hoàng tử……”

Tuyên Cảnh nóng nảy, “Cái gì kêu ta tốt xấu cũng là!”

“Ta nói sai rồi, ta nói sai rồi.” Chung Uyển vội sửa miệng, “Điện hạ cũng là hoàng tử, trong phủ ngươi hẳn là cũng có người ghi chép quyển cộng tẩm cho ngươi?”

Tuyên Cảnh hồ nghi gật gật đầu.

Chung Uyển nói: “Viết tên Lâm Tư hết vào đó.”

Tuyên Cảnh tiếp tục cả kinh, “Quyển sổ kia cũng không phải ta viết tên ai là người đó liền có thể tới! Ngươi……”

Tuyên Cảnh hoảng sợ nhìn Chung Uyển từ trên xuống dưới, “Ngươi tưởng đó là chiêu hồn điểm tướng thần thư à! Viết tên ai thì buổi tối người đó liền xuất hiện?! Ngươi điên rồi!”

“Điện hạ nghe ta nói xong.” Chung Uyển ngồi nhích gần vào Tuyên Cảnh, thay hắn bài bố, “Ngươi viết nhiều một chút……”

Tuyên Cảnh hỏng mất, “Viết một vạn cái là có thể trở thành thật? Có lòng chân thành thì sắt đá cũng mòn? Ngươi bị Úc Xá lây bệnh à?!”

Chung Uyển cũng phiền không thôi, “Có thể nghe ta nói xong không?!”

Tuyên Cảnh bị la một tiếng, ngược lại còn trở nên thành thật, ngồi ngay ngắn xong thì ngoan ngoãn nói, “Ngươi nói đi.”

"Viết nhiều một chút." Chung Uyển tiếp tục nói, "Viết xong rồi thì xé ra, dán khắp thành, dán càng nhiều càng tốt, làm tất cả mọi người trong kinh biết, ngươi, Tứ điện hạ của hoàng thượng, đêm nay chính là muốn ngủ với cái người câm không biết điều kia."

Tuyên Cảnh ấp úng, "Làm vậy thì hắn sẽ tới sao?"

"Đương nhiên là không." Chung Uyển nhẹ nhàng nói, "Nhưng chẳng lẽ Lâm Tư không biết xấu hổ sao? Hắn thấy thì tất nhiên sẽ cảm thấy mất mặt, phải tìm mọi cách xé những tờ bố cáo đó. Trước tiên, ngươi phải phái người ngồi canh, thấy hắn tới liền bắt sống hắn là được."

Tuyên Cảnh bị Chung Uyển giữ lại, suy nghĩ một lát, mơ hồ có chút động tâm.

Chung Uyển hồi tưởng hết mấy biện pháp y hay dùng để dụ dỗ Úc Xá, dốc lòng truyền thụ, không chút nào giấu làm của riêng, thì thầm hết nửa ngày với Tuyên Cảnh, Tuyên Cảnh ngồi nghe thì liên tục sửng sốt.

Úc Xá sau khi ở chỗ Sùng An Đế bị mắng cho một trận thì đi tìm Chung Uyển, còn chưa tiến vào nội điện thì ở cửa đã nghe được Chung Uyển đang nghiêm túc dạy cho Tuyên Cảnh phải nắm bắt trái tim nam nhân như thế nào.

Cung nhân muốn vào thông truyền, Úc Xá "suỵt" một tiếng. Cung nhân vội im tiếng.

Úc Xá đứng ở cửa nghe trong chốc lát, càng cảm thấy Chung Uyển thật sự là nhân tài không được trọng dụng. Ngoài trừ hắn ra, không ai thèm để Chung Uyển vào nửa mắt mình. Một cái biệt viện Úc vương phủ nho nhỏ, làm sao có thể là nơi đủ rộng cho Chung Uyển thoải mái tung hoành, đỉnh thiên lập địa.

"Còn có!" Chung Uyển hận rèn sắt không thành thép, "Cái miệng thối của ngươi khi nào mới sửa được? Mới vừa nghe ngươi nói thôi là ta đã muốn nổi điên, cái gì mà "nhớ tới chuyện bị ngươi chạm vào là ta đã ghê tớm"?"

"Cái gì mà "vừa nhớ tới chỉ cảm thấy cả người nổi da gà"?"

Chung Uyển thở dài, "Nếu Tử Hựu nói với ta như vậy, ta đại khái sẽ thương tâm tới chết."

Tuyên Cảnh nghẹn lời.

Chung Uyển đột nhiên nổi chút tò mò, nhỏ giọng hỏi, "Ngươi là thật sự vô tình, hay là nhất thời tức giận cố ý chọc tức hắn?"

Tuyên Cảnh nửa ngày không cho ra được một câu đáp lại.

"Mặc kệ ngươi là thế nào đi nữa." Chung Uyển lộ ra biểu tình của một người nam nhân từng trải, nhỏ giọng nói, "Nếu có lần sau thì ngươi cũng nên giả vờ ra vẻ một chút, đã có tình nghĩa thì còn vấn đề gì nữa? Ngươi giả làm bộ dáng thật thoải mái vui vẻ, hắn liền đặc biệt……"

Tuyên Cảnh suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn về phía Chung Uyển, "Vậy tức là ngươi cũng thường giả vờ với Úc Xá sao? Không có chút tư vị tình thú nào, ngươi cũng làm ra vẻ mình rất thích?"

Úc Xá ngoài cửa: "……"

Chung Uyển sặc một cái. Da mặt y dù có dày thì cũng ngượng ngùng khi phải luận đàm chuyện phòng the như vậy. Y có chết cũng không chịu để Tuyên Cảnh biết y còn chưa thực sự làm cái gì với Úc Xá, mơ hồ nói, "Đang nói chuyện của ngươi, nhắc ta làm gì? Sư phụ dạy đồ đệ xong chết đói, ta moi tim đào phổi chỉ cho ngươi, sao ngươi lại không có chút cảm kích ta?"

Tuyên Cảnh tâm bất cam tình bất nguyện gật đầu, "Đã biết!"

Chung Uyển sợ càng nói mình sẽ càng xấu hổ, bị Tuyên Cảnh phát hiện mình vẫn còn tấm thân đồng tử, chỉ dặn dò thêm vài câu rồi đi.

Lúc Chung Uyển trở lại đông thiên điện thì đã thấy Úc Xá đang ngồi ở nội điện uống trà.

Chung Uyển cười một cái, "Bị mắng?"

Úc Xá gật đầu, "Làm trò trước mặt mọi người, mắng ta tới mức cẩu huyết đầy đầu."

"Lại cố ý chơi trò ra oai……" Chung Uyển vừa nói vừa ra ngoài dạo một vòng, xác định là trong ngoài cũng chưa có người khác xong thì mới ngồi bên cạnh Úc Xá, thấp giọng nói, "Sẽ trực tiếp bắt nhốt Úc vương sao?"

Úc Xá lắc đầu, "Sẽ không, đó là thân vương, hiện giờ còn chưa có chứng cứ, chỉ biết giam lỏng thôi."

Chung Uyển ngừng một chút, thấp giọng nói, "Chứng cứ hẳn là có."

Sùng An Đế một lòng muốn mạng Úc vương, mấy chuyện như thẩm vấn, thu thập chứng cứ, hết thảy đều chỉ là diễn trò cho mọi người thấy.

"Hoàng đế hiện tại rất khó xử." Úc Xá nhẹ giọng nói, "Hắn trước đó vốn muốn trước khi hồi kinh thì sẽ xử lý Úc vương, mặc kệ chứng cứ đủ hay không đủ, sớm xử lý sạch sẽ một chút là được. Cho dù tương lai có con tin hay bị người khác nghi hoặc thì vẫn có thể học hoàng đế tiền triều giết Thái Tử, đem hết thảy đẩy cho người thông truyền tin tức, đẩy cho người thẩm án, giả vờ như chính hắn cũng không biết nội tình,

cũng là chịu tiểu nhân lừa gạt, nhưng hiện tại……”

Chung Uyển nói, “Hành cung này ở không được nữa.”

Chung Uyển thấp giọng nói, “Hẳn là hắn đã tra xét thêm nhiều lần rồi thì chắc trong hành cung sẽ không có thích khách nữa?”

“Hẳn là không có.” Úc Xá thấp giọng nói, “Từ tối hôm qua đến giờ, hắn lục tung, chỉ còn chưa đào ba thước đất thôi. Sáng sớm hôm nay, Hoàng Thượng còn sai người phân phát hết cung nhân phụng dưỡng, quét tước hành cung hàng năm đi hết, kỳ thật là có thể yên tâm rồi.”

“Đại khái là còn có chỗ bất an.” Chung Uyển suy nghĩ lại nói, “Ngươi……Ngươi đi gặp An Quốc trưởng công chúa chưa?”

Úc Xá trầm mặc một lát, “Vừa rồi vốn định đi……”

Một người trợ lực như An Quốc trưởng công chúa thì không thể thả đi, Úc Xá hiện giờ xem như cứu nàng một mạng, không đi thuyết phục một chút thì quá mức đáng tiếc. Chung Uyển cũng minh bạch là Úc Xá không thích gặp An Quốc trưởng công chúa, thương lượng nói, “Nếu không thì để ta đi?”

Úc Xá bật cười, “Thôi, nàng đối với ngươi còn tức giận hơn, ngươi ngồi đây một lát, ta đi.”

Tại thiên điện trong cung uyển của Hoàng Hậu, cánh tay An Quốc trưởng công chúa quấn một vải bố trắng thật dày, thần tình nàng hoảng hốt, ngồi ở trước cửa sổ xuất thần.

Úc Xá không muốn lộn xộn với lính canh cửa, đơn giản không sai người thông báo, tự mình vào thẳng nội điện.

An Quốc trưởng công chúa ngước mắt nhìn Úc Xá, ánh mắt phức tạp, “Tối hôm qua…… Ngươi đoán được, có đúng không?”

Úc Xá nhìn lướt ra bên ngoài, An Quốc trưởng công chúa hiểu ý, đứng dậy lệnh cung nhân phủ thêm áo choàng cho nàng, thấp giọng nói, “Đi với ta.”

Hai người ra thiên điện, chậm rãi đi ra ngoài. Hai người đi đến hồ nước, bốn phía trống trải, không một bóng người. An Quốc trưởng công chúa im lặng một lát, nói, “Hoàng huynh muốn mạng ta sao?”

Úc Xá im lặng.

“Đã sớm đoán được.” An Quốc trưởng công chúa buồn bã nói, “Ta đề phòng hắn, hắn cũng đề phòng ta.

Mấy năm nay, huynh muội tình thâm là thật, sinh tử trước mắt không chấp nhận được đối phương cũng là thật…… Hoàng huynh sợ ta nói ra chuyện năm đó, hay là sợ sau khi ngươi đăng cơ thì để ta làm Thái Hậu nhiếp chính?"

Úc Xá nói: "Không biết."

An Quốc trưởng công chúa cười nhạo một tiếng, "Cũng có thể là cả hai đi? Nói xem, ngươi đã cứu ta một lần, muốn ta làm gì cho ngươi?"

Úc Xá nhìn nước hồ, thấp giọng nói, "Không cần làm gì cho ta, ta muốn thỉnh công chúa giúp Úc vương."

An Quốc trưởng công chúa thất thanh nói, "Ngươi nói cái gì?"

Úc Xá nhìn về phía An Quốc trưởng công chúa, "Một đêm đã qua rồi, Úc vương không nghĩ ra cách truyền tin cho công chúa sao?"

An Quốc trưởng công chúa né tránh ánh mắt hắn, nhìn về phía nơi xa.

"Địch nhân của địch nhân đều là bằng hữu, hắn hẳn đã truyền tin cho người." Úc Xá nhàn nhạt nói, "Cứ làm theo lời hắn là được."

"Tử Hựu……" An Quốc trưởng công chúa đột nhiên cảm thấy không hiểu được Úc Xá nữa, "Người thay ta cùng Úc vương phân rõ giới hạn chính là ngươi, hiện tại bảo ta đi giúp Úc vương cũng là ngươi, ngươi rốt cuộc muốn cái gì? Ngươi có biết là Úc vương đang âm thầm……"

Úc Xá nói, "Giấu đi nguyên Kiềm An vương, Tuyên Thụy."

An Quốc trưởng công chúa cứng lại.

"Ngươi hiện tại đã không còn kịp cùng hắn liên thủ rồi." An Quốc trưởng công chúa vội la lên, "Hắn có Tuyên Thụy rồi thì ngay cả Tuyên Quỳnh còn có thể vứt bỏ, huống chi là ngươi?"

"Ta biết." Úc Xá nhẹ nhàng nói, "Công chúa cứ làm theo lời hắn đi."

An Quốc trưởng công chúa ánh mắt phức tạp nhìn Úc Xá, thật sự không rõ nữa.

"Tử Hựu, không ai hiểu nhi tử bằng mẫu thân." An Quốc trưởng công chúa chậm rãi nói, "Ta minh bạch ngươi vì Chung Uyển nên mới muốn mượn Úc vương lật lại bản án cho Ninh vương năm đó, nhưng chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới là sau khi thành công, mặc kệ là Úc vương hay là Tuyên Thụy, bọn họ đều sẽ không nhớ ngươi cùng Chung Uyển nửa phần? Thân mình hoàng huynh ngày càng lụn bại, hôm qua bị chút kinh

hách, hôm nay một ngụm cơm cũng ăn không vô. Nếu hắn sống không tới lúc đưa ngươi lên hoàng vị, ngươi biết phải làm gì? Ngươi hiện tại đã đứng trước mũi đao rồi."

"Ta biết." Úc Xá vẫn mang bộ dáng đạm nhiên, "Công chúa, mấy năm qua ta vẫn luôn đứng trước mũi đao, hiện giờ kéo thêm một mũi đao khác chĩa vào ta, ta còn sợ cái gì?"

An Quốc trưởng công chúa lập tức bị nghẹn, nói không ra lời.

Úc Xá nhẹ giọng nói, "Công chúa, tình cảnh người cũng không tốt hơn ta bao nhiêu, hành thích lần này không phải là do hoàng đế nhất thời hứng khởi, có một lần rồi thì tất sẽ có lần khác. Trước khi ta đăng cơ, hoàng đế vẫn sẽ còn xuống tay với người. Người không liên thủ với Úc vương thì còn có thể trông cậy vào ai đây?"

An Quốc trưởng công chúa ngẩn ra, cười khổ một tiếng, "Ta hiểu rồi, ngươi là đang cố ý…… Ngươi muốn nhìn ba người chúng ta trở mặt thành thù, đấu đá lẫn nhau, có phải không? Ngươi đã sớm hận thấu ba người chúng ta, có phải không?"

Úc Xá không muốn giấu giếm nữa, hắn hiện tại quả thật có chút khoái ý trong lòng.

Nếu không phải do hắn tâm tâm niệm niệm muốn cùng Chung Uyển sống hết quãng đời còn lại, hắn cũng không biết bản thân sẽ làm ra bao nhiêu chuyện đáng sợ. Chỉ cần có thể làm mấy kẻ ác nhân này giết hại lẫn nhau, hắn nguyện ý làm mọi thứ.

Úc Xá nhìn An Quốc trưởng công chúa thật sâu, "Công chúa, người không có lựa chọn."

An Quốc trưởng công chúa thảm đạm cười, "Báo ứng……Được, ta nghe ngươi."

Úc Xá không muốn phí chút thời gian nào trên An Quốc trưởng công chúa nữa, xoay người muốn đi, An Quốc trưởng công chúa đột nhiên gọi hắn, "Tử Hựu."

Úc Xá nhíu mày, "Công chúa còn có chuyện muốn công đạo?"

"Đừng quá đắc ý." An Quốc trưởng công chúa nhìn nước hồ, chậm rãi nói, "Hoàng đế đã tuyển Hoàng Hậu tương lai cho ngươi rồi. Ta thay hắn đi xem, cô nương kia xuất thân rất tốt, người cũng nhã nhặn lịch sự. Hoàng đế rất vừa lòng, hiện giờ chỉ còn thiếu một trương chiếu thư."

Úc Xá cũng không ngoài ý muốn, gật gật đầu.

An Quốc trưởng công chúa nhíu mày, "Ngươi không nóng lòng sao?"

Úc Xá gật đầu, “Rất nóng lòng.”

Trù tính nhiều ngày cho liên minh ngắn ngủi này của hắn và Chung Uyển rốt cuộc hoàn thành, hiện giờ chỉ cần lặng lẽ chờ cơn đại loạn này ập tới. Hắn nóng lòng muốn nói cho Chung Uyển.

Thuận tiện, hắn còn có chuyện khác cũng rất gấp, Úc Xá nhớ tới lời Chung Uyển nói với Tuyên Cảnh hôm nay, trong lòng liền thập phần không thoải mái. Cái gì mà “Thường xuyên giả vờ với Úc Xá, không có tư vị tình thú gì, cũng giả vờ mình rất thích?”

Từ lúc ấy, tâm Úc Xá đã ngứa hết cả lên, nóng lòng muốn tránh đi mọi người mà lột sạch y ra, hảo hảo làm chút “chuyện”. Hắn muốn nhìn rõ ràng xem rốt cuộc Chung Uyển có phải đang giả vờ vui thích hay không.

Trong lòng Úc Xá tất cả đều là mấy chuyện không ai dám nghĩ, một khắc cũng không chờ được, hắn để mặc An Quốc trưởng công chúa còn đang hoang mang, nhanh chân đi mất.

95. Chương 95

Editor: Miri

Trên đường về thiên điện, Úc Xá còn gặp gỡ Tuyên Cảnh.

Úc Xá vừa vặn có chuyện muốn nói với Tuyên Cảnh nên tính tới chỗ hắn, không ngờ Tuyên Cảnh trừng mắt nhìn Úc Xá, còn không thèm tiếp đón mà lạnh mặt quay đầu đi mất.

Cung nhân đi theo Úc Xá bất mãn nói, “Tứ điện hạ có vấn đề gì sao? Rõ ràng thấy Vương gia vậy mà lại vờ như không thấy.”

Úc Xá cười tự giễu, “Trách ta, không nên đột nhiên nổi lên thiện tâm.”

Cung nhân nghi hoặc, “Vương gia muốn nói gì với tứ điện hạ?”

Úc Xá thầm nghĩ, nói cho hắn là lời Chung Uyển một chữ cũng không cần tin.

Úc Xá nhìn bóng dáng Tuyên Cảnh, nghĩ tới khuôn mặt kính sợ của Tuyên Cảnh khi nãy đối với Chung Uyển, bộ dáng nói gì nghe nấy, tâm hắn lại sinh thương hại.

Ước chừng là do Ninh vương, Ninh vương phi giáo huấn quá tốt, tính tình Chung Uyển từ nhỏ đã rộng rãi, trượng nghĩa lại nhiệt tâm, người khác có chuyện phiền phức gì y đều vô cùng nguyện ý hỗ trợ. Nhưng hư chuyện ở chỗ là y có chút quá tự tin, mặc kệ y có thể hiểu hay không, y đều phải thò đầu vào khoa tay múa chân, chỉ điểm dẫn dắt.

Úc Xá vừa nghĩ tới cảnh Chung Uyển khi nãy hưng phấn nói "chi tiết" mấy chuyện kia với Tuyên Cảnh vừa đi tới thiên điện. Hắn muốn cẩn thận hỏi Chung Uyển một chút là giữa bọn họ chưa có xảy ra chuyện gì, làm sao y lại có nhiều kinh nghiệm mà tuyên bố hùng hồn như vậy.

Úc Xá chạy về thiên điện, một đường đi vào nội điện, trong phòng rỗng tuếch.

Úc Xá vén màn nhìn thoáng qua, quay đầu hỏi cung nhân, "Chung thiếu gia đâu?"

Cung nhân bưng trà trong nội điện khom người nói, "Công công tùy thân của Hoàng Thượng vừa tới truyền Vương gia, không gặp Vương gia, liền thỉnh Chung thiếu gia đi."

Úc Xá nhíu mày, xoay người đi tìm Chung Uyển.

Trong chính điện của Sùng An Đế có một tiểu hoa thính. Ngày xuân, trong hoa thính còn thiêu địa long, nhiệt độ đủ khiến người khác thấy không khỏe rồi, vậy mà Sùng An Đế trong phòng lại còn mặc áo thật dày, trên đùi còn phủ một mảnh da sói.

**Tiểu hoa thính: phòng khách nhỏ. Địa long là giun??? Giun phơi khô đốt đi???*

Mấy ngày qua, Chung Uyển được thái y ngày ngày chăm sóc, thân thể so với trước tốt hơn rất nhiều, ngồi ở trong phòng như cái lồng hấp này, hai tai của y bị thiêu nóng nhìn rất khoẻ mạnh hồng nhuận, nhìn qua còn có nhiều phần trẻ tuổi đáng yêu.

Sùng An Đế nhìn Chung Uyển đang ngồi đối diện mình, đi một nước cờ, trầm giọng nói, "Cảm thấy nóng sao?"

Chung Uyển nhất tâm đa dụng*, nghe vậy lắc đầu, "Thần sợ lạnh, khi ở trong phòng cũng thích ấm áp hơn một chút."

**Nhất tâm đa dụng: tập trung nghĩ nhiều thứ để có thể lợi dụng, nói một câu thì đạt nhiều mục đích, xem có thể lợi dụng được cái gì thì lợi dụng.*

Sùng An Đế nhắm mắt, "Tử Hựu không chịu được nhất là khô nóng, mỗi ngày ngươi đều cùng hắn ở một chỗ, hắn chịu được?"

Chung Uyển hắng giọng nói, giấu đi ý cười nơi khóe miệng, "Có lẽ tiểu vương gia quen rồi."

"Sao trẫm lại không thấy vậy." Sùng An Đế cúi đầu xem cờ, "Mỗi lần hắn ở chỗ này của trẫm, trẫm muốn lưu hắn lại lâu thêm chút thì Tử Hựu lại nói trong phòng quá nóng, ngồi không được."

Chung Uyển thầm nghĩ, nhi tử của ngươi không gần gũi ngươi là vì ngươi xứng đáng bị vậy, còn ăn giấm chua với ta làm gì. Y dồn quân cờ của Sùng An Đế vào một góc rồi ăn, sau đó nhặt một quân cờ trắng của Sùng An Đế lên.

Sùng An Đế ngẩn ra, thở dài, "Chỉ là……trẫm vừa rồi mãi suy nghĩ, Tử Hựu khi còn nhỏ thường xuyên bồi trẫm chơi cờ, thoáng chốc đã mấy năm trôi qua rồi."

Chung Uyển chờ Sùng An Đế nói trọng điểm, vẫn nhẫn nại không nổi nóng nghe hắn tiếp tục thương xuân tiếc thu.

"Trẫm già rồi nên hay thích nghĩ lại chuyện trước kia, đáng tiếc thân nhân bên người càng ngày càng ít, nhi tử thì……" Sùng An Đế cười nhạo, "Cũng đã sớm không còn thân cận với trẫm, trẫm cả đời này……"

Sùng An Đế thổn thức, "Đáng thương cho ta, tới tuổi này rồi thì cũng không thể nhẫn tâm dạy dỗ, chỉ có thể mặc hắn làm bậy."

Chung Uyển ngẫm lại vị An Quốc trưởng công chúa vừa bị đâm thương cánh tay, trong lòng khẽ cười.

"Nhi tử không nghe lời, không muốn mở lòng cùng trẫm tán gẫu một chút, trẫm chỉ có thể tâm sự về hắn với người khác." Sùng An Đế thở dài, "Làm phụ thân, còn không phải là như vậy sao?"

Chung Uyển miễn cưỡng cười một cái.

"Ngươi không giống Tử Hựu." Sùng An Đế vừa chơi cờ vừa nói, "Ngươi hành sự dịu dàng hơn so với hắn, nên trẫm càng thích tính tình này của ngươi hơn, Quy Viễn….Có một chuyện, trẫm muốn hỏi ý ngươi một chút."

Chung Uyển biết chính sự đã tới, buông quân cờ trong tay, cung kính nói, "Còn thỉnh Hoàng Thượng chỉ bảo."

Sùng An Đế vừa lòng cười, "Tính tình này của ngươi rất tốt, cái gì cũng đều có thể thương lượng, đừng vội, để trẫm chậm rãi nói……"

Sùng An Đế cảm thấy có chút không khoẻ, hắn cố sức giật giật thân mình, xoa xoa ngực, quay đầu nhìn công công bên cạnh, công công để tay duỗi xuống bên hông, bất động thanh sắc.

Chung Uyển mơ hồ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng cụ thể là cái gì, y lại không thể nói ra được.

Ngoài điện, Úc Xá bị cung nhân ngăn lại, cung nhân cười trấn an với hắn, "Tiểu vương gia không cần gấp gáp, Hoàng Thượng đang chơi cờ với Chung thiếu gia, không có chuyện gì khác. Ngài chờ một ván cờ này kết thúc, Chung thiếu gia tất nhiên liền trở về."

Úc Xá cứ như không nghe thấy, tiếp tục hướng vào trong, cung nhân vội ngăn đón, bất đắc dĩ nói, "Thật sự là đang chơi cờ, nếu tiểu vương gia không tin, ngài có thể đứng ngoài hoa thính chờ không?"

Úc Xá cau mày, "Mang ta qua đó."

Trong hoa thính, Sùng An Đế chậm rãi nói, "Chuyện của ngươi và Tử Hựu, triều thần cùng tông thân bên kia có không ít dị nghị… Yên tâm, trẫm đều đã áp xuống cho các ngươi."

Chung Uyển vân vê quân cờ, chờ Sùng An Đế nói tiếp.

"Trẫm cũng thích ngươi, có ngươi bồi Tử Hựu thì trẫm cũng không cảm thấy có chuyện gì lớn, không cần phải hoảng hốt như vậy." Sùng An Đế ỷ trên gối mềm, chậm rãi nói, "Nhưng hôn sự Tử Hựu cũng không thể lại hoãn, trẫm biết ngươi là một hài tử ngoan nên muốn hỏi ngươi trước. Nếu trẫm hồi kinh, sau đó lập tức chỉ hôn cho Tử Hựu, ngươi sẽ làm gì?"

Chung Uyển nắm chặt quân cờ, im lặng không lên tiếng.

Sùng An Đế nhìn về phía ngoài hoa thính, khóe miệng hơi hơi cong lên. Hắn nhìn Chung Uyển với ánh mắt chờ mong, "Quy Viễn, ngươi ngẫm lại rõ ràng xem. Ngươi không phải là hài tử dễ xúc động, tầm nhìn cũng xa hơn Tử Hựu. Trẫm muốn nghe ý kiến của ngươi."

Sùng An Đế chán ghét phải thăm dò Úc Xá hết lần này tới lần khác, lúc nào cũng phải chu toàn, sợ Úc Xá sẽ không màng tất cả rồi nổi điên. Sùng An Đế không dám động Chung Uyển, vậy thì đơn giản vứt cục phiền toái này cho y là được.

Đây là quyết định của chính Chung Uyển, Úc Xá cũng không thể lại nổi điên với mình, đúng không?

Bàn tay gầy guộc của Sùng An Đế ấn ở trên bàn cờ, hắn nhìn Chung Uyển, thúc giục, "Quy Viễn, ngươi sẽ làm gì?!"

Sinh tử trước mắt, luôn sẽ có người lấy đại cục làm trọng, ủy khúc cầu toàn.

Sùng An Đế nóng lòng nhìn Chung Uyển, chỉ chờ Chung Uyển gật đầu một cái.

Chung Uyển đem quân cờ trong tay ném vào hộp đựng cờ, biểu tình kiên định, "Thần lập tức tự sát."

Sùng An Đế đột nhiên sặc một cái.

Sùng An Đế bất chấp, uống một ngụm trà, giận dữ vỗ nhẹ vào bàn cờ, "Làm càn! Ngươi nói gì vậy?!"

Chung Uyển lấy ra sức lực mà y đã từng dùng với Phùng quản gia năm đó, biểu tình cứ như một kẻ ngu ngốc si tình chỉ biết tới người thương, "Nói thật, nếu Tử Hựu thay tâm, thần cũng không muốn sống nữa."

Sùng An Đế khó lý giải nổi, "Cái gì tâm cái gì không tâm, hắn thú thê thì sao? Nàng kia lại không ngại ngươi, các ngươi cũng không phải là không còn gặp nhau, như thế chẳng phải các ngươi cũng giống như trước kia?"

"Sao có thể giống nhau?" Chung Uyển hỏi lại, "Hoàng Thượng bảo Tử Hựu thú thê, còn không phải là vì để hắn có thể sớm có nhi tử nối dõi sao? Muốn có nhi tử nối dõi, thế thì không phải Úc Xá sẽ phải chạm vào nàng kia sao?"

Sùng An Đế bị Chung Uyển hỏi đến sửng sốt, "Đúng vậy."

Chung Uyển chán ghét nói, "Vậy không phải hắn sẽ bị ô uế sao."

Sùng An Đế ngây người.

Chung Uyển lại cầm lấy một quân cờ đen, lãnh đạm nói, "Nam nhân bị ô uế, thần không cần."

Sùng An Đế bị Chung Uyển chọc tức tới á khẩu không trả lời được, "Ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì đấy?!"

"Không có gì, Hoàng Thượng hỏi ý của thần, thần ăn ngay nói thật là được." Chung Uyển đứng đắn nói, "Đây là ý của thần, Hoàng Thượng yên tâm, thần sẽ không dây dưa với Vương gia. Chỉ cần thánh chỉ vừa ban xuống, thần sẽ lập tức dứt khoát tự kết liễu bản thân. Thần sẽ đứng ở trên thành lâu, cung chúc Vương gia và tân vương phi bạch đầu giai lão, sau đó la to nhảy xuống từ trên cửa thành, sẽ không làm chậm trễ hỉ sự của Vương gia."

Sùng An Đế lo lắng nhìn thoáng ra ngoài hoa thính, sốt ruột nói, "Đừng xàm ngôn! Thế này khác nào là trẫm đang ép ngươi đi tìm chết?"

Chung Uyển nói, "Quân muốn thần chết, thần không thể không chết. Đạo lý này, thần tất nhiên minh bạch."

"Làm càn!"

Sùng An Đế không thể hiểu được sao mình bị Chung Uyển phản công lại một nước cờ. Lời này của Chung

Uyển không phải có ý bảo chỉ hôn của mình lại thành bùa đòi mạng của y sao? Đã vậy còn xui xẻo, bị Úc Xá bên ngoài nghe thấy được!

Vậy tương lai Chung Uyển lại có luẩn quẩn trong lòng đi nhảy lầu, không phải Úc Xá sẽ càng muốn trách tội lên đầu mình sao?

Buồn cười!

Trong lòng Sùng An Đế biết Chung Uyển đây là đang giả ngây giả dại, nhưng vẫn bị chọc tức tới quá sức, hắn bực bội nói, "Quỳ xuống!"

Chung Uyển theo bản năng muốn quỳ ở trên giường, nhưng lại sợ sẽ khiến Sùng An Đế thật sự tức chết, y đi xuống, quỳ gối trên mặt đất.

"Chung Uyển phạm tội kháng vua……" Sùng An Đế bị chọc tức tới ngực đau, nhưng cân nhắc Úc Xá bên ngoài hoa thính, lại không thể tàn nhẫn phạt y, hàm hồ nói, "Phạt quỳ hai canh giờ, ăn năn hối cãi!"

Sùng An Đế đứng dậy để cho bọn thái giám đỡ đi, Chung Uyển thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy lấy gối mềm Sùng An Đế vừa mới dựa vào, chọn cái dày nhất mà đặt trên mặt đất, thành thành thật thật quỳ xuống.

Chung Uyển lau lau mồ hôi trên trán, mơ hồ có chút kinh hãi.

May mắn là y có kinh nghiệm chơi mấy chiêu không biết xấu hổ mấy năm nay, xuất kỳ bất ý, dọa sợ Sùng An Đế.

Chung Uyển ở trong lòng mắng Sùng An Đế, bản thân quản không được nhi tử của ngươi, lại còn mượn ta làm đao ư?! Có bản lĩnh thì tự tìm nhi tử ngươi mà ra oai!

Phải quỳ hai canh giờ.

Chung Uyển thở dài, tìm niềm vui trong đau khổ, nghĩ may mà bị phạt ở chỗ hoa thính này, tiểu hoa ở đại sảnh đủ ấm áp, trên bàn còn có chút đồ ăn thừa. Quỳ hai canh giờ, còn không đến mức quỳ tới phát bệnh.

Chung Uyển co giãn chân, mặc sức nghĩ đông nghĩ tây, cảm giác thấy phía sau có người tới, không đợi y quay đầu, người tới từ phía sau đã sờ mặt y, nhàn nhạt nói, "Lá gan lớn thật đấy."

Chung Uyển thả lỏng, quay đầu nhìn thoáng qua cửa đã bị Úc Xá đóng kín, nhẹ giọng nói, "Ngươi tới làm gì?"

"Bồi ngươi." Úc Xá quỳ một gối xuống đất, vịn cằm Chung Uyển lại, nhìn trái nhìn phải, nhíu mày, "Hoàng

đế bảo ngươi tới, ngươi liền tới, sao lại ngoan ngoãn như vậy?"

"Không bị đánh." Chung Uyển khổ sở nói, "Ta làm sao biết là vì cái chuyện vớ vẩn này, ta cho rằng……"

Cho rằng sẽ là việc liên quan tới Úc vương.

Chung Uyển không muốn để vụt mất bất luận tin tức nào dù chỉ một chút, vậy nên không nghĩ nhiều mà lập tức tới đây.

Trong lòng Úc Xá tất nhiên minh bạch, không hề truy vấn, ngược lại còn hờ hững nói, "Ngươi mới vừa nói ai ô uế?"

Chung Uyển cười một cái, nhìn nhìn bên ngoài, nhẹ giọng nói, "Đừng làm loạn, ngươi đi trước, ta quỳ đủ canh giờ thì buổi tối liền trở về."

Úc Xá không để ý tới Chung Uyển, "Ngươi quỳ thì cứ quỳ, quản ta làm cái gì?"

Chung Uyển bất đắc dĩ, "Đừng để cho người lại nhân cơ hội này làm phiền ngươi, mau đi."

Úc Xá nói, "Ta có lời muốn hỏi ngươi, nghẹn nửa ngày, hỏi trước rồi đi."

Chung Uyển đành phải nói, "Ngươi nói đi."

Úc Xá dùng ngón cái lau lau môi Chung Uyển một chút, "Ngươi có giả vờ với ta sao?"

Chung Uyển ngốc ra, "Giả vờ cái gì?"

Ngón tay Úc Xá trượt xuống, nhẹ nhàng vuốt ve cổ họng Chung Uyển, lướt qua lướt lại.

Mặt Chung Uyển hơi đỏ.

Người khác nhìn không ra, nhưng Chung Uyển biết động tác này là có ý tứ gì.

Y đã làm cho Úc Xá vài lần, mỗi lần xong việc Úc Xá đều sẽ nhẹ nhàng xoa cổ y, nhẹ giọng hỏi y có đau không, trướng hay không trướng.

Chung Uyển lúc ở trên giường, lời nói thô tục nào cũng đều có thể nói ra, nhưng xuống giường liền không nói nổi nữa, cố tình Úc Xá lại thích chơi xấu, bây giờ lại cố ý ở bên ngoài chạm vào cổ y.

Chung Uyển không được tự nhiên trốn một chút, “Ta giả vờ cái gì?”

“Cái này, ta cũng làm cho ngươi rồi.” Úc Xá không cho Chung Uyển trốn, ngón tay thon dài vẫn đùa giỡn trên cổ Chung Uyển, “Vào những lúc đó, ngươi nói thoải mái muốn chết, là giả sao?”

Chung Uyển không hiểu lắm, suy nghĩ một chút thì bừng tỉnh đại ngộ, mặt đỏ lên, “Ngươi nghe thấy rồi?”

“Nghe rồi.” Úc Xá lạnh lùng nói, “Nghe ngươi nói với Tuyên Cảnh là kỳ thật cũng không có cảm giác gì, nhưng cũng muốn giả bộ một chút để cho ta vui vẻ, đúng không?”

Chung Uyển hết đường chối cãi, “Không phải, ta là đang lừa cái tên ngốc tử kia……”

“Phải không? Ta không thấy như vậy.” Úc Xá bình tĩnh nhìn Chung Uyển, “Lúc ngươi làm cho ta, ngươi còn nói rất thích ăn của ta, đó cũng là giả?”

Chung Uyển thật sự chịu không nổi Úc Xá mang gương mặt vô cùng tuấn mỹ bức người kia, dùng âm thanh cô đơn ai oán nói mấy lời không sạch sẽ. Y cắn răng nhỏ giọng nói, “Vậy ngươi muốn thế nào?”

Úc Xá đạm mạc nói, “Ta muốn ngươi vừa làm cho ta, vừa nói với ta là ngươi thật sự rất thích.”

Mặt Chung Uyển đỏ hết cả lên, y cố sức nói, “Ngươi câm miệng trước, chờ……chờ trở về phòng rồi tính.”

“Được, trở về phòng.” Úc Xá đứng dậy, kéo Chung Uyển một phen, “Đi.”

Chung Uyển hỏng mất, “Ta còn đang bị phạt quỳ!”

Úc Xá liếc Chung Uyển một cái, “Mới vừa đi cầu tình cho ngươi, sớm đã không sao nữa rồi.”

96. Chương 96

Editor: Miri

Chung Uyển khoác lỏng lẻo ngoại bào của Úc Xá trên người, cố sức ngồi dậy, dựa nửa người lên đầu giường.

Môi hồng của Chung Uyển có chút không được tự nhiên, y liếm liếm môi, nhắm mắt lại muốn nghỉ một lát, Úc Xá lại nằm trên người y.

Chung Uyển bị Úc Xá trừng phạt tới mức chỉ còn biết thành thật nằm yên, vừa nãy có bao nhiêu lời không dám nói y đều nói hết một lần ra miệng, lời hay ý mềm nào cũng đều nói sạch sẽ, lúc này chỉ còn biết xin tha, "Úc, Úc tiểu vương gia, cổ họng ta thật sự đau mà, không tin, không tin……"

Úc Xá dù có ở trên giường cũng không có biểu tình dư thừa nào, vẫn là bộ dáng cô độc lạnh lẽo như ngày xưa, hắn trầm giọng hỏi, "Không tin thì sao?"

Chung Uyển quả thật là bị Úc Xá lăn lộn tới có chút sợ, nhỏ giọng nói, "Ta há miệng, ngươi tự mình xem."

Úc Xá nghe vậy, yết hầu lại căng thẳng.

Chung Uyển nháy mắt ý thức được mình lại nói sai lời, tội nghiệp thủ thỉ, "Ngươi rốt cuộc muốn thế nào chứ……"

Úc Xá trầm giọng nói, "Không phải ngươi nói muốn mở miệng ra để ta nhìn thử sao? Vậy thì mở ra."

Mặt Chung Uyển lập tức lại đỏ lên, "Đừng…… Đừng náo loạn."

Úc Xá biểu tình nghiêm túc, vịn cằm Chung Uyển, vậy mà thật sự muốn xem.

Chung Uyển thập phần nan kham, cố tình Úc Xá cũng không nhượng bộ, nhàn nhạt nói, "Mở ra, ta nhìn xem…..ngươi có ăn sạch chưa."

Mặt Chung Uyển nóng như lửa đốt, y vốn cho rằng mới vừa rồi bị Úc Xá ép buộc nói thật thích đã đủ thẹn rồi, trăm triệu không nghĩ tới Úc tiểu vương gia tuy kiệm lời khi làm mấy thứ này, nhưng mỗi câu nói ra đều có thể bức chết người khác.

Chung Uyển hiện tại chỉ muốn tìm một cái lỗ chui vào, y trốn tránh Úc Xá, đem đầu để ở ngực hắn, muộn thanh nói, "Ăn sạch rồi, sớm đã……nuốt hết vào bụng."

Tay Úc Xá lại đi xuống, đặt trên bụng Chung Uyển, không có ý gì, chỉ xoa nhẹ nó.

Chung Uyển khó nhịn cong thân mình lên, "Úc tiểu vương gia, xin ngài thương xót cho ta. Dù ta có là người bị ngươi vung bạc mua tới, ngươi cũng phải nhường người nghỉ một lát chứ?"

Úc Xá nghe vậy thì cười, "Ngươi vậy mà còn không phải do ta mua về sao?"

Úc Xá cúi đầu muốn hôn Chung Uyển, một cung nhân bên ngoài đi vào, khiến Úc Xá lập tức lấy chăn đắp lên Chung Uyển, còn mình thì phủ thêm ngoại bào lên người rồi xuống giường, "Chuyện gì?"

Cung nhân cúi đầu nói, "Hồi tiểu vương gia, trong kinh mới vừa truyền đến tin tức, nói chuyện hành thích đã sáng tỏ, quả thật là do Úc vương gia động thủ. Hiện giờ nhân chứng vật chứng đều có, thánh thượng nói ngày mai lập tức hồi kinh."

Úc Xá quay đầu lại nhìn Chung Uyển, rốt cuộc đã đến rồi.

Có lẽ Sùng An Đế vốn là muốn ở hành cung chờ đợi tin tức, nhưng mười hai thích khách dư ra đã đánh vào ngực hắn, làm hắn đứng ngồi không yên.Hiện giờ tội danh hành thích của Úc Vương đã được chứng thực, hắn không muốn trì hoãn rồi ở lại nơi không an toàn này.

Hôm sau, mọi người hồi kinh.

Lúc xuất phát từ hành cung, Úc Xá không còn có thể ngồi chung kiệu với Chung Uyển nữa. Theo Lễ Bộ an bài, hắn cần phải cưỡi ngựa phụng dẫn trước loan giá của Sùng An Đế, giả bộ làm hiếu tử cho người khác xem. Chung Uyển ở trong kiệu của mình ngủ gà ngủ gật.

Sau khi ra hành cung được một canh giờ, một nội thị đi theo kiệu nhẹ nhàng gõ gõ cửa sổ xe bên ngoài, hỏi, "Chung thiếu gia, ngài muốn dùng trà không ạ?"

Chung Uyển cũng hơi khát nước, y mở mắt ra đấm đấm cổ, đối với màn xe nói, "Được."

Xe ngựa ngừng, một tiểu thái giám bưng một hộp đồ ăn bò lên trên xe, quỳ xuống rót trà cho Chung Uyển.

Loan giá phía trước không dừng, kiệu của Chung Uyển cũng không thể dừng quá lâu. Xe ngựa lại chậm rãi đi theo, Chung Uyển híp mắt nhìn nhìn tiểu thái giám, ngồi thẳng thân mình cười, "Thất lễ, mới vừa rồi không biết công công là người của ngự tiền, công công không cần chiếu ứng ta, ta tự làm là được."

Ngày ấy bị Sùng An Đế triệu tới chơi cờ, Chung Uyển có gặp qua tiểu công công này một lần. Trí nhớ của y rất tốt, còn nhận ra được.

Tiểu công công cười cười, "Chung thiếu gia còn nhớ rõ nô tài sao?"

Tiểu công công tay chân lanh lợi cất bình trà đi, lại cầm ra hai dĩa điểm tâm tinh xảo từ trong hộp đồ ăn ra, cười nói, "Thỉnh Chung thiếu gia dùng."

Chung Uyển dựa vào cửa sổ xe bên cạnh, ôn hòa nói, "Làm phiền công công, nhưng ta còn chưa khát, cứ bưng xuống đi."

Tiểu công công trong lòng hiểu rõ mà không nói ra, cười với Chung Uyển, thì thầm, "Chẳng lẽ Chung thiếu gia sợ nô tài hạ độc?"

Chung Uyển càng thêm khách khí, "Công công cứ đùa."

Nhưng vẫn không chạm vào.

Tiểu công công bất đắc dĩ nói, "Chung thiếu gia quá cẩn thận, Hoàng Thượng làm sao có thể để ngài xảy ra chuyện. Hôm qua sau khi phạt thiếu tiểu vương gia vừa đi cầu tình, không phải ngài ấy cũng lập tức thả ngài đi sao? Thánh thượng thật sự coi trọng ngài."

Chung Uyển cúi đầu cười. Y biết là Sùng An Đế nhận ra sau khi y bị hắn lừa gạt một lần, tất sẽ không lại có lần thứ hai. Lần này hắn dứt khoát nói ngoài mặt, trực tiếp phái công công tới truyền lời.

"Thiếu gia ngài xem xem, đây là cái gì?"

Tiểu công công móc ra từ trong lòng ngực một phong chiết thư, hai tay dâng lên Chung Uyển.

Chung Uyển cũng không tiếp nhận, hỏi, "Đây là cái gì? Là thánh chỉ tứ hôn cho tiểu vương gia sao?"

Tiểu công công cười, ý bảo Chung Uyển tự mình xem. Chung Uyển cầm lên, vừa mở ra nhìn thì ý cười trên mặt đã dần dần nhạt đi.

"Hiện tại thiếu gia vẫn là nô tịch, việc này vẫn luôn là khối tâm bệnh của thánh thượng. Sớm từ lúc Chung thiếu gia ngài mới vào kinh, thánh thượng đã lập tức phân phó Úc tiểu vương gia, bảo tiểu vương gia đưa khế bán thân của ngài tới, mang ngài tới nha môn cho có lệ, sau đó khôi phục thân phận cho ngài. Chỉ tiếc là tiểu vương gia không vui nên mới chậm trễ thế này."

"Sau đó thánh thượng lại suy nghĩ, cảm thấy chỉ cởi bỏ nô tịch còn chưa đủ. Ngài là người như thế nào? Nếu cứ thật sự tầm thường cả đời như vậy thì không phải quá đáng tiếc sao?"

Chung Uyển nghiêm túc nhìn từng câu từng chữ được viết trong chiết thư, xuất thần.

"Nhắc tới cái này, nô tài cũng có một chuyện xưa, Chung thiếu gia có lẽ cũng không biết. Nô tài cũng chỉ là ngẫu nhiên nghe nhóm lão công công phụng dưỡng thánh thượng nói." Tiểu công công cười nói, "Nô tài nói cho ngài nghe được không?"

Trong lòng Chung Uyển biết đây là bẫy, nhưng liên quan đến chuyện cũ xưa kia, y vẫn cảm thấy không cam lòng nên gật gật đầu.

"Lời này khá lâu rồi, là từ bảy……à không, tám năm trước, khi Ninh vương gia vừa xảy ra chuyện." Tiểu công công nói, "Thiếu gia ngài còn chưa bị giam vào ngục, hẳn là đang che chở cho mấy vị tiểu chủ nhân kia của Ninh vương trong Ninh vương phủ, sốt ruột chờ tin tức nên ngài mới không biết."

"Ngài không biết đâu, Sử Kim Sử lão thái phó, từng ở ngoài tẩm điện thánh thượng, ước chừng là quỳ hết bảy canh giờ!"

Trong miệng Chung Uyển dâng lên một cổ vị rỉ sắt, y không muốn nghe hết.

Nhưng tiểu công công vẫn tiếp tục nói.

"Lão thái phó là đế sư hai triều, là một người ngạo khí đầy mình. Thánh thượng năm đó cũng đã làm qua lễ bái sư với lão. Hoàng Thượng tôn sư trọng đạo, sau khi đăng cơ liền miễn cho Sử lão thái phó lễ ba quỳ chín lạy, nhưng ngày đó Sử lão thái phó quỳ gối ngoài điện, không dập đầu."

"Sử lão thái phó nói Quy Viễn vẫn là một hài tử nhỏ tuổi, vô luận Ninh vương làm chuyện gì, Quy Viễn y tất nhiên cũng không biết. Sử lão thái phó khẩn cầu thánh thượng, đừng để cho cọc án tử này liên lụy đến ngài, ít ngày nữa là thi đình rồi, ngài khổ học nhiều năm, vạn nhất bị hạ ngục, thì coi như đời này của ngài kết thúc."

"Ngài lúc ấy vừa mới trải qua sinh thần mười sáu tuổi."

"Sử lão thái phó ngày thường rất ít khen ngài đúng không? Nhưng ngày đó, Sử lão thái phó cùng Hoàng Thượng nói, Chung Quy Viễn là Văn Khúc Tinh hạ phàm, không thể vì chuyện này mà chết."

"Hoàng Thượng cũng khó xử, không có biện pháp nào. Ngài bảo Sử lão thái phó về phủ trước, lão thái phó không nghe, liền quỳ gối ngay tại đó. Ngài ngẫm lại xem, người đến người đi, ra ra vào vào…… Ây dà."

Môi Chung Uyển hơi hơi động, "Các ngươi……" giọng Chung Uyển khàn khàn, y cắn môi, không chịu lên tiếng nữa.

Chung Uyển muốn nói, đó là đế sư hai triều, đứng đầu hàn lâm, vậy mà không ai tới dìu lão dậy sao?

Tiểu công công thổn thức, "Cuối cùng Hoàng Thượng nhịn đau phê chuẩn cho chiết thư bắt nhốt ngài. Sau khi chiết thư truyền ra, Sử lão thái phó ngất đi, nhóm công công mới dám đem người đưa ra cung, ai……"

Tiểu công công nhìn về phía Chung Uyển, thấy y đau chỗ nào thì hướng tới chỗ đó mà giẫm, "Chung thiếu gia, Sử lão thái phó là người rõ ràng nhất. Lão chết cũng không chịu để ngài bị hạ ngục, chính là sợ ngài giống như hôm nay làm một kẻ tầm thường cả đời, không đạt công danh, khiến cho ngài chậm trễ chính bản thân mình."

"Dù cho sau đó Úc tiểu vương gia vung bạc đem chuộc ngài ra, dù cho sau này cởi bỏ nô tịch……thì cũng đã muộn." Tiểu công công tiếc hận nói, "Đạo lý trong đây, có phải ngài cũng minh bạch không?"

Hầu kết Chung Uyển hơi hơi khẽ động, thấp giọng nói, "Minh bạch……Luật pháp triều đại này, người phạm vào hình luật cả đời này đều không được tham gia khoa cử."

"Nhưng bây giờ thì ngài có cơ hội rồi!" Tiểu công công vui vẻ ra mặt, "Ngài nhìn kỹ chiết thư này xem, Hoàng Thượng đã ghi rõ ràng rồi. Hoàng thượng chúng ta nguyện ý vì ngài mà làm trái với luật pháp do tổ tông định ra, hoàn thành tâm nguyện của Sử lão thái phó. Thân ý chỉ này có thể giúp cho ngài tham gia khoa cử một lần nữa. Năm nay Chung thiếu gia mới vừa hai mươi lăm tuổi, còn rất trẻ, dù cho ở giữa bị chậm trễ mấy năm, nô tài nghĩ là……ngài vẫn còn khả năng đậu, đúng không?"

"Đậu ư?" Chung Uyển cười nhạo, đặt thánh chỉ lên bàn, "Chỉ cần ta đi thi, Trạng Nguyên vẫn là ta."

Tiểu công công sửng sốt. Tuổi tác gã không lớn, đủ loại chuyện trước kia đều là nghe người khác nói qua. Đối với tên nam sủng thanh danh hỗn độn được Úc Xá dưỡng trong phòng này, trong lòng gã kỳ thật là có chút khinh thường. Cùng lắm chỉ là một tên đoạn tụ mà thôi.

Nhưng lúc này đây, vậy mà từ đuôi lông mày ở khóe mắt tên đoạn tụ này lại hiện ra ra vài phần thư sinh khinh cuồng.

Trong cơn mơ hồ, gã cũng thực sự có vài phần tin rằng tên đoạn tụ này nếu lại tham gia khoa cử, chắc chắn y thật sự có thể công thành danh toại, tên tuổi lẫy lừng.

Tiểu công công không dám nghĩ nhiều nữa, ân cần cười nói, "Phải, phải."

"Chung thiếu gia ngài xem." Tiểu công công mở ra chiết thư, nhẹ giọng nói, "Đây là do chính tay thánh thượng ngự bút, chỉ còn thiếu một phương ấn giám nữa thôi. Chỉ cần thiếu gia có thể thuyết phục tiểu vương gia, đại hôn thuận lợi, thì phương đại ấn này liền có thể đóng lên!"

Tiểu công công không tin Chung Uyển có thể khước từ loại dụ hoặc này, gã cười nói, "Ngài sẽ không phụ tình nghĩa của lão thái phó năm đó, còn có thể an ủi linh hồn người thân nơi chín suối, chuyện này vô cùng tốt a."

Chung Uyển nhìn không chớp mắt trương chiết thư, con ngươi khẽ run lên. Không đợi y nói chuyện, tiểu công công lại nhẹ giọng nói, "Tất nhiên, thiếu gia có thế cũng đang nghĩ, tương lai nếu tiểu vương gia kế vị thì cũng có thể ban cho ngài chiếu thư giống như vậy, bất quá……"

Tiểu công công thấp giọng nói, "Thánh thượng nói, Vương gia tuổi còn trẻ, sợ hắn hồ đồ, cho nên nếu tương lai thực sự có một ngày như thế thì ngài sẽ hạ chiếu thư giao trách nhiệm cho trung thần cùng tông thân làm chứng, ra lệnh cho Vương gia khi tế thiên phải chiêu cáo thiên hạ rằng trong ba mươi năm sau, không được phạm vào luật pháp của tiên hoàng."

Ngón tay Chung Uyển bắt đầu nắm chặt.

Tiểu công công nhẹ giọng nói, “Cho nên việc sửa lại luật pháp này chỉ có thánh thượng mới làm được cho ngài. Chung thiếu gia, đây cũng không phải là đại sự gì, ngươi chỉ cần khuyên Vương gia vài câu là được, ngài thật sự không động tâm sao?”

Chung Uyển gắt gao nhìn chằm chằm thánh chỉ, tiểu công công nhìn ra tia do dự trong mắt y, vừa lòng cúi đầu, “Vậy nô tài đi trước, thiếu gia cứ ngẫm lại cho kĩ. Sử lão thái phó cũng đang ở trên trời nhìn ngài.”

Tiểu công công xuống xe, Chung Uyển nhìn tấu chương trên bàn nhỏ, xuất thần một hồi lâu.

Nói không động tâm là giả.

Năm ấy, y cũng muốn một ngày nào đó tiên y nộ mã, tẫn Trường An hoa.

**Tiên y nộ mã, tẫn Trường An hoa: thiếu niên mặc áo đẹp danh giá cưỡi ngựa, xem hết hoa Trường An, cảnh đỗ đạt.*

Sau một canh giờ, Tuyên Cảnh thay Úc Xá dẫn đầu. Úc Xá đã sớm mất kiên nhẫn, hắn giục ngựa đi đến trước kiệu của Chung Uyển, xuống ngựa xoay người lên xe. Lúc hắn vừa tiến lên trước xe ngựa thì lại bị sặc một cái, “Làm cái gì vậy? Chướng khí mù mịt!”

“Không sao, ta không cẩn thận làm cháy vài thứ”, Chung Uyển không đợi Úc Xá hỏi lại, vòng tay ôm Úc Xá, vùi đầu vào cổ hắn. Vừa tới mà y đã nhào vào lòng hắn khiến cho Úc Xá cả người đều sửng sốt. Một hồi lâu sau, Chung Uyển mới thở dài, “Tử Hựu…… Ta thật đúng là quá thích ngươi rồi.”

97. Chương 97

Editor: Miri

Lông mày Úc Xá nhíu lại, hắn vỗ nhẹ nhẹ lưng Chung Uyển, “Đứng lên trước đã, ngươi sao vậy?”

“Chỉ là muốn ôm ngươi.” Chung Uyển nhắm hai mắt cười, lẩm bẩm, “Có thể có chuyện gì chứ, này có thể tính là đại sự gì….”

Này quả thật không tính là đại sự gì, thậm chí lúc tiểu công công kia mê hoặc y, Chung Uyển đều đã nghĩ

kỹ xong biện pháp có thể cùng với Úc Xá phối hợp lừa gạt Sùng An Đế, cũng không phải rất khó.

Chung Uyển đã sớm không còn quân tử khí khái, không hề đặt nặng cái gì, càng không phải nói hiện tại điều y muốn làm chính là lừa gạt Sùng An Đế, gài bẫy lão già kia một phen. Lương tâm Chung Uyển tất nhiên không có gì phải cắn rứt.

Suy cho cùng, Chung Uyển thật sự rất, rất, rất muốn có thể tham gia khoa cử lại một lần nữa.

Bên trên là để an ủi phụ mẫu, lão sư, bên dưới là để không bỏ phí mấy năm cực khổ đèn sách thời niên thiếu của bản thân.

Còn nữa, những năm gần đây vì ác danh đoạn tụ mà y chịu nhiều thiệt thòi, diễm danh truyền thiên hạ. Chung Uyển cũng muốn cho nhóm thư sinh Giang Nam Giang Bắc mở rộng tầm mắt.

Ta để lãng phí thời gian tám năm, giờ mới nhập lại khoa cử, nhưng ta vẫn có thể đè đầu các ngươi xuống, muốn nâng cũng không dậy nổi.

Đây mới đúng là phong lưu.

Nhưng cũng chỉ là tưởng tượng, y cảm thấy chuyện này không thể làm được.

Chung Uyển sống đến hôm nay, xuất thân bị huỷ hoại, thanh danh cũng huỷ hoại, người y nguyện trung thành nhiều năm là Tuyên Thụy bây giờ cũng đã ân đoạn nghĩa tuyệt. Những thứ y ôm vào lòng che chở, từng thứ lại từng thứ, không phải y tự tay vứt bỏ thì chính là bị y làm cho ô uế. Bây giờ y cũng chỉ còn sót lại có một Úc Tử Hựu, dù sao cũng phải trong sạch, đúng không?

Người sống trên đời, trong lòng ít nhất cũng nên có một nơi là không dính bụi trần, đúng không?

Chung quy vẫn phải có một thứ bất kể được mất y cũng phải lao vào, dù có đầu rơi máu chảy cũng không hối hận, đúng không?

Chung Uyển khuynh tâm với Úc Xá từ lúc vừa hơn mười tuổi đến bây giờ, y tự nhận rằng phần tâm ý này của y vẫn còn xem như trong sạch.

Chỉ cần miệng y vừa xuất khẩu bảo Úc Xá thú thê, có chút chuyện sẽ không giống như xưa nữa.

Chung Uyển không thể để như vậy.

Chung Uyển lấy tay để sau lưng Úc Xá ôm chặt, nhớ tới lúc trước khi y bái lễ nhận sư với Sử thái phó, Sử lão thái phó từng nói với y, “Học văn võ thành tài, tương trợ cho đế vương”.

Chung Uyển tự giễu nghĩ, dẹp con mẹ ngươi đi, lão tử không bán mình cho đế vương đấy.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" thần sắc Chung Uyển không có gì biến hóa so với ngày thường, nhưng Úc Xá vẫn cảm thấy không đúng. Trong lòng hắn có chút bất an, "Có phải ngươi cảm thấy nơi nào không thoải mái không?"

"Không có việc gì." Chung Uyển buông Úc Xá ra, tiêu sái cười một cái, "Nam nhân ngộ quốc, hẳn là ngươi rồi."

**Ý của câu này là người làm hại quốc gia, Chung Uyển có ý trêu là vì Úc Xá mà y chấp nhận chống lại cả đất nước, thành ra Úc Xá là "người hại quốc gia".*

Úc Xá quả thực không hiểu nổi y đang nói gì, không đợi hắn lại đặt câu hỏi, Chung Uyển đã nói, "Đừng nghĩ nhiều, để ta nói hết cho ngươi, ta vừa rồi nghe được một chuyện từ tiểu công công của hoàng đế."

Chung Uyển biết mình không thể gạt được Úc Xá. Y sợ Úc Xá sẽ lén đi thám thính nên mới đem chuyện vừa rồi nói ra nhưng giấu đi nửa phần, nói, "Gã nói với ta là Sử lão thái phó năm đó từng thẳng lưng quỳ ngoài đế điện cầu Hoàng Thượng buông tha ta, là thật à?"

Úc Xá khựng lại, hiển nhiên là không muốn nhắc tới chuyện này, nói, "Hỏi cái này làm gì?"

"Vậy xem ra là sự thật." Chung Uyển gật gật đầu, cười khổ nói, "Đã lâu như vậy rồi mà vẫn không ai nói với ta. Thế thì Sử Hoành chán ghét ta nếu xét về tình cũng có thể thông cảm, phụ thân hắn vì ta mà quỳ lâu như vậy, cũng không biết lão nhân gia trở về có bị bệnh hay không, bị bệnh bao lâu. Lúc quay về, sau khi ta rời khỏi ngục vậy mà lại ở trong phủ ngươi ăn ngon uống tốt, một bộ vô tâm vô phế, hắn không nhìn lọt mắt cũng bình thường."

Úc Xá không muốn khiến cho y suy nghĩ bâng quơ, hắn ngẫm một chút, nói, "Vậy, vậy tiểu công công kia có nói với ngươi là năm đó ta cũng ở đấy?"

Chung Uyển sửng sốt.

Úc Xá nhìn Chung Uyển, muốn nói lại thôi.

Chung Uyển lập tức tỉnh táo tinh thần, vội thúc giục hắn nói rõ.

Úc Xá do dự, nói, "Ngày ấy ta cũng vào cung, năm đó ta vẫn chưa biết mấy chuyện kia, mỗi ngày đều vào cung thỉnh an hoàng đế."

Úc Xá lúc ấy vẫn là quý nhân trong mắt Sùng An Đế, sau khi hắn ra khỏi cung, trừ phi thời tiết thật sự không tốt lắm thì mỗi ngày đều sẽ có xe ngựa đặc biệt tới đón hắn vào cung, giúp cho hắn có thể như xưa

thỉnh an Sùng An Đế.

Ngày ấy Úc Xá vẫn như thường lệ tới đó, được nhóm thái giám vây quanh tiếp đón vào cung Sùng An Đế. Hắn vừa tiến đến trước nội điện thì gặp được Sử lão thái phó quỳ gối ngoài điện.

Lão thái phó đã quỳ được hồi lâu, trên mặt bớt đi vài phần túc mục mà thêm vài phần chật vật, chỉ có tấm lưng kia vẫn thẳng tắp như thanh kiếm, kiên cường cắm vào nơi đó.

Thiếu niên Úc Xá vận cẩm y hoa phục đứng xa xa nhìn Sử lão thái phó, tâm sinh bất an.

Nhóm lão thái giám nhóm nhẹ giọng khuyên dỗ Úc Xá đừng trì hoãn nữa, gió bắt đấu nổi lên rồi, nếu cứ đứng bên ngoài có thể sẽ nhiễm phong hàn.

Úc Xá vẫn bướng bỉnh nhìn lão thái phó, lập tức sau đó có một lão thái giám nhỏ giọng nói thầm với hắn, nói Sử Kim xúc phạm long nhan, hẳn là bị quỳ gối để ăn năn. Gã còn nói với hắn là Sử Kim vì Chung Uyển mà cầu tình, hiện giờ Ninh vương đã phạm vào đại án, đang được Úc vương gia thẩm tra xử lí, Úc Xá lẽ ra không nên gây nghi ngờ.

Thiếu niên Úc Xá do dự một lát, không để ý tới nhóm lão thái giám, tiến lên hành lễ với Sử Kim, lại cởi áo choàng của mình xuống, nửa quỳ khoác lên người của Sử Kim.

Mấy lão thái giám đi theo Úc Xá giậm chân, nhưng cũng không dám tiến lên.

Sử Kim ngày đó tuổi cũng đã rất cao, lão quỳ trên thầm đá lạnh lẽo đã một hồi lâu, bây giờ được Úc Xá bọc một chiếc áo choàng dày cộm ấm áp quanh người, nhịn không được mà rùng mình một cái.

Tuy Úc Xá cũng là môn sinh của Sử Kim, nhưng hắn cùng lãi cũng không thân cận, tình cảm sư môn không sâu như Chung Uyển. Lúc ấy hắn cảm thấy có chút xấu hổ, một lát sau mới thấp giọng nói, "Thái phó muốn dùng ta vào việc gì sao?"

Sử Kim cố hết sức cởi áo choàng trên người xuống nhét vào lòng ngực Úc Xá, nắm chặt cánh tay của hắn, không nói một lời.

Lão chỉ nhìn Úc Xá sâu thật sâu.

Úc Xá nửa hiểu nửa không bị Sử Kim đẩy ra. Hắn ôm áo choàng của mình, bị nhóm lão thái giám hô to gọi nhỏ đưa vào nội điện.

Chung Uyển ngơ ngẩn nghe, nhỏ giọng nói, "Ngày đó ngươi……hướng hoàng đế cầu tình sao?"

Úc Xá không nói gì.

Chung Uyển cũng đoán được, thiếu niên Úc Xá nhất định cũng đã vì y mà cầu tình, chỉ là Sùng An Đế không để ý tới, cho nên hắn bây giờ cũng không muốn nhắc lại.

Chung Uyển nghĩ tới cảnh tượng ngày ấy, bí ẩn nhiều năm trong lòng đột nhiên lập tức được giải khai.

Chung Uyển nói, "Cho nên sau khi ta bị hạ ngục, ngươi mới có thể liều mạng như vậy chuộc ta ra? Bởi ta mới nói, hai ta dù lúc ấy là đồng môn nhưng cũng không có giao tình gì, sao ta phạm tội mà ngươi còn sốt ruột hơn tất cả mọi người như thế. Ngày đó ở trong ngục, nghe nói có người lần lượt nâng giá mua ta ra làm ta bị dọa chết khiếp. Ta đây là được ai coi trọng, đáng giá để cho họ vì ta mà vung tiền như nước."

"Sử lão thái phó cái gì cũng chưa nói với ngươi, nhưng ngươi cảm nhận được là lão thái phó ngày đó đang phó thác cho ngươi, bảo ngươi đi cứu ta, đúng không?"

Úc Xá nhàn nhạt gật gật đầu.

Sau khi Chung Uyển tới nơi Kiềm An xa xôi, Úc Xá kỳ thật cũng có gặp Sử Kim vài lần. Nhưng sau khi Sử Kim tạ thế, mỗi khi Úc Xá nhớ tới lão thái phó thì vẫn nhớ tới đôi mắt vẩn đục của lão nhân gia già nua trong trời lạnh rét buốt.

Bao nhiêu chi ngôn chưa nói hết, bao nhiêu điều chưa xuất khẩu thành lời, đều nằm trong ánh mắt đó.

Mắt Chung Uyển ửng đỏ.

Y vén màn xe lên nhìn ra ngoài, sau một lúc lâu thì khuôn mặt đã khôi phục lại chút thần thái trước đó, tự giễu cười, "Thế nhưng ngươi hại thảm ta rồi."

Úc Xá khó hiểu, Chung Uyển từ từ nói, "Ta không biết những việc này, ngày đó bị ngươi mua đi, trong lòng chẳng biết xấu hổ mà nổi lên rất nhiều ý niệm không an phận."

Con ngươi Úc Xá khẽ động, vội truy vấn, "Ngươi nghĩ cái gì?"

"Nghĩ ngươi có phải cũng có ý đối với ta không." bây giờ Chung Uyển ngẫm lại, vẫn là cảm thấy có chút mất mặt, "Bằng không ngươi vung nhiều bạc như vậy, còn khiến cho Úc vương không thoải mái để làm cái gì? Mà nói, ngươi lúc ấy sao lại có nhiều bạc như vậy? Ngươi biết không? Các ngươi lúc ấy ra bao nhiêu bạc, ta đều biết hết!"

Úc Xá: "……"

Úc Xá đột nhiên không muốn bàn cái này nữa, nhưng Chung Uyển lại rất hăng hái, hãi hùng khiếp vía nói, "Ta thề, ta chưa đi đến thanh lâu bao giờ, nhưng người khác muốn đoạt hoa khôi hẳn là cũng giống như vậy đi? Ta đây là hoa trong ngục, bị các ngươi lần lượt ra giá còn cảm thấy kinh sợ. Nô dịch bị mua, nhiều nhất cũng chỉ có thể bán ra mười lượng bạc. Ta nhớ rất rõ ràng là người đầu tiên tới mua ta liền thẳng tay ra giá một trăm lượng, giá cao như vậy mà sau đó lại lập tức có thêm mấy gia môn nữa ra giá."

Úc Xá không muốn nhắc chuyện Chung Uyển chịu nhục năm đó, muốn nói lảng sang chuyện khác nhưng Chung Uyển lại còn lải nhải, "Không đến nửa ngày mà ta đã cướp được năm trăm lượng. Con mẹ nó, ta nghe tên canh ngục bảo là hoa khôi xinh đẹp nhất Giang Nam còn chưa tới giá này."

Úc Xá bất đắc dĩ, "Ngươi hà gì phải tự so mình với kỹ nữ hả?"

"So mới biết được ta đáng giá chứ sao." Chung Uyển không biết tiết chế, còn nhớ tới chuyện Tuyên Cảnh nguyền rủa Úc Xá, thuận tiện giẫm Tuyên Cảnh một cái, "Tuyên Cảnh dù sao vẫn là hoàng tử, vậy mà vừa tới năm trăm lượng đã bại trận. Hắn tới gặp mẫu phi xin bạc, bị mẫu phi biết nên giáo huấn hắn một trận."

Úc Xá cũng thực phiền chuyện Tuyên Cảnh năm đó cũng muốn mua Chung Uyển, cũng đi theo giẫm Tuyên Cảnh một cái, "Có cùng là hoàng tử nhưng vẫn khác nhau, hắn từ nhỏ tự tung tự tác, nhưng trong tay kỳ thật lại không có bao nhiêu bạc."

"Đúng vậy." Chung Uyển thổn thức, "Vậy nên vừa mới bắt đầu đã không đủ bạc rồi, sau đó còn có mấy người tiếp tục ra giá, nếu ta nhớ không lầm là lúc hai ngàn năm trăm lượng, Sử lão thái phó còn muốn mua ta, nhưng sau đó lại thật sự đào không ra bạc nữa…… Lão sư đời này sống vô cùng thanh liêm, nhiêu đây bạc ước chừng là cả gia tài của lão. "

"Qua mức ba ngàn lượng thì cũng chỉ còn có hai gia môn muốn mua."

Ánh mắt Chung Uyển ẩn ý cười, nhìn Úc Xá, "Úc Tử Hựu, thật không ngờ ngươi tuổi còn nhỏ mà đã ăn chơi trác táng."

Úc Xá cúi đầu cười nhạt.

Quả thật là vung không ít bạc.

Năm đó, vừa nghe nói có thể mua Chung Uyển - Chung Quy Viễn, mua được sao Văn Khúc chuyển thế, quý tộc trong kinh cùng thân hào, những người có đam mê đặc thù đều vô cùng hứng thú.

Hoặc là thật sự thèm nhỏ dãi tướng mạo của Chung Uyển, hoặc chỉ là vì muốn thỏa mãn tâm tranh đua không biết trời đất kia, người người đều nâng giá, vậy mà nhất thời trở thành một cách mới để phô bày thanh thế.

Cuối cùng nâng tới giá trên trời ba ngàn lượng, người muốn xem náo nhiệt đều thu tay, chỉ còn có một phú

hào Giang Nam còn đang ra giá.

Người nọ ra ba ngàn một trăm lượng, Úc Xá ra năm ngàn lượng.

Người nọ ra năm ngàn năm trăm lượng, Úc Xá ra một vạn lượng.

Người nọ ra một vạn một ngàn lượng, Úc Xá ra hai vạn lượng.

Giang Nam thân hào quả thật rất có bạc, cũng bị khơi dậy máu tranh đua, cảm thấy lúc này thu tay lại là mất hết mặt mũi, khẽ cắn môi, giơ tay ra hai vạn năm ngàn lượng.

Sau khi thiếu niên Úc Xá trong phủ nghe được tin tức, sai người truyền tin tới ngục giam, ra giá năm vạn lượng.

Bây giờ Chung Uyển nhớ tới vẫn còn cảm thấy dọa người, "Bên kia chắc cũng đã bị ngươi chọc tới điên rồi, còn muốn cùng ngươi phân cao thấp, nhưng thật sự hết nâng nổi giá……"

Chung Uyển nghĩ tới bộ dáng thiếu niên mười lăm tuổi Úc Xá bất động thanh sắc đập bạc, nhịn không được cười một cái.

Lúc ấy đại khái là lần đầu Úc Tử Hựu làm ra chuyện khác người như vậy.

Chung Uyển nhìn Úc Xá, nhẹ giọng nói, "Ta đời này cũng chưa thấy qua nhiều bạc như vậy, suýt bị hù chết ở trong ngục."

Úc Xá thấp giọng nói, "Ngươi sợ cái gì? Lại không phải là ngươi chi bạc."

"Cho nên mới càng sợ hãi." Chung Uyển nhìn Úc Xá, nhẹ nhàng nói, "Người chịu bỏ ra nhiều bạc như vậy mua ta, sau khi đem ta mua về thì không biết sẽ làm bao nhiêu chuyện khiếp người với ta đâu."

Chung Uyển cười, "Trăm triệu không dự đoán được, người đó lại ném ta sang một bên, ba tháng không thèm gặp. Chẳng phải thiệt thòi tới chết sao?"

Úc Xá hít sâu một hơi, "Thiệt thòi."

Cũng kỳ quái, ngày đó đủ loại bất kham cùng chật vật, bây giờ đột nhiên nhắc đến lại không có một chút kiêng dè nào. Bao nhiêu không cam lòng trong Chung Uyển đều giống như phong thánh chỉ bị y lặng lẽ đốt đi kia, cứ như vậy mà tan thành mây khói.

Trong lúc hai người nói chuyện thì đã đến cửa thành.

Chung Uyển nhìn Úc Xá, trong lòng thông suốt.

Đây là người chịu phí năm vạn lượng chuộc y ra, rồi lại vì kiêng dè y mà ba tháng không đặt chân một bước tới biệt viện.

Vẫn là y kiếm lời.

Lời Editor:

Mình thấy chương này tập trung khắc họa nội tâm Uyển Uyển rất tốt. Uyển tự nhận bản thân không trong sạch, nhưng cũng nguyện giữ phần tâm ý này sạch sẽ, từ bỏ hết mong muốn vì giang sơn lập công danh, chỉ còn vì Úc Tử Hựu này mà sống.

98. Chương 98

Editor: Miri

Ngoài cửa thành, quan viên Lễ Bộ cùng cấm vệ quân ra khỏi thành nghênh đón thánh giá, Chung Uyển vén màn xe lên nhìn một chút, mắt nheo lại, "Lúc này còn có thể có chuyện quan trọng gì mà không đợi nổi vào thành rồi hãy đưa tới?"

Úc Xá ngước mắt, "Cái gì?"

Chung Uyển buông màn xe, "Có cấm vệ cầm một phong tấu chương đưa đến loan giá trước."

Chỉ chốc lát sau, một lão thái giám ở ngự tiền vội vội vàng vàng chạy tới bên cạnh xe ngựa của Úc Xá và Chung Uyển, vẻ mặt đau khổ nói, "Vương gia, Chung thiếu gia, Kiềm An tám trăm dặm xa xôi, đã xảy ra chuyện! Nguyên Kiềm An vương Tuyên Thụy……qua đời."

Trong xe ngựa yên tĩnh một lát, Úc Xá hỏi, "Một người đang khỏe như vậy, sao lại mất?"

"Nghe nói là bị thổ phỉ tập kích! Mấy tên mặc kệ sống chết đó thường xuyên đánh cướp thương nhân đi ngang qua, có thể là chúng nhầm họ thành phú thương, này…… Ai."

Úc Xá nói, “Thi thể đâu? Đã đem về sao?”

“Không có, kia núi rừng hoang vu, luôn có dã thú lui tới, lúc phát hiện đã không còn bao nhiêu cổ thi thể lành lặn.” Lão thái giám khàn giọng thở dài, run rẩy nói, “Chung thiếu gia, thỉnh ngài nén bi thương.”

Trong xe ngựa, Chung Uyển không nói lời nào. Một lát sau Úc Xá nói, “Chung Uyển bi thương quá độ, nói không ra lời, ngươi đi trước đi.”

Lão thái giám xoay người đi.

Trong xe ngựa, Chung Uyển dùng tay chấm vào nước trà, ở trên bàn viết chữ: Là đang thăm dò ta sao?

Úc Xá không xác định, viết: Chúng ta không có lý do giết Tuyên Thụy, sợ là hắn đang hoài nghi chúng ta đem Tuyên Thụy giấu đi. Lát nữa giả bộ giống một chút, đừng bị hoàng đế nhìn ra sơ hở nào là được.

Úc Xá viết xong có chút sầu lo, phong tấu chương này tới quá trễ, vừa vặn đuổi kịp lúc chúng ta và Sùng An Đế ở bên nhau. Sùng An Đế đa nghi, lát nữa vào thành sợ là hắn sẽ muốn tận mắt nhìn thấy Chung Uyển, giả ý an ủi một phen. Úc Xá cùng Chung Uyển đều biết Tuyên Thụy hiện tại không sao, lỡ như chỉ một biểu tình không đúng thì chắc chắn sẽ bị hắn nhìn ra cái gì đó.

Không đợi Úc Xá nghĩ ra cách, Chung Uyển bên kia đã có chủ ý, y nhớ tới khi mới vừa hồi kinh, lần đầu gặp lại Sùng An Đế, Sùng An Đế có nói với y một câu.

Sùng An Đế nói, trước khi Sử Kim tạ thế, ban đầu trong chiết thư không hề viết cầu mong cho tôn tử được ấm no, không viết về nửa người thân môn gia, chỉ nhắc tới một người khác họ là Chung Quy Viễn.

Sử Kim dâng tấu chương cuối cùng cho Hoàng Đế viết rằng, Quy Viễn trải qua khó khăn từ lúc niên thiếu, mấy năm nay lại còn chịu khổ quá nhiều, tương lai nếu y có điểm nào không chu toàn, khẩn cầu thánh thượng niệm tình y mệnh khổ, rộng lòng khoan dung nhiều hơn, không cần lại để y chịu khổ nữa.

Tấu chương dâng lên không mấy ngày, lão thái phó liền qua đời.

Mà Chung Uyển ở nơi xa xôi Kiềm An, thẳng đến hơn hai tháng sau mới được thông báo tin buồn, còn không kịp cúng thất tuần cho lão nhân gia.

Chung Uyển vẫn luôn không dám nghĩ lại việc này, nhưng bây giờ thống thống khoái khoái suy nghĩ, nước mắt lập tức uốn lượn chảy xuống.

Úc Xá bị y làm cho hoảng sợ, “Quy Viễn……”

Chung Uyển cười khổ xua xua tay, y vốn định giả vờ một chút, nhưng tưởng tượng đến cảnh lão thái phó ngoài điện quỳ thẳng lưng cùng với phong tấu chương cuối cùng của lão trước khi về cõi tiên, có làm thể nào cũng không ngăn được nước mắt.

Chung Uyển sợ Úc Xá lo lắng, chấm nước trà viết lên bàn: Mấy năm nay ta cô phụ rất nhiều người. Trước kia ta phụ ngươi rất nhiều, hiện giờ may mà có thể bù đắp lại cho ngươi một chút, nhưng đối với lão sư, lại……

Chung Uyển ngừng một chút, lại viết nói: Người-trời xa nhau, vĩnh viễn không thể báo đáp. Bây giờ ngẫm lại, người ta có lỗi nhất đời này, sợ sẽ là Sử lão thái phó.

Từng giọt nước mắt của y lại lộp bộp trên bàn, thật sự là viết không nổi nữa.

Sau khi vào thành, xe ngựa theo sau Sùng An Đế phải cùng vào cung, vòng đi vòng lại rốt cuộc cũng vào được nội cung. Sùng An Đế hạ loan giá, quả thực còn cố ý hỏi hỏi Chung Uyển.

Chung Uyển được Úc Xá đỡ xuống xe ngựa.

Thân hình y cao gầy, nhưng thật sự quá gầy, được Úc Xá đỡ nhẹ như vậy càng tạo nên dáng vẻ hình tiêu cốt lập. Y đi đến trước mặt Sùng An Đế, miễn cưỡng hành lễ. Sùng An Đế nhìn hai mắt đỏ ngầu của Chung Uyển tựa như muốn hút hết máu của ya, thở dài nói, "Thôi thôi, trẫm chỉ là sợ ngươi ưu thương quá độ nên cố ý hỏi một chút, ngươi……Ai, đừng quỳ, về phủ trước đi. Tang sự của Tuyên Thụy trẫm sẽ tự sai Lễ Bộ lo liệu chu toàn, cho hắn ra đi êm đẹp."

Chung Uyển bái lạy sát xuống đất, được Úc Xá đỡ lên.

"Hồi phủ rồi thì sai thái y xem cho ngươi." Sùng An Đế tựa thật tựa giả quan tâm vài câu, nhìn về phía Úc Xá, "Tử Hựu lưu lại trước, trẫm có chuyện cần công đạo ngươi."

Úc Xá đỡ Chung Uyển, cổ tay áo to rộng phất qua, hắn nhanh chóng viết một từ "Bắc" vào lòng bàn tay Chung Uyển, sau đó mới buông y ra.

Úc Xá theo Sùng An Đế vào tẩm cung, Sùng An Đế thu hồi thần sắc tiếc hận bày ra trước mặt mọi người khi nãy, chậm rãi ngồi xuống, "Tử Hựu, ngươi nói chuyện này……có phải có chúng không đúng hay không?"

Úc Xá đạm nhiên nói: "Tất nhiên không đúng."

Sùng An Đế quan sát Úc Xá. Úc Xá ngữ khí bình tĩnh, "Thổ phỉ đánh cướp tiểu hộ, tiểu thương đều không nhất định sẽ giết người, hiện tại đánh cướp tới cả hoàng gia, ngược lại một người sống cũng không lưu? Thật sự là quá anh dũng."

"Tất nhiên cũng có thể là chúng mới bắt đầu lãnh tình, sau khi động thủ thì càng lạc đường khó quay đầu, chỉ có thể diệt khẩu, tận lực xóa sạch chứng cứ. Nhưng trước khi Tuyên Thụy đi Chung Uyển còn cố ý dặn dò ta, mời ta truyền cho Tông Nhân Phủ bên kia một câu, bảo bọn họ coi chừng cẩn thận. Người của ta cũng thật sự canh chừng họ tỉ mỉ, biết được bọn họ quả thật đã mang theo không ít người lên đường thì mới yên tâm." Úc Xá nói, "Cấm vệ cũng có, hạ nhân cũng có, mấy chục người cứ như vậy mà nhẹ nhàng bị thổ phỉ giết tới không lưu một mảnh sao? Vậy thổ phỉ đến tột cùng là có bao nhiêu người?"

Úc Xá cười nhạo, "Nếu là một băng thổ phỉ trên dưới một trăm người thì tất nhiên sẽ nổi danh khắp nơi, thứ như vậy thì bên đường có thể có được bao nhiêu? Cứ tra từng cái là được."

Sùng An Đế lại nhìn kĩ Úc Xá, thấy trên mặt hắn cũng không chút nét bi thương nào, nói, "Đúng thế, phải cho Kiềm An vương phủ một công đạo. Chung Uyển xuất thân Ninh vương phủ, ngươi không tra, y khẳng định cũng sẽ muốn một lý do, bất quá……"

Sùng An Đế bất động thanh sắc nói, "Nếu Chung Uyển không yên tâm Tuyên Thụy một mình lên đường, sẽ không bảo ngươi cho người đi theo sao? Nếu người của ngươi đi theo thì có khi nào cũng đã bị giết, hay là……"

Úc Xá trong lòng cười lạnh, không khéo, hắn thật đúng là đã sớm có phòng bị với chuyện này.

"Chung Uyển đã công đạo với ta, nhưng cũng chỉ bảo người của ta đưa Tuyên Thụy ra thành. Sau khi ra khỏi thành rồi thì người của ta liền trở lại." Úc Xá thản nhiên nói, "Hoàng Thượng không tin thì có thể tra rõ xem, hỏi quan lại của Tông Nhân Phủ can hệ tới chuyện này, hỏi quan binh thủ thành ngày đó, nhìn xem ta có phải đang nói dối, có phải là do ta động tay chân giết Tuyên Thụy hay không."

Sùng An Đế bật cười, "Ngươi hài tử này, trẫm lại không nghi ngờ ngươi! Trẫm bất quá là hi vọng nhân thủ của ngươi tay chân nhanh lẹ, trốn thoát về nói cho chúng ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Tuyên Thụy yếu đuối vô năng, cũng không kết thù hận với người khác, chuyện này quá kỳ quái."

Úc Xá không nói, Sùng An Đế cũng tự mình nói, "Nhưng cũng không nói trước được, lỡ như bên cạnh ngươi thật sự có mấy tên thân tín muốn vì ngươi phân ưu, hoặc là nghe lén được chuyện Chung Uyển công đạo, nên mới âm thành giở trò? Cho nên……vẫn nên tra đi."

Trong mắt Úc Xá hiện lên một tia châm chọc, không mở miệng nói.

Sùng An Đế lập tức lệnh cung nhân đi truyền lời tra xét, quay đầu trấn an Úc Xá nói, "Đừng đa tâm, trẫm cũng là vì muốn tốt cho ngươi. Vạn nhất sau đó lại thật sự điều tra ra là người của ngươi tự chủ trương, trẫm biết sớm một chút thì cũng có thể thay ngươi giấu xuống. Ngươi đừng đứng, ngồi xuống đi, cùng trẫm chờ một chút xem bọn hắn có thể tra ra cái gì."

Sau một canh giờ, cung nhân quay trở lại quỳ xuống, nói, "Hồi Hoàng Thượng, người đưa nguyên Kiềm An vương ra kinh ngày ấy, quả thật là trong đó có người của Úc tiểu vương đi theo, nhưng sau khi ra khỏi thành mười dặm thì đã trở lại, đều là gia tướng của biệt viện Úc vương phủ, ra vào thành đều được ghi vào ký lục ở cửa thành. Bọn nô tài mới vừa tra qua, mười vị gia tướng kia mấy ngày qua đều ở kinh thành,

nhân chứng đều có."

Sùng An Đế lúc này mới hoàn toàn yên lòng, hắn lắc đầu cười, đối Úc Xá nói, "Ngươi xem, này không phải đã rõ ràng sao? Lỡ như sau này có người bảo ngươi động tay chân, thì trẫm vẫn có thể thay ngươi làm chủ."

Mặt Úc Xá lạnh như băng, cung nhân sợ Sùng An Đế sẽ lâm vào thế khó, vội nói, "Đúng thế! Có thánh thượng làm chứng, không ai sẽ dám hoài nghi tiểu vương gia."

Úc Xá thật sự không muốn nghe những lời này, chịu đựng ghê tởm nói, "Đa tạ Hoàng Thượng."

Sùng An Đế nháy mắt ra lệnh cho cung nhân lui xuống, hắn hiện tại đã yên tâm với Úc Xá rồi thì mới dám thương nghị, "Ngươi nói xem……Tuyên Thụy thật sự đã chết chưa?"

Giọng điệu Úc Xá lạnh lùng: "Không rõ lắm."

Sùng An Đế phiền nhất là cái bộ dạng không nóng không lạnh này của Úc Xá đối với hắn, buồn bực nói, "Trẫm tra xét, tra qua ngươi thì sao? Ngươi ngoài mặt làm dáng vẻ này là có ý gì? Nếu không phải tại ngươi vẫn luôn không chịu thân cận cùng trẫm thì trẫm sẽ sinh ra nghi ngờ với ngươi sao?"

Sắc mặt Sùng An Đế thả lòng, "Tử Hựu, trời mưa sấm rền đều là thiên ân, ngươi không hiểu sao?"

Úc Xá sắc mặt như thường, quỳ xuống, "Tạ chủ long ân."

"Ngươi!" Sùng An Đế giận tới mức không thở nổi, đấm ngực. Hắn muốn đuổi Úc Xá cút đi, nhưng đã nhiều ngày nay sức khỏe của hắn vẫn không ổn, không còn sức lực để chu toàn. Hắn muốn thương nghị cùng người khác, nhưng nhi tử bên cạnh hắn, không phải là kẻ hắn không thể yên tâm thì chính là kẻ vô dụng. Hắn chỉ có thể dựa vào Úc Xá, "Thôi! Đứng lên mà nói."

Úc Xá đứng dậy, sau khi phủi phủi góc áo thì nói, "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Hiện tại một khối thi thể còn tìm không ra, không thể nào khẳng định Tuyên Thụy thật sự đã chết. Muốn có kết luận thì chỉ có thể tra xét."

Sùng An Đế thầm nghĩ, toàn là lời vô nghĩa.

Tuy Úc Xá là Đại Lý Tự Khanh, nhưng hắn đã hành xử bừa bãi mấy năm như vậy, cũng không thấy hắn thật sự là có biết gì đó. Sùng An Đế không ôm hy vọng nói, "Tra thế nào?"

"Tức khắc hạ lệnh, lệnh cho tất cả nội quan đạo phủ, quan lại nha môn đều đăng bố cáo cách nơi xảy ra chuyện trong vòng hai trăm dặm, xem xem ở nơi đó có mấy phỉ trại, các phỉ trại ước chừng có bao nhiêu người, trong gần một tháng nay có tập kích ai không."

"Nói với bọn hắn, trước kia dung túng đạo tặc cướp bóc sẽ không tra cứu, nhưng nếu dám biết rõ mà không báo, giấu giếm, nói dối, thì sẽ giết chết không tha."

"Lại lệnh tất cả nội quan đạo phủ, quan lại nha môn cách nơi xảy ra chuyện trong vòng ba trăm dặm điều tra các tiệm cầm đồ, tra xem gần một tháng qua họ thu được tài vật gì, kiểm kê xem trong đó có đồ vật của vương gia hay quan lại hay không, nếu có thì tịch thu, đồng thời tra qua tình cảnh của thổ phỉ, tất sẽ có thu hoạch."

"Tôn thất chi tử, chết không minh bạch trên đường đi, quan viên ven đường đều phải chịu truy trách, nhưng quan viên có công điều tra chuyện này, công lao sẽ được đưa vào khóa tích năm đó, sau khi án tử được điều tra rõ thì sẽ lên chức."

Sùng An Đế nhất thời nghe đến sửng sốt, xuất thần nhìn Úc Xá.

Úc Xá nhíu mày, tiếp tục nói, "Hoàng Thượng cảm thấy ổn không?"

Sùng An Đế hoàn hồn, gật gật đầu, "Rất chu toàn, nhưng nếu…… Nếu tra không ra được gì thì sao?"

Úc Xá nói, "Vậy cứ bảo Tuyên Thụy có khả năng không chết, là bị kẻ xấu có tâm địa giấu mất, rốt cuộc là vì cái gì……thì không rõ lắm."

Trong lòng Sùng An Đế bất an, mấy chuyện xảy ra gần đây đúng là khiến hắn có chút hoảng hốt. Hắn mơ hồ cảm thấy sự tình không thể trùng hợp như vậy, Tuyên Thụy không nên ngay tại lúc này lại gặp thổ phỉ.

Sùng An Đế ngẩng đầu nhìn Úc Xá, hiện giờ an ủi duy nhất trong lòng hắn chính là hắn càng ngày càng cảm thấy, Úc Xá cũng không có điên tới mức như hắn nghĩ.

Sùng An Đế nhịn không được phải nghĩ, quả nhiên là rồng sinh rồng, phượng sinh phượng sao?

Nhi tử có mệnh số trăn trở nhất của hắn, từ nhỏ đã được định làm hoàng đế?

Sùng An Đế nhìn Úc Xá, nghĩ mình đã có người kế tục, trong lòng thoáng thoải mái chút, nói, "Được, vậy cứ theo lời ngươi mà làm. Đi an bài đi, trẫm thật sự cảm thấy có chút không thoải mái, muốn đi trước nghỉ một chút……"

Úc Xá còn chưa đứng dậy, cung nhân bên ngoài đã vội vội vàng vàng chạy tiến vào, thần sắc có dị nhìn nhìn Úc Xá.

Sùng An Đế vốn muốn cho Úc Xá tránh ra lui xuống, nhưng thân mình hắn không khoẻ, biết mình không còn sức để xử lý chuyện gì nữa, mỏi mệt nói, "Thôi, ngươi cứ nói đi."

Cung nhân tiến lên hai bước, sắc mặt ngưng trọng nói, "Hoàng Thượng, Úc vương gia bên kia……có chút không đúng."

Sùng An Đế nhíu mày, "Có gì không đúng?"

Cung nhân chần chờ, thấp giọng nói, "Úc vương gia trước sau như một, không nhận chuyện hành thích……"

"Nhân chứng vật chứng đều có, các ngươi rốt cuộc là đang làm gì?" Sùng An Đế cả giận nói, "Đương nhiên hắn không nhận! Các ngươi không tự nghĩ ra được biện pháp sao?"

"Nhưng, nhưng……" Cung nhân tình thế cấp bách nói, "Úc vương gia nhận tội, chỉ là không nhận chuyện này. Hắn nói mấy năm nay quả thật đã làm nhiều điều có lỗi với hoàng thất, hiện giờ hắn đã vào Tông Nhân Phủ, nguyện ý nhất nhất kể ra, Hoàng Thượng!"

Cung nhân sợ hãi nói, "Úc vương gia hắn, hắn đây là muốn nói gì?"

Huyết sắc trên mặt Sùng An Đế nháy mắt trút hết.

Cung nhân vội la lên, "Úc vương gia bên này còn chưa nói gì, nhưng nhóm lão tông thân cũng đã bị kinh động! Hiện giờ Tông Nhân Phủ muốn thỉnh nhóm tông thân tới, ý của Úc vương gia bên kia là trong tay hắn hiện tại có rất nhiều vật chứng nhân chứng. Ngộ nhỡ hắn làm thật thì mọi chuyện đều sẽ bị vạch trần thiên hạ, Hoàng Thượng……"

Hai tay Sùng An Đế đột nhiên phát run, suy sụp ngã ngồi ở trên long ỷ.

Sùng An Đế đột nhiên nghĩ tới cái gì, đột nhiên nhìn về phía Úc Xá, khàn khàn nói, "Tuyên Thụy, Tuyên Thụy……Có thể nào, có thể nào là……"

Biểu tình Úc Xá bình tĩnh, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Thanh âm Sùng An Đế nghẹn ngào, nghiến răng nghiến lợi, "Úc Mộ Thành……"

"Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!" một lão thái giám bên ngoài cầm theo mấy phong tấu chương chạy tiến vào, biểu tình nóng ruột, "Hoàng Thượng, đã xảy ra chuyện!"

Sùng An Đế không rảnh lo chuyện khác nữa, thất thố nói, "Cút đi!"

Lão thái giám hoảng sợ, bịch một tiếng quỳ trên mặt đất, nơm nớp lo sợ nhìn về phía Úc Xá.

Úc Xá nhàn nhạt nói, “Thân thể Hoàng Thượng không khoẻ, mấy chuyện tầm thường cứ gác lại đi.”

“Không phải chuyện tầm thường.” Lão thái giám run rẩy nói, “Đây là tấu chương do nội các đưa tới, Hoàng Thượng, thật sự đã xảy ra chuyện……”

Sùng An Đế đau đầu muốn nứt ra, “Chuyện gì?! Lại có chuyện gì?!”

Lão thái giám vội vàng nói, “Hoàng Thượng, phía bắc đã xảy ra chuyện! Bắc Địch bên kia gây nhiễu loạn, hơn nữa, hơn nữa……”

“Rốt cuộc chỉ là mấy tên Bắc Địch binh!” Sùng An Đế không thèm để ý mặt mũi nữa, rống nhẹ nói, “Một là đánh, hai là lui! Binh Bộ không biết dàn trận sao? Nội các không có đầu óc sao? Còn muốn nói cái gì với trẫm?!”

“Không phải đâu, Hoàng Thượng.” Lão thái giám mang theo tiếng khóc nức nở, “Một canh giờ trước có người tới tấu, nói Ngũ điện hạ lén cấu kết Bắc Địch, dục trợ Bắc Địch vương phá biên cảnh ta! Điện hạ coi đây là thời cơ bức bách Úc tiểu vương gia ra quân xuất chinh, muốn vu hãm Úc tiểu vương gia thông đồng với địch phản quốc!”

Thông đồng với địch phản quốc, sáu chữ này đấm vào lòng Sùng An Đế, khiến cho đầu óc hắn lập tức vỡ nát.

Chiêu giá họa này, làm sao có ai quen thuộc hơn hắn.

Sùng An Đế nghe lão thái giám nói, nghĩ Úc Mộ Thành đây là muốn nhận tội, trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, thậm chí phân không rõ kẻ lão thái giám nói là Tuyên Quỳnh hay là chính mình.

Lão thái giám vội vàng nói, “Bắc Địch vương tự tay đưa cho Ngũ điện hạ một phong huyết thư, hiện đã bị đưa tới đây! Huyết thư kia tuy đã bị tàn phá, nhưng từng chuyện đều được ghi nhớ, Hoàng Thượng, Hoàng Thượng? Hoàng Thượng! Ngài……”

Sùng An Đế nôn ra một ngụm máu đen, ngã thẳng xuống từ trên long ỷ. Trong điện nháy mắt như bị ai gióng trống khua chiên, loạn hết cả lên.

Cung nữ, nội thị, thái y…… Vô số người vội vã đi ngang qua Úc Xá. Hắn nhíu mắt, giấu kỹ đi khoái ý đang nổi lên trong đó.

Nếu không phải trong lòng còn nhờ Chung Uyển mà giữ lại được một phần thanh minh, Úc Xá hẳn là căn bản không thể ức chế nổi bản thân, ở nội điện này thoải mái cười to một tiếng.

Vẫn chưa đến lúc. Hắn còn cần phải giấu đi điên cuồng trong lòng.

Úc Xá nhắm mắt lại, hưởng thụ nghe tiếng chân hỗn độn của mọi người cùng tiếng thở hổn hển hoảng sợ của Sùng An Đế.

Úc Xá tự biết bản thân mình không trong sạch, cho nên bảy năm qua đã chịu đủ tra tấn.

Hiện giờ, tội lỗi này rốt cuộc cũng đến phiên những người khác phải nhấm nháp gánh chịu rồi.

99. Chương 99

Editor: Miri

Trên mặt Sùng An Đế mơ hồ nổi lên một tầng tử sắc, yết hầu nghẹn huyết, trong ngực có hỏa khí không được thông thuận, ánh mắt có chút không tốt lắm. Các thái y lập tức hoảng sợ.

Thái y đi theo tới hành cung được truyền tới, tuy gã biết Sùng An Đế mấy ngày qua thân thể không tốt, nhưng cũng không liệu trước được là có thể lập tức trở nên tệ như vậy. Gã một mặt giúp Sùng An Đế bài xuất máu tích tụ trong mũi ra, một mặt lại vội vã hỏi, "Có chuyện gì? Mới vừa rồi đã ăn gì? Bị sặc sao? Hay là bị trướng khí?"

Nhóm lão thái giám vội kể lại, các thái y cố sức nhét cho Sùng An Đế một viên bổ tâm đan, sau đó hành châm, sau đó lại vội vội vàng vàng bàn bạc dược phương. Bên kia lại thúc giục người đi lấy kết luận mạch chứng của Sùng An Đế ngày trước, trong tẩm điện loạn thành một đoàn.

"Tiểu vương gia, Vương gia!" lão thái giám tùy thân của Sùng An Đế lảo đảo chạy ra, quỳ trước mặt Úc Xá khóc ròng nói, "Tiểu vương gia! Làm sao bây giờ? Lão nô muốn đem canh sâm tới cho Hoàng Thượng, nhưng thái y nói Hoàng Thượng là bị lửa giận công tâm, canh sâm chữa không được mà chỉ có thể đòi mạng ngài, nhưng nếu xãy ra chuyện gì thì…… Vương gia! Ngài cho chúng thần một chủ ý a!"

Úc Xá nhìn chằm chằm vào Sùng An Đế đang nằm trên long sàng xa xa kia, một câu cũng không nói.

Tơ máu trong mắt hắn trải rộng, tiếng nháo nhào chung quanh ầm ĩ đến tận đây. Thế nhưng Úc Xá lại có thể nghe thấy tiếng tim mình đang nhảy lên bình bịch trong ngực, một chút lại một chút, hòa với gân xanh đang nổi dần lên trên huyệt Thái Dương của mình.

Úc Xá tận lực khắc chế bản thân, không đợi hắn mở miệng, An Quốc trưởng công chúa bên ngoài cũng tiến vào, lạnh lùng nói, "Còn ở đây thất thần làm cái gì?!"

An Quốc trưởng công chúa nhìn Úc Xá, thấy thần sắc hắn thì trong lòng thầm kinh hãi, nàng quay đầu nhìn về phía lão thái giám, sau khi hỏi rõ tình huống thì chần chờ một lát, âm thanh lạnh lùng nói, "Còn nghe thái y sao? Nếu thái y hữu dụng thì sẽ còn khiến bệnh hoàng huynh càng ngày càng nặng thế này? Lúc khí huyết không thoải mái thì tất nhiên không thể dùng canh sâm, vậy mà hiện tại còn do dự ư?!"

"Bên ngoài Bắc Cương không xong, trữ vị trong triều lại bỏ không, nếu lúc này hoàng huynh xảy ra mệnh hệ gì, các ngươi có ai gánh nổi không?!" An Quốc trưởng công chúa nhìn vào trong điện, ánh mắt phức tạp, một lát sau nàng xoay người, "Cứ đút dược cho hắn, trước bảo vệ mạng cho hắn rồi nói tiếp."

Lão thái giám sợ một bước bất cẩn thôi liền phải tuẫn táng theo, thứ gã muốn chỉ là có ai đó dám làm chủ cho gả, Gã tuân lệnh, vội phân phó xuống. Úc Xá ngước mắt nhìn về phía An Quốc trưởng công chúa, khóe miệng hơi hơi cong lên, trong mắt chợt lóe qua ý châm chọc.

Huynh đệ tương tàn, trận chiến đã bắt đầu rồi.

Hai người liếc nhau, An Quốc trưởng công chúa né tránh ánh mắt hắn, miễn cưỡng duy trì uy nghiêm của một trưởng công chúa, thấp giọng nói, "Thật sự là đột nhiên bị chọc tức nên mới thành như vậy?"

Úc Xá gật đầu.

"Ngươi nói thật cho ta." thanh âm An Quốc trưởng công chúa càng nhỏ hơn, "Hoàng huynh hắn có viết xuống chiếu thư gì linh tinh trước đó không?"

Úc Xá hỏi lại, "Chiếu thư gì?"

"Ngươi nói xem là gì?!" An Quốc trưởng công chúa quả thật sốt ruột muốn điên rồi, "Là chiếu thư lập ngươi làm Thái Tử! Úc Mộ Thành đã giấu Tuyên Thụy đi rồi, hắn muốn làm cái gì ngươi còn không biết sao? Hoàng huynh tàn nhẫn bức hắn tới bước này, Úc Mộ Thành đã quyết muốn cá chết lưới rách, ngươi mau thúc hoàng huynh định đoạt trữ quân chi vị này trước khi hắn xảy ra chuyện! Úc Mộ Thành không biết còn chuẩn bị bao nhiêu thứ nữa, vạn nhất hắn thực hiện được thì mạng của cả ta lẫn ngươi đều mất!"

Trán An Quốc trưởng công chúa toàn là mồ hôi, nàng còn muốn nói với Úc Xá nhưng lại có thái giám bên trong chạy ra, vội vàng nói, "Hồi tiểu vương gia, hồi công chúa, Hoàng Thượng lên lên cơn suyễn thuận khí rồi! Lên cơn suyễn thuận khí rồi!"

An Quốc trưởng công chúa đại hỉ, mặc kệ Úc Xá, vội theo vào.

Ước chừng sau hai canh giờ gà bay chó sủa, Sùng An Đế rốt cuộc cũng tỉnh lại.

Không đợi các thái y thở phào, An Quốc trưởng công chúa đã nhíu mày nói, "Đây là có chuyện gì? Mắt của Hoàng Thượng…… sao một bên lại không mở ra được?!"

Sùng An Đế mở bừng mắt, nhưng một bên mí mắt của hắn cứ như bị người khác cắt đứt gân, rũ xuống, muốn mở to mà không mở được, nửa cái tròng mắt bị che khuất.

Một thái y vội tiến lên xem xét, còn không đợi gã khám ra đang bệnh gì, Sùng An Đế đã cố sức hơi hơi hé miệng, mơ hồ hộc ra mấy chữ, muốn nói gì đó nhưng không ai nghe được giọng nói phát ra.

Sắc mặt thái y biến đổi, gã quỳ gối trước long sàng, sau khi khám mạch thì lấy tay nâng cánh tay Sùng An Đế lên, đè đè mấy chỗ huyệt vị trên tay hắn, sắc mặt lại thay đổi một chút, tiếp tục đè lên cánh tay còn lại, tiện đà lại kiểm tra hai chân Sùng An Đế.

Mặt An Quốc trưởng công chúa đầy vẻ mất kiên nhẫn, "Ta đang hỏi ngươi đấy? Mắt Hoàng Thượng bị gì, ai hỏi ngươi chân hắn bị làm sao đâu?"

Thái y quỳ về hướng An Quốc trưởng công chúa, do dự nói, "Hồi công chúa, tình trạng hiện tại của Hoàng Thượng, giống như, hình như là……"

An Quốc trưởng công chúa: "Nói!"

Thái y dập đầu, "Sợ là đã trúng gió."

Mọi người hoảng sợ, lập tức quỳ hết xuống đất.

"Trúng gió……" An Quốc trưởng công chúa cứng họng, "Vậy, vậy sau này còn có thể đứng dậy không?"

Thái y quỳ trên mặt đất, lắc lắc đầu.

Không biết Sùng An Đế trên long sàng có nghe được hay không, từ cổ họng phát ra một trận âm thanh khàn khàn.

An Quốc trưởng công chúa nhìn Sùng An Đế, ánh mắt do dự, "Vậy còn có thể……nói chuyện sao?"

Thái y khựng lại, nói, "Vừa mới trúng gió xong, lúc này hết thảy đều không thể nói trước được, cần phải chờ thêm mấy ngày mới có thể nhìn ra, tình huống tốt nhất hiện tại chính là mấy ngày sau thánh thượng còn có thể phát ra tiếng, sau này nếu điều dưỡng thích đáng, chắc chắn có thể miễn cưỡng nói chuyện, nhưng cũng có khả năng……"

Cũng có khả năng sẽ vĩnh viễn cứ ô ô nuốt nuốt như vậy, nửa người nằm liệt trên giường, trở thành một phế nhân.

Sùng An Đế nghe vậy thì khẽ rung động, lại sặc ra một búng máu.

Lại một trận hoảng loạn.

Úc Xá đứng xa long sàng nhất, hắn hờ hững nhìn Sùng An Đế rung động trên đó, vẫn không nhích một ly.

Sùng An Đế lại hôn mê, An Quốc trưởng công chúa luôn luôn cầu một bùa bảo mệnh cho mình, vậy mà lần này lại thật tâm thực lòng ở lại chăm sóc hắn. Bản thân nàng vẫn còn mang theo thương, hiện tại cũng không rảnh lo cho mình. Chuyện đút dược chùi rửa, nàng đều tự tay làm cho Hoàng Đế, miệng vết thương của nàng chảy máu mấy lần, nàng đều không màng tới.

Hoàng Hậu thể nhược, sau khi nghe được tin tức cũng hôn mê, chúng phi tần khóc lóc đến thăm đều một mực bị An Quốc trưởng công chúa đuổi trở về.

"Hoàng huynh." móng tay đỏ tươi của An Quốc trưởng công chúa mở miệng Sùng An Đế ra, nàng bóp nhẹ miệng của Sùng An Đế, vừa rót dược vừa nói, "Đừng chết, đừng bỏ xuống loạn cục này, đừng chết……"

Sau khi rót hết mấy phó dược, ba canh giờ sau, Sùng An Đế rốt cuộc cũng ngủ say.

Tóc An Quốc trưởng công chúa rối tung, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cái gì cũng không rảnh lo, ngã bịch xuống ghế ở bên cạnh.

An Quốc trưởng công chúa ngẩng đầu nhìn nhìn Úc Xá đang làm dáng vẻ như người ngoài cuộc, thanh âm trở nên khàn khàn, "Ngươi…… Không được đi……"

Úc Xá đờ đẫn nhìn An Quốc trưởng công chúa, "Tuyên Cảnh có tới vài lần, đi rồi, Úc Phi cùng Tuyên Quỳnh ước chừng cũng đã náo loạn hết mấy canh giờ, lúc này cũng mới vừa đi, đại khái là đi thỉnh nhóm tông thân nhóm. Nếu ta lại không đi, thì sợ là bọn họ sẽ muốn xông vào cung."

"Ai dám xông vào cung? Muốn tạo phản sao?!" An Quốc trưởng công chúa sửa sửa mái tóc hỗn độn, "Qua thêm vài canh giờ nữa, các triều thần tất phải vào triều sớm, ngươi hẳn là phải đi trấn an, tóm lại……ngươi không thể đi bây giờ, ai biết Hoàng Thượng sẽ tỉnh lúc nào? Sau khi hắn tỉnh lại, tất nhiên, tất nhiên……"

Tất nhiên sẽ muốn hạ chiếu thư. Bây giờ, người nào trông chừng bên người hắn sẽ là người có phần thắng lớn nhất.

Các cung nhân đã bị trưởng công chúa đuổi ra, Úc Xá cũng không hề kiêng dè, "Chuyện Úc Mộ Thành phân phó cho người, người đều đã làm cho hắn. Người không suy xét liên thủ với hắn sao?"

"A……" An Quốc trưởng công chúa cười nhạo, "Ta có thể tin hắn sao?"

"Hắn nói với ta nghe rất êm tai, bởi vì hắn minh bạch rằng những việc này chỉ có ta mới làm được." An Quốc trưởng công chúa thấp giọng nói, "Ta là công chúa, chỉ có ta mới có thể thay hắn truyền tin cho tông

thân, thay hắn hướng tới các thúc bá, đường huynh, đường đệ kia của ta hứa hẹn lợi ích, làm nhóm tông thân nguyện ý bí quá hoá liều, khi Hoàng Thượng không còn sức lực nữa thì quay qua giúp hắn."

"Ngày đó hắn cưới ta, còn không phải là vì cái này sao?"

"Nên làm, ta đều đã làm cho hắn. Ta cũng giống như nhóm tông thân, khi Hoàng Thượng thật sự không còn sức lực nữa thì sẽ suy xét giúp hắn." An Quốc trưởng công chúa trong mắt lóe một mạt quang, "Nhưng hiện tại, hết thảy còn chưa định, chỉ cần Hoàng Thượng còn sức hạ chiếu thư lập ngươi lên ngôi, ta tất nhiên cũng không cần đi đến bước kia."

Úc Xá thấp giọng cười, "Mẫu thân, hiện tại người cũng không thèm giả vờ với ta nữa sao?"

An Quốc trưởng công chúa bị hai chữ "Mẫu thân" của hắn kích thích tới trắng mặt, nàng híp mắt, âm thanh lạnh lùng nói, "Không phải chính ngươi nói là thấy ta giả vờ còn mệt thay ta, tình nguyện sống chung với bản tâm của ta sao?"

Úc Xá gật đầu: "Đúng, như vậy rất tốt."

Úc Xá hiện giờ nhìn An Quốc trưởng công chúa, quả thật là cảm thấy như vậy lại tốt hơn trước kia một chút.

Lại qua hai canh giờ, trời tờ mờ sáng, Sùng An Đế rốt cuộc đã tỉnh lại.

Nhóm lão thái giám thật cẩn thận rót trà cho Sùng An Đế, Sùng An Đế hoảng hốt mở mắt ra, nhìn nhìn bên ngoài, hắn nói không ra lời, lão thái giám đỡ hắn nói, "Là An Quốc trưởng công chúa ạ, một ngày một đêm qua may mà có nàng. Nàng bị thương còn cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chăm sóc ngài, ây cha! Tiểu vương gia cũng không đi, vẫn luôn canh giữ ở trước giường ngài!"

Cánh tay phải của Sùng An Đế đã hoàn toàn mất cảm giác, hắn cố sức nâng tay trái lên, khoa tay múa chân hai cái, mơ hồ nức nở hai tiếng, ở trong lòng hỏi, những người khác đâu? Hai nhi tử khác của trẫm đâu? Hoàng Hậu đâu? Phi tần đâu?

Lão thái giám cẩn thận nghe nhưng vẫn nghe không ra, khiếp đảm hỏi, "Hoàng Thượng, ngài nói cái gì?"

"Hô…… Hô……"

Khuôn mặt Sùng An Đế lại tím trướng, hắn đẩy lão thái giám ra, giãy giụa vài cái, suýt nữa ngã xuống long sàng.

An Quốc trưởng công chúa vội tiến lên đỡ hắn, vội vàng nói, "Hoàng huynh đừng vội, lấy long thể làm trọng, nằm yên……"

Sùng An Đế nghi ngờ nhìn An Quốc trưởng công chúa, hắn về lại giường nằm yên, cử động tròng mắt vẫn còn xem như nhanh nhạy, nhìn chung quanh tẩm điện một vòng, nghĩ đủ loại ngất xỉu trước đó, nghĩ đến hai từ "Trúng gió" nghe được lúc mơ màng, trong cổ họng nổi lên một cổ vị chua xót.

Mình đây đã trở thành một phế nhân sao?

Vậy Úc vương kia phải làm sao? Tuyên Quỳnh phải làm sao? Trong tẩm điện vì sao chỉ có hai người cô chất này? Hai người họ đã làm gì những người khác rồi?

Sùng An Đế mới vừa rồi hoảng hốt nghe được cung nhân nói một ngày một đêm, thời gian dài như vậy đi qua, bên ngoài rốt cuộc biến thành cái dạng gì rồi? Long trời lở đất sao?

Sùng An Đế sợ hãi nghĩ, lão rắn độc Úc Mộ Thành kia có khi nào đã nói hết toàn bộ chuyện năm đó?

Sùng An Đế thất hồn lạc phách dựa vào gối đầu, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Hắn vốn cho rằng bản thân còn có thể gắng gượng thêm hai, ba năm.

Hắn vốn cho rằng hắn có thể ổn định vững chắc liệu lý Úc Mộ Thành, liệu lý An Quốc trưởng công chúa, liệu lý Chung Uyển…… Sau đó lại lấy ngôi vị hoàng đế làm lợi thế, nắm bắt Úc Xá vào lòng bàn tay, mãi cho đến khi bản thân hắn sống thọ và chết già.

Chỉ mới một ngày, sao mọi chuyện lại đột nhiên biến thành thế này?

Ánh mắt Sùng An Đế đặt vào An Quốc trưởng công chúa cùng Úc Xá thật lâu, bồi hồi.

Úc Xá không xa không gần nhìn Sùng An Đế, yên lặng nhấm nháp tận hưởng hương vị kẻ sắp chết đang bốc ra từ người hắn.

Qua một hồi lâu, Úc Xá thấy Sùng An Đế không cam lòng gầm nhẹ một tiếng, giãy giụa, hướng ngón tay về phía An Quốc trưởng công chúa.

Úc Xá cười lạnh, biết ngay mà.

Sùng An Đế hiện tại đã không còn lựa chọn, không phải trưởng công chúa thì chỉ còn có hắn thôi.

Hắn chọn An Quốc trưởng công chúa.

Úc Xá cũng không cảm thấy có gì lạ, bản thân hắn và họ vốn dĩ đã không phải người chung đường.

Tảng đá trong lòng An Quốc trưởng công chúa rơi xuống đất, nàng vội nhích sát vào, cầm một tay của Sùng An Đế lên, nôn nóng nói, "Hoàng huynh, có gì phân phó muội sao? Nói cho muội là được."

Sùng An Đế muốn nói chuyện, sau khi thử vài lần thì chán nản từ bỏ. An Quốc trưởng công chúa vội mắng cung nhân, sai bọn họ dâng giấy bút lại đây.

An Quốc trưởng công chúa đỡ Sùng An Đế lên, nắm chặt tay trái cầm bút của Sùng An Đế, như quỷ vẽ bùa mà phác họa lên phong chiết thư còn trống. Đôi mắt An Quốc trưởng công chúa không chớp mắt nhìn hắn, cứ như sói đói vồ mồi.

Một phong công văn, Sùng An Đế ước chừng viết hết một nén nhang.

An Quốc trưởng công chúa chần chờ nói, "Hoàng huynh?"

Sùng An Đế lắc đầu, đẩy đẩy công văn vào lòng ngực An Quốc trưởng công chúa, lại cầm lấy bút lông thêm lần nữa, trực tiếp cố hết sức viết lên chăn: Hắn không tuân di chiếu, thì sẽ có người khác……

"Hoàng huynh không muốn ngẫm lại sao?" An Quốc trưởng công chúa bất an nhìn Úc Xá, "Tử Hựu hắn……"

Sùng An Đế xua xua tay, lại lấy qua một phong công văn còn trống tới, vẽ một lát, lần này không đưa cho An Quốc trưởng công chúa, mà là nhìn về phía Úc Xá.

Lão thái giám vội nâng lên chiếu thư, đôi tay hướng Úc Xá.

Úc Xá mặt vô biểu tình quỳ xuống, tiếp nhận chiếu thư rồi nhìn thoáng qua.

Phong chiếu thư này cũng không phải để lập Thái Tử, kỳ thật cũng không thể xem như là ban cho Úc Xá. Trên chiếu thư viết tân đế tuổi trẻ, tất sẽ tham chiến tích mà có chút lỗ mãng. Sau khi ghi một đống thứ vô nghĩa, trương chiếu thư yêu cầu tân đế trước khi kế vị phải chiêu cáo thiên hạ, trong ba mươi năm không được vi phạm luật pháp tiên hoàng đề ra.

Trong lòng Úc Xá còn hỗn loạn, phong chiếu thư mà Sùng An Đế vừa đưa cho An Quốc trưởng công chúa viết cái gì, hắn đại khái có thể đoán được, vì sao lại đưa cho An Quốc trưởng công chúa mà không phải cho hắn, hắn cũng minh bạch, nhưng mà……

Úc Xá nhất thời còn chưa rõ Sùng An Đế cố ý hạ phong chiếu thư này rốt cuộc là vì cái gì.

Hắn ngước mắt nhìn về phía Sùng An Đế, Sùng An Đế hờ hững lại thất vọng nhìn Úc Xá, vẫy vẫy tay.

Lão thái giám lấy lại chiếu thư trong tay Úc Xá, Sùng An Đế dùng hết sức lực bình sinh, cầm lấy long khắc

ấn vào hai phong chiếu thư, đẩy hết cả hai cho An Quốc trưởng công chúa, sau đó cầm lấy bút viết trên chăn: Sau hừng đông, lệnh cho các đại thần nội các tiến cung, trẫm muốn đích thân đem hai phân chiếu thư này đưa cho các đại thần xem, sau đó……chiếu thư sẽ do ngươi trông giữ.

Sùng An Đế nắm lấy tay An Quốc trưởng công chúa khiến cho nàng hoảng sợ, Sùng An Đế viết vào tay nàng: Hắn thuận lợi kế vị, ngươi cả đời vinh hoa, An Quốc, thay trẫm trông chừng hắn……

An Quốc trưởng công chúa trăm triệu không dự đoán được Sùng An Đế đến bước này rồi còn có thể khống chế được cục diện, nhanh chóng quản thúc cả Úc Xá lẫn nàng. Nàng trong lòng run sợ mà gật gật đầu, gắt gao nắm chặt hai phong chiếu thư trong tay.

Sùng An Đế lúc này mới yên lòng, hắn vẫy vẫy tay, lệnh cho Úc Xá tiến lên.

Sùng An Đế vừa thương hại lại vừa kiêng kị nhìn Úc Xá, sau một lúc lâu mới kéo tay Úc Xá qua, viết vào trong tay hắn: Không cần lo lắng, tên trên chiếu thư chính là tên của ngươi.

Sùng An Đế gần như đã kiệt lực, hắn ngừng một hồi lâu mới viết tiếp lên tay Úc Xá: Úc vương, ngươi tự liệu lý, liệu lý sạch sẽ hắn, bảo toàn thanh danh trẫm thì mới có thể bảo toàn phong chiếu thư này của ngươi, bằng không thì thiên hạ này chính là của Tuyên Thụy, hài tử, ngươi hiểu chưa?

Úc Xá quỳ trên mặt đất, đột nhiên hiểu ra dụng ý của phong chiếu thư kia, lạnh thấu xương.

Trong điện nhất thời có thể nghe cả tiếng kim rơi.

Khóe mắt Úc Xá như muốn nứt ra, thanh âm khàn khàn, “Hoàng Thượng, đến bây giờ…… Ngài vẫn còn chưa chịu buông tha Quy Viễn sao?”

Sùng An Đế lạnh nhạt nhìn Úc Xá, viết: Trẫm đã cho y cơ hội.

Sử lão thái phó thẳng lưng quỳ ngoài điện……

Mùi hương đồ vật bị đốt cháy trong xe……

Buồn bã và hoài niệm trong ánh mắt Chung Uyển……

Úc Xá lập tức hiểu ra toàn bộ.

Úc Xá để đầu ở bên mép giường, nhịn không được bật cười.

Hắn vốn cho rằng bản thân hắn mấy năm nay đã bị người khác một đao lại một đao đâm vào ngực, đã sớm không còn cảm giác được u buồn lẫn thất vọng.

Không phải sớm đã thành thói quen sao?

Bản thân bị người khác tính kế, bị người khác hãm hại, đây không phải là chuyện bình thường nhất sao?

Sao lại đột nhiên chịu không nổi thế này?

An Quốc trưởng công chúa nghe thấy tiếng cười khiếp người của hắn, nôn nóng nói, "Tử Hựu! Đừng nổi điên!"

Úc Xá sặc một cái, ho khan hai tiếng rồi lại tiếp tục cười, "Giả nhân giả nghĩa……"

Úc Xá đỡ mép giường, miễn cưỡng đứng vững, thấp giọng nói, "Thôi, hai phong chiếu thư này viết cái gì, lòng ta đều đã minh bạch……"

Trong lòng Sùng An Đế đột nhiên bất an, hắn trừng mắt nhìn Úc Xá, môi giật giật.

Úc Xá bỗ nghễ nhìn Sùng An Đế cùng An Quốc trưởng công chúa, trầm giọng nói, "Các ngươi cho rằng thứ ta muốn là gì chứ?"

Sùng An Đế âm thầm giật mình, không đợi hắn lại viết chữ, Úc Xá nhàn nhạt nói, "Ta không chơi nữa."

Úc Xá xoay người, cũng không quay đầu lại, đi mất.

Trong lòng Sùng An Đế lộp bộp một tiếng.

Tuyên Quỳnh thông đồng với địch, đã không thể nào kế vị nữa.

Tuyên Cảnh đấu không lại Úc Mộ Thành.

Úc Xá không chơi……

Hắn chỉ có ba nhi tử, vậy thì đế vị này phải cho ai? Cái tên Tuyên Thụy sống chết không rõ kia sao?!!!

Khoan nói tới chuyện trữ quân, không có Úc Xá thì ai sẽ thay mình liệu lý Úc Mộ Thành đang như hổ rình mồi kia? Dựa vào An Quốc còn chưa biết theo phe ai sao? Nàng hiện giờ chịu giúp mình, còn không phải

là vì tương lai làm Hoàng Thái Hậu? Nếu Úc Xá không kế vị, thì làm sao nàng còn chịu giúp mình?!

Lòng tham không đáy, cuối cùng trắng tay.

Sùng An Đế lập tức hối hận.

Tất cả biến cố đều tới quá nhanh, kẻ ngồi trên long ỷ vài thập niên như hắn nhất thời còn không phản ứng kịp, trong tay hắn đã không còn bao nhiêu lợi thế nữa.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới, Úc Xá sẽ bởi vì chút chuyện nhỏ này mà thật sự trở mặt.

Sùng An Đế lo sợ, nghi hoặc nhìn về phía An Quốc trưởng công chúa, ra sức đẩy nàng một phen. An Quốc trưởng công chúa hiểu được, nàng trong lòng thầm mắng Sùng An Đế lòng tham không đáy, rằng hắn còn chưa hiểu được bản thân đã là phế vật, vậy mà lúc này cư nhiên còn có tâm tư đi bài bố Chung Uyển.

Sắp thành lại bại, thế nhưng thời khắc cuối cùng lại vì việc nhỏ này mà hoàn toàn chọc giận Úc Xá.

An Quốc trưởng công chúa miễn cưỡng nói, "Hoàng huynh đừng nóng vội! Muội đi tìm Tử Hựu, hắn chỉ là nhất thời khó thở thôi. Hoàng huynh cũng biết Tử Hựu quýnh lên là cái gì cũng dám nói, không có việc gì, không có việc gì……Thân phụ tử chi gian, có cái gì không thể thương lượng đâu?"

An Quốc trưởng công chúa an ủi Sùng An Đế, nhưng cũng là an ủi chính mình, "Hoàng huynh yên tâm, Tử Hựu chỉ là cáu kỉnh làm loạn. Hắn không kế vị, chẳng lẽ hắn không muốn sống nữa?! Muội đi khuyên hắn, hắn lập tức hiểu ra ngay."

Sùng An Đế cố sức gật đầu, An Quốc trưởng công chúa không rảnh lo hắn, lệnh cung nhân giữ nghiêm tẩm điện, không được cho người khác tiến vào, còn nàng thì chạy như bay đi tìm Úc Xá.

Lời Editor:

"Ta không chơi nữa", hự, ngầu quạ….

Suy cho cùng thì nhiều khi mình đọc không biết đâu là hư tình giả ý, đâu là thật lòng. Chẳng hạn như An Quốc, chăm sóc tận tình là thật vì yêu, nhưng cũng lại có mặt lợi ích.

100. Chương 100

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Editor: Miri

"Tử Hựu!"

"Tử Hựu!"

An Quốc trưởng công chúa vội vội vàng vàng đi xuống thềm đá Bàn Long, không cẩn thận bị trẹo chân. Nữ quan đi theo nàng vội tiến lên đỡ, nhưng An Quốc trưởng công chúa lúc này cũng không rảnh lo cái gì mà lễ nghi, đẩy nữ quan ra, nhanh chân chạy tới cửa cung.

Bên kia, Úc Xá cũng nhanh ra ngoài, hiện tại trong đầu hắn chỉ nghĩ muốn gặp Chung Uyển.

Chuyện hôm nay nếu có mười phần công lao, thì chỉ mình Chung Uyển thôi đã chiếm hết chín phần.

Cách để vạch trần chuyện Bắc Địch này quả thật vô cùng chính xác.

Úc Xá vẫn luôn ôm việc này vào người mình, trong tay Chung Uyển đều không có bất kì nhân chứng, vật chứng gì. Dưới tình thế cấp bách hôm nay, hắn buộc phải viết chữ "Bắc" vào lòng bàn tay Chung Uyển. Khi viết, Úc Xá kỳ thật không ôm quá nhiều hy vọng

Kế hoạch ban đầu hắn nghĩ, vốn không phải như vậy.

Nhưng lúc ấy Úc Xá cảm thấy đây có lẽ là thời cơ tốt nhất của hắn.

Nếu thân thể Sùng An Đế không phải thật sự chống đỡ không được thì hắn tuyệt đối sẽ không trông cậy vào Úc Xá. Hắn nhất định là đã mơ hồ cảm giác được đại nạn sắp tới, đã nhận ra Úc Mô Thành có liên quan tới chuyện Tuyên Thụy, nên mới bất đắc dĩ mà bị buộc phải lôi kéo mình làm tâm phúc, phó thác thêm cho mình.

Rốt cuộc mọi chuyện tới bước này, ở trong mắt Sùng An Đế, mình là người có cùng lập trường với hắn.

Trong một thời gian ngắn như vậy mà cần phải lấy được phong huyết thư kia, nhắm trúng quan khiếu mà dọn dẹp hết những gì có thể liên lụy đến mình, lại mượn tay người thích hợp để đem nhân chứng, vật chứng đưa đến ngự tiền. Chuyện này quả thật rất khó.

Nhưng Chung Uyển làm được

Đây chính là biến cố thứ nhất.

Bị hận thù xưa cắn trả lại quá nhanh, như mưa đá cuồn cuộn rơi đập vào, khiến cho xương cốt vốn đã mục nát của Sùng An Đế triệt để vỡ tan. Hắn bị trúng gió, đây chính là biến cố thứ hai.

Biến cố thứ nhất làm Sùng An Đế hoàn toàn mất đi một nhi tử kế vị. Biến cố thứ hai làm Sùng An Đế mất đi lợi thế áp chế Úc Xá.

Cho nên Úc Xá hiện tại mới có thể có đủ tự tin đề vứt bỏ Sùng An Đế sang một bên.

Mấy tháng qua, Úc Xá giả làm hiếu tử cũng đã giả đủ rồi, tưởng tượng đến cảnh Sùng An Đế trước kia lén lút sau lưng hắn đi dụ dỗ lẫn đe dọa Chung Uyển, ngực Úc Xá liền cảm thấy có bao nhiêu ghê tởm không thể nói ra.

Luôn có người không xem kẻ khác cũng là người, cầm vật người khác trân quý nhất, vô tâm vô phế vân vê một chút rồi vứt bỏ, coi đây là việc hợp đạo lý.

Hai sư đồ Sử Kim - Chung Uyển chỉ còn duy nhất một chút si niệm này, hắn không muốn thành toàn cũng thôi đi, hà tất phải cố ý lấy điều đó ra đùa giỡn trước mặt Chung Uyển, xem y như một con chó để chơi đùa?

Chơi được sao?

Cho tới hôm nay, bọn người đó vẫn không xem hắn là con người, không xem Chung Uyển là con người.

Vậy thì bản thân hắn cũng không cần hầu hạ, để cho Sùng An Đế biết rõ hắn đây là đang bị trêu ngươi châm chọc. Thế sự dễ đổi, để xem Sùng An Đế có thật sự đủ tự tin để đứng vững hay không.

Úc Xá ra cửa cung, tại đó đã có sẵn xe ngựa do mã xa phu của biệt viện Úc vương phủ đem lại đây. Úc Xá đang muốn lên xe, thì sau lưng đã có An Quốc trưởng công chúa một đường đuổi sát theo, rốt cuộc cũng đuổi kịp trước khi Úc Xá lên xe ngựa.

An Quốc trưởng công chúa kéo ống tay áo của Úc Xá, gấp gáp nói, "Ngươi nghe ta nói!"

Úc Xá xoay người, kéo tay áo của mình ra một chút, lạnh nhạt nhìn An Quốc trưởng công chúa nói, "Không cần dựa vào ta nữa, bây giờ công chúa đi tìm Úc Mộ Thành vẫn còn kịp."

"Còn chưa tới nước đó! Ngươi nghe ta nói hết đã!" An Quốc trưởng công chúa nhìn bốn phía, không nhịn được mà liếc ánh mắt khó chịu với nữ quan sử của nàng. Nhóm nữ quan vội tiếp đón các thị vệ xung quanh và mã xa phu, bảo họ lui ra.

Trong nắng sớm ban mai, hai cô chất đứng đối diện nhìn nhau.

"Nghe ta nói, ta đã hiểu ra hết rồi." An Quốc trưởng công chúa sợ Úc Xá lại muốn đi, nàng đứng che ở trước xe ngựa của Úc Xá, vội vàng nói, "Dụng ý của phong chiếu thư kia của hoàng đế chính là không để ngươi sau này động tay chân vào xuất thân của Chung Uyển, đúng không? Trước đó có lẽ hắn đã dùng thứ này để áp chế Chung Uyển, nhưng y không đáp ứng, cho nên hắn mới mất kiên nhẫn, không thương nghị với các ngươi nữa mà muốn triệt để chặt đứt ý niệm này của ngươi, có phải không?"

An Quốc trưởng công chúa hoảng loạn gật đầu, "Đúng vậy, Hoàng Thượng cũng biết là rốt cuộc cũng chỉ chiếu thư được đọc trước mặt văn võ bá quan mới có thể trói buộc ngươi…… Đúng thế, nhất định là như vậy."

Khuôn mặt Úc Xá lạnh băng, nhìn An Quốc trưởng công chúa đầy vẻ xa cách.

"Ngươi nghe ta nói trước đã, việc này không phải là không thương lượng được. Hoàng Thượng đã hối hận rồi." An Quốc trưởng công chúa nói, "Phong chiếu thư thứ hai bây giờ đang ở trong lòng ngực ta. Chỉ cần ngươi không muốn thì phong chiếu thư này vĩnh viễn sẽ không có người thứ tư thấy, ta thề!"

An Quốc trưởng công chúa sợ Úc Xá không tin, vội vã từ trong lòng ngực lấy ra chiếu thư đưa cho Úc Xá xem, lại nói, "Là thật, phong chiếu thư còn lại thì ta để cho Hoàng Thượng cầm, quần thần tiến cung sau hừng đông sẽ chỉ thấy được phong chiếu thư kia. Ta thề, phong chiếu thư kia không có một chữ đề cập đến Chung Uyển, đó là chiếu thư phong ngươi làm Thái Tử!"

"Hài tử." ánh mắt An Quốc trưởng công chúa rưng rưng, thất thanh nói, "Trời vừa sáng, ngươi lập tức trở thành Thái Tử!!!"

Trong lòng Úc Xá lại không có nửa phần gợn sóng, hắn hờ hững nhìn An Quốc trưởng công chúa, nâng một bàn tay hướng về phía nàng.

An Quốc trưởng công chúa vội muốn đem chiếu thư trong tay đưa cho Úc Xá, nhưng trước khi giao ra, An Quốc trưởng công chúa chợt khựng lại, ngơ ngẩn nói, "Tử Hựu, ngươi thật sự muốn xé nó?"

Úc Xá một câu vô nghĩa cũng không muốn nói với An Quốc trưởng công chúa, "Nếu Hoàng Thượng cùng công chúa vẫn còn thấy không ổn, có thể đi tìm người khác."

"Chậm đã!" An Quốc trưởng công chúa vội nói, "Ngươi không cần lại áp chế ta, ta tin ngươi đây thật sự không giả vờ ngoài mặt. Hoàng đế cũng tin, nhưng ngươi đã chờ ngày hôm nay lâu như vậy rồi, còn tiếc gì mà không nghe ta nói thêm vài câu? Nghe ta nói xong, muốn bảo ta đem phong chiếu thư này trở về, hay là muốn xé nát nó, đều tùy ngươi!"

Úc Xá lạnh nhạt nhìn An Quốc trưởng công chúa, không rõ nàng còn muốn giãy giụa cái gì nữa, càng không rõ bản thân hắn có thể vì cái gì mà sẽ bội bạc đưa chiếu thư trở về.

"Tử Hựu, ta không phải là đang thay hoàng đế nói chuyện, hiện giờ ta chỉ có thể trông cậy vào ngươi. Ta muốn thay ngươi trù tính, ngươi tin ta……Phong chiếu thư này của hoàng huynh tuyệt đối không chỉ là vì trả thù Chung Uyển kiệt ngạo. Sinh tử trước mắt, hắn còn chưa có hồ đồ đến mức này." An Quốc trưởng công chúa lại một lần nữa bắt lấy cổ tay Úc Xá, hạ giọng, "Hoàng đế trước khi đi hành cung, muốn diễn vở tuồng hành thích là vì muốn diệt trừ Úc vương, thuận tiện cũng muốn diệt trừ ta. Nhưng truy nguồn căn thì vẫn là đang lót đường cho tân đế! Bao gồm cả phong chiếu thư này."

"Tử Hựu." An Quốc trưởng công chúa nhìn Úc Xá thật sâu, "Ngươi tin hay không, nếu không phải vì mấy hoàng tử kia kẻ chết kẻ không nên thân, nếu không phải hoàng đế tự nhận ra sức khỏe không tốt, thì tất nhiên hắn sẽ muốn giết Chung Uyển, tuyệt đối không chỉ đơn giản chặt đứt con đường làm quan của y như vậy."

Úc Xá gật gật đầu, "Ta nên cảm tạ hắn rằng đã không nhổ cỏ tận gốc sao?"

An Quốc trưởng công chúa nghẹn lời, "Ta không phải tới để nói này nọ với ngươi, cũng không phải tới thay hoàng đế làm thuyết khách. Ta chỉ là muốn ngươi thanh tỉnh lại một chút, ngẫm lại cho rõ ràng xem phong chiếu thư này có phải là đang có lợi cho ngươi hay không."

"Ngươi hiện giờ chỉ còn cách đại vị một bước chân, vượt qua một bước này thì thiên hạ chính là của ngươi! Đến một ngày kia, ngươi muốn sủng y thế nào thì chúng ta cũng quản không được. Vàng bạc, phủ đệ, tùy tiện ngươi ban thưởng, ngươi có muốn an trí y ở hậu cung sợ là cũng không ai có thể quản được ngươi! Như vậy còn chưa đủ sao? Hà tất một hai phải để cho y nhập sĩ?"

"Người như vậy, một khi phóng túng y tham gia khoa cử, với tài cán của y, lại còn được ngươi đề bạt, tương lai y nhất định sẽ làm tể làm tướng, trở thành một cổ thế lực khó ai sánh bằng." An Quốc trưởng công chúa trầm giọng nói, "Tử Hựu, ngươi nói cho ta nghe, mười mấy năm này, vài thập niên trôi qua, ngươi muốn phải cân nhắc quan hệ giữa y và trữ quân tương lai như thế nào?"

"Lỡ như một ngày nọ duyên phận giữa các ngươi chấm dứt, thì ngươi có dám bảo đảm rằng người đã nâng đỡ ngươi bước lên ngôi vị hoàng đế này, người luôn khiến ngươi đắn đo yêu thương không hết kia, sẽ không phải là một Úc Mộ Thành tiếp theo?"

"Chuyện ta có thể nghĩ đến, hoàng đế không thể nghĩ được sao?" An Quốc trưởng công chúa trầm giọng, "Tử Hựu…… Hiện giờ đã có người thay ngươi xuất đầu làm ác nhân, ngươi thuận nước đẩy thuyền đồng ý, thế không tốt sao?"

"Ngươi muốn Chung Uyển, sau hôm nay y sẽ là người của ngươi, tùy ý ngươi khống chế y trong tay! Tương lai, mặc kệ ngươi là muốn Hoàng Hậu hay là muốn có thêm bao nhiêu phi tần, thậm chí là muốn có nam nhân khác……thì y cũng không làm gì được ngươi! Cũng tuyệt đối không uy hiếp được chuyện tôn tử nối dõi của ngươi! Đạo ý chỉ này đối với ngươi mà nói, rốt cuộc hại chỗ nào?"

"Ngươi mới vừa rồi là nhất thời bị tình thâm ý trọng làm cho mù quáng…" An Quốc trưởng công chúa chờ mong nhìn Úc Xá, tha thiết nói, "Hài tử, bây giờ ngươi đã nghĩ kỹ chưa?"

Úc Xá hoàn toàn minh bạch, hắn cười nhạo một tiếng, "Đế vương chi thuật……"

"Hoàng Thượng đúng là có chút tâm tư trả thù, ta nhận ra." An Quốc trưởng công chúa nói, "Nhưng ta cũng nhận ra hắn đang vì ngươi mà lót đường lâu dài! Hơn nữa, Chung Uyển còn khiến cả Hoàng Thượng phải kiêng kị, y……"

An Quốc trưởng công chúa nói, "Y còn không phải là khuyết điểm của ngươi sao?!"

"Từ lúc ngươi hơn mười tuổi, ngươi đã vì Chung Uyển làm biết bao nhiêu chuyện hỗn trướng rồi?!" An Quốc trưởng công chúa đến bây giờ vẫn còn hận Chung Uyển năm đó khiến hôn sự của Úc Xá thất bại, bằng không Úc Xá đã sớm thú thê sinh nhi tử, sau này cũng không có nhiều chuyện phiền toái như vậy. Chuyện quá khứ có nhắc lại cũng vô ích, nàng hít sâu một hơi, tiếp tục nói, "Nửa năm qua, ngươi lại còn dám táo bạo, tùy ý làm bậy như thế nào? Bên ngoài đều dám gọi y là "nội tử", ngươi rốt cuộc muốn làm gì?! Thế gia công tử như ngươi cũng không ít, nhưng ngươi xem có ai lại sủng một người nam nhân đến nhường này?!"

Đôi mắt Úc Xá khẽ động, đột nhiên như bị thọc một đao vào tâm, đau thấu xương.

Hắn cười một cái, lặp lại nói, "Thế gia công tử……"

An Quốc trưởng công chúa nhíu mày, "Ngươi cười cái gì?"

"Ta cười trưởng công chúa trí nhớ không tốt." Úc Xá khóe miệng hơi hơi cong lên, nhẹ giọng nói, "Chung Uyển, y vốn dĩ cũng là thế gia công tử."

An Quốc trưởng công chúa cứng lại.

"Lại nói tiếp, ta ngoại trừ huyết thống hoàng thất bất chính này," Úc Xá cúi đầu nhìn lướt qua bản thân mình, hỏi An quốc trưởng công chúa, "Còn có chỗ nào hơn y sao?"

"Y xuất thân vọng tộc, huyết mạch tôn quý, khi còn bé được thân vương dưỡng dục, được đế sư dạy dỗ sau khi vỡ lòng, tài tình, danh vọng, quân tử chi đức……ta nửa điểm cũng không bằng y." Úc Xá nhìn về phía An Quốc trưởng công chúa, hỏi, "Người đã quên rồi sao? Người đã quên y là bị ai huỷ hoại sao?"

Úc Xá thật sự kìm nén không được hận ý trong lòng ngực nữa, hắn nhìn An Quốc trưởng công chúa, "Mẫu thân……"

Môi Úc Xá hơi hơi run rẩy, nghẹn ngào, "Ta cùng Quy Viễn vốn dĩ là môn đăng hộ đối."

"Chúng ta vốn được thiên địa tác hợp thành một đôi." Úc Xá kéo xuống đèn lồng treo trên xe ngựa, con ngựa hí vang. Úc Xá cầm lấy chiếu thư trên tay An Quốc trưởng công chúa, đưa chiếu thư vào ngọn đèn dầu. Ngọn lửa nhảy nhót trên lòng bàn tay Úc Xá, hắt lên khuôn mặt vốn anh tuấn của hắn bây giờ lại trở nên quỷ mị. Hắn gắt gao nhìn chằm chằm An Quốc trưởng công chúa, "Người nói cho ta, là ai đã huỷ hoại chúng ta? A?"

An Quốc trưởng công chúa giật mình trong lòng, không khỏi lui về phía sau một bước.

"Sau khi Quy Viễn đi rồi, không bao lâu ta liền phát điên, nhưng ta ngẫu nhiên cũng có thời điểm thanh tỉnh, nghĩ tới chi ngôn chưa nói hết mà y để lại cho ta, cũng muốn đi tìm y……" Úc Xá thanh âm khàn khàn, "Nhưng ta xứng sao? Các người hại y tới nông nỗi này, ta còn xứng đi tìm y sao?!"

Thần thái Úc Xá có chút điên cuồng, trong đầu hắn mơ hồ nghe được một giọng nói đang nói với hắn: Ngươi xứng.

"Chính là như vậy, ta chung quy còn nghe được huyễn thanh như thế, ảo tưởng ta chưa từng tổn thương y……" Úc Xá lắc đầu, lầm bầm trong miệng, "Nhưng không, các người làm hại ta, khiến ta đã sớm không còn xứng với y……"

Thanh âm trong đầu kia lại truyền đến, "Không, ngươi xứng."

Úc Xá lắc đầu, "Ta không xứng."

"Xứng."

Úc Xá cầm ngọn lửa đã gần tắt vứt trên mặt đất, "Không……"

"Xứng!"

Úc Xá thất hồn lạc phách cười khổ, "Người xem, ta lại nghe thấy được."

"……" An Quốc trưởng công chúa bất an nhìn trái xem phải, "Ta hình như cũng nghe thấy."

Úc Xá sửng sốt.

Trong xe ngựa, Chung Uyển xấu hổ vén màn xe lên, "Tử Hựu, ngươi vừa rồi là đang cùng ta xướng khúc đồng dao sao?"

Úc Xá: "……"

Lời Editor:

Đang buồn thúi ruột cái cười sấp mặt….

Quả thật, là ai đã hại họ ra như vậy? Mình có lẽ vẫn muốn được nhìn Chung Uyển cao ngạo tự tại năm ấy một lần nữa….

Btw Fanart này….

@上山打老魏

101. Chương 101-1: (không H)

Editor: Miri

Vì Chương 101 này có cảnh H nhưng do tác giả viết ở trong comment bằng nick clone do TG cấm H, sau đó lập tức bị lùi hay bị xóa mà biệt tăm. Ai muốn giữ gìn sự trong sáng và thích thanh thủy văn (như mình) thì nên đọc chương này và skip chương 101 (có H) mình post phía sau. Bản thân tự nhận thấy phần H viết cũng không có gì kiểu diễm hay quan trọng đâu…đọc để con dân thèm thịt ăn giải trí thôi.

Mặt An Quốc trưởng công chúa trắng một chốc rồi lại tái xanh, nàng chưa từng rơi vào tình thế quẫn bách như lúc này.

Chung Uyển bất đắc dĩ, y cũng không phải là cố ý muốn nghe lén chuyện người khác.

Úc Xá ở trong cung một ngày một đêm vẫn chưa ra, Chung Uyển ở bên ngoài, sau khi an bài chu toàn chuyện Bắc Địch thì chỉ có thể lưu tại phủ chờ tin tức, nghe nói Sùng An Đế có khả năng không ổn nữa. Chung Uyển ngồi không yên, muốn thử thời vận mà xuất môn, muốn nhìn xem có thể vừa lúc gặp Úc Xá hay không. Cũng may, đợi chưa đến hai canh giờ thì Úc Xá đã ra cung rồi.

Lúc mới vừa thấy Úc Xá ra cửa cung, Chung Uyển vốn là muốn xuống xe ngựa, nhưng y lại thấy An Quốc trưởng công chúa đi tới, thần sắc có chút sốt ruột, bộ dáng vội vàng. Y cảm thấy thà bớt phiền toái còn hơn rước thêm chuyện, trốn rồi tính sau, chưa từng nghĩ là An Quốc trưởng công chúa sẽ nhắc đến y. Chung Uyển lại càng không tiện ra tiếng.

Nhưng cố tình, lời nói vừa rồi của Úc Xá lại quá chọc nhân tâm, Chung Uyển ở trong xe thật sự nhịn không được nữa, thấp giọng đáp lại mấy câu.

Chung Uyển cảm thấy thanh âm của mình đã rất thấp rồi, không nghĩ vẫn bị họ nghe được.

Sau đó……

Tự nhiên lại không cẩn thận gây ra chuyện này, khiến y có chút xấu hổ.

Úc Xá nghĩ lời nói nãy giờ của mình đều bị Chung Uyển nghe được, còn cảm thấy muốn chui đại vào đâu để trốn hơn cả An Quốc trưởng công chúa.

Úc Xá làm bộ như bị tro tàn của chiếu thư làm sặc, lau mặt một phen, không kiên nhẫn, vội vàng nói, “Hồi phủ.”

An Quốc trưởng công chúa nhìn Chung Uyển, lập tức mất tự tin giáo huấn Úc Xá khi nãy của mình. Đang sinh tử trước mắt, nàng có chán ghét Chung Uyển cũng không muốn ngoài mặt đắc tội y để tìm thêm phiền toái. An Quốc trưởng công chúa âm thầm hối hận, lại đột nhiên có chút buồn bã.

Nàng mới vừa rồi còn chê trách Sùng An Đế không thấy rõ tình thế hiện tại, vậy mà mình lại làm giống như hắn sao?

Nàng đã sớm không khống chế nổi thế cục nữa, cũng đã sớm không làm gì được Úc Xá.

Ánh mắt tràn đầy lời muốn nói của An Quốc trưởng công chúa nhìn Úc Xá, nhìn xe ngựa của hắn đi xa.

Trên xe ngựa hồi biệt viện Úc vương phủ, Úc Xá vẫn còn cảm thấy có chút không thoải mái, những lời này nói với An Quốc trưởng công chúa thì không sao, nhưng nếu nói với Chung Uyển thì không khỏi có chút làm ra vẻ.

Nhưng Chung Uyển lại rất thích, thậm chí còn muốn nghe lại vài câu.

Ánh mắt thập phần chờ mong của Chung Uyển nhìn hắn, nhỏ giọng nói, "Vừa rồi ngươi nói hai ta môn đăng hộ đối?"

Úc Xá cứng người, nhìn về phía Chung Uyển đang từ xa nhích lại gần.

Chung Uyển rốt cuộc cũng nhích qua tới, lại nói, "Ngươi còn nói ta và ngươi là do thiên địa tác hợp?"

Đầu Úc Xá đau lên, hắn xoa xoa ấn đường, hỏi ngược lại, "Ta vừa mới thiêu phong chiếu thư kia viết tân đế nội trong ba mươi năm không được vi phạm luật pháp tiên hoàng đề ra, có phải ngươi đã sớm biết sẽ có phong chiếu thư như vậy không?"

Chung Uyển không thể gạt được hắn, chỉ còn biết thừa nhận, "Tình thế gấp gáp, thật sự không cần bởi vì chút việc nhỏ này mà tự nhiên bị ngáng chân, cũng không nhất định phải xông qua cửa ải đó. Ta muốn bảo toàn mạng sống, mấy chuyện vụn vặt kia……cứ tùy ý bọn chúng làm đi, ta thấy cũng không có gì cần nói với ngươi."

"Đây là chuyện vụn vặt sao?" Úc Xá không thích lôi chuyện cũ ra, không hề truy vấn cặn kẽ chuyện Sùng An Đế hiếp bức Chung Uyển, chỉ trầm mặc một lát rồi lạnh lùng nói, "Hắn hiện tại bò còn bò không nổi, dựa vào cái gì mà muốn tùy ý bài bố ta?"

Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Ta nghe nói là bị trúng gió?"

"Đúng thế, hắn nói không rõ, nửa người cũng không động được, nghe thái y nói thì……" Úc Xá lắc đầu, "Qua hai ngày nữa mới có thể nhìn ra bệnh trạng, thái y không dám nói lời nào, nhưng tất cả đều minh

bạch là bệnh của hắn chỉ có thể tệ hơn, sẽ không có khởi sắc."

Chung Uyển nói, "Như thế thì bớt được kha khá phiền toái. Úc vương hiện tại hẳn là đang trong tù thắp cao hương."

Sùng An Đế thành một phế nhân, rốt cuộc Úc Mộ Thành cũng có thể không còn kiêng dè nào mà hành sự.

"Nhưng lại có một chút phiền toái khác." Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Mới vừa rồi, ta nghe trưởng công chúa nói là Hoàng Thượng lập tức muốn lập ngươi lên ngôi, vậy thì sợ là Úc vương sẽ muốn quay đầu biến ngươi trở thành đối thủ, ngươi……"

"Không sao." Úc Xá cũng không để ý, "Nên làm, chúng ta đều đã làm rồi, sau này cứ xem họ diễn hết vở tuồng này là được. Tta có thể giả điên, giả bệnh, làm loạn theo bọn chúng."

Chung Uyển nói: "Sau khi biết hoàng đế trúng gió, ta cho người của ta đều truyền lại tin tức, bảo chúng không cần lại lo cho ta, cứ làm mọi chuyện theo tâm ý Úc vương tâm ý là được."

"Ngươi sợ hắn lật không nổi hoàng đế?" Úc Xá cười nhạo, nghĩ nghĩ nói, "Úc Mộ Thành mấy năm nay âm thầm cấu kết không ít người, chỉ là ngày thường nhìn không ra mà thôi. Hắn đã sớm tìm đường lui cho mình, bất quá ngươi làm cũng không sai. Sau khi hồi phủ, ta cũng sẽ dặn dò người của ta như thế, thuận tiện nhờ người đi phân phó Thang Khâm…… A, sợ là cũng không cần phải phân phó hắn, lão già kia sợ là đã sớm hiểu hết rồi."

Chung Uyển suy nghĩ một chút rồi cười, líu lưỡi, "Chẳng lẽ thật là được ông trời phù hộ sao? Lại trùng hợp như vậy, khiến ta nghe được lời trưởng công chúa vừa nói. Nàng thấy ta đã biết hết mọi chuyện, sợ ta sẽ rỉ tai bên gối với ngươi, tương lai sẽ gặp phải thảm cảnh. Có lẽ lúc này nàng đã quay đầu đi giúp Úc vương rồi."

Úc Xá suy nghĩ một chút, cũng cười.

Tám năm trước kia, ai cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày bọn họ lại đột nhiên tề tựu thành một phái, mặc kệ mục tiêu mỗi người là gì, cũng đều sẽ phải nỗ lực vì Ninh vương mà lật lại bản án.

Thiên hạ đại thế chi sở xu, nhân lực bất khả di.

**Nơi thế gian này hướng đến, con người không thể dùng sức mình để thay đổi.*

Đã đến bước đường này rồi, Úc Xá và Chung Uyển cũng không cần làm gì nữa.

Chung Uyển ngẫm nghĩ, nói, "Chỉ là còn chút chuyện quan trọng, người của ngươi đi theo âm thầm bảo hộ Tuyên Thụy, nhân thủ đủ không?"

Úc Xá gật đầu, "Mấy năm nay ta âm thầm dưỡng gia tướng, hiện tại tất cả đều đang bảo vệ hắn. Ngươi yên tâm, hắn bỏ mạng không nổi đâu."

"Ta không yên tâm, sợ hắn không thật sự được Úc vương đưa về kinh." Chung Uyển nhíu mày nói, "Căng mắt trông chừng hắn, một khi người của Úc vương động thủ thì người của ngươi phải lập tức cướp Tuyên Thụy đi. Theo kế hoạch đã định của chúng ta, giấu kĩ hắn ở nơi nào đó, nhất định phải làm tất cả mọi người tin rằng hắn đã thật sự qua đời, thẳng đến lúc ngươi thuận lợi kế vị."

Chung Uyển thấp giọng dặn dò nói, "Đừng lấy chuyện này ra đùa, nếu hắn trở về……cả ngươi lẫn Tuyên Cảnh đều không toàn mạng."

Úc Mộ Thành muốn đỡ Tuyên Thụy lên làm con rối, tất sẽ không lưu lại nhi tử Sùng An Đế. Tuyên Quỳnh có lẽ còn có thể lưu lại một mạng, nhưng Úc Xá và Tuyên Cảnh trăm triệu không thể.

Hoàng thành hiện giờ như một ván cờ sinh tử, vô luận đi nước cờ nào đều sẽ có quân cờ ngã xuống, nhưng chỉ có Úc Xá kế vị thì mới có thể có ít người hi sinh nhất.

Chung Uyển và Úc Xá đều không thích giết người.

Úc Xá nhẹ nhàng gật đầu, "Yên tâm."

Trong lòng Úc Xá minh bạch, Chung Uyển sợ nhất chính là vì muốn lật lại bản án cho Ninh Vương mà bao khổ tâm ban đầu của bọn họ đều sẽ bị đảo loạn. Vậy nên hắn lại cho Chung Uyển ăn một thang an thần dược, "Nơi ở cho Tuyên Thụy ta đã nghĩ kỹ rồi, trước hết cứ giam lỏng hắn ở một chỗ có khí hậu tốt, chờ ba năm sau, hết thảy trần ai lạc định, ta sẽ đưa hắn về Kiềm An. Nếu hắn an phận thì sẽ phong hắn làm Ninh An Quận Vương, Kiềm An như cũ vẫn là của hắn, chỉ là……"

Chung Uyển tò mò, "Chỉ là cái gì?"

Úc Xá không kiên nhẫn nói, "Chỉ là ngươi không được cho hắn vào kinh gặp ngươi."

Chung Uyển cười gật đầu: "Ta đáp ứng ngươi, sẽ không tái kiến hắn lần nữa."

Vào biệt viện Úc vương phủ rồi thì sắc trời cũng đã trễ, Chung Uyển xuống xe ngựa, ngẫm lại một ngày vừa trôi qua, thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc cũng về đến nhà.

Hai người đều đã bôn ba một ngày một đêm, sau khi hồi phủ thì đều tắm gội thay y phục như nhau. Sau hôm nay, trong triều tất nhiên sẽ đại loạn, Chung Uyển không muốn mấy nhóm tông thân không đầu óc kia lẫn triều thần tới làm phiền Úc Xá, sau khi rửa mặt chải đầu sạch sẽ xong thì dặn dò Phùng quản gia,

nói với người khác là Úc Xá đã cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chăm sóc Sùng An Đế hết một ngày một đêm, sau đó lại vì nhớ thương bệnh tình Sùng An Đế mà thương tâm quá độ, liên tục nôn ra máu, bệnh tật chồng chất như núi, hiện tại không xuống nổi giường nữa.

Phùng quản gia vội đáp ứng, không đợi lão thay Úc Xá truyền lại tin tức về cung, bên ngoài cung nhân truyền chỉ đã tới.

Sùng An Đế đột nhiên trúng gió, trong lúc rơi vào đường cùng, hắn rốt cuộc cũng suy sụp tựa trên long sàng, triệu kiến quần thần, dùng đầu lưỡi đã hóa gỗ kia cùng tay trái mất hết linh hoạt của hắn, phân phó lại cho quần thần, lập tư sinh tử của mình làm Thái Tử.

Sự việc đột ngột ập đến, Sùng An Đế cũng không có khả năng đưa Úc Xá đi tế thiên, hết thảy đều giản lược. Sùng An Đế tự tay viết chiếu thư, cho người chép lại thành ba bản. Một bản để dưới gối đầu của Sùng An Đế, một bản giao cho An Quốc trưởng công chúa nắm giữa, còn một bản khác thì đưa cho năm vị lão các thần cùng trông giữ.

Sau khi hấp tấp tiếp nhận thánh chỉ, Chung Uyển hỏi Úc Xá, “Phong chiếu thư kia viết cái gì?”

Úc Xá lắc đầu, “Hoàng đế chưa cho ta xem, trưởng công chúa bảo đảm với ta là trên đó không nhắc một chữ tới ngươi.”

Chung Uyển suy nghĩ, nói, “Hoàng đế kỳ thật cũng không tín nhiệm trưởng công chúa, hắn sợ công chúa sẽ quay đầu đi giúp Úc vương, cho nên lưu lại ba phong chiếu thư tự viết. Như vậy thì dù trưởng công chúa có huỷ hoại bản chiếu thư của nàng, thì vẫn còn có hai phong còn lại chưa bị người khác động chạm.”

Úc Xá đem thánh chỉ trong tay tùy ý đặt sang một bên, “Hắn cũng không tin ta, cho nên sẽ không giao cho ta một bản, mặc kệ chúng làm loạn đi……Dùng bữa, ngủ.”

Hai người đều mệt vô cùng, tùy tiện dùng một chút cháo mễ xong thì nằm xuống, chưa nói hai câu đã lập tức ngủ say.

Khi Chung Uyển tỉnh lại thì trời đã sụp tối.

Úc Xá còn ngủ, Chung Uyển khẽ tay khẽ chân xuống giường, ra phòng ngủ, hỏi hỏi gia tướng canh gác bên ngoại. Gia tướng lắc đầu, trầm giọng nói, “Thiếu gia yên tâm, hết thảy vẫn như thường, không có chuyện gì quan trọng, nhóm mật thám có đưa tới mấy phong thư, thiếu gia muốn xem sao?”

Chung Uyển gật đầu, tiếp nhận xong thì xem xét từng cái, quả thật không có chuyện gì.

Hoặc là nói, không có chuyện gì liên quan tới y và Úc Xá.

Chung Uyển lúc này mới buông tâm, thiêu hủy hết mấy phong thư đó, lại trở về phòng ngủ.

Chung Uyển vốn muốn ngủ tiếp, nhưng trong ánh nến mông lung, y thấy biểu tình Úc Xá có chút kỳ quái.

Úc Xá trên giường gắt gao cau mày, sắc mặt không tốt lắm, nhìn qua tựa hồ như đang gặp ác mộng.

Úc Xá đã lâu rồi không được ngủ một giấc ngon, Chung Uyển cũng không muốn đánh thức hắn, y nghĩ tốt nhất vẫn nên để hắn nghỉ ngơi nhiều thêm một lát. Y do dự một hồi, nhẹ giọng gọi, "Tử Hựu, Tử Hựu……"

Úc Xá không tỉnh.

Chung Uyển cau mày, bỗng nhiên nhớ tới chuyện Úc Xá ở trước cửa cung chất vấn An Quốc trưởng công chúa, nghĩ có thể lúc đó hắn đã phát bệnh.

Bệnh tình hiện tại của Úc Xá cũng đã chuyển biến tốt đẹp, lúc thật sự phát bệnh cũng không còn như trước kia. Hắn có thể khống chế được chính mình, lúc thanh tỉnh lại cũng sẽ nhớ rõ chuyện xảy ra khi phát bệnh. Nhưng mỗi lần phát bệnh xong, màn đêm buông xuống thì hắn tất nhiên ngủ không ngon, lay dậy không được, kêu cũng không dễ dàng đánh thức. Lúc thật sự bị đánh thức thì Úc Xá nhất thời phân không rõ mơ và thực tại, thần thái kém đến đáng sợ.

Giống như bây giờ.

Chung Uyển không dám giống như trước, lỗ mãng đẩy Úc Xá tỉnh. Y giống như đang hống tiểu hài tử, vỗ vỗ vào ngực Úc Xá.

Chung Uyển sờ đến một thứ đồ gì đó, y xốc xiêm y Úc Xá lên, từ trong lòng ngực hắn lấy ra một bao giấy.

Quơ quơ, bên trong có tiếng lá trà sàn sạt rung động.

Chung Uyển trăm triệu không nghĩ tới, Úc Xá vẫn còn cất giấu thứ này.

Bao lá trà này là do Chung Uyển tự tay chọn lọc từng chút một, trong đó có bao nhiêu lá, y là người rõ ràng nhất. Chung Uyển ước lượng một chút, đoán rằng Úc Xá đêm đó phát cuồng chỉ ăn qua một lá.

Úc Xá luyến tiếc.

Chung Uyển nắm chặt bao lá trà nhỏ trong tay, thở dài. Y thật sự không hiểu kiếp trước mình đã tích đại đức gì. Sao y có thể may mắn đến thế này, người mà y khuynh mộ cũng lại có thể yêu thương y như vậy.

Chung Uyển nắm chặt bao lá trà, nghĩ có nên lấy ra một chút đút cho Úc Xá không.

Nhưng y không giống như Úc Xá, không thật sự ôm hy vọng rằng lá trà này có thể trị bệnh cho hắn, cảm thấy còn không bằng đút canh dưỡng thân mà thái y kê cho.

Đương nhiên, chén canh dưỡng thân không ôn không hỏa kia cũng không thể quá trông cậy vào.

Sắc mặt Úc Xá càng ngày càng kém, con ngươi Chung Uyển khẽ động, không biết là đang nghĩ tới cái gì, giơ tay buông màn xuống.

Một lát sau, xuyên qua tầng màn trướng dày, trong phòng ngủ phát ra vài âm thanh ái muội.

……

Úc Xá cứ như vậy, từ ác mộng đáng sợ ngã vào một giấc mơ kiều diễm.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Úc Xá tỉnh lại, cảnh trong mơ lại lần nữa pha lẫn hiện thực, Úc Xá cảm giác được Chung Uyển đang làm cái gì, lần này là thật sự muốn phát điên rồi.

Úc Xá không thể nhịn được nữa mà kéo người trong chăn ra, thanh âm thô nặng, "Hơn nửa đêm không ngủ yên……lại làm cái gì?"

Khuôn mặt Úc Xá anh tuấn như được đao khắc họa, hơi thở ẩm ướt, trong mắt mang theo chút ẩn nhẫn xen lẫn dục vọng, Chung Uyển bị hắn trừng như vậy, lỗ tai đột nhiên ửng đỏ.

Ánh mắt Úc Xá vẫn thanh minh, bộ dáng không có nửa điểm nổi điên.

Lại còn bị Úc Xá chất vấn như vậy, tự tin của Chung Uyển đột nhiên mất hết.

Chẳng lẽ hắn căn bản không phát bệnh sao? Là do mình suy nghĩ nhiều? Úc Xá chỉ là đang mơ một ác mộng tầm thường ư? Vậy……

Vậy vừa rồi, không phải chuyện sẽ thành mình hơn nửa đêm không ngủ được, thừa cơ Úc Xá ngủ mà vụng trộm làm cái kia cho hắn?

Tuy da mặt Chung Uyển vô cùng dày, nhưng lúc này cũng muốn nhảy xuống hồ tự vẫn.

Úc Xá khẽ nhíu mày, "Hỏi ngươi đấy, đang ngủ yên, sao lại đột nhiên……"

Chung Uyển quẫn bách vô cùng, lắp bắp, “Không, không có việc gì, được rồi, ngủ tiếp đi.”

Úc Xá: “……”

Ngủ tiếp đi?

Úc Xá thật là bị Chung Uyển chọc tới không giận nổi nữa. Hắn hít sâu một hơi, làm một động tác mà ngày thường hắn trăm triệu cũng làm không được.

Úc Xá hạ lưu đụng nhẹ hạ thân của mình vào Chung Uyển một chút, nhàn nhạt nói, “Cứ thế này đi ngủ?”

Chung Uyển hận không thể tìm cái khe đất chui vào.

Úc Xá nhíu mày nói, “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Chung Uyển chỉ còn biết nói thật, ậm ừ nói, “Ta cho rằng ngươi phát bệnh, muốn……đánh thức ngươi……”

Úc Xá im lặng một lát, nói, “Dùng cách này?”

Chung Uyển bất chấp tất cả, muộn thanh nói, “Ừ.”

Úc Xá trong lòng ngũ vị tạp trần, hắn kéo Chung Uyển vào lòng ngực, hôn thật sâu, “Ta không phát bệnh, yên tâm.”

“Vậy……” Chung Uyển do dự nói, “Ta giúp ngươi tiếp?”

Úc Xá lắc đầu, lại hôn nhẹ lên môi Chung Uyển, “Đừng động, chỉ muốn hôn ngươi một chút……”

Chung Uyển bị Úc Xá hôn tới cả người đều mềm, y thì thầm, “Vậy……ta dùng tay?”

Nhưng Úc Xá không cho tay Chung Uyển lộn xộn, dùng một tay nắm chặt hai cổ tay y, ấn trên gối.

Lại sau một hồi lâu, Chung Uyển nhỏ giọng nói, “Còn có một biện pháp khác, ngươi muốn không?”

Úc Xá cứng người.

Ánh mắt hai người giao nhau, mặt Chung Uyển đã hoàn toàn hồng lên.

Chung Uyển khó nhịn nói, “Tử Hựu, ta có ý tưởng này.”

Úc Xá nhìn Chung Uyển thật sâu, “Thân mình ngươi thật sự không sao?”

Chung Uyển nhẹ giọng nói, “Không sao hết……Tùy ý ngươi đùa giỡn.”

Úc Xá lại hôn y thêm lần nữa, nỉ non, “Là tự ngươi nói đấy.”

……

……

……

Lúc trời còn chưa sáng, Phùng quản gia nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa ra, cúi đầu bưng một chậu nước ấm vào phòng. Trong phòng ngủ, người trên giường nghe được tiếng bước chân, nháy mắt không còn tiếng động, một lát sau phát ra vài tiếng giọng mũi khó nhịn.

Phùng quản gia lui ra ngoài.

Lúc trời tờ mờ sáng, Phùng quản gia cầm xiêm y sạch sẽ vào phòng, sàn giường giật giật, tầng tầng lớp màn động đậy, Chung Uyển thanh âm khàn khàn, “Đừng, chờ chút, có người……”

Một người khác trên giường cứ như không nghe thấy, Chung Uyển bị buộc phải khóc nức nở nói vài câu mà Phùng quản gia không dám nghe. Lão vội bỏ xiêm y lại, lui xuống.

Sau hừng đông, Úc Xá thả luôn lớp màn ngọc trong phòng ngủ xuống, trên người hắn phủ thêm một kiện ngoại bào, đẩy cửa phân phó tôi tớ chuẩn bị điểm tâm.

102. Chương 101-2: (có H)

Editor: Miri

Mình cảnh báo ở chương trước rồi đó nha….

Mặt An Quốc trưởng công chúa trắng một chốc rồi lại tái xanh, nàng chưa từng rơi vào tình thế quẫn bách như lúc này.

Chung Uyển bất đắc dĩ, y cũng không phải là cố ý muốn nghe lén chuyện người khác.

Úc Xá ở trong cung một ngày một đêm vẫn chưa ra, Chung Uyển ở bên ngoài, sau khi an bài chu toàn chuyện Bắc Địch thì chỉ có thể lưu tại phủ chờ tin tức, nghe nói Sùng An Đế có khả năng không ổn nữa. Chung Uyển ngồi không yên, muốn thử thời vận mà xuất môn, muốn nhìn xem có thể vừa lúc gặp Úc Xá hay không. Cũng may, đợi chưa đến hai canh giờ thì Úc Xá đã ra cung rồi.

Lúc mới vừa thấy Úc Xá ra cửa cung, Chung Uyển vốn là muốn xuống xe ngựa, nhưng y lại thấy An Quốc trưởng công chúa đi tới, thần sắc có chút sốt ruột, bộ dáng vội vàng. Y cảm thấy thà bớt phiền toái còn hơn rước thêm chuyện, trốn rồi tính sau, chưa từng nghĩ là An Quốc trưởng công chúa sẽ nhắc đến y. Chung Uyển lại càng không tiện ra tiếng.

Nhưng cố tình, lời nói vừa rồi của Úc Xá lại quá chọc nhân tâm, Chung Uyển ở trong xe thật sự nhịn không được nữa, thấp giọng đáp lại mấy câu.

Chung Uyển cảm thấy thanh âm của mình đã rất thấp rồi, không nghĩ vẫn bị họ nghe được.

Sau đó……

Tự nhiên lại không cẩn thận gây ra chuyện này, khiến y có chút xấu hổ.

Úc Xá nghĩ lời nói nãy giờ của mình đều bị Chung Uyển nghe được, còn cảm thấy muốn chui đại vào đâu để trốn hơn cả An Quốc trưởng công chúa.

Úc Xá làm bộ như bị tro tàn của chiếu thư làm sặc, lau mặt một phen, không kiên nhẫn, vội vàng nói, “Hồi phủ.”

An Quốc trưởng công chúa nhìn Chung Uyển, lập tức mất tự tin giáo huấn Úc Xá khi nãy của mình. Đang sinh tử trước mắt, nàng có chán ghét Chung Uyển cũng không muốn ngoài mặt đắc tội y để tìm thêm phiền toái. An Quốc trưởng công chúa âm thầm hối hận, lại đột nhiên có chút buồn bã.

Nàng mới vừa rồi còn chê trách Sùng An Đế không thấy rõ tình thế hiện tại, vậy mà mình lại làm giống như hắn sao?

Nàng đã sớm không khống chế nổi thế cục nữa, cũng đã sớm không làm gì được Úc Xá.

Ánh mắt tràn đầy lời muốn nói của An Quốc trưởng công chúa nhìn Úc Xá, nhìn xe ngựa của hắn đi xa.

Trên xe ngựa hồi biệt viện Úc vương phủ, Úc Xá vẫn còn cảm thấy có chút không thoải mái, những lời này nói với An Quốc trưởng công chúa thì không sao, nhưng nếu nói với Chung Uyển thì không khỏi có chút làm ra vẻ.

Nhưng Chung Uyển lại rất thích, thậm chí còn muốn nghe lại vài câu.

Ánh mắt thập phần chờ mong của Chung Uyển nhìn hắn, nhỏ giọng nói, "Vừa rồi ngươi nói hai ta môn đăng hộ đối?"

Úc Xá cứng người, nhìn về phía Chung Uyển đang từ xa nhích lại gần.

Chung Uyển rốt cuộc cũng nhích qua tới, lại nói, "Ngươi còn nói ta và ngươi là do thiên địa tác hợp?"

Đầu Úc Xá đau lên, hắn xoa xoa ấn đường, hỏi ngược lại, "Ta vừa mới thiêu phong chiếu thư kia viết tân đế nội trong ba mươi năm không được vi phạm luật pháp tiên hoàng đề ra, có phải ngươi đã sớm biết sẽ có phong chiếu thư như vậy không?"

Chung Uyển không thể gạt được hắn, chỉ còn biết thừa nhận, "Tình thế gấp gáp, thật sự không cần bởi vì chút việc nhỏ này mà tự nhiên bị ngáng chân, cũng không nhất định phải xông qua cửa ải đó. Ta muốn bảo toàn mạng sống, mấy chuyện vụn vặt kia……cứ tùy ý bọn chúng làm đi, ta thấy cũng không có gì cần nói với ngươi."

"Đây là chuyện vụn vặt sao?" Úc Xá không thích lôi chuyện cũ ra, không hề truy vấn cặn kẽ chuyện Sùng An Đế hiếp bức Chung Uyển, chỉ trầm mặc một lát rồi lạnh lùng nói, "Hắn hiện tại bò còn bò không nổi, dựa vào cái gì mà muốn tùy ý bài bố ta?"

Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Ta nghe nói là bị trúng gió?"

"Đúng thế, hắn nói không rõ, nửa người cũng không động được, nghe thái y nói thì……" Úc Xá lắc đầu, "Qua hai ngày nữa mới có thể nhìn ra bệnh trạng, thái y không dám nói lời nào, nhưng tất cả đều minh bạch là bệnh của hắn chỉ có thể tệ hơn, sẽ không có khởi sắc."

Chung Uyển nói, "Như thế thì bớt được kha khá phiền toái. Úc vương hiện tại hẳn là đang trong tù thắp cao hương."

Sùng An Đế thành một phế nhân, rốt cuộc Úc Mộ Thành cũng có thể không còn kiêng dè nào mà hành sự.

"Nhưng lại có một chút phiền toái khác." Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Mới vừa rồi, ta nghe trưởng công chúa nói là Hoàng Thượng lập tức muốn lập ngươi lên ngôi, vậy thì sợ là Úc vương sẽ muốn quay đầu biến ngươi trở thành đối thủ, ngươi……"

"Không sao." Úc Xá cũng không để ý, "Nên làm, chúng ta đều đã làm rồi, sau này cứ xem họ diễn hết vở tuồng này là được. Tta có thể giả điên, giả bệnh, làm loạn theo bọn chúng."

Chung Uyển nói: "Sau khi biết hoàng đế trúng gió, ta cho người của ta đều truyền lại tin tức, bảo chúng không cần lại lo cho ta, cứ làm mọi chuyện theo tâm ý Úc vương tâm ý là được."

"Ngươi sợ hắn lật không nổi hoàng đế?" Úc Xá cười nhạo, nghĩ nghĩ nói, "Úc Mộ Thành mấy năm nay âm thầm cấu kết không ít người, chỉ là ngày thường nhìn không ra mà thôi. Hắn đã sớm tìm đường lui cho mình, bất quá ngươi làm cũng không sai. Sau khi hồi phủ, ta cũng sẽ dặn dò người của ta như thế, thuận tiện nhờ người đi phân phó Thang Khâm…… A, sợ là cũng không cần phải phân phó hắn, lão già kia sợ là đã sớm hiểu hết rồi."

Chung Uyển suy nghĩ một chút rồi cười, líu lưỡi, "Chẳng lẽ thật là được ông trời phù hộ sao? Lại trùng hợp như vậy, khiến ta nghe được lời trưởng công chúa vừa nói. Nàng thấy ta đã biết hết mọi chuyện, sợ ta sẽ rỉ tai bên gối với ngươi, tương lai sẽ gặp phải thảm cảnh. Có lẽ lúc này nàng đã quay đầu đi giúp Úc vương rồi."

Úc Xá suy nghĩ một chút, cũng cười.

Tám năm trước kia, ai cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày bọn họ lại đột nhiên tề tựu thành một phái, mặc kệ mục tiêu mỗi người là gì, cũng đều sẽ phải nỗ lực vì Ninh vương mà lật lại bản án.

Thiên hạ đại thế chi sở xu, nhân lực bất khả di.

**Nơi thế gian này hướng đến, con người không thể dùng sức mình để thay đổi.*

Đã đến bước đường này rồi, Úc Xá và Chung Uyển cũng không cần làm gì nữa.

Chung Uyển ngẫm nghĩ, nói, "Chỉ là còn chút chuyện quan trọng, người của ngươi đi theo âm thầm bảo hộ Tuyên Thụy, nhân thủ đủ không?"

Úc Xá gật đầu, "Mấy năm nay ta âm thầm dưỡng gia tướng, hiện tại tất cả đều đang bảo vệ hắn. Ngươi yên tâm, hắn bỏ mạng không nổi đâu."

"Ta không yên tâm, sợ hắn không thật sự được Úc vương đưa về kinh." Chung Uyển nhíu mày nói, "Căng mắt trông chừng hắn, một khi người của Úc vương động thủ thì người của ngươi phải lập tức cướp Tuyên Thụy đi. Theo kế hoạch đã định của chúng ta, giấu kĩ hắn ở nơi nào đó, nhất định phải làm tất cả mọi người tin rằng hắn đã thật sự qua đời, thẳng đến lúc ngươi thuận lợi kế vị."

Chung Uyển thấp giọng dặn dò nói, "Đừng lấy chuyện này ra đùa, nếu hắn trở về……cả ngươi lẫn Tuyên Cảnh đều không toàn mạng."

Úc Mộ Thành muốn đỡ Tuyên Thụy lên làm con rối, tất sẽ không lưu lại nhi tử Sùng An Đế. Tuyên Quỳnh có lẽ còn có thể lưu lại một mạng, nhưng Úc Xá và Tuyên Cảnh trăm triệu không thể.

Hoàng thành hiện giờ như một ván cờ sinh tử, vô luận đi nước cờ nào đều sẽ có quân cờ ngã xuống, nhưng chỉ có Úc Xá kế vị thì mới có thể có ít người hi sinh nhất.

Chung Uyển và Úc Xá đều không thích giết người.

Úc Xá nhẹ nhàng gật đầu, "Yên tâm."

Trong lòng Úc Xá minh bạch, Chung Uyển sợ nhất chính là vì muốn lật lại bản án cho Ninh Vương mà bao khổ tâm ban đầu của bọn họ đều sẽ bị đảo loạn. Vậy nên hắn lại cho Chung Uyển ăn một thang an thần dược, "Nơi ở cho Tuyên Thụy ta đã nghĩ kỹ rồi, trước hết cứ giam lỏng hắn ở một chỗ có khí hậu tốt, chờ ba năm sau, hết thảy trần ai lạc định, ta sẽ đưa hắn về Kiềm An. Nếu hắn an phận thì sẽ phong hắn làm Ninh An Quận Vương, Kiềm An như cũ vẫn là của hắn, chỉ là……"

Chung Uyển tò mò, "Chỉ là cái gì?"

Úc Xá không kiên nhẫn nói, "Chỉ là ngươi không được cho hắn vào kinh gặp ngươi."

Chung Uyển cười gật đầu: "Ta đáp ứng ngươi, sẽ không tái kiến hắn lần nữa."

Vào biệt viện Úc vương phủ rồi thì sắc trời cũng đã trễ, Chung Uyển xuống xe ngựa, ngẫm lại một ngày vừa trôi qua, thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc cũng về đến nhà.

Hai người đều đã bôn ba một ngày một đêm, sau khi hồi phủ thì đều tắm gội thay y phục như nhau. Sau hôm nay, trong triều tất nhiên sẽ đại loạn, Chung Uyển không muốn mấy nhóm tông thân không đầu óc kia lẫn triều thần tới làm phiền Úc Xá, sau khi rửa mặt chải đầu sạch sẽ xong thì dặn dò Phùng quản gia, nói với người khác là Úc Xá đã cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà chăm sóc Sùng An Đế hết một ngày một đêm, sau đó lại vì nhớ thương bệnh tình Sùng An Đế mà thương tâm quá độ, liên tục nôn ra máu, bệnh tật chồng chất như núi, hiện tại không xuống nổi giường nữa.

Phùng quản gia vội đáp ứng, không đợi lão thay Úc Xá truyền lại tin tức về cung, bên ngoài cung nhân truyền chỉ đã tới.

Sùng An Đế đột nhiên trúng gió, trong lúc rơi vào đường cùng, hắn rốt cuộc cũng suy sụp tựa trên long sàng, triệu kiến quần thần, dùng đầu lưỡi đã hóa gỗ kia cùng tay trái mất hết linh hoạt của hắn, phân phó lại cho quần thần, lập tư sinh tử của mình làm Thái Tử.

Sự việc đột ngột ập đến, Sùng An Đế cũng không có khả năng đưa Úc Xá đi tế thiên, hết thảy đều giản lược. Sùng An Đế tự tay viết chiếu thư, cho người chép lại thành ba bản. Một bản để dưới gối đầu của Sùng An Đế, một bản giao cho An Quốc trưởng công chúa nắm giữa, còn một bản khác thì đưa cho năm vị lão các thần cùng trông giữ.

Sau khi hấp tấp tiếp nhận thánh chỉ, Chung Uyển hỏi Úc Xá, "Phong chiếu thư kia viết cái gì?"

Úc Xá lắc đầu, "Hoàng đế chưa cho ta xem, trưởng công chúa bảo đảm với ta là trên đó không nhắc một chữ tới ngươi."

Chung Uyển suy nghĩ, nói, "Hoàng đế kỳ thật cũng không tín nhiệm trưởng công chúa, hắn sợ công chúa sẽ quay đầu đi giúp Úc vương, cho nên lưu lại ba phong chiếu thư tự viết. Như vậy thì dù trưởng công chúa có huỷ hoại bản chiếu thư của nàng, thì vẫn còn có hai phong còn lại chưa bị người khác động chạm."

Úc Xá đem thánh chỉ trong tay tùy ý đặt sang một bên, "Hắn cũng không tin ta, cho nên sẽ không giao cho ta một bản, mặc kệ chúng làm loạn đi……Dùng bữa, ngủ."

Hai người đều mệt vô cùng, tùy tiện dùng một chút cháo mễ xong thì nằm xuống, chưa nói hai câu đã lập tức ngủ say.

Khi Chung Uyển tỉnh lại thì trời đã sụp tối.

Úc Xá còn ngủ, Chung Uyển khẽ tay khẽ chân xuống giường, ra phòng ngủ, hỏi hỏi gia tướng canh gác bên ngoại. Gia tướng lắc đầu, trầm giọng nói, "Thiếu gia yên tâm, hết thảy vẫn như thường, không có chuyện gì quan trọng, nhóm mật thám có đưa tới mấy phong thư, thiếu gia muốn xem sao?"

Chung Uyển gật đầu, tiếp nhận xong thì xem xét từng cái, quả thật không có chuyện gì.

Hoặc là nói, không có chuyện gì liên quan tới y và Úc Xá.

Chung Uyển lúc này mới buông tâm, thiêu hủy hết mấy phong thư đó, lại trở về phòng ngủ.

Chung Uyển vốn muốn ngủ tiếp, nhưng trong ánh nến mông lung, y thấy biểu tình Úc Xá có chút kỳ quái.

Úc Xá trên giường gắt gao cau mày, sắc mặt không tốt lắm, nhìn qua tựa hồ như đang gặp ác mộng.

Úc Xá đã lâu rồi không được ngủ một giấc ngon, Chung Uyển cũng không muốn đánh thức hắn, y nghĩ tốt nhất vẫn nên để hắn nghỉ ngơi nhiều thêm một lát. Y do dự một hồi, nhẹ giọng gọi, "Tử Hựu, Tử Hựu……"

Úc Xá không tỉnh.

Chung Uyển cau mày, bỗng nhiên nhớ tới chuyện Úc Xá ở trước cửa cung chất vấn An Quốc trưởng công chúa, nghĩ có thể lúc đó hắn đã phát bệnh.

Bệnh tình hiện tại của Úc Xá cũng đã chuyển biến tốt đẹp, lúc thật sự phát bệnh cũng không còn như trước kia. Hắn có thể khống chế được chính mình, lúc thanh tỉnh lại cũng sẽ nhớ rõ chuyện xảy ra khi phát bệnh. Nhưng mỗi lần phát bệnh xong, màn đêm buông xuống thì hắn tất nhiên ngủ không ngon, lay dậy không được, kêu cũng không dễ dàng đánh thức. Lúc thật sự bị đánh thức thì Úc Xá nhất thời phân không rõ mơ và thực tại, thần thái kém đến đáng sợ.

Giống như bây giờ.

Chung Uyển không dám giống như trước, lỗ mãng đẩy Úc Xá tỉnh. Y giống như đang hống tiểu hài tử, vỗ vỗ vào ngực Úc Xá.

Chung Uyển sờ đến một thứ đồ gì đó, y xốc xiêm y Úc Xá lên, từ trong lòng ngực hắn lấy ra một bao giấy.

Quơ quơ, bên trong có tiếng lá trà sàn sạt rung động.

Chung Uyển trăm triệu không nghĩ tới, Úc Xá vẫn còn cất giấu thứ này.

Bao lá trà này là do Chung Uyển tự tay chọn lọc từng chút một, trong đó có bao nhiêu lá, y là người rõ ràng nhất. Chung Uyển ước lượng một chút, đoán rằng Úc Xá đêm đó phát cuồng chỉ ăn qua một lá.

Úc Xá luyến tiếc.

Chung Uyển nắm chặt bao lá trà nhỏ trong tay, thở dài. Y thật sự không hiểu kiếp trước mình đã tích đại đức gì. Sao y có thể may mắn đến thế này, người mà y khuynh mộ cũng lại có thể yêu thương y như vậy.

Chung Uyển nắm chặt bao lá trà, nghĩ có nên lấy ra một chút đút cho Úc Xá không.

Nhưng y không giống như Úc Xá, không thật sự ôm hy vọng rằng lá trà này có thể trị bệnh cho hắn, cảm thấy còn không bằng đút canh dưỡng thân mà thái y kê cho.

Đương nhiên, chén canh dưỡng thân không ôn không hỏa kia cũng không thể quá trông cậy vào.

Sắc mặt Úc Xá càng ngày càng kém, con ngươi Chung Uyển khẽ động, không biết là đang nghĩ tới cái gì, giơ tay buông màn xuống.

Một lát sau, xuyên qua tầng màn trướng dày, trong phòng ngủ phát ra vài âm thanh ái muội.

……

Úc Xá cứ như vậy, từ ác mộng đáng sợ ngã vào một giấc mơ kiều diễm.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Úc Xá tỉnh lại, cảnh trong mơ lại lần nữa pha lẫn hiện thực, Úc Xá cảm giác được Chung Uyển đang làm cái gì, lần này là thật sự muốn phát điên rồi.

Úc Xá không thể nhịn được nữa mà kéo người trong chăn ra, thanh âm thô nặng, "Hơn nửa đêm không ngủ yên……lại làm cái gì?"

Khuôn mặt Úc Xá anh tuấn như được đao khắc họa, hơi thở ẩm ướt, trong mắt mang theo chút ẩn nhẫn xen lẫn dục vọng, Chung Uyển bị hắn trừng như vậy, lỗ tai đột nhiên ửng đỏ.

Ánh mắt Úc Xá vẫn thanh minh, bộ dáng không có nửa điểm nổi điên.

Lại còn bị Úc Xá chất vấn như vậy, tự tin của Chung Uyển đột nhiên mất hết.

Chẳng lẽ hắn căn bản không phát bệnh sao? Là do mình suy nghĩ nhiều? Úc Xá chỉ là đang mơ một ác mộng tầm thường ư? Vậy……

Vậy vừa rồi, không phải chuyện sẽ thành mình hơn nửa đêm không ngủ được, thừa cơ Úc Xá ngủ mà vụng trộm làm cái kia cho hắn?

Tuy da mặt Chung Uyển vô cùng dày, nhưng lúc này cũng muốn nhảy xuống hồ tự vẫn.

Úc Xá khẽ nhíu mày, "Hỏi ngươi đấy, đang ngủ yên, sao lại đột nhiên……"

Chung Uyển quẫn bách vô cùng, lắp bắp, "Không, không có việc gì, được rồi, ngủ tiếp đi."

Úc Xá: "……"

Ngủ tiếp đi?

Úc Xá thật là bị Chung Uyển chọc tới không giận nổi nữa. Hắn hít sâu một hơi, làm một động tác mà ngày thường hắn trăm triệu cũng làm không được.

Úc Xá hạ lưu đụng nhẹ hạ thân của mình vào Chung Uyển một chút, nhàn nhạt nói, "Cứ thế này đi ngủ?"

Chung Uyển hận không thể tìm cái khe đất chui vào.

Úc Xá nhíu mày nói, "Rốt cuộc có chuyện gì?"

Chung Uyển chỉ còn biết nói thật, ậm ừ nói, "Ta cho rằng ngươi phát bệnh, muốn……đánh thức ngươi……"

Úc Xá im lặng một lát, nói, "Dùng cách này?"

Chung Uyển bất chấp tất cả, muộn thanh nói, "Ừ."

Úc Xá trong lòng ngũ vị tạp trần, hắn kéo Chung Uyển vào lòng ngực, hôn thật sâu, "Ta không phát bệnh, yên tâm."

"Vậy……" Chung Uyển do dự nói, "Ta giúp ngươi tiếp?"

Úc Xá lắc đầu, lại hôn nhẹ lên môi Chung Uyển, "Đừng động, chỉ muốn hôn ngươi một chút……"

Chung Uyển bị Úc Xá hôn tới cả người đều mềm, y thì thầm, "Vậy……ta dùng tay?"

Nhưng Úc Xá không cho tay Chung Uyển lộn xộn, dùng một tay nắm chặt hai cổ tay y, ấn trên gối.

Lại sau một hồi lâu, Chung Uyển nhỏ giọng nói, "Còn có một biện pháp khác, ngươi muốn không?"

Úc Xá cứng người.

Ánh mắt hai người giao nhau, mặt Chung Uyển đã hoàn toàn hồng lên.

Chung Uyển khó nhịn nói, "Tử Hựu, ta có ý tưởng này."

Úc Xá nhìn Chung Uyển thật sâu, "Thân mình ngươi thật sự không sao?"

Chung Uyển nhẹ giọng nói, "Không sao hết……Tùy ý ngươi đùa giỡn."

Úc Xá lại hôn y thêm lần nữa, nỉ non, "Là tự ngươi nói đấy."

Chung Uyển đến thời khắc chân chính lại bắt đầu cảm thấy thật xấu hổ, nói không nên lời, cứ để mặc cho Úc Xá trên người làm gì thì làm. Y cảm thấy mấy cuốn thoại bản bỏ đi mà Úc Tử Hựu xem sau lưng y kia

sẽ được dùng hết lên người y đêm nay.

"Quy Viễn, ngươi tự mình thoát xiêm y, hay là ta phải thoát cho ngươi đây? Hả?"

Chung Uyển lúc này chỉ biết đem đầu hướng vào trong chăn bịt kín lại, muộn thanh nói: "Ta... Ta tự mình thoát."

Y do do dự dự thoát ngoại bào ra, không dám nhìn Úc Xá, biệt biệt nữu nữu thoát ra. Ánh mắt Úc Xá lại sâu thêm vài phần. Đôi mắt vốn thanh liễm kiệt ngạo của hắn lại bởi vì động tác nửa thoát nửa không thoát này của Chung Uyển mà nóng lên.

Hắn bắt lấy cánh tay Chung Uyển,"Quy Viễn, vẫn là ta giúp ngươi đi, ta sợ ngươi thoát đến hừng đông cũng thoát không xong.", hắn dùng ngón tay thoát áo trong của y ra, đầu lưỡi lướt qua xương quai xanh của y, bất động thanh sắc nhìn Chung Uyển.

Y hiện tại chỉ muốn đi tìm chết cho xong.

Hắn đảo qua xương quai xanh, ngừng ở chỗ trước ngực kia của Chung Uyển, dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn lên một chút. Chung Uyển khó nhịn mà vặn vẹo thân mình, chỉ muốn làm cho Úc Xá nhanh lên một chút, nhưng lại bị cắn đến hoảng, chỉ biết nhẫn nại. Úc Xá cứ như đang cố ý, đầu lưỡi vẫn đảo quanh tại chỗ này một chút.

Chung Uyển thật sự là nhịn không được, hô to ngươi có thể nhanh lên một chút không. Úc Xá cười khẽ một tiếng nói: "Vậy ngươi nói chút lời dễ nghe, cái gì mà hảo ca ca.", Chung Uyển che mặt.

Úc Xá buông tha ngực y, một đường đi xuống, ngừng ở chỗ bụng nhỏ của y mà thổi nhẹ một hơi, khiến cho Chung Uyển toàn thân đều căng thẳng, y thiệt muốn khóc thét, "Tử Hựu, hảo Tử Hựu, ngươi chớ có lại tra tấn ta, mau mau làm đi", Úc Xá nghe xong chỉ cảm thấy Chung Uyển thật sự rất đáng yêu. Hắn ngậm lấy chỗ phía trước của Chung Uyển, khiến y cảm thấy bản thân giống như đang ở trong dòng nước ấm áp, chung quanh đều là hơi thở của Úc Xá. Y cảm thấy bản thân sắp chết chìm trong đó, ý nghĩ duy nhất chính là muốn ôm chặt Úc Xá.

Động tác kia vừa tới, y đã xuất ra, thở hổn hển.

Úc Xá cười nhìn thoáng qua, "Như vậy đã không được rồi? Vậy chờ tới lát nữa ngươi chẳng phải là muốn thoải mái chết ở trên giường." Chung Uyển lại một lần nữa che mặt!

Úc Xá ôm lấy y, lại ở bên tai y nói vài lời hạ lưu gì đó mà y đã nghe không rõ nữa. Tự nhiên bây giờ y có chút hối hận, cảm thấy đêm nay hẳn là chết ở trong tay Úc Xá. Tay của hắn lại nắm chỗ đó của y, nói cái gì mà muốn tới thăm chỗ phía sau của y, muốn xoa nắn chỗ kia. Tay hắn từ sống lưng một đường đi xuống hướng thẳng đến chỗ đó, nhẹ nhàng dùng tay. Chung Uyển cảm thấy toàn thân như muốn bị thiêu cháy.

"Quy Viễn, ngươi nói xem, nơi này nhỏ như vậy, lát nữa biết phải ăn cái kia vào như thế nào?" Chung Uyển thực muốn khóc, "Úc Tử Hựu ngươi câm miệng đi…A….Tử Hựu ngươi nhẹ một chút….", tay Úc Xá lại trở nên thận trọng thêm vài phần, một ngón tay chậm rãi tiến vào.

Chung Uyển cảm thấy nội bích của mình một trận tê dại, lại nỉ non sắp khóc. Ngón tay thứ hai của Úc Xá cũng vào được, còn có thứ lúc trước y xuất ra vương trên tay Úc Xá trợ giúp. Cho tới khi nơi đó của Chung Uyển đủ rộng rồi thì dừng lại, không làm gì nữa. Đôi mắt mông lung hơi nước của Chung Uyển ngước lên nhìn Úc Xá, không biết người này lại phát bệnh gì.

Chung Uyển nghĩ, hắn vì sao không làm nữa?

Đã đến phân thượng này rồi, chẳng lẽ Úc Tử Hựu hắn không làm? Úc Tử Hựu ngươi vẫn là con người sao? Chung Uyển ngơ ngác nhìn Úc Xá, hắn lại không có hảo ý nhìn y. "Quy Viễn, ngươi nói hảo ca ca ta muốn ngươi, ngươi mau cho ta, thì ta sẽ tiếp tục."

Chung Uyển sợ đến ngây người!

"Úc Tử Hựu, ngươi còn xứng là con người sao? Đều đã như vậy rồi mà ngươi còn bảo ta cầu ngươi!" Chung Uyển trong miệng còn đang chửi mắng oanh liệt, Úc Xá đã dùng miệng ngăn chặn miệng của y, sau đó đỡ thứ kia của mình đưa vào cơ thể Chung Uyển.

Chung Uyển hút một ngụm khí lạnh, Úc Xá còn chưa đưa toàn bộ vào. Chung Uyển cảm thấy thứ đồ chơi kia của y cũng đã lớn rồi. Y khó có thể tưởng tượng được thứ đồ kia của Úc Xá rốt cuộc là làm sao có thể đi vào chỗ nhỏ xíu của y được. Y thất thần một lát, Úc Xá đã tiến vào toàn bộ, "Có đau không, còn có thể chịu được sao?"

Chung Uyển quả thật là có chút đau, nhưng rốt cuộc vẫn còn có thể chịu được. Chỉ là y cảm thấy chỗ kia hơi trướng trướng, có cảm giác nói không nên lời, y nhìn Úc Xá nói, "Còn không sao…"

Sau khi Úc Xá nghe xong, hắn bắt đầu động tác, lúc vừa mới bắt đầu vẫn là lo lắng cho thân mình Chung Uyển, sợ làm y bị thương. Nhưng càng đến lúc sau thì càng khống chế không được bản thân, muốn khảm Chung Uyển vào chính thân thể mình, như vậy thì không ai có thể tách rời họ nữa.

Chung Uyển cảm thấy mình đúng là bị Úc Xá động cho tới lạc hồn thất phách, cảm giác không khỏe ban đầu đã biến mất, tất cả thứ sót lại đều là khoái cảm y không dám mở miệng nói ra. Trong lúc lơ đãng, y thoải mái hừ nhẹ một tiếng, lại cảm giác được Úc Xá ở trong thân thể y lại lớn thêm vài phần, "Tử Hựu, ngươi vừa mới lớn lên kìa."

Úc Xá nghe xong, cảm thấy hẳn là hắn vẫn chưa dùng đủ sức nên người này hiện tại cư nhiên còn có thể phóng đãng. Hắn lại đè lên Chung Uyển, chỗ kia của y gắt gao bọc lấy hắn.

Đêm vẫn còn dài, Chung Uyển, ngươi muốn phóng đãng thế nào thì phóng đãng đi.

Lúc trời còn chưa sáng, Phùng quản gia nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa ra, cúi đầu bưng một chậu nước ấm vào phòng. Trong phòng ngủ, người trên giường nghe được tiếng bước chân, nháy mắt không còn tiếng động, một lát sau phát ra vài tiếng giọng mũi khó nhịn.

Phùng quản gia lui ra ngoài.

Lúc trời tờ mờ sáng, Phùng quản gia cầm xiêm y sạch sẽ vào phòng, sàn giường giật giật, tầng tầng lớp màn động đậy, Chung Uyển thanh âm khàn khàn, "Đừng, chờ chút, có người……"

Một người khác trên giường cứ như không nghe thấy, Chung Uyển bị buộc phải khóc nức nở nói vài câu mà Phùng quản gia không dám nghe. Lão vội bỏ xiêm y lại, lui xuống.

Sau hừng đông, Úc Xá thả luôn lớp màn ngọc trong phòng ngủ xuống, trên người hắn phủ thêm một kiện ngoại bào, đẩy cửa phân phó tôi tớ chuẩn bị điểm tâm.

103. Chương 102

Editor: Miri

Phùng quản gia xách thực hạp vào phòng, Úc Xá buộc tóc lên, nhẹ giọng phân phó, "Đem bồn nước trong phòng ra, đổi một bồn nước nóng mang tới, chờ một lát rồi chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa."

Trên mặt Phùng quản gia mang theo ý cười bí ẩn, thấp giọng hỏi, "Dọn bồn tắm vào đây sao?"

Úc Xá nói, "Dọn vào đây, đừng có thả vào mấy cái cánh hoa lung tung kia, y không thích."

"Vâng, vâng." ánh mắt Phùng quản gia hướng vào trong phòng nhìn thoáng qua, nhỏ giọng hỏi, "Không cần người hầu hạ?"

Khóe miệng Úc Xá hơi hơi cong lên, lắc lắc đầu.

Phùng quản gia lại thấp giọng hỏi, "Cũng không cần người tới thu dọn nơi đó sao?"

Úc Xá vẫn lắc đầu, "Không."

Phùng quản gia không dám nói nhiều nữa, buông thực hạp xuống rồi lui ra.

Úc Xá tự tay mở thực hạp ra, bưng một chén cháo, vén rèm châu lên đi vào phòng ngủ. Hắn đặt cháo lên tiểu trác ở đầu giường, xốc màn lên thì thấy Chung Uyển đã mở mắt ra, nói, "Tỉnh rồi à, dậy nổi không?"

Úc Xá đặt tay lên trán Chung Uyển thăm dò, không nóng.

Chung Uyển không được tự nhiên động một chút, thanh âm có chút khàn, "Hơi không khỏe……Ngươi không cho người hầu hạ, thì ai thu dọn mấy thứ này?"

Úc Xá đem hai kiện áo trong trên mặt đất ném vào bên trong chăn giường, nhào lại một chút rồi đá văng sang chỗ khác, buộc màn lên xong thì nói, "Để ta làm."

Úc Xá ngồi bên mép giường, kéo Chung Uyển ra khỏi chăn, lấy gối mềm để sau lưng y, bưng chén cháo lên, "Dùng bữa."

"Còn không đến mức……" Chung Uyển bật cười, "Đưa cho ta, ta có thể tự ăn."

"Đừng nhúc nhích." tay cầm chén của Úc Xá dịch sang bên cạnh một chút, thấp giọng nói, "Cứ ngồi yên đó."

Chung Uyển dở khóc dở cười, "Tay ta lại không đứt, để ta theo ngươi tới bàn ăn……"

"Không cần, ta không vội." Úc Xá nhíu mày, "Đừng động."

Chung Uyển vô pháp, chỉ còn cách thành thành thật thật để cho Úc Xá đút cháo cho y.

Từ trước tới giờ, Úc Xá luôn chăm sóc Chung Uyển cẩn thận, trước kia đút dược cũng vậy, bây giờ đút cháo cũng vậy.

Trước khi đút, mỗi một ngụm cháo đều được hắn thổi hai cái trước, dùng muỗng sứ chạm vào môi mình một chút, thấy nguội rồi thì mới đút cho Chung Uyển. Nếu hắn không cẩn thận để cho khóe miệng y dính một chút cháo, hắn sẽ lập tức buông chén, dùng khăn lụa lau khô cho y rồi mới tiếp tục đút.

Ôn nhu lại chu đáo, so với tối hôm qua quả thực như hai người khác nhau.

Chung Uyển hồi tưởng đủ chuyện loạn thất bát tao đêm qua, cảm thấy lưng một trận tê dại. Y nuốt xuống một ngụm cháo, nhỏ giọng nói, "Sao đột nhiên đối tốt với ta như vậy?"

Úc Xá cứng người, hỏi, “Ngoại trừ lúc ngươi mới vừa hồi kinh, ta khi nào không đối tốt với ngươi?”

“Tối hôm qua.” Chung Uyển có chút không khoẻ, hút một ngụm khí, “Ta còn cho rằng mình sắp chết rồi.”

Úc Xá cầm muỗng sứ quậy quậy cháo, nhìn Chung Uyển một cái, thấp giọng nói, “Không phải tự ngươi nói là tùy ý ta đùa giỡn sao?”

Chung Uyển nghẹn lời.

“Hơn nữa……” Úc Xá lại đút cho Chung Uyển một ngụm, “Ta biết ngươi thích ta đối đãi ngươi như vậy.”

Chung Uyển ngậm cháo trong miệng, lỗ tai đỏ ửng.

Úc Xá nói không sai.

Chung Uyển giả bộ ngượng ngùng, thành thành thật thật ăn cháo, cả đêm cũng không ngủ được bao nhiêu. Chung Uyển đã rất đói bụng rồi, nếu để y tự ăn thì tất nhiên sẽ bị nghẹn dạ dày, cảm thấy không khoẻ. Lúc này y được Úc Xá chậm rì rì đút một ngụm lại một ngụm, Chung Uyển cảm thấy trong bụng ấm lên, thoải mái hơn nhiều.

“Ta no rồi, ngươi mau đi ăn, đừng để thức ăn nguội mất.” Chung Uyển biết Úc Xá tất nhiên cũng đã đói meo, thúc giục nói, “Đừng lo cho ta.”

Úc Xá không để ý tới Chung Uyển, “Há mồm.”

Úc Xá luôn thích chiếu cố y từng chút một, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ như vậy. Hắn mặc kệ Chung Uyển nói gì, không nhanh không chậm, một muỗng rồi lại một muỗng, ước chừng đút hết hai chén cháo cho Chung Uyển xong mới thả y đi. Úc Xá tự mình ăn lượng cháo còn sót lại, sau đó còn vắt khăn vải lau mặt cho Chung Uyển.

Chung Uyển dở khóc dở cười, “Thật sự không cần, ta tự làm được.”

Úc Xá không nghe, hắn lấy khăn lau lau mặt Chung Uyển xong lại vắt khăn lần nữa, tiếp tục lau tay cho y. Chung Uyển không biết nghĩ tới cái gì, sắc mặt trở nên cứng đờ.

Chung Uyển được Úc Xá chăm sóc, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Y cẩn thận nhìn thần sắc Úc Xá, nhấp nhấp môi, thăm dò nói, “Tử Hựu?”

Úc Xá tỉ mỉ chà lau tay y, không ngẩng đầu, "Ừ?"

Chung Uyển do dự một chút, tuy trong lòng minh bạch hẳn là sẽ không đến mức đó đâu, nhưng vẫn không tránh khỏi sầu lo.

Chung Uyển đời này không được hưởng quá nhiều chuyện tốt gì, cũng không dám nổi lên lòng tham, lo sợ rằng khi quay đầu lại sẽ càng ngã đau hơn. Y có chút nghi thần nghi quỷ, suy nghĩ một hồi lâu rồi thì mới thấp giọng nói, "Bỗng nhiên ta nhớ tới một chuyện, ngươi……ngươi bảo đảm cho ta đi."

Úc Xá ngước mắt nhìn Chung Uyển, tâm ý tương thông phát giác y đang bất an. Hắn nhíu mày, "Muốn hỏi cái gì?"

Hầu kết y khẽ động, chần chờ nói, "Ngươi nói thật cho ta nghe, đừng khiến cho ta suy nghĩ lung tung."

Úc Xá nín thở, ý bảo Chung Uyển hỏi.

Chung Uyển thập phần bất an nói, "Chuyện làm tối hôm qua, không phải là ngươi sẽ chỉ nguyện ý cùng ta làm một lần chứ?"

Úc Xá: "……"

Úc Xá từ đêm qua đến bây giờ tâm tình vẫn luôn rất tốt, tuy lúc trên giường hắn đối đãi Chung Uyển hơi ác liệt, nhưng xong việc thì cũng tự nhận mình coi như ôn nhu. Úc Xá thật sự không hiểu nổi sao mỗi khi bầu không khí đang điềm tĩnh lại lưu luyến, Chung Uyển vì sao lại cứ phải không đầu không đuôi hỏi mấy cái chuyện làm hỏng hết không khí này.

Úc Xá hít sâu một hơi, thật sự là nghĩ không ra, "Quy Viễn, mỗi ngày ngươi đều suy nghĩ cái gì?"

"Chính là chuyện kia chứ cái gì, tối hôm qua ngươi cứ làm không ngừng, hôm nay còn đối tốt với ta như vậy, cứ chính thức làm như vậy, ta lo lắng……" Chung Uyển nuốt chút nước miếng, "Ngươi đừng nổi giận, cơ linh của ta chỉ là đột nhiên khẽ động, muốn dò hỏi ngươi một chút."

Úc Xá: "……"

Cơ linh khẽ động, dò hỏi một chút.

**Cơ linh: não =))) nói chung là thông minh.*

Úc Xá không muốn làm mặt lạnh với Chung Uyển, tận lực nhẫn nại, đè nặng lửa giận mà trái lương tâm khen ngợi, "Vậy ngươi thật đúng là người thông minh."

Úc Xá cầm áo trong sạch sẽ thay cho Chung Uyển, động tác vô cùng nhẹ nhàng, cứ như là không khí.

Nhưng hắn vẫn chưa khẳng định, Chung Uyển vẫn chưa yên tâm nổi. Y không nhịn được lại muốn xác nhận thêm lần nữa, "Thật sự không phải chỉ có một lần, đúng không?"

"Tất nhiên không phải!" Úc Xá quả thực bị Chung Uyển làm cho tức chết rồi, "Ngươi vì cái gì lại có ý niệm này?"

Chung Uyển cứng lại, "Ta……"

Úc Xá không thể nhịn được nữa, "Lần đầu của ta và ngươi, ta vốn là muốn chờ sau khi trần ai lạc định, chuẩn bị tốt một phần lễ trân trọng đưa tới chỗ ngươi, xem như bồi thường, cũng coi như là hạ sính. Sau đó chờ thân mình ngươi hoàn toàn khỏe, an bài mọi chuyện ổn thỏa, chọn một cái ngày lành tháng tốt, rồi mới lại……lại làm chuyện tối hôm qua."

"Tối hôm qua cái gì cũng hấp tấp, ta lúc này muốn cố gắng bù đắp cho ngươi, ngươi……" Úc Xá hảo tâm uy cẩu, quả thực không muốn mặc xiêm y cho Chung Uyển nữa, "Ngươi không vui thì thôi đi, còn nguyền rủa ta chỉ có thể làm một lần?"

"Không đúng, không đúng, không phải." Chung Uyển vội chữa cháy, "Không liên quan tới ngươi, đây là tâm bệnh của ta. Ta vẫn luôn cho rằng ngươi cả đời chỉ nguyện ý làm một lần."

"Ta khi nào……" Úc Xá bị chọc tức tới nói không lựa lời, "Đồ vật kia của ta dùng xong một lần liền sẽ đứt sao?!"

Chung Uyển ngượng ngùng, "Lợi hại như vậy, tất nhiên sẽ không đứt."

Úc Xá: "……"

Úc Xá đột nhiên được người trong lòng trắng trợn khen trên giường lợi hại, lửa giận trong lòng lập tức tắt ngúm.

Úc Xá không hề chần chờ nữa, tiếp tục giúp Chung Uyển mặc xiêm y.

Chung Uyển đã trải qua nhân sinh đại khởi đại lạc*, lập tức có đủ tự tin, bắt đầu yên tâm cùng thân mật với Úc Xá. Chung Uyển chủ động hôn môi hắn, thì thầm, " Sao ngươi lại tốt như vậy? Hai ta cũng không thể thành hôn, còn cần an bài cái gì?"

Úc Xá hoàn toàn thờ ơ, thắt nút áo cuối cùng cho Chung Uyển, nói, "Về rồi sẽ lại bù đắp cho ngươi."

Chung Uyển không hỏi "Đại lễ" là cái gì, y hơi hơi ngẩng đầu, liếm liếm bờ môi căng của Úc Xá, muốn Úc Xá hôn y lâu một chút.

Úc Xá đặt Chung Uyển trên đầu giường, hảo hảo liệu lý y một trận, rốt cuộc cũng hết giận.

Phùng quản gia bên ngoài gõ cửa, Úc Xá buông y ra, sau khi dọn dẹp sạch sẽ cho y xong thì cho Phùng quản gia vào.

Phùng quản gia ngượng ngùng nói, "Có chút việc, bọn họ sợ là sẽ chậm trễ nên bảo ta tới nói với Thái Tử trước."

Úc Xá nói, "Nói."

Phùng quản gia đến gần chút, thì thầm, "Sáng sớm hôm qua, sau khi Thái Tử cùng thiếu gia hồi phủ, An Quốc trưởng công chúa trở về cung, sau khi chăm sóc Hoàng Thượng hai canh giờ thì ra cung."

"Theo lý thì trưởng công chúa cũng đủ vất vả, lúc ấy hoàng đế đã hạ chiếu thư, thánh chỉ sắc phong trữ quân cũng đã ban xuống. Công chúa ra cung, cũng nên hồi phụ công chúa tạm thời nghỉ ngơi, nhưng không……nàng lại đi bái kiến nhóm tông thân."

Úc Xá cùng Chung Uyển liếc nhau, Úc Xá nhàn nhạt nói, "Quả nhiên."

Phùng quản gia nói, "Các công chúa cùng vài vị lão tông thân không biết đã nói gì, nhưng trong đó có một gia tộc có mật thám bên ta trà trộn vào. Gã chờ công chúa đi rồi thì hỏi thăm được một chút tin tức, nghe nói bọn họ âm thầm trù tính ở phủ công chúa, nói nếu lập nguyên Kiềm An vương Tuyên Thụy lên ngôi, các phủ các gia có công tương trợ hắn lên ngôi, tương lai tất nhận đại phong ấm, lại còn nói……nói……"

Úc Xá nói, "Ngươi cứ nói đi."

Phùng quản gia ôm hận nói, "Nói Thái Tử tính tình kiệt ngạo, lại là do người khác họ dưỡng lớn, tương lai tất sẽ không tử tế với tông thân, có thể nghĩ ra đủ loại khắc khe với họ, không bằng lập một con rối, để cho đại gia tiếp tục an hưởng vinh hoa."

Úc Xá cười, "Lời này bọn họ thật ra lại nói đúng."

Phùng quản gia nói tiếp, "Hiện tại ngoài mặt đã công bố là Hoàng Thượng nhất thời lâm trọng bệnh, qua một thời gian sẽ chuyển biến tốt, nhưng mật thám chúng ta tra xét, Hoàng Thượng hiện tại đã hoàn toàn nói không được, có nói thì cũng không thành câu, ai cũng nghe không hiểu. Nửa người bị trúng gió cũng hoàn toàn không thể động đậy. Thái y vẫn không dám khẳng định, nhưng ý tứ là sẽ không sống được bao lâu, hiện tại cũng chỉ có thể chịu đựng."

Chung Uyển hỏi, “Còn có thể chịu được bao lâu?”

Phùng quản gia hạ giọng, “Lâu thì ba tháng, ít thì……khi nào cũng có thể đi.”

Phùng quản gia tiếp tục nói, “Còn có Úc vương bên kia. Trước đó Úc vương nói chuyện nguyên Kiềm An vương Tuyên Thụy không kỳ quái, sợ là có người đang muốn nhổ cỏ tận gốc. Hắn lại nói bản thân tự biết nghiệp chướng nặng nề, hiện giờ báo ứng đã đến, hắn không muốn lại tiếp tay cho giặc, muốn tìm lại công bằng cho Ninh vương.”

Úc Xá híp mắt, “Hắn có nhắc tới Tuyên Quỳnh không?”

Phùng quản gia lau lau mồ hôi, “Có nhắc……”

“Úc vương nói, việc Ngũ điện hạ làm lần này hoàn toàn là noi theo chuyện năm đó, muốn cấu kết ngoại tặc, tàn hại thủ túc.”

Chung Uyển líu lưỡi, “Hắn đúng là bất chấp mọi thứ.”

“Hắn vốn cũng không bảo hộ nổi Tuyên Quỳnh.” Úc Xá trầm giọng nói, “Chuyện Bắc Địch được chúng ta giấu kĩ, hắn không ngờ tới lúc này lại bị phơi bày. Úc vương coi vậy mà lại đủ quyết đoán, biết giữ không nổi Tuyên Quỳnh, liền đơn giản biến Tuyên Quỳnh trở thành đá kê chân. Hiện tại Tuyên Quỳnh thế nào?”

Phùng quản gia nói, “Lúc mới vừa bị áp tải tới Tông Nhân Phủ thì còn miễn cưỡng có thể kêu oan cho mình, nhưng sau khi biết Úc vương kéo hắn xuống nước thì hoàn toàn mất hết thần trí. Người của chúng ta tra xét qua, nói là bị dọa đến mất mật, sợ là có dò hỏi cái gì bây giờ cũng không được, tất nhiên……là muốn đổ hết oan ức gì lên đầu hắn cũng không sao.”

Chung Uyển thở ra một hơi, đến ngày hôm này, Tuyên Quỳnh là đã hoàn toàn bị phế rồi.

Úc Xá nói, “Hoàng Thượng thì sao?”

Phùng quản gia lắc đầu, “Hoàng Hậu vốn dĩ chính là loại người không chủ ý, hiện tại cũng bị bệnh. Hiện giờ mọi chuyện của Hoàng Thượng vậy mà lại là đều do trưởng công chúa làm chủ. Nội các đại thần vốn cũng không dám đem những việc này nói cho Hoàng Thượng, nhưng sáng nay khi An Quốc trưởng công chúa vào cung lại bẩm hết cho nàng. Mới vừa rồi, Hoàng Thượng lại ngất xỉu. Người trúng gió vốn dĩ không thể chịu kích động, lần này tĩnh lại rồi…… Không biết nửa còn lại có thể còn động không, hay là cũng bị phế theo rồi.”

Úc Xá nghe vậy thì vô ưu vô hỉ, “Nhân quả báo ứng.”

Phùng quản gia nói, “Người của chúng ta hỏi, có nên tiếp tục bàng quan hay không?”

Úc Xá nói, “Tất nhiên tiếp tục.”

104. Chương 103: (hoàn Chính Văn)

Editor: Miri

“Vâng, còn có một chuyện.” Phùng quản gia hạ giọng nói, “Người bên biệt trang bảo Thái Tử yên tâm, bọn họ trông chừng hai tiểu chủ tử rất kĩ lưỡng. Chuyện nguyên Kiềm An vương qua đời, bọn họ vẫn chưa biết, mấy chuyện loạn thất bát tao trong kinh cũng tuyệt đối sẽ không truyền tới tai bọn họ.”

Úc Xá gật gật đầu, “Miệng đều kín một chút, xem trọng song bào thai kia. Nếu không khéo bị bọn họ biết chuyện, cứ mặc kệ bọn họ làm loạn, không có mệnh lệnh của ta thì tuyệt đối không được cho bọn họ hồi kinh.”

Phùng quản gia vội gật đầu, “Vâng.”

“Còn có.” Úc Xá nhìn Chung Uyển bên cạnh, cố gắng giữ giọng điệu tự nhiên nói, “Trên dưới trong phủ, mỗi người được thưởng mười lượng bạc.”

“Mười lượng?!” Phùng quản gia hoảng sợ, lão cứng người, cười nói, “Thái Tử chắc không biết đó thôi, hôm qua sau khi thánh chỉ lập trữ được ban xuống đã thưởng rồi. Quản sự mỗi người được tám lượng, hạ nhân mỗi người nhận hai lượng. Tất cả đều ngàn ân vạn tạ, bọn gia tướng còn hận không thể thiến mình, tiếp tục vào cung hầu hạ Thái Tử và thiếu gia đấy!”

Úc Xá muốn nói lại thôi, lắc đầu nói, “Không liên quan chuyện đó, không cần hỏi nhiều, mỗi người mười lượng, cứ thưởng đi.”

Chung Uyển cảm thấy có chút mất mặt, cúi đầu uống trà.

Phùng quản gia vô tội nhìn Úc Xá, rồi lại nhìn nhìn Chung Uyển, ngẫm lại chuyện đêm qua, mặt già đỏ lên, “A! Vâng, đây cũng là chuyện đại hỉ, vậy lão nô thay mọi người cảm tạ thế tử trước.”

Úc Xá vừa lòng, lại nói, “Cũng đừng bỏ quên biệt trang bên kia, thưởng.”

Phùng quản gia đáp ứng, đề nghị nói, “Nói như vậy thì Kiềm An vương phủ cũng nên được thưởng.”

Úc Xá tâm tình tốt lên rồi, vẫn còn chưa thỏa mãn, "Tuyên Cảnh bên kia cũng nên được ban thưởng một chút?"

Chung Uyển: "……"

Chung Uyển thật sự nhịn không nổi nữa, chen miệng nói, "Chuyện này có liên quan gì tới Tuyên Cảnh vô tội kia? Tại sao phải ban thưởng hắn?"

Phùng quản gia vô vị nói, "Vậy Tứ điện hạ có sẽ không vui lắm……"

Úc Xá nghe vậy thì nhạy cảm, nhíu mày, "Hắn dám không biết điều? Hắn ngứa mắt ta và Quy Viễn vui vẻ sao?"

Phùng quản gia tuyệt không dám làm trái tâm ý Úc Xá, vội lớn tiếng nói, "Hắn không dám!!!"

Phùng quản gia nghiêm mặt nói, "Dù hắn có ngứa mắt, Tứ điện hạ cũng sẽ không dám nói gì!"

Sắc mặt Úc Xá sắc mặt hơi hòa hoãn, hậm hực, "Nếu không phải tại thời cơ không đúng thì chuyện này đều đáng giá phải đại xá thiên hạ, ban thưởng Tuyên Cảnh một chút thì hắn nên mang ơn đội nghĩa mới đúng."

Phùng quản gia nhắm mắt vuốt mông ngựa, "Phải, phải! Chuyện tốt khiến cho thiên hạ mừng vui thế này, Tứ điện hạ lẽ ra phải cao hứng theo. Tứ điện hạ này có làm gì nói gì cũng không được ai để vào mắt, có Thái Tử lúc nào cũng nghĩ cho hắn thì còn gì hơn nữa!"

Chung Uyển thống khổ che mặt, mắt không muốn nhìn nữa.

Tuy Úc Xá vẫn là cảm thấy chưa đủ chính thức chưa đủ náo nhiệt, nhưng e ngại tình cảnh sinh tử hiện giờ, hắn cũng chỉ có thể làm thế này.

Phùng quản gia lãnh mệnh đi.

Biện viện Úc vương phủ khai khố phòng thưởng bạc, trong triều phong vũ phiêu diêu, kích động sóng ngầm nhiều năm hội tụ trở thành sóng gió động trời, rốt cuộc cũng đào ao nước bẩn chôn sâu dưới đất năm xưa lên, giữa thanh thiên bạch nhật để cho mọi chuyện được vạch trần.

Sùng An Đế nghe xong tin tức do An Quốc trưởng công chúa truyền đến, chết ngất đi. Chờ tới lúc hắn tỉnh lại thì đã qua hai ngày hai đêm. Sùng An Đế hoàn toàn nói không ra lời nữa, hai chân đều không thể động đậy, chỉ còn một cánh tay trái là có thể cố sức khoa tay múa chân hai cái.

Hai ngày hai đêm, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, nhưng cũng đã cho Úc Mộ Thành đủ thời gian.

Tiên đế năm đó sủng ái ấu tử Ninh vương thế nào, kẻ có mắt đều thấy được, càng đừng nói tiên đế cũng từng không ngừng ám chỉ với tông thân lẫn các lão thần rằng ttương lai sẽ lập Ninh vương làm Thái Tử. Sùng An Đế kiêng kị người xưa biết chuyện, sau khi đăng cơ liền bãi quan tất cả lão thần tiền triều, phân phát họ đi. Nhóm tông thân thì hắn không làm gì được, chỉ có thể âm thầm làm suy yếu quyền bính trong tay tông thân, sau đó đưa Tuyên Thụy đến Kiềm An. Lúc đó hắn cũng thuận tiện đuổi đi không ít tông thân làm chướng mắt hắn.

Nhiều năm qua đủ loại đãi ngộ khắt khe, tông thân trên mặt không dám nói cái gì, nhưng không ít người trong lòng sớm đã ôm hận.

Sùng An Đế thành phế nhân, Úc Xá cáo bệnh không ra phủ, nghe nói thân mình cũng không tốt lắm. Bên này giảm bên kia tăng, lúc hoàng quyền suy thoái thì tất có người thừa cơ khởi dậy.

Những người đó đều được Úc Mộ Thành hứa hẹn, vào thời khắc này đều được chia một bát canh mà liên tục đứng lên, cũng nhanh chóng hội tụ thành một đảng.

Chỉ cần một người đầu tiên mở miệng dậy khởi, lá gan mọi người đột nhiên liền lớn lên, bắt đầu minh mục trương đảm* kêu oan cho Ninh vương, viện cớ tra xét chuyện Tuyên Quỳnh mà đặc biệt lật lại bản án cũ năm đó. Tất cả đều muốn trả lại trong sạch cho Ninh vương.

*Minh mục trương đảm: táo bạo trắng trợn.

Chung Uyển ở trong phủ nghe đủ loại tin tức, trong lòng một tia gợn sóng cũng không có.

Năm đó Sùng An Đế nắm trong tay đại quyền, năm đó Chung Uyển bị giam trong ngục chịu bao đau khổ nhục nhã, những người này lại không nói được một câu cho Ninh vương.

Tám năm sau, những người này như bị ai đó đánh thức tỉnh khỏi giấc mộng, đột nhiên nhớ tới mình với Ninh vương cũng là chí thân cốt nhục tương liên. Họ bắt đầu lắc mình biến hoá, trở thành một thân hạo nhiên chính khí.

Có người muốn vì Ninh vương lật lại bản án thì tất nhiên cũng có người muốn bảo vệ hoàng quyền.

Sùng An Đế nắm chặt đại quyền nhiều năm qua, tuy hắn cầm giữ triều chính chuyên hành độc đoán, nhưng cũng quả thật đã siết chặt nội các trong lòng bàn tay. Nhóm các thần đều do tự tay Sùng An Đế đề bạt lên, hiện giờ lại cầm chiếu thư cho Úc Xá kế vị, tất nhiên không chịu để cho phái tông thân làm ầm ĩ.

Từ khi Sùng An Đế ngã xuống, ranh giới giữa hai phái dần dần rõ ràng lên, mâu thuẫn cũng từng bước một trở nên gay gắt. Bất quá chỉ qua nửa tháng đã trở thành loại quan hệ giương cung bạt kiếm, nước sôi

lửa bỏng, cả hai đều hận không thể đem đối phương ăn tươi nuốt sống.

Trong lúc chướng khí mù mịt, An Quốc trưởng công chúa có gặp Úc Xá một lần.

Ngày ấy sau khi từ biệt tại cửa cung, An Quốc trưởng công chúa phi thường xấu hổ, thật sự không biết nên đối mặt Úc Xá thế nào. Nàng nghe nói Úc Xá lâm bệnh không xuống nổi giường, ban đầu cũng chỉ sai người tặng chút dược liệu tới, qua thêm mấy ngày thì tự mình tới biệt viện Úc vương phủ.

An Quốc trưởng công chúa vốn cũng không ôm hy vọng gì, nhưng Úc Xá chịu gặp nàng.

An Quốc trưởng công chúa bất an nhìn nhìn Chung Uyển, "Tử Hựu, ta có lời muốn nói với một mình ngươi……"

"Không cần." Úc Xá ngồi xuống, bình đạm nói, "Nếu không phải Chung Uyển nghe được chuyện lần trước, cũng sẽ có người thêm mắm thêm muối thuật lại cho y nghe, ta cũng hết đường chối cãi. Công chúa vẫn nên giáp mặt nói đi."

Chung Uyển ngồi xuống bên cạnh, nghĩ nghĩ, không mở miệng.

Một năm qua, mỗi lần Úc Xá gặp An Quốc trưởng công chúa, thì tất nhiên sẽ lại thương tâm một lần.

Nếu không phải vì sợ phá hỏng chuyện quan trọng, nếu không phải sợ An Quốc trưởng công chúa tâm cao khí ngạo không chịu nói chuyện cùng y, Chung Uyển kỳ thật là muốn tự mình ứng phó nàng.

An Quốc trưởng công chúa quan sát hai người, "Thôi, dù sao ta nói với ngươi xong, ngươi khi về cũng muốn nói cho y biết."

An Quốc trưởng công chúa suy nghĩ một lát, nói, "Hôm nay, nhờ bọn họ ẩm ĩ cãi nhau qua lại mà để ta ngoài ý muốn tra xét rõ được một chuyện, việc này đều có liên can tới cả ta và ngươi. Ta tới nói cho ngươi một tiếng, miễn cho ngươi và ta còn hồ đồ."

"Bảy năm trước, có kẻ muốn mượn ta làm đao, nói với ta là ngày đó hài tử trong bụng ta kia, là do hoàng đế âm thầm thi kế, hại ta mất đi."

An Quốc trưởng công chúa cười khổ, "Ta lúc ấy giận tới phát điên, đánh ngươi, lại còn bắt ngươi tới từ đường Úc phủ quỳ, từ lúc đó về sau……tình nghĩa mẫu tử của hai ta hoàn toàn đoạn tuyệt."

"Sau ta lại điều tra rõ ràng, hài tử kia xác thật là do ta tự mình bất cẩn mà làm mất, nhưng ta vẫn luôn không biết rốt cuộc là ai đã thả ra lời đồn thế này. Kẻ đó hại ta rồi lại hại cả ngươi, hôm nay ta rốt cuộc đã biết đó là ai."

An Quốc trưởng công chúa nhìn về phía Úc Xá, cười ảm đạm, "Ngươi tin không? Là Hoàng Thượng, là hoàng huynh tốt của ta, là thân phụ hoàng của ngươi."

Sắc mặt Chung Uyển đại biến, Úc Xá ngớ ngẩn, ngay sau đó một tiếng cười nhạo phát ra

"Là thật."

"Ngày đó, Ninh vương đã chết, mấy hài tử hắn để lại cũng bị Hoàng Thượng ném tới nơi cằn cỗi kia tự sinh tự diệt, hoàng đế cũng không còn băn khoăn nào về họ."

"Chung gia hoàn toàn suy tàn, Ninh vương phủ kẻ chết người đi, không ai còn có thể vạch trần chuyện loạn luân giữa hắn và tiểu Chung phi. Hắn không hề lo lắng hài tử thân thế trái đạo lý này của hắn sẽ hại hắn, nhưng vì hiếm muộn nhi tử nối dõi, hắn muốn nhận hồi ngươi."

"Hoàng đế ngày đó đã có ý niệm lập ngươi lên ngôi, trong mấy cái nhi tử thì chỉ có ngươi là dùng được. Trong lòng hắn kỳ thật đã sớm có lựa chọn, nhưng……" An Quốc trưởng công chúa bật cười, "Nhưng ngươi và ta tình cảm mẫu tử thâm hậu, ngươi là một hài tử ngoan, vô cùng hiếu thuận với ta, cũng vô cùng kính trọng Úc vương."

"Nhi tử không thể thành của người khác, nếu nhi tử có thể kế vị thì cũng không thể tôn người ngoài làm phụ mẫu. Hoàng đế sợ tương lai ta và Úc vương sẽ can thiệp vào triều chính, muốn hoàn toàn chặt đứt tình nghĩa giữa ta và ngươi, làm ngươi chỉ có thể dựa vào một mình hắn, nhưng phải chặt thế nào đây?"

"Kết cục tốt nhất chính là ta tự mình đẩy ngươi cho hắn, biện pháp tốt nhất chính là lấy hài tử bạc mệnh của ta làm mồi dẫn, khiến ta phát cuồng."

"Quả nhiên, ta lửa giận ngập trời, đối xử ngươi lạnh nhạt. Theo kế hoạch ban đầu của hoàng đế, lúc này hắn sẽ lại một lần nữa đón ngươi vào trong cung, giấu kín chuyện xấu xa giữa hắn và tiểu Chung phi, bịa đại một chuyện xưa nào đó, từ từ kể cho ngươi nghe ngươi là thân tử của hắn, thuận lợi khiến ngươi nhận hắn làm phụ hoàng."

"Đây cũng là vì sao ta sau đó lại có thể điều tra rõ hài tử là do bản thân không cẩn thận mà làm mất, bởi vì kết cục vốn được định là sau khi ta điều tra rõ chân tướng rồi thì sẽ hối tiếc, nhưng rốt cuộc cũng không thể tu bổ quan hệ giữa ta và ngươi nữa. Ngươi mất mẫu thân thì mới có thể tiến thêm một bước để thân cận với hoàng đế."

"Nhưng cố tình, ở giữa lại xảy ra chuyện."

An Quốc trưởng công chúa gắt gao nắm chặt khăn, "Úc Mộ Thành biết chuyện."

"Tuyên Quỳnh còn ngoan ngoãn ngồi yên, nhưng Úc Mộ Thành làm sao chịu để hoàng đế lập ngươi lên ngôi? Hắn xen vào, bày ra vô số manh mối, dẫn ngươi, câu ngươi, khiến ngươi tra xét thuận lợi chuyện năm đó."

“Bằng không, ngươi lúc ấy còn nhỏ như vậy, sao có thể tra ra được rõ ràng?”

An Quốc trưởng công chúa tim đập nhanh nói, “Bàn tính như ý của Hoàng đế rơi vào khoảng không, một bước bất cẩn làm cho tiêu tan……”

Sau chuyện đó, Úc Xá thoát thai hoán cốt, thành một người khác.

Dù cho đã sớm mơ hồ đoán được, nghe An Quốc trưởng công chúa nói ra như vậy, Chung Uyển vẫn là nhịn không được mà giận tới đôi tay phát run.

Tử Hựu thiện lương, cứ như vậy mà bị những người này một đao lại một đao, đâm cho thương tâm như bây giờ.

“Mấy năm nay chuyện hài tử luôn khiến ta canh cánh trong lòng, trời xui đất khiến lại khiến cho ta và ngươi tình cảm đoạn tuyệt, đấy càng là mối hận lớn trong lòng ta.” An Quốc trưởng công chúa đứng dậy nói, “Đến bây giờ biết rõ mọi chuyện, ta nhất thời cũng không biết nên oán ai, mặc kệ hiện giờ là giúp hoàng huynh hay là giúp Úc vương, ta đều không cam lòng. Tử Hựu……ta thật sự mệt lắm rồi.”

An Quốc trưởng công chúa tự giễu nói, “Dù sao cũng đã loạn đến ngày hôm nay, ta đều tương trợ cả hai bên, vô luận tương lai ai trong các ngươi kế vị, dù có e ngại tình cảm của mình cũng sẽ không đến mức giết ta. Thôi, ta mặc kệ.”

An Quốc trưởng công chúa tiến ra, mỏi mệt xoay người nhìn Úc Xá, “Năm đó……Úc vương nạp thiếp, lại liên tiếp sinh hạ thứ tử, ngươi vì ta mà chống đối hắn vài lần, ta nói với ngươi là không cần nhiều lời với hắn, ngươi nói……”

An Quốc trưởng công chúa nói, “Ngươi nói, thân là nhi tử, sao có thể không bảo vệ mẫu thân?”

“Nhưng sau đó……” nước mắt An Quốc trưởng công chúa chảy xuống, “Lúc ngươi sống không bằng chết, ta biết rõ không phải ngươi sai, nhưng lại khiến ngươi thương tâm nhiều năm như vậy. Tử Hựu……là do mẫu thân không tốt, ta vậy mà lại chưa từng muốn che chở ngươi.”

Yết hầu Chung Uyển nghẹn ngào, giờ nói lời này còn có ích gì?!

An Quốc trưởng công chúa rốt cuộc cũng đi rồi.

Chung Uyển hít sâu một hơi, đi đến bên người Úc Xá, cẩn thận kéo tay hắn, không đợi Chung Uyển mở miệng, Úc Xá đã đạm nhiên cười, “Không sao.”

Úc Xá nhìn Chung Uyển, bật cười, “Thật không phải đang an ủi ngươi, không biết sao lần này ta không khó chịu một chút nào.”

Chung Uyển sững người, nhịn rồi lại nhịn, nước mắt vẫn cứ uốn lượn chảy xuống.

Chung Uyển cúi đầu, không tiếng động nghẹn ngào.

"Ta hiểu, ngươi đang khó chịu thay ta." Úc Xá móc khăn ra lau lau cho Chung Uyển, thấp giọng nói, "Có chuyện, ta đã sớm muốn nói cho ngươi, nhưng thời cơ chưa tới, có hứa hẹn suông cũng không có ý nghĩa gì, hôm nay……ta cảm giác thời cơ rốt cuộc đã tới rồi."

Chung Uyển ngước mắt nhìn Úc Xá, môi hơi hơi động.

Ánh mắt hai người giao nhau, Úc Xá ngoài ý muốn ngẩn ra, thấp giọng nói, "Ngươi kỳ thật đã sớm đoán được, có phải không?"

Chung Uyển gắt gao nắm chặt cổ tay Úc Xá, giọng khàn khàn, "Ngươi, ngươi nghĩ cho kĩ lại đi."

Úc Xá tiêu sái cười, "Đã sớm nghĩ kĩ rồi."

An Quốc trưởng công chúa ngoài mặt cáo ốm, lui ra ngoài loạn cục bên trong, bế quan không ra.

Ba ngày sau, bằng nhân chứng vật chứng do Úc Mộ Thành đưa ra, chuyện Sùng An Đế năm đó cấu kết tiểu Chung phi ám sát tiên đế đã tra ra được manh mối. Hắn cùng thứ mẫu tư thông sát phụ, hành thích vua, tất cả bằng chứng đột ngột được bày ra trước mặt mọi người. Nhóm các thần muốn biện bạch cũng không được, đảng tông thân mở mày mở mặt, sau đó thì lòng đầy căm phẫn, nhất quyết phải cho tiên đế một câu trả lời hợp lý.

Úc Mộ Thành hành sự chu đáo, chặt chẽ lại cẩn thận, phàm là nhắc đến chuyện năm đó đều chỉ xưng "Nghe nói" cùng "Lường trước", chỉ bày ra hết vật chứng tung, mọi chuyện liên quan đều do những người khác tra ra. Nếu có người hỏi đến hắn, Úc Mộ Thành lập tức thề thốt phủ nhận, chỉ nói nhiều năm qua hắn đã sớm hoài nghi, nhưng sự tình quan trọng, hắn vẫn luôn chưa dám tra rõ.

Không ngờ qua bao nhiêu năm, hắn cái gì cũng đều không biết, nhưng lại có thể ma xui quỷ khiến mà kiếm được chứng cứ.

Tất cả mọi người đều minh bạch Úc Mộ Thành đang nói dối, nhưng người theo đảng Sùng An Đế lại không làm gì được hắn, nhóm tông thân thì càng là chỉ hươu bảo ngựa, trong lúc nhất thời Úc Mộ Thành thế mà lại trở thành đại trung thần.

Hết thảy đều phát sinh theo đúng Úc Mộ Thành chờ mong, Sùng An Đế bị chọc tức tới ngất xỉu vài lần, rồi lại sống lại vài lần, tuy dây dưa dây cà nhưng vẫn luôn không chết được. Tuy vậy, quyền bính trong tay hắn đã mất hết, chỉ có thể trơ mắt nhìn thần tử mình nể trọng từ bỏ mọi chuyện.

Thứ cắt đứt cọng rơm sinh mạng cuối cùng của Sùng An Đế là một kiện di vật của tiên đế.

Nội Vụ Phủ mở khố phòng năm xưa trong cung ra, tìm được một kiện áo cũ.

Sau khi tiên đế chết, mấy thứ này không bị thiêu thì cũng bị chôn theo, trùng hợp lại còn sót một kiện xiêm y được cung nhân nhầm lẫn bỏ vào rương sách, bị gửi vào đây.

Trên áo cũ dính chút dược tí, là do tiên đế khi bệnh nặng nôn mửa mà dính lên.

Bọn họ thỉnh thái y cùng nhóm lão ngỗ tác kiểm tra, trong dược tí xác thật có độc.

Người của Sùng An Đế vẫn luôn cắn chết không buông, bảo tiên đế xác thật là bệnh nặng mà chết. Kiện áo cũ này áo vừa xuất ra, mọi người hết đường chối cãi.

Vài vị chấp chưởng trong kinh có binh quyền tướng lãnh đều là thuần thần, ban đầu còn hợp lực để đàn áp phái tông thân, cho nên dù nhóm tông thân có càn rỡ thế nào thì cũng vô pháp bức vua thoái vị. Nhưng hiện giờ tang chứng cho việc Sùng An Đế hành thích vua đều đã được xác thực, vài vị thuần thần nhất thời cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Sùng An Đế chấp chưởng hoàng quyền, mọi người lý ra nên thề sống thế chết nguyện trung thành, nhưng tiên đế không phải cũng là hoàng đế sao? Có nên tiếp tục nguyện trung thành với người mưu sát hoàng đế không?

Trong khi giằng co, Kiềm An quan viên bẩm báo nói là đã tìm được tung tích của nguyên Kiềm An vương. Nguyên Kiềm An vương Tuyên Thụy thật ra là bị Sùng An Đế phái người ám sát, chỉ là được ông trời phù hộ, Tuyên Thụy đại nạn chưa chết.

Sùng An Đế trước giết tiên đế, sau lại oan sát Ninh vương, hiện giờ ngay cả trưởng tử của Ninh vương cũng không buông tha. Bao nhiêu chuyện ác khiến cho nhóm tông thân rốt cuộc không thể nhịn được nữa, thề muốn nghênh đón Tuyên Thụy hồi kinh. Còn chuyện lập ai lên ngôi thì muốn nghị luận một lần nữa.

Đi đến này một bước này rồi, phái của Sùng An Đế đã không còn kế khả thi nào nữa.

Tuy Úc Mộ Thành còn chưa được ra khỏi Tông Nhân Phủ, nhưng hắn một chút cũng không lo lắng.

Dù còn phải bị giam lỏng một thời gian thì sao? Tuyên Thụy muốn kế vị thì phải thả hắn trước mới được.

Úc Mộ Thành đàn tinh cực lự mấy tháng nay, rốt cuộc trần ai lạc định, hắn đã hoàn toàn yên lòng. Úc Mộ Thành ở trong Tông Nhân Phủ, mỗi ngày đều có đầy đủ cơm nước để sống, cõi lòng bình thản, dưỡng đủ tinh thần, im lặng chờ Tuyên Thụy vào kinh khắc phục khó khăn cuối cùng.

Nhưng lần này, ông trời không lại chiếu cố hắn.

Tuyên Thụy mất tích.

"Không thể nào." Úc Mộ Thành không hổ danh là đã ở trong triều chìm nổi nhiều năm, luyện được một thân công phu. Sau khi hắn nghe Chung Uyển nói xong thì sắc mặt vẫn như thường, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, "Ngươi không cần lừa ta."

Chung Uyển lẳng lặng mà nhìn Úc Mộ Thành, "Không tin cũng không sao, ta đi đây."

"Chậm đã!" ngón tay Úc Mộ Thành vô thức giật giật, "Ngươi mới vừa nói……nói Tuyên Thụy mất tích? Cái gì kêu mất tích? Như thế nào sẽ mất tích?"

Chung Uyển nhàn nhạt nói, "Mất tích chính là mất tích, từ đầu tới đuôi đều là do Úc vương gia ngươi kêu to, nói lời chắc nịch rằng Tuyên Thụy còn sống, nhưng ngươi có chứng cứ sao?"

Úc Mộ Thành vội vàng nói, "Tuyên Thụy chính là chứng cứ!"

Chung Uyển nói, "Nhưng hắn hiện giờ sống không thấy người, chết không thấy xác. Nhóm tông thân hoảng loạn bất an, tất cả mọi người đều bị lời nói suông của ngươi hại."

Úc Mộ Thành sửng sốt, ngữ điệu run rẩy, "Hắn rõ ràng không chết! Là người của ta cứu hắn! Ta sợ Tuyên Thụy lại bị hoàng đế ám sát, âm thầm phái người hộ tống hắn nhập kinh! Người của ta rõ ràng vẫn luôn nói Tuyên Thụy an toàn!"

Chung Uyển lẳng lặng nhìn Úc Mộ Thành, không nói câu nào.

Úc Mộ Thành đột nhiên nhìn về phía Chung Uyển, một lát sau, hắn đã hiểu ra toàn bộ.

Chung Uyển nhìn sắc mặt Úc Mộ Thành trong nháy mắt trở nên tái nhợt, thương hại nói, "Úc vương gia, ngươi lòng tham không đáy, phải không?"

"Ngươi nguyên bản là có cơ hội đem Tuyên Thụy hoàn toàn chộp vào lòng bàn tay, nhưng vì muốn ta và Tử Hựu ly tâm, ngươi cố ý thả người của Tử Hựu đi theo, họa may sau khi Tuyên Thụy xảy ra chuyện sẽ khiến ta giận chó đánh mèo Tử Hựu." Chung Uyển một câu xé rách tâm sự Úc Mộ Thành, "Vạn nhất Tuyên Thụy thực sự gặp chuyện, tương lai nếu có người truy cứu, ngươi còn có thể đổ lên đầu Úc Xá, một cục đá hạ ba con chim, phải không?"

Huyết sắc trên mặt Úc Mộ Thành triệt để trút hết.

"Đi đến bước này rồi." Chung Uyển trầm giọng nói, "Ngươi còn không quên hại hắn."

Úc Mộ Thành tận lực khống chế cho chính mình bình tĩnh lại, chất vấn nói, "Là các ngươi nửa đường chặn giết Tuyên Thụy? Chung Uyển, Ninh vương năm đó yêu thương ngươi thế nào? Ngươi vì muốn Úc Xá kế vị mà đối đãi nhi tử Ninh vương như vậy sao?!"

Chung Uyển lười giải thích.

Úc Mộ Thành suy tư một lát, trong lòng đột nhiên lại nghĩ tới một người, đột nhiên cao giọng nói, "Người tới! Người tới!!"

"Chậm." Chung Uyển lạnh lùng nói, "Ta tới nơi này chính là vì muốn nói cho ngươi, hoàng đế sắp phải băng hà, Tử Hựu đã vào cung."

Úc Mộ Thành lúc này thật đúng là không hiểu "Chậm" đây là có ý tứ gì, hắn mặc kệ Chung Uyển, hoàn toàn thất thố, đứng dậy lạnh giọng gọi người.

Cùng lúc đó, trong cung.

Thần sắc trên mặt Sùng An Đế toát ra lục sắc, hắn kiệt lực mở miệng, phun ra một hơi tiếng "Hổn hển", sau đó mới có thể lại hít vào một hơi.

Ngoài tẩm điện có người quỳ đầy đất, mọi người nức nở không ngừng.

Trong tẩm điện, Úc Xá đứng ở đầu giường, hờ hững nhìn Sùng An Đế.

Bên ngoài có một lão thái giám lật đật tiến vào, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, "Hoàng Thượng! Hoàng Thượng! Nghịch tặc Tuyên Thụy kia xác thật là đã chết! Vốn có tìm cũng không về được, nhóm tông thân đều luống cuống!"

Sùng An Đế lập tức mở to mắt, hắn nhìn về phía Úc Xá, cố sức đem cánh tay còn có thể nhúc nhích kia của hắn sờ đến gối đầu, cầm một phong chiếu thư ra.

Sùng An Đế run rẩy tay, đem chiếu thư ném xuống giường, lại cố sức tiếp nhận bút mà lão thái giám đưa cho hắn, ở chăn thượng như quỷ vẽ bùa viết: Đăng cơ, thời gian không còn nhiều, đừng chờ bọn họ phục hồi tinh thần lại, đi tìm Tuyên……

Sùng An Đế khí lực hao hết, ngã ngồi trên giường, viết không nổi nữa.

Úc Xá nhặt chiếu thư trên mặt đất lên, mở ra nhìn kĩ một lần, một lát sau thấp giọng nói, "Ta biết mà."

"Vì sao vẫn luôn nắm chặt ở trong tay, vì sao chậm chạp không chịu giao cho ta." Úc Xá mở ra chiếu thư, nhàn nhạt nói, "Người được chọn làm Hoàng Hậu đều đã định rồi?"

Úc Xá thấp giọng hỏi, "Nếu ta muốn đăng cơ thì tất phải cưới Hoàng Hậu ngươi đã tuyển chọ ta, đúng không?"

Sùng An Đế gắt gao nhìn chằm chằm Úc Xá, ánh mắt lộ ra một tia khoái ý.

Dù cho nhóm tông thân đục nước béo cò, giương nanh múa vuốt náo loạn nhiều ngày như vậy thì sao? Nước không thể một ngày không có vua, mình đi rồi thì lập tức phải có tân đế kế vị. Tuyên Thụy tìm không ra, vậy thì ai còn dám nói nửa chữ "không" với Úc Xá?

Dù cho Úc Mộ Thành ngủ đông nhiều năm thì sao? Kết quả không phải là giỏ tre múc nước, dã tràng se cát?

Dù cho Úc Xá kiệt ngạo khó thuần thì sao? Hắn muốn long ỷ này thì buộc phải thú Hoàng Hậu thì mới có thể cùng nhau tiếp chỉ.

Tuy không thể chặt đứt khả năng Chung Uyển làm quan, nhưng hôn sự của Úc Xá, Sùng An Đế tuyệt đối sẽ không chịu để cho Úc Xá tùy ý làm bậy.

Lão thái giám hầu hạ Sùng An Đế trong lòng run sợ nói: "Thái Tử, Hoàng Thượng lúc trước nói, sợ ngài hồ đồ, tương lai vì Chung thiếu gia không chịu thù Hoàng Hậu, cho nên…… Muốn thay ngài an bài chu toàn. Gia thế Hoàng Hậu to lớn, xứng đôi vừa lứa ngài, nghĩ là ngài cũng sẽ không khinh thường mà chậm trễ, như thế…..thì ai cũng sẽ vui vẻ."

Úc Xá cười, "Đã tới phong chiếu thư cuối cùng này rồi mà vẫn còn muốn bài bố ta."

Sùng An Đế an tâm thở hổn hển hai hơi, cầm lấy bút lần nữa, ở trên chăn vẽ: Hài tử kia, bị ngươi nắm trong tay, rất tốt, nhưng cũng đừng chậm trễ thời gian nữa, nhóm tông thân lập tức sẽ nhớ tới hắn, đừng để cho bọn họ……

"Yên tâm." Úc Xá cuộn chiếu thư lại ngay ngắn, "Nhóm tông thân dù có phục hồi tinh thần lại, nhớ tới Ninh vương còn có một nhi tử khác thì cũng sẽ không gặp được hắn, đoạt không được hắn."

Úc Xá không chút để ý nói, "Tuyên Du sẽ vẫn luôn ở trong tay ta."

Sùng An Đế cho rằng Úc Xá rốt cuộc đã thỏa hiệp, vừa muốn gật đầu, bỗng nhiên phát giác có chút không đúng.

Úc Xá cười, "Cũng chưa từng nghĩ đến phải không?"

Sùng An Đế nghẹn ngào nức nở vài tiếng, tay trái kịch liệt run rẩy.

"Nhóm tông thân đã làm hết chuyện ta vốn phải làm thay ta, bớt cho ta rất nhiều phiền toái."

Úc Xá nhẹ giọng nói, "Nhưng tất cả mọi người chỉ biết nhìn chằm chằm Tuyên Thụy, đều đã quên, Ninh vương còn có một nhi tử khác."

"Ninh vương đã lật lại bản án, vậy thì hai nhi tử của hắn kỳ thật đều giống như nhau."

Sùng An Đế minh bạch Úc Xá đây là đang muốn làm cái gì, thở gấp, không vào nổi một hơi nào.

Úc Xá lại nhìn chiếu thư tỉ mỉ một lần nữa, lẩm bẩm, "Mấy năm nay, tất cả mọi người đều đẩy ta xuống vực sâu……"

"Ta là quân cờ của tất cả các ngươi…… Ngươi biết rõ nếu ta thú Hoàng Hậu thì sẽ mất Chung Uyển, sẽ sống không bằng chết, nhưng ngươi vì chút huyết mạch này vẫn là muốn bức ta, muốn ta sau này vẫn chịu sự bài bố của ngươi."

"Ta tại vực sâu này vốn đã nhận mệnh, nhưng Chung Uyển lại đột nhiên nhảy xuống, không chỉ nhảy xuống mà còn muốn lôi kéo ta, cùng ta leo lên trên."

Úc Xá nhìn về phía Sùng An Đế, "Ngươi nên cảm tạ y. Nếu không phải nhờ y, thì kết cục của chuyện này lại càng đáng sợ hơn."

Khóe mắt Sùng An Đế nứt ra, lạnh giọng gào rống.

"Úc Mộ Thành bọn họ cảm thấy mình đối với Tuyên Thụy có ân cứu mạng trước kia, sau đó lại còn có công lập hắn lên ngôi thì có thể yên tâm giam Tuyên Thụy vào trong tay."

"Tuyên Thụy cùng Chung Uyển có khúc mắc không thể hóa giải, cùng ta lại càng là thù mới hận cũ nói không rõ. Nếu hắn kế vị thì tất nhiên sẽ không bỏ qua cho chúng ta."

"Cho nên ta không thể để Tuyên Thụy hồi kinh, nhưng…… Tuyên Du thì sao?"

"Muốn dìu dắt hắn lên ngôi quả thật có chút khó khăn, mấy ngày qua phải nhờ nhóm tông thân lăn lộn, hiện tại là thuận nước đẩy thuyền."

"So với những tông thân hắn còn không nhận ra mặt kia, có phải Tuyên Du sẽ càng thân cận với Chung Uyển - người đã dưỡng y từ nhỏ tới lớn, cùng ta - vị đường huynh sẵn sàng chắp tay nhường ngôi hoàng đế cho hắn không?"

"Yên tâm, ta sẽ không đem Tuyên Du làm con rối, ta sẽ vun tài cho hắn, dạy dỗ hắn. Chờ tới lúc hắn thành niên, khi đã thật sự có thể chấp chưởng thiên hạ thì lập tức giao lại hết thảy cho hắn. Ta và Quy Viễn, rốt cuộc cũng đã đem hết thân nợ này trả lại."

"Ta sẽ không bị quá khứ đè nặng, Quy Viễn cũng không cần lại cảm thấy có lỗi với Ninh vương."

"Hai chúng ta sạch sẽ, vĩnh viễn không thiếu ai nữa."

Úc Xá đứng lên, lần đầu tiên tâm bình khí hòa nói chuyện với Sùng An Đế, "Phụ hoàng, từ đầu đến cuối, ta vẫn không nghĩ tới chuyện muốn ngôi vị hoàng đế này, điều duy nhất ta muốn……"

Trong Tông Nhân Phủ, Chung Uyển nhìn Úc Mộ Thành thất hồn lạc phách, khàn giọng nói, "Tử Hựu chỉ muốn dùng hết khả năng của mình……"

"Đem bánh răng hùng vĩ đã sai lệch hai mươi năm trước kia, đẩy trở lại vị trí vốn có của nó."

—— HOÀN ——

Lời Editor:

Chương cuối gần 6000 từ đó, gấp đôi bình thường đó…

Hu hu hoàn chính văn rồi, hai tháng trời của tôi, ai khen tôi đi…à đùa thôi.

Còn hai phiên ngoại ngắn để lấp lỗ. Btw sao không ai nhắc chuyện thích khách mấy chương trước vậy….

105. Chương 104: Phiên Ngoại 1

Trong biệt trang Úc Xá, sơn hoa rực rỡ.

Tại lương đình, ma ma đang dạy dỗ Tuyên Từ Tâm dịu dàng hỏi, "Tiểu thư đây là đang thêu cái gì?"

Tuyên Từ Tâm xoa xoa dải lụa trên tay, thất thần, "Phượng hoàng."

Ma ma trầm mặc một lát, miễn cưỡng gật đầu, "Ừ, ban đầu nhìn không ra, nhưng vừa thấy chỗ lông đuôi này liền hiểu ra đây là phượng hoàng."

"Này không phải lông đuôi." Tuyên Từ Tâm khắc chế khó chịu trong lòng, "Đây là đầu phượng."

Ma ma lúng túng nói, "Phải không, nhưng tiểu thư, chỗ này thêu sai rồi, hẳn phải là……"

"Hẳn phải là từ nơi này đâm kim." Tuyên Du ngược lại đang cầm một quyển sách, nghe vậy nhịn không được mà thử khoa tay múa chân, "Tỷ, ma ma dạy lâu như vậy, đệ cũng nghe giảng theo tỷ. Châm pháp của tỷ không đúng, từ lúc bắt đầu đã thêu sai rồi, tỷ nhìn nơi này xem……"

"Tỷ học hay là đệ học?" Tuyên Từ Tâm nhìn về phía Tuyên Du, không giận mà ra oai, "Không ngồi yên đọc sách, nhìn chằm chằm ta thêu hoa làm cái gì? Khảo Trạng Nguyên còn phải khảo thêu hoa sao?"

Tuyên Du lùi đầu về, ấp úng, "Không khảo."

"Không khảo thì đệ nhìn cái gì?!" Tuyên Từ Tâm từ lúc dậy sớm tâm thần đã không yên, không có có chỗ trút giận, "Tuổi cũng không nhỏ, văn không được võ không xong. Tước vị phụ vương hiện giờ cũng không còn, phủ đệ thì bị đại ca tìm đường chết khiến cho thành như vậy, nếu không phải có Chung Uyển che chở thì hai ta đã hồi Kiềm An ăn trấu. Nhiều năm như vậy, mỗi người ai cũng nhìn phủ chúng ta xong chê cười, đệ có thể có chút ngạo khí tranh đấu không?"

Tuyên Du vội mở sách ra, hấn lắp bắp nói, "Đệ, đệ chính là đầu óc không tốt, nhưng lòng đệ biết phải vì ca ca phân ưu."

Tuyên Du đã sớm sửa lại xưng hô, hấn nói ca ca chính là Chung Uyển.

Tuyên Từ Tâm hậm hực, "Còn có chút lương tâm."

Tuyên Từ Tâm cúi đầu nhìn vật do chính mình thêu cũng có chút tâm loạn, nàng thở dài, "Không thêu nữa, án văn hôm qua đệ viết đâu? Để tỷ xem cho đệ, miễn cho tiên sinh lại tức điên."

Tuyên Du co rúm một chút, khiếp sợ nói: "Ngày hôm qua thị vệ đại ca mang đệ đi săn gà rừng, nên, nên không viết."

Tuyên Từ Tâm bị chọc tức tới cầm không nổi kim thêu hoa, "Đệ, đệ……"

Tuyên Du vội nhảy dựng lên, châm trà bồi tội cho Tuyên Từ Tâm, "Đừng, đừng tức giận, uống trà đã."

"Tỷ không uống!" Tuyên Từ Tâm cả giận nói, "Mất cả ngày mà không viết nổi một thiên văn! Tương lai đệ còn muốn làm được gì? Có thể làm cái gì? Chờ bánh nhân thịt từ trên trời rớt xuống sao?"

Tuyên Du bị giáo huấn tới đỏ mặt, đang muốn nghĩ cách lấy lại thể diện, từ đằng xa lại có một gia tướng

cầm một phong thơ vội vã chạy tới đây.

Gia tướng đi đến gần nhìn hai người, ánh mắt vô cùng thấu triệt mà dâng lên cho Tuyên Từ Tâm.

Tuyên Từ Tâm không muốn trước mặt ngoại nhân đi mắng Tuyên Du, đè nặng lửa giận rồi tiếp nhận phong thư gia tướng dâng lên, mở ra đọc một lát đã ngơ ngẩn.

Tuyên Du thật cẩn thận đứng ở một bên, thấy Tuyên Từ Tâm cứ như tượng đá một lúc lâu vẫn chưa nói lời nào, thăm dò hỏi, "Tỷ, làm sao vậy? Là trong kinh xảy ra chuyện gì sao?"

Tuyên Từ Tâm ngơ ngác nói, "Đệ, hình như có bánh rơi từ trên trời xuống thật rồi."

Sau khi lập Thái Tử chưa đủ một tháng, Sùng An Đế băng hà.

Sùng An Đế đi cũng không an tường, hắn như một con rắn bị chặt nhiều khúc, vặn vẹo thân mình giãy giụa ở trên giường hồi lâu, dùng đầu lưỡi đã không còn linh hoạt sau khi trúng gió của mình cao giọng nức nở, âm thanh gào rống truyền khắp cung điện, hình như có không ít chi ngôn chưa nói hết.

Nhưng lúc đó hắn đã không còn sức sửa đổi di chiếu, cũng không ai nghe được tiếng hắn nói. Sùng An Đế trong lòng ngập tràn phẫn hận cùng không cam lòng chết ở trên long sàng.

Mọi người chuyển ánh mắt nhìn về phía Úc Xá.

Nhờ Úc Mộ Thành cùng nhóm tông thân lao khổ trước đó, sau khi Sùng An Đế chết, Úc Xá không phí bao nhiêu công sức đã hoàn toàn tra rõ bản án cũ của Ninh Vương. Úc Xá lục thân đoạn tuyệt, khi tra án đều đem hết mấy chuyện bất nhân không ai biết của tiền triều ra nói cho thiên hạ cùng nghe. Úc Xá không bao giờ kiêng dè xuất thân của chính mình, nói thẳng ra hắn là do Sùng An Đế loạn luân với tiểu Chung Phi sinh ra, huyết thống dơ bẩn, bất kham đảm đương đại vị.

Không ai lường được Thái Tử điện hạ này thật vất vả mới bò lên được địa vị cao lại ở khắc cuối cùng đổi ý, sau khi Sùng An Đế chết thì không chịu kế vị. Mặc cho đảng phái trung thần của Sùng An Đế đau khổ khuyên can khẩn cầu, hắn chết cũng không tiếp chiếu thư.

Mọi người có muốn đập vỡ đầu ra cũng không hiểu nổi, Úc Tử Hựu hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?!

Nhóm tông thân chung quy vẫn là sai đâu đánh đó. Bên này Úc Xá cự tuyệt không đăng cơ, bên kia Tuyên Thụy vẫn sống không thấy người chết không thấy xác. Nhưng ngay lúc đảng phái Úc Mộ Thành muốn thừa cơ đứng lên lập tân đế khác, Chung Uyển - Chung Quy Viễn biến mất mấy ngày lại đột ngột hồi kinh, thuận tiện mang về tiểu nhi tử của Ninh Vương, Tuyên Du.

Ninh Vương vừa mới phiên án, lúc này Úc Xá tự mình đem Tuyên Du nghênh vào cung, muốn làm cái gì,

không cần nói cũng biết.

Ngoại trừ Úc Xá và Chung Uyển, người khác cũng không dễ dàng gì gặp được Tuyên Du. Úc Mộ Thành tính kế cả đời, cuối cùng lại may áo cưới cho người khác. Vào ngày Tuyên Du được Úc Xá nghênh đón tiến cung, Úc Mộ Thành ở Tông Nhân Phủ thắt cổ tự vẫn.

Tuyên Quỳnh đần độn nhiều ngày, sau khi biết Úc Mộ Thành đã chết thì bị dọa đến mất mật, trở thành một kẻ điên.

Tứ nhi tử của Sùng An Đế - Tuyên Cảnh sau khi biết chuyện xưa tiền triều thì ở yên một ngày ở trong phủ, ngược lại còn bế quan từ chối tiếp khách, cự tuyệt gặp bất cứ ai.

Tất cả đều ngoài dự kiến người khác, nhưng tất cả đều đúng tình lý bên trong.

Ba tháng sau, tân đế Tuyên Du chính thức kế vị, niên hiệu Nguyên Duyên.

Đối với Thái Tử Úc Xá có công lớn ủng lập tân đế, tất nhiên cũng được phong làm Nhiếp Chính Vương.

Hoặc là nói, Úc Xá tự phong mình làm Nhiếp Chính Vương.

Tất cả mọi người đều đã cảm thấy minh bạch sự tình, Úc Xá đây là lập một con rối tuổi còn nhỏ hơn, càng dễ dàng khống chế hơn.

Nếu nghĩ như vậy thì tựa hồ cảm thấy mọi chuyện rất hợp tình lý, lúc Sùng An Đế mới vừa băng hà, triều dã trong ngoài đều ghị luận sôi nổi, tất cả mọi người đều truy cứu Sùng An Đế chịu tội sát phụ hành thích vua. Ngôi vị hoàng đế của Sùng An Đế lai lịch bất chính, lại càng không nói đến Úc Xá. Nếu Úc Xá không màng chê trách người đời mà vẫn bướng bỉnh đăng cơ, tương lai tất nhiên cũng sẽ có vô số phiền toái.

Chỉ riêng xuất thân của hắn cũng đủ để phản đối hắn được như ý.

Nhưng hôm nay hắn tìm hài tử từ nhỏ đến lớn đều ở Kiềm An không được ai để ý - Tuyên Du rồi đem tới. Hắn không chỉ bình ổn miệng đời, lại còn chấp chưởng thực quyền, thật sự là một tay tính toán chu toàn.

Nhóm tông thân hậu tri hậu giác, cảm thấy trước kia mình đã quá xem thường kẻ điên này.

Đương nhiên, những lời này bọn họ cũng chỉ dám nói ở trong lòng.

Từ sau khi tân đế đăng cơ, Nhiếp Chính Vương một mặt đao to búa lớn chặt đứt hết phe cánh của Úc Mộ Thành, một mặt xử trí từng thần tử khăng khăng trung thành với Sùng An Đế. Viện cớ bình ổn Bắc Địch lại ôm quyền bính của tướng quân vào trong tay. Đợi tới lúc năm đầu Nguyên Duyên kết thúc, phe phái

của Nhiếp Chính Vương đã dựa vào cổ đại thế này mà hoàn toàn thay đổi triều đại. Úc Xá rốt cuộc cũng đem mọi thứ nắm chặt vào lòng bàn tay.

Sau khi trần ai lạc định, không còn ai dám nói nhiều một chữ.

Bao gồm cả tân đế.

Trong tiễu noãn các để thảo luận chính sự, Tuyên Du lo sợ bất an ngồi ở trên long ỷ nhìn Úc Xá bên cạnh đang liệu lý chính sự, muốn nói lại thôi.

"Đây là tấu chương quan trọng nội các đưa lên hôm nay." Úc Xá đem một chồng tấu chương đã ghi ý kiến phúc đáp qua, nói, "Hoàng Thượng xem qua xong, nếu cảm thấy có gì không ổn thì nói cho thần."

Tuyên Du nhạt nhẽo nói, "Nhiếp Chính Vương xem qua rồi thì tất nhiên không có gì không ổn, ta……trẫm không cần xem nữa."

Úc Xá ngước mắt nhìn Tuyên Du, trầm tư một lát lại nói, "Hoàng Thượng có chuyện muốn nói?"

Tuyên Du và Úc Xá, tuy là thân đường huynh đệ nhưng cũng không thân cận nhau.

Sau khi biết được chuyện xưa tiền triều, cảm tình của Tuyên Du đối với đường huynh rồi cũng lại là biểu thúc của mình càng thêm phức tạp.

Tuyên Du không giống Tuyên Thụy, tuy hắn cũng không thông minh lắm, nhưng rất biết đạo lý.

Sau khi hồi kinh, hắn bàn bạc với Tuyên Từ Tâm rất lâu. Song bào thai nghĩ thế nào cũng cảm thấy đoạn chuyện xưa này không thể trách lên đầu Úc Xá, hiện giờ lại từ trong tay Úc Xá mà nhận ngôi vị hoàng đế này, làm vậy cũng không đúng lý hợp tình.

Tuyên Du ngồi trên long ỷ này không yên ổn, vài lần muốn nói với Úc Xá là chi bằng cứ cho ngươi ngôi vị hoàng đế đi.

Nhưng lời đến bên miệng, lại không biết nên mở miệng thế nào.

Tuyên Du hơi sợ Úc Xá.

Úc Xá nhìn Tuyên Du một lát, nghiền ngẫm tâm tư của tiểu hoàng đế, nói, "Nếu Hoàng Thượng vẫn lo lắng cho Tuyên Thụy, ta có thể sai người bảo hắn viết một phong tự đưa tới. Hiện giờ Hoàng Thượng vừa mới kế vị, hắn vẫn chưa thích hợp lộ diện, cụ thể vì sao, trong lòng Hoàng Thượng chắc cũng minh bạch."

Tuyên Du vội lắc đầu, “Không có không có, ta không lo lắng đại ca.”

Lúc vừa hồi kinh, Chung Uyển có nói với Tuyên Du là Tuyên Thụy hiện giờ hết thảy đều rất tốt, Úc Xá đang an trí hắn ở một thôn trang phía nam, không cần lo cơm ăn áo mặc. Lời Chung Uyển nói, Tuyên Du và Tuyên Từ Tâm đều tin. Hai người bọn họ cũng minh bạch là nếu đại ca của họ “sống lại” ngay lúc này thì tất nhiên sẽ khiến cho không ít phong ba lại nổi lên.

Vì muốn đưa Tuyên Du lên ngôi vị hoàng đế, Úc Xá cùng Chung Uyển đã dốc hết sức ngăn sóng dữ nửa năm qua, phân ân tình này quá nặng, Tuyên Du tuyệt không dám gây phiền cho họ.

Tuyên Du giãy giụa hồi lâu, nhỏ giọng nói, “Ta muốn gặp ca ca……ý ta là Chung Uyển.”

Úc Xá cứng người, rũ mắt nói, “Vậy thỉnh Hoàng Thượng chờ thêm một chút đi.”

Tuyên Du bất an nói, “Hắn bệnh còn chưa khỏi sao?”

Mọi người chỉ thấy được là Úc Xá đang lo liệu mọi chuyện, rất ít người biết là sau lưng Úc Xá trước sau còn có một Chung Quy Viễn đứng giúp..

Nửa năm qua, Chung Uyển thường xuyên ngủ không đủ, chỉ được ba canh giờ. Sau khi đã hoàn toàn bình định loạn Bắc Địch rồi nhìn triều chính đã vào quỹ đạo, Chung Uyển cũng đã tiêu hao hết khí lực mà Úc Xá cẩn thận dưỡng được cho y mấy tháng trước. Sau khi mùa đông bắt đầu, phong hàn thổi rào rạt, lập tức khiến cho Chung Uyển tái bệnh ngã quỵ.

Có chút người tựa hồ chính là trời sinh mệnh phải lao lực, đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn bị giày vò tới tận đây. Vừa mới để cho y thoáng thở phào nhẹ nhõm một chút, vậy mà lại vì một trận phong hàn nho nhỏ này mà nhiễm bệnh.

Sau khi Chung Uyển bệnh thì Úc Xá vài lần suýt nữa cũng phát bệnh, nếu không phải sợ triều chính xảy ra sự cố, Úc Xá đã sớm bỏ xuống mấy chuyện này mà bồi Chung Uyển.

Tuy Úc Xá không phát bệnh, nhưng trong lòng luôn có vài suy nghĩ bướng bỉnh. Từ lúc Chung Uyển bệnh, Úc Xá nói là sợ người khác lại mang gió độc truyền nhiễm cho y, không cho bất luận kẻ nào đi gặp y. Mỗi ngày hắn liệu lý xong chính sự rồi tan triều, Úc Xá một khắc cũng không chậm trễ, hồi phủ tự mình chăm sóc Chung Uyển. Chỉ cần có hắn ở đó thì tuyệt không để người khác nhúng tay.

Úc Xá nói, “Nhọc Hoàng Thượng quan tâm, đã khá hơn nhiều. Chờ y lành bệnh rồi sẽ tự vào cung thỉnh an Hoàng Thượng.”

Tuyên Du không yên tâm gật gật đầu, lại chần chờ nói, “Hoàng huynh, ta nghĩ, ta vẫn luôn nghĩ……”

Úc Xá ngước mắt nhìn Tuyên Du, nhíu mày, đợi nửa ngày cũng không thấy Tuyên Du nói rõ ràng được một câu.

Bất quá Úc Xá trong lòng đã minh bạch

"Hoàng Thượng." Úc Xá nhìn về phía Tuyên Du, hỏi, "Hoàng Thượng lo lắng Quy Viễn?"

Tuyên Du vội nói, "Tất nhiên rồi."

Úc Xá trầm mặc một lát, nói, "Thần và Quy Viễn, mọi chuyện chúng ta làm nửa năm qua đều là đang tận lực bù đắp cho lỗi lầm trước kia. Chờ tới lúc Hoàng Thượng có thể một mình đảm đương hết mọi chuyện trong tương lai, chúng ta sẽ đem hết thảy thực quyền này giao cho Hoàng Thượng. Tới ngày ấy rồi thì mới tính là y đã thật sự có thể dỡ xuống hết gánh nặng ngàn quân này. Nếu Hoàng Thượng lo lắng cho y nhiều năm qua sống không dễ dàng, vậy thì thỉnh ngài dụng tâm nghe báo cáo và quyết định chính sự. Đợi tới ngày Hoàng Thượng tự mình chấp chính, ta và y cũng liền thật sự có thể công thành lui thân."

Tuyên Du nghe ra được tâm tư trong lời của Úc Xá, đôi mắt đã hơi đỏ.

Đường huynh này của hắn thật sự chưa bao giờ muốn ngôi vị hoàng đế này.

Úc Xá nghiêm túc nhìn Tuyên Du, "Tâm ý của ta, Hoàng Thượng có thể hiểu không?"

Tuyên Du gật đầu thật mạnh, áy náy nói, "Ta……sẽ học thật tốt."

Úc Xá không cần phải nhiều lời nữa, lới mà Chung Uyển trong lúc đang bệnh bảo hắn nên nói cho Tuyên Du, Úc Xá tự nhận là đã nói rõ.

Tuyên Du nói được thì làm được, kể từ ngày đó, hắn mỗi ngày nghe tiếng gà gáy đã bật dậy, mất ăn mất ngủ, hận không thể lập tức có thể tự mình chấp chính cho tốt.

Úc Xá không có kinh nghiệm nuôi dạy hài tử, Chung Uyển nói cái gì thì hắn nghe cái nấy. Hắn nghe Chung Uyển nói là phải khích lệ Tuyên Du nhiều một chút, bản thân hắn thì nói không nên lời, vậy nên liền đem nguyên lời y nói phân phó cho nhóm Đại Nho dạy dỗ cho Tuyên Du.

Nhóm Đại Nho vốn cũng không xem trọng triều cục, nhưng thấy Nhiếp Chính Vương không hiện dã tâm, lại là có ý tứ muốn hòa thuận trong tương lai, trong lòng mấy lão rất được an ủi. Tất cả đều lập tức phấn chấn tinh thần, *cổ đủ kính nhi* nhồi nhét cho Tuyên Du.

Nhưng ai cũng có sở trường cùng sở đoản riêng, Tuyên Du tuy thiện tâm lại thuần lương, nhưng đối với việc triều chính thì quả thật không am hiểu lắm.

Tuyên Du mỗi buổi sáng nghe nhóm đại nho giảng bài cho hắn, qua buổi trưa liền tới chỗ Úc Xá hùng tâm tráng chí mà họa đại bính*, ngôn từ vang dội. Hắn hôm nay muốn Bắc chinh, ngày mai lại muốn Nam phạt, ý chí chiến đấu sục sôi, thường xuyên làm chấn động Úc Xá khiến hắn á khẩu không trả lời được.

**Họa đại bính: Đại bính là cái bánh lớn, ý là vẽ nên bức tranh vĩ đại*

Cũng vào đúng lúc ấy, Úc Xá mới ý thức được, Chung Uyển đây là bị bệnh nhàm chán, cố ý lấy hắn làm trò tiêu khiển.

Úc Xá nguyên bản chỉ cần xử lý tốt chính vụ là có thể hồi phủ, hiện giờ lại có thêm một cọc đại sự, phải nghe tiểu hoàng đế mặc sức tưởng tượng tương lai.

Úc Xá mỗi khi đần độn nghe xong Tuyên Du một phen khẳng khái bộc bạch thì liền nghĩ, quả nhiên là nhi tử giống mẫu thân sao? Miệng lưỡi lưu loát, bộ dáng nói càn nói bậy này của Tuyên Du thật sự là cực kỳ giống người nào đó đang nằm dưỡng bệnh.

Tuyên Du nói tới miệng lưỡi khô khốc, uống một ngụm nước trà, vung tay béo nộm lên, "Hoàng huynh, người mở mang ranh giới! Về sau chính là huynh đệ hai người chúng ta!"

Úc Xá không nổi một gợn sóng trong lòng, "Ờ" một tiếng.

Mới mấy ngày trước, Chung Uyển lúc chờ uống dược nằm ở trên giường, cũng là như thế này nói với Úc Xá. Y nói chờ y khỏe lại rồi, trong thoại bản có cái gì thì liền làm cái đó, muốn chơi trò điên khùng nào thì chơi, ngàn vạn lần không cần thương tiếc y!

Chung Uyển nói vô cùng khảng khái to rõ.

Chung Uyển quang minh chính đại nói như vậy cũng thôi đi, còn muốn nói tỉ mỉ, nói cẩn thận. Bản thân Chung Uyển nằm cả ngày, ban ngày đều đã ngủ đủ, buổi tối lại tỉnh thao láo nên mới tra tấn lỗ tai Úc Xá, nhẹ giọng thương lượng, tính toán cho Úc Xá lúc hồi phủ nên phải tịch thu áo trong của y như thế nào, phải buộc y khóc lóc nói mấy lời ngày thường không dám nói như thế nào, lại phải nhét khăn vào miệng y thế nào, làm y muốn xin tha cũng cầu không được……

Chung Uyển tự nói tự bị dọa cho sợ, lại chịu thua trước Úc Xá, nhỏ giọng nói ngươi đại khái có thể đừng hung dữ như vậy không?

Từ đầu đến cuối, Úc Xá chưa hề nói một câu.

Úc Xá có chút bực bội, không thể nhịn được nữa mà ra lệnh cho Chung Uyển câm miệng đi ngủ, Chung Uyển còn bày ra vẻ mặt rất vô tội.

Chung Uyển luống cuống nói: "Ta chỉ là……muốn cho ngươi tưởng tượng rồi được an ủi* một chút, ngươi không vui sao?"

**Câu gốc là Vọng mai chỉ khát, lấy từ tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn.*

Úc Xá để tay lên ngực tự vấn, như thế nào cũng nghĩ không ra, chuyện này có chỗ nào khiến hắn vui chứ!?

Úc Xá nhìn Tuyên Du, thở dài.

Chung Uyển bên kia cũng còn dễ nói, bệnh của y đã không còn là trở ngại nữa, thân thể từng ngày đều trở nên khỏe hơn, tâm nguyện của y thì tương lai hắn tất nhiên sẽ thành toàn cho y, nhưng Tuyên Du bên này thì sao? Chuyện hắn nói xác thật không thể thương lượng.

Úc Xá bị hùng tâm tráng chí đột nhiên bộc phát của Tuyên Du làm ầm ĩ tới mức tinh thần cạn kiệt, ngày đó sau khi hồi phủ thì kể lại cho Chung Uyển. Y suy nghĩ một lát, đem chủ ý đã sớm có trong lòng ra nói với Úc Xá, Úc Xá do dự một chút, cảm thấy chuyện này cũng được.

Một chuyện lớn trong lòng đã rơi xuống đất, sau vãn thiện, Úc Xá muốn liệu lý một chuyện khác.

Trong kinh vào đông tuy trời giá rét, trong noãn các của chính viện phủ Nhiếp Chính Vương có thiêu địa long nên Úc Xá cũng không cần sợ Chung Uyển bị lạnh, chờ cho y thoát ngoại bào chuẩn bị nằm xuống, Úc Xá ngồi ở mép giường, một cái lại một cái, giải khai hết nút áo trong của Chung Uyển.

Chung Uyển nhìn con ngươi sâu thẳm của Úc Xá, hầu kết khẽ động, nhẹ giọng nói: "Nhiếp Chính Vương……ngươi làm cái gì vậy?"

Úc Xá hơi hơi híp mắt, "Kiểm tra một chút……nhìn xem ngươi hết bệnh chưa."

Từ khi Chung Uyển bị bệnh, hai người đã một tháng không thân mật với nhau, không cần Úc Xá làm cái gì, Chung Uyển cũng đã động tình, "Đã sớm khỏe rồi, là tại ngươi quá cẩn thận, ngươi, ngươi tắt đèn trước đã……"

Úc Xá giải khai đai lưng lỏng le trên tiết khố của Chung Uyển, "Hôm nay không tắt đèn."

Chung Uyển cứng người, chần chờ nói, "Vậy thả màn xuống……"

Úc Xá đem đai lưng y đặt sang một bên, "Hôm nay cũng không thả màn."

Chung Uyển nan kham nói, “Ngươi……”

Úc Xá hôn trên trán Chung Uyển, “Thành thật một chút, hôm nay muốn xem ngươi cho kĩ.”

Chung Uyển y bây giờ mới để ý, hôm nay Úc Xá cố ý sai người thắp thêm nhiều trản đèn ở noãn các. Y nhịn không được mà nhỏ giọng nói, “Ngươi đây là đang mang thù, cố ý?”

Úc Xá thản nhiên, “Ừ.”

Cả người Chung Uyển đứng ngồi không yên, muốn đắp chăn che một chút, khóe miệng Úc Xá hơi hơi cong lên, cũng không ngăn y lại, chỉ nói, “Ngươi che vậy, lỡ làm không xong chuyện thì ngày mai ngươi muốn vào cung thế nào?”

Chung Uyển cứng lại, không đắp chăn nữa. Y nhắm mắt lại, một hồi lâu mới khó nhịn nói, “Tử Hựu, đừng……khi dễ ta.”

Úc Xá cúi đầu, ôn nhu hôn trên môi Chung Uyển.

……

……

Hôm sau, Úc Xá nghe theo lời Chung Uyển, mặc kệ người dị nghị, mời trưởng công chúa đang đau đầu học thêu học thùa Tuyên Từ Tâm vào phòng thảo luận chính sự. Từ đó, ba người Úc Xá, Tuyên Du, Tuyên Từ Tâm đều nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

106. Chương 105: Phiên Ngoại 2 + 3 (hết Toàn Văn)

Editor: Miri

Phiên Ngoại 2

Mười lăm tuổi Úc Tử Hựu, vẫn là một tiểu quân tử.

Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ động.

Cho nên dù trong lòng rõ ràng người hắn đang giấu ở biệt viện kia là do chính hắn "Mua" tới, là hắn có thể nhìn có thể chạm vào, cũng tuyệt đối không chịu vượt Lôi Trì một bước.

Liên tục mấy tháng qua, Úc Xá không phải lưu tại Úc Vương phủ thì là trọ ở phủ trưởng công chúa, lúc có thứ quan trọng phải hồi phủ lấy thì Úc Xá cũng chỉ sai người đánh xe dừng ở cửa, ra lệnh cho bọn gia tướng vào phủ lấy đồ vật ra, cứ như nếu hắn đặt chân vào biệt viện một bước thì sẽ hủy hoại thanh danh của Chung Uyển.

Úc Xá cùng đồng môn này của mình tuy không giao tình nào, nhưng hắn rất kính trọng Sử lão thái phó, cũng vô cùng tiếc hận cho Chung Uyển.

Kế hoạch của Úc Xá rất chu toàn, sau khi án tử của Ninh Vương đã xử lý xong, chờ thêm một, hai năm, chờ người khác đã quên đi Chung Uyển, hắn sẽ nghĩ cách cởi bỏ nô tịch cho y, còn cho y một số ngân lượng, tiễn y tới chỗ xa xôi nào đó, khiến cho y sau này có thể sống những ngày bình an.

Ở trong lòng Úc Xá, Chung Uyển lúc ấy yếu ớt lại nhạy cảm, không thích hợp bị người khác quấy rầy. Hắn còn cố ý dặn dò đưa người đã chăm sóc hắn từ nhỏ tới lớn Phùng quản gia tới, muốn đối đãi y cho tốt, đừng để y phải chịu giày vò.

Trăm triệu không nghĩ tới, người bị giày vò chính là Phùng quản gia.

Ba tháng sau, Phùng quản gia chịu không nổi nữa.

Ninh Vương chi án, dù Sùng An Đế chưa nói rõ nhưng đã có chút ý tứ muốn nhổ cỏ tận gốc, không ít người nghiền ngẫm long ý, muốn dùng cơ hội này lấy lòng. Nếu bất cẩn để Chung Uyển chạy thoát, bị người có tư tâm lấy ra sử dụng, Úc Xá không dám đảm bảo là mình có thể bảo hộ y.

Úc Xá bị bắt dọn vào biệt viện, tự mình nhìn chằm chằm Chung Uyển.

Úc Xá vô cùng thủ lễ, không nên xem cũng không xem, không nên nói cũng không nói, mặc cho Chung Uyển trêu chọc hắn đùa giỡn hắn thế nào, Úc Xá vẫn bình tĩnh, không ngừng nói với Chung Uyển: Ta đối với ngươi không nổi dù chỉ nửa phần ý niệm.

Thẳng đến sau khi hắn dọn đến biệt viện được một tháng.

Lúc ấy Chung Uyển đã quậy phá hắn không biết bao lần, đại khái cũng nhìn ra Úc Xá là thật sự không có ý niệm kia, buông ra không ít lời nói bông đùa cợt nhã

Có hôm hai người ngồi ở trên nhuyễn tháp đọc sách, Chung Uyển đứng dậy đi châm trà, Úc Xá đã đọc sách hết hai canh giờ, chân cứng tay tê, thoáng giãn ra một chút, đem tay chống ở trên tháp, Khi Chung Uyển trở về không để ý, ngồi ở trên tay Úc Xá.

Trên nhuyễn tháp đệm dày được xõa tung, Chung Uyển rốt cuộc không cảm giác ra điều kỳ lạ, uống xong một ngụm trà lại tiếp tục đọc sách.

Úc Xá ngồi ở một bên cứng đờ tại chỗ, cánh tay kia nháy mắt đã tê rần.

Ma xui quỷ khiến, Úc Tử Hựu lại không lập tức rút tay ra.

Không có lý do gì, chỉ là luyến tiếc.

Hắn cũng không biết mình đây là làm sao vậy.

Thiếu niên Úc Xá mặt đỏ tới mang tai, suy nghĩ loạn lên. Hắn trong chốc lát lại nghĩ tới lời thánh nhân nói, trong chốc lát lại hiểu không nổi sao Chung Uyển rõ ràng gầy như vậy, thế mà lại……rất mềm.

Tấm đệm dày cùng ánh nến mờ ảo yểm trợ cho Úc Xá. Úc Tử Hựu lần đầu khai trai*, mấy ngày tự trách bản thân cũng thôi đi, lại còn tự phạt mình chép trăm bản tâm kinh.

*Khai trai: tín đồ Phật giáo hoặc tín đồ của các tôn giáo khác bắt đầu ăn mặn, sau khi hết kỳ ăn chay =)))))))) Nói chung là lần đầu trải nghiệm ấy.

……

"Sao đọc chậm như vậy?" Tuyên Từ Tâm nhíu mày.

Trong noãn các thảo luận chính sự, hai trương án thư được đặt cạnh nhau, tân đế Tuyên Du ngồi ở hướng Đông, bên người là trưởng công chúa Tuyên Từ Tâm.

Vì muốn đưa trưởng công chúa chính trực tuổi còn xuân sắc đi theo tân đế cùng nhau học chính sự, Úc Xá cùng Chung Uyển đã tốn không ít sức lực, nhưng hết thảy đều đáng giá. Hiện giờ Úc Xá nhẹ nhõm hơn nhiều, rốt cuộc cũng không cần lo lắng hắn và Chung Uyển phải nợ Tuyên Du cả đời, cũng yên tâm tương lai giang sơn này có người kế tục.

Dù sao song bào thai hai người đều là nhi tử Ninh Vương, dù cho trưởng công chúa sau này phải nhiếp chính thì cũng coi như là nước phù sa không chảy ruộng ngoài, càng đừng nói còn có Chung Uyển sau lưng, song bào thai cũng không đến mức đụng phải bức tường.

Úc Xá cùng Chung Uyển ngồi ở một góc khác, trên hai án thư tràn đầy thư chiết. Úc Xá hoặc là Chung Uyển phê bình tấu chương xong thì giao cho Tuyên Du, Tuyên Du xem qua xong lại giao cho Tuyên Từ Tâm xem. Tuyên Du xem chậm, tấu chương trước mặt chỉ trong chốc lát đã xếp thành một núi, Tuyên Từ Tâm ở một bên chờ nhàm chán, nhịn không được thúc giục, "Là xem không hiểu hay là có chữ không biết?"

“Chữ nào đệ cũng nhận ra.” Tuyên Du vội giải thích, khiêm tốn kính nhường nói, “Nhiếp Chính Vương nói là ăn nhiều nhai không kĩ, dù có xem chậm một chút thì cũng phải nhìn cho hiểu rồi mới nói.”

Tuyên Từ Tâm đè nặng lử giận, đen mặt nói, “Vậy ngươi xem hiểu hết sao?”

Tuyên Du chột dạ nói, “Cũng không hiểu lắm.”

Không đợi Tuyên Từ Tâm nổi giận, Chung Uyển vội nói, “Thôi thôi, đổi lại đây đổi lại đây, công chúa xem trước, Hoàng Thượng xem sau.”

Tuyên Du cùng Tuyên Từ Tâm đều cầu mà không được.

Chung Uyển dở khóc dở cười, đứng dậy bế chồng tấu chương trước mặt mình lên giao cho Tuyên Từ Tâm, lúc y đi trở về chỗ cũ ngồi xuống, sắc mặt hơi đổi.

Tuyên Từ Tâm nhạy cảm hỏi, “Ca ca? Sao vậy?”

“Không, không sao.” Chung Uyển miễn cưỡng cười một cái, “Ngồi lâu quá, chân bị tê.”

Tuyên Từ Tâm hiểu rồi thì gật đầu, không để ý nữa.

Song bào thai vùi đầu làm chính sự, bên kia Chung Uyển âm thầm nghiến răng, nghiêng đầu nhìn Úc Xá liếc mắt một cái.

Nhiếp Chính Vương dưới một người trên vạn người hiện đang bình thản ung dung, tay phải chấp bút, hạ bút vững vàng, làm như cảm giác được tầm mắt Chung Uyển, hắn quay đầu nhìn lại đây, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn vẫn đạm nhiên, “Sao vậy?”

Chung Uyển đảo mắt nhìn song bào thai một cái, tức giận làm khẩu hình: Ngươi, nói, xem?

Trong mắt Nhiếp Chính Vương trẻ tuổi hiện lên một tia u quang, hắn giật giật tay trái đang bị Chung Uyển ngồi đè lên, khóe miệng hơi hơi cong.

Nhiếp Chính Vương tùy tay viết trên một góc tấu chương không quan trọng một chữ “Mềm”, vành tai Chung Uyển lập tức đỏ ửng.

Chung Uyển bối rối không thôi, công tử phong lưu tao nhã, sao trưởng thành lại thành kẻ vô lại vụng trộm ở ngự tiền thế này?

Cố tình Úc Xá còn giả vờ vô cùng thuần thục, vô lại cũng chỉ cùng Chung Uyển vô lại, ở trước mặt người ngoài vẫn là một đóa hoa cao lãnh oai phong thanh thoát, người trong triều nếu không phải cảm thấy tính tình Úc Xá lạnh lùng quái gở, đối hắn kính nhi viễn chi, thì cũng sẽ giống như song bào thai, nhìn ra dưới lớp da của Úc Xá là quân tử cốt khí, đối hắn đã kính lại còn sợ.

Lời này nói ra thì ai có thể tin đây? Nhiếp Chính Vương đối nhân xử thế lạnh nhạt lại xa cách, sẽ thừa cơ Chung Uyển đứng dậy mà âm thầm đem tay lót ở dưới thân y.

Cái này cũng thôi đi, còn sẽ chậm rãi đem ngón tay dài thanh mãnh hơi hơi cong lại rồi duỗi ra, lại dùng khóe mắt quan sát thần sắc Chung Uyển.

Hư hỏng quá rồi.

Chung Uyển bị Úc Xá trêu chọc tới bực bội, thừa lúc song bào thai không chú ý thì rút tay Úc Xá ra. Úc Xá lợi dụng tay áo to rộng che lấp, ở trên đùi Chung Uyển nhéo một cái không nhẹ không nặng rồi mới thu tay.

Không đợi Chung Uyển phát tiết, Úc Xá thần thái tự nhiên hỏi Chung Uyển, "Năm nay quan chủ khảo ân khoa đã định rồi sao?"

Lúc Tuyên Du vừa mới hồi phủ, đạo ý chỉ đầu tiên Úc Xá nghĩ thay cho Tuyên Du chính là đặc chuẩn Chung Uyển có thể tham gia khoa khảo.

Úc Xá trước đó còn bức bách chúng hàn lâm của Hàn Lâm Viện vì Chung Uyển "Chờ lệnh", lại không màng triều thần ngăn trở, trực tiếp thay tân đế phác thảo thánh chỉ, cũng không hỏi tân đế câu nào, tự mình lấy ngọc tỷ, đoan đoan chính chính ấn vào thánh chỉ.

Lúc Tuyên Du mới vừa đăng cơ, Úc Xá đắc tội không ít đại nho, lại làm không ít lão thần trung thành và tận tâm với hoàng thất lo lắng sốt ruột, nguyên nhân rất lớn chính là sợ hắn dùng thánh gây họa.

Nhưng Úc Xá cũng chỉ chuyên quyền độc đoán như vậy một lần duy nhất.

Sau khi tùy ý làm bậy một lần, Úc Xá lại an an phận phận trở về làm Chu Công, đối với Thành Vương Tuyên Du không có nửa điểm bất kính.

**Chu Công/Thành Vương: Chu Công làm nhiếp chính cho Thành Vương. Quăng nhẹ link wikia ở đây cho ai muốn đọc…*

https://vi.wikipedia.org/wiki/Chu_Th%C3%A0nh_v%C6%B0%C6%A1ng

Cứ như kẻ hành sự như lập tức muốn soán vị trước đó không phải hắn.

Thánh chỉ cũng đã hạ, Hàn Lâm Viện cũng bị ấn đầu thừa nhận. Chúng nho sinh đều trông ngóng sao Văn Khúc trở về vị trí cũ, mọi ánh mắt đều dõi theo Chung Uyển.

Tân đế kế vị, theo thường lệ là muốn mở ân khoa, hết thảy đều đã được chuẩn bị xong, chỉ là quan chủ khảo còn chưa định được.

Nhiếp Chính Vương vốn muốn làm chủ khảo, nhưng bị Chung Uyển cản lại.

Úc Xá vô pháp, chỉ có thể hỏi ý tứ Chung Uyển, "Ân khoa sắp mở, hai vị phó chủ khảo cũng đã định, vậy chính chủ khảo thì sao? Trong lòng ngươi đã chọn được ai à?"

Chung Uyển suy nghĩ một chút, gật đầu, "Có."

Úc Xá tò mò, "Ai?"

Chung Uyển dứt khoát nói, "Sử Hoành."

Mặt Úc Xá nhất thời đen như đáy nồi.

Chung Uyển cười, "Làm sao vậy? Sử Hoành là nhi tử đế sư hai triều, xuất thân liêm chính, là tiến sĩ hai bảng, ở trong hàn lâm cũng có chút danh vọng. Hiện giờ để hắn làm chính chủ khảo, không hợp sao?"

Trước kia, Sử Hoành đã vài lần mắng nhiếc Chung Uyển bất trung bất nghĩa, sau khi y hồi kinh lại bị cái tên xú tiểu tử cứng đầu này hại suýt chết, bảo y tham lam nhận hối lộ. Úc Xá vừa thấy hắn là đã cực kì không thoải mái. Nếu không phải vì cảm niệm Sử Kim đối với Chung Uyển có ân tình, Úc Xá đã sớm bảo hắn hồi hương trồng trọt.

Úc Xá nói, "Không sợ hắn ngáng chân ngươi?"

Chung Uyển lắc đầu, "Ngáng chân? Tính tình của hắn như vậy, hẳn là không đến mức đó, bất quá……"

Úc Xá nhíu mày, "Bất quá cái gì?"

"Cứ tùy hắn, dù có ngáng chân thì……" Chung Uyển bình tĩnh nói, "Trạng Nguyên vẫn là ta."

Úc Xá ngẩn ra, không chần chờ mà cười một tiếng.

Cũng đúng, chuyện Sử Hoành không thuận với Chung Uyển thì mọi người đều biết, ngày sau Chung Uyển có đỗ đạt thì cũng không ai dám xen vào một câu.

Úc Xá bình tĩnh nhìn Chung Uyển, cho dù hai người đã bên nhau được một thời gian rồi, hắn vẫn không khỏi bị một khang ngạo khí đỉnh đỉnh này của y mê hoặc, Úc Xá nhịn không được mà hỏi, "Sau khi trúng Trạng Nguyên thì sao?"

"Sau đó ư?"

Chung Uyển suy nghĩ một lát, chậm rãi nói, "Đi dập đầu với Sử lão thái phó, đi tới trước mộ phụ mẫu ta dâng hương, lại đi tới lăng mộ phụ vương mẫu phi tế bái."

Phần mộ tổ tiên Chung gia đã được tu bổ khang trang, trước đó vài ngày Úc Xá mới vừa cùng Chung Uyển đi tế bái.

Bản thân Chung Uyển làm thì hợp lý hợp tình, nhưng Úc Xá đường đường là Nhiếp Chính Vương, lại ở trước mộ phần phụ mẫu của y quỳ rồi lại quỳ, lạy rồi lại lạy, trước đó hắn bồi Tuyên Du tế thiên cũng không thấy hắn đoan túc hành lễ như vậy.

Úc Xá lại hỏi, "Sau đó thì sao?"

Chung Uyển cười, "Không có sau đó."

"Lúc tiên đế còn chưa băng hà thì còn nghĩ tới chuyện kim bảng đề danh, cưỡi ngựa dạo phố, tạo nên cảnh đẹp ý vui một phen, hiện tại thì……" Chung Uyển đạm nhiên nói, "Chỉ nghĩ muốn an ủi thân sư, sau đó đem Kim Bảng thiêu ở trước mộ, cứ như vậy thôi."

Úc Xá im lặng một lát, "Chức quan sau này……"

"Tùy tiện cho ta cái gì cũng được." Chung Uyển suy nghĩ một lát thì vội nói, "Chỉ là đừng sai ta đi Hàn Lâm Viện nghiên cứu học vấn, bảo ta đi làm chuyện gì thực tế một chút. Ta không cầu phải có chiến tích, cũng không thèm để ý chuyện thăng quan tiến chức, có thể giúp người khác, bận rộn một chút là tốt rồi."

Úc Xá nhìn y thật sâu, "Không muốn phong hầu bái tướng?"

Chung Uyển mỉm cười, chỉ mở miệng chứ không ra tiếng: Không muốn làm hoàng đế?

Hai người nhìn nhau cười.

Tuổi ba mươi xông pha đạt công danh, tranh về tay tám ngàn dặm đất xa*. Những thứ đã từng khát cầu năm nào, bây giờ đã ở trong tầm tay nhưng lại sớm không còn để tâm tới.

** Lấy ý từ bài thơ Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi. Giải thích bài thơ dài, để dưới chương.*

Song bào thai ở một bên đã nghe sửng sốt, Tuyên Du ngây thơ mờ mịt, "Ca……huynh đang nói cái gì vậy?"

Chung Uyển quay đầu, nhìn thấy gương mặt trắng trẽo tròn trĩnh đáng yêu của Tuyên Du, bất đắc dĩ, "Thôi, tuy không có gì câu nệ, nhưng cũng phải tiếp tục phê. Còn thỉnh Hoàng Thượng cố gắng tranh đua, chờ Hoàng Thượng có thể tự mình chấp chính rồi thì ta cùng Nhiếp Chính Vương liền có thể thật sự mặc kệ mọi thứ."

Tuyên Du nghe không rõ, nhưng không hiểu sau lại vô cùng cảm động. Hắn kích động lên, liền khoa tay múa chân bắt đầu giảng cho Chung Uyển kế hoạch to lớn sự nghiệp vĩ đại của mình

Chung Uyển bị Tuyên Du nói tới mức sửng sốt, suýt chút nữa cũng tin luôn. Úc Xá đối với chuyện này sớm đã chết lặng. Hắn thất thần nhìn tấu chương, trong dư quang tất cả đều là Chung Uyển.

Trưởng công chúa điện hạ từ trong một đống tấu chương ngẩng đầu, nhìn ba người thở dài, sâu thẳm trong lòng cảm thấy mười mấy năm sau, thiên hạ này sợ là phải đè lên đầu vai mình.

Phiên Ngoại 3

Trong lúc Chung Uyển ở phủ Nhiếp Chính Vương rảnh rỗi, y vẫn luôn loáng thoáng cảm thấy bản thân đã quên cái gì đó, lỡ tay bỏ rơi cái gì đó.

Chung Uyển trái lo phải nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy hiện giờ trong triều ngoài triều đều tứ hải thanh bình, lại không việc gì chưa xong.

Chung Uyển cảm thấy bản thân đã quá nhọc lòng nhiều năm qua, nhất thời được buông lỏng lại không quen, không quá ngẫm nhớ lại chuyện gì.

Thẳng đến có một ngày vô tình nghe Úc Xá nói một câu: Tuyên Cảnh xin nghỉ nhiều ngày, đã lâu không ra phủ.

Chung Uyển vỗ ót một cái, lúc này mới nhớ ra là đã quên mất huynh đệ tốt nhất của mình.

Chung Uyển thất kinh, cũng không tự trách bản thân, "Lâm Tư đâu? Lâm Tư đâu? Tuyên Du đã đăng cơ, ta ngã bệnh cũng đã hết bệnh rồi, chúng ta đều đã ngủ chung nhiều ngày như vậy, huynh đệ Lâm Tư của ta đâu? Hắn gần đây thế nào? Hắn vui sướng sao? Hắn còn đang ẩn thân trốn tránh sao?"

Úc Xá khôn kể nhìn Chung Uyển, hồi lâu mới nói, "Quy Viễn, ta trước sau vẫn không hiểu lắm huynh đệ chi tình của ngươi và Lâm Tư."

Lâm Tư vì mau chóng thoát thân, có thể không chút nghĩ ngợi, thống khoái nói ra nhũ danh mà Chung Uyển đã giấu giếm gần tám năm nay.

Chung Uyển vì muốn trấn an Tuyên Cảnh, cũng có thể dao sắc chặt đay rối, tàn nhẫn quyết định rót mê dược cho Lâm Tư, thậm chí còn tắm rửa sạch sẽ cho hắn rồi đưa tới Tuyên Cảnh.

Huynh đệ cùng y từ nhỏ lớn lên, thế nhưng lại có thể lương bạc đến mức này sao?

Chung Uyển có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói, "Nam nhân như thủ túc, huynh đệ như y phục……Ai, ngươi không hiểu đâu, ta đang hỏi ngươi mà? Lâm Tư sao rồi?"

*Lẽ ra là anh em như thủ túc, vợ như quần áo nhưng Uyển Uyển đổi trắng thay đen thành anh em như quần áo, có thể thay lúc nào thì thay =]]]

Sắc mặt Úc Xá vô cùng phức tạp nhìn Chung Uyển, "Trước khi tiên đế băng hà, hắn liền trở về tìm Tuyên Cảnh. Hai người bây giờ đã nhiều ngày không ra khỏi phủ, phỏng chừng là đang quấn nhau không buông."

Chung Uyển tò mò hỏi, "Sớm trở về như vậy là vì cái gì? Sao lại đột nhiên nghĩ thông suốt?"

Úc Xá không khẳng định nói, "Không nhất định là thông suốt? Chỉ là hắn không thể đi, hơn nữa lại còn do kế hay của ngươi, thuốc đắng dã tật."

Chung Uyển giật mình, "Mấy lời ta dùng để lừa Tuyên Cảnh……Hắn tin?"

"Không chỉ là tin, còn dùng." Úc Xá nói, "Sau khi hồi kinh, trong lúc ngươi và ta sinh tử đối mặt với tiên đế, Tuyên Cảnh tìm vài thợ rèn, làm cho hắn……"

Úc Xá khoa tay múa chân, "Một cái bẫy kẹp lớn như vậy."

Chung Uyển khiếp sợ, "Còn lớn hơn cái bàn ư……"

Úc Xá gật đầu.

Chung Uyển kinh hồn táng đảm, "Huynh đệ tốt của ta đã nhiều ngày không ra cửa như vậy……chẳng lẽ đã bị kẹp chết sao?"

Úc Xá trấn an nói, "Tất nhiên là không."

Chung Uyển sốt ruột, "Ngươi mau nói."

Úc Xá càng không chịu nói.

Nhiếp Chính Vương trẻ tuổi dựa vào ghế, quan sát Chung Uyển.

Chung Uyển vô pháp, đành ngoan ngoãn ngồi trên đùi Úc Xá.

Úc Xá dùng một tay ôm lấy Chung Uyển, cười nhẹ nhàng nói, "Yên tâm, Lâm Tư không bị thương nửa phần."

"Tuyên Cảnh cũng đủ tâm tàn nhẫn, ở trong phòng ngủ của mình đặt hai cái bẫy kẹp to, lại ở trước cửa đặt mười mấy cái kẹp bắt thú, chờ Lâm Tư trộm tới xem hắn thì đền tội, nhưng……"

"Thân thủ Lâm Tư thật sự quá tốt."

"Tuyên Cảnh trong phòng cơ quan trải rộng, hắn đều tránh được."

"Nhưng không cẩn thận……lúc né tránh đã động vào làm nát một thứ."

Chung Uyển hít thở không thông, "Chén ngọc!"

Úc Xá gật gật đầu.

Chung Uyển cứng họng, "Chén ngọc kia sao vận mệnh lắm chông gai, chỉ cần là người thì có thể động vào làm bể nó……"

Úc Xá cứng người, bỗng nhiên muốn hôm nào đó vào phủ Tuyên Cảnh, quăng ngã đồ vật kia một lần.

Mấy chuyện Chung Uyển làm, hắn cũng muốn làm thử.

Chuyện sau này thì để sau này nói, Úc Xá tiếp tục, "Vẫn ổn, hắn động vào làm bể thứ đồ kia, sao Tuyên Cảnh có thể nhịn được nữa? Lâm Tư cũng bị làm cho hoảng hốt, quay đầu muốn đi, Tuyên Cảnh từ trên giường bạo khởi, một hai không cẩn thận……giẫm lên trên cái bẫy kẹp kia."

Chung Uyển nghe không nổi nữa.

Úc Xá an ủi nói, "Không bị thương gân cốt, chỉ là tạm thời không tiện đi lại, cũng coi như là nhờ họa được phúc. Lâm Tư thấy thế thì sao còn đi cho được, cứ như vậy…ở lại."

"Hai người ở bên nhau lâu như vậy, có hiểu lầm lớn nào hẳn cũng đã giải khai được."

Chung Uyển lo lắng đề phòng, “Sau này lỡ như Lâm Tư biết đây là chủ ý của ta, đôi ta có còn là huynh đệ hay không?”

Úc Xá ôm Chung Uyển, thầm nghĩ hai ngươi làm huynh đệ vốn dĩ cũng chẳng ra gì. Hắn nhân cơ hội này mà sờ loạn hai cái, không nhanh không chậm nói, “Ngày mai bảo Hoàng Thượng thưởng Tuyên Cảnh một phủ đệ khang trang, sau lại ban cho hắn một chỗ đất phong tốt, lại hứa hẹn hắn là Hoàng Thượng cùng tông thân sẽ vĩnh viễn không bức hôn hắn là được.”

Trời cao biển rộng, từ đó bọn họ dây dưa cả đời.

HOÀN TOÀN VĂN -

Lời Editor:

Cuối cùng chính thức xong rồi, chỉ còn làm bản word quyển 2 + 3, beta sơ sơ nhưng mà cũng lười quá….

Sẽ có một link download folder tập hợp các fanart cho truyện mình tìm được trên wordpress sau, hai ba ngày nữa?

Anw, mong mọi người enjoy truyện và cái kết của nó. Đây hẳn cũng là bộ duy nhất mình edit, mong là không tới nỗi tệ?

Cảm ơn nhé ~

Giải thích bài thơ:

Lấy ý từ bài thơ Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi. Trong đó có hai câu thơ:

Tam thập công danh trần dữ thổ,

Bát thiên lý lộ vân hoà nguyệt.

Nghĩa là:

Ba mươi tuổi cát bụi công danh,

Tám ngàn dặm dầm sương dãi nguyệt.

Ý nghĩa hai câu thơ là ba mươi tuổi đạt được công danh, hùng tâm tráng chí, vượt qua chốn quan trường phong ba. Link để đọc thêm:

https://www.thivien.net/Nh%E1%BA%A1c-Phi/M%C3%A3n-giang-h%E1%BB%93ng/poem-mE38G3vrpQNxAPt31aWNtg

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/nam-do-van-dam-tim-duong-phong-hau